

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

КНИГА ДЕСЕТА

преродена
любов

ДЖ. Р. УОРД

ПРЕРОДЕНА ЛЮБОВ

Превод: Надя Баева

chitanka.info

Потопете се в тъмния свят на буреносни страсти и спиращо дъха действие, където шестима необикновени воители са призвани да защитят расата на вампирите от тяхното пълно унищожение.

В сенките на нощта в Колдуел, Ню Йорк, бушува ожесточена и смъртоносна война. Последните вампири са безмилостно преследвани и избивани от Обществото на лесърите — организация на лишени от души ловци, които не се спират пред нищо, за да унищожат враговете си. Шестима изключителни воители, най-добрите бойци на вампирите, обединени в Братството на черния кинжал, имат за задача да спасят расата си от гибел.

Тормент, е сломена сянка на воина, който някога е бил, след смъртта на своята обичана Уелси. Върнат в Братството от себичен паднал ангел, той се бие с враговете си с безмилостно ожесточение. Когато насън вижда любимата си, затворена в студена и самотна пустош между два свята, Тор се обръща към ангела Ласитър с молба да спаси починалата му любима. Но единственият начин това да се случи, е Тор да забрави за нея и да обикне друга.

Докато войната с лесърите бушува и един нов вампирски клан се домогва до трона на Слепия крал, Тор се лута между незаличимото минало и изпълненото с надежда бъдеще. Но може ли неговото сърце да превъзмогне всичко това и да донесе спасение за всички?

Ноуан, аристократка, родена в охолство, има тежка съдба. Отритната от семейството си преди много години, без близки и приятели, тя вече е никоя. Но за Тормент тя е единственият шанс за спасение...

*Посветена на **теб**.*

*Толкова е отдавна, прекалено отдавна откакто си
имал дом.*

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност към всички читатели на „Братството на черния кинжал“ и поздрав към Съкилийничките!

Страшно съм задължена за подкрепата на: Стивън Акселрод, Кара Уелш, Клеър Зайън и Лесли Гелбман.

Благодаря също така и на всички в „НАЛ“ — тези книги наистина са плод на колективни усилия.

Благодаря на нашите модератори за всичко, което правите, продиктувано от добро сърце.

Нищо от това не би било възможно без: любящия ми съпруг, който ме съветва, грижи се за мен и ми дава идеи; прекрасната ми майка, която ме е дарила с толкова обич, че никога не бих могла да ѝ се отплатя; семейството ми (както кръвните роднини, така и осиновените) и скъпите ми приятели.

О, и на по-добрата половина от Райтър Дог, разбира се.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

аструкс нотрум — Личен телохранител, който се назначава с указ от краля.

атендантки — Избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал — Отлично тренирани вампири воители, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в Братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — Вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — Основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в Братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея освен членовете на Братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на Братството.

двуборство — Конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген — Член на класата на прислужниците в света на вампирите. *Догените* имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Дънд — Ад.

екзиле дубле — Лошият или прокълнат близък; този, който е роден втори.

ерос — Избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници — Жени вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на Братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — Статут, налаган от краля на жена вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

крих — Знак в Древния език, символизиращ достойна смърт.

кръвен роб — Вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат

кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж — Уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

ленихан — Митичен звяр, прочут със сексуалната си мощ. В съвременния жаргон се използва за мъж с необикновен размер и сексуална издръжливост.

лесър — Човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, лесърът трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. Лесърите не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийдайър — Могъща и влиятелна личност.

лийлан — Гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като „любим“, „любима“.

лис — Инструмент за мъчения.

люлен — Подарък, дар.

мамен — Майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис — Прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или **налум** (м.р.) — Дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — Царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — Орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — Зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — Период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през

десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — Понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — Настояник на непълнолетен индивид. Има различни степени *попечители*, като най-мощните са назначените за такива на жени вампири в изолация.

преобразяване — Критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — Вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — Най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — Кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — Ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — Акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

ралман — Спасител.

симпат — Един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени

такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — Мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — Дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — Дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — Индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

уорд — Еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — Вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — Вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ПРОЛЕТ

— Копелето тръгва по моста! Аз го поемам!

Тормент изчака за подсвиркване в отговор и когато то дойде, последва лесъра, ботушите му шляпаха в локвите, краката му се движеха ритмично като бутала, а ръцете му бяха здраво стиснати в юмруци. Отминаваше контейнери за боклук и паркирани таратайки, пръснати наоколо плъхове и бездомници, прескочи някаква бариера, прелетя над мотоциклет.

В три през нощта центърът на Колдуел, щата Ню Йорк, предлагаше достатъчно препятствия, че да поддържа градус на забавлението. За съжаление, малкият мизерник пред него го водеше в посока, която не му допадаше.

Щом стъпиха на рампата на моста, който водеше на запад, Тор вече само искаше да убие глупака, и толкова. За разлика от уединението, което предлагаше лабиринтът от преки около клубовете, трафикът над река Хъдсън бе гарантиран дори в този късен час. Добре де, мостът нямаше да е чак задръстен с коли, но щеше да има достатъчно, а Господ беше свидетел, че в днешно време всеки човек зад волана притежаваше айфон.

Във войната между вампирите и Обществото на лесърите съществуваше едно правило: стой настрани от хората. Тази раса любопитни, ходещи на два крака орангутани представляваше едно вечно потенциално усложнение, а последното, от което се нуждаеха, беше публично потвърждение, че Дракула не е плод на художествена измислица и че живите мъртви не са само герои от приличен телевизионен сериал.

Никой не желаше да присъства във водещите новини по телевизията, във вестниците или списанията.

С интернетa нямаше проблем. На него, тъй или иначе, не можеше да се вярва.

Този принцип за дискретност изчерпваше съгласието помежду Братството на черния кинжал и враговете му, единствено него двете страни зачитаха неизменно. Така че убийците можеха например да

набележат своята бременна шелан, да я застрелят в лицето и по този начин да отнемат не само нейния живот, но и своя собствен. Но боже опази някак да обезпокоят хората.

Защото това просто би било нередно.

За съжаление, бързоногото копеле пред него май не беше получило нужните инструкции. Но това не беше нещо, което черен кинжал в гърдите да не може да оправи.

В гърлото на Тор се надигна рев и кучешките му зъби се издължиха. Той бръкна дълбоко в резервоара на високооктановата си омраза, зареди се с гориво и изчерпващата му се енергия мигом се поднови.

Изминал беше дълъг път на завръщане от кошмарната нощ, в която неговият крал и братята дойдоха да го уведомят, че с живота му е свършено. Неговата Уелси бе сърцето, биещо в гърдите му, и откакто я беше загубил, той се бе превърнал в сянка на онова, което беше някога, в тяло без съдържание. Вдъхваха му живот единствено преследването, залавянето и убийството на лесъри. А също и мисълта, че на следващата вечер може да се събуди и да го стори отново.

Но вместо да извършва разплата за своите мъртви, спокойно можеше да се намира в благословеното Небитие заедно със семейството си. Честно казано, второто беше за предпочитане... и кой знае, тази вечер можеше да му излезе късметът. Може би в разгара на битката щеше да получи смъртоносно нараняване и така да се освободи от бремето си.

Поне нищо не му пречеше да се надява.

Изсвирването на автомобилен клаксон, последвано от хор свистящи гуми, беше първият знак, че няма да се размине без усложнения.

Тор изкачи рампата точно навреме, за да зърне за миг как лесърът отскача от капака на невзрачна тойота. Стълкновението накара колата да се закове на място, но ни най-малко не забави убиеца. Като всички лесъри, копелето беше по-силно и жилаво, отколкото когато е било човек. Черната мазна кръв на Омега му осигуряваше по-мощен двигател и по-солидно окачване, а в неговия случай и гуми на състезателна кола.

Джипиесът му обаче със сигурност не струваше.

Убиецът се изправи, след като се претърколи на настилката като професионален каскадьор и естествено, продължи напред. Все пак беше ранен и противната му миризма на бебешка пудра стана по-наситена.

Тор стигна до колата точно когато двама човеци отвориха рязко вратите си, изскочиха навън и започнаха да размахват ръце като при пожар.

— Полиция! — кресна Тор, докато ги отминаваше. — Преследвам заподозрян!

Това ги успокои и щетите може би нямаше да са големи. Със сигурност щяха да останат, за да зяпат и да ги снимат от всякакви ъгли, което беше идеално... Когато приключеше с копелето, щеше да знае къде да ги намери, за да изтрие спомените им и да им прибере мобилните телефони.

Междувременно лесърът, изглежда, се бе насочил към пешеходната алея, което определено не беше най-добрият му ход. Ако Тор беше на мястото на този загубеняк, щеше да отнеме въпросната тойота от собствениците ѝ и щеше да се опита да избяга с нея.

— Не го мислиш сериозно — изсумтя Тор.

В крайна сметка целта на лесъра се оказа не пешеходната алея, а самият ръб на моста. Той прескочи предпазната ограда за пешеходците и се озова на тесния перваз от другата ѝ страна. Следваща спирка: река Хъдсън.

Убиецът се озърна назад и прасковено жълтата светлина на уличните лампи озари арогантното му изражение на шестнайсетгодишен тийнейджър, изгълтал пред приятелите си стек от шест бири.

Огромно его. Без грам мозък.

Канеше се да скочи. Тоя тъпанар наистина щеше да скочи.

Идиот нещастен. Макар кръвта на Омега да вливаше в убийците огромна сила, това не означаваше, че за тях законите на физиката престават да важат. Краткият принцип на Айнщайн, гласящ, че енергията е равна на масата по ускорението на квадрат, щеше да влезе в сила и когато кучият син се блъснеше в повърхността на водата, го чакаха сериозни увреждания. Нямаше да го убият, но щяха да го извадят от строя.

Копелетата не умираха, освен ако не бъдеха прободени. И можеха да прекарат вечността в състояние на разложение.

Пълна отврат.

Преди убийството на неговата Уелси, Тор вероятно щеше да го е оставил да прави каквото знае. От стратегическа гледна точка беше по-важно да обгърне онези човеци в пелената на амнезията и да се запъти към Джон Матю и Куин, които действаха в онази пряка. Но сега нямаше място за оттегляне — по един или друг начин, двамата с този убиец щяха да се изправят лице в лице.

Тор прескочи предпазната релса, стъпи на алеята за пешеходци и после скочи към оградата. Вкопчи се в брънките, засили долната част на тялото си, праметна се и стъпи на парапета.

Напереното излъчване на лесъра взе да се спихва и той заотстъпва.

— Какво, мислеше, че ме е страх от високото ли? — подхвърли Тор. — Или че метър и половина телена ограда би ме спряла?

Порив на вятъра накара дрехите им да заплющят и засвистят през стоманените трегери. Далече под тях мастилените води на реката изглеждаха като неясна тъмна повърхност, наподобяваща паркинг.

И усещането щеше да е като при удар в асфалт.

— Имам оръжие — кресна лесърът.

— Ами извади го.

— Приятелите ми ще дойдат за мен!

— Ти нямаш приятели.

Лесърът беше от новите попълнения, косата, очите и кожата му още не бяха избледнели напълно. Кльоцав и неспокоен, най-вероятно бивш наркоман, докарал си мозъчни увреждания от свръхупотреба... което сигурно беше причината да се съгласи да се присъедини към Обществото.

— Ще скоча! Наистина ще скоча!

Тор обгърна с длан дръжката на единия от двата си кинжала и освободи черното му острие от ножницата на гърдите си.

— Ами тогава спри да дрънкаш и политай.

Убиецът хвърли поглед отвъд ръба.

— Ще го направя! Кълна се, че ще го направя.

Нов порив, идващ от различна посока, развя дългото кожено палто на Тор над бездната под тях.

— За мен няма никакво значение. Ще те убия тук горе или там долу.

Лесърът отново надзърна над ръба, поколеба се, после се гмурна с краката надолу във въздуха. Размахваше ръце, сякаш се мъчеше да запази равновесие, и да се приземи на краката си, което от тази височина вероятно просто щеше да вкара бедрените му кости в стомашната кухня. Все пак това беше по-добре, отколкото да погълне собствената си глава.

Тор прибра кинжала обратно в ножницата и се подготви за собствения си скок, като пое дълбоко въздух. И после...

Когато приближи до ръба и почувства за пръв път антигравитацията, си даде сметка каква ирония бе този скок от моста. Беше прекарал толкова дълго време, изпълнен с копнеж за собствената си смърт, беше се молил на Скрайб Върджин да отнеме тялото му и да го изпрати при обичаните му близки. Самоубийството никога не беше стояло като възможност: ако отнемеш собствения си живот, не можеш да отидеш в Небитието. И с това се изчерпваше единствената причина, поради която не преряза вените си, не налапа дулото на някоя пушка или... не скочи от мост.

Докато летеше, си позволи да се наслади на мисълта, че това можеше да е крайт, че стълкновението, което щеше да се състои след секунда и половина, можеше да сложи точка на страданията му. Всичко, което трябваше да стори, беше да промени траекторията си, така че да се озове с главата надолу, да не я защити и да остави да се случи неизбежното — загуба на съзнание, вероятна парализа, смърт чрез удавяне.

Само че да си отиде по този начин нямаше да е решение за него. Защото който и да отговаряше за умиращите, щеше да знае, че за разлика от лесъра, той имаше изход.

Успокои съзнанието си и се дематериализира от свободното падане — в един миг гравитацията го беше сграбчила в смъртоносната си хватка, а в следващия той не беше нищо повече от невидим облак молекули, който можеше да насочи в каквато си посока желаше.

В съседство убиецът достигна водата, но не с цопване, все едно се е гмурнал от ръба на басейн, нито пък с пляска на плувец, скочил от трамплин. Кучият син приличаше на ракета, поразила целта си, и

експлозията беше отбелязана от звучен грохот, като в същото време десетки литри вода от Хъдсън се разпискаха в хладния въздух.

Тор от своя страна избра да приеме форма върху солидна бетонена подпора до самото място на сблъсъка. Три... две... едно...

Бинго.

Главата на лесъра изскочи над повърхността на мястото на падането, където водата още беше разпенена. Ръцете му не пляскаха в опит да се добере до кислород. Краката не подритваха. Не се чуваха стонове.

Но той не беше мъртъв — дори да ги прегaziш с кола, да ги млатиш, докато не строшиш собствения си юмрук, да им откъснеш ръцете и/или краката, изобщо каквото и да предприемеш, те пак оставаха живи.

Копелетата бяха неизтребимите хлебарки на ада. И на Тор нямаше да му бъде спестено да не се намокри.

Съблече палтото си, сгъна го внимателно и го намести в чупката, където стърчащият стълб на подпората се свързваше с широката си основа. Да влезе във водата с тази дреха на гърба, си беше направо рецепта за удавяне; освен това трябваше да запази четирийсет и петкалибровия си пистолет и мобилния си телефон.

След няколко пружиниращи подскока, достатъчни да му осигурят инерция, той се гмурна с ръце над главата — дланите му бяха долепени една до друга, тялото му изпънато като стрела. За разлика от лесъра той проби повърхността грациозно и плавно, макар да скочи от поне четири метра и половина.

Студено. Наистина ужасно студено.

Все пак в северната част на щата Ню Йорк беше едва краят на април, което означаваше, че имаше поне още месец до настъпването на температура, която условно можеше да се нарече мека.

Когато изплува от дълбините, пое дълбоко въздух и направи няколко мощни загребвания. Щом достигна убиеца, той го сграбчи здраво за якето и го затегли към брега.

Там щеше да приключи с тази история. Така че да може да тръгне да издирва следващия.

Когато Тор полетя от моста, пред очите на Джон Матю премина собственият му живот — все едно че той самият беше безумецът, напуснал твърдата земя под себе си, за да полети към нищото.

Намираше се на брега под изхода от моста и тъкмо довършваше преследвания от него убиец, но с крайчеца на окото си зърна как нещо пада в реката от голяма височина.

В началото не схвана случващото се. Всеки лесър с половин мозък в главата си би трябвало да е наясно, че това не е добър маршрут за бягство. Ала после му просветна. Забеляза нечий силует на ръба на моста, коженото палто се вееше около него като плащ.

Тормент.

— *Неееее* — изкрещя Джон, без от устата му да излезе и звук.

— Кучият син ще скочи — произнесе рязко Куин зад гърба му.

Джон се хвърли напред, тъй като нямаше какво друго да стори, и изкрещя беззвучно, когато най-близкото подобие на баща, с което разполагаше, също полетя надолу.

По-късно Джон щеше да си спомня за този момент като за смъртта, както я описваха повечето хора — докато наблюдаваш събитията, които се случват пред теб, и резултатът е сигурна гибел, съзнанието ти превключва на режим слайдшоу и започва да ти показва кадри от живота ти такъв, какъвто си го познавал.

Джон седи край масата в кухнята на Тор и Уелси в онази първа нощ след приемането му в света на вампирите... Изражението върху лицето на Тор, след като кръвните изследвания потвърдиха, че Джон е син на Дариъс... Онзи кошмарен миг, в който братята пристигнаха, за да съобщят и на двама им, че Уелси вече я няма...

После дойде ред на образите от второ действие: Ласитър довежда кухнята черупка, в която се бе превърнал Тор, от където и да се беше намирал... Тор и Джон най-накрая надмогват заедно убийството... Тор постепенно възвръща силите си... Собствената шелан на Джон се появява в червената рокля, която Уелси беше носила на церемонията по обвързването им с Тор...

Съдбата умееше да бъде гадна. Много я биваше да се натрапи и да опикае розовата ти градина.

А сега реши да се захване и със съседните лехи.

Само че изведнъж Тор изчезна в нищото. В един миг летеше право надолу, а в следващия го нямаше.

Слава тебе, Господи, помисли си Джон.

— Благодаря ти, бебчо Исусе — изпъшка Куин.

Миг по-късно във водата от другата страна на пилоната се врязва тъмна фигура, наподобяваща стрела.

Без да се погледнат и без да разменят нито дума, двамата с Куин отпрашиха в тази посока и достигнаха каменистия бряг точно когато Тор се появи на повърхността, сграбчил лесъра, и заплува към тях. Джон застана в позиция, в която да му помогне да го измъкнат на сушата, и прикова поглед в мрачното и бледо лице на Тор.

Вампирът изглеждаше като мъртвец, макар формално да беше жив.

— *Ще го хвана* — изписа с пръсти Джон и се наведе напред, сграбчи намиращата се от неговата страна ръка и издърпа подгизналия лесър от реката. Убиецът се строполи на купчина и се превъплъти съвършено в ролята на озовала се на сухо риба с изцъклените си очи, зяпнала уста и хриптящите звуци, идващи от гърлото му.

Но както и да е, в случая важният беше Тор и Джон хвърли поглед към брата, докато той излизаше от водата. Кожените панталони бяха залепнали за мършавите му бедра, тениската беше като втора кожа върху плоските му гърди, късо подстриганата му черна коса с белия кичур стърчеше във всички посоки, въпреки че се беше намокрила.

Тъмносините му очи бяха приковани към лесъра.

Или старателно избягваха взора на Джон.

Вероятно и двете.

Тор се протегна надолу и се вкопчи в гърлото на убиеца. Оголи зловещо издължените си кучешки зъби и изръмжа:

— Предупредих те.

После измъкна черния си кинжал и започна да пронизва с него врага.

На Джон и Куин им се наложи да отстъпят назад. Иначе щяха да заприличат на бояджии.

— Можеше просто да го прободеш в проклетия гръден кош — промърмори Куин — и да приключи с това.

Само че не погубването на убиеца беше важното, а оскверняването.

Черното острие на кинжала проникна във всеки квадратен сантиметър плът, с изключение на гръдната кост, която представляваше бутонът за изключване. При всяко замахване Тор издишаше шумно; всеки път щом измъкнеше острието, той поемаше дълбоко въздух и този ритъм правеше сцената наистина ужасяваща.

— Сега вече знам как се прави кайма.

Джон потърка лице с надеждата, че нямаше да последват още коментари.

Тор не забави темпото. Просто спря. Килна се настрани и опря ръка в пропитата с мазна течност пръст. Убиецът беше... добре накълцан, нямаше спор по въпроса, но не беше довършен.

Но не можеше да става и дума за помощ. Въпреки очевидното изтощение на Тор, на Джон и Куин им беше ясно, че не бива да се месят. И преди бяха ставали свидетели на такива сцени. Финалният удар трябваше да е на Тор.

След няколко мига за възстановяване братът се върна в изходно положение, хвана кинжала с две ръце и го вдигна над главата си. От гърлото му се откъсна дрезгав стон, докато забиваше острието в гърдите на онова, което беше останало от жертвата му. Проблесна ярка светлина и озари трагичното изражение на лицето на Тор, ужасяващите му черти бяха деформирани като в комикс, уловени за мига... и за вечността.

Тор винаги се взираше надолу към този проблясък, макар мимолетната светлина да беше твърде силна за очите му.

След като всичко свърши, братът се свлече на земята, сякаш гръбначният му стълб се беше втечил, енергията му беше напълно изчерпана. Очевидно имаше нужда да се храни, но тази тема като много други не подлежеше на обсъждане.

— Колко е часът? — успя да произнесе той, докато дишаше насечено.

Куин погледна часовника си марка „Сунто“.

— Два сутринта.

Тор вдигна поглед от покритата с черни петна земя и фокусира зачервените си очи върху района от града, откъдето бяха дошли току-що.

— Какво ще кажеш да се прибереш в имението? — Куин извади мобилния си телефон. — Бъч не е далече...

Не — възпротиви се Тор. — Не се обаждай на никого. Съвсем добре съм... Просто трябва да си поема малко дъх.

Пълни глупости. Беше толкова *добре*, колкото се чувстваше и Джон в момента. Нямаше спор обаче, че само един от тях стоеше изложен на поривите на вятъра, мокър до кости, при температура не повече от десет градуса.

Джон тикна ръцете си пред погледа на брата, така че да попаднат в полезрението му.

— *Веднага се прибираме у дома...*

Вятърът донесе до носовете им аромата на бебешка пудра като аларма, задействала се в притихнала къща.

Вонята постигна онова, което дълбокото дишане не можа да стори — вдигна Тор на крака. На мудността и дезориентацията беше сложен край. Ако някой му беше обърнал внимание на факта, че все още е мокър като риба, вероятно би се изненадал.

— Има и други — изръмжа той.

Пое напред, а Джон изруга по адрес на неговата маниакалност.

— Хайде — подкани го Куин, — да тръгваме. Нощта ще е дълга.

— Вземи си малко почивка... Отпусни се... Позабавлявай се...

Докато мърмореше пред публиката от антични мебели, Хекс излезе от спалнята и влезе в банята. После се върна. И... отново се запъти към Мраморландия.

В банята, която сега делиха с Джон, спря пред джакузито. До месинговите кранчета стоеше сребърен поднос с всякакви видове лосиони, мазила и други момичешки щуротии. И това не изчерпваше и половината. До умивалниците ли? Друг поднос — отрупан с парфюми на „Шанел“: „Кристал“, „Коко“, „№5“. „Коко Мадмоазел“. Също така имаше елегантна плетена кошница с четки за коса, някои с къси зъбчета, а други с остри косми или метални игли. В шкафовете ли? Редица от лакове за нокти ОРІ в достатъчно нюанси на противното розово, така че да предизвикат епилептичен припадък дори на Барби. Както и петнайсет различни марки пяна, гел и лак за коса.

Да бе!

Дори не й се коментираха гримовеите „Боби Браун“.

Кой са си мислели, че се нанася тук? Една от онези малоумници Кардашян ли?

И като стана дума... Мътните да го вземат, не можеше да повярва, че вече знаеше кои са Ким, Кортни, Клон, Крис, братът Роб, вторият баща Брус, малките сестри Кендал и Кайли, както и множеството съпрузи, любовници и онова хлапе Мейсън...

Срещна погледа си в огледалото и си каза: ама че е интересно. Беше успяла да взриви мозъка си с помощта на великото забавление, наречено телевизия.

Със сигурност не беше така мърляво като с куршум, но резултатът беше същият.

— Тая тъпотия трябва да върви с предупредителен етикет.

Разглеждаше се в огледалото — късо подстригана черна коса, бледа кожа, стегнато тяло, късо отрязани нокти и пълно отсъствие на грим. Дори носеше собствените си дрехи — черна прилепнала тениска

и кожени панталони — униформа, обличана от нея всяка вечер в продължение на години.

Е, с изключение на онзи случай преди няколко нощи. Тогава облече нещо съвършено различно.

Може би именно ритуалната рокля беше причината за появата на всички тези женски джунджурии след церемонията по обвързването. Фриц и догените явно бяха приели, че е обърнала нова страница. Или това, или просто такава беше стандартната процедура при посрещане на току-що обвързала се шелан.

Обърна се и положи длани в основата на шията си върху квадратния диамант, който ѝ бе подарил Джон. Положено в масивен обков от платина, това беше единственото бижу, което можеше да си представи, че някога би сложила — тежко, солидно, способно да издържи сериозна битка и да остане на мястото си.

В този нов свят на шампоани, лакове за коса и парфюми поне Джон още я разбираше. Колкото до останалите... Нужно им беше обучение. Не за първи път ѝ се налагаше да поеме ролята на учителка за група мъже, които си мислеха, че само защото има гърди, мястото ѝ е в позлатен кафез. Ако някой се опитаеше да я превърне в типична кукличка от глимерата, тя просто щеше да пререже златната решетка, да заложи бомба в основата на клетката и да увеси димящите останки на полилея във фоайето.

Запъти се към спалнята, отвори дрешника и извади червената рокля, която беше носила на церемонията. Единствената рокля, обличана някога от нея. Трябваше да признае, че се наслади на начина, по който Джон със зъби я съблече от нея. И да, определено нощите, прекарани заедно, бяха прекрасни — първата почивка, която някога си беше позволявала. Единственото, което вършеха, беше да правят секс, да се хранят едни от друг и да поглъщат вкусни ястия, после, след малко сън, повтаряха всичко отново.

Но сега Джон се беше върнал на бойното поле, където на нея не ѝ се разрешаваше да се появи преди следващата вечер.

Ставаше дума само за двайсет и четири часа, за отлагане, а не за доживотна присъда. Какъв ѝ беше проблемът тогава?

Може би лигавите женски принадлежности дразнеха кучката у нея без основателна причина. Не беше затворена в клетка, никой не я караше да се промени и вината за катастрофалния телевизионен

маратон с участието на Кардашян си беше изцяло нейна. Колкото до разкрасяващите продукти, догените просто се опитваха да бъдат мили по единствения познат им начин.

Не се намираха много жени като нея. И то не само защото беше наполовина симпат...

Тя се намръщи и завъртя глава.

Остави коприната да се изплъзне от ръцете ѝ и насочи вниманието си към емоционалната решетка отвън в коридора.

За нейните сетива на симпат триизмерната структура, изградена от тъга, загуба и срам, беше също толкова реална като сграда, покрай която можеш да минеш с колата си, да я огледаш или дори да влезеш в нея. За съжаление, в този случай носещата конструкция не подлежеше на ремонт, дупката в покрива не беше поправима и нищо не можеше да бъде сторено с повредената електрическа инсталация. Макар да виждаше емоциите на другите, все едно бяха домът им, не съществуваха строителни работници, които да дойдат и да отстранят нередностите, нямаше водопроводчици, електротехници или бояджии за този тип аварии. Собственикът на дома трябваше да се справя сам със счупеното, повреденото и пробитото. Никой друг не можеше да го стори вместо него.

Когато пристъпи навън в коридора със статуите, Хекс почувства как собствената ѝ малка къща се разтриса. Облечената в роба накуцваща фигура пред нея беше майка ѝ.

По дяволите, още се чувстваше странно да го изрече дори само мислено... и някак не пасваше.

Тя прочисти гърло.

— Добър вечер... тъ...

Не ѝ се струваше редно просто така да изтърси „мамен“ или пък „мамо“, или „майче“. Изпитваше неудобство да я нарече и Ноуан, името, под което беше известна. Но пък как да наричаш жена, която е била отвлечена от симпат, принудена с жестокост да зачене и после, хваната в капана на биологията, да роди последствията от преживените мъчения?

Малко име: Аз. Фамилия: Съжалявам.

Ноуан вървеше с качулка, покрила лицето ѝ.

— Добър вечер. Как се чувстваш?

Английският звучеше странно в устата на майка ѝ, което подсказваше, че би се справила по-добре на Древния език. А поклонът, с който я удостои, при това напълно ненужно, беше някак на една страна заради травмата, каквато и да беше тя, причинила кривата ѝ стойка.

Ароматът, който се носеше от нея, нямаше нищо общо с „Шанел“. Освен ако наскоро не бяха въвели в производство нова серия „Трагедия“.

— Добре съм. — „Неспокойна и отегчена“ повече отговаряше на истината. — Къде отиваш?

— Да разтребя дневната.

Хекс едва се въздържа да не каже: „Не отивай там“. Фриц не допускаше никой освен догените да върши каквото и да било в имението. И Ноуан, макар и дошла да се грижи за Пейн, живееше в стая за гости, хранеше се на масата заедно с братята и беше приемана тук като майка на една от шеланите. По никакви стандарти не представляваше част от прислугата.

— Да, ами... Би ли искала... — Да правят какво, почуди се Хекс. Какво изобщо биха могли да вършат заедно? Хекс беше боец. Майка ѝ беше... призрак в телесна обвивка. Нямаше много общо помежду им.

— Не се притеснявай — отвърна кротко Ноуан. — Разбирам, че е неловко...

Във фоайето под тях проехтя грохот, като че се бяха скупчили облаци, беше започнала гръмотевична буря и бе рукнал проливен дъжд. Ноуан се сви на мястото си, а Хекс хвърли поглед през рамо. Какво, по дяволите...

Рейдж, известен още като Холивуд, а още и като най-едрия и най-красивия сред братята, направо скочи на балкона на втория етаж. В мига щом се приземи, обърна русата си глава към нея, а очите му пламтяха.

— Джон Матю се обади. Нуждаят се от всяка налична помощ в центъра. Въръжи се и ще се срещнем на входа след десет минути.

— Иха! — промълви Хекс и плесна с ръце.

Когато се обърна отново към майка си, забеляза, че жената трепереше, но се стараеше да го прикрие.

— Всичко е наред — успокои я Хекс. — Добра съм в битките. Няма да ме наранят.

Прекрасни думи. Само че не това тревожеше другата жена. Емоционалната ѝ решетка показваше страх... но от Хекс.

Ами да, като се имаше предвид, че тя бе наполовина симпат, естествено, че на Ноуан първо ѝ хрумваше думата „опасност“, а после „дъщеря“.

— Оставям те — каза Хекс. — Не се тревожи.

Изтича обратно в стаята си, неспособна да пренебрегне факта, че в гърдите ѝ се загнезди болка. Но пък не можеше да игнорира и действителността — майка ѝ не я беше искала.

И все още не я искаше.

Кой можеше да я вини?

Изпод ръба на качулката на робата си Ноуан проследи как високата, силна и безпощадна жена, която беше родила, се втурва в битка с врага.

Хексания изобщо не даваше вид, че се притеснява от перспективата да се изправи лице в лице със смъртоносните лесъри. Всъщност реакцията ѝ при командата на брата предполагаше, че това дори ще ѝ достави удоволствие.

Коленете на Ноуан омекнаха при мисълта какво беше родила на белия свят — тази жена с мощ в крайниците и желание за мъст в сърцето. Никоя представителка на глимерата не би реагирала по този начин; но пък и никой не би я помолил за такова нещо.

Но у дъщеря ѝ течеше кръвта на симпат. Най-скъпа Скрайб Върджин...

И все пак, преди да ѝ обърне гръб, по лицето на Хексания пробяга нещо.

Ноуан забърза напред по коридора към стаята на дъщеря си. Когато достигна до масивната врата, тя почука тихо.

След миг Хексания отвори.

— Здравей.

— Съжалявам.

Хекс не показва никаква реакция.

— За какво?

— Знам какво е да си нежелана от родителите си. Не бих искала ти...

— Всичко е наред. — Хексания вдигна рамене. — Не е, като да не ми е ясно какви са мотивите ти.

— Аз...

— Чуй, трябва да се приготвя. Влез, ако искаш, но те предупреждавам: не се подготвям за чаено парти.

Ноуан се поколеба на прага. В стаята личаха следи от активен живот. Леглото беше разхвърляно; от столовете висяха кожени панталони; на пода се въргаляха два чифта ботуши; на масата в ъгъла до едно канапе имаше две чаши за вино. Въздухът беше изпълнен с наситения и чувствен аромат на обвързан вампир.

Беше сякаш полепнал по самата Хексания.

Чу се поредица от изщраквания и Ноуан надзърна през вратата. Застанала в дрешника, Хексания държеше зловецко на вид оръжие. С много компетентен маниер го пъхна в кобура под мишницата си и взе друго. После се зае с мунициите и един нож...

— Няма да се почувстваш много по-добре по отношение на мен, ако продължиш да стоиш там.

— Не дойдох заради себе си.

Това обърка леко ритъма на движенията ѝ.

— Тогава защо?

— Видях изражението на лицето ти. Не искам да ти причинявам това.

Хексания се протегна и откачи черно кожено яке. Докато го правеше, изруга.

— Виж, хайде да не се преструваме, че някоя от нас е желала раждането ми. Става ли? Аз ти прощавам, ти ми прощаваш, и двете сме жертви, и така нататък... Трябва да приключим с това и всяка от нас да поеме по пътя си.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

Хексания замръзна на място, а после присви очи.

— Знам какво си сторила в нощта на раждането ми.

Ноуан отстъпи крачка назад.

— Как...

Хексания насочи пръст към собствените си гърди.

— Симпат, нали помниш? — Боецът у нея изплува на повърхността и позата ѝ беше като на хищник. — Това значи, че умея да прониквам в умовете на другите... Така че точно в този миг успявам

да почувствам страха ти. И съжалението. И болката. Всичко е пред мен. Припомняш си момента, в който се е случило... И да, знам, че си предпочела да забиеш кинжал в корема си пред бъдеще с мен. Така че, както казах, защо не се избягваме една друга и не си спестим споровете.

Ноуан повдигна брадичка.

— Симпат си само наполовина.

Тъмните вежди подскочиха нагоре.

— Моля?

— Долавяш само част от онова, което чувствам към теб. Или вероятно по свои собствени причини просто не желаеш да приемеш, че може да искам да съм до теб.

Въпреки че беше отрупана с оръжия, Хексания изведнъж придоби уязвим вид.

— Недей да гориш мостовете в желанието си да се защитиш — прошепна Ноуан. — Не е нужна принудена близост, ако няма такава. Но нека не я спираме да разцъфти, в случай че има и малка възможност за това. Може би... Може би тази вечер ще споделиш с мен, ако има дори нещо малко, с което да ти помогна. Ще започнем от оттук... и ще видим какво ще излезе.

Хексания закрачи наоколо, стегнатото ѝ здраво тяло беше по-скоро мъжко, дрехите ѝ бяха по-скоро мъжки, както и излъчващата се от нея енергия. Спря отново пред дрешника и след миг извади червената рокля, дадена ѝ от Тормент в нощта на церемонията по обвързването.

— Почисти ли коприната? — попита Ноуан. — И в никакъв случай нямам предвид, че си я изцапала. Но за деликатните тъкани трябва да се полагат грижи, за да бъдат запазени.

— Нямам никаква представа как да го направя.

— Тогава позволи на мен.

— Нищо няма да ѝ стане.

— Моля те. Позволи ми.

Хексания я погледна и произнесе тихо:

— Защо, за бога, би искала да направиш такова нещо?

Истината беше проста, колкото следващите четири думи, и сложна, колкото един цял език.

— Ти си моя дъщеря.

Обратно в центъра на Колдуел, Тор се отърси от студа, болките и изтощението, които го бяха споходили, и се втурна в ново преследване. Мирисът на лесърска кръв беше като кокаин за организма му, изправяше го на крака и му даваше сили да продължава напред.

Другите двама братя приближаваха зад гърба му и на него му беше пределно ясно, че не търсеха врагове, но щеше да им е нужен много късмет, за да успеят да го върнат обратно в имението. Единствено зората можеше да го направи.

А и колкото по-уморен беше, толкова по-голяма вероятност имаше да успее да поспи час или два.

Когато зави зад ъгъла, закова ботуши в земята. Пред него седем лесъри бяха заобиколили двойка бойци, но намиращите се в центъра на кръга не бяха Зи и Фюри, нито Ви и Бъч или Блейлок и Рейдж.

Онова в ръцете на левия от тях беше коса. Огромна и остра коса.

— Кучи син — измърмори Тор.

Мъжът с извитото острие стоеше, като че е бог, оръжието му се намираще в готовност, а на грозното му лице се мъдреше очаквателна усмивка, все едно се канеше да седне пред вкусно ястие. Вампирът до него, когото Тор не беше виждал от векове, нямаше нищо общо с мъжа, когото познаваше от Древната страна.

Изглеждаше, сякаш Троу, син на Троу, се беше забъркал с лоша компания.

Джон и Куин спряха от двете страни на Тор и Куин го погледна.

— Кажи ми, че това не е новият ни съсед.

— Кор.

— С такава мутра ли се е родил, или някой я е разкрасил впоследствие?

— Кой да знае.

— Ако онова там е трябвало да стане нос, значи, има нужда от нова пластична операция.

Тор погледна към Джон.

— Отмени повикването.

— Моля? — изписа Джон на езика на глухонемите.

— Знам, че изпрати съобщение на братята в къщата. Кажи им, че е било погрешка. Незабавно. — Когато Джон понечи да спори, Тор го спря. — Искаш да предизвикаш истинска война ли? Ти викаш братята, той вика своите копелета и изведнъж сме притиснати до стената без никаква стратегия. Ще се справим с това сами... Сериозен съм, Джон. Имал съм си работата с тези момчета и преди. Но ти не си.

Когато твърдият поглед на Джон срещна неговия, както винаги у Тор остана усещането, че са били заедно в подобни ситуации много по-дълго от последните няколко месеца.

— Трябва да ми се довериш, синко.

Джон изруга беззвучно в отговор, извади телефона си и започна да набира съобщението.

И в този момент Кор забеляза, че има посетители. Въпреки многото лесъри пред него, той започна да се смее.

— Това проклетите черни кинжали ли са? Точно навреме, за да ни спасят. Трябва ли да паднем на колене?

Убийците се обърнаха... Голяма грешка. Кор не изгуби и миг, а замахна с косата и посече двама от тях през кръста. Беше удар, нанесен с непринудена лекота. Двамата паднаха на земята, а останалите се разделиха на две групи, като половината се насочиха към Кор и Троу, а другите взеха на мушка Тор и неговите момчета.

Тор нададе рев и посрещна атаката с голи ръце, хвърли се напред и се вкопчи в първия, озовал се пред него убиец. Хвана го здраво за главата, повали го на колене и стовари юмрук в лицето му. После го завъртя и запрати отпуснатото му тяло срещу един контейнер за боклук.

Докато грохотът отзвучаваше, Тор се зае със следващия в редицата. Би предпочел да вкара в употреба юмруците си малко повече, но нямаше време за губене. В далечния край на пряката още седем новоприети се сипеха от оградата като змии от дърво.

Извади двата си кинжала, закова ботуши в земята и състави офанзивна стратегия за новопристигащите. Боже... Каквото и да се говореше за морала, социалните умения и джентълменските качества на Кор, нямаше спор, че го биваше като боец. Размахваше косата, като че тежеше няколкостотин грама, а способността му да преценява разстоянието беше впечатляваща. Във всички посоки летяха части от

лесъри — ръце, глави и крака. Копелето беше изключително ефективно, а и Троу в никакъв случай не беше некадърен.

Противно на всички очаквания и на желанието им, Тор и неговият екип влязоха в ритъм с негодниците. Кор се погрижи да отблъсне първата партида към очакващите ги в началото на пряката черни кинжали, докато партньорът му задържа втората вълна на място, та никой да не се окаже блокиран. След като Тор, Джон и Куин се справиха с наплива, към касапницата един по един бяха изпратени и останалите лесъри с пресни рани.

Макар в началото да беше само шоу, сега наистина се вършеше работа. Кор не се перчеше с острието си, Троу показваше последователност; Джон и Куин действаха като по учебник.

А Тор беше отдаден на отмъщението.

Намиращите се пред тях не представляваха нищо повече от нови попълнения, така че в никакъв случай не показваха кой знае какви умения. Общият им брой обаче беше такъв, че нещата винаги можеха да се обърнат.

През оградата прескочи трета групичка.

Докато се приземяваха един след друг на улицата, Тор съжали за нареждането, което даде на Джон. Беше говорила жаждата му за мъст. Аргументът за избягване на конфронтацията между Братството и бандата на копелетата беше пълна глупост. Искаше да запази повече убийства за себе си. Резултатът? Бе изложил живота на Джон и Куин на опасност. Кор и Троу можеха да умрат тази вечер, утре или след година, това нямаше значение. Колкото до него... е, можеш да скочиш от моста по хиляди различни начини.

Но неговите момчета...? Те си струваше да бъдат спасени. Сега Джон беше нечий хелрен. А Куин имаше дълъг живот пред себе си. Не беше честно да ги прати в гроба преждевременно заради своята кръвожадност.

Кор, син на неизвестен баща, държеше своята любовница в ръцете си. Косата му беше единственият предмет от женски род, за който някога го е било грижа, и тази вечер, когато се изправи срещу в началото седем от враговете им, прераснали в четиринайсет и после достигнали двайсет и един, тя му се отплати за лоялността с несравнимо представяне.

Докато се движеха заедно, тя представляваше не само продължение на ръцете му, но и на цялото тяло, на очите, на съзнанието му. Той не беше просто войник с оръжие, двамата заедно представляваха звяр с могъща челюст. И докато се трудеха, той знаеше, че именно това му е липсвало. По тази причина беше дошъл в Новия свят — да открие нов живот в нова територия, където все още се подвизаваха много от старите им врагове.

След пристигането обаче амбициите му бяха стигнали до още по-висока цел. А това значеше, че останалите вампири в тази уличка стояха на пътя му.

В другия край на улицата Тормент, син на Харм, показваше нещо, което си струваше да се види. Колкото и на Кор да не му допадаше да го признае, братът беше невероятен боец. Докато въртеше кинжалите, те отразяваха околните светлини, ръцете и краката му сменяха позицията си само за един удар на сърцето, балансът и изпълнението бяха въплъщение на съвършенството.

Ако беше един от мъжете на Кор, щеше да се наложи братът да бъде убит, така че Кор да може да задържи първенството си. В това се състоеше първичният закон на лидерството, елиминираш онези, представляващи потенциално предизвикателство за позицията ти... Не че държеше около себе си некадърници. Слабите също трябваше да бъдат елиминирани.

Блъдлетър го научи на това и на още толкова много. В крайна сметка някои неща се оказаха истина.

Така или иначе, в бандата му от копелета нямаше място за типове като Тормент. Братът и подобните му не биха понесли да седнат на една маса с тях, а какво оставаше да работят заедно.

Макар че тази нощ за кратко го сториха. С напредването на битката двамата с Троу си сътрудничеха с братята, като им подаваха лесъри на малки групи, а те тримата на свой ред ги натирваха обратно при Омега с помощта на остриетата си.

И двамата братя, или по-скоро, кандидати за членове на Братството, придружаващи Тор, бяха по-едри от него... Всъщност Тормент, син на Харм, не беше така масивен както някога. Може би се възстановяваше от неотдавнашно нараняване. Каквато и да беше причината, Тор беше подбрал подкреплението си мъдро. Мъжът отдясно беше страховит, размерът му доказваше, че програмата за

разплод на Скрайб Върджин не е била безсмислена. Другият имаше телосложението на Кор и неговите мъже, което означаваше, че никак не е дребен. И двамата действаха безкомпромисно, без да показват каквото и да било колебание или страх.

Когато най-накрая всичко приключи, Кор дишаше учестено, а ръцете му бяха изтръпнали от усилията. Всички, притежаващи вампирски зъби, бяха на крака. С всички, в чиито вени течеше черна кръв, беше свършено, бяха отпътували обратно към пагубния си създател.

Петимата стояха по местата си все още с оръжия в ръцете, докато си поемаха глътка въздух и нащрек за всякакви признаци на агресия от другата страна.

Кор хвърли поглед към Тор и кимна едва доловимо. Ако братът беше повикал подкрепление, щеше да последва сблъсък, от който Кор и спътникът му нямаше да излязат живи. Нападнеха ли ги тези тримата обаче, той и бойците му имаха шансове, но щеше да има ранени.

Не пристигна в Колдуел, за да умре. Направи го, за да стане крал.

— Надявам се да те видя отново, Тормент, син на Харм — обяви.

— Вече искаш да си тръгваш? — подразни го братът.

— Мислеше, че ще се кланям пред теб ли?

— Не, това изисква известна класа.

Кор се усмихна хладно и изложи на показ удължените си кучешки зъби. Успяваше да удържи гнева си благодарение на сериозен самоконтрол... и на факта, че вече беше започнал да обработва глимерата.

— За разлика от Братството, ние, обикновените бойци, действително използваме нощта за работа. Така че, вместо да целуваме пръстени според разни отживели обичаи, ще потърсим и елиминираме още врагове.

— Знам защо си тук, Кор.

— Така ли? Мисли ли четеш?

— Ще намериш смъртта си.

— Възможно е. А може и да се случи обратното.

Тормент поклати бавно глава.

— Приеми това като приятелско предупреждение. Върни се, откъдето си дошъл, преди действията ти да те пратят преждевременно в гроба.

— Допада ми, където се намирам в момента. Въздухът от тази страна на океана е стимулиращ. Между другото, как е твоята шелан?

Студеният повей, който почувства да се носи към него, беше именно онова, което целеше. Благодарение на сложна плетеница от контакти беше дочул, че Уелесандра е била убита във войната преди известно време, а той не се свенеше да използва всяко оръжие, с което разполагаше, за да повали врага.

Удара си го биваше. Мигом двамата придружители на Тор се хвърлиха напред. Но нямаше да има бой и спорове. Не и тази вечер.

Кор и Троу се дематериализираха в хладната пролетна нощ. Не се тревожеше, че може да ги последват. Онези двамата щяха да се погрижат за Тор, което означаваше, че щяха да го разубедят да се поддаде, воден от гняв, на необмислена постъпка, която би могла да го вкара в капан.

Нямаше как да знаят, че Кор не можеше да влезе в контакт с останалите си бойци.

Двамата с Троу възвърнаха формата си на върха на най-високия небостъргач в града. Той и войниците му винаги имаха сборен пункт, за да могат да се срещат от време на време през нощта, и покривът на тази сграда не само беше лесно забележим от всички краища на бойното поле, но изглеждаше и много подходящо място.

Кор обичаше гледката от такава височина.

— Нужни са ни мобилни телефони — отбеляза Троу, надвиквайки свистенето на вятъра.

— Така ли?

— Те разполагат с такива.

— За врага ли говориш?

— Да. И двата вражески лагера. — Когато Кор не каза нищо повече, мъжът, играещ ролята на негова дясна ръка, добави: — Имат средства за комуникация...

— От каквито ние не се нуждаем. Ако допуснеш да разчиташ на помощни средства, в един момент те се превръщат в оръжие срещу теб. Векове наред сме се справяли отлично и без разните му технологии.

— Само че живеем в нова ера и на ново място. Тук нещата са различни.

Кор хвърли поглед през рамо, сменяйки гледката към града с образа на втория в командването. Трой, син на Трой, беше прекрасен мъжки екземпляр с идеални черти и стройно тяло, което благодарение на уроците на Кор вече служеше не само за украса, но вършеше и работа. В интерес на истината, с годините бе заякнал и най-накрая си беше спечелил правото гордо да се обяви за истински мъж.

Кор се усмихна хладно.

— Ако тактиките и методите на братята са така успешни, защо се случиха тези набези срещу расата?

— Понякога се случват такива неща.

— И понякога те са резултат от грешки... При това фатални. — Кор отново се загледа към града. — Наясно си колко лесно може да се допусне подобна грешка.

— Просто казвам...

— Там е проблемът на глимерата... Винаги търси лесното решение. Мислех, че съм избил това от главата ти преди години. От преговор ли се нуждаеш?

Трой си затвори устата, а Кор се усмихна по-широко.

Устреми поглед към ширналия се пред него Колдуел. Знаеше, че въпреки тъмнината на нощта бъдещето му беше светло.

А пътят му покрит с телата на братята.

— Откъде, по дяволите, намират всички тези нови пълнения? — попита Куин, докато крачеше на мястото на битката, а ботушите му джапаху в черната кръв.

Джон едва чу казаното от приятеля си, макар слухът му да функционираше отлично. След изчезването на онези копелета стоеше неотлъчно до Тор. Братът, изглежда, бе дошъл на себе си след неочаквания удар в топките, който Кор току-що му сервира, но все още му беше нужно малко време.

Тор обърса черните остриета в бедрата си. Пое дълбоко въздух.

— Единственото логично обяснение е Манхатън. Нужно е многобройно население. С безброй отрепки в покрайнините.

— Кой е главният им лесър, по дяволите?

— Някакъв малък боклук, доколкото чух последно.

— Точно по вкуса на Омега, значи.

— Обаче е умен.

Джон тъкмо се канеше да подхване историята за преобразяването, когато рязко завъртя глава.

— Още лесъри — изръмжа Тор.

Да, но не там беше проблемът.

Жената на Джон също беше на бойното поле.

Съзнанието му мигом се изпразни. Като че никой беше пуснал казанчето с вода. Какво правеше тя навън? Според плана на дежурствата тя трябваше да си е у дома. Когато до носа му достигна прясна воня на лесъри, в гърдите му се прокрадна дълбока вътрешна увереност: *Тя изобщо не биваше да е тук навън.*

— Трябва да отида за палтото си — каза Тор. — Стой тук, после ще дойда с теб.

Как ли пък не!

В мига щом Тор се дематериализира по посока на моста, Джон пое напред. Докато ботушите му трополяха по асфалта, чу Куин да крещи нещо, което завърши с:

— ... шибаняк такъв!

Все тая. За разлика от щурите, налудничави и маниашки игрички на Тор, това беше нещо важно.

Джон прекоси пряката, сви по страничната улица, прескочи два реда паркирани коли, стрелна се зад още един завой...

Ето я и нея, неговата шелан, любимата му, неговият живот — стоеше в отбранителна позиция срещу четирима лесъри пред едни пустеещ пансион, придружавана от огромен, рус и устат предател.

Рейдж не биваше да я вика при *никакви* обстоятелства. Джон написа „подкрепление“, но нямаше предвид своята Хекс. А по-късно по нареждане на Тор им поръча да си стоят вкъщи. Какво изобщо правеха тук, по дяволите?

— Здравсти! — подвижна бодро Рейдж. Като че ги канеше на парти. — Помислихме си, че тази вечер няма да ни дойде зле да подишаме малко чист въздух в красивия център на Колдуел.

Така. Това беше един от моментите, в които е гадно да си ням.

— *Проклет кучи син...*

Хекс извърна глава, за да го погледне... и именно тогава се случи. Един от лесърите криеше нож, при това копелето можеше да се похвали с добър замах и точен прицел. Острието полетя във въздуха с превъртане.

Докато не спря... в гърдите на Хекс.

За втори път тази вечер Джон изкрещя беззвучно.

Тялото му се устреми напред, а Хекс се извърна рязко към убиеца с изопнати черти на лицето. Без да губи и миг, тя сграбчи ножа и го изтръгна от собствената си плът... Но колко дълго щяха да изтраят силите ѝ? Това бе попадение право в десетката...

Мили боже! Тя възнамеряваше да се захване с лесъра. Дори ранена, се канеше да го докопа с нокти и зъби... и междувременно да се остави да я убият.

Единствената мисъл, запълваща съзнанието на Джон, беше, че не желае да е като Тор. Не искаше да премине през подобен ад. Не искаше да изгуби своята Хекс тази нощ, утре или в никоя друга вечер. Никога.

Отвори уста и изпусна целия въздух от дробовете си в безмълвен рев. Не си даде сметка, че се дематериализира, но толкова бързо стигна до лесъра, че нямаше друго обяснение. Вкопчи длан в гърлото му, блъсна копелето назад и се строполи отгоре му. Когато онзи се

приземи, го удари с глава в лицето, размаза носа му и най-вероятно счупи скулата му.

Нямаше да спре дотук.

Оплиска го черна кръв, той оголи зъби и ги заби във врага, докато го притискаше надолу. Инстинктът за унищожение го правеше толкова съсредоточен и фокусиран, че вероятно щеше да продължи, докато накрая не започнеше да гризе настилката, но рационалната му страна реши да съобщи за съществуването си.

Налагаше се да установи колко сериозно е нараняването на Хекс.

Извади един кинжал, вдигна високо ръка и прикова поглед в очите на убиеца. Или в онова, което беше останало от тях.

Джон заби острието толкова дълбоко и рязко, че когато плътта и пушекът изчезнаха, му се наложи да използва двете си ръце и цялата сила на тялото си, за да изтегли оръжието от асфалта. Озърна се с надеждата да открие Хекс...

Тя не просто беше на крака. А атакуваше друг лесър... макар че червеното петно на гърдите ѝ се увеличаваше и дясната ѝ ръка висеше отпуснато.

Джон едва не изгуби разсъдъка си.

Скочи на крака, изпречи тялото си между своята шелан и врага и докато я избутваше, пое удар, предназначен за нея — сериозно фрасване с бейзболна бухалка, което го разтrese здраво и той изгуби равновесие за миг.

Точно онзи тип удар, който би я повалил и би поставил етикет „Платено“ на ковчегата ѝ.

С едно бързо движение той възстанови равновесието си и улови с две ръце бухалката, която се канеше да го превърне в безмозъчен идиот.

Замахна напред и цапардоса лесъра в лицето със собствената му бухалка, с което даде на немъртвия възможност да чуе фанфари в главата си за част от секундата. А после превъзходството бе изцяло негово.

— Какво беше това, по дяволите? — кресна му Хекс, докато той поваляше лесъра на земята.

Не беше добър момент за общуване, като се имаше предвид, че ръцете му бяха вкопчени в гърлото на лесъра. Но пък и нямаше да е от особена полза за двамата им тя да разбере какво се върти в главата му.

С едно бързо намушкване Джон прати убиеца обратно при Омега и се изправи. Лявото око, където беше ударен с бухалката, започваше да се подува и чувстваше как лицето му пулсира, а в същото време Хекс продължаваше да кърви.

— Повече никога не прави така — изръмжа му тя.

Искаше да тикне пръст в лицето ѝ, но ако го стореше, нямаше да може да жестикулира.

— *Тогава не се бий, когато си рана... рани... ранена!*

Боже, дори не можеше да комуникира нормално, пръстите му се плетяха и не оформяха правилно думите.

— Бях си съвсем добре!

— *Кървиш...*

— Повърхностна рана е...

— *Тогава защо не можеш да си вдигнеш ръката?*

Двама се приближаваха един към друг, но не излъчваха дружелюбие, челюстите им бяха изскочили напред, а телата им бяха напрегнати от агресия. И когато тя не реагира на последната му реплика, той разбра, че е предположил правилно... Ясно беше, че изпитва болка.

— Сама се грижа за себе си, Джон Матю — тросна му се Хекс.

— Няма нужда да надничаш над рамото ми само защото съм жена.

— *Бих сторил същото за някой от братята.* — Е, само донякъде. — *Така че не ми пробутвай тези феминистки глупости.*

— Феминистки глупости?

— *Ти си тази, която придава значение на пола си, не аз.*

Тя присви очи.

— О, така ли? Кой знае защо, никак не си убедителен. И ако си мислиш, че като защитавам позициите си, правя политическо изявление, обвързал си се с погрешната жена.

— *Тук не става дума за това, че си жена.*

— Разбира се, че за това става дума!

В този момент тя пое дълбоко въздух, сякаш за да му припомни, че ароматът му на обвързан вампир е толкова силен, че заглушава дори вонята на цялата лесърска кръв, разплискана наоколо.

Джон оголи зъби и изписа:

— *Става дума за това, че проявяваш глупост и създаваш спънки на бойното поле.*

Хекс отвори леко уста, но после, вместо да отвърне, просто се взря нагоре към него. Изведнъж сложи здравата си ръка пред гърдите си и се загледа над лявото му рамо, като бавно клатеше глава.

Като че ли съжаляваше не само за случилото се преди миг, а и че изобщо го беше срещнала.

Джон изруга и закрачи наоколо само за да установи, че всички присъстващи в пряката — а това означаваше Тор, Куин, Рейдж, Блейлок, Зейдист и Фюри — наблюдаваха шоуто. И на всичкото отгоре изражението на лицето на всеки един от тях говореше, че са истински, напълно, искрено и извънредно доволни, задето последното му изявление не се беше изплъзнало от устата на някой от тях.

— *Ще бъдете ли така добри* — изписа Джон и ги изгледа гневно.

Като по команда всички се разпръснаха и отклониха погледи към тъмното небе, към настилната на улицата или към околните тухлени стени. Носещият смрад вятър разпръсна мъжкото им боботене, като че бяха филмови критици, събрали се да обсъдят току-що видяното на екрана.

Не го беше грижа за тяхното мнение.

И в този миг на гняв не го беше грижа и за мнението на Хекс.

В имението на Братството Ноуан държеше роклята от церемонията на дъщеря си в ръце... а пред нея се беше заковал един от догените и се мъчеше да осуети опита ѝ да стигне до пералното помещение на втория етаж. Първото ѝ създаваше удоволствие; второто — не.

— Не — повтори отново. — Аз ще се погрижа.

— Господарке, моля ви, съвсем проста задача е...

— Тогава няма да е никакъв проблем сама да се справя с роклята. Лицето на догена посърна.

— Може би... Ще се наложи да се обърна към главния...

— А може би аз ще трябва да му кажа колко отзивчив сте били да ме насочите към пералното помещение... и колко високо оценявам прекрасната ви служба.

Макар качулката ѝ да беше спусната и да закриваше лицето ѝ, догенът успя да схване намеренията ѝ съвсем ясно — тя нямаше да

отстъпи. Нито пред него, нито пред някого другиго. Единственото разрешение би било да я метне на рамо и да я отнесе, а това нямаше как да се случи.

— Аз ще...

— Точно се каните да ме заведете дотам, нали?

— А... Да, господарке.

Тя сведе глава.

— Благодаря.

— Може ли да...

— Да ме водите? Да, моля. Благодаря.

Нямаше да носи роклята вместо нея. Нито да я изпере. Или да я простре. Или да я върне обратно на мястото ѝ.

Това беше между нея и дъщеря ѝ.

Съкрушен и унил, сякаш е изпратен в изгнание, слугата се обърна и пое напред по дългия коридор, покрай чиито стени имаше красиви мраморни статуи на мъже в различни пози. В края му имаше двойка летящи врати, после завиха вляво и минаха през още една двойка врати.

От тази точка нататък всичко се променяше. Пътеката върху паркета вече не беше персийска, а най-обикновена, добре почистена и кремава на цвят. По гладките кремави стени нямаше произведения на изкуството, на прозорците не висяха пищни завеси в наситени цветове с пискюли и ресни, а памучни пердета в същия светъл цвят.

Бяха влезли в частта от къщата, предназначена за прислугата.

Контрастът в имението на баща ѝ някога беше същият — един стандарт за семейството и съвсем друг за обслужващия персонал. Или поне така беше чувала. Тя никога не беше ходила в задната част на къщата, когато все още живееше там.

— Тук би трябвало да намерите — догенът отвори двойка врати — всичко, което търсите.

Помещението беше с размерите на апартамента, с който беше разполагала в имението на баща си, голямо и просторно. Само че нямаше прозорци. Нито огромно легло и подходящи му ръчно изработени мебели. Нямаше и бродирани килимчета в прасковено, жълто и червено. Нямаше и гардероб, пълен с дрехи, последен вик на модата в Париж, нито чекмеджета, пълни с бижута и украшения за косата.

Сега мястото ѝ беше тук. Особено след като догенът ѝ обясни как работят уредите за пране и сушене, а после подробно описа функциите на дъската за гладене и ютията.

Да, определено частта от къщата, отделена за прислугата, ѝ подходеше повече като дом, отколкото стаите за гости, и това беше така, откакто... се озова в различна позиция.

Всъщност ако успееше да убеди някого, когото и да е, да я настанят в тази част от имението, би било за предпочитане. Уви, като майка на шелан, обвързана с един от бойците на Братството, я отрупваха с привилегии, каквито не заслужаваше.

Догенът започна да отваря различни шкафове и килери, за да ѝ покаже всевъзможни приспособления и смеси, като уред за изглаждане с пара, препарат за отстраняване на петна, преси...

След като обиколката завърши, тя отиде до стената и се надигна с усилие на здравия си крак, за да окачи закачалката с роклята на една кука.

— Открихте ли някакви петна? — попита догенът, докато тя разстилаше полите.

Ноуан се захвана да прегледа всеки квадратен сантиметър от полата, корсажа и бухналите ръкави.

— Доколкото виждам, е само това. — Тя се наведе внимателно, за да не натоварва прекалено слабия си крак. — Ето тук, където подгъвът е докосвал пода.

Догенът също се наведе, огледа лекото потъмняване на плата и го опипа с уверени бледи ръце, а смръщването му бе резултат от съсредоточаване, а не от объркване.

— Да, мисля, че е най-добре да се използва ръчно химическо почистване.

Той я отведе в другия край на помещението и ѝ разясни процеса, който като нищо щеше да отнеме часове. Идеално. И преди да му позволи да си тръгне, тя настоя да остане до нея за първите процедури. Тъй като това го накара да се чувства нужен, ползата беше и за двама им.

— Струва ми се, че съм готова да продължа сама — заяви тя най-накрая.

— Много добре, господарке. — Той се поклони и се усмихна. — Ще слеза и ще се заломя с подготовка за Последното хранене. Ако

имате нужда от нещо, моля, обадете ми се.

Според наученото, откакто беше пристигнала, това изискваше телефон...

— Ето — каза той и се доближи до един от плотовете. — Натиснете „звезда“ и „едно“ и попитайте за мен. Казвам се Грийнли.

— Бяхте много отзивчив.

Тя бързо отклони поглед, защото не желаше да вижда как ѝ се покланя. И си пое дълбоко въздух едва когато вратата се затвори зад гърба му.

Вече сама, опря ръце отзад на кръста си и отпусна глава за кратко, напрежението в гърдите ѝ я затрудняваше да изпълни белите си дробове.

Когато пристигна тук, очакваше, че ще трябва да води борба... и така и стана, но не каквато си бе представляла.

Не беше отчела колко трудно ще ѝ бъде да живее в аристократично имение. И то в дома на Първото семейство. При Избраниците съществуваха друг ритъм и правила и никой не стоеше под нея. А тук натрапеното ѝ високопоставено положение често я оставяше без въздух.

Най-скъпа Скрайб Върджин, може би трябваше да помоли слугата да остане. Поне вродената ѝ потребност да запазва самообладание пред хора караше дробовете ѝ да работят. А сега, като нямаше от кого да се прикрива, вече се бореше за глътка въздух.

Щеше да се наложи да свали робата.

Докуцука до вратата, за да заключи, но установи, че няма ключалка. Не го бе очаквала. Открехна я леко, подаде глава и внимателно огледа дългия коридор.

Вероятно всички слуги бяха долу, за да приготвят храната за живеещите в къщата. И по-важното, никой освен догените не би припарил в тази част на имението.

Беше скрита от чужди очи.

Прибра се обратно, разхлаби връзката около кръста си, свали качулката от главата си и се отърва от товара, който носеше непрестанно. О, какво облекчение. Вдигна ръце нагоре, размърда рамене и изпъна гръб, а после завъртя глава в едната и в другата посока. Последното, което стори, беше да свали тежката си плитка от

главата и да я спусне на рамото си, за да снесе част от тежестта върху тила си.

С изключение на онази първа нощ, когато дойде в имението и се изправи пред дъщеря си — както и пред онзи брат, опитал се да спаси живота ѝ толкова отдавна, — никой никога не беше виждал чертите ѝ. И никой нямаше да ги види в бъдеще. Винаги беше с покрито лице и това щеше да си остане така.

Да разкрие идентичността си тогава, беше необходимо зло.

Както винаги под робата си носеше проста платнена риза, ушита от самата нея. Имаше няколко такива и когато изтънееха прекалено, ги превръщаше в кърпи, с които да се подсушава. Не беше сигурна дали тук щеше да намери нужния ѝ плат, но това не представляваше проблем. За да възстановява силите си, без да ѝ се налага да се храни от друг, тя периодически прескачаше в Другата страна и можеше да си набави необходимото от там.

Двете места бяха толкова различни. И в същото време дните ѝ течаха по един и същи начин, неразличими помежду си и в уединение.

Не, не в пълно уединение. Дойде тук, за да открие дъщеря си, и сега, когато го стори, щеше да...

Е, тази вечер щеше да почисти роклята ѝ.

Докато обработваше фината тъкан, не можеше да спре нежеланите спомени да изплуват в съзнанието ѝ. Някога и тя имаше такива рокли. Десетки на брой. Запълваха гардероба ѝ в покоите ѝ за през нощта, онези прекрасни помещения с френски прозорци.

Които се бяха оказали ужасно ненадеждни.

Очите ѝ се навлажниха, докато се бореше с проблясъците от миналото. Беше се озовавала в тази черна дупка прекалено много пъти, че да бъдат преброени...

— Трябва да изгориш тази роба.

Ноуан се обърна толкова рязко, че едва не скъса роклята.

На прага стоеше огромен мъж с коса на руси и черни кичури. Невероятно, размерите му бяха такива, че запълваше цялата каса, но не това беше смайващото.

Той някак сияеше.

Но може би защото беше покрит със злато — по ушите, веждите, устните и шията му имаше окачени халки и обици.

Ноуан се хвърли към робата си, а той остана неподвижен, докато тя я навличаше.

— Така по-добре ли е? — попита я нежно.

— Кой сте вие?

Сърцето ѝ биеше толкова бясно, че думите сякаш се изстреляха от устата ѝ. Не се чувстваше добре с мъже в тесни пространства, а това пространство беше твърде тясно и той беше мъж отвсякъде.

— Твой приятел.

— Тогава защо не ви познавам?

— Някои биха казали, че си късметлийка, задето ти е спестено — промърмори той. — Освен това сме се виждали на масата.

Вероятно беше точно така. Но обикновено тя държеше главата си наведена, с очи, приковани към чинията. Да, сигурно е бил някъде наоколо.

— Много си красива — отбеляза той.

Две неща я спираха да изпадне в пълна паника. Първо, плътният му глас не издаваше никакви задни мисли, той не излъчваше мъжко желание, нямаше нищо, което да я накара да се чувства в опасност, и второ, беше сменил позата си и стоеше облегнат на касата на вратата, с което ѝ оставяше място да се измъкне, ако се наложи.

Като че ли разбираше какво я притеснява.

— Оставих ти малко време да свикнеш и да се ориентираш в обстановката — обясни мъжът.

— Но защо?

— Тук си по много важна причина и аз ще ти помогна.

Искрящо белите му очи без зеници се приковаха в нейните, макар лицето ѝ да беше скрито в сянка... Сякаш той гледаше не просто към нея, а по-скоро в нея.

Тя отстъпи крачка назад.

— Вие не ме познавате.

Поне това беше истина, в която можеше да се вкопчи. Който и да беше той, дори да познаваше родителите ѝ, семейството ѝ, предците ѝ, нея със сигурност не познаваше. Тя вече не беше някогашната жена — отвлечането, раждането и смъртта бяха заличили всичко.

Или по-точно казано, бяха го разбили на парчета.

— Знам, че ти можеш да ми помогнеш — заяви той. — Какво ще кажеш за това?

— Прислужница ли търсите?

Трудно бе да си го представи предвид броя на персонала в домакинството, но това нямаше значение. Не желаше да служи на мъж по какъвто и да било начин.

— Не. — Сега той се усмихваше и Ноуан трябваше да признае, че изглеждаше поне мъничко... мил. — Знаеш ли, може да се служи не само чрез слугинстване.

Тя вирна леко брадичката си.

— Всяка работа е достойна за уважение.

Факт, който бе пропускала, преди всичко да се промени. Най-скъпа Скрайб Върджин, някога беше толкова разглезена, преситена и отрупана с всичко. Захвърлянето на онези натруфени рокли беше единственото добро, произлязло от събитията.

— Не твърдя противното. — Той наклони глава, като че си я представяше в различна обстановка и с различни дрехи. Или може би просто вратът му се беше схванал; кой знае. — Разбрах, че си майка на Хекс.

— Аз съм жената, която я роди.

— Научих, че Дариъс и Тор са я дали за осиновяване след раждането ѝ.

— Така е. Подслониха ме, докато се възстановя. — Пропусна частта, в която открадна кинжала и го заби в собствената си плът. И без това вече бе разговаряла предостатъчно с мъжа.

— Знаеш ли, че Тормент, син на Харм, прекарва много време да гледа към теб по време на хранене?

Ноуан се сви на мястото си.

— Сигурна съм, че грешите.

— Зрението ми е съвсем добро. Както и неговото очевидно.

Тя се засмя, от гърлото ѝ се откъсна кратък и рязък звук.

— Мога да ви уверя, че не е, защото ме харесва.

Мъжът вдигна рамене.

— Не е нужно приятелите винаги да се съгласяват един с друг.

— При цялото ми уважение ние не сме приятели. Аз не ви познавам...

Внезапно помещението се изпълни със златист блясък, светлината беше така ласкава и прекрасна, че тя почувства как топлината гъделичка кожата ѝ.

Ноуан отстъпи още една крачка назад, осъзнала, че не става дума за оптическа измама, свързана с всички носени от него бижута. Мъжът излъчваше сияние, тялото, лицето и аурата му бяха като буен огън.

Той ѝ се усмихна, а изражението му беше като на светец.

— Името ми е Ласитър и ще ти кажа онова, което ти е нужно да знаеш за мен. Първо, аз съм ангел, и второ — грешник, не съм тук задълго. Никога няма да те нараня, но съм готов да те накарам да се чувстваш ужасно неудобно, ако се наложи, с цел да си свърша работата. Обичам изгревите и дългите разходки по плажа, но жената, идеална за мен, вече не съществува. О, и най-голямото ми хоби е да вбесявам околните. Явно съм създаден за това, да им лазя по нервите... Вероятно се дължи на цялата история с възкресението...

Ноуан вдигна ръка и затвори плътно робата си.

— Защо изобщо сте тук?

— Ако ти обясня сега, бурно ще се възпротивиш, но нека просто кажем, че вярвам в затварящите се кръгове. Просто не разпознавах онзи, в който се намираме, докато не се появи ти. — Той ѝ се поклони леко. — Грижи се за себе си и за тази красива рокля.

След тези думи той си тръгна, като отнесе със себе си всичката топлина и светлина.

Тя се прегърби обратно над работния плот. Отне ѝ известно време да осъзнае, че я боли ръката. Сведе поглед и я разгледа от разстояние, видя побелелите кокалчета и скованата плът на фона на роклята, като че беше чужд израстък.

Винаги ставаше така, когато наблюдаваше някоя част от тялото си. Но поне можеше да го командва. Мозъкът ѝ нареди на дланта, с която завършваше ръката, стърчаща от тялото ѝ, да се отпусне.

След като тя се подчини, Ноуан хвърли поглед към мястото, където бе стоял мъжът. Вратите бяха затворени. Само че... той не ги бе затворил, преди да си тръгне, нали?

Изобщо беше ли идвал?

Тя се втурна и огледа коридора. И в двете посоки... Нямахе никой.

След близо двеста години живот като обвързан мъж, на Тор му беше напълно ясно как протичат разправииите между един твърдоглав боец и твърде темпераментната му жена. И колко нелепо бе да го прихваща носталгия заради враждебния начин, по който се гледаха Хекс и Джон.

Боже, някога той и неговата Уелси също имаха добри рундове.

Още едно нещо, за което да скърби.

Принуди се да вкара в действие уморения си разсъдък и да се намеси между двамата, тъй като реши, че ситуацията се нуждаеше от външна сила. Ако бяха които и да е други двама, не би се хабил. Романтиката не беше в неговата компетентност — без значение дали нещата вървяха добре, или зле, — но в случая ставаше дума за Джон. Той беше... синът, който някога се бе надявал да има.

— Време е да се връщате в имението — заяви Тор. — И двамата се нуждате от лечение.

— Стой настрана...

— *Стой настрана...*

Тор се протегна и стисна в здрава хватка тила на Джон. Притискаше сухожилията му, докато младият мъж не се принуди да го погледне.

— Не се дръж като загубеняк.

— *О, разбира се, но на теб ти е позволено.*

— Позна, хлапе, привилегия на възрастта. А сега млъкни и се качвай в колата.

Джон се намръщи, сякаш току-що бе забелязал появилия се с ескалейда Бъч.

— А ти — обърна се Тор към Хекс и сега тонът му беше по-мек — направи услуга на всички ни и се погрижи за рамото си. После можеш да го наричаш с каквито желаш обидни думи, но сега нараняването ти напомня за себе си по три или четири различни начина. Налага се да отидеш бързо при хирурга ни и тъй като си мъдра жена, знам, че ще оцениш разумността на предложението ми.

Тор тикна показалец в лицето на Джон.

— Мълчи! Тя ще се прибере сама в имението. Нали, Хекс? Няма да се качи при теб.

Джон понечи да изпише нещо с пръсти, но спря, когато Хекс отвърна:

— Добре, веднага ще се отправя на север.

— Хубаво. Хайде, синко. — Тор побутна Джон по посока на джипа, готов да го завлече за късо подстриганата коса, ако се наложи. — Време е да се повозим.

Джон беше така разгневен, че на челото му можеше да бъде опържено яйце.

Е, това беше положението. Тор отвори вратата до шофьора и натъпка боеца на предната седалка, сякаш беше сак или комплект стикове за голф, или може би чанта с покупки.

— Ще си закопчаеш ли колана като голямо момче, или аз да го направя вместо теб?

Джон изкриви устна и изложи на показ кучешките си зъби.

Тор само поклати глава и положи ръка върху черния джип. Наистина се чувстваше уморен.

— Чуй ме... Като мъж, който се е озовавал на твоето място милиони пъти, казвам ти, че в момента ти е нужно малко пространство. Отдели се в своя ъгъл и се поуспокой... После можете да говорите и... — Гласът му стана дрезгав. — Е, правенето на секс е фантастично сдобряване, ако не ме лъже паметта.

Джон произнесе няколко пъти беззвучно „мамка му“ и блъсна глава в облегалката.

Тор си отбеляза наум да поръча на Фриц да провери целостта на седалката.

— Довери ми се, синко. От време на време двамата ще стигате до това положение и можеш да започнеш да реагираш рационално още отсега. Отне ми поне петдесет години да влошавам нещата, докато не открих по-добър начин да се справям със свадите. Поучи се от моите грешки.

Джон вдигна глава и произнесе с устни:

— Обичам я толкова много. Бих умрял, ако ѝ се случи нещо...

Когато спря по средата на изречението, Тор си пое въздух заради рязката болка в гърдите.

— Знам. Повярвай ми... Знам.

Затвори вратата и заобиколи от страната на Бъч. Изчака го да отвори прозореца и произнесе тихо:

— Карай бавно и избери по-дълъг маршрут. Да се опитаме да й дадем време да влезе в операционната и да излезе от нея. Последното, от което се нуждаем, е Джон да скача по нервите на Мани, докато оперира.

Ченгето кимна.

— Ти не искаш ли да те закарам? Не изглеждаш във върховна форма.

— Добре съм.

— Убеден ли си, че си наясно със значението на тези думи?

— Да. До по-късно.

Обърна се и установи, че Хекс е изчезнала. Знаеше, че има голяма вероятност да е изпълнила онова, което обеща. Макар и също така разгневена като Джон, едва ли би проявила глупост по отношение на здравето си или на тяхното бъдеще.

Все пак жените бяха не само по-нежният пол, но и по-разумният. И единствено по тази причина расата им оцеляваше толкова дълго.

Докато ескалейдът потегляше, Тор си представи веселбата, която очакваше Бъч по пътя за къщи. Нямахме как да не му съчувства.

И в този момент се озова лице в лице с публиката си. Оказа се, че не само на бостънското ченге щяха да му надуват главата, и естествено, всеки от мъжете даде по нещо от себе си.

— Време е да се връщаш в тренировъчния център.

— Нужна ти е лекарска грижа.

— Ти си мъдър мъж и съм сигурен, че ще оцениш разумността на казаното.

— Не се дръж като задник.

Дяволите да ги вземат.

— Предварително ли се наговорихте?

— Да, и ако не ни послушаш — обяви Холивуд, захапал близалката си с аромат на грозде, — ще го повторим, само че този път с танцови стъпки.

— Спестете ми го.

— В случай че не се съгласиш да се прибереш у дома, ще изпълним танца. — За да докаже, че е сериозен, той склочи длани зад

главата си и започна да изпълнява неприлични движения с таза си под съпровода на собственото си тананикане. — Уу, йеее, кое е твойто татенце...

Останалите изгледаха Рейдж, сякаш на челото му бе изникнал рог. Нищо необичайно. И на Тор му беше ясно, че въпреки нелепото изпълнение, не ги ли послушаше, щяха направо да му разкажат играта.

Също нищо необичайно.

Рейдж се завъртя, издаде задните си части и започна да ги шляпа, като че бяха тесто за хляб. Единственото хубаво в това беше, че каквото и да дрънкаше, то не можеше да се чуе.

— В името на Скрайб Върджин — промърмори Зи. — Спаси ни от тези мъки и се прибери у дома.

— Знаете ли какво, никога не бях мислил, че да си сляп, си има своите предимства — намеси се някой.

— Или глух.

— Или ням.

Тор се озърна наоколо с надеждата, че от сенките ще изскочи нещо, вонящо на тридневен сандвич.

Никакъв късмет.

И току-виж, Рейдж решил да имитира движенията на робот. Или да изпълни гръмогласно „Туист енд шаут“.

Братята никога нямаше да му го простят.

Час и половина...

Връщането до дома отне цял час и половина.

Доколкото Джон Матю можеше да прецени, по-дълго щяха да пътуват само ако на Бъч му беше хрумнало да мине през Кънектикът. Или може би през Мериленд.

Когато най-накрая стигнаха до огромната каменна сграда на имението, той не изчака ескалейдът да бъде паркиран... или дори да намали скорост. Отвори вратата и изскочи в движение. Затича се в мига на приземяването си и взе стъпалата към главния вход на един скок. Влетя във вестибюла и тикна лицето си толкова близо до охранителната камера, че едва не счупи обектива с нос.

Масивната бронзова врата се отвори сравнително бързо, но проклет да е, ако можеше да каже кой му бе оказал честта да го стори.

Този път невероятното фоайе в цветовете на дъгата, с колоните си от мрамор и малахит и с високия си изрисуван таван не му направи никакво впечатление. Нито мозайката на пода, докато изминаваше разстоянието до другия му край с бясна скорост, още по-малко пък произнасянето на името му от дявол знае кого.

Стигна до вратата под главното стълбище, втурна се в подземния тунел, който свързваше къщата с тренировъчния център, и въведе кода с такъв замах, че беше цяло чудо как не строши клавиатурата. Влезе в офиса през склада за материали, заобиколи бюрото, мина през стъклената врата и...

— В момента я оперират — уведоми го Ви от около петдесет метра разстояние.

Братът стоеше пред основното помещение за прегледи с ръчно свита цигара между зъбите и запалка в обличената си в ръкавица ръка.

— Ще отнеме още около двацет минути.

Прозвуча изсъскване и се появи пламъче, а Ви поднесе запалката към върха на цигарата. Когато издиша, из коридора се разнесе ароматът на турски тютюн.

Джон потърка глава с усещането, че метафорично е включен на пауза.

— Всичко с нея ще е наред — произнесе обгърнатият в облак дим Ви.

В момента нямаше закъде да се бърза, и то не само защото тя се намираше на операционната маса. Повече от очевидно беше, че Ви е бил поставен в този коридор като жива и дишаща ключалка. Джон нямаше да влезе, освен ако братът не го пуснеше.

Навярно решението беше разумно. Като се имаше предвид настроението му, вероятно би строшил вратата като в някой анимационен филм, оставяйки дупка с очертанията на тялото си — естествено точно това ти е нужно, когато се намираш насред изпълнение със скалпел.

Лишен от мишена, Джон затътри мизерния си задник до брата.

— *Те са те сложили тук, нали?*

— Не. Просто почивка за цигара.

— *Да бе.*

Джон се облегна на стената до другия мъж, изкушен да обработи тила си в бетона, но не искаше да поема риска да вдига шум.

Прекалено рано е, каза си. Прекалено рано, за да попречи на поредната медицинска процедура, свързана с нея. Прекалено скоро да имат скандали. Прекалено скоро за толкова напрежение и гняв.

— *Може ли да пробвам една от тези?*

Ви повдигна вежда, но не се опита да го вразумява. Просто извади кесийка и пакет хартия за цигари.

— *Ще се обслужиш ли сам?*

Джон поклати глава. Въпреки че безброй пъти беше наблюдавал как Ви си свива цигари, никога не беше опитвал нещо подобно. Освен това не беше сигурен, че ръцете му са достатъчно надеждни в момента.

Ви се справи за секунди и докато му подаваше гвоздеа за ковчега, щракна със запалката.

Двамата се наведоха и точно преди Джон да докосне върха на цигарата до пламъка, Ви каза:

— Един съвет. Силни са, така че дърпай внимателно.

Триста дяволи.

Дробовете на Джон не просто се опълчиха на атаката: изпаднаха в пълна криза. И докато той се мъчеше да изкашля бронхите си навън, Ви взе дразнителя от ръката му. Услужливо от негова страна... Това даваше възможност на Джон да опре длани в бедрата си, да се наведе и да кашля на воля.

Когато престана да вижда звезди, вдигна насълзените си очи към Ви... и почувства как тестисите му се съсухрят и се укриват в долната част на стомаха му. Братът беше взел ръчно свитата цигара на Джон и я беше прибавил към своята, като сега дърпаше от двете едновременно.

Страхотно. Сякаш и без това не се чувстваше като слабак.

Ви държеше двете цигари между показалеца и средния си пръст.

— Освен ако не искаш да пробваш още веднъж. — Когато Джон поклати глава, той му кимна одобрително в отговор. — Правилно решение. Още едно дръпване и ще тичаш към кошчето, при това не за да си изхвърлиш носната кърпичка. Прав ли съм?

Джон се плъзна по стената надолу, докато задните му части не докоснаха линолеума.

— *Къде е Тор? Прибра ли се вече?*

— Да. Пратих го да яде. Казах му, че не му е позволено да се връща тук, докато не донесе заверена декларация, че е погълнал цяла

порция храна плюс десерт. Почти ми се наложи да го замъкна до горе. Той се съгласи заради теб, честно.

— *Едва не се остави да бъде убит тази нощ.*

— Същото може да се каже за всички ни. Такова е естеството на работата ни.

— *Знаеш, че при него е различно.*

В отговор получи само изсумтяване.

Докато времето течеше и Ви дърпаше жадно от цигарите, Джон осъзна, че желае да му зададе немислим въпрос.

Изпаднал в колебание заради благоприличието, отчаянието най-накрая го тласна отвъд ръба. Подсвирна тихо към Вишъс, за да го погледне и започна да изписва неуверено с пръсти.

— *Как ще умре тя, Ви? — Братът се напрегна, а Джон продължи: — Чувал съм, че понякога виждаш тези неща. Ако знам, че ще е от старост, бих понасял по-лесно мисълта за нея на бойното поле.*

Ви поклати глава и тъмните му вежди се навъсиха над подобните на диаманти очи, а татуировките на слепоочието му промениха формата си.

— Не бива да формираш живота си на базата на моите видения. Те са просто моменти от някоя случка след време. Може да е след седмица, година или три века. Изниква в главата ми без контекст, не е ясно кога и къде.

В мига щом млъкна, Джон попита:

— *Значи, ще умре от насилствена смърт?*

— Не съм казал това.

— *Какво ще ѝ се случи? Моля те.*

Ви отклони поглед и се взря в дългия коридор. И в настъпилата тишина Джон едновременно изпита страх и копнеж да разбере видяното от брата, каквото и да беше то.

— Съжалявам, Джон. Преди време направих грешката да дам на някого подобна информация. За кратко му донесе утеха, наистина му я донесе, но... в крайна сметка се оказа проклятие. Затова съм наясно от личен опит, че това не води до нищо добро за никого. — Той му хвърли поглед. — Интересно, че не са много онези, които искат да научат. И смятам, че това е добре и така е редно да бъде. Именно по тази причина не мога да зърна собствената си смърт. Или тази на Бъч. Или

на Пейн. Прекалено близки са ми. Писано е животът да бъде живян на сляпо... Това помага да не го приемаш за даденост. Виденията ми не са естествени. Не са редни, хлапе.

Джон почувства как главата му ситно забуча. Знаеше, че казаното от другия мъж е разумно, но потребността да научи го тормозеше. Един поглед към лицето на Ви обаче му даде да разбере, че ако продължава да настоява, само ще си изгърми куршумите на халос.

Нямаше да получи нищо.

Освен може би юмрук.

И все пак беше ужасно да разполагаш с такава информация, да знаеш, че някъде на света съществува книга, която не бива да четеш... но независимо от това, си умираш да попадне в ръцете ти.

Просто... целият му живот се намирал там вътре с доктор Джейн и Мани. Тя бе всичко, което той самият беше и някога щеше да бъде, а сега лежеше на операционната маса в безсъзнание, за да бъде възстановена, след като врагът я беше наранил.

Той затвори очи и зърна лудостта, изписана върху лицето на Тор, когато нападнаше онзи лесър.

Да, сега вече отлично знаеше как се чувства другият мъж.

Когато живееш в ада на земята, може да ти се случи да извършиш доста лайняни неща.

В официалната трапезария на горния етаж храната, която ядеше Тор, седнал сред останалите присъстващи, беше само материя без вкус. По същия начин разговорът, воден на масата, се изразяваше просто в звуци без смисъл. Седящите от двете му страни бяха двуизмерни фигури и нищо повече.

Докато седеше с братята, жените им и гостите, всичко случващо се беше далечно и неясно петно.

Е, почти всичко.

В огромното помещение имаше само едно нещо, което му правеше впечатление.

Отвъд порцелана и среброто, от другата страна на букетите с цветя и пищните свещници, точно срещу неговото място, една фигура в роба седеше неподвижно и без да общува с никого. С качулката, закриваща главата ѝ, единственото, което се виждаше от жената бяха две фини ръце, които от време на време отрязваха парче месо или гребваха ориз.

Тя се хранеше като птичка. Беше тиха като призрак.

И той нямаше представа защо е тук.

Беше я погребал в Древната страна под едно ябълково дърво с надеждата, че ароматните му цветове ще ѝ дадат покой в смъртта. Бог знаеше, че краят на живота ѝ никак не беше лесен.

А ето че сега тя отново беше жива и пристигна заедно с Пейн от Другата страна като неоспоримо доказателство, че когато опреше до Скрайб Върджин и даряваната от нея милост, всичко ставаше възможно.

— Още агнешко, господине? — попита един доген до лакътя му.

Стомахът на Тор беше като претъпкан куфар, но той продължаваше да чувства ставите си слаби и съзнанието си замъглено. Реши, че да яде повече, беше по-добре, отколкото да се подложи на изпитанието да се храни от жена, и кимна.

— Благодаря.

Докато сервираха още месо и ориз в чинията му, той огледа околните само за да има какво да прави.

Начело на масата седеше Рот — кралят, който господстваше над всичко и всички. Бет трябваше да седи на второто кресло в другия край на масата, но вместо това се намираше в скута на своя хелрен. И другото обичайно нещо беше, че Рот се занимаваше повече със своята шелан, отколкото с чинията си. Макар и вече напълно сляп, той я хранеше, повдигаше вилицата и я задържаше, а тя се накланяше, за да поеме онова, което ѝ поднасяше.

Беше очевидно, че се гордее с жена си и с удоволствие се грижи за нея, топлотата помежду им трансформираше свирепото му и аристократично лице в почти нежен образ. И от време на време разкриваше уголемените си кучешки зъби, като че чакаше с нетърпение да се озоват насаме и да потъне в нея... по всички възможни начини.

Не беше нещо, което Тор искаше да вижда.

Извърна глава и пред погледа му попаднаха седящите един до друг Рив и Елена, които се гледаха влюбено. И Фюри и Кормия. И Зи и Бела.

Рейдж и Мери...

Намръщен, той се замисли как жената на Холивуд бе спасена от Скрайб Върджин. Намираше се на прага на смъртта, но бе върната обратно и получи в дар дълъг живот.

С работещата долу в клиниката доктор Джейн се беше случило същото. Мъртва, но завърнала се, я очакваха единствено прекрасни години заедно с нейния хелрен.

Тор прикова поглед в скритата под робата фигура срещу него.

В препълнения му стомах се надигна ярост и увеличи още повече напрежението. Изгубилата благоволение аристократка, сега известна под името *Ноуан*, също се беше върнала. Майката на расата я беше дарила с нов живот.

Ами неговата Уелси?

Мъртва и погребана. Нищо освен спомени и прах.

Завинаги.

Гневът му започваше да кипи и той се запита кого трябва да подкупи, за да се радва на подобна щедрост. Неговата Уелси беше жена със стойност също като тези трите. Защо не беше пожалена? Защо, по

дяволите, и той не можеше също като тези трима мъже да гледа напред към оставащите му години? Защо той и неговата шелан не бяха срещнали милост, когато се нуждаеха най-много от нея?

Той се взираше в нея.

Не... Гледаше я враждебно.

От другата страна на масата Тормент, син на Харм, беше устремил суров и гневен поглед към Ноуан. Като че негодуваше не само срещу присъствието ѝ в къщата, но и срещу всяка глътка въздух, влязла в дробовите ѝ, и срещу всеки удар на сърцето ѝ.

Изражението му не правеше услуга на лицето му. Вярно, че бе остарял, откакто го беше виждала за последно, макар че вампирите, особено онези с добро потекло, изглеждаха около двайсет и пет, трийсетгодишни почти до смъртта си. Но в това не се състоеше единствената промяна у него. Беше отслабнал много и независимо какви количества храна поглъщаше на масата, по костите му нямаше достатъчно плът, бузите му бяха хлътнали, челюстта му изпъкваше напред, а около очите му, потънали дълбоко в орбитите, имаше тъмни сенки.

На каквото и да се дължеше физическата му немощ, това не го спираше да се бие. Не се беше преоблякъл преди хранене и влажните му дрехи бяха покрити с петна от червена кръв и черна мазна течност, които даваха ясно да се разбере как прекарваха нощите си мъжете.

Все пак беше измил ръцете си.

Къде ли беше спътницата му, зачуди се тя. Не беше забелязвала присъствието на шелан. Може би бе останал необвързан през всичките тези години. Ако до него имаше жена, тя със сигурност щеше да е тук, за да го подкрепя.

Тя скри глава още по-дълбоко под качулката си и постави вилцата и ножа до чинията. Нямаше апетит за храна.

Нито за ехото от миналото. Но от него не можеше любезно да се откаже.

Тормент беше на нейната възраст, когато прекараха заедно всички онези месеци в укрепената хижа в Древната страна, дала им подслон от хапещия студ на зимата, от проливните дъждове на пролетта, от жегата на лятото и от есенните ветрове. Четири сезона

бяха наблюдавали как расте коремът ѝ заради новия живот в него, един пълен календарен цикъл, в който той и наставникът му Дариъс я бяха хранили и дарявали с грижи.

Не така трябваше да протече първата ѝ бременност. Не по този начин трябваше да живее една жена с нейния произход. Нямахме нищо общо със съдбата, която беше имала предвид за себе си.

Твърде дръзко бе от нейна страна да има някакви очаквания. И както тогава, така и сега нямаше връщане назад. От мига, в който беше отвлечена и отделена от семейството си, у нея настъпи промяна, все едно че в лицето ѝ беше плисната киселина, или тялото ѝ беше изгорено до неузнаваемост, или пък беше изгубила крайниците, зрението или слуха си.

Но не това беше най-лошото. Не стига, че беше опозорена, но го бе сторил и симпат. А стресът бе провокирал настъпването на първия ѝ период на нужда.

Прекара онези четири дълги сезона под сламения покрив на хижата с ясното съзнание, че в нея расте чудовище. Наистина, тя би изгубила социалния си статус, дори ако вампир я беше похитил и бе лишил семейството ѝ от най-ценното у нея — девствеността ѝ. Тя беше дъщеря на лийдайъра на съвета и преди отвлечането ѝ бе приемана като изключително ценна стока, която не биваше да се излага на показ освен при изключителни случаи, за да предизвика възхита, подобно на изящно бижу.

Всъщност баща ѝ планираше да я обвърже с мъж, който да ѝ осигури дори още по-люксов живот от този, който ѝ бе дало семейството...

С ужасяваща яснота си припомни, че решише косата си, когато дочу тихото изщракване на френския прозорец.

Остави четката на тоалетната си масичка.

И после резето беше освободено от нечии чужди ръце...

В дългите мигове на безмълвие след това понякога си представяше, че през онази нощ се е спуснала в подземията на къщата заедно със семейството си. Но се беше почувствала зле — вероятно симптоми, предшествващи периода ѝ на нужда — и бе останала горе, защото там имаше повече неща, с които да отвлеча мислите си от безпокойството.

Да... Понякога се преструваше, че ги бе последвала долу, в мазето, и там най-накрая бе споделила с баща си за странната фигура, която често се появяваше на терасата пред спалнята ѝ.

Така щеше да се спаси.

И да избави и воина отсреща от неговия гняв.

Използва кинжала на Тормент. Веднага след раждането посегна и му отне оръжието му. Неспособна да понесе реалността и това, какво е донесла на света, нямаща сили да поеме още една глътка въздух заради сполетялата я участ, тя насочи острието към корема си.

Последното, което чу, преди да я погълне светлината, беше неговият вик...

Изскърцването на стола му, който беше бутнал назад, за да се изправи, я накара да подскочи и всички около масата замълчаха, всички престанаха да се хранят, движенията им замряха и разговорите стихнаха, докато той вървеше към вратата.

Ноуан вдигна салфетката си и попи устните си под качулката. Останалите не я гледаха, като че ли не бяха забелязали как я бе фиксирал. Само ангелът с русите и черни кичури в другия край на масата не откъсваше очи от нея. Тя отмести поглед от него и забеляза, че Тормент излиза от билиардната зала от срещуположната страна на фойето. Във всяка ръка държеше по една бутилка с някаква тъмна течност, а посърналото му лице наподобяваше мъртва маска.

Ноуан затвори очи и се опита да намери дълбоко в себе си силите, които щяха да ѝ бъдат нужни, за да се приближи до мъжа, напуснал така рязко помещението. Дойде тук, в тази къща, за да промени нещата между себе си и дъщерята, която някога изостави.

Имаше обаче и друг, на когото дължеше извинение.

И макар думите на разкаяние да бяха основната ѝ цел, щеше да започне с роклята, която искаше да му върне лично, веднага щом я почистеше и изгладеше. Жестът беше относително дребен. Но все пак щеше да е някакво начало, а и дрехата, която бе дал на дъщеря ѝ, защото тя нямаше друго семейство, определено се предаваше от поколение на поколение в рода му.

Дори след всичките тези години той продължаваше да се грижи за Хексания.

Наистина беше достоен мъж.

Ноуан се опита да се оттегли тихо, но помещението отново потъна в мълчание, когато тя се надигна от стола си. С наведена глава тя напусна трапезарията не през портала, увенчан с арка, както стори той, а през вратата за прислугата, водеща към кухнята.

Накуцвайки сред печки и плотове и под неодобрителните погледи на догените, тя се запъти към задното стълбище — онова с голите бели стени и простите дървени стълби.

— Принадлежала е на неговата шелан.

Меките кожени подметки на пантофите ѝ изскърцаха, когато се завъртя. Ангелът стоеше на първото стъпало под нея.

— Роклята — обясни той. — Уелесандра я е носила в нощта, когато са се обвързали преди близо двеста години.

— О, тогава може би трябва да я върна на неговата шелан...

— Тя е мъртва.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки.

— Мъртва...

— Един лесър я е застрелял в лицето. — Ноуан изстена, но белите му очи дори не примигнаха. — Била е бременна.

Ноуан посегна към парапета, а тялото ѝ се олюля.

— Съжалявам — каза ангелът. — Нямам навика да подслаждам гадостите на живота, а ти трябва да си наясно в какво се забъркваш, щом се каниш да му я върнеш. Хекс трябваше да ти каже... Изненадан съм, че не го е направила.

Наистина. Не че бяха прекарвали много време заедно, а и имаха достатъчно свои лични теми, около които пристъпваха на пръсти.

— Не знаех — произнесе тя най-накрая. — Кристалните купи за видения в Другата страна... Те никога... — Само че тя не беше мислила за Тормент, когато ги бе използвала. Тревожеше се за Хексания и мислите ѝ бяха насочени към нея.

— Трагедиите също като любовта правят хората слепи — отбеляза Ласитър, като че прозрял разкаянието ѝ.

— Няма да му я връщам. — Тя поклати глава. — Причиних достатъчно нещастия. Да му поднеса... роклята на неговата спътница...

— Ще бъде мил жест. Мисля, че трябва да му я върнеш. Може би това ще помогне.

— За какво? — попита тя смаяно.

— Ще му напомни, че вече я няма.

Ноуан се намръщи.

— Нима той е забравил?

— Ще се изненадаш, драга моя. Веригата от спомени трябва да бъде разкъсана... Затова ми се струва, че трябва да отнесеш роклята и да позволиш той да я получи от теб.

Ноуан се помъчи да си представи ситуацията.

— Колко жестоко. Не, ако толкова много държите да го измъчвате, сторете го сам.

Ангелът повдигна вежда.

— Не става дума за мъчение, а за приемане на реалността. Времето тече и той трябва да продължи напред. Отнеси му роклята.

— Защо толкова се интересувате от делата му?

— Неговата съдба е и моя.

— Как е възможно това?

— Довери ми се, не аз подредих нещата по този начин.

Ангелът впери поглед в нея, сякаш я предизвикваше да открие някаква измама в думите му.

— Простете ми — произнесе дрезгаво тя. — Но вече нараних достатъчно този прекрасен мъж. Не желая да ставам част от нищо, което би му донесло болка.

Ангелът разтри очи, като че имаше главоболие.

— Дявол да го вземе. Не му е нужно да бъде гален с перо. Трябва му един ритник отзад... И ако не го получи по най-бързия начин, лайната, в които е затънал сега, скоро ще му се струват като самия рай.

— Не разбирам нищо от това...

— Адът е място с много нива. И там, накъдето се е запътил, ще се чувства така, сякаш настоящата му агония е просто треска под нокътя.

Ноуан се сви притеснено, а после прочисти гърлото си.

— Изобщо не подбирате изразите си.

— Наистина ли? Не думай.

— Не мога... Не мога да направя това, което искате от мен.

— Напротив, можеш. Налага се.

Когато Тор влетя в билиардната зала, не си направи труда да провери какви бутилки взема. Вече на площадката на втория етаж обаче установи, че в дясната си ръка държи текилата „Херадура“ на Куин, а в лявата... ликьор „Драмбуئے“.

Добре, може и да беше отчаян, но все още имаше вкусови рецептори, а това беше истинска гадост.

Запъти се обратно надолу към дневната в края на коридора и замени втората бутилка с хубав старомоден ром... Може би щеше да се престори, че текилата е кока-кола, и щеше да ги смеси.

Вече в стаята си, хлопна вратата, отвори бутилката „Бакарди“ и засмука жадно. Пауза, колкото да преглътне и да си поеме въздух. Повторение. И още едно повторение... и после още едно сериозно. Огнената струя, свързваща устата със стомаха му, беше доста мощна, като че беше поел в себе си удар от мълния, и той продължи в същия ритъм, поемайки въздух, когато се налагаше, сякаш плуваше в басейн.

След около десет минути половината бутилка беше отишла, а той продължаваше да стърчи наред стаята. Кое то вероятно беше твърде глупаво.

За разлика от напиването, което беше твърде необходимо.

Остави алкохола на земята и се захвана с ботушите си, докато най-накрая успя да ги свали. Последваха ги кожените панталони, чорапите и тениската. Когато остана напълно гол, влезе в банята и пусна душа с двете бутилки в ръце.

Ромът стигна за етапа с шампоана и сапуна. Когато премина към плакненето, отвори текилата и започна да гълта.

Едва когато излезе изпод душа, почувства ефекта, острите ръбове на лошото му настроение започнаха да се заглаждат и да се покриват с прасковения мъх на забвението. Въпреки това той продължи да пие, докато оставяше мокри следи по пода на стаята си.

Искаше да слезе в клиниката и да провери състоянието на Хекс и Джон, но знаеше, че тя ще се оправи, а и те имаха да решават проблеми насаме. Освен това настроението му беше заразно, а бог му

беше свидетел, че връзката им беше подложена на достатъчно изпитания по-рано тази вечер.

Нямаше нужда да споделя с тях това съмнително богатство.

Остави завивката на леглото да изсуши тялото му. Е, тя и спускащият се от вентилационната система на тавана топъл въздух. Текилата изкара малко по-дълго от рома... вероятно защото стомахът му беше затруднен да се справи с обилната вечеря и целия този алкохол. Когато допи и нея, остави бутилката на нощното шкафче и намести удобно краиниците си, което не се оказа трудно. На този етап можеше да бъде натъпкан в кашон за колети и пак да се чувства комфортно.

Затвори очи, а стаята започна да се върти леко, като че леглото му беше попаднало върху някакъв сифон и всичко бавно се оттичаше.

Всъщност, като се имаше предвид колко добре се развиваха нещата в момента, трябваше да запомни този трик за спасение. Болката в гърдите не беше нищо повече от приглушено ехо; гладът му за кръв беше обуздан, чувствата му бяха застинали като мраморен плот. Дори докато спеше, не получаваше такова облекчение...

Почукването на вратата беше толкова тихо, че той го взе просто за удар на сърцето си. Но после то се повтори. И потрети.

— Дявол да го вземе. — Тор надигна глава от възглавницата и изрева: — *Какво?*

Когато не последва отговор, стана от леглото.

— Добре де, идвам...

Вкопчи се в нощното шкафче и събори празната бутилка от текила на пода. Центърът му на равновесие сега беше разпределен между малкото пръстче на левия крак и ръба на дясното ухо. Което значеше, че тялото му желаше да поеме в две различни посоки едновременно.

Достигането до вратата беше като каране на зимни кьнки. Върху детска въртележка. И с хеликоптер вместо шапка.

А бравата представляваше подвижна мишена, макар че беше истинска мистерия как така вратата се движи напред-назад, без да се строши.

Отвори проклетото нещо със замах и се тросна:

— *Какво?*

Отвън нямаше никой. Но онова, което зърна, го отрезви.

На един от месинговите свещници от отсрещната страна на коридора висеше като червен водопад роклята на Уелси от церемонията им по обвързването.

Погледна вляво и не забеляза никого. После погледна надясно и видя... Ноуан.

Облечената в роба жена се отдалечаваше по коридора бързо, колкото ѝ позволяваше накуцването, а крехкото ѝ тяло се движеше по странен начин под всички тези дипли груба тъкан. Може би щеше да успее да я настигне. Но явно беше уплашил жената до смърт и ако по време на вечерята не го биваше за събеседник, сега беше още *по-небиващ*.

Ето на, и думи взе да измисля.

Плюс, че беше по гол задник.

Пресече коридора със зигзагообразно движение и застана пред роклята. Очевидно беше почистена грижливо и подготвена да бъде прибрана, ръкавите ѝ бяха запълнени с хартия и висеше на подплатена с плат закачалка.

Докато гледаше дрехата, заради погълнатия алкохол му се стори, че вятър развява полите ѝ — кървавочервената тъкан се полюшваше, улавяше светлината и я отразяваше под различни ъгли.

Само че той беше този, който се движеше.

Протегна се, свали закачалката от свещника, отнесе роклята в стаята си и хлопна вратата зад себе си. Застана до леглото, положи я откъм страната, която Уелси винаги предпочиташе — по-отдалечената от вратата — и внимателно нагласи ръкавите и полата, като правеше малки промени, докато не прие съвършената форма.

После угаси лампите със силата на мисълта си.

Легна и се сви на една страна, положил глава на възглавницата, съседна до тази, която бе подпирала главата на Уелси.

С трепереща ръка докосна коприната на изпънатия от закачалката корсаж, почувства банелите под плата, кройката на роклята, създадена да обгърне нежното заоблено тяло на жена му.

Корсажът не беше така хубав, без плътта ѝ в него. Също както коприната не беше така хубава като кожата ѝ. И ръкавите не създаваха същото усещане като ръцете ѝ.

— Липсваш ми... — Погали гънката, където би била талията ѝ... където трябваше да бъде. — Толкова много ми липсваш.

Само като си помислеше, че тя някога беше изпълвала тази рокля. Беше дишала в същата тази рокля съвсем за кратко, нищо повече от миг, в една вечер от техния съвместен живот.

Защо не можеше да я върне със спомените си? Чувстваше ги достатъчно силни, достатъчно мощни, като заклинание за призоваване, което по магически начин би трябвало отново да запълни роклята.

Ала тя беше жива само в неговото съзнание. Заедно с него във вечността, но завинаги извън обхвата му.

Именно това представляваше смъртта, осъзна той. Велик творец на илюзии.

И все едно препрочиташе пасаж в книга, той си припомни нощта на обвързването им, как стоеше смутен до братята си и подръпваше копринената роба и украсения със скъпоценни камъни колан. Родният му баща Харм все още не се бе появил, все още им оставаше цял век до помирението, настъпило в края на живота му. Но Дариъс присъстваше, поглеждаше към него през секунда-две, несъмнено, защото се тревожеше, че Тор може да припадне.

А това ги правеше двама.

И после се появи Уелси...

Тор плъзна ръка по копринената пола. Затвори очи и си представи топлината ѝ, роклята отново се изпълни с жива плът, дъхът ѝ изпъваше шевове на корсажа, безкрайно дългите ѝ крака караха полата да се развява над пода, червената ѝ коса се спускаше чак до черната дантела на ръкавите.

Във въображението му тя все още беше жива и се намираше в прегръдките му, гледаше нагоре към него изпод миглите си, докато танцуваха менует заедно с останалите. В онази нощ и двамата бяха девствени. Той се държа като нескопосан идиот. Тя знаеше точно какво да прави. Общо взето, именно по този начин стояха нещата и в отношенията им в бъдеще.

Въпреки че той бързо стана дяволски добър в секса.

Бяха като Ин и Ян, но в същото време напълно еднакви: той беше командир в Братството, а тя беше генерал в дома им и заедно притежаваха света...

Може би именно по тази причина се беше случило, помисли си той. Твърде много му вървеше, както и на Уелси, и Скрайб Върджин е трябвало да уравни нещата.

И ето го сега празен също като роклята, защото онова, което бе изпълвало както него, така и роклята, вече го нямаше.

Сълзите, бликнали от очите му, бяха безмълвни, лееха се и напояваха възглавницата, търкаляха се по лицето му и падаха една след друга като дъждовни капки от стрехата на покрив.

Потърка с палец коприната, като че галеше бедрото ѝ, също както беше правил, докато бяха заедно, и прехвърли крак върху долната част на роклята.

Но не беше същото. Отдолу нямаше никого и тъканта миришеше на лимон, а не на нейната кожа. А той лежеше сам в стая, която не беше тяхната.

— Боже, липсваш ми — произнесе с треперещ глас. — Всяка нощ и всеки ден.

В другия край на тъмната спалня Ласитър стоеше до високия скрин и се чувстваше отвратително, докато слушаше как Тор говори на роклята.

Потърка лице и се запита защо... *Защо*, по дяволите? Защо от всички възможни начини да се измъкне от *Междувремето* му се беше паднал точно този?

Тази гадост започваше да му въздейства.

На него. Ангелът, който не даваше и пет пари за околните, онзи, който би трябвало да бъде арбитър на искиве или адвокат, занимаващ се с телесни травми, или какъвто и да било друг, чието основно задължение е да прецаква другите.

Той просто не ставаше за ангел. Това изискваше умения, с които не разполагаше и не би могъл да се престори, че притежава.

Преди време, когато Създателят му предложи възможността да се изкупи, той беше прекалено погълнат от идеята да се освободи, че да обръща внимание на конкретните подробности от споразумението. Всичко, което чу, беше нареждане в смисъл:

— Върви на земята, вкарай този вампир в пътя и освободи неговата шелан. Дрън-дрън-дрън...

След това щеше да получи правото да си гледа своите дела, вместо да бъде заклещен в *Междувремето*. Сделката му се стори добра. И в началото си беше така. Появи се в гората с биг мак в ръка, нахрани онзи нещастник и го довлече обратно тук... И после само

трябваше да изчака, докато Тор е достатъчно силен физически, че да продължи напред с живота си.

Добър план. Само че после се появи спънката.

„Продължаването напред“ явно означаваше повече от това, да се биеш с врага.

Започна да губи надежда и беше на път да вдигне ръце от него... когато изведнъж в къщата се появи онази жена Ноуан и за първи път Тор всъщност прояви интерес към нещо.

И тогава на него му хрумна идея. „Продължаването напред“ щеше да изисква участието и на друг.

Естествено. Чудесно. Дори превъзходно. Няма проблем, щеше да го уреди. Така всички щяха да спечелят, и най-вече самият Ласитър. И в мига, когато видя Ноуан без качулката, разбра, че е на верен път. Тя беше смайващо красива, от типа жени, които биха накарали и най-незаинтересувания мъж да поизправи леко стойка и да се изпъчи. Кожата ѝ беше снежнобяла, а русата ѝ коса щеше да се спуска чак до кръста, ако не беше сплетена в плитка. С розовите си устни, прекрасни сиви очи и скули с цвета на сърцевината на ягода тя беше твърде сияйна, за да е реална.

И изглежда, беше съвършена и по други причини: желаше да поправи миналото и Ласитър допускаше, че с малко късмет съдбата ще вземе нещата в свои ръце и всичко ще си дойде на мястото... а тя ще се озове в леглото на брата.

Естествено. Чудесно. Дори превъзходно.

Само че... Случващото се в другия край на стаята нито беше естествено, нито чудесно, нито превъзходно.

Подобен вид страдание представляваше бездна, същинско чистилице за някой, който дори не беше умрял. И мътните го взели, ангелът нямаше и най-малка представа как да измъкне брата от това му състояние.

Честно казано, береше достатъчно ядове дори като свидетел.

И като стана дума, нямаше никакво намерение да храни уважение към мъжа. Все пак за него това представляваше мисия, не беше тук да се сприятелява с ключа към свободата си.

Бедата беше, че носещият се от мъжа аромат на агония, който изпълваше помещението, правеше невъзможно да не му съчувстваш.

Ласитър просто не можеше повече да издържа това.

Пренесе се навън в празния коридор и се запъти към главното стълбище. Настани задника си на най-горното стъпало и се заслуша в звуците на къщата. Далече под него догените почистваха след Последното хранене, бодрите им коментари, правени в движение, наподобяваха фонова камерна музика, забързана и жизнерадостна. В кабинета зад гърба му кралят и кралицата... „се трудеха“, така да се каже. Ароматът на обвързан мъж, излъчван от Рот, изпълваше въздуха, а насеченото дишане на Бет беше съвсем тихо. Останалата част от къщата беше относително безшумна. Другите братя и техните шелани, както и гостите, се бяха оттеглили за сън... или за да вършат нещо подобно на онова, с което се беше захванала кралската двойка.

Вдигна очи и се загледа в изрисувания таван, извисяващ се високо над покрития с мозайка под на фойето. Синьото небе и белите облаци над главите на изобразените воители и страховитите им разярени жребци изглеждаха някак нелепо — все пак вампирите не биха могли да воюват през деня. Но както и да е, именно в това се криеше крастата — да предаваш реалността, вместо да бъдеш част от нея. С четка в ръка, ти си Бог и контролираш живота според собствените си желания, способен си да избереш сам стока от каталога на съдбата и да посочиш карта от колодата на провидението, така че да си осигуриш постоянна несекваща изгода.

Взрян в облаци, той чакаше да се появи желаната от него фигура и скоро това се случи.

Уелесандра седеше наред широко и пусто поле, безкрайната му сива повърхност беше осеяна с огромни камъни, а безмилостният вятър я брулеше от всички посоки. Не се намираше в толкова добро състояние, колкото първия път, когато я видя. Под сивото одеяло, което притискаше около себе си и бебето, тенът ѝ беше станал по-блед, червената ѝ коса се беше обезцветила и изгубила блясъка си, кожата ѝ беше станала пепелява, очите ѝ вече нямаха онзи кафеникав оттенък на шери. А бебето в ръцете ѝ, мъничкото вързопче пелени, вече не се движеше така активно.

В това се състоеше трагедията да се озовеш между двата свята. За разлика от Небитието тук не се очакваше да останеш вечно. Това беше един вид гара, от която да се отправиш към финалната си дестинация, и за всеки тя беше различна. Кое беше единственото общо

ли? Ако се задържиш твърде дълго, става невъзможно да си тръгнеш. Не те очаква вечна благодат.

Просто си прехвърлен в едно безкрайно нищо наподобяващо Дънд, без какъвто и да било шанс да се освободиш от празнотата.

А тези двамата тук вече стигаха до края на спасителното си въже.

— Правя всичко, на което съм способен — обърна се към тях. — Просто се дръжте... По дяволите, просто се дръжте.

Първото нещо, което Хекс стори, щом се върна в съзнание в помещението за възстановяване, беше да се озърне за Джон.

Не беше на стола срещу нея. Нито на пода, свит в ъгъла. Нямаше го и на леглото до нея.

Тя беше сама.

Къде беше той, по дяволите?

О, да, разбира се. На бойното поле ѝ се натрапваше, но тук я беше изоставил. Изобщо беше ли се появил по време на операцията?

Изстена и обмисли да се превърти на една страна, но със системата, прикрепена към ръката ѝ, и жиците по гърдите реши да не си прави експерименти. А на всичко отгоре я беше споходило щастието някой да пробие дупка в рамото ѝ. Повече от веднъж.

Докато лежеше с гневна гримаса на лицето, всичко в помещението я дразнеше. Идващата от тавана топлина, жужащият звук от апаратурата зад главата ѝ, чаршафите, създаващи усещането, че са изработени от шкурка, твърдата като камък възглавница и прекалено мекият матрак.

Къде, по дяволите, беше Джон?

Дали не бе допуснала грешка, като се обвърза с него. Вярно е, че го обичаше — това нямаше как да се промени, а и тя не го желаше. Но трябваше да помисли добре, преди да го направи официално. Макар традиционните роли, определяни от пола на вампирите, да се промениха до голяма степен благодарение на факта, че Рот не беше така стриктен по отношение на Древните закони, една шелан продължаваше да се съобразява с множество патриархални дивотии. Можеше да си приятелка, гадже, любовница, колежка, дори автомобилен механик и сама да ръководиш живота си. Но веднъж щом името ти бъде изписано върху гърба на вампир, и още по-лошо — на чистокръвен воин — нещата се променяха. Очакванията ставаха други.

Хелренът ти започваше да си вре носа в работите ти и да си въобразява, че не можеш да се грижиш сама за себе си.

Къде беше Джон?

Вбесена, тя се надигна от възглавницата, откачи системата и я спря, така че физиологичният разтвор и каквото още имаше в нея да не изтече на пода. После спря апарата, следящ за дейността на сърцето ѝ, и отдели накрайниците от гърдите си със свободната си ръка.

Задържа дясната си ръка неподвижна и притисната към гръдния кош — беше ѝ нужно просто да направи няколко крачки, а не да развява флаг.

Поне не ѝ бяха сложили катетър.

Спусна стъпала върху линолеума и се изправи внимателно, като се похвали сама, задето е такъв добър пациент. В банята изми лицето и зъбите си и използва тоалетната.

Когато се върна в стаята, очакваше да завари Джон на прага на някоя от двете врати.

Не.

Заобиколи леглото, като се движеше бавно, защото организмът ѝ все още се намираше под въздействието на лекарствата, възстановяваше се от операция и освен това изпитваше потребност да се храни. Макар че вената на Джон беше последното, което я интересуваше в момента. Колкото повече време минаваше, без да дойде да я види, толкова повече ѝ се отщяваше да зърне косматия му задник.

Дявол да го вземе.

Отиде до гардероба, отвори го, изхлузи болничната нощница и облече намереното там операционно облекло, което, разбира се, не ѝ беше по мярка, защото бе мъжки размер. Е, и ако това не беше знак? Докато се мъчеше да се справи с една ръка, тя ругаеше Джон, Братството, ролята на всяка шелан, на жените като цяло... и особено блузата и панталоните, чиито крачоли се опитваше да навие, защото се влачеха в краката ѝ.

Запъти се към вратата, като старателно игнорираше факта, че търси своя хелрен, и вместо това се съсредоточи върху звучащите в главата ѝ песни. Просто акапелна версия на жизнерадостните хитове от Топ 40, включващи заглавия като: „Какво му дава право да ѝ се пречка на бойното поле“, „Как, по дяволите, можа да я изостави тук съвсем сама“ и то се знае, най-популярната „Всички мъже са кретени“.

Тра-ла-ла.

Отвори рязко вратата и...

Джон седеше на твърдия под отсреща в коридора с колене, стърчащи нагоре като колчета на палатка, и ръце, скръстени пред гърдите. Очите му срещнаха нейните в мига, щом се появи, но не защото случайно гледаше в нейната посока, а защото дълго преди това се беше съсредоточил върху мястото, където това трябваше да се случи.

Тирадите в главата ѝ замлъкнаха. Той изглеждаше така, сякаш бе преминал през Ада и бе донесъл пламъците от дневната на дявола с голи ръце.

Джон освободи дланите си и изписа:

— *Реших, че ще ти е нужно усамотение.*

О, по дяволите. Виж го сега, съсипваше лошото ѝ настроение.

Тя се приближи и се намести до него. Той не ѝ помота и тя знаеше, че това не е случайно — показваше уважение към независимостта ѝ.

— Предполагам, това беше първата ни разправия — отбеляза тя.

Той кимна.

— *Ужасно беше. Цялата история. Съжалявам... Аз просто... Не мога да обясня какво ми стана, но когато те видях ранена, изгубих контрол.*

Тя издиша бавно и продължително.

— Нямаше нищо против да се бия. Точно преди да се обвържем, каза, че си напълно съгласен.

— *Знам. И още е така.*

— Сигурен ли си?

След миг той кимна.

— *Обичам те.*

— И аз. Искам да кажа теб. Знаеш го.

Но той не ѝ отговори. А тя нямаше сили да продължи. Двамата просто седяха смълчани на пода, докато накрая тя не се протегна и не хвана ръката му.

— Имам нужда да се храня — произнесе дрезгаво. — Би ли...

Той я стрелна с поглед и бързо кимна.

— *Винаги* — оформи думата с устни.

Тя се изправи на крака без неговата помощ и после протегна към него здравата си ръка. Когато той пое дланта ѝ, тя призова цялата си сила и го дръпна да стане. После го отведе в помещението за

възстановяване и заключи вратите със силата на мисълта си, докато сядаше на леглото.

Джон търкаше длани в кожените си панталони, като че смутен от нещо, и преди тя да успее да му се нахвърли, скочи на крака.

— *Трябва да си взема душ. Не мога да те докосна в този вид, покрит съм с кръв.*

Боже, дори не беше забелязала, че още е облечен в бойните си дрехи.

— Добре.

Размениха местата си, тя седна на леглото, а той се запъти към банята, за да застане под горещата струя. Остави вратата отворена... така че, докато събличаше прилепналата си тениска, тя наблюдаваше как се движат и играят мускулите на раменете му.

Името ѝ, Хексания, не беше просто татуирано, а красивите извивки на буквите бяха направо издълбани в гърба му.

Когато се наведе, за да свали кожените си панталони, задните му части направиха впечатляваща поява, мускулите на масивните му бедра потрепваха, докато изхлужваше първо единия крачол, а после другия. Когато се пхна под душа, се скри от полезрението ѝ, но скоро след това се появи обратно.

Тя осъзна, че не беше възбуден.

За първи път. И това, въпреки че ѝ предстоеше да се храни.

Джон уви кърпа около бедрата си и подгъна ръба ѝ на кръста си. Когато се обърна към нея, посърналият му поглед я натъжи.

— *Би ли искала да облека халат?*

Какво, по дяволите, се беше случило с тях, почуди се тя. Преминаха през толкова много, за да достигнат до онова, за което се очакваше, че ще е добрата част, само за да го съсипят.

— Не. — Тя поклати глава и потърка очи. — Моля те... Недей...

Той пристъпи напред, като остави кърпата точно където си беше.

Когато се озова пред нея, коленичи и вдигна китката си.

— *Вземи вената ми. Моля те, позволи ми да се погрижа за теб.*

Хекс се наведе и стисна ръката му. Плъзна палец по вената му и почувства как връзката помежду им се възстановява, как онази нишка, която се прекъсна в пряката, отново се съедини като нарастваща рана.

Той вдигна ръце, положи ги на тила ѝ и придърпа устата ѝ към своята. Докато го целуваше бавно и чувствено, тя разтвори крака, за да

освободи пространство за него, а той се придвижи напред и тазът му откри мястото, което принадлежеше единствено и само на него.

Когато кърпата падна на пода, ръката ѝ се насочи към члена му и установи, че се е втвърдил.

Точно както го искаше тя.

Докато го галеше, тя изви горната си устна и оголи издължените си кучешки зъби. После наклони глава на една страна и отърка остриите им като бръсначи ръбове в шията му. Огромното му тяло потръпна, така че тя повтори действието, но този път с език.

— Ела в леглото при мен.

Джон не изгуби нито миг и бързо се настани на освободеното от нея място.

Не прекъсваха контакта с очи. Като че отново се представяха един на друг.

Тя пое ръката му и я постави на таза си, а после се притисна към него. Щом между телата им се осъществи контакт, хватката му се затегна и от него заструи аромата на обвързан мъж.

Тя беше възнамерявала да действа бавно и въздържано. Но плътта им имаше различен план. Потребността им сграбчи юздите и пое контрола, а тя се нахвърли на шията му с мощен скок, за да получи онова, от което се нуждаеше, за да оцелее и да бъде във върхова форма, а също и да го маркира по свой собствен начин. В отговор на това, тялото му се притисна към нейното, а пенисът му копнееше да проникне навътре.

Беше ѝ трудно да се отърве от операционното облекло, докато засмукваше с всички сили от него, но той се погрижи за това вместо нея, като хвана колана на панталоните и го дръпна така рязко, че тъканта се разцепи шумно. И в следващия миг ръката му се намираше точно където я искаше тя, притисната между краката ѝ, галеше я и я възбуждаше, докато накрая се плъзна вътре. Тя се намести около дългите му и проникващи надълбоко пръсти и намери ритъм, който със сигурност би довел и двамата им до край. Стоновете в гърлото ѝ се бореха с кръвта, която поглъщаше с плашеща скорост.

След първия си оргазъм тя се намести — с негова помощ — и го възседна. Налагаше се да стои относително неподвижна, за да задържи устата си впила във вената му, но той пое частта с движението, като се

притискаше и оттласкваше ритмично, и по този начин създаваше контакта, за който копнееха и двамата.

Когато тя свърши за втори път, изпита необходимост да откъсне уста от плътта му и да извика името му. И докато той пулсираше дълбоко в нея, тя напълно спря да се движи и се наслади на усещането, създавано от притискането и оттласкването, нещо толкова познато и същевременно толкова ново.

Боже... Само какво беше изражението на лицето му... Стискаше здраво очи, зъбите му бяха оголени, а мускулите на шията напрегнати. От пробожданията, оставени от нея, се стичаха фини червени струйки, тъй като още не ги беше облизала, за да ги затвори.

Когато най-накрая клепачите му се повдигнаха, тя впери поглед в замъглените му от блаженство сини очи. Любовта му към нея не беше само емоционална; присъстваше безспорен физически елемент. Именно така се получаваше при обвързаните мъже.

Може би не беше успял да се въздържа в онази пряка, помисли си. Може би се беше обадил звярът в цивилизованата му обвивка, животинската страна на вампирите, която ги различаваше от онези блудкави създания хората.

Тя сведе глава и облиза шията му, с което затвори раните, нанесени от зъбите ѝ, и се наслади на вкуса, изпълващ устата и гърлото ѝ. Вече успяваше да долови надигащата се у нея сила, а това представляваше само началото. Когато тялото ѝ усвоеше всичко получено, тя щеше да се почувства още по-силна.

— Обичам те — промълви.

След тези свои думи тя го дръпна от възглавницата, така че се озова в скута му, а членът му потъна още по-дълбоко в нея. Обгърна тила му с дланта на свободната си ръка, придърпа главата му към вената си и го задържа там.

Той нямаше нужда от повече насърчение и болката, която последва, беше приятно жегване, което я отнесе обратно във висините на насладата.

Джон я обгърна силно с ръце и онова, което тя зърна с крайчеца на окото си, я накара да се намръщи. Огромните му масивни крайници, въпреки че тя не беше никак дребна, можеха да повдигат повече от нея, да удрят по-силно, да замахват по-бързо. Имаха по-големи размери от бедрата ѝ и по-голяма обиколка дори от талията ѝ.

В крайна сметка телата им все пак не бяха създадени еднакви. Той винаги щеше да разполага с повече мощ от нея.

Това безспорно бе самата истина. Но тежестта, която някой можеше да вдигне от лежанка, не беше определящ фактор, когато въпросът опреше до съревнование на бойното поле; и не беше единственият начин да бъде преценяван един боец. Тя беше точно толкова точна с огнестрелното оръжие, също толкова умела с кинжала и наравно яростна и упорита, когато се озовеше лице в лице с жертвата.

Просто трябваше да намери начин да го накара да осъзнае тази истина.

Биологията беше едно. Но дори мъжете имаха мозък.

* * *

Когато най-накрая приключиха със секса, Джон легна до своята шелан, напълно заситен и сънлив. Вероятно не беше лоша идея да отиде за някаква храна, но нямаше нито сили, нито желание за това.

Не искаше да я оставя. В този момент. След десет минути. Утре, следващата седмица или следващия месец...

Тя се сгуши до него, а той взе едно одеяло от помощната маса и го разстла върху двама им, въпреки че топлината, излъчвана от телата им, беше достатъчна да ги държи стоплени.

Той усети съвсем точно кога тя се унесе в сън — дишането ѝ стана ритмично, а кракът ѝ потръпваше от време на време.

Почуди се дали в съня си не го сритваше по задника.

Той имаше какво да поработи върху себе си; нямаше спор по този въпрос.

И нямаше с кого да поговори на темата. Беше невъзможно да иска от Тор нещо повече от съвета, получен в движение тази нощ. А връзките на всички други бяха идеални. Около масата за хранене зърваше единствено щастливи и усмихнати двойки... Определено не аудиторията, от която се нуждаеше.

Можеше да си представи отговорите им: *Проблеми ли имате? Наистина ли? Странно... Може би няма да е зле да се обадиш в някое от онези предавания за взаимопомощ по радиото.*

Единствената разлика щеше да е дали това ще излезе от устата на някой с козя брадичка, с тъмни очила, с палто от визон или с близалка в зурлата...

Все пак бяха намерили миг на покой. И двамата с Хекс можеха да започнат да градят отношенията си на базата на това.

Трябваше да го сторят.

Нямаше нищо против да се бия. Точно преди да се обвържем, каза, че си напълно съгласен.

И наистина, така беше. Но това важеше за времето, преди да види как я наръгват под самия му нос.

Работата беше там... болеше го да си признае... но последното, в което желаше да се превърне, беше братът, от когото се възхищаваше най-много. Сега, когато Хекс му принадлежеше истински, идеята да я изгуби и да се озове в позицията на Тор за него представляваше най-големият ужас.

Нямаше представа как братът успява да се надигне от леглото всяка вечер. И честно казано, ако вече не му беше простил заради изчезването му след случилото се, сега със сигурност щеше да го стори.

Замисли се за онзи момент, когато Рот и братята пристигнаха заедно. Двамата с Тор седяха в офиса към тренировъчния център, а братът набираще домашния си номер отново и отново, като се молеше и надяваше да чуе нещо различно от телефонния секретар...

В коридора пред офиса стената беше покрита с пукнатини, въпреки че проклетото нещо беше от бетон и имаше дебелина осемнайсет сантиметра. Енергията, освободена от Тор заради гнева и болката, беше толкова неизчерпаема, че той буквално се изстреля бог знае накъде и разтrese подземиято, докато стените му не се пропукаха.

И до този момент Джон не знаеше къде е бил. Но Ласитър го върна обратно в тежко състояние.

И той остана в тежко състояние.

Колкото и да беше себично, Джон не желаше това за себе си. Тор беше само половината от онова, което представляваше някога — не само заради загубата на тегло — и макар никой да не показваше съжаление в лицето му, всички бойци до един го изпитваха в душата си.

Нямаше как да се прецени още колко би оцелял братът навън срещу врага. Отказваше да се храни, така че губеше сили и въпреки това всяка нощ излизаше на бойното поле. Потребността му за мъст се изостряше и го поглъщаше.

Просеше си да го убият. Несъмнено.

Беше същото, като да изчислиш стълкновението на кола с някое дъбово дърво: просто въпрос на геометрия. Само трябва да начертает углите и траекторията, и хоп! Тор лежи мъртъв на паважа.

Но той вероятно би изпуснал последното си издихание с усмивка на лице със знанието, че най-накрая отива при своята шелан.

Може би в това се състоеше причината Джон да е така нервен по отношение на Хекс. Имаше близки в къщата като полусестра си Бет, а също Куин и Блей, както и другите братя. Но Тор и Хекс бяха най-скъпите му същества и идеята да изгуби и двамата им...

По дяволите.

Той знаеше, че ако Хекс продължеше да се бие с лесърите, рано или късно, пак щеше да пострада. С всички се случваше от време на време. Повечето от нараняванията не бяха фатални, но никога не се знаеше кога линията ще бъде пресечена, кога някоя обикновена схватка ще излезе от контрол и ще бъдеш обграден.

Не че изпитваше съмнения по отношение на способностите ѝ, въпреки казаното тази нощ. Онова, което не му допадаше, бяха случайностите. Ако хвърляш заровете отново и отново, все някога ще ти се паднат две единици. А погледнато по-глобално, нейният живот беше по-важен от това, да имат още един воин на бойното поле.

Трябваше да помисли повече по въпроса, преди да изтърси: *Да, Хекс, нямам нищо против да се биеш...*

— За какво си мислиш? — попита го тя в тъмнината.

Като че ли мятащите се в главата му мисли я бяха събудили.

Той се намести по-удобно, поклати глава и я положи до нейната. Но я лъжеше. И вероятно тя го знаеше.

На следващата вечер Куин стоеше в далечния край на кабинета на Рот, сврян в ъгъла между две светлосини стени. Помещението имаше огромни размери, беше поне дванайсет метра широко и също толкова дълго, а таванът му беше достатъчно висок, че да ти се завие свят. И все пак пространството сякаш не достигаше.

Но пък от друга страна вътре имаше над десет огромни тела, скупчени сред натруфената френска мебелировка.

Куин ги разбираше тези френски глезотии. Навремето покойната му майка харесваше този стил и преди семейството му да се отрече от него, му надуваше главата до несвяст как не бива да сяда на нейните боклуци от времето на Луи някой си.

Поне в това отношение не беше единственият дискриминиран в родния си дом — майка му не позволяваше друг освен нея и сестра му да се настанява в деликатните кресла. Той и брат му не бяха допускани. Никога. А баща им биваше изтърпяван с гримаса на лицето. Вероятно защото беше платил за всичко двеста години по-рано.

Както и да е.

Поне мястото, от което управляваше Рот, си го биваше. Креслото на краля имаше размерите на кола и сигурно тежеше толкова. Заради строгата си и в същото време елегантна форма то се бе превърнало в трона на расата. И огромното бюро пред него също не беше предвидено за девойче.

Тази вечер както обикновено Рот изглеждаше точно като убиец, какъвто и беше: смълчан, силен, смъртоносен. Пълна противоположност на среднестатистическата дистрибуторка на „Ейвън“. До него Бет, негова кралица и шелан, беше въздържана и сериозна. А от другата му страна, Джордж, неговото куче водач, изглеждаше... като излязъл от пощенска картичка. Но това беше типично за кучетата от породата „Голдън ретривър“: жизнерадостни, сладки и любвеобилни. Подхождаха повече на някое почтено семейство, отколкото на мрачен крал.

Какъвто Рот наистина беше.

Изведнъж Куин насочи разноцветните си очи към килима „Обюсон“. Нямаше нужда да вижда кой стои от другата страна на кралицата.

По дяволите.

Периферното му зрение беше прекалено изострено тази вечер.

Долният му братовчед, този костюмиран духач с неговата писалка „Монблан“, Сакстън Великолепния, стоеше точно до кралицата и изглеждаше като комбинация между Кари Грант и модел от реклама за афършейв.

Не че Куин беше огорчен.

Задето този тип споделяше леглото на Блей.

Не.

Не. Ни най-малко.

Духачът...

Куин се намръщи и си каза, че трябва да смени тази обида с нещо по-далечно от онова, което онези двамата...

Боже, дори не можеше да мисли за това. Не и ако желаше да продължи да диша.

Блей също присъстваше, но стоеше на разстояние от любовника си. Без значение дали на събрания или извън тях, те никога не се доближаваха на по-малко от метър един от друг. Което представляваше единственият милостив момент от съжителството им в една къща. Никой не ги беше виждал с долепени устни или дори да се държат за ръце.

И въпреки това... Куин пак лежеше буден през деня и измъчваше фантазията си с всевъзможни сцени от Кама Сутра.

Вратата на кабинета се отвори и Тормент се дотътри вътре. Боже, изглеждаше, сякаш е бил изхвърлен от фучаща по магистралата кола, очите му приличаха на пропикани в пресен сняг дупки, движеше тялото си сковано, докато се приближаваше, за да застане редом с Джон и Хекс.

След пристигането му прозвуча гласът на Рот, което накара всички да замълчат.

— Сега, когато всички сме тук, ще прескоча глупостите и ще дам думата на Ривендж. Нямам какво хубаво да кажа по въпроса, така че той по-добре ще ви осведоми.

Братята замърмориха под нос, а огромният негодник с прическа тип ирокез заби бастуна си в земята и се изправи. Както винаги мелезът беше облечен в черен костюм на тънко райе — боже, Куин започваше да ненавижда всичко с ревери! — и палто от визон, което да го топли. Държеше симпатските си способности под контрол благодарение на редовни дози допамин, а очите му бяха виолетови и обикновено не излъчваха злост.

Обикновено. Но той наистина не беше някой, когото да желаеш за свой враг, при това не само защото, подобно на Рот, беше крал на себеподобните си. През деня ръководеше симпатите в колонията им на север, а нощите прекарваше със своята шелан Елена и живееше живота на вампир. Двете му страни никога нямаше да се срещнат.

Не ще и дума, че представляваше ценна придобивка за Братството.

— Преди няколко дни беше изпратено писмо до всички водачи на оцелелите родове. — Той бръкна в джоба на палтото си и извади сгънат лист, който изглеждаше като старовремски пергамент. — С обикновена поща. Написано на ръка. На Древния език. На моето му отне известно време да стигне до мен, защото първо беше изпратено до планинската къщата на север. Не, нямам представа откъде имат адреса, и да, знам със сигурност, че всеки е получил такова.

Той подпря бастуна на изящното канапе, на което седеше, и отвори пергаментата с върховете на пръстите си, сякаш не му допадаше усещането от допира. После прочете всяко изречение, изписано там на Древния език, с плътен и дрезгав глас.

Мой скъпи стар приятелю,

Пиша, за да те уведомя за пристигането ми в Колдуел заедно с моите войници. Макар да прекарахме дълго време в Древната страна, ужасяващите събития от последните години направиха невъзможно за нас да продължим да живеем в земите, които преди смятахме за свой дом.

Както вероятно си научил благодарение на презокеанските си контакти, в резултат на сериозните ни усилия успяхме да ликвидираме Обществото на лесърите в родните ни земи, с което осигурихме безопасност за

почтената ни раса, за да процъфтява в мир и спокойствие. Очевидно е време моята твърда ръка да се заеме с това и отвъд океана. Расата тук претърпя нечувани загуби, които е можело да бъдат избегнати, ако го бях сторил по-рано.

Не моля за нищо в замяна на нашата служба към расата ни, макар че бих оценил възможността да се срещна с теб и членовете на Съвета дори само за да изразя най-искреното си съчувствие заради всичко, понесено от вас по време на набезите. Истински позор, че нещата стигнаха дотук, а тъжният коментар е, че това свидетелства за некадърността на известна прослойка от обществото ни.

С най-дълбоко уважение
Кор

Когато Рив приключи, сгъна хартията и я прибра. Никой не каза нищо.

— Такава беше и моята реакция — отбеляза той сухо.

Това сякаш отпуши шлюз и всички заговориха едновременно, сипейки ругатни.

Рот сви ръката си в юмрук и я стовари върху бюрото, лампата върху него подскочи и Джордж се скри под трона на господаря си. Когато най-накрая редът бе възстановен, той беше като едва удържан с юздите жребец; като кратка почивка, по-скоро пауза в тъпченето и изправянето на задни крака, отколкото истински покой.

— Разбрах, че мръсникът е бил навън снощи — заговори Рот.

— Да, срещнахме се с Кор — отговори Тормент.

— Значи, това писмо не е фалшиво.

Не, но е написано от друг. Той е неграмотен.

— Аз ще го науча да чете — намеси се Ви. — Като натъпча библиотеката на Конгреса в задника му.

Тъй като одобрителното сумтене на присъстващите заплашваше да прерасне в нов изблик на ярост, Рот отново блъсна по бюрото си.

— Какво знаем за групата му?

Тор вдигна рамене.

— Ако приемем, че е обкръжен от същите мъже като навремето, значи, общо са петима. Трима братовчеди. Онази порнозвезда

Зайфър...

При тези му думи Рейдж демонстративно се покашля. Очевидно, макар вече да беше щастливо обвързан, смяташе, че расата притежава една-единствена и неповторима секс легенда, и това е той.

— В онази уличка с него беше и Троу — добави Тор. — Вижте, няма да ви лъжа... Ясно е, че Кор се кани да предприеме ход срещу...

Когато не завърши изречението, Рот кимна.

— Мен.

— Което означава нас.

— Нас...

— Нас...

Множество гласове повториха същата дума, тази единствена сричка зазвуча от всеки ъгъл на помещението, от всеки стол, откъм всяка стена, пред която беше застанал някой. И работата беше там, че за разлика от бащата си, Рот първо се беше издигнал като боец и брат, така че оформените връзки не бяха възникнали изкуствено или по задължение, а поради факта че той се бе сражавал редом с тях и лично ги беше спасявал в един или друг момент от живота им.

Кралят се усмихна леко.

— Оценявам подкрепата.

— Той трябва да умре. — Когато всички погледнаха към Ривендж, той повдигна рамене. — Просто и ясно е. Да не губим време с протоколи и срещи, а направо да го погваме.

— Не мислиш ли, че това е малко кръвожодно, гълтачо на грехове? — изръмжа Рот.

— Като един крал към друг, да знаеш, че в момента ти показвам среден пръст. — И той го стори с усмивка на лице. — Симпатите са известни със своята ефикасност на действията.

— Да, ясни са ми мотивите ти. За съжаление обаче, по закон трябва да ме нападнеш, за да мога да те закопая.

— Именно натам вървят нещата.

— Съгласен съм, но ръцете ни са вързани. Да наредя убийството на някой, минаващ за невинен, няма да ни направи услуга в очите на глимерата.

— Защо трябва да имаш нещо общо със смъртта му?

— Ако този мръсник е невинен, аз съм Великденското зайче — обади се Рейдж.

— О, добре — подхвърли друг. — Вече ще те наричам Зайчо Холивуд.

— Късоопашатко — предложи друг.

— Може да те пъхнем в шоколадова обвивка „Кедбъри“ и да изкараме малко пари...

— Хей! — ревна Рейдж. — Въпросът е, че той не е невинен и аз не съм Великденския заек.

— Къде ти е кошничката?

— Може ли да си поиграя с яйцата ти?

— Ще млъкнете ли? Сериозно!

Продължиха да си подхвърлят разнообразни коментари на тема пухкави опашки, подобно на замеряне с бонбонки по време на хранене, и на Рот му се наложи да блъсне по бюрото още няколко пъти. Причината за шегите беше очевидна. Нивото на стрес беше прекалено високо и ако не изпуснеха малко парата, нещата бързо щяха да загрубеят. Това не означаваше, че Братството не взема ситуацията присърце. Със сигурност всички се чувстваха като Куин — все едно ги бяха ударили в корема.

Рот представляваше материята на живота, основата на всичко, дишащата структура на расата. След бруталните нападения на Обществото на лесърите оцелелите от аристокрацията напуснаха Колдуел, за да се укрият в защитените си домове извън града. Последното, от което се нуждаеха вампирите, беше допълнително разединение, особено изразяващо се в насилствено сваляне от трона на законния владетел.

И Рив беше прав, натам вървяха нещата. Дявол да го вземе, дори Куин го виждаше. Първа стъпка: постарай се да породиш съмнения в главите на членовете на глимерата по отношение способностите на Братството да защити расата. Втора стъпка: запълни „вакантните места“ на бойното поле с войниците на Кор. Трета стъпка: намери си съюзници в Съвета, тласни ги към недоволство и разбий вратата им в краля. Четвърта стъпка: детронирай Рот и потуши бурята. Пета стъпка: яви се като новия вожд.

Когато редът в кабинета най-накрая беше възстановен, видът на Рот беше видимо заплашителен.

— Следващият устатник, който ме накара да блъскам по бюрото, ще бъде изхвърлен. — След тази заплаха той се наведе, вдигна

уплашения четирийсеткилограмов ретривър и го настани в скута си. — Притеснявате кучето ми, а това ме вбесява.

Животното намести голямата си глава в свивката на лакътя на краля, а Рот започна да гали копринената му светла козина. Противоречието беше пълно: страховитият и свиреп на вид вампир да утешава това красиво и кротко куче, но двамата имаха забележителна връзка помежду си, изтъкана на базата на взаимна любов и доверие.

— Сега, ако сте склонни да се държите разумно — продължи кралят, — ще ви кажа какво ще предприемем. Рив ще спечели време, доколкото му е възможно.

— Продължавам да мисля, че трябва да забием нож в лявото му око — промърмори Рив, — но алтернативата е да го държим на разстояние. Искане да се среща и да бъде посрещан и като лийдайър на Съвета бих могъл да му попреча до известна степен. Не ни е нужно да пълни с щуротии главите на глимерата.

— Междувременно — обяви Рот — ще отида и лично ще се видя с главите на семействата на тяхна собствена територия.

Това беше посрещаното с истинска експлозия въпреки предупреждението на краля. Всички скочиха от местата си и вдигнаха ръцете, с които обикновено държаха кинжалите.

Лоша идея, помисли си Куин, който беше напълно съгласен с останалите.

Рот остана безучастен за известно време, сякаш беше очаквал подобна реакция. После отново пое контрола над събранието.

— Не бих могъл да очаквам подкрепа, ако не я спечеля, а с някои от тях не съм се срещал лично от десетилетия, ако не и от векове. Баща ми се срещаше с поданиците си всеки месец и дори всяка седмица, с цел да бъдат разрешавани споровете.

— Ти си кралят — отсече някой. — Няма нужда да се занимаваш с такива неща...

— Нали видяхте писмото? Такъв е новият ред в света. Ако не реагирам активно, сам подривам позициите си. Чуйте ме, братя мои, когато сте на бойното поле, на път да се озовете лице в лице с врага, интересувате ли се от околната обстановка? Ще губите ли време да мислите за разположението на улиците, сградите и колите, дали е студено, или топло, дали вали, или е сухо? Не. Тогава защо аз трябва да се залъгвам, че традициите са нещо, зад което мога да се скрия в

престрелка? Някога по времето на баща ми... те представляваха истинска бронирана бронировка. А сега? Сега са като лист от вестник. Това трябва да ви е ясно.

Настъпи продължително мълчание, а после всички насочиха погледи към Тор. Като че ли бяха свикнали да се обръщат към него, когато нещата станеха твърде заплетени.

— Той е прав — заяви братът навъсено, а после заговори на Рот. — Но трябва да ти е ясно, че няма да предприемеш такова нещо сам. Ще се наложи да вземаш по двама или трима от нас със себе си. И срещите трябва да са разхвърляни в период от няколко месеца. Сбутах ли ги прекалено начесто, ще изглеждаш отчаян, но по-важното е, че не искам да им даваме възможност да организират удар срещу теб. Местата трябва да са предварително проучени от нас и... — Той направи кратка пауза и се озърна. — Трябва да си наясно, че няма да се колебаем да дръпнем спусъка. Ако животът ти е в опасност, ще стреляме на месо във всеки, без значение дали е жена, мъж, доген или самият глава на семейството. Няма да искаме разрешение и направо ще убиваме. Ако си съгласен с тези правила, ще те оставим да го направиш.

Никой друг не би могъл да поставя условия по този начин на Рот и после да си тръгне на два крака — кралят даваше нарежданията на Братството, а не обратното. Но така стояха нещата в новия свят, както Рот сам каза.

Мъжът, който беше в центъра на дискусията, проскърца леко със зъби, а после изръмжа:

— Съгласен съм.

Във въздуха се разнесе колективна въздишка на облекчение, а Куин установи, че се е загледал в Блей. Той сякаш направо го засмукваше. Именно по тази причина го избягваше като чума. Само един поглед и у него се пробуждаха какви ли не реакции, докато стаята не започнеше да се върти...

Без никаква причина Блей насочи поглед към него.

Като че беше жегнат от ток и му се наложи да прикрие обзелия го пристъп с кашляне, докато извърещаше поглед.

Няма що, страшно небрежно го изпълни. Да. Наистина фантастично.

— А успоредно с това — говореше Рот — искам да науча къде са отседнали тези войници.

— Аз мога да се погрижа за това — обади се Хекс. — Особено ако се захвана през деня.

Всички глави се обърнаха в нейна посока. До нея Джон се напрегна от глава до пети, а Куин изруга под нос.

Май предстоеше изясняване на отношенията... но те двамата не бяха ли минали току-що през това?

Боже, понякога наистина се радваше, че не допускаше да бъде въвлечен във връзка.

Не отново, помисли си Джон. За бога, та те едва си бяха проговорили и сега *това*. Ако си беше мислил, че да се бие редом с Хекс, е трудна задача, идеята тя да се опита да се промъкне сред бандата копелета на тяхна собствена територия наистина го тласкаше към ръба.

Облегна глава на стената и осъзна, че всички го гледат, включително и кучето. Да, дори кафявите очи на Джордж бяха устремени към него.

— Занасяте ли се с мен? — процеди Хекс. — Занасяте ли се с мен, по дяволите?

Дори след като заговори, никой не погледна към нея. Цялото им внимание беше насочено към Джон. Очевидно, тъй като беше неин хелрен, те чакаха от него да одобри — или да отхвърли — предложението.

А Джон като че не можеше да помръдне, все едно бе затънал в ледено тресавище, раздвоен между това, което тя искаше, и това, от което той най-много се страхуваше.

Рот прочисти гърло.

— Ами това е много любезно предложение...

— Любезно предложение? — тросна се тя. — Все едно те каня на вечеря ли?

Кажи нещо, нареди Джон сам на себе си. Вдигни ръце и й кажи... Какво? Че е съгласен да се втурне да издирва шестима мъже без какъвто и да било морал? След стореното й от Леш? Ами ако я заловят и...

О, боже, наистина щеше да полудее. Да, тя беше корава, силна и способна. Но беше също така смъртна като всеки друг. А без Хекс той не искаше изобщо да е на тази планета.

Ривендж хвана бастуна си и се изправи.

— Нека си поговорим двамата с теб.

— Моля? — захапа го тя. — Да си поговорим? Нима аз съм тази, която се нуждае от наставления? Без да се обиждаш, но я си го начукай, Рив. Имате нужда да сторя каквото е по силите ми, за да ви помогна.

Всички останали мъже в стаята забиха погледи в ботушите или обувките си, а кралят на симпатите поклати глава.

— Сега нещата стоят различно.

— По какъв начин?

— Хайде, Хекс...

— Полудяхте ли? Нима съм се превърнала в затворник само защото името ми е на гърба му?

— Хекс...

— О, не, майната му на разумния ти тон! — Тя изгледа гневно останалите мъже, а после насочи вниманието си към Бет и Пейн. — Не знам как вие двете търпите това. Наистина не знам.

Джон се мъчеше да реши какво да каже, че да предотврати сблъсъка, но щеше да бъде просто загуба на време. Двата влака вече се бяха сблъскали челно и навред имаше огънат метал и димящи части от локомотивите.

Особено след като Хекс се запъти към вратата, сякаш беше готова да я раздробя на парчета, за да докаже правотата си.

Когато той я последва, тя го стрелна с остър поглед.

— Ако си тръгнал по петите ми по каквато и да било друга причина, освен да ме оставиш да издиря Кор, налага се да спреш незабавно. Защото място ти е сред тази група старомодни женомразци. А не редом с мен.

Той вдига ръце и изписа:

— *Не е погрешно да бъдеш държана в безопасност.*

— Не става дума за безопасност, а за контролиране.

— *Глупости! Беше ранена преди по-малко от двацет и четири часа...*

— Чудесно. Имам идея. Искам *ти* да бъдеш в безопасност, така че какво ще кажеш да спреш да се биеш? — Тя хвърли поглед през рамо към Рот. — Ще ме подкрепиш ли, господарю? Ами останалите глупаци? Да облечем Джон в пола и чорапогащи, какво ще кажете? Хайде, дайте ми едно рамо. Не искате ли? Не ви ли се струва, че би било „честно“?

Джон кипна и просто... Не възнамеряваше да направи онова, което направи. То просто се случи.

Тропна с ботуш, с което създаде ужасяващ шум и посочи... право към Тор.

Неловка. Противна. Тишина.

Не само бяха развели мръсното си бельо пред всички, но той успя да разстеле вонящите им чорапи и мръсните тениски и върху главата на Тор.

Какъв беше отговорът ли? Братът само скръсти ръце пред гърдите си и кимна веднъж.

Хекс поклати глава.

— Трябва да се махна от тук. Трябва да проясня разсъдъка си. Джон, ако си знаеш интереса, *недей* да ме следваш.

И просто така си тръгна.

След случилото се Джон разтърка лицето си, като използва такъв натиск, че сякаш префасонираше чертите си.

— Защо всички не поемат по задачите си за нощес? — заговори меко Рот. — Искам да говоря с Джон. Тор, ти остани.

Нямаше нужда да моли втори път. Братята и останалите напуснаха кабинета, като че някой се канеше да открадне колите им от двора.

Бет остана. Също и Джордж.

В мига щом вратата се затвори, Джон погледна към Тор.

— *Ужасно съжалявам...*

— Не, синко. — Мъжът пристъпи напред. — И аз не те искам в същата ситуация като себе си.

Братът обгърна Джон с ръце и Джон се отпусна върху някога масивното тяло на другия мъж... което въпреки всичко успя да го задържи.

Гласът на Тор в ухото му звучеше уверено.

— Всичко е наред. Държа те. Всичко ще се оправи...

Джон положи глава на рамото му и се загледа във вратата, през която си беше тръгнала неговата шелан. Желаете да я настигне с всяка фибра на съществото си, но именно тези фибри ги разделяха. Със съзнанието си той разбираше всичко казано от нея, но сърцето и тялото му бяха ръководени от нещо различно, нещо по-голямо и по-първично. И то надделяваше над всичко.

Това беше погрешно. И неуважително. Старомодно по начин, по който той не допускаше, че би могъл да разсъждава. Не мислеше, че жените трябва да бъдат изолирани, а освен това вярваше в своята спътница и искаше тя...

Да е в безопасност.

Точка по въпроса.

— Дай ѝ малко време — промърмори Тор. — И ще тръгнем след нея. Става ли? Двамата ще отидем заедно.

— Добър план — намеси се Рот. — Защото никой от вас няма да излезе на бойното поле тази нощ. — Кралят вдигна длани, за да възпре всякакви протести. — Нали така?

Това накара и двамата да замълчат.

— Ти добре ли си? — обърна се кралят към Тор.

В усмивката на брата нямаше никаква топлина.

— Вече и бездруго съм в ада. Там няма да стане по-горещо само защото той ме използва като пример какво не желае да му се случи.

— Сигурен ли си?

— Не се тревожи за мен.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни. — Рот направи жест с ръка, като че да покаже, че не е искал да задълбава по въпроса. — Приключихме ли?

Тор кимна и се насочи към вратата, а Джон се поклони на Първото семейство и после тръгна след него.

Нямаше нужда да бърза. Тор го чакаше отвън в коридора.

— Чуй ме. Всичко е наред. Напълно сериозен съм.

— *Аз... Толкова съжалявам* — изписа с пръсти Джон. — *За всичко. И... по дяволите, Уелси ми липсва. Наистина ми липсва.*

Тор примигна за миг. А после произнесе тихо:

— Знам, синко. Знам, че ти също я изгуби.

— *Мислиш ли, че тя би одобрила Хекс?*

— Да. — По суровото му лице пробяга следа от усмивка. — Виждала я е само веднъж и беше отдавна, но намериха общ език и ако имаха достатъчно време... щяха прекрасно да се разбират. И в нощ като тази определено имаме нужда от женска опора.

— *Напълно вярно* — изписа Джон, докато се опитваше да измисли как да подходи към Хекс.

Поне можеше да предположи къде бе отишла: обратно в собствената ѝ къща на река Хъдсън. Това беше убежището ѝ, нейното лично пространство. И когато се появи на прага ѝ, можеше само да се моли да не го изхвърли.

Но някак трябваше да разрешат този проблем.

— *Мисля, че е по-добре да отида сам* — изписа Джон. — *Вероятно гледката ще е грозна.*

Направо си го кажи — от грозна по-грозна, помисли си той.

— Както искаш. Само знай, че съм насреща, ако се нуждаеш от мен.

Всъщност винаги е било така, помисли си Джон, когато се разделиха. Все едно се познаваха от векове, а не едва от няколко години. Но пък вероятно именно това се случваше, когато срещнеш някого, с който си подходите.

Чувстваш се така, сякаш винаги сте били заедно.

— Аз ще се погрижа за това.

Когато Ноуан проговори, групата догени, зад които се беше промъкната, се обърнаха подобно на ято птици, всички едновременно. В скромното помещение за персонала имаше както мъже, така и жени, като всеки беше облечен подобаващо за длъжността си, била тя на готвач, чистач, пекар или иконом. Откри ги, когато излезе да се разхожда безцелно из къщата, и нямаше как да не се възползва от възможността.

Онзи, който отговаряше за останалите, Фриц Пърлмутър, изглеждаше, сякаш бе на път да припадне. Но пък преди толкова години той беше доген на баща ѝ и му беше особено трудно да приеме, че тя се поставя в позицията на слугиня.

— Благородна господарке...

— Ноуан. Сега името ми е Ноуан. Моля, обръщайте се към мен единствено по този начин. И както вече казах, аз ще се погрижа за прането в тренировъчния център.

Където и да се намираше той.

Истината беше, че предишната нощ онази рокля беше истинска благословия за нея, задачата ангажираше ръцете ѝ и ѝ даваше нещо, върху което да се съсредоточи, а часовете се нижеха неусетно. Някога в Другата страна беше същото, единствено ръчният труд ѝ носеше утеха и придаваше смисъл на съществуването ѝ.

Как ѝ липсваше да има цел.

Вярно, че пристигна тук, за да служи на Пейн, но тя не го желаше. А също и за да се опита да установи някаква връзка с дъщеря си, но тя съвсем скоро се беше обвързала и в момента имаше други грижи. Освен това се надяваше тук да намери някакъв покой, но вместо това безделието беше на път да я доведе до лудост.

И това беше, преди тази сутрин за малко да се натъкне на Тормент.

Той поне беше прибрал роклята. Нямаше я на мястото, където я бе окачала, след като той бе отговорил така рязко на почукването ѝ...

Изведнъж забеляза, че икономът я наблюдава очаквателно, като че бе казал нещо, изискващо отговор.

— Моля, заведете ме долу и ми обяснете какво трябва да се прави.

Ако се съдеше по начина, по който старото му и сбръчкано лице посърна още повече, явно не такъв отговор очакваше.

— Господарке...

— Ноуан. И ще бъде ли възможно вие или някой друг от персонала да ме заведете веднага?

Събралата се група придоби толкова разтревожен вид, все едно слуховете за пропадането на небето внезапно се бяха оказали истина.

— Благодаря — каза тя на иконома — за сътрудничеството ви.

Очевидно вече наясно, че няма да спечели спора, главният доген се поклони ниско.

— Но разбира се, че ще го направя, гос... Но...

Когато той не успя да произнесе правилно името ѝ, като че подобаващото обръщение „господарке“ напираше да изникне първо от устата му, на нея ѝ дожаля.

— Изключително отзивчив сте — промърмори тя. — А сега да вървим.

След като отпрати останалите, той я изведе от помещението за персонала, минаха през кухнята към фойето и се озоваха пред една врата, която досега не беше виждала. Докато вървяха, тя си припомни каква беше като млада — надменна дъщеря от знатен род, която отказваше да нареже месото в чинията си, да срещне собствената си коса или да се облече сама. Какво прахосничество. Поне сега, когато вече не беше никоя и не притежаваше нищо, знаеше как да изживява смислено дните си — в труд. Трудът беше ключът.

— Ще минем от тук — обясни икономът, докато държеше широко отворена скритата под главното стълбище врата. — Позволете да ви кажа кода.

— Благодаря. — Тя го повтори, като се постара да го запомни.

Докато следваше догена в дългото и тясно пространство на подземния тунел, си мислеше, че ако ще живее тук, трябва да се занимава с домакинска работа, дори това да обиждаше догените, братята и техните жени... По-добре така, отколкото да обитава затвора на собствените си мисли.

Излязоха от тунела през задната стена на един килер и се озоваха в квадратна стая с бюро, метални шкафове и стъклена врата.

Догенът прочисти гърло.

— Тук се намират тренировъчният център и клиниката. Разполагаме с класни стаи, спортна зала, съблекални, фитнес салон, зона за физиотерапия и басейн, както и много други удобства. Има персонал, който се грижи за основното почистване на всеки сектор. — Той произнесе това строго, сякаш за да подчертае, че независимо дали тя е гост на краля, няма да ѝ бъде позволено да му обърка графика. — Само че прислужницата, която се грижеше за прането, е на легло, тъй като е бременна и за нея вече не е безопасно да стои на крака. Моля, насам.

Той задържа отворена стъклената врата и двамата излязоха в коридора, откъдето се запътиха към двойни врати, водещи в помещение, оборудвано точно като пералнята в главната сграда. През следващите двайсет минути ѝ беше напомнено как да използва машините, а после догенът я запозна с плана на цялото съоръжение, за да е наясно откъде да взема кошовите с пране и къде да връща изпраното.

А после, след напрегнато мълчание и още по-сковано сбогуване, най-накрая беше дарена с блажена самота.

Застанала наред с помещението, заобиколена от перални и сушилни машини и от маси за сгъване и гладене, тя затвори очи и пое дълбоко въздух.

О, това прекрасно уединение и безценният товар на задълженията, легнал на плещите ѝ. През следващите шест часа нямаше за какво друго да мисли освен за кърпи и чаршафи — издирването им, поставянето им в пералнята, сгъването им, връщането им по нужните места.

Нямаше място за миналото, нямаше място за скръб. Само работа.

Хвана един кош на колелца, избута го в коридора и започна обиколката си, като първо мина през клиниката, и се върна обратно в пералното помещение чак когато в количката ѝ не беше останало повече място. След като зареди първата партида в голямата пералня, тя пое на нова обиколка, като този път се насочи към съблекалнята, където откри цяла планина от неща за пране. Бяха нужни два курса, за

да откара всички тези кърпи, и тя ги струпа на огромна купчина в центъра на помещението до сифона на сивия бетонен под.

Последната ѝ спирка беше в далечния край на коридора вляво, където се намираше басейнът. Колелата на количката издаваха тих свистящ звук при движението си, а краката ѝ се тътреха неравномерно. Това, че се бе хванала за дръжката на количката, ѝ даваше допълнителна опора и ѝ позволяваше да върви по-бързо.

Когато чу откъм басейна да се носи музика, тя забави крачка. После спря.

Звучащата мелодия я обърка, защото всички членове на Братството и техните жени бяха излезли. Освен ако някой не бе забравил музиката пусната след престоя си в басейна.

Тя влезе в преддверието, облицовано с мозайка, изобразяваща фигурите на атлетични мъже, и я посрещна плътна преграда от топлина и влага, като че върху нея се спусна дебела кадифена завеса. Въздухът беше изпълнен със странен аромат на химикали и тя се почуди какво ли добавяха към водата. В Другата страна всичко оставаше чисто и свежо за постоянно, но знаеше, че тук не е така.

Остави контейнера в преддверието и се насочи към голямото, пусто помещение. Протегна се и докосна топлите плочки, покриващи стените, плъзна пръсти по синьото небе и ширналите се зелени полета, но пропусна телата на мъжете, носещи препаски, с техните лъкове и рапири.

Обожаваше водата. Нейната ефирна лекота, облекчението, което даваше на болния ѝ крак, усещането за краткотрайна свобода...

— О... Боже... — ахна тя, щом зави зад ъгъла.

Басейнът имаше четири пъти по-големи размери от най-голямата баня в Другата страна и водата беше с искрящо син цвят — вероятно заради плочките, покриващи вътрешността му. По цялата му дължина имаше черни линии, които очертаваха коридорите, а по периферията му бяха изписани цифри, очевидно обозначаващи дълбочината. Таванът имаше формата на купол и също беше облицован с мозайка, а покрай стените бяха наредени пейки, осигуряващи места за сядане. Музиката тук беше по-силна заради ехото, но не прекалено, и нежната мелодия приятно отекваше.

Тъй като беше сама, не можа да се въздържи да не пробва температурата на водата с голото си стъпало.

Изкушаваща. Така изкушаваща.

Но вместо да се поддаде, тя се съсредоточи върху задълженията си да се върне обратно при количката си, да я избута до големия плетен кош и да прехвърли в нея влажните хавлиени кърпи, тежащи колкото собственото ѝ тяло.

Когато се обърна да си върви, тя спря и отново отправи поглед към водата.

Нямаше как пералната машина да е приключила с първото пране. Според индикацията оставаха поне още четирийсет и пет минути.

Погледна към окачения на стената часовник.

Може би само няколко минути в басейна, реши тя. Щеше да облекчи болките в долната част на тялото ѝ, а и още известно време не се налагаше да върши нещо.

Взе една суха кърпа и отново погледна в преддверието. После надникна и в коридора. Наоколо нямаше никого. Тъкмо сега беше моментът. Целият персонал беше зает да почиства втория етаж на имението, тъй като това трябваше да се свърши между Първото и Последното хранене. А поне за момента в клиниката нямаше пациенти.

Трябваше да действа бързо.

Изкуцука обратно до плитката част, свали качулката, развърза робата си и я съблече, като остана по долната си риза. След кратко колебание свали и нея — трябваше да си носи резервна, ако възнамеряваше да прави това отново. По-добре беше да запази целомъдрие.

Докато сгъваше дрехите си, целенасочено се взираше в усукания си пиццал, като проследяваше с поглед дебелите белези, които оформяха върху плътта ѝ карта, състояща се от планини и низини. Някога кракът ѝ функционираше прекрасно и беше красив, сякаш нарисуван от художник. Сега служеше като символ на това, коя и какво бе тя, знак за падението, което я бе направило низка... и с течение на времето по-добра.

За щастие, стълбите имаха метални перила и тя се улови с едната си ръка за тях, за да запази равновесие, докато бавно пристъпваше в топлата вода. С другата си ръка хвана тежката си плитка, нави я на върха на главата си и подпъхна свободния ѝ край така, че кокът да остане на мястото си.

И после... се плъзна във водата.

Затвори блажено очи и се отдаде на безтегловността, водата галеше нежно кожата ѝ, тялото ѝ се носеше кротко в прегръдката на басейна. Когато доплува до центъра, тя се отказа от решението си да не мокри косите си и се обърна по гръб, движейки ръцете си в кръг, за да продължи да се носи по повърхността.

За кратък миг допусна да почувства удоволствие, отвори портите на сетивата си.

И беше... хубаво.

След като бе оставен в имението за през нощта и не беше включен в бойния график, Тор стоеше затворен вътре и страдаше от махмурлук — трите възможно най-подходящи предпоставки за лошо настроение.

Добрата новина беше, че тъй като повечето обитатели на къщата бяха или излезли, или се канеха да излязат по собствените си дела, поне нямаше да разлива отровата си върху останалите.

Запъти се към тренировъчния център, облечен единствено в банския си костюм. Беше чувал, че в повечето случаи махмурлукът се причинява от дехидратация, и затова реши не само да се гмурне в басейна, но и да отнесе там малко напитки. Ето на, грижеше се за здравето си.

Какво беше грабнал? О, добре, водка — изборът мигом му допадна, а и изглеждаше като вода.

Поспря в тунела, отпи от любимата на Ви водка „Грей Гус“ и преглътна.

По дяволите. Звукът от удара на ботушите на Джон в пода беше нещо, което нямаше да забрави никога, подобно на някакъв прокълнат злокобен гонг. Също както и сочещия към него пръст.

Време беше за нова глътка... Хей, защо не и още една?

Поднови пътешествието си към нещо, което вероятно щеше да прерасне в парти с удавяне, и осъзна, че представляваше движещо се клише. Беше виждал братята си в подобна форма от време на време, с вкиснато настроение, замъглено съзнание, стиснали бутилка в ръка. Но преди да му бяха отнели Уелси, никога не проумяваше причината за това.

Сега я разбираше, и още как.

Правиш каквото е по силите ти, за да накараш часовете да изтекат. А нощите, в които не можеш да излезеш и да се биеш, са най-тежки, ако не се брои времето, когато ти предстои цял ден, изпълнен със светлина, правещ напускането на къщата немислимо. Такава перспектива беше дори по-злочеста.

Когато излезе от офиса и се насочи към басейна, почувства облекчение, че няма да се налага да следи за изражението на лицето си, да подбира думите си или да прикрива лошото си настроение.

Бутна вратата към преддверието и кръвното му налягане мигом се понижи, когато го обгърна гостоприемният топъл въздух, идващ отвътре. Музиката също помогна: от колоните звучеше добрият стар албум „The Joshua Tree“ на U2.

Първият знак за нещо нередно беше купчината парцали откъм плитката страна на басейна. И ако не наблягаше така усърдно на алкохола, сигурно би събрал две и две, преди да...

По гръб, в центъра на басейна, лежеше жена, годите ѝ гърди лъщяха от водата, а зърната стърчаха в топлия въздух, главата ѝ беше отпусната назад.

По дяволите!

Трудно беше да се каже какво произведе повече шум: бутилката водка ударила пода... или разплискването на водата, когато Ноуан подскочи и направи опит да се прикрие, като същевременно се мъчеше да задържи глава над повърхността.

Тор се обърна и затули очи с длани...

При завъртането едно парче счупено стъкло се заби в голото му стъпало, а болката го накара да изгуби равновесие — не, че му беше нужна кой знае каква помощ за това след изгълтаното количество алкохол. Протегна ръка, за да се опре в покрития с плочки под, и в крайна сметка поряза и дясната си длан.

— По дяволите! — изрева той и я тръсна, за да се отърве от стъклата.

Претърколи се по гръб, а Ноуан се запрепъва навън от водата и загърна робата около голата си плът. Дългата плитка увисна на гърба ѝ, докато наместваше качулката на мястото ѝ.

Тор изруга още веднъж и вдигна ръка към лицето си, за да огледа порязването. Страхотно. Точно в центъра на дланта, с която държеше

кинжала, раната бе с дължина пет сантиметра и поне два милиметра дълбочина.

Само бог знаеше какво бе причинил на стъпалото си.

— Не знаех, че си тук — промърмори, без да вдига очи и да поглежда към нея. — Съжалявам.

С крайчеца на окото си забеляза, че Ноуан се приближава, а под робата ѝ се подаваха босите ѝ стъпала.

— Недей да идваш по-близо — кресна ѝ той. — Навсякъде има стъкла.

— Веднага се връщам.

— Страхотно — изръмжа Тор и вдигна стъпалото си да го огледа.

Фантастично По-голяма рана. По-дълбока. Кървяща по-обилно. И от нея все още стърчеше парче от бутилката.

Изпъшка, хвана малкото триъгълно стъкло и го намъкна навън. Кръвта му върху него беше яркочервена и той го завъртя в различни посоки, наблюдавайки как пречупва светлината.

— Да не би да обмисляш възможността да станеш хирург?

Тор вдигна поглед към Мани Манело, човешки хирург и хелрен на близначката на Ви. Беше дошъл с комплект за първа помощ, като и с типичното си поведение „Аз ръководя света“.

Какво им ставаше на хирурзите? Бяха почти толкова лоши като воините. Или кралете.

Човекът приклепна до него.

— Кървиш.

— Без майтап.

Точно се чудеше къде е отишла Ноуан, когато жената се появи с метла, кофа за боклук и лопата. Без да поглежда към него или човека, тя започна да мете старателно.

Поне си беше обула обувки.

Исусе Христе... Наистина беше чисто гола.

Докато Манело преглеждаше ранената му ръка, а после му постави местна упойка и започна да прави шевове, Тор следеше жената с ъгълчето на окото си — нямаше как да я зяпа директно. Особено след...

Исусе... ама *наистина* чисто гола.

Добре, беше време да спре да мисли за това.

Съсредоточи се върху накуцването ѝ и му направи впечатление, че е особено изявено. Почуди се дали не се беше наранила, докато бе бързала да излезе от басейна и да се облече.

Беше я виждал обхваната от паника и преди. Но само веднъж...

Случи се в нощта, когато я измъкнаха от онзи симпат.

Той уби мръсника. Застреля похитителя ѝ право в главата и го повали на земята като чувал с картофи. После двамата с Дариъс я натовариха в каретата и поеа към семейния ѝ дом. Планът беше да я върнат на семейството ѝ. Да я отведат при близките ѝ. Да я предадат на онези, които бяха длъжни да ѝ помогнат да се възстанови.

Само че когато приближиха до имението, тя изскочи от каретата, въпреки че конете препускаха. И той никога не успя да забрави как се носеше през полето в онази бяла нощница, бягаше, сякаш я преследваха, макар с похитителя ѝ да беше свършено.

Беше наясно, че е бременна. Затова бе побягнала.

Още тогава накуцваше.

Това беше единственият ѝ опит да избяга. Е, до случая след раждането, когато успя.

Боже... Ужасно се притесняваше за нея през онези няколко месеца, които прекараха заедно в дома на Дариъс. Опитът му с жени от каквато и да било класа беше буквално нулев. Да, беше израснал около тях, докато беше с майка си, но само като дете и претранс. В мига щом премина преобразяването, го изтръгнаха от дома му и го захвърлиха в лагера на Блъдлетър, където действаше законът „Плувай или потъни“, а там беше твърде ангажиран да се опитва да оцелее, че да го е грижа за фусты.

В онзи момент все още дори не се беше срещал лично с Уелси. Думата му към нея се дължеше на ангажимент, поет от майка му, когато той беше едва дваайсет и пет годишен и преди тя дори да е била родена...

Той потръпна и изсъска, а Манело вдигна поглед от иглата си.

— Съжалявам. Нужен ли ти е още лидокаин?

— Добре съм.

Качулката на Ноуан се размести, когато тя рязко го стрелна с очи. След миг поднови метенето.

Може би алкохолът си казваше думата, но внезапно престана да си прави труда да се прикрива. Позволи си да наблюдава жената

съвсем открито, докато добрият лекар се трудеше върху дланта му.

— Знаеш ли какво, ще се наложи да ти дам патерица — промърмори Манело.

— Ако ми кажете от какво се нуждаете — обади се тихо Ноуан, — ще ви го донеса.

— Идеално. Иди в стаята с оборудването в другия край на спортната зала. В кабинета по физиотерапия ще намериш...

Докато хирургът ѝ даваше инструкции, Ноуан кимаше, а качулката ѝ се движеше нагоре-надолу. По някаква причина Тор се опита да си представи лицето ѝ, но образът беше неясен. Не я беше виждал както трябва от векове. Зърването преди малко не се броеше, защото се случи от голямо разстояние. А когато се разкри пред него и Хекс точно преди церемонията по обвързването, той беше твърде разтърсен, че да ѝ обърне достатъчно внимание.

Но имаше руса коса, това го знаеше. И винаги беше предпочитала да се крие в сенките — или поне така правеше в хижата на Дариъс. Тогава също не желаше да бъде гледана.

— Добре, няма страшно — отсъди Манело, докато проверяваше шевовите. — Да сложим превръзка и да се захващаме със следващата рана.

Ноуан се върна точно когато хирургът залепваше края на бинта.

— Можеш да гледаш, ако желаш.

Тор се намръщи озадачено, преди да осъзнае, че Манело се е обърнал към Ноуан. Тя стоеше неуверено на мястото си и сякаш качулката ѝ предаваше изражението ѝ, защото сега личеше, че е разтревожена.

— Трябва да те предупредя обаче. — Манело насочи вниманието си към стъпалото. — Раната тук е по-лоша от тази на ръката, но дланта е по-важна, защото му е нужна за битките.

Ноуан се поколеба, а Тор вдигна рамене.

— Можеш да гледаш колкото си искаш, стига стомахът ти да е способен да го понесе.

Тя заобиколи и застана зад лекаря, като скръсти ръце и ги пхна в ръкавите на робата си, така че заприлича на религиозна статуя. Само дето беше съвсем жива — когато той потръпна, щом иглата на спринцовката с упойката потъна в плътта му, тя като че ли също трепна.

Сякаш това, че той изпитва болка, я вълнуваше.

Тор отмести поглед, докато траеше процедурата.

— Добре, готов си — обяви Манело след известно време. — И преди да си попитал, ще ти кажа: „Да, най-вероятно“. Като се има предвид колко бързо нарастват раните ви, би трябвало да си във форма до утре вечер. За бога, та вие сте като автомобили — смачкват ви, отивате в сервиза и в следващия момент сте обратно на пътя. На хората им отнема толкова дълго да се възстановят.

Аха, да бе, Тор не се чувстваше съвсем като Додж Рам^[1]. Изтощението, което изпитваше, означаваше, че трябва да се храни, а от това следваше, че на такива относително малки наранявания им трябваше повече време, за да заздравеят.

Като се изключеше онзи единствен път със Селена, не се беше докосвал до вена от...

Не. Без такива. Нямаше нужда да отваря тази врата.

— Не стъпвай на този крак — нареди му хирургът, докато сваляше ръкавиците. — Поне до сутринта. И никакво плуване.

— Няма проблем. — Особено след случилото се. След онова, което видя да се носи наскре проклетия басейн, може би никога вече нямаше да влезе в него. В който и да е басейн впрочем.

Единственото, заради което ситуацията не се превърна в пълна трагедия, беше фактът, че от негова страна нямаше нищо сексуално. Да, шокира се, но това не значеше... че иска да я оправи или нещо такова.

— Един въпрос — заговори лекарят, като се изправи и протегна ръка.

— Какъв?

— Как се случи?

Тор хвърли поглед към Ноуан... която погледна встрани така бързо, че завъртя цялото си тяло в другата посока.

— Бутилката се изплъзна от ръката ми — смотолеви Тор.

— О, добре... Стават злополуки. — Тонът му подсказа, че не е повярвал на дрънканиците на Тор и за секунда. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Ще бъда в клиниката през остатъка от нощта.

— Благодаря, човече.

— Моля.

И после двамата с Ноуан останаха сами.

---

[1] Мощен пикап, производство на компанията „Крайслер“. — Бел.ред. ↑

Докато Ноуан наблюдаваше как лечителят се отдалечаваше, установи, че желае да отстъпи настрани от Тормент. Струваше й се, че когато останаха сами, той някак се беше озовал по-близо до нея. И беше станал много по-едър.

В настъпилата тишина тя имаше чувството, че е редно да разговарят, но съзнанието й беше замъглено. „Засрамена“ не описваше дори бегло състоянието й. Струваше й се, че ако можеше да даде някакво обяснение, щеше да успее да прогони това чувство.

Регистрираше обаче твърде много детайли от телосложението му, че да съумее да се успокои. Той беше толкова висок — поне с трийсет сантиметра повече от нея. И тялото му не бе крехко като нейното. Макар да беше много по-слаб, отколкото го помнеше, и значително по-лек от братята, все пак беше по-масивен и мускулист, отколкото всеки член на глимерата.

Да не би да си беше глътнала езика, зачуди се тя.

И дори докато си задаваше този въпрос, единственото, което успяваше да стори, беше да мери ужасяващата ширина на раменете му и да обхожда с очи внушителните контури на гръдния му кош, както и стряскащо мускулестите му ръце. Но причината не се състоеше в това, че го намираше привлекателен. Внезапно изпита уплаха от цялата тази физическа сила...

Тормент беше този, който отстъпи назад, а по лицето му се изписа негодувание.

— Не ме гледай така.

Тя си наложи да си припомни, че пред нея стоеше мъжът, който я бе избавил от плен. Не някой, който някога й е посягал. Или би го сторил.

— Съжалявам...

— Чуй ме и искам да ме разбереш точно. Не проявявам интерес към нищо, свързано с теб. Не знам каква игра играеш...

— Игра?

Той вдигна могъщата си ръка и посочи към басейна.

— Да лежиш там и да ме чакаш да слеза...

Ноуан се сви на мястото си.

— Какво? Не съм чакала теб или когото и да било...

— Глупости...

— Първо проверих, за да се уверя, че съм сама...

— Беше гола и се носеше във водата като някаква уличница...

— *Уличница?*

Произнесените на висок тон реплики летяха наоколо като куршуми, които си пресичаха пътя, докато те се прекръсваха един друг.

Тормент устреми горната част на тялото си напред.

— Защо дойде тук?

— Искях да се погрижа за прането...

— Не питам за тренировъчния център, а за проклетото имение.

— За да видя дъщеря си.

— Тогава защо не прекарваш никакво време с нея?

— Наскоро се обвърза! Постарах се да бъда на разположение...

— Да, знам. Само не и за нея.

Неуважението в плътния му глас я накара да поиска да изчезне, но несправедливостта на думите му ѝ даде сили.

— Нямаше начин да знам, че ще влезеш именно тук. Мислех, че всички са излезли за през нощта...

Тормент съкрати разстоянието помежду им.

— Ще ти кажа следното само веднъж. Тук няма нищо за теб. Обвързаните мъже в къщата са верни на своите жени, а Куин не проявява интерес, нито пък аз. Ако си дошла да си търсиш хелрен или любовник, няма да ти излезе късметът...

— Нямам нужда от мъж! — Викът ѝ го накара да млъкне, но това не стигаше. — Аз също ще кажа *следното* само веднъж. По-скоро ще се самоубия, преди някога отново да допусна в тялото си мъж. Знам защо ме мразиш и уважавам причините ти, но не бих пожелала теб или друг от твоя пол. Никога.

— Тогава какво ще кажеш да държиш дрехите си на мястото им?

Би го зашлевила, ако можеше да достигне толкова високо. Дори я засърбя ръката.

Но тя не подскочи, за да прогони ужасното изражение от лицето му със сила. Повдигна брадичка и заяви с толкова достойнство, колкото успя да събере:

— В случай че си забравил какво ми стори последният мъж, мога да те уверя, че аз не съм. Дали ще ми повярваш, или ще предпочетеш да се залъгваш, не е моя работа, нито ме е грижа.

Докато го отминаваше с накуцване, си пожела поне веднъж кракът ѝ да беше като някога. Беше толкова по-лесно да демонстрираш гордост с нормална походка.

В мига щом стигна до преддверието, тя хвърли поглед назад към него. Той не се беше обърнал, така че тя насочи думите си към гърба му... и към името на неговата шелан, изписано там.

— Вече никога няма да припаря до тази вода. Облечена или съблечена.

Когато стигна до вратата, тя трепереше от глава до пети и едва когато почувства хладния въздух в коридора, осъзна, че беше оставила вътре кофата, метлата и лопатата.

Нямаше да се върне за тях, това беше сигурно.

Озовала се обратно в пералното помещение, затвори бързо вратите и се облегна на стената до тях.

Внезапно почувства, че се задушава, и свали рязко качулката от главата си. Тялото ѝ гореше, но не заради тежката тъкан на дрехата. У нея беше забушувал вътрешен огън, който изпълваше дробовете ѝ с нагорещен дим и изтласкваше кислорода навън.

Беше ѝ невъзможно да свърже мъжа, когото познаваше от Древната страна, с онзи, когото бе срещнала преди малко. Първият се бе държал странно, но абсолютно никога не се отнесе с нея с неуважение, беше мила и нежна душа; вярно, открояваше се със свирепите си изпълнения на бойното поле, но същевременно успяваше да прояви състрадание.

Сегашният му вариант представляваше само озлобена обвивка.

И само като си помислеше как бе решила, че да се погрижи за роклята, ще бъде от полза. Ако се опиташе да премести имението със силата на мисълта си, би постигнала повече успех.

След като Ноуан си тръгна така разгневена, на Тор му хрумна, че макар тази вечер Джон Матю да не беше порязал ръката и крака си, все пак двамата имаха много общо — благодарение на сприхавия си нрав сега бяха облекли костюма на Мистър Задник, в комплект с който

напълно безплатно вървяха пелерината на позора, ботушите на срама и ключове за автомобила на прекараните.

Боже, какво само излезе от устата му!

В случай че си забравил какво ми стори последният мъж, мога да те уверя, че аз не съм.

Той изстена и стисна основата на носа си. Как така, за бога, му бе хрумнало дори за секунда, че тази жена би могла да има сексуален интерес към мъж?

— Защото предположи, че е привлечена от теб, и изпадна в паника.

Тор затвори очи.

— Не сега, Ласитър.

Естествено, падналият ангел не обърна никакво внимание на словесната полицейска лента, гласяща „Не преминавай“. Идиотът с черно-русата коса се приближи и седна на една от пейките, като опря лакти в коленете си, скрити под кожени панталони, а странно белите му очи гледаха сериозно и мрачно.

— Време е двамата с теб да си поговорим.

— На тема социалните ми умения ли? — Тор поклати глава. — Без да се обиждаш, бих предпочел съвет от Рейдж, а това говори много.

— Някога чувал ли си за *Междувремето*?

Тор се завъртя несръчно на здравия си крак.

— Не проявявам интерес към сложни дефиниции.

— Съвсем реално място е.

— Също като Кливланд. Детройт. *Прекрасният център на Бърбанк*.^[1] — Беше фен на шоуто „Смях вкъщи“ от шейсетте години. Хубаво де, нека го убиеха за това. — Но те също не ме интересуват.

— Уелси е там.

Сърцето на Тор спря да бие.

— За какво говориш, по дяволите?

— Тя не е в Небитието.

Да. Добре. Вероятно беше редно да отвърне с: „Що за глупости дрънкаш, мамка му?“. Ала не можеше да стори нищо, освен да продължи да се взира в ангела.

— Тя не се намира там, където си мислиш, че е — промълви ангелът.

От пресъхналата уста на Тор успя да се откъсне:

— Нима казваш, че е в Ада? Защото това е единствената друга възможност.

— Не, не е.

Тор пое дълбоко въздух.

— Моята шелан беше достойна жена и тя е в Небитието... Няма причина да мисля, че е попаднала в Дънд. Колкото до мен, за тази вечер приключих с разправиите, така че ще изляза през онази врата. — Той посочи услужливо вратата, водеща към преддверието. — А ти ще ме оставиш да си тръгна. Защото не съм в настроение за такива шегички.

Обърна се и се заклатушка, като се подпираше на патерицата, донесена от Ноуан.

— Прекалено си уверен в нещо, от което си нямаш и понятие.

Тор спря. Отново затвори очи. Помоли се да почувства нещо. Каквото и да е, само да е различно от желанието да убива.

Не се получи.

Хвърли поглед през рамо.

— Ти си ангел, нали? Така че се очаква да проявяваш съчувствие. Току-що набедих жена, която някога е била изнасилена, че е улиčníца. Наистина ли си мислиш, че в този миг мога да понеса да бъда предизвикван на тема, свързана с моята шелан?

— В задгробния живот съществуват три места. Небитието, където се събираш с обичаните от теб. Дънд, където отиват грешниците. И *Междувремето*...

— Чу ли ме какво казах?

— ... където душата бива блокирана. Там не е като на другите две места...

— Няма ли да спреш?

— ... защото *Междувремето* е различно за всеки. В момента твоята шелан и бебето ти са блокирани там заради теб. Именно поради тази причина дойдох. Тук съм, за да ти помогна. Да помогна на тях да стигнат там, където им е мястото.

Боже, това бе точният момент да се окаже с прецакан крак, помисли си Тор, защото внезапно загуби всякакво чувство за равновесие. Или може би тренировъчният център действително се въртеше около оста си.

— Не разбирам — прошепна той.

— Трябва да продължиш напред, приятелю. Спри да се вкопчваш в нея, за да може да си тръгне.

— Не съществува чистилище, ако това имаш предвид...

— Ти откъде мислиш, че дойдох?

Тор повдигна вежда.

— Наистина ли искаш да ти отговоря на този въпрос?

— Не е забавно. И съм напълно сериозен.

— Не, ти лъжеш...

— Някога чудил ли си се как те открих сред онези гори? Защо все съм наоколо? Запитвал ли си се за миг защо си губя времето с теб? Твоята шелан и синът ти са в капан и аз бях изпратен да ги освободя.

— Син? — Тор въздъхна.

— Да, тя е носела момченце.

В този момент краката на Тор поддадоха под него. За щастие, ангелът скочи напред и го улови, преди да си е счупил нещо.

— Ела насам. — Ласитър го насочи към пейката. — Седни и наведи глава между коленете си. Блед си като платно.

По изключение Тор реши да не се съпротивлява; позволи задникът му да бъде настанен и остави ангела да извие шията му надолу. Отвори уста в опит да си поеме въздух и забеляза без каквато и да било причина, че плочките нямаха равен син цвят, а бяха изпъстрени с бели, сиви и тъмносини точки.

Голямата длан на другия мъж започна да описва кръгове по гърба му и това му се стори странно успокояващо.

— Син... — Тор повдигна леко глава и плъзна длан по лицето си. — Искях син.

— Както и тя.

Той го изглежда остро.

— Никога не ми го е казвала.

— Мълчала си е, защото не е искала да се пъчиш, че в къщата вече ще има два мъже.

Тор се засмя. Или може би проплака.

— Типично за нея.

— Да.

— Значи, я виждаш.

— Да. Никак не е добре, Тор.

Изведнъж той почувства, че ще...

— Ще повърна. — Което беше по-добре, отколкото да плаче. — Тя е в Чистилището?

— *Междувремето*. И съществува причина никой да не знае за него. Когато го напуснеш, се озоваваш в Небитието или в Дънд и преживяното се забравя като лош спомен. Но ако изпуснеш подходящия момент да го напуснеш, оставаш там завинаги...

— Не разбирам. Тя живя праведно. Беше достойна жена, чийто живот бе отнет твърде рано. Защо не е отишла в Небитието?

— Чу ли ме какво ти казах? Причината е в теб.

— В мен? — Той вдигна рязко ръце. — Какво нередно съм сторил, по дяволите? Живея и дишам. Не посегнах на себе си и няма да го сторя.

— Не си я пуснал да си тръгне. Не го отричай. Хайде, виж само какво причини току-що на Ноуан. Завари я гола, без вината да е нейна, и я направи на нищо само защото реши, че ти е хвърлила око.

— Да не би по никаква причина да е грешно, че не желая да ми бъдат отправяни влюбени погледи? — Тор се намръщи. — Между другото, откъде знаеш за случилото се?

— Нали не си мислиш сериозно, че някога оставаш сам? И проблемът не е в Ноуан. В теб е. Ти не желаете да се чувстваш привлечен от нея.

— Не бях привлечен от нея. И *сега* не съм.

— Но няма нищо лошо, ако си. Точно в това е въпросът...

Тор се протегна, сграбчи предницата на ризата на ангела и блъсна главата му със своята.

— Имам да ти кажа две неща. Не вярвам на онова, което ми казваш, и ако си знаеш интереса, ще престанеш да дрънкаш глупости за моята шелан.

Тор се дръпна и стана на крака.

— Нямах много време да се погрижиш за това, приятел.

— Стой далече от стаята ми.

— Готов ли си да рискуваш нейната вечност заради своя гняв? Наистина ли си толкова арогантен?

Тор погледна през рамо... Само че кучият син вече го нямаше. Пейката, на която седеше ангелът, беше празна. А бе трудно да спориш с въздуха.

— Както и да е. Проклета откачалка.

---

[1] Фраза, станала популярна през 60-те години от комедийното шоу „Смях вкъщи“ на телевизионната мрежа NBC, чиято централа се намира в Бърбанк. — Бел.ред. ↑

Когато Хекс влезе в „Желязната маска“, се почувства сякаш се върна назад във времето. В продължение на години работеше в клубове като този — следеше действията на съмнителните хора, отваряше си очите за неприятности... Подобни на малката интрига, която се заформяше наблизко.

Точно пред нея двама мъже заеха бойни позиции като два бизона, само дето не риеха в земята с новите си ботуши марка „Ню Рок“. Встрани от тях едно момиче с коса на черни и бели кичури, брокат по деколтето и идиотски тоалет, включващ презрамки от черна кожа с катарамии, изглеждаше ужасно доволна от себе си.

На Хекс ѝ се искаше да я перне по главата и да я разкара по дяволите дори само заради изражението ѝ.

Истинският проблем обаче не идваше от гърдестата тъпачка, а от двете парчета месо, които се канеха да се нахвърлят един върху друг. Нямаше чак такова голямо значение какво щяха да причинят на носовете и челюстите си; важни бяха останалите двеста души, които, в общи линии, спазваха приличие. Хвърчащи във всички посоки мъжки тела биха могли да повалят бог знае колко от страничните наблюдатели, а кой имаше нужда от такова нещо?

Тя тъкмо се канеше да се намеси, когато си напомни, че сега това не влизаше в задълженията ѝ. Вече не отговаряше за тези загубеняци, за тяхното либидо, за ревността им, за наркотиците, които продаваха и употребяваха, за сексуалните им подвизи или...

И бездруго Трез вече бе тук, за да се погрижи за ситуацията.

Хората от тълпата приемаха мавъра като един от тях, просто по-едър и по-агресивен. Тя обаче знаеше как стоят нещата в действителност. Сянката беше по-опасен, отколкото всеки от вида *Хомо сапиенс* можеше да си представи. Ако желаше, можеше да им откъсне главите за времетраенето на едно примигване... после да метне телата им на огъня, да ги залива със сос в продължение на някой и друг час и накрая да ги хапне на вечеря с кочан царевица и пържени картофи.

Сенките обезвреждаха враговете си по свой уникален начин.

Някой да има нужда от хапчета срещу киселини?

С появата на масивното тяло на Трез динамиката на сцената мигом се промени. Евтината малоумница само го погледна и явно мигом забрави имената на мъжете, които беше въвлякла в разправията. Междувременно двамата пияни клоуни поохладиха страстите си и отстъпиха назад, преосмисляйки ситуацията.

Добър план — намираха се на една секунда от мига, в който някой щеше да ги принуди да го направят със сила.

Погледът на Трез срещна за секунда този на Хекс, после той се съсредоточи върху тримата герои пред себе си. Жената се пробва да му се сложи, като го гледаше похотливо и пъчеше гърди, но ефектът беше като от пържола пред вегетарианец. Трез изпита леко отвращение.

Заради глъчката и музиката Хекс хващаше само по някоя откъслечна дума от време на време, но можеше да предположи какво се говори: *Не се дръжте като загубеняци. Разберете се навън. Това е първо и последно предупреждение, преди да бъдете изхвърлени.*

В крайна сметка на Трез му се наложи да се откачи от досадницата с физическа сила — някак беше успяла да се увеси на ръката му.

Отърси се от нея с жест в смисъл „Я не се занасяй“ и пристъпи към Хекс.

— Здравей.

Разбира се, навличаше си подобни главоболия заради тази негова сексапилна полуусмивка. А и плътният му глас никак не помагаше. Нито пък телосложението му.

— Здравей. — Нямаше как да не му се усмихне в отговор. — Пак ли ядове с жени?

— Непрестанни. — Той се озърна. — Къде е твоят мъж?

— Няма го.

— О! — Пауза. — Ти как си?

— Не знам, Трез. Не знам защо съм тук. Просто...

Той положи тежката си ръка на раменете ѝ и я придърпа към себе си. Боже, ароматът му беше съвсем същият, комбинация от парфюма му „Гучи“ и нещо, което си беше само негово.

— Хайде, девойче — промърмори. — Ела в офиса ми.

— Не ме наричай „девойче“.

— Добре. Какво ще кажеш за Бръшлян^[1]?

Тя плъзна ръка около талията му, опря глава в гърдите му и двамата се запътиха към офиса.

— Харесваш ли топките си, където са?

— Да. Но не ми харесва видът ти. Предпочитам те борбена и разярена.

— Аз също, Трез. Аз също...

— Та съгласихме ли се за Бръшлян? Или да избира нещо по-обидно? Ще те наричам и „маце“, ако трябва.

В задната част на клуба, в съседство със съблекалнята, където „танцьорките“ се преобличаха в цивилните си дрехи, вратата на офиса на Трез беше като на хладилна камера за месо. Вътре имаше черен кожен диван, голямо метално бюро и оловен сандък, прикрепен към пода. Това беше всичко. Е, като се изключеха ордерите с поръчки, квитанциите, телефонните секретари, лаптопите...

Имаше чувството, че са минали милион години, откакто не е идвала тук.

— Предполагам, че Ай Ем още не е дошъл — отбеляза тя и кимна към безпорядъка на бюрото. Братът на Трез никога не би търпял подобно нещо.

— Готви в „Сал“ до полунощ.

— Значи, няма промяна в графика.

— Стига нещо да не го наруши...

Двамата се настаниха, той на подобното на трон кресло, а тя на дивана. Хекс почувства болка в гърдите.

— Говори с мен — настоя той, а мургавото му лице беше сериозно.

Тя опря глава на ръката си, прехвърли крак с глезен върху коляното и започна да подръпва връзката на ботуша си.

— Ами ако ти кажа, че искам обратно старата си служба?

С периферното си зрение зърна как той леко се напрегна.

— Мислех, че сега се биеш с братята.

— И аз така си мислех.

— Може би Рот не се чувства много комфортно с жена на бойното поле?

— По-скоро Джон. — Трез изруга, а тя въздъхна тежко. — И тъй като съм негова шелан, става каквото той каже.

— Наистина ли те е погледнал в очите и е казал...

— О, стори повече от това. — Когато във въздуха се разнесе заплашително ръмжение, тя махна с ръка. — Не, нищо, свързано с насилие. Просто разправиите никак не бяха приятни.

Трез се облегна. Забарабани с пръсти по камарата документи пред себе си. Взираше се в нея.

— Разбира се, че можеш да се върнеш. Познаваш ме. Не съм обвързан с никакви вампирски възгледи за благоприличие, а нашето общество е матриархално, така че никога не съм разбирал женомразството, характерно за Древните закони. Тревожа се обаче за теб и Джон.

— Ще се справим някак. — Как ли? Нямаше представа. Но не се канеше да подхранва страха си, че може и да не успеят, като го изрази гласно. — Просто не мога да стоя в онази къща, без да правя нищо, а и в този момент дори не желая някой от тях да ми се мярка пред погледа. По дяволите, Трез, трябваше да съобразя, че официалното обвързване е лоша идея. Не съм създадена за такива неща.

— Не мисля, че проблемът е у теб. Макар че мотивите му са ми ясни. Ако нещо се случи с Ай Ем, бих полудял, така че идеята да се бием рамо до рамо не би била добра.

— Въпреки това го правите.

— Защото сме глупаци. А и не излизаме всяка нощ да търсим врага. Вършим канцеларска работа, която ни държи заети и влизаме в сблъсък само когато нещо ни се изпречи на пътя. — Той отвори едно от чекмеджетата на бюрото и хвърли към нея връзка ключове. — В края на коридора има един последен свободен офис. Ако онзи детектив от отдел „Убийства“ отново се появи заради Криси и мъртвия ѝ приятел, ще трябва да измислим нещо. А междувременно ще те върна на старата ти длъжност. Моментът е подходящ. Ще ми дойде добре малко помощ да организирам охранителите. Но ти заявявам сериозно, не се обвързваме дългосрочно. Можеш да напуснеш, когато пожелаеш.

— Благодаря, Трез.

Двамата впериха погледи един в друг над бюрото.

— Всичко ще бъде наред — произнесе *сянката*.

— Сигурен ли си в това?

— Напълно.

На около пресечка и половина от „Желязната маска“ Кор стоеше пред едно ателие за татуировки, а червените, жълтите и сините отблясъци от неоновия надпис дразнеха очите му и опъваха нервите му.

Троу и Зайфър бяха влезли вътре преди около десет минути.

Но не за да татуират мастило върху кожата си.

В името на всичко свято, Кор би предпочел войниците му да се намират другаде, на мисия за нещо различно. Но за съжаление, с потребността от кръв не можеше да се спори и се налагаше те да открият добър източник за такава. При затруднението, в което бяха изпаднали, човешки жени също вършеха работа, но кръвта им не беше достатъчно силна, а това означаваше, че се налага да издирват жертви почти толкова често, колкото и храна.

Намираха се тук едва от седмица и той вече успяваше да долови нежелания ефект върху плътта си. В Древната страна разполагаха с подходящи вампирски жени, на които плащаха за услугата. Засега тук не се радваха на такъв лукс и той се боеше, че ще мине известно време, преди това да се уреди.

Макар че ако станеше крал, проблемът щеше да е решен.

Докато чакаше, местеше тежестта си от крак на крак, а коженото му манто проскърцваше приглушено. Прибрана в ножницата си, но готова да бъде вкарана в употреба, косата на гърба му беше също така нетърпелива като него.

Понякога можеше да се закълне, че тя му говори. От време на време по улицата, на която стоеше, минаваше по някой човек — крачещ забързано самотник; жена, забавила се в опит да си запали цигара на вятъра, или пък групичка купонджии. Какъвто и да беше вариантът, очите му ги проследяваха, като че бяха плячка, той отбелязваше начина, по който се движеха телата им и къде биха могли да крият оръжия, преценяваше колко скока биха му трябвали, за да препречи пътя им.

И през цялото това време косата му шепнеше и го тласкаше към действие.

Някога, по времето на Блъдлетър, хората бяха по-малко на брой и не така силни, подходящи както за мишени, така и за източник на храна. Именно заради това тази раса безопашати плъхове пазеше

толкова много митове за вампири. Сега обаче гризачите бяха завладели земята и се превръщаха в заплаха.

Жалко, че не можеше да се заеме с Колдуел, както подобаваше. Да го отнеме не само от великия сляп крал и Братството, но и от Хомо сапиенс.

Косата му беше в готовност; за това нямаше спор. Гъделичкаше го по гърба и го умоляваше да я използва с глас, по-чувствен от всичко, което ушите му някога бяха чували от жена.

Троу излезе от ателието. Кучешките зъби на Кор мигом се уголемиха, а членът му се втвърди, но не защото се интересувахе от секс, а защото така реагираше тялото му.

— Зайфър ще е готов с тях до секунди — обяви вторият в командването.

— Добре.

Наблизо се отвори метална врата и двамата веднага бръкнаха в дългите си кожени палта за оръжията. Но се оказа Зайфър... заедно с три дами, всички до една толкова привлекателни, колкото купчина боклук до чинията с вечеря.

Само че в момента не бяха в положение да подбират. А и всяка разполагаше с основното, което се искаше за случая — шия.

Докато се приближаваше, Зайфър се усмихваше широко, като внимаваше да не показва кучешките си зъби, и произнесе с типичния си провлечен маниер:

— Това са Карла, Бет и Линда...

— Линдзи — изписка намиращата се в далечния край.

— Линдзи — поправи се той и я придърпа към себе си. — Момичета, вече познавате приятеля ми, а това е моят шеф.

Войникът не си направи труда да каже името си. Защо да се хаби? Независимо от незадоволителното представяне, те изглеждаха развълнувани. Карла, Бет и Лин... както и да продължаваше името ѝ, се усмихваха на Троу и безпогрешно подаваха зелена светлина... докато не погледнаха към Кор.

Макар да беше скрит до голяма степен в сенките, дежурното осветление над вратата, от която се появиха, се задейства от движението и те очевидно не харесаха видяното. Две от тях забиха погледи в земята. Третата беше заета да си играе с коженото яке на Зайфър.

Инстинктивното им отхвърляне не беше неவிждана реакция. В действителност нямаше жена, която някога да го бе поглеждала с одобрение или възхищение.

За щастие, него не го беше грижа.

Преди мълчанието да стане твърде неловко, Зайфър се обади:

— Както и да е, тези прекрасни дами са на път за работното си място...

— В „Желязната маска“ — обади се Лин-някоя си.

— Но се съгласиха да се срещнат с нас в три часа.

— Когато приключваме — обясни една от тях.

Трите момичета се закикотиха вбесяващо, а Кор не проявяваше повече интерес към тях, отколкото те към него. Амбициите му бяха много по-възвишени от вкусовете на Зайфър. Сексът, също като поемането на кръв, представляваше създаваща неудобство биологична нужда, а той беше твърде умен, че да се поддаде на разни романтични щуротии.

За някой с неговата настройка кастрацията се явяваше по-лесно, по-малко болезнено и трайно решение.

— Значи, си уговорихме среща — заяви Зайфър на жената.

Онази, която вече почти се беше напъхала под дрехите му, прошепна нещо и той сведе глава, за да я чуе по-добре. Смръщи вежди и не беше трудно да се разбере съдържанието на изреченото, а жената никак не изглеждаше недоволна от отговора.

Измърка.

Но пък разгонените улични котки правеха точно това, помисли си Кор.

— Уговорено е — рече вампирът и хвърли поглед към Троу. — Обещах да се погрижим добре и за трите дами.

— Имам всичко, което ни е нужно.

— Чудесно. Добре. — Той шляпна едната по дупето, а после и втората. Онази, която се опитваше да се вмъкне под дрехите му, целуна страстно.

Последва още кикотене. Още престорено свенливи погледи, които не се дължаха единствено на факта, че са проститутки, на които щеше да бъде платено.

Докато си тръгваха, всяка от жените хвърли поглед назад към Кор, а по израженията им личеше, че го приемаха като зараза, на която

скоро ще бъдат изложени. Той се зачуди на коя ли щеше да излезе късметът, когато го обсъдеха насаме, защото беше сигурен, че ще получи една от тях, така както беше сигурен, че дните са дълги, а нощите винаги прекалено кратки.

В такива ситуации просто цената се вдигаше повече.

— Прекрасни примери за добродетелност — отбеляза сухо Кор, останал насаме с войниците си.

Зайфър вдигна рамене.

— Каквито са, такива. Ще свършат работа.

— Полагам сериозни усилия да открия подходящи жени — отговори Троу. — Никак не е лесно обаче.

— Може би трябва да се постарая повече. — Кор вдигна поглед към небето. — Сега да се захващаме за работа. Губим време.

---

[1] Героиня от анимационния сериал „Реактивни момичета“, в който се разказва за три малки момичета, които притежават суперсили. Бръшлян е най-коравият боец от тях, бие се с удоволствие и не обича да се къпе. — Бел.ред. ↑

Уличница? *Уличница?*

Неспособна да изхвърли от съзнанието си нито изречената дума, нито гнева си, Ноуан отиде в Другата страна и влезе в Светилището, където беше прекарала векове.

Там долу, в тренировъчния център, прането никога преди не е било сгъвано с такова ожесточение, а когато приключи със задълженията си, оставането в имението за през деня ѝ се стори непосилно.

А Светилището беше единствената друга възможна дестинация.

Застанала наред полето, осеяно с пъстри цветя, тя си пое дълбоко въздух... и се помоли да бъде оставена на спокойствие. Избраниците бяха мили и святи жени и заслужаваха нещо по-добро от онова, което можеше да предложи тя дори на някоя случайно срещнала я посестрима. За щастие, повечето от тях бяха при Примейла.

Повдигна робата си и закрачи сред непрестанно цъфтящите лалета с едрите, подобни на скъпоценни камъни цветове. Продължи да върви, докато болният ѝ крак не започна да протестира. И дори тогава не спря да се движи.

Скъпоценното царство на Скрайб Върджин беше оградено от четирите страни с гъста гора и бе осеяна с храмове и сгради в класически стил. Ноуан познаваше всеки покрив, всяка стена, всеки басейн тук и сега в яростта си описа широка окръжност около всички тях.

Гневът ѝ вдъхваше сили и я тласкаше към... нищо и никого. И въпреки това тя продължаваше устремено напред.

Как можеше именно той, който стана свидетел на мъките ѝ, да я нарече така? Тя беше девственица, лишена насилствено от дара, който смяташе да даде на онзи, с когото щеше да се обвърже.

Уличница!

Вярно е, че Тормент нямаше много общо с мъжа, когото някога познаваше, и докато разсъждаваше над това, тя заключи, че в това отношение бяха еднакви. Тя също се беше разделила с някогашната си

същност, но за разлика от него, настоящата ѝ личност беше претърпяла подобрене.

След известно време кракът я заболя така силно, че се наложи да забави ход... и накрая да спре. Болката беше велико средство за проясняване на ума — чрез нея реалността, която я обкръжаваше, изместваше онова, което тя таеше в себе си.

Стоеше пред Храма на самотните летописци.

Беше празен. Както и всички останали сгради.

Огледа се и наситената тишина я погълна. Пейзажът, който я обгръщаше, беше лишен от всякакво присъствие. Сякаш по някаква ирония ярките цветове, най-накрая обагрили мястото, не само бяха заместили безкрайната белота, но бяха прогонили и живота от него.

Докато си припомняше миналото, когато имаше толкова много за вършене, тя осъзна, че в действителност отиде в Другата страна не само за да издири дъщеря си, но и да открие друго място, където да се труди до крайно изтощение, та да не мисли твърде много.

Тук нямаше нищо за правене.

Най-скъпа Скрайб Върджин, щеше да полудее.

Внезапно в ума ѝ изникна образът на голите рамене на Тормент, син на Харм, и запълни цялото ѝ съзнание.

УЕЛЕСАНДРА

Името ѝ беше издълбано по цялата ширина на гърба му на Древния език и бележеше истинския съюз на телата и душите им.

След като съдбата го бе лишила от нещо такова, той без съмнение беше не по-малко съсипан от нея самата. В началото тя също изпитваше гняв. Когато пристигна тук след смъртта си и Директрис я уведоми за задълженията ѝ, вцепенението ѝ се изпари и отстъпи място на бушуваща ярост. Но тъй като нямаше на кого друг да си го изкарва, освен на самата себе си, прави това в продължение на десетилетия.

Или поне докато най-накрая не прозря причината за своята участ, целта, скрита зад нейната трагедия, мотива за избавлението ѝ.

Бе получила втори шанс, за да се роди отново смирена и покорна и да разбере грешките в стария си начин на живот.

Бутна вратата на храма, за да я отвори широко, и пристъпи във вътрешността му, където имаше редици с бюра със свитъци пергамент и пера върху тях. В самия център на всяко работно място имаше по една кръгла кристална купа, на две трети пълна с вода, толкова чиста, че беше почти невидима.

Тормент страдаше по същия начин, както някога страдаше и тя. Вероятно той тепърва започваше едно пътуване, което на нея самата ѝ бе отнело твърде много години. И макар избликът ѝ на гняв от неоснователното му обвинение да представляваше по-лесната и естествена реакция, разбирането и състраданието бяха по-трудната, но по-стойностна позиция, която следваше да заеме...

Бе научила това от примера на Избраниците.

Само че разбирането изискваше съответното познание, помисли си тя, докато се взираше в една от купите.

Пристъпи напред, притеснена заради проучването, което се канеше да предприеме, и си избра място в дъното на залата, далече от вратите и прозорците, чиито размери бяха достойни за катедрала.

Седна на бюрото, върху което нямаше нито прашинка, във водата не плуваха боклучета, а мастилото не беше изсъхнало, въпреки че беше минало много време, откакто помещението се беше изпълвало с жени, които да следят събитията в живота на расата им и да записват историята, случваща се пред благите им погледи.

Ноуан повдигна купата, държейки я между дланите си, а не с пръсти. С едва доловимо движение започна да разклаща водата, опитвайки се да си представи гърба на Тормент, колкото може по-ясно.

Скоро пред нея започна да се разкрива история, разказана чрез движещи се картини, които сияеха в ярки цветове и преливаха от обич.

Преди никога не ѝ беше хрумвало да проучва него и живота му чрез купите. В няколкото случая, когато беше идвала тук, бе проверявала участието на семейството си и как се развива животът на дъщеря ѝ. Сега разбираше, че за нея е било твърде болезнено да следи съдбата на двамата воители, които я бяха спасили и ѝ бяха дали подслон.

С последното си и възможно най-малодушно действие тя бе предала и двамата им.

На повърхността на водата зърна Тормент заедно с червенокоса жена с великолепно фигура — танцуваха валс, тя носеше онази червена рокля, а той беше без роба и излагаше на показ името ѝ, изписано на Древния език, прясно издълбано в плътта му. Той беше така щастлив и пламенен, любовта му и обвързването го караха да сияе като Северната звезда.

Последваха други епизоди, случващи се през годините — от момента, когато всичко помежду им беше съвсем ново, до комфорта, който бе дошъл с опознаването, от по-малкото жилище към по-голямото, от хубавите моменти, в които се смееха заедно, до по-тежките, когато имаха разправии.

Най-доброто, което можеше да предложи животът — някой, когото да обичаш и който да те обича, с когото да издълбаваш значими преживявания в дъбовия ствол на отминаващото време.

И после друга сцена.

Жената се намираше в кухнята, прекрасна уютна кухня, стоеше пред печката. На огъня имаше тиган, в него се готвеше някакъв вид месо и тя държеше шпатула, но не гледаше надолу. Взираше се в пространството пред себе си, а пушекът във въздуха ставаше все по-наситен.

Тормент се появи по коридора и се втурна през вратата. Извика името ѝ и взе малка кърпа, приближи към някакво приспособление на тавана и заразмахва енергично кърпата напред-назад, намръщен, сякаш изпитваше силна болка в ушите.

Все още стоейки до печката, Уелесандра насочи вниманието си към случващото се и дръпна димящия тиган от нажежения котлон. Заговори и макар сцените да не бяха придружени от звук, стана ясно, че се извинява.

След като всичко се успокои и вече нямаше опасност от пожар, Тормент се облегна на плота, скръсти ръце пред гърдите си и говори известно време. После се умълча.

Уелесандра дълго не пророни и дума. В предишните епизоди от живота им тя изглеждаше силна и пряма... Сега върху лицето ѝ бе изписано колебание.

Когато изрече отговора си, стисна устни и прикова поглед в хелрена си.

Тормент бавно отпусна ръцете си, докато те не увиснаха от двете страни на тялото му, устата му също се отпусна и челюстта му зейна. Примигна няколко пъти, отваряше и затваряше очи, после отново ги отваряше и пак ги затваряше...

Когато най-накрая успя да помръдне, стори го с грацията на някой, чиито кости са счупени до една. Измина със залитане разстоянието, което ги делеше, и падна на колене пред своята шелан. Вдигна нагоре треперещи ръце и докосна корема ѝ, а очите му се напълниха със сълзи.

Не обели и дума. Само придърпа спътницата си към себе си, а масивните му и силни ръце обгърнаха талията ѝ и мокрото му лице се притисна към утробата ѝ.

Над главата му Уелесандра се усмихна... с истински широка усмивка.

Долу, в подножието на нейното щастие обаче, лицето на Тормент беше изкривено от ужас. Сякаш бе знаел още тогава, че бременността, заради която тя ликуваше, щеше да означава гибел и за трима им.

— Помислих си, че може да те открия в Другата страна.

Ноуан подскочи, а водата от купата се разплиска върху робата ѝ и образът изчезна.

Тормент стоеше на прага, все едно че посегателството над личните му дела го беше призовало тук, за да брани онова, което му принадлежеше по право. Гневът му се беше изпарил, но макар и спокойно, мрачното му лице нямаше нищо общо с онова, което току-що бе видяла в купата.

— Дойдох да се извиня — обясни той.

Тя внимателно постави купата на мястото ѝ и загледа как развълнуваната повърхност на водата се успокои и бавно се повиши, за да достигне предишното си ниво, допълнена от неизвестен и невидим извор.

— Реших да почакам, докато поизтрезнея...

— Наблюдавах те — прекъсна го тя. — В купата. Заедно с твоята шелан.

Това го накара да замълчи.

Ноуан се изправи и приглади робата си, въпреки че тя се спускаше надолу, както винаги, в прави и безформени дипли плат.

— Разбирам защо си все мрачен и се палиш така лесно. В природата на раненото животно е да налита дори на добронамерена ръка.

Когато вдигна поглед, той беше така навъсен, че веждите му образуваха една цяла линия. Не изглеждаше като добро начало на разговор. Но беше настъпил моментът нещата между тях да се изяснят и също както при обработването на гноясала рана, очакваше се, че ще боли.

Но въпреки всичко инфекцията трябваше да бъде изрязана от плътта.

— Преди колко време умря тя?

— Убита — произнесе той след миг. — Беше убита.

— Преди колко време?

— Петнайсет месеца, двайсет и шест дни и седем часа. Ще трябва да си погледна часовника за минутите.

Ноуан отиде до прозореца и погледна свежата зелена трева.

— Как научи, че са ти я отнели?

— От моя крал. И от братята. Дойдоха при мен... и ми съобщиха, че е била простреляна.

— Какво се случи след това?

— Изкрещях. Понесох се нанякъде, накъдето и да е. Плаках в продължение на седмици сам наскред пустошта.

— Не си организирай церемония за изпращането ѝ в Небитието?

— Отсъствах почти година. — Той изруга и потърка лице. — Не мога да повярвам, че ме разпитваш за това, нито пък че аз ти отговарям.

Тя вдигна рамене.

— Правиш го, защото при басейна беше жесток към мен. Чувствах се виновен, а аз се чувствам така, сякаш ми дължиш нещо. Второто ме прави дръзка, а първото развързва езика ти.

Той отвори уста. После я затвори. И я отвори отново.

— Много си умна.

— Всъщност не съм. Просто е очевидно.

— Какво видя в купите?

— Сигурен ли си, че желаеш да ти кажа?

— Всичко се превърта в главата ми като неспирна въртележка. Каквото и да е, няма да е нещо ново.

— Казала ти е, че е бременна, в кухнята ви. Паднал си на пода в краката ѝ, тя е била щастлива, а ти не.

Той пребледня и на нея ѝ се прииска да беше споделила за някоя от другите сцени.

Но в следващия момент той я изненада.

— Странно е... но някак знаех, че това е лоша новина. Прекалено много благополучие. Тя копнееше за бебе така отчаяно. На всеки десет години имахме спор по въпроса, щом настъпеше периодът ѝ на нужда. Накрая стигнахме до положението тя да ме заплаши, че ще ме напусне, ако не ѝ позволя да опита. Беше все едно да избирам между куршум и острие. И при двата случая знаех... че някак ще я изгубя.

С помощта на патерицата той се придвижи до стола, дръпна го и седна. Докато наместваше неумело ранения си крак, тя осъзна, че имат още нещо общо.

Ноуан го приближи бавно, с неравномерна походка и седна пред бюрото до него.

— Толкова съжалявам. — Когато той ѝ отправи леко изненадан поглед, тя отново вдигна рамене. — Как бих могла да не предложа съчувствие пред лицето на огромната ти загуба? Истината е, че след като ви видях заедно, едва ли някога бих забравила колко много си я обичал.

След миг той промърмори дрезгаво:

— Това ни прави двама.

Потънаха в мълчание, а Тор се взря в дребната фигура, седнала неподвижно до него. Разделяше ги малко повече от метър, всеки се беше настанил пред едно от бюрата на летописците. Но някак изглеждаха по-близо един до друг.

— Свали си качулката пред мен. — Ноуан се поколеба, а той добави: — Видяла си най-важното в живота ми, а аз искам да видя очите ти.

Тя вдигна бледите си ръце и те потрепериха леко, докато сваляше качулката.

Не погледна към него. Вероятно не можеше.

Той огледа напълно безпристрастно впечатляващите ѝ черти.

— Защо винаги я носиш?

Тя пое дълбоко въздух, а робата се повдигаше и спускаше по начин, който му припомни, че все още е гола под нея.

— Кажи ми — настоя.

Тя изправи рамене, а той си помисли, че който смята тази жена за слаба, би трябвало да преразгледа преценката си.

— Това лице — тя посочи съвършената линия на челюстта и високите си скули — не олицетворява истинската ми същност. Ако околните имат възможност да го виждат, ще се отнасят към мен по различен начин, който не би бил уместен. Дори Избраниците го правеха. Покривам го, защото не го ли сторя, значи, разпространявам лъжа. И дори тя да тормози само мен, достатъчно е.

— Представяш нещата по интересен начин.

— Обяснението не е ли задоволително?

— Задоволително е. — Когато тя понечи да сложи качулката на мястото ѝ, той се протегна и хвана ръката ѝ. — Ако обещава да забравя образа ти, ще я оставиш ли свалена? Когато се прикриваш, не успявам така добре да преценя емоциите ти, а в случай че не си забелязала, не разговаряме за неща като времето.

Тя задържа дланта си върху плата, сякаш бе неспособна да я отдели от там. А после прикова поглед в него с такава прямота, че той потръпна.

Това беше първият път, когато изобщо го бе погледнала.

Заговори със същата откровеност.

— За да сме наясно, аз нямам никакъв интерес към който и да било мъж. Сексуално съм отвратена от всички мъже, включително и от теб.

Той прочисти гърло. Подръпна тениската си. Размърда се на стола си.

После бавно пое въздух с облекчение.

Ноуан продължи:

— Ако съм те обидила...

— Не, ни най-малко. Знам, че не е нищо лично.

— Наистина не е.

— Честно казано, това... улеснява нещата. Защото аз се чувствам точно по същия начин.

При тези му думи тя взе, че се усмихна леко.

— Като две капки вода сме.

Останаха смълчани за известно време. Докато той не произнесе внезапно:

— Все още съм влюбен в моята шелан.

— И защо да не си? Била е прекрасна.

Той почувства, че се усмихва за първи път от... толкова дълго време.

— Не беше само външността ѝ. Всичко у нея беше прекрасно.

— Личеше от начина, по който я гледаше. Беше така заплепен.

Той взе едно перо и заоглежда тънкия му остър писец.

— Боже... Толкова се притеснявах в нощта на обвързването ни. Желаех я така отчаяно и не можех да повярвам, че наистина ще ми принадлежи.

— Уговорено ли беше?

— Да, от моята мамен. Баща ми не се интересуваше от подобни неща, нито пък от мен, като стана дума. Но майка ми се грижеше добре за всичко, доколкото ѝ беше възможно. И беше права. Знаеше, че ако си намеря добра жена, ще съм се уредил за цял живот. Или поне... такъв беше планът.

— Тя жива ли е?

— Не, и се радвам, че не е. Не би... харесала нищо от случващото се.

— Ами баща ти?

— Той също е покойник. Не ме признаваше, докато не се запъти към гроба. Шест месеца преди да умре, ме повика при себе си и аз нямаше да отида, ако не беше Уелси. Тя ме придума и се оказа права. Отново официално ме призна за свой син на смъртното си ложе. Не знам защо беше така важно за него, но се случи.

— Ами Дариъс? Не съм го виждала наоколо...

— Беше убит от врага. Точно преди да се случи това с Уелси. — Тя ахна и вдигна ръка към устата си, а той кимна. — Наистина беше същински ад.

— Съвсем сам си — произнесе тихо тя.

— Имам братята.

— Допускаш ли ги до себе си?

Той се засмя леко и поклати глава.

— Бива си те с въпросите.

— Съжалявам, аз...

— Не, не се извинявай. — Той остави перото обратно на стойката му. — Допада ми да разговарям с теб.

Долови изненадата в собствения си тон и се засмя рязко.

— Боже, тази вечер се държа като същински чаровник. — Шляпна се по бедрата, за да приключи разговора, и се изправи с помощта на патерицата. — Виж, също така дойдох тук, за да направя малко проучване. Знаеш ли къде е библиотеката? Проклет да съм, ако имам представа къде да я търся.

— Да, разбира се. — Тя стана и намести качулката обратно на главата си. — Ще те заведа.

Докато го отминаваше, той се намръщи.

— Куцаш повече от обикновено. Наранила ли си се?

— Не. Когато се движа твърде много, боли.

— Бихме могли да се погрижим за това. Манело е...

— Благодаря, но не.

Тор протегна ръка и я спря, преди да е успяла да излезе.

— Качулката. Свали я, моля те. — Когато тя не отговори, той добави: — Тук няма никого освен нас. В безопасност си.

Докато стоеше на брега на река Хъдсън на около петнайсет минути от центъра на Колдуел, Джон Матю имаше чувството, че се намира на хиляди километри разстояние от всички.

Зад гърба му се издигаше малка ловна хижа, на чиято врата би преценил, че не си струва да се чука, ако не знаеше какво представлява в действителност. Мястото беше истинска крепост с подсилени със стомана стени, непробиваем покрив и бронирани стъкла... и с достатъчно огнева мощ в гаража, че да прати половината население на града на посещение при Господ Бог.

Вярваше, че е дошла тук. Беше така убеден, че не си направи труда да я проследи.

Но не го беше сторила.

Проблясването на нечий фарове вдясно от него го накара да завърти глава. По пътя се движеше кола, която бавно приближаваше към хижата.

Джон се намръщи, когато чу шума от двигателя — тих, плътен и свиреп рев.

Не идваше от хюндай или хонда. Нямаше и как да е харли дейвидсън. Твърде плавен бе.

Каквото и да беше, продължаваше да криволичи по целия път до върха, където се намираше онази помпозна къща. Няколко секунди по-късно в имението започна да се включва осветлението и да струи от извитите веранди и триетажните еркери.

Проклетото нещо изглеждаше като космически кораб, който се кани да излети.

Не му влизаше в работата. А и беше време да си върви.

С безмълвна ругатня той разпръсна молекулите си и се дематериализира, за да се озове в гетото на Колдуел, или по-точно, в близост до баровете, стриптийз клубовете и ателиетата за татуировки на Трейд Стрийт.

„Желязната маска“ беше вторият клуб на Ривендж — заведение, предлагащо танци, секс и наркотици, създадено да посрещне нуждите

на привържениците на готическата вълна, пренебрегвани от другото му заведение „Зироу Сам“, което предлагаше по-скоро светско-богаташка атмосфера.

Отпред имаше опашка — както винаги — но двамата охранители, Големия Роб и Мълчаливия Том, го разпознаха и го пуснаха пред всички.

Каdifени завеси, дълбоки меки канапета, черни лампи, облечени в черни кожени дрехи жени с прекалено много пудра на лицето и коси, удължени чак до задниците... Струпани на групи мъже, кроящи стратегии как да се уредят със секс... Потискаща музика с текстове на песните, способни да те накарат да глътнеш куршум.

Но може би причината беше в неговото настроение.

И тя беше тук. Успяваше да почувства своята кръв в Хекс и пое през тълпата, призован от сигнала ѝ.

Когато стигна до една необозначена врата, която водеше към частта от клуба, предназначена за персонала, от мрака се появи Трез.

— Как я караш? — попита *сянката* и протегна ръка към него.

Двамата си удариха юмруците, побутнаха се с рамене и се потупаха по гърбовете.

— Дошъл си да поговориш с нея ли? — Джон кимна и другият мъж отвори вратата. — Дадох ѝ офиса между моя и съблекалнята. Върви, тя проверява списъка с персонала...

Сятата млъкна внезапно, но беше казал достатъчно.

Мили боже...

— Там отзад е — промърмори мъжът с тон, който подсказваше, че не желае да се меси.

Джон влезе и пое по коридора. Когато стигна до затворената врата, на нея нямаше табелка с име, но той все пак се почуди колко дълго щеше да остане така.

Почука, макар тя сигурно да знаеше, че той е тук.

Тя извика в отговор и той влезе.

Хекс се намираше в далечния ъгъл, беше се навела и дърпаше нещо от пода. Хвърли бърз поглед нагоре и замръзна на място; което му даде да разбере, че всъщност не беше забелязала пристигането му в сградата.

Страхотно. Така вгълбена в новите си стари задължения, че вече го бе забравила.

— А... здравей. — Насочи погледа си обратно към пода и продължи с каквото се беше захванала.

Изпод шкафа с папки изскочи удължител, а краят с щепсела полетя във въздуха. Преди да е успял да я перне, той скочи напред и го спря, като пое удара с гръдния си кош.

— Благодаря — каза тя, когато той ѝ го подаде и после отстъпи назад. — Беше се заклешил там отдолу.

— *Значи... Ще работиш тук?*

— Да. Точно така. Мисля, че другата възможност няма голямо бъдеще. И... — тя го изглежда остро — ... ако се опиташ да ми кажеш, че не мога...

— *Боже, Хекс, това не се случва с нас.* — Той махна с ръка към бюрото, което ги делеше. — *Това не сме ние.*

— Всъщност явно е точно така, защото иначе нямаше да сме тук, нали?

— *Не искам да те спирам да се биеш.*

— Но го правиш. Да не се преструваме, че нещата стоят иначе. — Хекс седна на офис стола, облегна се и той изскърца. — Сега, когато сме обвързани, братята и дори кралят слушат твоята дума... Не, почакай, не съм свършила. — Тя затвори очи, сякаш изпитваше умора. — Просто ме остави да го изрека. Знам, че ме уважават, но уважението им към правата на обвързания мъж над неговата шелан е по-голямо. Това не е нещо специфично само за Братството, така е изтъкано вампирското общество и без съмнение причината се крие там, че обвързаният мъж е опасно животно. Не можеш да го промениш, а аз не мога да живея по този начин, така че, да, ние сме точно това.

— *Мога да говоря с тях, да ги убедя...*

— Не в тях е основният проблем.

Джон изпита внезапна потребност да блъсне с юмрук стената.

— *Мога да се променя.*

Изведнъж тя приведе рамене и очите ѝ, тези стоманеносиви очи помръкнаха.

— Не вярвам, че можеш, Джон. Нито пък аз мога. Няма да седя вкъщи и да те чакам да се прибиращ в края на нощта.

— *Не те моля за такова нещо.*

— Добре, защото няма да се върна в имението. — Джон почувства как кръвта се оттича от главата му, а тя прочисти гърло. —

Нали разбираш, тази работа с обвързването... Знам, че не можеш да направиш нищо по въпроса. Бях бясна, когато си тръгнах, но оттогава не спирам да го обмислям и... По дяволите, знам, че ако можеше да се чувстваш по различен начин, да бъдеш друг, би го сторил. Реалността обаче е, че бихме могли да прекараме заедно още няколко окаяни месеца, през които най-накрая да го осъзнаем и успоредно с това да се научим да се мразим, а аз не желая такова нещо. Ти също не го желаяш.

— *Значи, късаш с мен* — изписа той. — *Това ли е?*

— Не! Не знам... Искам да кажа... дявол да го вземе... — Тя вдигна ръце. — Какво друго мога да сторя? Толкова съм ядосана на теб, на себе си, на всичко. Дори не съм убедена, че говоря смислено.

Джон се намръщи, осъзнал, че той самият се намира в същото трудно положение като нея. Къде беше междинният път?

— *Връзката ни не се изчерпва дотук* — изписа.

— Ще ми се да го вярвам — отвърна натъжено тя. — Наистина ми се ще.

Подвластен на някакъв вътрешен импулс, той заобиколи бюрото и се извиси над нея. Хвана страничните облегалки на стола, завъртя го към себе си и ѝ предложи двете си длани.

Не настояваше. Не влагаше никаква агресия. Тя щеше да избере как да реагира.

След миг Хекс положи ръце в неговите и когато той я дръпна нагоре, не оказа съпротива.

Плъзна ръце около нея и я придърпа към себе си, а после отне равновесието ѝ, пое я в мощните си ръце и я вдигна от пода.

С очи, приковани в нея, той докосна за кратко устните ѝ със своите. Когато тя не го зашлеви, не го срита в топките, нито го ухапа, той сведе глава и пое устните ѝ, както си беше редно, като я подканяше да се открие за него.

Когато тя го стори, той сля тялото си с нейното и я целуна с цялата си страст. Едната му ръка се озова на задните ѝ части, а другата притисна тила ѝ. От гърлото ѝ се разнесе стон и той разбра, че е доказал думите си.

Макар да нямаше мигновено решение за ситуацията, той знаеше, че връзката между тях е безспорна, и можеше да се оплани на нея — в един свят, внезапно изпълнил се с неизвестности.

Сетне сложи край на целувката. Остави я обратно на мястото, където седеше. Отиде до вратата.

— *Изпрати ми съобщение, когато пожелаеш да ме видиш отново* — изписа той. — *Давам ти пространство, но знай едно — ще те чакам завинаги.*

Добре, че беше столът, помисли си Хекс, докато той затваряше вратата.

Олеле. Без значение какво се въртеше в главата ѝ, тялото ѝ беше леко и втечнено като топъл въздух.

Все още го желаше. И той ѝ даде да го разбере. Наистина бяха един за друг — поне в това отношение.

Мили боже, така ли бе наистина?

Какво ѝ оставаше да направи сега?

Е, имаше вариант... да му напише да се върне, да го заключи при себе си и да се държи неприлично в новия си офис.

Дори посегна към телефона.

В крайна сметка обаче му написа нещо напълно различно.

Ще намерим решение. Обещавам.

Остави телефона на бюрото с ясното съзнание, че беше в нейните и на Джон ръце да открият съвместното си бъдеще — да го изградят по начин, който допада и на двамата. Тя бе приела, че този начин ще бъде да се бие редом с него и братята.

Може би все още това беше правилният път. А може би не.

Озърна се из офиса, несигурна колко дълго щеше да се задържи в него...

Мислите ѝ бяха прекъснати от еднократно силно почукване.

— Да — викна.

В офиса влязоха Големия Роб и Мълчаливия Том, изглеждаха както обикновено — като че се канят да увесят някой нещастник надолу с главата заради непристойно поведение. Макар да продължаваше да мисли за Джон, добре беше да се ангажира с всекидневни дела. Беше посветила много нощи на грижата нещата в клуба да текат гладко.

Това го умееше.

— Казвайте — нареди тя.

Естествено, Големия Роб се зае със задачата на говорител.

— В града има нов играч.

— В коя сфера от бизнеса?

Мъжът почука носа си отстрани.

Наркотици. Прекрасно, но едва ли е изненадващо. Рив беше главното действащо лице на сцената за цяло десетилетие и сега, когато се оттегли, благоприятната възможност също като природата не понасяше вакуум, а парите представляваха сериозен мотив.

Просто чудесно. Подземният свят на Колдуел вече и бездруго наподобяваше трикрака маса от Ада; нямаше нужда от още нестабилност.

— Кой е той?

— Никой не знае. Появи се като че от нищото и купи от Бенлоиз прашец за половин милион. В брой.

Тя се намръщи. Не че подлагаше на съмнение източниците на своите служители, но това беше наистина много стока.

— Не е казано, че ще се продава в Колдуел.

— Току-що прибрахме това след разправия в мъжката тоалетна.

Големия Том подхвърли на бюрото целофанено пакетче. Представляваше стандартна доза от седем грама, с изключение на една малка подробност. Върху него бе поставен червен печат.

— По дяволите...

— Нямам представа какво гласи написаното.

Разбира се, че нямаше. Символът беше от Древния език и нямаше еквивалент на английски. Обикновено с него се подпечатваха официални документи и символизираше смърт.

Въпросът беше... кой беше този, дето се опитваше да заеме мястото на Рив, по стечение на обстоятелствата оказал се представител на расата им?

— Пуснахте ли онзи, от когото отнехте това, да си върви? — попита тя.

— Чака те в офиса ми.

Хекс се изправи и заобиколи бюрото. Заби юмрук в рамото на Големия Том и заяви:

— Винаги съм те харесвала.

В светилището Ноуан отведе Тормент до библиотеката и смяташе да го остави да извърши проучванията си. Когато стигнаха целта си обаче, той отвори вратата и с жест я подкани да влезе.

Тя, разбира се, прекрачи прага.

Храмът на книгите представляваше дълга, тясна и висока сграда, наподобяваща изправена папка. Навсякъде вътре върху мраморни рафтове бяха подредени по хронологичен ред томове в кожени подвързии, чиито страници бяха старателно изпълнени с писанията на поколения Избраници. Историите в тях разказваха за съдби, изживени преди векове и наблюдавани от прозрачната водна повърхност.

За миг Тормент остана на мястото си, подпрян на патерицата с вдигнат във въздуха превързан крак.

— Какво търсиш? — попита тя и хвърли поглед към най-близките рафтове. Видът на всички тези томове я накара да се зачуди как занапред ще бъде съхранявано миналото. Сега, когато Избраниците опознаваха истинския свят, вече не записваха толкова старателно, ако изобщо го правеха. Тази отдавнашна традиция като нищо щеше да се изгуби.

— Задгробния живот — отвърна Тормент. — Имаш ли някаква представа дали съществува такъв раздел?

— Доколкото ми е известно, хрониките са организирани по години, а не по теми.

— Някога чувала ли си за *Междувремето*?

— За какво?

Той се засмя горчиво, закуца напред и започна да оглежда купищата книги.

— Именно. Имаме Небитие. Имаме и Дънд. Двата противоположни края, за които приемах, че са единствените ни възможности след смъртта. Търся каквито и да било данни, че съществува и трета възможност. По дяволите. Да, по хронология са, а не по теми. Може ли някъде другаде да е различно?

— Доколкото знам, не.

— Някаква система за означаване?

— Струва ми се само по десетилетия. Не съм много веща обаче.

— Сигурно ще отнеме години да прехвърля всичко това.

— Може би трябва да поговориш с някоя от Избраниците. Знам, че Селена беше летописец...

— Никой не трябва да научава за това. Става дума за моята Уелси.

Очевидно не усети иронията на тази си фраза, защото тя вече знаеше.

— Почакай... Има и друго помещение.

Тя го поведе по централната пътека, а после завиха вляво към отделение със сводест таван.

— Това е най-святото място, където се пазят житията на Братството.

Тежките врати се опълчиха на нахлуването им, поне когато тя се опита да ги отвори. Поддадоха обаче на силата на Тормент, за да разкрият тясно и високо помещение.

— Значи, нас тя ни държи под ключ — отбеляза сухо той, докато четеше имената на гърбовете. — Виж това... — Той измъкна един от томовете и го отвори. — Троу, бащата на младия Троу. Чудя се какво ли би казал, ако знаеше какви ги върши синът му.

Тор върна тома на мястото му, а тя си позволи да го гледа открито. Беше смръщил вежди съсредоточено, а силните му и същевременно деликатни пръсти докосваха внимателно книгите, докато се подпираше на рафтовете.

Тъмната му коса беше гъста и лъскава, подстригана много късо. А бялата ивица отпред изглеждаше шокиращо не на място... Докато не се замисли за уморените му и посърнали очи.

О, тези негови очи. Сини като сапфирите в Съкровищницата и вероятно също толкова ценни, помисли си тя.

Осъзна, че той беше много хубав мъж.

Интересно, но тъкмо фактът, че бе влюбен в друга, правеше възможно за нея да преценява външността му — предвид чувствата му към неговата шелан... беше безопасен. До такава степен, че вече не се чувстваше неловко, задето е без качулка. Докато я гледа, той никога не би вложил нещо сексуално. Това би било потъпкване на любовта му към Уелесандра.

— Тук има ли нещо друго? — попита той и се наведе ниско, като се подпираше на патерицата. — Виждам само... биографии на братята...

— Ето, нека помогна.

Заедно прегледаха всичко, съдържащо се в хранилището и не откриха нищо, свързано с Ада или Рая. Само брат след брат, след брат...

— Нищо — промърмори той. — За какво, по дяволите, служи една библиотека, ако в нея не можеш да намериш нищо?

— Може би... — Тя се вкопчи в ръба на един рафт и се наведе с усилие, като плъзгаше поглед по имената. Най-накрая откри онова, което търсеше. — Бихме могли да прегледаме твоя собствен том.

Той скръсти ръце пред гърдите си и като че вътрешно се подготви.

— Няма как да не пише за нея, нали?

— Била е част от живота ти, а книгата е за теб.

— Извади я.

Имаше няколко тома, посветени на него, и Ноуан извади най-новия. Отвори го, прелисти първите страници с обяснението за потеклото му и погледът ѝ пробяга набързо по страниците, разказващи за мъжеството му на бойното поле. Когато стигна до изписаното най-накрая, се намръщи.

— Какво се казва?

Тя прочете на глас на Древния език първо датата и после текста.

— *В тази нощ от земята си отиде неговата шелан Уелесандра, която носеше дете в утробата си. Вследствие на което той напусна общността на Братството на черния кинжал.*

— Това ли е всичко?

— Да.

Тя завъртя книгата, за да му позволи сам да прочете, но той махна с ръка.

— Боже, аз съм напълно съсипан, а те пишат само това?

— Може би са се постарали да покажат уважение към скръбта ти. — Ноуан постави книгата на мястото ѝ. — Със сигурност това е нещо, което е по-добре да остане лично.

Той не каза нищо повече. Просто стоеше там, подпрян на патерицата, която го поддържаше прав, с гневен поглед, прикован в

пода.

— Кажи нещо — промълви кротко тя.

— Дявол да го вземе. — Той потърка очи, от него се излъчваше пълно изтощение. — Единствената утеха, която ме крепи в целия този кошмар, е, че Уелси се намира в Небитието заедно със сина ни. Това е единственото, което ми дава сили да живея. Когато се докарам до лудост, си казвам как тя е на сигурно място и е по-добре аз да скърбя, отколкото тя. По-добре е, че аз преживявам липсата ѝ тук, на земята, отколкото обратното. Защото Небитието предоставя покой и любов, нали така? Само че после се появи онзи ангел и започна да дрънка нещо за *Междувремето* и сега с единствената ми утеха е свършено. А отгоре на всичко никога не съм чувал за това място и не бих могъл да проверя...

— Имам идея. Ела с мен. — Той само се взря в нея, но тя нямаше да приеме отказ. — Ела.

Дръпна го за ръката и го изведе от сводестото помещение, за да се озоват обратно в основната зала на библиотеката. Започна да преглежда датите на томовете, за да открие най-новите.

— Кой беше денят, когато тя... — Щом Тормент ѝ съобщи месеца и датата, Ноуан измъкна точния том.

Докато прелистваше, го усети как се е привел над нея... и не се почувства застрашена.

— Ето... Ето я и нея.

— О... боже. Какво?

— Просто се казва... да, същото като в твоя том. Отишла си е от земята... Я почакай.

Докато прелистваше напред и назад, тя проследи историите на други жени и мъже, умрели на същата дата. Този и този преминал в Небитието... в Небитието... в Небитието...

Когато Ноуан вдигна поглед обратно към него, изпита истински страх.

— Всъщност никъде не се казва, че тя също е там. В Небитието имам предвид.

— Какво имаш предвид?

— Само пише, че си е отишла от земята. Не е отбелязано, че е преминала в Небитието.

Дълбоко в студената и сурова сърцевина на Колдуел Кор преследваше един самотен лесър.

Крачейки по неугледната увехнала трева на парка, той се движеше тихо зад немъртвия с косата в ръка и тяло, готово за атака. Лесърът се беше отделил от групата, която той и неговата шайка копелета нападаха по-рано.

Явно беше ранен и черната му кръв оставяше диря, която, както се оказа, беше повече от очевидна.

Кор и войниците му убиха останалите лесъри още в пряката, после си взеха сувенири според разпореждането на Кор, а той самият се отдели, за да издири този самотен беглец. В същото време Троу и Зайфър се върнаха при ателието за татуировки, за да подготвят жените за храненето, а братовчедите се прибраха в базовия лагер, за да се погрижат за раните си.

Може би, ако се отървяха бързо от жените, щяха да открият още някой вражески отряд преди изгрева. Макар „отряд“ да не беше точната дума. Звучеше твърде професионално. А настоящите новобранци нямаха нищо общо с онези от Древната страна, когато войната там беше все още в разгара си. Бяха току-що приети, дори не бяха избледнели напълно, а освен това нямаха вид, че са достатъчно добре организирани или способни да действат съвместно по време на схватка. И на всичкото отгоре оръжията им бяха до голяма степен типични за уличните банди — макетни ножчета, автоматични ножове, бухалки. Малкото налични огнестрелни оръжия бяха събрани оттук-оттам и в повечето случаи бяха с лоши мерници.

Представляваха окомплектована на бърза ръка армия, чиято основна сила явно се състоеше в нейната многобройност. И братята не успяваха да ги победят? Какъв позор.

Кор насочи вниманието си обратно към жертвата и започна да скъсява дистанцията. Беше време да довърши започнатото. Да се нахрани. И да се върне обратно на бойното поле.

Районът, в който навлязоха, се намираше близо до реката и беше твърде осветен за вкуса на Кор. Освен това пространството беше прекалено открито — осеяно с маси за пикник и кръгли кошчета за боклук, то не предлагаше кой знае каква защита срещу любопитни очи, но пък нощта беше достатъчно студена, та да държи хората по

домовете им. Разбира се, винаги се намираше по някой бездомник. Но за щастие, обикновено те се интересуваха само от собствения си свят, а когато станеха свидетели на нещо, никой не им вярваше.

Лесърът пред Кор вървеше по една асфалтирана пътека, която вместо към спасение, го водеше към гибел. Започна да се олюлява ту на една, ту на друга страна и протегна безцелно едната си ръка, за да запази равновесие, което все му се изплъзваше, докато другата държеше притисната към тялото си. Ако продължаваше така, щеше да се строполи, и тогава цялото удоволствие отиваше на кино...

Редом с приглушените звуци на нощта се чу ридание.

И после още едно.

Плачеше. Проклетото създание плачеше като жена.

Гневът на Кор се надигна с такава сила, че едва не го задави. Внезапно прибра косата на мястото ѝ и измъкна кинжала си.

Онова, на което преди гледаше просто като на работа, сега беше станало нещо лично.

Със силата на мисълта си накара лампите на високите стълбове пред и зад убиеца да угаснат една по една. Тъмнината започна да поглъща нещастната твар и накрая въпреки слабостта и болката си той забеляза, че времето му е дошло.

— О, по дяволите, не... — Лесърът се завъртя в светлината, хвърляна от последната лампа. — Боже, не...

Лицето му беше изключително бяло, като че носеше сценичен грим, но не защото е бил убиец достатъчно дълго, че да се обезцвети. Млад, едва осемнайсет или двайсетгодишен, той имаше татуировки по шията и ръцете си и доколкото Кор си спомняше, беше се представил доста добре с ножа, макар по време на ръкопашния бой да стана ясно, че повече разчиташе на инстинкта си, отколкото на някакво обучение.

Ясно, че в предишния си живот е бил агресивно копеле; първоначалната му демонстрация на сила показва, че е свикнал на противници, които отстъпват при първия удар. Обаче времето на силата и егото му бе изтекло и тези жалки сълзи показваха истинската му същност.

Когато последната лампа над него угасна, той изпищя.

Кор нападна с безпощадна мощ, оттласна масивното си тяло във въздуха и се вкопчи в лесъра, поваляйки го на тревата. Натисна с длан лицето му и заби кинжала си в рамото му, после дръпна рязко,

разрязвайки сухожилия и мускули и разцепвайки костта. Блъсна го горещият дъх на създанието, когато то изпищя отново — поредното доказателство, че дори немъртвите имат рецептори за болка.

Кор се наведе и долепи уста до ухото на мъжа.

— Плачи, момче. Плачи за мен. Силно, докато останеш без дъх.

Копелето се вслуша в съвета му и се зае да го изпълнява, зариди открито със силни пресипнали стонове и пискливи хълцания. Като господар на шоуто, Кор абсорбираше слабостта му чрез порите си, поглъщаше я и я трупаше в собствените си дробове.

Омразата, която изпита, излизаше извън рамките на войната и не се изчерпваше с тази нощ и този момент. Проникнала от душата чак до мозъка на костите му, тя го караше да иска да разчлени лесъра.

Но за него имаше по-подходящ финал.

Преметна нещастника по корем, намести коленете си между бедрата му и разтвори краката му, като че беше жена на път да бъде изнасилена. Надвеси се над проснатото му тяло и притисна лицето му в тревата.

И после се захвана за работа.

Без повече широки замахвания и ръгане напосоки. Сега беше моментът за прецизни движения и внимателно боравене с кинжала.

Докато лесърът правеше жалки и отчаяни опити за съпротива, Кор преряза яката на фланелката му без ръкави, после стисна острието между зъбите си и разкъса плата на две, с което разкри раменете и гърба му. Там се мъдреше татуировка на някаква градска сцена, изработена с относителна компетентност, като мастилото се открояваше ясно върху гладката кожа или поне там, където черната мазна кръв не закриваше образа.

Риданията и дрезгавото хълцане караха рисунката да се криви и да мени формата си като лошо заснет филм.

— Толкова жалко, че трябва да бъде съсипана — произнесе провлечено Кор. — Сигурно е отнела доста време. Вероятно е било и болезнено.

Кор опря върха на острия като бръснач нож в шията на кучия син. Проби кожата и продължи по-навътре, докато не стигна до костта.

Още плач.

Отново долепи уста до ухото на нещастното копеле.

— Просто разкривам нещо, което всеки да може да види.

С уверено и непоколебимо движение той плъзна кинжала надолу, проследявайки спретнато подредените прешлени на гръбначния стълб, докато жертвата му квичеше като прасе, което колят. После прехвърли коленете си върху бедрата на убиеца, стовари длан на тила му... и вкара пръсти, за да хване горната част на гръбнака му.

Онова, което се случи, след като приложи цялата си сила върху жертвата, не беше нещо, което човек би могъл да преживее. Лесърът обаче остана жив, въпреки че дишането вече нямаше да му бъде възможно и повече никога нямаше да е способен да се изправи: сърцевината на скелета му, която беше отговаряла за осанката и движенията, ръста и обиколката му, сега стърчеше от ръката на Кор.

Убиецът продължаваше да вие, а от очите му се стичаха сълзи.

Кор се отпусна назад и задиша учестено заради напрежението. Би било чудесно да остави слабака в това му състояние и да му подари съдбата на безгръбначна отрепка за вечни времена. Позволи си да се наслади за кратко на страданието, като запечата в съзнанието си картината на извършеното наказание.

Връщайки се назад във времето, можеше да си припомни себе си в подобна позиция. Доведен до най-първично състояние, повален на земята, гол и унижен.

Ти си пълна скръб също като мутрата ти. Махай се.

Блъдлетър беше леденостуден и изпълнен с презрение, а подчинените му — послушни и безжалостни. Кор беше хванат за краката и ръцете и отнесен до отвора на пещерата, където беше разположен военният лагер, а сетне изхвърлен навън като конска фъшкия.

Сам в студения зимен сняг, той остана да лежи там, където се приземи, подобно на този лесър тук, изваден от строя и оставен на милостта на другите. Поне беше с лице нагоре.

Вярно, че това не беше първият случай, в който биваше прогонен. Като се започнеше с жената, която го беше родила, и се стигнеше до сиропиталището, в което отрасна, той имаше дълга история на отхвърляне. Военният лагер представляваше последният му шанс да стане част от някаква общност и той не искаше да допусне да бъде отстранен отново.

Наложи се да си проправи пътя обратно с цената на непосилни болки. И дори Блъдлетър се впечатли от онова, което той доказва, че

може да понесе.

Сълзите бяха за децата, жените и кастрираните мъже. Жалко, че урокът беше напразен за тази жалка...

— Виждам, че си бил зает.

Кор вдигна поглед. Троу се беше появил от нищото, несъмнено материализирал се на сцената на случващото се.

— Жените готови ли са? — поинтересува се грубо Кор.

— Време е.

Кор се постара да впрегне силите си. Трябваше да се погрижи за хаоса — нямаше как да остави подритващия труп, та хората да го намерят и да правят предположения по темата, докато главите им не запушат.

— Ето там има тоалетна. — Посочи към другия край на тревната площ Троу. — Приключвай тук и да вървим да те почистим.

— Да не съм бебе? — Кор хвърли гневен поглед към втория в командването. — Определено не съм. Връщай се при уличниците. Аз идвам след малко.

— Не можеш да вземеш със себе си трофеите ти.

— И къде предлагаш да ги оставя? — Тонът му даваше да се разбере, че според него задникът на Троу е добър вариант. — Върви.

Троу не одобряваше станалото, но въпреки това — и както се очакваше по протокол — кимна и се дематериализира.

Останал сам, Кор хвърли един последен поглед към оскверненото тяло.

— О, я се стегни.

Потребността да продължи да наказва слабостта на лесъра му даде сили да го пониже в гърдите. В мига, щом стоманеният връх проникна в тях, прозвуча пукот и проблесна светлина... В следващия момент на мястото, където беше лежало тялото му, бе останало само едно петно.

Кор с мъка се изправи на крака и пяхна гръбначния стълб на жертвата си при другите трофеи в торбата на гърба си.

Не се побираше, единият му край сгърчеше.

Троу имаше право по отношение на ужасяващата му торба със сувенири. Дявол да го вземе.

Кор се дематериализира на покрива на тоалетната и остави трофеите си под тръбите на вентилационната инсталация, а после със

силата на мисълта си отвори вратата и влезе. Беше убеден, че въздухът вътре е изпълнен с фалшив аромат на освежители, но нищо не би могло да потуши наситената смрад на развалено месо, която се разнасяше от плячката му.

Докато той крачеше наоколо, задействаните от движението лампи се включиха и го обляха с флуоресцентна светлина. Мивките бяха от неръждаема стомана и съвсем прости, но водата беше хладна и чиста. Той се наведе и наплиска лицето си с шепи веднъж, втори, трети път.

Какъв беше смисълът да губи време, за да се привежда в приличен вид, помисли си той. Онези проститутки и бездруго нямаше да помнят нищо. А и миенето нямаше да разкраси чертите му. От друга страна, по-добре беше да не ги стряска дотолкова, че да побегнат. Довличането им обратно щеше да е истинска досада.

Вдигна глава и зърна образа си в грубата метална повърхност, за която се предполагаше, че е огледало. Макар отражението му да не беше ясно, грозотата му беше очевидна и той се замисли за Троу. Въпреки че войникът бе прекарал цялата нощ навън в битки, красивото му лице си оставаше все така свежо, дължащият се на доброто му потекло външен вид правеше пренебрежим факта, че по дрехите му имаше черни петна от кръвта на убийците и че тук-там беше ожулен или натъртен.

Кор от своя страна, дори да си вземеше почивка за цели две седмици, да се хранеше обилно и да поемаше кръв само от Избраници, би изглеждал все така отблъскващо.

Изплакна лицето си още веднъж. После се озърна за нещо, с което да се попие. Оказа се, че има само от онези устройства за подсушаване на ръцете с горещ въздух.

Коженото му манто беше мръсно. Както и широката черна риза под него.

Напусна помещението със стичаща се от брадичката му студена вода и се материализира обратно на покрива. Торбата му не беше на сигурно място тук, а щеше да се наложи да остави палтото и косата си в някое изключително надеждно скривалище.

Обзе го изтощение и той се замисли... какво неудобство представляваше всичко това.

Далече над хаоса на Колдуел, в притихналата мраморна библиотека на Избраниците Тор дочу писък в главата си, който беше толкова силен, че представляваше същинско чудо как така Ноуан не запуши ушите си заради шума.

Той протегна ръка.

— Дай ми го.

Пое тома от ръцете ѝ и си наложи да фокусира погледа си върху така прецизно изписаните на Древния език думи.

Уелесандра, шелан на Тормент от Братството на черния кинжал, син на Харм, родна дъщеря на Реликс, си отиде от земята тази нощ заедно с нероденото си дете, син на четирийсет седмици.

Докато четеше краткия пасаж, имаше чувството, че събитието е настъпило едва преди мигове, и целият пропадна в старата позната бездна на скръбта.

Наложил му се да плъзне поглед по изписаното няколко пъти, преди да успее да се съсредоточи не само върху онова, което се намирало на хартията, но и върху онова, което не беше отбелязано.

Не се споменавало нищо за Небитието.

Прегледал няколко други параграфа и прочел отбелязаните други случаи на смърт. Имало цяла поредица такива...

Преминал от земята в Небитието. Преминал от земята в Небитието. Преминал от — той обърнал страницата — земята в Небитието.

— О, боже...

Разнесе се силно проскърцване, но той не вдигнал поглед. Изведнъж Ноуан го задърпа за ръката.

— Седни, моля те. — Тя го дърпала с все сила. — Седни.

Той се отпуснал и пейката, дотъртрена от нея, поела тежестта му.

— Възможно ли е — изрече задавено — просто да са забранили да го запишат?

Нямало нужда Ноуан или който и да било друг да отговаря на този въпрос. Работата на Самотните летописци била свята, нещо, в

което не си позволяваха грешки. А пропуск от този род би представлявал голяма грешка.

Гласът на Ласитър почука на една врата в главата му. *Затова дойдох. Тук съм, за да ти помогна, да помогна на нея.*

— Налага се да се върна в имението — промърмори Тор.

Следващият му ход бе да се изправи на крака, но това не мина много успешно. Комбинацията от внезапно обзелата го слабост и проклетата рана на крака му го запрати към една от етажерките и той се блъсна с рамо в така внимателно подредената редица от книги. В следващия момент сякаш подът бе издърпан изпод краката му и той полетя.

Нещо дребно и меко попречи на свободното му падане...

Беше тяло. Миниатюрно женско тяло с ханш и гърди, които изведнъж почувства шокиращо ясно въпреки замайването си.

Образът на Ноуан в басейна, голото ѝ и блестящо от водата тяло, мигом експлодира в мозъка му като противопехотна мина с такава сила, че детонацията разби всичко, което го ръководеше.

Случи се мигновено — контактът, споменът... ерекцията.

В кожените му панталони членът му се уголеми до крайност. Без извинения.

— Нека ти помогна отново да седнеш — долетя гласът ѝ до него, сякаш от огромно разстояние.

— Не ме докосвай. — Избута я и се запрепъва в противоположната посока. — Не се доближавай до мен... Аз... не съм на себе си...

Докато вървеше, залитайки покрай рафтовете, той не можеше да диша, не можеше... да се понася...

В мига, щом излезе от библиотеката, напусна Светилището и се насочи към спалнята си в имението. Когато се озова там, все още беше с ерекция.

Хвърли поглед към ципа си в опит да намери някакво обяснение. Може би беше развил аневризъм. Аневризъм в пениса... Или може би... По дяволите...

Нямаше начин да е привлечен от друга жена. Той беше обвързан мъж, по дяволите.

— Ласитър. — Озърна се из стаята. — Ласитър!

Къде беше проклетият ангел?

Ласитър! — изрева.

Когато не последва отговор, нито пък някой влетя през вратата, той се оказа съвсем сам... с надървения си член.

Гневът сви ръката му в юмрук.

Със свирепо замахване той се фрасна там, където най болеше, право в топките.

— Проклятие!

Като че го бяха ударили с гюле, небостъргачът между краката му мигом беше повален, а на него му се прииска да заръфа килима от болка.

Повдигаше му се и се мъчеше да се изправи на колене, като едновременно с това се чудеше дали не си е причинил вътрешни увреждания.

Между стоновите му някой произнесе сухо:

— Това сигурно боли. — Пред насълзените му очи се появи лицето на ангела. — Ако го погледнем от положителната страна, вероятно ще можеш да изпълняваш сопранови арии.

— Какво... — Беше му трудно да говори. Но също така му беше трудно и да диша. И всеки път щом се закашляше, се чудеше дали топките му няма да изскочат от гърлото. — Кажете ми... *Междувремето...*

— Искате ли да почакаш, докато отново можеш да си поемеш въздух?

Тор протегна ръка и сграбчи ангела за бицепса.

— Кажете ми, кучи син такъв!

Всеизвестна истина сред мъжете беше, че всеки път щом видиш как удрят някого в топките, и ти изпитваш лека фантомна болка в собствения си комплект.

Когато Ласитър прилекна до сгърченото тяло на Тормент, той самият се чувстваше леко зашеметен и притисна за кратко висящото между краката си — просто за да успокои момчетата долу, че какъвто и бунтар да беше, някои неща продължаваха да са святи.

— Кажете ми!

Впечатляващо беше, че все пак успяваше да събере сили да крещи. И опцията „може би по-късно, когато се възстановиш“ не стоеше на дневен ред с тип, който беше способен да се фрасне така.

Също така нямаше смисъл да смекчава нещата. Никак дори.

— *Междувремето* не се намира под властта на Скрайб Върджин или Омега. То е територия на Създателя. И преди да попиташ, той е Създателят на всичко. На вашата Скрайб Върджин, на Омега, на всички. Съществуват няколко начина да се попадне там, но причината обикновено е, че не освобождаваш някого или някой не освобождава теб.

Тор остана смълчан, а Ласитър разпозна у горкото копеле белезите на мозъчна свръхактивност и му дожаля.

Положи длан на рамото му и заговори кротко:

— Дишай заедно с мен. Хайде, ще го направим заедно. Нека за минута просто да подишаме...

Останаха така дълго време — Тор лежеше свит на кълбо, а Ласитър се чувстваше като глупак.

През дългия си живот беше ставал свидетел на страдание под всякаква форма. Болести. Осакатявания. Разочарования с епични мащаби.

Докато се взираше в протегнатата си ръка, осъзна, че е останал напълно дистанциран от всичко това. Беше видял твърде много подобни сцени и самият той бе преживял много. Беше закоравял, не изпитваше никакво съчувствие.

Той бе погрешният ангел за подобна задача.

Двамата се бяха озовали в дяволска ситуация.

Тор вдигна поглед, а очите му бяха потъмнели и ако Ласитър не знаеше, че са сини, би предположил, че са черни.

— Какво бих могъл да сторя? — изстена братът.

О, боже, наистина не можеше да го понесе. Ласитър внезапно се изправи и се приближи до прозореца. Пейзажът навън беше осветен дискретно, градините бяха далече от пищния си разкош, все още в състояние на пробуждане. Пролетта представляваше студен и жесток инкубатор, до галещата топлина на лятото оставаха още месеци.

Като че цял един живот.

— Ще ми помогнеш да й помогна — произнесе дрезгаво Тор. — Така ми каза.

В последвалата тишина на Ласитър не му беше останало нищо. Нямаше глас. Нямаше дори мисли. И това се случваше въпреки факта, че ако не му хрумнеше нещо, щеше да се запъти обратно към личния

си ад без надежда за избавление. А Уелси и бебето ѝ щяха да останат блокирани в своя. И Тор в неговия.

Беше проявил такава арогантност. И през ум не му мина, че от това може да не излезе нищо. Когато му беше отправено предложението, прояви лекомислие, самоувереност и готовност да приеме възнаграждението си, което се свеждаше до свобода за самия него.

Не му дойде на ума, че задачата ще се окаже трудна. Мисълта за провал не беше засечена от радара. И не беше очаквал да дава и пет пари какво ще се случи с Уелси и Тор.

— Каза, че си тук, за да ми помогнеш да ѝ помогна. — Когато не последва отговор, Тор снижи глас. — Ласитър, на колене съм пред теб.

— Да, защото топките ти са на мястото на диафрагмата.

— Ти заяви пред мен...

— И ти не ми повярва, не помниш ли?

— Видях го. В книгите в Другата страна. Тя не е в Небитието.

Ласитър устреми поглед към градините навън и се замисли колко близо до живота се намираха те — въпреки сегашния си безжизнен и неугледен вид, много скоро щяха да кипят от живот.

— Тя не е в Небитието!

Нещо го сграбчи, завъртя го и го запрати с гръб към стената с такава сила, че ако носеше крилете си, щяха да се строшат.

— Не е там!

Лицето на Тор беше изкривено. Когато ръката му стисна Ласитър за гърлото, ангелът преживя миг на прояснение. Братът можеше да го убие тук и сега. Може би именно така щеше да се окаже отново в *Междувремето*. Няколко удара в главата, после може би строшаване на врата и хоп! Ти се провали. Здравей, безкрайно чистилице.

Интересно, че никога не се беше замислял за връщането си. А вероятно е трябвало.

— По-добре ще е за теб да си отвориш проклетата уста — изръмжа Тор.

Ласитър отново обходи лицето на брата с поглед, като мереше силата, криеща се в тялото му, и преценяваше градуса на яростта му.

— Обичаш я прекалено много.

— Тя е моя шелан...

— Била е. Дявол да те вземе, била е.

Последва миг на тишина. После удар и светлина. И ужасна болка. Както и леко треперене в коленете — не че Ласитър би си признал това. Кучият син го беше атакувал изневиделица.

Ласитър го отблъсна от себе си, изплю кръв на килима и се поколеба дали да отвърне. Майната им на побоищата, помисли си. Ако Създателят искаше да го призове обратно, тогава сам Той, Всевишният и Вездесъщият, трябваше да дойде за него. Нямахше да позволи Тор да му го прати с въздушна поща.

Време беше да изчезва от тази стая.

Запъти се към вратата, а неясните ругатни зад гърба му бяха лесни за игнориране. Особено, при положение че се чудеше дали едното от очите му не виси на оптичния нерв.

— Ласитър. По дяволите. Ласитър... Съжалявам.

Ангелът се завъртя.

— Искаш да знаеш какъв е проблемът ли? — Той посочи с пръст право в лицето му. — *Ти* си проблемът. Съжалявам за загубата на жена ти. Съжалявам, че още си в настроение за самоунищожение. Съжалявам, че няма какво да те накара да станеш от леглото или пък да легнеш в него. Съжалявам, че имаш цирей на задника, зъбобол и възпаление на ухото. *Ти* си жив. *Тя* не е. И това, че ти си се вкопчил в миналото, държи и двама им в *Междувремето*.

Като възстанови дишането си, той се запъти към Тор.

— Искаш ли и написаното с дребния шрифт? Ами чуй го. Тя линее и няма да отиде в Небитието. И причината си ти. Заради това — той посочи към мършавото тяло на вампира, към превързаните му ръка и крак — тя се намира там. И колкото по-дълго се вкопчваш в нея и в някогашния си живот, във всичко, което си загубил, толкова по-малки са шансовете ѝ да се освободи. В случая нещата са в твои ръце, не в нейни, не и в мои. Така че какво ще кажеш пак да се фраснеш сам, загубеняко?

Тор прекара трепереща ръка по лицето си, като че се опитваше да изтърка с шкурка чертите си. После притисна длан към предницата на прилепналата си тениска, право върху сърцето.

— Просто не мога да спра... само защото тялото ѝ вече е мъртво.

— Но ти се държиш, сякаш се е случило вчера, и нямам усещането, че това ще се промени. — Ласитър се приближи към леглото с разстланата върху него рокля от церемонията по

обвързването им. Стисна коприната в шепа, дръпна дрехата за пищната пола и я разтърси. — Това не е тя. Гневът ти също не е тя. Сънищата ти, проклетата ти болка... нищо от това не е тя. Нея я *няма*.

— Знам го — тросна се в отговор Тор. — Нима мислиш, че не ми е известно.

Ласитър вдигна роклята във въздуха, а коприната се спусна надолу като дъжд от кръв.

— Тогава го кажи.

Тишина.

— Кажи го, Тор. Нека те чуя.

— Нея...

— *Кажи го*.

— Нея...

Когато Тор не довърши, Ласитър поклати глава и запрати роклята към леглото. Отново се запъти към вратата, като измърмори под носа си:

— Нещата не вървят наникъде. За съжаление, същото важи и за нея.

С приближаването на изгрева Хекс приключи с първата си нощ на старата служба. Часовете се бяха изнизали бързо — да държиш в шах тълпи от хора, наливащи се с алкохол в затворено пространство, караше времето да лети. Беше чудесно отново да се превърне в Алекс Хес — независима жена, шеф на охраната, нищо че името, използвано за пред хората, да бе фалшиво.

Също така беше повече от фантастично Братството да не й диша във врата.

Но не така хубаво беше усещането, че всичко е някак плоско, сякаш животът ѝ е бил подравнен с булдозер в очакване да пристигнат камионите и да се започне с павирането.

Никога не беше чувала жена да е изпитвала такова силно усещане за обвързване, но това не значеше, че както обикновено тя не е изключение. И по-важното, без Джон до нея всичко ѝ изглеждаше като едно голямо нищо.

Бърз поглед към часовника я уведоми, че оставаше още един час пълен мрак. Щеше ѝ се да беше дошла с мотора си и да можеше да го подкара с бясна скорост при угасен фар. Ала моторът ѝ марка „Дукати“ беше здраво заключен в гаража.

Запита се дали не съществуваше правило, което да забранява карането на мотоциклет от някоя шелан.

Вероятно не... Стига да седеше странично, да носеше предпазно облекло и подсилена каска, изработена от материал за бронежилетки, може би щяха да я оставят да направи няколко кръгчета около фонтана пред къщата.

Бръм-бръм. Ура!

Излезе от офиса и го заключи със съзнанието си, за да не ѝ се налага да се занимава с ключове.

— Здравей, Трез — подхвърли тя, когато шефът ѝ се появи от дамската съблекалня. — Тъкмо теб търсех.

Сянката запасваше безупречната си бяла риза в черните панталони и изглеждаше малко по-отпуснат от обикновено. Миг по-

късно отвътре се появи едно от работещите момичета, сияеща, като че е била ръчно полирана.

Кое то вероятно не беше далече от истината.

Поне изражението на момичето, показващо пълно неведение, даваше на Хекс да разбере, че Трез е бил достатъчно дискретен. Но все пак... не беше редно да се храниш там, където работиш. Можеха да възникнат усложнения.

— До утре вечер — изчурулика жената с глуповата усмивка. — Закъснявам. Имам среща с приятели.

След като момичето излезе през задната врата, Хекс изгледа Трез.

— Трябва да използваш други източници.

— Така е по-удобно и освен това внимавам.

— Не е безопасно. А и можеш да объркаш разсъдъка ѝ.

— Никога не използвам една и съща два пъти. — Трез я обгърна с ръка. — Но стига сме говорили за мен. Тръгваш ли?

— Да.

Заедно бавно се запътиха към вратата, от която момичето току-що бе излязло. Боже... отново старите времена, сякаш нищо не се беше променило от последния път, когато затвориха заедно. И все пак пленяването ѝ от Леш се беше случило. Обвързването ѝ с Джон се беше случило...

— Няма да те обиждам с предложение да те изпратя до дома ти — промърмори Трез.

— Искаш си краката здрави, а?

— Да. Изпълват панталоните ми идеално. — Той ѝ отвори вратата, а хладният въздух нахлу вътре, все едно се опитваше да се отърве сам от себе си. — Какво да му кажа, ако се обърне към мен?

— Че съм добре.

— Добре, че лъжите не са ми никакъв проблем. — Тя понечи да спори, но *сянката* завъртя очи. — Не се хаби пред мен и не ми губи времето. Върви си у дома и се наспи. Утре нещата може да се подобрят.

По стар навик тя го прегърна за кратко и после пристъпи навън в мрака.

Вместо да се дематериализира на север, тя закрачи по Трейд Стрийт. Всички заведения затваряха, от клубовете се изсипваха

последните посетители, които изглеждаха привлекателно колкото размазана дъвка; ателието за татуировки изключи неоновия си надпис; Текс-мекс ресторантът вече беше със спуснати решетки.

Колкото по-далече стигаше, толкова по-занемарено ставаше, всичко изглеждаше по-мрачно и по-окаяно, докато накрая не се озова пред цяла пресечка изоставени сгради. Със спада в икономиката бизнесът се свиваше все повече, а наемателите ставаха по-малко на брой и на по-голямо разстояние един от друг.

Хекс спря. Подуши въздуха. Погледна наляво.

От една изоставена жилищна сграда се носеше непогрешимият мирис на мъжки вампир. Преди истерията, разиграна от Братството, тя би я последвала, би влязла вътре, би проверила дали някой от тях не се нуждае от помощ.

Сега просто продължи по пътя си, вървеше с високо вдигната глава. Не желаеха помощта ѝ — не, това не беше точно така. Като че всичко беше наред, преди Джон да бе започнал. По-скоро вече не се чувстваха комфортно в нейно присъствие...

На около две пресечки разстояние нечия масивна фигура стоеше на пътя ѝ.

Тя се закова на място. Пое дълбоко въздух. Почувства парене в очите.

Вятърът духна в нейна посока и непогрешимият наситен аромат на обвързан вампир, излъчван от Джон, надделя над вонята на града и потуши болката, предизвиквана от нейното нещастие.

Тръгна към него. По-бързо. Още по-бързо...

Вече тичаше.

Той я пресрещна по средата на пътя, затича в мига, щом забеляза тя да ускорява крачка, и двамата се блъснаха един в друг.

Трудно беше да прецени чия уста намери тази на другия, чии ръце стискаха по-здраво или кой беше по-отчаян.

В това бяха равни.

Тя откъсна устни от неговите и изстена:

— Хижата ми.

В мига, след като той кимна, тя изчезна, а също и той... и придобиха обратно форма пред къщичката ѝ.

Не изчакаха да се озоват вътре.

Той я облада права, притисната към вратата, на студа.

Случи се така бързо и трескаво, тя смъкна кожените си панталони, докато не освободи единия си крак, а той разкопча ципа си. После тя се разтвори и се притисна към таза му, а той проникна в сърцевината ѝ.

Движеше се толкова бързо, че главата ѝ се блъскаше във вратата, сякаш се опитваше да влезе с взлом в собствената си къща. И после той заби зъби встрани на шията ѝ, но не за да се храни, а за да я държи на място. Чувстваше големината му, докато се намираше в нея, разширил я до границите на възможното. Тя имаше нужда от това. В този миг и тази нощ ѝ беше нужно да е груб, невъздържан, причиняващ малко болка.

Да, определено имаше нужда от това и го получаваше.

Когато той стигна докрай, притисна с всички сили таза си и предизвика истинска буря дълбоко в нея, и стимулира собствения ѝ оргазъм.

В следващия миг вече бяха в хижата. На пода. Краката ѝ бяха разтворени широко, а устата му беше между тях.

С ръце, стиснали бедрата ѝ, и еректиралия му пенис, все още стърчащ от панталона, той се хвърли върху нея, неспособен да въздържи езика си, който се плъзгаше по нея, проникваше, копнееше да вземе още от онова, което само преди секунди беше получил.

Насладата беше отвъд всякакви граници, почти агония, която я накара да извие глава назад и да я удари леко в пода, дланите ѝ скърцаха по линолеума, докато се бореше безуспешно да не бъде изтласквана назад...

Оргазмът я завладя с такава сила, че докато крещеше името му, пред погледа ѝ проблеснаха бели светлини. Той не се умиловисти дори мъничко, продължаваше да я обсипва с ласки. Имаше прекалено много засмукване, прекалено много наслада, прекалено много... от всичко, че да разсъждава или да я е грижа за каквото и да било.

Когато Джон най-накрая спря и вдигна глава, двамата вече се намираха в далечния ъгъл, почти в дневната. О, каква картинка. Лицето на хелрена ѝ беше почервеняло, устните му бяха лъскави и подпухнали, а кучешките му зъби така издължени, че не можеше да затвори уста. Тя беше точно толкова изцедена, дишаше накъсано, а вагината ѝ трептеше с ритъма на неговия пулс.

Той продължаваше да е възбуден.

Жалко, че тя едва имаше сили да премигва, защото той заслужаваше достойна отплата...

Но Джон явно знаеше точно какво се върти в главата ѝ. Изправи се между разтворените ѝ крака, хвана члена си и започна да го гали.

Със стон тя изви гръбнак и завъртя ханша си.

— Покрий ме цялата — промълви със стиснати зъби.

Джон се потруди върху себе си с длан, обгърнала набъбналата му мъжественост. Масивните му бедра се разделиха, когато плъзна колене встрани за баланс, а мускулите на предмишниците му изпъкваха и оформяха все по-ясно очертан релеф, докато той усилваше темпото и натиска. В следващия миг извика безмълвно, тялото му застина и женствеността ѝ беше обляна от топла струя.

Само мисълта за това, как я бе облял, беше достатъчна, за да я накара да достигне нов оргазъм. Но да го наблюдава, докато го прави, направо я запрати отвъд ръба...

— Тя иска двеста отгоре, за да го оправи.

Кор стоеше настрана по време на договарянето с уличниците, като се стараеше да се намира в сянка, особено сега, когато в преговорите Троу достигна сложния момент с неговото обслужване. Нямаше нужда да им напомня на какво прилича, та да качи цената дори повече.

Само две от трите момичета се бяха появили в изоставената сграда на Трейд Стрийт, но както стана ясно, номер три била на път и поради закъснението си беше възнаградена с късата клечка — Кор.

Приятелките ѝ все пак се грижеха за нея, освен ако, разбира се, не се канеха да приберат част от допълнителните пари. В края на краищата добрите курви също като добрите войници имаха склонността на първо място да се грижат за себе си.

Внезапно Зайфър пристъпи към жената, която говореше, очевидно готов да вкара в употреба физическите си активи, с цел да защити финансовите. Докато вампирът плъзгаше пръст по ключицата ѝ, тя като че изпадна в транс.

Това не бяха психологически игрички от страна на Зайфър. Жените и от двете раси изгубваха контрол над себе си, когато се намираха около него. Вампирът се наведе към ухото ѝ и заговори

нежно. После облиза шията ѝ. Зад гърба му Троу се държеше както винаги — мълчалив, бдителен, търпелив. В очакване на своя ред.

Вечният джентълмен.

— Добре — произнесе жената, останала без дъх. — Само петдесет отгоре...

В този миг вратата се отвори със замах.

Кор и войниците му пъхнаха ръце в палтата си и напипаха оръжията, готови да убиват. Но се оказа само закъснялата проститутка.

— Здравейте, момичета — поздрави приятелките си.

Застана на прага в широкото си яке, което прикриваше дрехите ѝ на уличница, и се олюляваше като пияна, очевидно беше взела някаква дрога. На лицето ѝ се мъдреше типичното блажено изражение на прясно надрусана.

Добре. Щеше да е по-лесно да се справи с нея.

Зайфър плесна с ръце.

— Ще се захващаме ли?

Тази до него се изкикоти.

— Харесвам акцента ти.

— Тогава получаваш мен.

— Чакай, и аз! — Една от другите също се изкикоти. — И на мен ми харесва.

— Ти ще се заемеш с моя побратим боец... с моя приятел. Който ще ви плати всичко още сега.

Троу пристъпи напред, стиснал банкнотите и докато ги поставяше в протегнатите ръце на уличниците, те изглеждаха по-заинтересувани от двамата мъже, вместо от парите.

Промяна в професионалното поведение, за която Кор беше склонен да се обзаложи, че не се случваше твърде често.

И после дойде моментът за разделянето по двойки, Троу и Зайфър помъкнаха жертвите си към различни ъгли, а той беше оставен с надрусаната уличница.

— Да започваме ли? — попита тя с репетирана усмивка. Вярно, че смекченият заради наркотиците поглед я правеше почти истинска.

— Ела при мен.

Той протегна ръка от мрака.

— О, това ми харесва. — Тя тръгна към него, като въртеше ханша си твърде пресилено. — Звучиш като... Не знам какво.

Когато тя положи длан върху неговата, той я придърпа към себе си, но в следващия миг тя отскочи назад.

— О... ами... добре...

Извърна лице на една страна, потърка носа си и после го стисна, като че не можеше да понесе излъчваната от него миризма. Логично. Искаше се повече от леко изплакване с вода, за да се отървеш от вонята на лесърска кръв. Естествено, Троу и Зайфър бяха отделили малко време да се отбият вкъщи и да се почистят. Той обаче остана, за да се бие.

Контета. И двамата. Но пък, от друга страна, техните жени не се чудеха как да се отърват от тях.

— Няма проблем — рече примирено тя. — Но без целувки.

— Не си спомням да съм предлагал такова нещо.

— Само за да сме наясно.

Зазвучаха стонове, а Кор се взря в човешката жена. Косата ѝ се спускаше по раменете като метла и изглеждаше изтощена. Гримът ѝ беше обилен и леко размазан по линията на устата и в ъгъла на едното око. Парфюмът ѝ се свеждаше до пот и...

Кор се намръщи, когато долови нежеланата миризма.

— Виж какво — заговори тя. — Не ме гледай така. Такива са професионалните ми правила и можеш...

Остави я да нарежда и се протегна, за да отметне русите кичури от шията ѝ... Нищо освен гладка кожа от едната страна. А от другата...

О, да. Ето ги и тях. Две пробождания точно върху югуларната вена.

Тази нощ вече бе използвана от някого от неговия вид. А това обясняваше замъгления ѝ поглед и мускусната миризма, достигаща до носа му.

Кор спусна косата обратно на мястото ѝ. После отстъпи назад.

— Не мога да повярвам, че си толкова придирчив — тросна му се тя. — Само защото не желая да те целуна, това не значи, че ще върна парите. Сделката си е сделка.

Някой достигаше до оргазъм. Звуците на наслада бяха така чувствени и сладни, че симфонията им превърна изоставената сграда, макар и за съвсем кратко, в истински будоар.

— Но разбира се, че можеш да задържиш парите — изсумтя той.

— Знаеш ли какво, майната ти. Можеш да си ги вземеш обратно.
— Тя хвърли към него снопчето банкноти. — Вониш на клоака и си грозен като смъртта.

Банкнотите се удариха в гърдите му, а той наклони леко глава.

— Както желаш.

— Майната ти.

Лекотата, с която се превърна в истинска кучка, предполагаше, че този тип смяна на настроенията не ѝ беше непозната. Още една причина за Кор да ограничи контактите си с жените на ниво бизнес взаимоотношения...

Той се наведе да събере парите, а тя замахна с крак в опит да го ритне в лицето.

Не особено мъдро. При всичкото му военно обучение и годините опит на бойното поле тялото му се бранеше, без съзнателно да му е дал команда. Уличницата беше сграбчена за глезена, равновесието ѝ беше отнето и тя се просна на земята. И преди дори да е осъзнал какво прави, тя вече беше преобърната по корем и крехката ѝ шия се намираше в яката хватка на масивните му ръце.

Които бяха готови да я прекършат.

Повече никаква агресия от нейна страна. Сега само скимтеше и умоляваше.

Той мигом се умиловичи, отскочи от нея, а после ѝ помогна да се затътри до стената. Тя задиша учестено, гърдният ѝ кош се повдигаше с такава сила, че съществуваше опасност изкуствените ѝ гърди да пробият чашките на сутиена.

Когато се надвеси над нея, се замисли как Блъдлетър би се справил със ситуацията. Нямаше да слуша дрънканици как не се била целувала. Щеше да получи онова, което желаше, при своите собствени условия, без да го е грижа колко би я наранило това. Или дали би я убило.

— Погледни ме — изкомандва Кор.

Когато широко отворените и уплашени очи се насочиха към него, той изтри спомена ѝ, че е била на това място, и я доведе до транс. Дишането ѝ мигом се успокои, тялото ѝ възвърна отпуснатата си поза, а треперещите ѝ ръце се укротиха.

Той събра парите и ги сложи в скута ѝ. Заслужаваше ги заради синините, които щеше да открие на сутринта.

После с изпъшкване Кор се отпусна на земята, облегна се на стената до нея, като протегна краката си и ги кръстоса в глезените. Трябваше да прибере торбата със съкровищата си и косата, но в момента беше твърде изтощен, за да се движи.

Явно тази вечер нямаше да се храни. Дори при наличието на хипноза.

Ако се впиеше във вената на жената до него, съществуваше вероятност да я убие. Изпитваше свиреп глад, а нямаше представа колко от кръвта ѝ е била погълната. Нямаше съмнение, че отпуснатостта ѝ се държеше на ниско кръвно налягане.

Наблюдаваше как войниците му действат в другия край на помещението и нямаше как да не признае, че в ритъма на телата им имаше еротика. При различни обстоятелства можеше да си представи как Зайфър би настоял двете двойки да оформят една голяма плетеница от ръце и крака, гърди и длани, членове и влажни сърцевини. Не и тук обаче. Мястото беше твърде мръсно, недостатъчно сигурно и студено.

Кор отпусна глава на стената зад себе си, затвори очи и остана заслушан в случващото се. Ако заспеше и войниците му попитаха дали се е хранил, щеше да използва следите от ухапване на другия вампир, за да разсее загрижеността им.

А и по-късно щеше да има достатъчно време да впие зъбите си в нечий друг врат.

Ако трябваше да е искрен, мразеше храненето. За разлика от Блъдлетър той не изпитваше удоволствие да се натрапва на човешки или вампирски жени, а Бог беше свидетел, че никоя от тях не би му се отдала по своя воля.

Значи, можеше да се каже, че дължеше живота си на проститутките.

Някой достигна до кулминацията, този път един от неговите войници — Троу, ако трябваше да предположи, — а той си представи какво би било да имаше различно лице, красиво и представително, което да привлича жените, вместо да ги пропъжда в писъци.

Може би беше дошъл моментът да отстрани собствения си гръбначен стълб.

Но пък в това се криеше чарът на безмълвните разсъждения. Нямаше нужда някой да научава за личните ти слабости.

И веднъж щом спреш да се вайкаш, спокойно можеш да ги запратиш във въображаемото кошче за боклук, където им беше мястото.

Куин никога не го беше бивало да чака. И това, при положение че нещата се развиваха както трябва. Но след като току-що два пъти беше излъгал за местонахождението на Джон Матю, никак не беше доволен.

Застанал в близост до тайната врата под главното стълбище — та да може да изчезне в тунела, ако някой се появеше, — имаше възможно най-добра видимост към фойето. Което означаваше, че в мига щом се отвори вратата на вестибюла, можа да се наслади на удоволствието да зърне ясно абсолютно най-любимата си двойка на света: Блей и Сакстън.

Трябваше да му е ясно, че с неговия късмет това нямаше да му бъде спестено.

Блей, какъвто си беше джентълмен, задържа вратата отворена, а Сакстън пристъпи вътре, като небрежно хвърли премрежен поглед през рамо.

Боже, този вид размяна на погледи беше по-лоша, отколкото да се нагрябят публично.

Без съмнение бяха излезли, за да хапнат навън, а после бяха отишли в дома на Сакстън, за да се позабавляват с неща, които им беше трудно да вършат в имението. Пълното усамотение беше трудно постижимо тук.

Блей свати палтото си, а яката на копринената му риза беше разтворена широко и разкриваше следи от ухапване на шията му. И на ключицата.

Само бог знаеше и къде другаде биха могли да бъдат намерени още...

Изведнъж Сакстън каза нещо, което накара Блей да се изчерви, а последващият леко стеснителен, сдържан смях предизвика у Куин желание да повърне.

Страхотно, сега никаквецът беше станал и комик, а шегите му явно допадаха на Блей.

Фантастично.

Да.

В този момент Сакстън пое нагоре по стълбите. Блей от своя страна реши да заобиколи и...

По дяволите. Куин се завъртя на пети и се втурна към вратата, като ръцете му се опитваха непохватно да освободят ключалката.

— Здравей.

Ръцете на Куин замръзнаха на място. Както и цялото му тяло. И сърцето му... спря.

Този глас. Този мек и плътен тон, който беше чувал през почти целия си живот.

Изправи гръб и изостави идеята за бягство, обърна се и като истински мъж, какъвто беше, се озова лице в лице с бившия си най-добър приятел.

— Здравей. Добре ли прекара вечерта?

Мамка му, щеше му се да можеше да си върне думите обратно. Защо да не беше прекарал добре?

— Да, а ти?

— Да. Добре. Излизахме с Джон. Прибрахме се и се канехме да слезем във фитнеса. Той се преоблича.

Трудно бе да се определи дали фактът, че лъжеше, или бушуващият в гърдите му огън го правеха така бърбърив.

— Без Последно хранене?

— Без.

На заден фон се чуваха ударите на билиардни топки, мелодията на телевизионната игра „Джепарди“. И атомна бомба да беше избухнала, Куин не би забелязал гъбата ѝ в това си състояние.

Боже, очите на Блей бяха толкова сини. И... мили боже, двамата всъщност бяха насаме. Кога за последен път се беше случвало това?

О, да. Точно след като Блей се хвана с братовчед му за първи път.

— Свалил си пиърсингите си — отбеляза Блей.

— Не всичките.

— Защо? Имам предвид... Те бяха част от теб?

— Предполагам, вече не желая да бъда възприеман по този начин.

Блей повдигна вежди, а на Куин му се прииска да направи същото. Очакваше от устата му да излезе нещо друго. Нещо от рода на: „Е, и?“ или „Както и да е“, или „Там, където е важно, още си стоят, не се тревожи“.

Нищо чудно, че в сравнение с него Сакстън изглеждаше привлекателен.

— Ами... — заговори. После прочисти гърло. — Как са нещата между вас?

Второ пътешествие на рижите вежди чак до небесата.

— Добре съм... Ние... Добре сме.

— Чудесно. Ами...

След миг Блей хвърли поглед през рамо към помещението за прислугата. Явно обмисляше отстъпление.

Хей, като тръгваш би ли ми направил услуга? — прииска се на Куин да му каже. — Мисля, че лявата камера на сърцето ми е някъде на пода. Като минаваш, гледай да не я настъпиш. Благодаря.

— Добре ли се чувстваш? — попита тихо Блей.

— Да, ще отида да потренирам с Джон. — Това вече го каза. Дявол да го вземе, същинска влакова катастрофа. — А ти накъде си се запътил?

— Каня се да... взема малко храна за нас със Сакс.

— И вие ли няма да присъствате на Последното хранене? Явно помежду ни има нещо общо. — Някой да извади помпоните и да аплодира отбора. — Ами пожелавам ти приятно прекарване. Искам да кажа, и на двамата при...

В другия край на фоайето вратата на вестибюла се отвори със замах и през нея се появи Джон Матю.

— Кучи син — изсумтя Куин. — Мръсникът най-сетне се върна.

— Мислех, че каза...

— Прикривах и двама ни.

— Не сте били заедно? Почакай, ако бъдеш хванат без него...

— Изборът не беше мой. Повярвай ми.

Куин се втурна към мистър Независимост, а Блей го последва плътно по петите. Джон ги погледна и доволното му изражение мигом се изпари, като че някой го беше сритал в задника с подковани ботуши.

— Трябва да поговорим — процеди Куин.

Джон се озърна, сякаш търсеше бункер, в който да скочи. Е, лош късмет; фоайето беше, общо взето, лишено от мебелировка, а немият тъпак не можеше да скочи чак до трапезарията.

— Куин, канех се да ти пиша...

Куин го сграбчи за тила и го забута с лицето напред към царството на билиярда и пуканките. Преминал прага, Джон му се изплъзна и се втурна към бара. Взе бутилка „Джак Даниълс“ и я отвори.

— Мислиш си, че това е някакъв майтап ли? — Куин посочи с пръст сълзата под окото си. — Задължен съм да бъда с теб във всяка секунда на нощта и деня, загубеняко. От четирийсет минути лъжа наляво и надясно заради теб...

— Вярно е. Правеше го.

Гласът на Блей, разнесъл се зад гърба му, беше изненада. При това приятна.

— *Отидох да се видя с Хекс. Ясно ли е? В момента тя е най-важното нещо за мен.*

Куин вдигна ръка.

— Страхотно. Значи, можеш да си доволен от себе си, когато Ви забие с нож уведомлението за уволнение в гърдите ми. Благодаря.

— Джон, не можеш да гледаш с лека ръка на тези неща. — Блей заобиколи и взе чаша, като че се боеше приятелчето му да не изгълта бутилката на един дъх. — Дай я тук.

Взе бърбъна, сипа си порядъчна доза и...

Изпи я сам.

— Какво? — промърмори, когато другите двама се втрениха в него. — Ето, вземи си бутилката обратно, ако искаш.

Джон отпи и после се взря в празното пространство. След миг подаде бутилката на Куин.

Куин завъртя очи и изсумтя:

— Поне такъв вид извинение вече бих приел.

Пое бутилката и изведнъж му хрумна от колко отдавна тримата не се бяха събирали заедно. Преди преобразяването им прекарваха всяка вечер след тренировките в стаята на Блей в къщата на родителите му, като убиваха времето с видео игри, бира и разговори за бъдещето.

А сега, когато най-сетне всеки получи каквото желаше, всички поемаха в различни посоки.

Джон беше прав. Сега като подobaващо обвързан, разбира се, фокусът му беше насочен другаде. А Блей си прекарваше върховно с мъжката проститутка Сакстън.

Единствен Куин скърбеше за добрите стари времена.

— Дявол да го вземе — промърмори към Джон. — Нека просто забравим...

— Не — намеси се Блей. — Не става така. Престани с глупостите, Джон. Позволи му да те придружава. Не ме е грижа дали ще бъдеш с Хекс, или не. Дължиш му го.

Куин спря да диша и съсредоточи цялото си внимание върху мъжа, някога негов най-добър приятел, но никога любовник... и върху щастливата развръзка, каквато никога нямаше да го огрее.

След всичко случило се помежду им и след гадостите накрая, които бяха наистина знаменити, Блей продължаваше да го подкрепя.

— Обичам те — изрече Куин в настъпилата тишина.

Джон вдигна ръце и изписа със знаци:

— *И аз те обичам, човече. И наистина ужасно съжалявам. Нещата между мен и Хекс...*

Дрън-дрън-дрън. Как ли се изписваше това на езика на глухонемите?

Куин не възприемаше и дума. Докато Джон продължаваше ли, продължаваше да обяснява ситуацията си, Куин се изкушаваше да го прекъсне и да повтори думите си, но вече обърнат към този, на когото ги беше казал. Само че не можеше да избие от ума си образа как Блей влезе заедно със Сакс и как се беше изчервил.

Струваше му много да се обърне към Джон и да процеди:

— Да намерим някакво решение, става ли? Просто ми позволи да те следвам. Няма да гледам. Обещавам.

Джон пишеше нещо с пръсти. Куин кимаше. После Блей тръгна да си ходи, като направи една крачка назад, а после втора и трета.

Още разговори. Блей говореше.

И после се обърна и излезе от помещението. За да вземе храна. И да се качи при Сакстън.

Тихото подсвиркване разтърси Куин и го накара да се съсредоточи върху казаното от Джон.

— Да. Разбира се.

Джон се намръщи.

— *Искаш да лепна на челото ти фиш за неправилно паркиране ли?*

— Моля?

— Съжалявам, имах чувството, че не следиш разговора. Явно съм бил прав.

Куин вдигна рамене.

— Погледни на нещата така. Вече нямам желание да те мъмря.

— О, добре. Но Блей е прав. Друг път няма да правя така.

— Благодаря, приятелю.

— Питие?

— Да. Добра идея. Чудесна. — Той заобиколи бара. — Мисля да си взема своя собствена бутилка.

— Тя е мъртва.

При звука на мъжкия глас Ласитър погледна през рамо. Тор стоеше на прага на спалнята му, държейки се за касата на вратата.

Ласитър пусна поларения суичър, който прибираще в куфара. Цялото това стягане на багажа беше малко безсмислено, защото не би могъл да вземе със себе си нито един предмет, но му се струваше редно да подреди нещата си преди предстоящото си призоваване. След като бъдеше запратен в *Междувремето*, персоналът щеше да е принуден да изхвърли носените от него дрехи и малкото вещи, с които се беше сдобил.

Братът влезе и затвори вратата.

— Тя е мъртва. — Той доуцука до едно кресло и седна. — Ето, казах го.

Ласитър се отпусна на леглото, втренчен в мъжа насреща си.

— И си мислиш, че това е достатъчно.

— Какво искаш от мен, дявол да го вземе?

Нямаше как да не прихне от смях.

— Моля ти се. Ако аз командвах това шоу, още преди месеци щях да съм ти я върнал тук долу и да съм се омел.

Тор избълва кратък, изненадан смях.

— Виж какво — измърмори Ласитър, — нямам желание да се ебавам с теб. Най-малкото си много плосък в гърдите, а аз си падам по цици. Освен това си свестен. Заслужаваш по-добра участ.

Тор вече изглеждаше истински шокиран.

— О, да му се не види. — Ласитър стана и се върна при отворените чекмеджета на скрина. Извади чифт кожени панталони, тръсна ги, после отново ги сгъна.

Като намираше работа на ръцете си, се надяваше да изостри ума си. Не му се получаваше много добре обаче. Май трябваше да блъсне главата си в стената.

— Заминаваш ли някъде? — попита братът след известно време.

— Да.

— Вдигаш ръце от мен?

— Казах ти. Не аз определям правилата тук. Ще ме отзоват и предполагам, че по-скоро ще е рано, отколкото късно.

— И къде ще те пратят?

— Където си бях. — Той потрепери, макар това да беше реакция на страхливец. Ала цяла вечност в изолация щеше да бъде ад за някой като него. — Никак не изгарям от нетърпение за това пътуване.

— Да не би да отиваш... където е Уелси?

— Обясних ти, *Междувремето* за всеки е различно.

Тор захлупи лице с дланите си.

— Не мога да се изключа като с копче. Тя беше моят живот. Как, по дяволите, да...

— Като за начало гледай да не се кастрираш с юмрук, щом получиш ерекция заради друга жена.

Братът не отговори и Ласитър остана с впечатлението, че се е просълзил. И това ако не беше конфуз. Да му се не види.

Ласитър поклати глава.

— Хич не съм подходящият ангел за тая работа, няма спор.

— Никога не съм й изневерявал. — Тор вдиша рязко през носа. Като за подсмърчане прозвуча доста мъжествено. — Други мъже, дори и обвързани, от време на време поглеждат към чужди жени. Може би кръшват само епизодично. Но не и аз. Тя не беше идеална, но ми бе предостатъчна, за да ме прави щастлив. Когато на Рот му трябваше някой да държи Бет под око, преди още двамата да се обвържат, изпрати мен, защото знаеше, че няма да проявя и бегъл интерес. Буквално не е имало миг, в който да мисля за друга.

— Тази вечер го направи.

— Не ми припомняй.

Тоя си знаеше неговото.

— Ето затова аз ще поема с едноръчен билет към страната, откъдето връщане няма, а твоята шелан ще си остане, където е.

Тор потърка гърдите си, сякаш изпитваше болка.

— Сигурен ли си, че не съм умрял и вече не съм в това въпросно *Междувреме*? Защото го чувствам точно както ти го описваш. Страданието си го има, но не е Адът.

— Знам ли. Някои въобще не съзнават, че са там. Но инструкциите ми бяха ясни и категорични: ти да я освободиш, за да

може тя да продължи напред.

Тор отпусна ръце, сякаш беше приключил с този свят.

— Никога не съм си помислял, че може да има нещо по-лошо от смъртта ѝ. Не ми е хрумвало развитие на нещата, от което би могло да ме заболи още повече. — Той изруга. — Трябваше да се сетя, че съдбата е садистична и безкрайно изобретателна. Представи си само, трябва да изчукам някоя, та любимата ми да се озове в Небитието. Върховно уравнение. Ама направо фантастично.

Това не изчерпваше и половината, помисли си Ласитър. Но не виждаше защо да повдига въпроса тъкмо сега.

— Трябва да знам нещо — заяви братът. — Като ангел вярваш ли, че някои са прокълнати от самото начало? Че има такива, обречени още от раждането си?

— Мисля... — По дяволите, не го биваше в задълбочените разсъждения. Никак не му беше присъщо. — Аз... предполагам, че в живота си всяко живо създание на тази планета се натъква на несгоди. Вероятността за това по дефиниция е лишена от справедливост и е напълно случайна.

— Ами този твой Създател? Той никаква роля ли не играе?

— Наш, не мой — измърмори Ласитър. — Не знам. Всъщност в нищо нямам голяма вяра.

— Ангел атеист?

Ласитър се позасмя.

— Може би затова все си имам ядове.

— Не, имаш си ядове, защото понякога можеш да бъдеш голям задник.

И двамата се изхилиха. После поседяха мълчаливи.

— Е, какво е нужно? — попита Тор. — Сега какво ще поиска съдбата от мен?

— Както обикновено: кръв, пот и сълзи.

— Аха — рече сухо Тор. — А пък аз съм тръгнал да се притеснявам, че ще е крак или ръка.

Ласитър не отговори и братът поклати глава.

— Слушай, *трябва* да останеш и да ми помогнеш.

— Нищо няма да се получи.

— Ще се старая повече. Моля те.

След цяла вечност Ласитър се усети, че кимва.

— Добре. Хубаво. Ще остана.

Тор издиша продължително, сякаш почувства облекчение. Ала съзнаваше, че всички те все още бяха в беда.

— Знаеш ли — каза братът. — Не те харесах от пръв поглед. Взех те за дървник.

— Чувството беше взаимно. Не че аз те взех за дървник, не беше нищо лично. Както казах, никого не харесвам и в нищо не вярвам.

— Макар че оставаш, за да ми помогнеш?

— Не знам. Да речем, че искам това, което иска твоята шелан. — Той сви рамене. — В крайна сметка всички сме една стока, както живите, така и мъртвите: всеки търси дом. Плюс, че... Ти май никак не си лош.

Малко по-късно Тор се върна в стаята си. Когато стигна до вратата, видя подпряна на нея патерицата си.

Ноуан му я беше върнала. След като я беше забравил в Другата страна.

Взе я и влезе в стаята. Донякъде очакваше да я заvari гола върху леглото си, готова за секс. Което беше пълен абсурд, разбира се, откъдето и да го погледнеш.

Паркира се върху едно кресло и се взря в роклята, с която Ласитър се бе отнесъл така грубо. Финият сатен беше разбъркан върху леглото като бурно море.

— Моята любима е мъртва — изрече той гласно.

Когато звукът от думите му отшумя, напълно внезапно едно нещо стана пределно ясно: Уелесандра, кръвна дъщеря на Реликс, никога вече нямаше да изпълни тази дреха. Никога нямаше да я облече през глава и да намести корсажа ѝ, а после да освободи косата си от отвора за главата. Нямаше да потърси подходящи обувки за нея, а после да се ядоса, че е кихнала точно след като си е сложила спирала на миглите, нито да се притесни, че може да накапе плата.

Тя беше... мъртва.

Каква ирония. Той я жалееше през всичкото това време, а бе пропуснал най-очевидното. Тя нямаше да се върне. Никога.

Изправи се, отиде до леглото и се зае внимателно да стъва роклята. Полата му се съпротивляваше, изплъзваше се от ръцете му и се спускаше към пода — правеше каквото си иска и се налагаше.

Също както Уелси при всевъзможни обстоятелства.

Когато някак успя да се справи, отнесе роклята в дрешника и я окачи на месингова закачалка.

По дяволите, щеше да я вижда всеки път щом влезеше там. Откачи я и я прибра в другия ъгъл помежду два костюма, които никога не носеше, и вратовръзки, купени за него не от спътницата му, а от Фриц.

После плътно затвори дрешника.

Върна се при леглото, просна се върху него и затвори очи.

Не беше задължително придвижването напред да включва и секс, каза си. Можеше да приеме смъртта ѝ и да я пусне да си иде, за да я спаси, без помощта на някаква си гола жена. Да не би да се очакваше от него да обикаля преките, за да намери някоя проститутка и да я изчука? Това беше телесна функция като дишането. Трудно му бе да си представи как би могло да има някаква полза от нея.

Лежеше неподвижно и се мъчеше да извика в представите си гълъби, освобождавани от клетки, вода, нахлуваща през скъсана язовирна стена, вятър, духащ помежду дървета, и... Дявол да го вземе, сякаш върху вътрешната страна на клепачите му се излъчваше проклетият канал „Дискавъри“.

Ала после, тъкмо когато взе да се унася, образите се промениха и преминаха към ленива синьо-зелена вода, в която нямаше течение. Спокойна. Топла вода. С влажен въздух наоколо...

Не беше сигурен кога точно е заспал, ала образът премина в сън, в който видя прелестна бледа ръка да лежи върху водата — същата синьо-зелена вода, в която нямаше течение. Спокойна. Топла...

В басейна бе неговата Уелси. Красивата му Уелси с щръкнали гърди, стегнат корем, съблазнителни бедра и влажна женственост. В съня си той се видя да влиза в басейна по няколкото стъпала, усети как дрехите му се мокрят...

Внезапно спря и погледна гърдите си.

Там бяха затъкнати кинжалите му. Пистолетите бяха под мишниците му. Патрондашът му бе закопчан около хълбоците.

Какви ги вършеше, по дяволите? Тия неща намокреха ли се, щяха да станат негодни за нищо...

Това не беше Уелси.

Небеса, не беше неговата шелан...

С вик Тор скочи в леглото и се отърси от съня. Опипа бедрата си в очакване да усети кожата си мокра. Но не, нищо от това не бе действително.

Само дето ерекцията му се беше завърнала. Както и мисъл, която отказваше да мисли, но която се загнезди в подсъзнанието му.

Погледна члена си и изруга, а видът му го накара да си припомни колко пъти го бе използвал за удоволствие и забавление... и за създаване на потомство.

Сега му се искаше той да клюмне и такъв да си остане.

Отпусна се отново върху възглавниците и тъгата го притисна като физическа тежест, когато осъзна истината, изречена от ангела. Той беше този, който не пускаше Уелси да продължи по пътя си.

Той самият бе проблемът.

ЛЯТО

От привилегированата позиция зад бинокъла имението от другата страна на река Хъдсън изглеждаше огромно — масивна сграда, която се издигаше гордо на стръмните скали. През големите стъклени прозорци на всеки етаж струеше ярка светлина, като че липсваха масивни стени.

— Истински палат — отбеляза Зайфър, а думите му бяха поети от мекия, наситен с мирис вятър.

— Да — дойде отговор отляво.

Кор свали бинокъла от очите си.

— Прекалено много е изложен на слънчева светлина. Предполага сигурно изпържване.

— Може би е оборудвал сутерена — предположи Зайфър. — С още от онези мраморни вани...

Ако се съдеше по тона му, войникът си представяше всевъзможни жени, покрити с пяна, и Кор го стрелна с поглед, преди да възобнови наблюдението.

Какво прахосничество. Асейл — син на един от най-великите братя, раждали се някога, — би могъл да бъде боец, воин, може би дори брат, но тази провалила се Избраница, майка му, предпочете да му наложи друг път.

Въпреки че ако кучият син беше истински мъж, можеше да изкове съдбата си в преследвания, твърде различни от тези из мраморни вани. Както стояха нещата обаче, той представляваше просто още едно безполезно бреме за расата им, конте, лишено от достойни цели, с които да запълва времето си.

Макар че тази нощ всичко това можеше да се промени.

Под това облачно небе, озарявано от светкавици, въпросният вампир беше от голямо значение, поне за известно време. Безспорно участието му би могло да му струва живота, но в историческите книги би могъл да бъде запомнен с малката си роля в един сериозен повратен момент за расата им.

Не че той го знаеше, разбира се.

Но пък кой очаква стръвта да е наясно, че привлича акули?

Като огледа ширналите се земи още веднъж, Кор реши, че липсата на дървета и храсти е резултат от разчистване преди строителството. Без съмнение, един аристократ би желал поддържани градини; фактът, че това затрудняваше доближаването до къщата, не представляваше нещо, което Асейл би взел предвид.

Добрите новини бяха, че макар да имаше голяма вероятност за наличие на стомана в цялостната конструкция на къщата — като част от носещите греди, крепежните елементи в пода и покрива — поне през прозорците беше достъпна.

— О, да, ето го и гордия собственик на дома — изръмжа Кор по повод мъжката фигура, преминаваща през главната гостна.

Дори нямаше спуснати завеси, с които да прикрива действията си. Също като хамстер в клетка.

Вампирът заслужаваше да умре заради глупавото си поведение и косата, праметната на гърба на Кор, започна да напява погребални мотиви.

Кор повиши увеличителната сила на бинокъла. Асейл вадеше нещо от горния си джоб — пура. И естествено, запалката беше златна. Вероятно живееше с убеждението, че огънят, също като готовите пакетиран ястия, може единствено да бъде закупен.

Щеше да е истинско удоволствие да го умъртви.

Наред с другите, които скоро щяха да се появят.

Съветът на глимерата напълно беше отсвирил Кор и бандата му от копелета. Нямаше покана за среща. Нито поздрави от лийдайъра Ривендж. Дори не бяха отговорили официално на писмото, което им изпрати през пролетта.

В началото това го вбеси до крайност. Но после една малка птичка изчурулика в ухото му и пред него се разкри друг път.

Често най-доброто оръжие във войната не беше кинжалът, пистолетът или дори оръдието. Беше нещо невидимо и смъртоносно, но не отровен газ. Нещо изключително леко и въпреки това с тежест отвъд границите на измеримото.

Информацията, сериозната и потвърдена информация, от източник в лагера на врага би могла да има силата на атомна бомба.

Посланието му до Съвета всъщност беше получено и по-важното — беше прието сериозно. Макар да не казваше нищо, великият Сляп

крал мигом беше организиран лични срещи с всички оцелели глави на родове, при това на тяхна територия.

Смел ход по време на война, доказваш, че предизвикателството на Кор представляваше нещо реално. Един крал не рискува живота си просто така, освен ако не е изгубил връзка с поданиците си и не се чувства принуден да я възстанови.

В ретроспекция така се беше получило дори по-добре, отколкото да бъде проведена среща със Съвета. Ограничен брой от неговите членове бяха останали живи и местожителството на всеки един беше известно. Рот вече бе провел среща с мнозинството от тях и благодарение на своята малка птичка Кор беше напълно наясно кои бяха останали.

Насочи вниманието си към покрива. Огледа портиците. Също и близкия комин.

Според източника на Кор Асейл се беше върнал обратно през пролетта, влязъл бе във владение на този имот и... това беше всичко известно на аристокрацията. Е, освен интересната подробност, че вампирът не беше довел никого със себе си — нито семейство, нито прислуга, нито шелан — и че живееше в уединение. И двете бяха нещо необичайно за член на глимерата, но пък може би чакаше да види как ще се развият нещата в тази нова обстановка, преди да призове семейството си или да кани гости.

Имаше и по-малък брат, нали така? Също превърнат в лигльо от онази провалила се Избраница, майка им. Вероятно и полусестра с лоша репутация?

Кор чу как войниците му се размърдват зад гърба му, кожените им дрехи проскърцваха, а оръжията им потракваха. Сред струпалите се над главите им буреносни облаци продължаваха да проблясват светкавици, придружавани от глух тътен.

Трябваше от самото начало да му е ясно, че ще се стигне дотук: ако искаше Рот да бъде свален от трона, щеше да се наложи да го направи сам. Да разчита на глимерата за нещо повече от неоправдано чувство за величие, би било грешка.

Поне думата му се чуваше в Съвета. Впоследствие, когато нещата загрубееха, щеше да има нужда от подкрепа. За щастие, имаше повече съгласни с него, отколкото несъгласни. Рот не представляваше нищо повече от фигурант и ако това можеше да се изтърпи в мирни

времена, в тази епоха на войни и конфликти беше напълно неприемливо.

Старите закони не можеха вечно да задържат този вампир там, където не му беше мястото. Междувременно Кор щеше да чака подходящия момент и да удари решително.

Време беше властта да бъде отнета от Рот и той да се превърне в забравена бележка под линия.

— Мразя да чакам — изсумтя Зайфър.

— Това е най-ценното възможно качество — отвърна Кор.

Във фоайето на имението на Братството всички се събираха, за да излязат за през нощта. Мъжете се въртяха в основата на главното стълбище, оръжията им проблясваха на гърдите или бедрата, веждите им бяха надвиснали над очите със студен поглед, а телата им потръпваха като на жребци, които не могат да задържат копитата си мирно.

В сенките пред килера Ноуан чакаше Тормент да слезе и да се присъедини към останалите. Обикновено беше сред първите, но напоследък се бавеше все повече и повече...

Ето го и него, облечен в черна кожа, стоеше на площадката на втория етаж. От време на време се подпираше на парапета, докато слизаше надолу.

Не можеше да я заблуди. През последните няколко месеца губеше сили и тялото му се топеше, а единственото, което го оживяваше, беше жаждата му за мъст. Изнемогваше за кръв и въпреки това очевидно отказваше да задоволи потребностите на организма си.

По тази причина тя чакаше и наблюдаваше притеснено в началото и в края на всяка нощ. При всеки залез се надяваше, че той ще слезе най-накрая подсилен. А преди всеки изгрев се молеше да се прибере жив у дома.

Най-скъпа Скрайб Върджин, той...

— Изглеждаш ужасно — отбеляза един от братята му.

Тормент пренебрегна коментара и отмина, за да застане до огромния млад мъж, обвързал се с Хексания. Доколкото ѝ беше ясно, двамата се биеха в екип, и тя бе благодарна за това. Младият трябва да беше с добро потекло въпреки името си и тя беше чувала много отзиви

за мъжеството му на бойното поле. Нещо повече, този конкретен боец никога не беше сам: по петите, верен като сянка, винаги го следваше един свиреп на вид воин, чиито ириса имаха различни цветове, а пресметливостта в погледа му издаваше, че е и умен, не само силен.

Налагаше си да вярва, че те двамата биха се намесили, ако Тормент се озовеше в опасност.

— Наслаждаваш се на гледката ли? Аз пък не.

Тя ахна тихичко и се обърна, а ръбът на робата ѝ се разлюля. Ласитър се беше появил от килера, без да го е усетила, и запълваше целия отвор на вратата, а русо-черната му коса и златните пиърсинги улавяха светлината от аплика над него.

Винаги ѝ се искаше да избяга от виждащите му всичко очи, но поне в този момент белите му очи не бяха насочени към нея.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, като пхна длани в ръкавите, и насочи вниманието си обратно към Тормент.

— Наистина, не знам как продължава да се бие.

— Ами тогава престани вече да му се киприш отдалече.

Тя не беше напълно сигурна какво означава това, но отговори според предположението си.

— Тук има Избраници, които са готови да бъдат на разположение за хранене. Със сигурност би могъл да използва някоя от тях.

— Напълно логично.

Застанали редом, вниманието им беше отвлечено за кратко, когато Рот, Слепия крал, се появи на върха на стълбището и пое надолу към групата. Беше облечен за бой, а любимото му куче този път не го придружаваше. Беше воден от своята кралица. Двамата бяха в такъв синхрон, че се движеха с еднаква походка, поза и темпо.

Някога Тормент също се е радвал на такова нещо, каза си тя.

— Ще ми се да имаше начин да му помогна — промълви. — Бих сторила всичко, за да го видя как получава опора, вместо да страда в самота.

— Сериозно ли го мислиш? — прозвуча мрачният въпрос на ангела.

— Разбира се.

Ласитър тикна лицето си пред погледа ѝ.

— Наистина ли го мислиш сериозно?

Тя понечи да отстъпи назад, но се озова блокирана от касата на вратата.

— Да...

Ангелът протегна длан към нея в очакване тя да я стисне.

— Закълни се.

Ноуан се намръщи.

— Не разбирам...

— Твърдиш, че би сторила всичко. Аз искам да се закълнеш в това. — Белите му очи пламтяха. — Мотаем се още от пролетта, а дори тогава времето ни не беше безкрайно. Казваш, че желаш да го спасиш, и аз искам да се ангажираш истински, без значение какво ще ти струва.

Внезапно, като че споменът беше натрапен в главата ѝ — вероятно от ангела, отколкото от собственото ѝ съзнание, — тя си припомни онези мигове след раждането на Хексания, когато физическата ѝ болка и душевните мъки се бяха слели в едно, балансът най-сетне беше постигнат, след като болката в сърцето ѝ по всичко изгубено премина във всяка нейна клетка...

Неспособна да понесе такова бреме, бе измъкнала кинжала на Тормент от ножницата на гърдите му и го използва по начин, който го накара да изкрещи. Дрезгавият му вопъл беше последното, което чу.

Впери поглед в ангела; не беше глупава, а и вече се беше освободила от наивността си.

— Предлагаш да се храни от мен?

— Да. Точно така. Време е за придвижване към следващото ниво.

На Ноуан ѝ се наложи да събере сили, преди да погледне обратно към Тормент. Но когато зърна мършавото му тяло, стигна до решение: на него му се бе наложило да я погребее... така че тя със сигурност би могла да се насили и да му предложи вената си, за да му дари живот.

При положение че той изобщо би се отзовал на предложението.

И при положение че тя щеше да успее да се насили.

Дори при хипотетичната възможност за това тялото ѝ се разтреперваше, но съзнанието ѝ отхвърляше реакцията на плътта. Този мъж не проявяваше интерес към нея. Всъщност това беше единственият мъж, когото можеше да храни в безопасност.

— Кръвта на Избраница би била по-чиста — чу се да произнася.

— И това няма да ни помогне с нищо.

Ноуан поклати глава, като отказваше да приеме намека в думите му. След което даде съгласието си.

— Бих служила на потребността му за кръв, ако опре до мен.

Ласитър се поклони едва забележимо.

— Аз ще се погрижа за тази част. И ще те принудя да си спазиш обещанието.

— Няма да се наложи. Държа на думата си.

Застанал във фоайето сред братята си, Тормент имаше лошо предчувствие за предстоящата нощ. Но пък се беше събудил от онзи сън за неговата Уелси и бебето им — този, който му се присънваше от време на време, но истински разбра едва когато Ласитър му обясни контекста. Сега знаеше, че те двамата се намират в *Междувремето*, сгушени под сиво одеяло наред мрачно поле, което беше студено и неприветливо.

Постепенно се отдалечаваха.

Първия път, когато имаше това видение, можеше да различи всеки косъм върху главата на неговата шелан... и заоблените бели върхове на ноктите ѝ... и начина, по който грубата тъкан на одеялото улавяше странната светлина, която я обгръщаше.

А също така и контурите на малкото вързопче, което притискаше към гърдите си.

Сега вече тя се намираше на метри разстояние, той се мъчеше да прекоси сивата земя помежду им, но беше неспособен да съкрати дистанцията. По същия злокобен начин тя беше изгубила и цвета си, сега косата и лицето ѝ бяха белязани от сивотата на затвора, в който се намираше.

Естествено, не беше на себе си, когато се събуди.

За бога, през последните месеци стори всичко, което можа, за да продължи напред. Прибра роклята. Слизаше долу за Първото и Последното хранене. Пробва с йога, трансцендентални глупости и дори потърси в интернет информация за етапите на скръбта и други философски щуротии.

Постара се да не мисли съзнателно за Уелси и ако подсъзнанието му сервираше някой спомен, го прогонваше. Изпиташе ли болка в сърцето, представяше си онези проклетите бели гълъби, пуснати от клетката им, пропукването на язовирна стена, падащи звезди и цял куп други тъпанарски метафорични образи, предлагани от мотивационните брошури.

Но продължаваше да му се явява същият изпълнен със сивота сън. И Ласитър продължаваше да е тук.

Не се получавахе...

— Тор? Има ли някой вкъщи? — попита го Рот.

— Да.

— Сигурен ли си? — След миг рокерските очила на Рот се насочиха към останалата част от групата. — Ето какво ще направим. Ви, Джон Матю, Куин и Тор идват с мен. Всички останали остават на бойното поле, готови да се включат като подкрепление.

Братята викнаха в знак на съгласие и после се втурнаха към вестибюла.

Тор беше последният излязъл и точно преминаваше през прага, когато нещо го накара да спре и да погледне през рамо.

Отнякъде се беше появила Ноуан и стоеше точно до ябълковото дърво, изобразено на пода, заради качулката и дългата роба изглеждаше като сянка, внезапно станала триизмерна.

Времето забави темпо и после сякаш спря, когато срещна погледа ѝ. Някаква странна сила го задържахше неподвижен на мястото му.

През месеците от пролетта насам я виждаше по време на ядене и се насилваше да разговаря с нея, отместваше стола ѝ или ѝ помагаше при сервирането, както постъпваше с другите жени в къщата. Но не оставаше насаме с нея и никога не бяха имали физически контакт.

Сега обаче по някаква причина имаше усещането, че я докосва.

— Ноуан... — произнесе.

Тя освободи длани, като измъкна ръце от ръкавите си и ги повдигна към качулката, покриваща лицето ѝ. С деликатно движение се разкри пред него.

Очите ѝ блестяха и в тях се четеше лека тревога, а чертите ѝ бяха също така съвършени, както през пролетта в Светилището. Кожата на шията ѝ беше прекрасна и бяла... и тя я докосна леко с треперещи пръсти.

Най-неочаквано го завладя неустоим глад, потребността изпълни цялото му тяло, накара кучешките му зъби да се удължат и устните му да се разтворят леко...

— Тор? Къде си, по дяволите?

Острият тон на Ви разруши мига и той изръмжа през рамо:

— Идвам...

— Добре, защото кралят чака само теб.

Тор погледна още веднъж към фоайето, но Ноуан беше изчезнала. Като че никога не се бе намирала там. Той потърка очи и се запита дали не си беше въобразил случилото се. Дали се беше изтощил до степен да халюцинира?

Ако виждаш неща, това не е от изтощение, изтъкна му един вътрешен глас.

— Не казвай нито дума повече — промърмори той и се провря покрай брата. — Нито една проклета дума.

Ви замърмори под нос, очевидно изреждайки всички прегрешения на Тор, реални и въображаеми, но нямаше значение. Поне ръмженето ангажираше устата на брата, докато той крачеше към Рот, Джон Матю и Куин.

— Готов съм — обяви Тор.

Нямаше нужда никой от тях да произнася на глас „Крайно време беше“. Физиономиите им бяха достатъчно изразителни.

Миг по-късно петимата се дематериализираха на ширналата се морава пред една толкова голяма къща, че вътре можеше да се побере цяла армия. За нещастие обаче, единственият ѝ обитател беше собственикът, защото от рода му беше оцелял само той.

През последните няколко месеца подобна съдба споходи много други къщи. Прекалено много. И историите си приличаха. Семействата бяха унищожени. Надеждата си беше отишла. Вместо да живеят, оцелелите се тътреха едва-едва по земята.

Братята не си въобразяваха, че тези посещения се приемаха радушно, въпреки че, естествено, никой не отказа на краля. И нямаха намерение да разчитат на добрия късмет — докато приближаваха вратата с оръжия в ръцете, бяха образували формация, в която Тор се намираше пред Рот, Ви се движеше отзад, Джон стоеше от страната на ръката, с която кралят държеше кинжала, а Куин от противоположната.

Още две подобни срещи и можеха да си поемат въздух...

Последвалото само доказа, че нещата можеха да се объркат във всеки един миг.

Изведнъж светът започна да се върти, а голямата антична къща се сучеше и гънеше, сякаш бе попаднала във водовъртеж.

— Тор! — викна някой.

Нечия ръка го сграбчи. Някой друг изруга.

— Прострелян ли е?

— Кучи син...

С изругаване Тор отблъсна всички от себе си и възстанови равновесието си.

— За бога, съвсем добре съм...

Ви се беше наврял толкова близо пред лицето му, че на практика се намираще в носа му.

— Върви си у дома.

— Ума си ли изгуби...

— Само пречиш. Обаждам се за подкрепление.

Тор беше готов да спори, но Рот само поклати глава.

— Налага се да се храниш, братко. Време е.

— Лейла може да свърши това — намеси се Куин. — Държа я в готовност да премине в отсамната страна.

Тор погледна към четиримата мъже и знаеше, че е изгубил. Боже, телефонът на Ви вече беше долепен до ухото му. Също така разбираше, че донякъде са прави. Но боже господи, не желаше отново да се сблъска с това изпитание.

— Върви си у дома — нареди Рот.

Ви приключи с разговора.

— Чакаме Рейдж да пристигне... Бинго!

Холивуд се появи, а Тор изруга няколко пъти. Но не можеше да се бори с тях... Нито с реалността.

С ентузиазма на пациент, на когото предстои ампутация, той се върна в имението... за да отиде и да открие Избраницата Лейла.

По дяволите.

През бинокъла си Кор наблюдаваше как почитаемият Асейл крачеше из обширната кухня и спря пред прозорец, гледащ право по посока на копелетата.

Мъжът продължаваше да е все така греховно красив с черната си коса и мургава кожа. Чертите му бяха толкова аристократични, че дори изглеждаше интелигентен, но нещата при глимерата стояха така. Често членовете ѝ с правилни черти на лицата и добре сложени тела биваха приемани погрешно също така и за умни.

Вампирът се захвана да върши нещо, а Кор се намръщи и се зачуди дали не му се привиждаха разни неща. Уви... не. Мъжът наистина проверяваше механизма на огнестрелно оръжие, сякаш беше някаква обичайна дейност. И след като затъкна пистолета под идеално скроеното си сако, взе друг и повтори упражнението.

Странно.

Дали кралят не го беше предупредил за възможни усложнения по време на посещението си?

Но не, това би било глупаво. Ако си глава на расата, не би искал да създаваш впечатлението, че си притиснат.

Особено ако това действително отговаря на истината.

— Излиза — обяви Кор, когато Асейл явно се запъти към гаража. — Няма да се срещне с Рот. Или поне не тази вечер... Или със сигурност не тук. Да прекосим реката. Веднага.

Те мигом се дематериализираха и приеха форма сред няколко бора на границата на имота.

Кор осъзна, че беше сгрешил по отношение на ландшафта. По цялата морава имаше кръгли затревени участъци, а лук, зад къщата, имаше купчина спретнато подредени не просто трупи, а цели дървета.

Както и брадва, забита в пън, трион... и неотдавна нарязани цепеници за горене.

Значи, мъжът имаше поне някакъв доген. И очевидно отчиташе колко е важно да не осигуряваш прикритие за нападатели. Освен ако сечта не бе извършена в името на по-хубавата гледка?

Но от тази страна на къщата не се виждаше друго освен гора.

В действителност Асейл не се държеше като средностатистически аристократ, помисли си мрачно Кор. Въпросът беше защо.

Вратата на най-близката до къщата гаражна постройка започна да се вдига беззвучно, а отварянето ѝ разкриваше все по-обилна ярка светлина. Вътре се задейства мощен двигател, а после оттам се появи на заден ход ниска лъскава черна кола.

Когато автомобилът се закова на място и гаражната врата започна да се затваря, стана ясно, че Асейл чакаше търпеливо къщата да бъде обезопасена, преди да потегли. А когато го стори, не се движеше бързо и фаровете му не бяха включени.

— Тръгваме след него — нареди Кор, свали бинокъла и го закачи на колана си.

Като се дематериализираха на интервали, успяха да последват мъжа покрай реката по посока на Колдуел. Следенето не представляваше никакво предизвикателство. Въпреки че се намираше зад волана на мощна спортна кола, Асейл явно не бързаше... което при други обстоятелства Кор би си обяснил с факта, че като типичен аристократ той няма какво друго да прави, освен да изглежда добре в кожения си салон.

Но може би тук случаят не беше точно такъв...

Колата спираше на всички червени светофари, избегна магистралата и навлезе в преките на централната част на града със същата липса на припряност.

Асейл зави наляво... а после надясно. Отново наляво. Последваха още завои, докато не се озова в най-старата част на града, където тухлените обществени сгради бяха занемарени, а седалищата на благотворителни организации и кухните за бедни бяха по-често срещани от фирмите, гонещи печалба.

Нямаше как до мястото да бъде избран по-заобиколен маршрут.

Кор и шайката му от копелета го държаха под око, като се прехвърляха от покрив на покрив, занимание — което стана по-трудно поради усложняване на обстановката.

Но в следващия миг колата спря в една тясна алея между изоставен пансион и порутена жилищна сграда. Асейл излезе навън, като дърпаше от пурата си, а вятърът донесе сладостния ѝ аромат до обонянието на Кор.

За момент Кор се почуди дали не ги бяха примамили в капан и посегна към оръжието си, а войниците му сториха същото. Но после в пряката се появи голям черен седан и спря на място, а причината за избраната от Асейл позиция стана очевидна. За разлика от новодошлите, вампирът беше паркирал така, че да може да потегли във всяка посока.

Мъдро, ако искаш да изчезнеш бързо.

От другата кола се показаха хора. Общо четирима.

— Сам ли си? — попита онзи отпред.

— Да. Както пожелаете.

Хората се спогледаха, сякаш искаха да си кажат, че намират отстъпчивостта на стоящия пред тях за налудничава.

— Носиш ли парите?

— Да.

— Къде са?

— У мен. — Английският на вампира наподобяваше този на Кор — с тежък акцент, — но приликата спираше дотук. Произношението му беше изискано, а не грубиянско ръмжене. — Стоката ми у вас ли е?

— Да, тук е. Нека видим парите.

— След като огледам какво сте ми донесли.

Човекът, който водеше преговорите, извади пистолет и го насочи към гърдите на вампира.

— Няма да се получи така.

Асейл изпусна облак дим и завъртя пурата между пръстите си.

— Чу ли ме какво казах, загубеняко? — кресна човекът, а ръцете на тримата зад него потънаха в саката им.

— Да.

— Ще стане така, както ние искаме, загубеняко.

— Искате да кажете Асейл, любезни господине.

— Майната ти. Дай ми парите.

— Да, вярно, казахте го вече.

Внезапно вампирът погледна човека в очите от упор и след миг автоматичният пистолет в масивната му ръка започна да вибрира съвсем леко. Намръщен, оня насочи вниманието си към ръката си, като че се опитваше да ѝ изпрати команда.

— Ето как правя бизнес аз — промърмори Асейл.

Дулото на пистолета постепенно започна да се отмества, като се отдалечи от вампира и описа широка окръжност все по-далече и по-далече. С нарастваща паника човекът се вкопчи в собствената си китка, като че беше чужда, но нищо от усилията му не повлия на променящата се траектория.

Докато оръжието постепенно се насочваше към държачия го, другите хора се разkreсяха и се отдръпнаха в различни посоки. Вампирът не каза нищо, не предприе нищо, просто остана напълно спокоен и с контрол върху случващото се. Накара останалите трима мъже да се заковат по местата си, като блокира телата им, но не и

лицата. О, този израз на паника, който се бе изписал върху тях. Каква наслада.

Когато дулото се насочи към слепоочието на мъжа, Асейл се усмихна, а белите му зъби проблеснаха в мрака.

— Позволете ми да ви покажа как правя бизнес аз — произнесе тихо.

И в следващия миг човекът натисна спусъка и се простреля в главата.

Когато изстрелът прокънтя наоколо и тялото му се строполи на земята, очите на спътниците му се разшириха ужасено, въпреки че телата им продължаваха да са неподвижни.

— Ти — обърна се Асейл към намиращия се най-близо до колата. — Донеси ми онова, което купих.

— Аз... аз... аз... — Мъжът преглътна с усилие. — Нямаме нищо.

Асейл реагира с надменност, достойна за крал.

— Извинявай, какво каза?

— Не носим нищо.

— И защо така?

— Защото се канехме да... — На мъжа му се наложи да преглътне отново. — Канехме се да...

— Бяхте решили да ми приберете парите и да ме убиеете? — Когато не последва отговор, Асейл кимна. — В това има смисъл. Но без съмнение, разбирате какво е редно да предприема сега.

Докато вампирът продължаваше да подръпва от пурата си, мъжът, който говореше, започна да придвижва оръжието си, докато дулото му се озова опряно в собственото му слепоочие.

Един по един прозвучаха още три изстрела.

А после вампирът се приближи бавно и угаси пурата си в устата на първия покосен.

Кор се засмя леко, а Асейл се върна при автомобила си.

— Ще го следваме ли? — попита Зайфър.

Ето това беше въпросът. В този район имаше много лесъри, с които да воюват, и нямаше причина да ги е грижа дали Асейл трупа пари от зависимостите на хората. Все пак оставаха още доста часове от нощта и срещата му с краля може би тепърва предстоеше.

— Да — отговори Кор. — Но само ние с Троу. Ако приеме Рот, ще ви намерим.

— Именно по тази причина на всички са ни нужни мобилни телефони — отбеляза Троу. — За по-бърза и по-добра координация.

Кор изскърца със зъби. След като пристигнаха в Новия свят, той позволи на Троу да се сдобие с такъв, но не и на останалите. Обонянието и слухът на един боец, подхранваният му чрез тренировки и практика инстинкт, познаването на врага и на самия себе си, тези неща не пристигаха с месечната сметка. Освен това телефоните трябваше да се зареждат и винаги беше налице опасността да бъдат изгубени или откраднати.

Пренебрегвайки коментара, Кор нареди:

— Останалите вървете и намерете врага.

— Кой от всичките? — попита Зайфър и се засмя от сърце. — Бройката, сред която можем да избираме, нараства все повече.

Така си беше. Асейл не се държеше като аристократ. Подхождаше като мъж, който се старае да изгради своя собствена империя.

Напълно възможно бе този член на глимерата да е вампир от типа на Кор. Кое то значеше, че в някакъв момент можеше да се наложи да бъде елиминиран. При това не като странична, съпътстваща войната жертва.

В Колдуел имаше място само за един крал.

Когато Тор прие форма обратно в имението на Братството, беше бесен на целия свят. Отвратително и грозно разярен.

Влезе във вестибюла и помоли Фриц да отблокира ключалката дистанционно, без да му се пречка на пътя. Нямахше нужда който и да било да го вижда в такова състояние...

На молбата му беше отвърнато и вътрешната врата поддаде на натиска, а той влетя във фойето без публика. Целият първи етаж на къщата беше потънал в тишина, догените се бяха възползвали от отсъствието им, за да се погрижат за спалните на горния етаж, преди да започнат подготовката за Последното хранене.

По дяволите. Вероятно щеше да се наложи да напише съобщение на Фюри, за да разбере къде се намира Лейла...

Заради внезапно задействан се инстинкт той извърна рязко глава и насочи поглед към трапезарията. Някакъв вътрешен глас го тласна да продължи да върви, преведе го през сводестите врати, накара го да отмине дългата полирана маса... и да влезе в кухнята през летящата врата.

Ноуан стоеше пред плота и чупеше яйца в керамична купа.

Сама.

Спря по средата на онова, което вършеше, качулката ѝ се повдигна и тя извърна лице към него.

По някаква причина сърцето му заблъска бясно.

— Плод на въображението ми ли беше? — попита.

— Моля?

— Това, че те видях във фойето, преди да тръгна, фантазия ли е било?

Ноуан бавно спусна ръката си и яйцето в нея бе спасено от счупване. Временно.

— Не.

— Свали отново качулката си.

Не беше молба, а заповед. Такава, каквато Уелси никога не би преглътнала. Ноуан от своя страна се подчини покорно.

И ето че тя се разкри пред погледа му с русата си коса, прибрана в дебела колкото въже плитка, с бялата си кожа и сияйните очи...

— Казах на Ласитър... — Тя прочисти гърло. — Ласитър ме попита дали бих те нахранила.

— И ти какво му отговори?

— Да.

Внезапно той си я представи в басейна, носеща се по гръб, напълно гола, с вода, обгърнала топлата ѝ плът.

Тор протегна ръка и се подпря на един шкаф. Беше трудно да се каже какво го разтърси повече — неочакваната необходимост да впие зъби в шията ѝ или пълното му отчаяние само при мисълта за това.

— Все още съм влюбен в моята шелан — чу се да произнася.

И именно в това си оставаше проблемът. Цялата му решимост и всички тези глупости с обръщането на нова страница ни най-малко не бяха променили чувствата му.

— Знам — отговори Ноуан. — И се радвам за това.

— Редно е да използвам Избраница. — Той направи една крачка към нея.

— Знам. И съм съгласна с това. Тяхната кръв е по-чиста.

Той направи нова крачка.

— Ти си с добро потекло.

— Бях — отвърна рязко тя.

Крехките ѝ рамене започнаха да треперят съвсем леко, като че беше почувствала глада му, а хищникът у него се пробуди. Изведнъж осъзна, че желае да скочи върху плота, до който беше застанала тя, за да може да...

Какво да направи?

Е, това беше очевидно.

Макар сърцето и съзнанието му да не представляваха нищо повече от празна ледена пързалка, замръзнала и плоска до крайност, останалата част от него беше жива, тялото му пулсираше с копнеж, който заплашваше да сложи край на добрите му намерения, нужното благоприличие... и на скръбта му.

Направи още няколко крачки към Ноуан и го осени ужасяващата мисъл, че именно това имаше предвид Ласитър, като му каза да пусне Уелси да си върви — в този миг той я беше оставил зад гърба си. Не го интересуваше нищо освен миниатюрната жена пред него, която

правеше всичко възможно да остане на мястото си, докато той се спускаше към нея.

Спря едва когато се намираше на трийсет сантиметра от жената. Погледът му се плъзна надолу, отмина сведената ѝ глава и се впи в деликатно пулсиращата вена на шията ѝ.

Тя дишаше също така учестено като него.

И когато вдиша, той долови мирис.

Не беше страх.

Най-скъпа Скрайб Върджин, той беше огромен.

Застанала в сянката на извисяващия се над нея воин, Ноуан почувства излъчващата се от него топлина, все едно стоеше пред разбунтувал се огън. И въпреки това... не я изгаряше. И тя не се боеше. Стопли едно толкова дълбоко кътче в нея, че тя не го разпозна веднага като част от себе си.

Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че след миг той щеше да се впи в вената ѝ, а тя щеше да му позволи, но не защото ангелът го поиска от нея и не защото даде клетва, нито пък за да се отплати за нещо от миналото.

Тя... искаше той да го направи.

От него се разнесе просъскване и тя знаеше, че Тормент вече е отворил уста и е разкрил уголемените си кучешки зъби.

Беше време. И тя не нави нагоре ръкава си. А освободи яката на робата, разтвори я широко около раменете си и наклони глава на една страна.

Предостави му шията си.

О, как блъскаше сърцето ѝ.

— Не тук — произнесе дрезгаво той. — Ела с мен.

Хвана я за ръката, дръпна я в килера и затвори вратата. Стените на тясното помещение бяха покрити с рафтове, по които се мъдреха живописни буркани с консервирани плодове и зеленчуци; топлият въздух ухаеше приятно на прясно смляно брашно.

Когато лампата над главите им светна и вратата се заключи, тя знаеше, че го беше сторил той със силата на мисълта си.

Остана взрян в нея, а кучешките му зъби се удължиха още повече, симетричните им бели върхове се подаваха изпод леко

повдигнатата горна устна, докато в същото време очите му горяха.

— Какво да направя? — попита с пресипнал глас тя.

Той се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Какво да направя... за теб? — Симпатът просто си бе взел онова, което му бе нужно, без изобщо да се интересува от нея. А баща ѝ, естествено, никога не беше допускал от нея да се храни мъж. Дали имаше определен начин, по който...

Внезапно Тормент като че се изтръгна от завладялата го вихрушка и отново дойде на себе си. Но въпреки това тялото му остана напрегнато, прехвърляше тежестта си от крак на крак, юмруците му се стягаха и отпускаха, стягаха... и отпускаха.

— Никога ли не си...

— Баща ми ме пазеше. А после бях отвлечена... Преди това никога не го бях правила.

Тормент вдигна ръка и хвана главата си, сякаш изпитваше болка.

— Чуй ме, това е...

— Кажи ми какво да направя.

Той отново устреми поглед към нея, а тя си помисли колко му подходеше името му. Как страдаше само.

— Нуждая се от това — произнесе той, като че на себе си.

— Да, така е. Толкова си слаб, че се измъчвам да те гледам.

Само че той щеше да сложи край на това, помисли си тя, след като погледът му помрачня. И тя знаеше защо.

— Твоята шелан е добре дошла в този момент — заговори Ноуан. — Извикай я в съзнанието си. Остави я да заеме моето място.

Всичко бе позволено, стига да му помагаше. Заради огромната доброта на Тормент към някогашната ѝ личност и заради жестоките машинации на съдбата срещу него тя би сторила всичко за него.

— Може да те нараня — изрече остро той.

— Не по-зле от онова, през което вече съм преминала.

— Защо...

— Спри да говориш. Спри да се опитваш да разсъждаваш. Направи каквото е нужно, за да се погрижиш за себе си.

Настъпи дълго и напрегнато мълчание. А после осветлението се изключи и малкото помещение потъна в мрак, като единствената светлина проникваше през матовите стъкла на вратата.

Ноуан рязко си пое въздух.

Тор задиша учестено.

И после едната му ръка обгърна талията ѝ и я дръпна напред. Когато се блъсна в гърдите му сякаш в стена, тя се почувства, все едно е била захвърлена върху скали, и слепешком протегна ръка, за да се улови за нещо...

Кожата на ръцете му беше гладка и гореща, а мускулите му ясно очертани.

Дърпаше я. Дърпаше плитката ѝ... А после косата ѝ се разпусна и главата ѝ бе освободена от тежестта.

Голямата му длан се плъзна между кичурите, пръстите му се преплетоха с тях и продължиха да дърпат надолу. Шията ѝ се изви още повече, а гръбначният ѝ стълб беше принуден да я последва, докато Ноуан не се окажа поддържана изцяло от неговата мощ.

Дезориентирана и изгубила равновесие, за миг тя забрави какво правят, подобно на него, преди да затъмни помещението.

Потърси лицето му и го откри, но това не ѝ дари утеха. Не успяваше да зърне чертите му, не успяваше да открие него в мъжкото тяло, на което се беше опряла.

Мигом образът му се сведе единствено до една анонимна маска. А тялото му не принадлежеше на Тормент — братът, положил усилия да я спаси, а на някакъв непознат.

Но нямаше връщане назад, не би могла да спре въртенето на колелото, на което даде начален тласък.

Хватката му, ръцете му, притиснатото му към нея тяло се стегнаха още повече. Тя се напрегна, а той сведе глава, дълбоко от гърдите му се разнесе глухо ръмжене, богатият му и наситен аромат почти заглуши чувството ѝ за страх.

Прозвуча въздишка, последвана от фино одраскване, започнало от ключицата и продължило нагоре.

Паниката я сграбчи.

Присъствието му, хватката му около нея, това, че не виждаше ясно всичко, свързано с преживяването, я върна назад към миналото и тя изгуби контрол.

И именно тогава той заби зъби.

Със сила.

Ноуан изплака и направи опит да го отблъсне, но кучешките му зъби вече бяха проникнали дълбоко, а болката наподобяваше ужилване от пчела. И после дойде засмукването, мощно засмукване, придружено от неудържимо треперене на цялото му тяло. Нещо твърдо стърчеше от таза му и се притискаше към корема ѝ.

Като използва цялата си сила, тя се опита още веднъж да се освободи, но усилията ѝ бяха като лек бриз пред лицето на ураганна буря. И тогава... Тазът му започна да се движи с въртеливо движение, притиснат към нея, членът му се отъркваше в робата ѝ в търсене на път навътре, а във въздуха се носеха стонове на доволство. Той дори не почувства страха ѝ, толкова погълнат беше.

С разсъдъка си тя не можеше да си обясни факта, че беше желала това. Втренила поглед в тавана, си припомни как в миналото напразно се беше борила и както и тогава, се помоли всичко това да свърши колкото може по-бързо.

Най-скъпа Скрайб Върджин, какво беше направила...

Тялото ѝ, притиснато към това на Тор, предоставяше всичко, което имаше да предложи: кръв, дихание, плът. И бог беше свидетел, че той го вземаше, грабеше лакомо и ненаситно, пиеше с пълно гърло и желаше нещо повече от вената.

Желаше сърцевината на тази жена. Искаше да е в нея, докато поглъща от нея. И това беше самата истина, макар да беше напълно наясно, че тя не е Уелси. Косата ѝ не беше същата на допир — тази на Ноуан се стелеше права надолу, а не на буйни къдрици. Кръвта ѝ нямаше същия вкус — усещането на върха на езика и в гърлото му беше съвсем различно. А тялото ѝ беше по-слабо и крехко, не така жилаво и силно.

Но той все пак я желаше. Проклетият му член напираше без ни най-малък свян, готов да превзема и... да владее. Поне сексуално.

По дяволите, тази огнена топка от желание и потребност нямаше нищо общо с невзрачното и анемично хранене, което беше имал с Избраницата Селена. Така и трябваше да бъде — тази невъздържаност, това отърсване от цивилизованата обвивка, за да се освободи скритият в него звяр.

И дявол да го вземе, той се отдаде изцяло на усещането.

Помести Ноуан, като си позволи ръцете му да се плъзнат надолу по талията, докато накрая не сграбчи дупето ѝ. Рязко я притисна към остъклените врати на един шкаф и витрините му задрънчаха. Не възнамеряваше да бъде груб, но беше невъзможно да се бори срещу потребността. И по-лошото, дълбоко в душата си той не го искаше. Надигна глава и нададе рев, който оглуши дори самия него, и после отново впи зъби в нея, изгубил контрол над себе си заради тържеството на така дълго лишаваните сетива.

Второто пробождање беше по-високо и по-близо до челюстта, а той засмука още по-жадно. Даваното му от нея бързо подхрани мускулите му, заздравя го, възстанови го, възвърна целостта му.

Засмукването... Дявол да го вземе, засмукването...

Когато най-накрая отдели глава, той беше опиянен от нея, главата му се въртеше, но този път по причина, различна от глада за кръв. Следваше сексът и той всъщност се озърна за легло.

Само че... Те се намираха в килера. Какво, за бога... По дяволите, дори не помнеше как се стигна дотук.

Със сигурност обаче не желаше да я остави да кърви, така че сведе глава. Протегна език и го плъзна по шията, която беше пробил на две места, като се наслади на кадифената ѝ повърхност, вкуси я, подуши я...

Мирисът, проникнал в ноздрите му, не беше от фабричен парфюм. И не беше наситеният аромат на възбудена жена, както в началото.

Тя беше ужасена.

— Ноуан? — промълви, едва сега почувствал, че тя трепери.

Тя издаде дрезгав стон и започна да ридае, а той, подвластен на шока, изпадна във вцепенение. Миг по-късно възвърна сетивата си и почувства как ноктите ѝ дращят горната част на ръцете му, а крехкото ѝ тяло се бори за свобода.

Незабавно я пусна...

Ноуан се блъсна в ъгловия скрин и после се втурна към вратата, дърпаше бравата с такава сила, че имаше опасност да счупи матовото стъкло.

— Почакай, ще те пусна...

В мига щом освободи ключалката, тя изскочи навън, прелетя през кухнята и побягна, сякаш спасяваше живота си.

— По дяволите! — Той се втурна след нея. — Ноуан!

Не го беше грижа кой може да го е чул да вика името ѝ. Докато минаваше покрай дългата маса, гласът му ехтеше под високия таван на трапезарията, а после се озова във фойето.

Когато стъпи върху изобразеното на пода ябълково дърво, в съзнанието му изникна спомен от онази нощ, в която се опитаха да я върнат у дома ѝ, и как нощницата ѝ се вееше около нея, превръщайки я в призрак, докато тя тичаше през осветената от луната ливада.

Сега същото се случваше с робата ѝ, докато тя бързаше към главното стълбище.

Паниката на Тор нарасна дотолкова, че той се дематериализира и прие форма на половината разстояние, но пак остана зад нея. Продължи да я гони, последва я покрай кабинета на Рот и после вдясно по коридора.

В мига щом достигна до спалнята, в която беше настанена, тя се втурна вътре и хлопна вратата.

Той се озова пред стаята ѝ точно навреме да чуе изщракването на ключалката.

Докато кръвта ѝ кипеше във вените му и му даваше силата, липсвала му до този момент, както и апетита за храна, който не беше имал, той си припомни всичко сторено от него, докато се бе вкопчил в шията ѝ.

Тя се отдаде доброволно и с щедрост, а той взе прекалено много и прекалено бързо в тъмното помещение, където той би могъл да е всеки, а не онзи, когото бе приела да нахрани.

Беше я уплашил. Или дори по-лошо.

Завъртя се, облегна се на вратата и подгъна колене, докато задните му части не срещнаха пода.

— Дявол да ме вземе... По дяволите.

Проклет да беше.

О, почакай, той вече беше прокълнат.

Точно преди часа за затваряне на „Желязната маска“ Хекс се намираше в офиса си и клатеше глава към Големия Роб. Помежду им върху бюрото й лежаха още три пакетчета кокаин, белязани със символа за смърт.

— Занасяш ли се с мен?

— Иззех ги от един тип преди десет минути.

— Задържа ли го?

— В границите на законното. Казах му, че имам да попълвам документи. Май забравих да му спомена, че е свободен да си тръгне. За щастие, е толкова пьян, че не го е грижа за гражданските му права.

— Тогава ще отида да поговоря с него.

— Той е там, където обичаш да ги намираш.

Тя излезе и пое наляво. Стаята за разпити се намираше в далечния край на коридора и не се заключваше — последното, от което се нуждаеха, бяха разпавии с колдуелската полиция. А като се имаше предвид всичко случващо се под този покрив всяка нощ, всеизвестен факт бе, че полицаите непрестанно си вряха носа в клуба.

Отвори вратата и изруга. Мъжът, седнал до масата, вече не беше на себе си, брадичката му беше отпусната върху гърдите, ръцете му висяха покрай тялото, а краката му бяха сгънати в коленете и отпуснати настрани. Беше облечен като старомодно конте в стил стиймпънк^[1]. Носеше тесен черен костюм и бяла риза с висока дантелена яка и естествено, нищо не беше както трябва. На първо място тъканта. На второ, фактът, че нито една част от облеклото му не беше ръчно изработена. Даже копчетата... Но така ставаше, когато хора, обичащи да се правят на интересни, нагазеха дълбоко в исторически води. Винаги объркваша всичко.

Затвори тихо вратата, приближи си към него мълчаливо със стиснат юмрук... и удари по масата, за да го събуди.

О, виж ти, имаше тънък бастун, с който допълваше тоалета си. И пелерина.

Мъжът отскочи назад и столът се залюля на два крака, а тя улови бастуна от абаносово дърво във въздуха и остави на гравитацията да реши какво да прави с човека.

Очарователно. В отворената му уста зърна, че на съответните места бяха залепени фалшиви уголемени кучешки зъби от порцелан. Вероятно това го караше още повече да се има за Франк Лангела^[2].

Тя седна точно в мига, когато той се приземи по гръб, и заоглежда сребърния череп на върха на бастуна му, а през това време той се надигна от пода, отупа тъпанарския си костюм и вдигна стола, за да се настани отново на него. Пригладя мастиленочерната си гладка коса, където се виждаха корени с миши цвят.

— Да, ще те пуснем да си вървиш — заяви тя, преди да е попитал. — И стига да ми кажеш каквото искам да знам, няма да замесваме приятелчетата ни от полицията.

— Да. Добре. Благодаря.

Поне не се опитваше да говори с британски акцент.

— Откъде взе кокаина? — Тя вдигна ръка, когато той отвори плювалника си. — Преди да ми излезеш с номера, че принадлежи на твой приятел и ти само го съхраняваш, или че си взел сакото му назаем и той е бил в джоба, държа да те уведомя, че в полицията няма да повярват повече от мен на подобна глупост, а ти гарантирам, че ще имат възможност да изслушат лъжите ти.

Настъпи дълга пауза, по време на която тя се взираше в него. Дори си беше сложил червени контактни лещи, за да придаде повече блясък на очите си.

Запита се дали той някога е пробвал да се дематериализира през стена. Беше готова да му окаже съдействие да опита.

— Купих го на ъгъла на Трейд и Осма. Преди около три часа. Не знам името на мъжа, но обикновено е там всяка вечер между единайсет и дванайсет.

— Само пакетчета с този символ ли продава?

— Не. — Мъжът като че се поотпусна, а акцентът му от Джърси стана по-изявен. — Пласира всичко наред. През пролетта понякога не успях да се добера до кокаин. Но не знам защо, от един месец насам, винаги има наличен. Това ми допада.

Дали пък подражанието на Дракула не беше форма на бунт срещу култа GTL^[3].

— Под какво име е известна стоката? — попита.

— Кинжалът. Пасва на това, което представлявам. — Той посочи към дрехите си, а червеният камък на пръстена на кутрето му проблесна на светлината. — Аз съм вампир.

— Сериозно ли? Мислех, че не съществуват.

— О, съвсем истински сме. — Той ѝ хвърли многозначителен поглед, а очите му заблестяха похотливо. — Мога да те запозная с някои хора. Да те заведа на съборище.

— Те не са ли за вещици?

— Имам три жени.

— Май е доста пренаселено у вас.

— Търся си четвърта.

— Интересно предложение, но съм омъжена. — При произнасянето на тези думи нещо я прободеше в гърдите. — Щастливо, ако мога да допълня.

Не беше сигурна заради кого от двамата им добави последното. Боже, Джон...

Почукването на вратата беше тихо.

— Да — викна тя през рамо.

— Имаш посетител.

В мига щом репликата стигна до ушите ѝ, тялото ѝ се събуди за живот и изведнъж почувства, че е готова да изхвърли навън този маскиран нещастник с главата напред.

Джон беше подранил тази вечер, а нея това я устройваше.

— Приключихме — обяви тя и се изправи.

Човекът също стана, като разшири ноздри.

— Боже, парфюмът ти е... невероятен.

— Не носи подобни гадости в заведението ми или следващия път няма да има разговор. Ясно ли е?

Отвори вратата и долови аромата на обвързан мъж, който се носеше от хелрена ѝ. Мирисът на силни подправки изпълваше целия коридор...

Ето го и него. В другия край. Застанал пред офиса ѝ.

Нейният Джон.

Той извърна глава към нея, кимна и се усмихна с дяволит поглед в очите. А това значеше, че е повече от готов за нея.

— Красива си — произнесе фалшивият вампир, докато пристъпваше към нея.

Тя точно се канеше да го фрасне, когато Джон зърна малкия надървен загубеняк. Не го прие никак добре. Дотича по коридора, а ботушите му блъскаха по пода с такава сила, че заглушаваха басовете на музиката от заведението.

Палячото с неговата шапка и пелерина все още беше напълно съсредоточен върху нея, но това не продължи дълго. В мига щом зърна устремения към него почти сто и петдесет килограмов мускулест гигант, той се сгуши и скри зад Хекс.

Много мъжествено. Да. Наистина добър екземпляр.

Джон спря при вратата и блокира всякаква възможност за бягство, а красивите му сини очи гледаха свирепо над рамото ѝ право към човека. Боже, искаше ѝ се да прави секс с него, помисли си тя.

Представи ги взаимно с небрежно махване с ръка.

— Това е Джон, мъжът ми. Джон, този човек тъкмо си тръгваше. Ще го изпратиш ли до вратата, скъпи?

Преди фалшивият вампир да успее да отговори, Джон оголи зъби и просъска. Това беше единственият друг звук освен подсвиркване, който можеше да издаде, но той въздействаше по-добре от всякакви думи.

— О, боже — промърмори Хекс и отстъпи рязко встрани.

Мераклията се беше изпуснал.

Джон на драго сърце щеше да се погрижи за изхвърлянето на боклука. Някакъв си тъпак от човешкия вид да гледа жена му по такъв начин. Мръсникът извади късмет, че Джон беше толкова настроен за секс. В противен случай би отделил малко време да му счупи някоя ръка или крак, за да му даде да се разбере.

Стисна го здраво за врата и го затътри до задната врата, ритна я, за да я отвори, и го завлече на паркинга отзад.

От устата на онзи се носеше нещо от рода на:

— О, боже, моля те, не ме наранявай.

При това не без причина. Минимално количество здрав разум спираше Джон да не го убие.

Тъй като нямаше друг начин да накара човека да го погледне, Джон завъртя отрепката, сграбчи го за раменете и го повдигна, докато лъскавите му маркови обувки не увиснаха във въздуха.

Когато срещна очите му с този нелеп фалшив червен цвят, Джон вкара фръцълото в транс и изтри спомените му за разкрилите се пред него уголемени кучешки зъби. После... Е, изкуши се да му внуши кратка приказка за това, че вампирите наистина съществуват и ще тръгнат по петите му. Една стабилна доза предизвикана параноя бързо щеше да сложи край на цирка, който разиграваше този загубеняк. Но пък усилията не си струваха. Особено като се имаше предвид, че вече можеше да е в жена си.

С едно последно раздрусване той пусна мъжа да си върви и онзи побягна колкото го държаха краката. Нямаше никакви мускули. Малко тренировка би му се отразила добре.

Джон се обърна по посока на клуба и зърна до сградата, точно под светлината на охранителния прожектор дукатито на Хекс. Представи си я яхнала мощната машина, прилепнала плътно към нея, да взема остър завой с пълна газ...

Отиде до вратата и установи, че е отворена, а тя стоеше на прага.

— Помислих, че ще му откъснеш главата — измърмори тя провлечено.

Беше възбудена до крайност.

Джон тръгна към нея и не спря, докато гърдите ѝ не се притиснаха към неговите, а тя не се отдръпна дори на милиметър. Това, естествено, го разпали още повече. Боже, той и бездруго непрестанно я желаше, а тази самоналожена раздяла, на която си играеха, засилваше още повече копнежа му.

— Искаш ли да влезем в офиса ми? — попита дрезгаво тя. — Или да го направим тук отвън?

Той просто кимна глуповато и тя се засмя.

— Какво ще кажеш да влезем вътре, та да не плашим децата?

Да, за повечето хора сексът не включваше смукането на кръв.

Докато го водеше, той наблюдаваше как ханшът ѝ се полюлява и се зачуди дали анатомично беше възможно езикът ти да увисне чак до земята.

В мига щом вратата беше заключена, се нахвърли върху нея, целуваше я страстно, а ръцете му бързаха да свалят тениската ѝ. Тя зарови пръсти в косата му, а той се наведе, като мислено се благодареше на всевишния, че любимата му не си правеше труда да си слага сутиен.

Смучейки зърното ѝ и поставил ръка между краката ѝ, той я положи върху документите, разстлани на бюрото. Следващият му ход беше да събуе кожените ѝ панталони и след което вече проникваше в нея. Бързо и невъздържано чуване, от онези, при които се разместваха мебели и не оставаха незабелязани от околните. Втория път беше побавен. Третия път беше като онези чувствени лигавщини, които в киното заснемат със замъглен обектив.

Типичният начин да подходиш към банкет: първоначално се натъпкваш, за да потушиш глада; после се съсредоточаваш върху любимите си ястия и завършваш с изискан аперитив...

Стигнаха докрай едновременно — той, наведен над нея, а тя — обгърнала таза му с дългите си крака, и двамата притиснати един към друг толкова плътно, колкото изобщо беше възможно.

Насред финалните тласъци по някаква причина той вдигна глава и се огледа. Насреца му имаше шкаф за папки и допълнителен стол... И по някаква причина за пръв път забеляза, че стената е изградена от бетонни блокчета и е боядисана в черно.

Посока, в която се вираше от месеци. И нищо от видяното не беше достигало до съзнанието му. Сега обаче фактът, че това не е нейният дом, нито неговият, изведнъж се натрапи в главата му.

Тя повече не го покани в хижата си при реката след онзи първи случая, последвал непосредствено раздялата им. Също така не идваше и в имението.

Джон затвори очи и се опита да възвърне връзката си с онова, което вършеше тялото му, но единственото, което изпита, беше далечно усещане за пулсиране някъде под кръста. Отново вдигна клепачи с желанието да зърне лицето ѝ, но тя беше извила шия и успяваше да види само върха на брадичката ѝ. А също и някакви разписания. За охранителите.

Които биха могли да стоят точно пред вратата и да слушат.

По дяволите... Това беше долнопробно.

Той въртеше тайна любов... със собствената си жена.

В началото му се струваше толкова вълнуващо. Откраднати срещи, каквито не бяха имали като гаджета. Смяташе, че винаги ще му се струва така забавно.

Само че над тях открай време имаше надвиснали сенки, нали така?

Стисна очи, осъзнал, че му се искаше да го прави в легло. Тяхно общо легло. И не защото беше старомоден, а защото му липсваше тя, спяща до него.

— Какво има, Джон?

Отвори рязко клепачи. Не биваше да забравя, че тя е наясно с мислите му... Дори способностите ѝ на симпат да бъдеха оставени настрана, тя го познаваше както никой друг. И сега, когато зърна металносивите ѝ очи, гърдите му се стегнаха от тъга. Не му се говореше по въпроса обаче. Времето им заедно беше твърде кратко.

Целуна я продължително и страстно, защото реши, че това е най-добрият начин за отвличане на вниманието и на двамата им. И той подежда. Когато езикът ѝ срещна неговия, той отново се раздвижи в нея и дългите тласъци му предложиха утеха. Ритъмът беше бавен, не неумолим и той се отнесе на място, където съзнанието му се успокои.

Този път финалът дойде като плавно надигаща се вълна и той ѝ се отдаде с известно отчаяние.

Когато всичко отмина, както се случва с всеки оргазъм, изведнъж до слуха му твърде натрапчиво започнаха да достигат далечният тътен на музиката, потракването на токчета в коридора и приглушеното позвъняване на нечий мобилен телефон.

— Какво не е наред? — попита Хекс.

Телата им се откъснаха едно от друго и той забеляза, че бяха почти напълно облечени. Кога за последно се случи да са съвсем голи?

Боже... Беше в онзи блажен период след обвързването им. Кое то сега му изглеждаше като далечен спомен. Може би свързан с някоя друга двойка.

— Как мина нощта с Рот? — попита тя, докато вдигаше панталоните си. — Това ли те тревожи?

Не успяваше да фокусира разсъдъка си, но за щастие, ръцете му действаха съвсем добре, при това не само за да вдигнат ципа на панталона му.

— *Срещата мина добре. Но все пак е трудно да сме сигурни. Глимерата я е грижа единствено за благоприличието.*

— Хм... — Тя нямаше кой знае какво да каже на тема Братството. Но пък като се имаше предвид как се отнесоха към желанието ѝ да се бие, Джон се изненада, че изобщо се поинтересува.

— *А как мина твоята нощ?* — изписа той.

Тя взе нещо, върху което лежеше преди миг.

— Имаме нов дилър в града.

Той улови малкото пакетче, което му подхвърли, и се намръщи, като видя символа, отпечатан върху целофана.

— *Какво е това, по дяволите? На... Древния език е.*

— Да, и нямаме никаква представа кой стои зад всичко това. Но ти обещавам едно. Ще разбера.

— *Кажси, ако мога да помогна.*

— Ще се справя.

— *Знам.*

Последвалата натрапчива и продължителна тишина му напомни къде се намираха в отношенията си... и къде не се намираха.

Прав си — произнесе внезапно тя. — Нарочно не те каня в дома си. И тук ми е достатъчно трудно да се разделяме.

— *Бих могъл да остана. Да се преместя при теб и...*

— Рот никога няма да го допусне. И ще е напълно прав, държа да допълня. Твърде ценен си за него, а моята хижа не може да се мери с имението по безопасност. Пък и какво ще правиш с Куин? Той също има право на нормален живот, а там, където сте в момента, разполага поне с някаква независимост.

— *Да редуваме дните тогава.*

Тя вдигна рамене.

— А когато и това започне да не ни стига? Джон, с толкова разполагаме и е повече, отколкото имат много други. Не мислиш ли, че Тор би убил, за да има възможността да...

— *На мен не ми стига. Аз съм ненаситен, а ти си моя шелан, не някоя на повикване.*

— А аз не мога да се върна в имението. Съжалявам. Ако го сторя, накрая ще ги намразя. Също и теб. Искане ми се да игнорирам онова, което ме дразни, но не съм в състояние.

— *Ще говоря с Рот...*

— Не в Рот е проблемът. Те се съобразяват с теб. Всички до един.

Когато той не отговори, тя се надигна, положи длани върху лицето му и се взря в очите му.

— Така е писано да бъде. Сега върви, за да мога да затворя. И утре вечер се върни при мен веднага щом можеш. Броя минутите.

Целуна го настоятелно.

После се обърна и напусна офиса.

---

[1] Направление в научната фантастика, описващо цивилизация, усвоила до съвършенство механиката и парните двигатели. Модата стиймпънк, съчетава съвременния стил на обличане с елементи и аксесоари, характерни за викторианската епоха — корсети, турнюри, жартieri, гети, цилиндри, джобни часовници, чадъри и т.н. — Бел.ред.

↑

[2] Американски актьор, известен с ролята си на демоничния герой Борис Болкан в мистичния трилър на Роман Полански „Деветата порта“. — Бел.ред. ↑

[3] GTL — съкращение от Gym, Tan, Laundry (фитнес, тен, чисто бельо) — реплика от американския сериал „Джърси Шор“, обобщаваща основните правила, които трябва да следва модерният мачо. — Бел.ред. ↑

Ноуан се събуди от силен и ужасяващ писък, достоен да съпътства кърваво убийство. Отне ѝ миг да осъзнае, че звукът излиза от нея. Устата ѝ беше широко отворена, тялото ѝ беше напрегнато, а белите ѝ дробове я изгаряха, когато издишаше.

За щастие, беше оставила осветлението включено и трескаво огледа покритите с тапети стени на спалнята, завесите и покривката на леглото. После насочи вниманието си към робата... Да, беше облечена с робата си, а не с тънка нощница.

Било е сън. Само сън.

Не се намираше в изба под земята.

Не беше във властта на симпат.

— Съжалявам.

Тя ахна, отскочи назад и се притисна към подплатената табла на леглото. Тормент бе влязъл в стаята ѝ.

— Добре ли си? — попита.

Тя дръпна рязко качулката на главата си и се скри под нея.

— Аз... — Спомените от случилото се помежду им затрудняваха способността ѝ да разсъждава ясно. — Аз... Добре съм.

— Не мога да повярвам — пророни той с пресипнал глас. — Боже... Толкова съжалявам. Няма извинение за онова, което извърших. И вече никога няма да те доближа. Кълна се.

Болката в гласа му я измъчваше, като че бе нейна собствена.

— Всичко е наред...

— Напротив, не е. Дори те карам да сънуваш кошмари.

— Не ме стресна ти. Беше нещо... отдавнашно. — Тя пое дълбоко дъх и продължи. — Странно, че не бях сънувала... онова, което ми се случи... Никога досега. Често мисля за него, но когато спя, виждам само тъмнина.

— А сега какво видя? — попита тихо той.

— Бях отново под земята. В избата. Миризмата там долу... Най-скъпа Скрайб Върджин... Миризмата. — Тя обгърна тялото си с ръце и

се почувства, сякаш отново се намираше зад дебелата дъбова врата. — Буци сол... Бях забравила за буците сол.

— Моля?

— Там долу имаше буци сол за лизане, предназначени за животните. По тази причина белезите ми не се заличиха. Винаги съм мислела, че е използвал някакъв вид симпатска сила или нещо друго, за да ми остави белези. Но не, имаше буци сол и осолено месо. — Тя поклати глава. — Напълно бях забравила за тях. Убягват ми толкова много подробности...

Той изруга грубо и тя вдигна поглед към него. По изражението на лицето му личеше, че му се искаше да убие симпата още веднъж, но той бързо потисна емоциите си, защото не желаше да я разстройва допълнително.

— Не мисля, че някога успях да ти кажа колко съжалявам — произнесе кротко той. — По времето, докато бяхме в хижата на Дариъс. И двамата с него толкова съжалявахме, че...

— Моля те, нека повече не говорим на тази тема. Благодаря ти.

В последвалото неловко мълчание стомахът му издаде звук.

— Трябва да ядеш — промълви тя.

— Не съм гладен.

— Стомахът ти...

— Да гори в ада, ако ще.

Вперила поглед в неподвижната му фигура, тя беше поразена от промяната у него — толкова бързо се беше върнал цветът на лицето му, стойката му беше по-изправена, а погледът му беше много по-буден.

Кръвта притежаваше такава мощ, помисли си тя.

— Ще те храня отново. — Той я изгледа, сякаш бе изгубила ума си, а тя вирна брадичка и срещна очите му. — Несъмнено ще го сторя отново.

Само за да види такова сериозно подобрение за толкова кратък период, тя беше готова да изживее миговете на ужас отново и отново. Завинаги щеше да остане пленница на миналото си, но само каква промяна бе настъпила у него — кръвта ѝ го освобождаваше от изтощението, а това щеше да го поддържа жив на бойното поле.

— Как можеш да го кажеш? — Гласът му вече бе толкова предрезгавял, че пресекваше.

— Просто така го чувствам.

— Не е редно заради чувство за дълг да бъдеш въвлечена така дълбоко в твоя личен ад.

— Това аз си го решавам, не ти.

Тор смръщи вежди.

— В онзи килер ти беше като агне в кланица.

— Ако това беше истина, сега щях ли да си поемам въздух?

— Хареса ли ти кошмарът, който ти се присъни току-що? Позабавлява ли се? — Тя се сви на мястото си, а той прекоси стаята, застана пред прозорците със спуснати капаци и се загледа, сякаш успяваше да види градината отвъд тях. — Ти си нещо повече от прислужница или източник на кръв.

— Да служиш на другите, е възвишена цел — заяви тя с подобаващо достойнство.

Той хвърли поглед през рамо и очите му срещнаха нейните въпреки качулката.

— Но ти не го правиш, за да бъдеш възвишена. С тази роба прикриваш красотата и положението си, за да се самонаказваш. Не мисля, че алтруизмът диктува такива крайности.

— Не ме познаваш, за да са ти известни мотивите ми.

— Бях възбуден. — При тези му думи тя примигна. — Няма как да не си го разбрала.

Ами да, разбрала го беше, но...

— И ако отново впия зъби във вената ти, това пак ще се случи.

— Да, но ти не мислеше за мен — изтъкна тя.

— Това прави ли нещата различни?

— Да.

— Сигурна ли си? — попита сухо той.

— Все пак не предприе нищо, нали така? А едно хранене няма да е достатъчно. Минало е твърде много време. Вече имаш голям напредък, но скоро ще ти е нужно още.

Той изруга, а тя отново вирна брадичка в отказ да се предаде.

След известно време той поклати глава.

— Толкова си... странна.

— Ще го приема като комплимент.

Тор наблюдаваше Ноуан от другия край на спалнята и нямаше как да не изпита респект към нея, макар очевидно да беше изгубила ума си. Излъчваше твърда решимост въпреки следите от ухапване на шията си, въпреки че се събуди с писък и се озова лице в лице с един от братята.

Боже, като чу този писък, само дето не нахълта вътре заедно с вратата. Образът ѝ, стиснала нож и посягайки на себе си още веднъж, го накара да действа, без да мисли. Но просто я завари надигнала се в леглото, в неведение за всичко останало освен случващото се в главата ѝ.

Буци сол. Дявол да го вземе.

— Крака ти — заговори нежно той. — Как се случи?

— Той постави стоманена гривна около глезена ми и ме върза с верига. Когато... ми се нахвърли... тя се впи в плътта ми.

Тор затвори очи, за да прогони образите.

— О, боже...

Не беше сигурен какво да каже след чутото. Просто стоеше на мястото си безсилен, натъжен... Изпълнен с желанието толкова неща в живота и на двама им да бяха различни.

— Мисля, че знам защо сме тук — заговори внезапно тя.

— Защото ти изкреця.

— Не, имам предвид... — Тя прочисти гърло. — Винаги съм се чудила защо Скрайб Върджин ме призова в Светилището. Но Ласитър, ангелът, е прав. Тук съм, за да ти помогна, както направи ти преди толкова много време.

— Нали помниш, че аз не те спасих. В крайна сметка не успях да го сторя.

— Все пак го направи. — Тор клатеше глава, но тя продължи. — Наблюдавах те, докато спиш... още навремето, в Древната страна. Винаги лежеше вдясно от огъня и спеше на една страна с лице към мен. Прекарвах часове да запаметявам начина, по който меките отблясъци от огнището танцуваха върху затворените ти очи, скулите, челюстта.

Стаята изведнъж сякаш се сви около тях, стана по-тясна, по-малка, по-топла...

— Защо?

— Защото тя нямаше нищо общо със симпата. Ти беше мургав, а той блед. Ти беше едър, а той — слаб. Ти беше мил с мен... а той не. Ти беше единственият, който ме спираше да не полудея напълно.

— Не съм го знаел.

— Не желяех да го знаеш.

След миг той произнесе мрачно:

— През цялото време си планирала да се самоубиеш.

— Да.

— Защо не го стори преди раждането? — Боже, не можеше да повярва до какви откровения започваха да стигат.

— Не исках да обричам бебето. Бях чувала слухове какво сполетява онзи, който умре от собствената си ръка, и бях готова да се изправа пред последствията. Но едно неродено бебе? Поначало идваше на света обградено от толкова тъга, не исках да му отнемам шанса да стори каквото може, та да подобри съдбата си.

И все пак въпреки стореното тя не беше прокълната. Може би заради обстоятелствата. Бог знаеше, че е страдала достатъчно, за да избере такъв изход.

В този момент той отново поклати глава.

— По отношение на храненето... Оценявам предложението ти. Наистина съм ти признателен. Но някак не мога да си представя, че повторението на сцена като тази долу би донесло нещо добро на някого от нас.

— Признай, че се чувстваш по-силен.

— Каза, че не си сънувала тази гадост, откакто се е случила.

— Един сън не е...

— За мен е достатъчен.

Брадичката ѝ отново се вирна и проклет да бъде, ако този ѝ навик не беше... е, не трогателен, не. Не, не беше трогателен.

Наистина.

— Ако мога да преживея събитията — каза тя, — мога да се справя и със спомените.

В този миг, устремил поглед към другия край на стаята и станал свидетел на демонстрацията ѝ на воля, той почувства връзка с нея, сякаш телата им бяха омотани заедно с въже.

— Ела при мен — призова го тя. — Веднага щом изпиташ необходимост.

— Ще помисля — отвърна той. — Сега добре ли си? Имам предвид в тази стая. Можеш да заключиш вратата.

— Ще бъда добре, ако отново се обърнеш към мен.

— Ноуан...

— Това е единственият начин да се реванширам пред теб.

— Няма за какво да се реваншираш. Честна дума.

Той се обърна и се запъти към вратата, но преди да пристъпи навън, хвърли поглед през рамо. Тя седеше, втренчена в преплетените си пръсти, със сведена глава.

Оставяйки я на малкото покой, на който можеше да се радва, той отведе протестиращия си стомах в стаята си и се разоръжи. Наистина умираше от глад, апетитът му за храна дълбаеше бездънна яма в долната част на торса му и макар да му се искаше да го пренебрегне, нямаше избор. Поръча един поднос на Фриц, а после се замисли за Ноуан и даде наставления на догена да се убеди, че тя също ще получи нещо за ядене.

После дойде време за душа. След като пусна водата, той се съблече и захвърли дрехите си небрежно на мраморния под. Точно прескачаше купчината, когато зърна отражението си в голямото огледало над умивалниците.

Дори за неговите незаинтересувани очи беше очевидно, че тялото му се е възродило: мускулите му бяха по-стегнати под кожата, раменете му се намираха обратно там, където им беше мястото, а не сведени до зоната на диафрагмата.

Жалко, че не се радваше на възстановяването си.

Влезе в остъклената кабина, застана под струята, разтвори ръце и остави водата да се стича по тялото му. Когато затвори очи, сякаш се върна обратно в килера, свел глава над шията на Ноуан и поемащ от вената ѝ. Трябваше да използва китката, а не шията... Като стана дума, защо не постъпи точно така?

Изведнъж споменът го завладя изцяло. Вкусът, ароматът и усещането за притиснатото към него женско тяло накараха мозъка му да спре да функционира и задействаха сетивата му.

Боже, тя беше... като изгрева.

Отвори очи и погледна надолу към члена си, който се бе пробудил още с първия образ. Бе напрегнат в желанието си да получи

внимание и Тор се уплаши, че възбудата му ще е като глада в стомаха — нямаше да миряса, докато той не направеше нещо по въпроса.

Да бе, как ли пък не. Той да не беше някой вечно надървен тийнейджър, току-що преминал през преобразяването си. Можеше да избира дали иска, или не иска да мастурбира и отговорът беше едно голямо „не“.

Грабна сапуна, натърка краката си и си пожела да беше Ви — не, не заради черните свещи и другите глупости. Но поне ако имаше мозъка на брата, би могъл да разсъждава за молекулярния строеж на пластмасата или за химическия състав на флуоридната паста за зъби, или... как бензинът кара колите да се движат. Или вероятно можеше да си мисли за мъже, и тъй като те не го вълнуваха, представата за тях би могла да доведе до милостиво омекване.

Проблемът се състоеше в това, че той беше просто Тормент, син на Харм... така че се оказа в позицията да си мисли за рецептата на курабии „Тол Хаус“. Нямаше никаква представа от наука, не даваше пет пари за спорт и от години не беше чел вестници или гледал новините по телевизията.

Плюс, че курабиите бяха единственото, което знаеше как да приготви... Какво се слагаше? Масло? Олио? Или маргарин?

Не можа да се сети и започна да се тревожи, че на кулинарния канал в главата му не само му липсваше компетентност, но и нямаше да му свърши никаква работа и относно главния му проблем.

Пробва отново. И единственото, което успя да си спомни, беше как да отвори пакет чипс.

Объркан, напрегнат и отчаян, той затвори очи... и се замисли за своята Уелси — гола в семейната им спалня. Припомни си вкуса и усещането от допира й безбройните пъти, когато са били заедно, всички дни, прекарани слети в едно и задъхани до крайност.

Хвана възбудата си и тапицира съзнанието си с образа на своята спътница, с което закри всичко, имащо нещо общо с Ноуан. Не желаше другата жена в личното си пространство; може и да му се налагаше да върши неща, които не му бяха приятни, но все пак имаше право да постави граници.

Със сигурност не можеше да избира съдбата си, но фантазиите му определено се намираха под негов контрол. Потъркваше пениса си и се помъчи да си припомни всичко за своята червенокоса красавица:

начина, по който косата ѝ се разстилаше върху гърдите му, проблясването на влажната ѝ женственост, как гърдите ѝ стърчаха право нагоре, когато лежеше по гръб.

Но сякаш разглеждаше историческа книга с избелели илюстрации. Като че съзнанието му бе изтрило мастилото от страниците.

Изгубил концентрация, той отвори очи. Дявол да го вземе.

Изостави цялата глупава идея и се залови да прекарва сапуна през гърдите и под мишниците си.

— Господине? — повика го Фриц от стаята. — Бихте ли желали нещо друго?

Нямаше да моли догена за порно. Би било гнусно, откъдето и да го погледнеш.

— Не, благодаря.

— Хубаво тогава. Спете спокойно.

Да. Добре.

— Ти също.

След като вратата се хлопна, Тор сипа шампоан на косата си, както вероятно го правеха всички мъже — изстискваш на воля, натриваш в косата, сякаш се мъчиш да отстраниш петно от килим, и после стоиш под струята с часове, защото си използвал твърде много от каквото ти е купил Фриц.

По-късно щеше да стигне до извода, че би било по-добре да остане с отворени очи. В мига, щом спусна клепачи, за да отмие пяната, топлите струи, плъзгащи се по тялото му, се превърнаха в ръце и потребността да стигне докрай се върна по-силна и от преди, членът му пулсираше, а топките му се стегнаха...

На мига се озова обратно долу в килера със зъби, впити в гладката шия на Ноуан, засмукваше и преглъщаше, за да напълни стомаха си, а ръцете му я притискаха силно към тялото му...

Твоята шелан е добре дошла в този момент.

Той поклати глава при прозвучаването на гласа ѝ в съзнанието му. Но после осъзна, че там се криеше отговорът. Отново стисна възбудата си и заяви на мозъка си, че образите са на неговата Уелси. Че чувството, осезанието, ароматът, вкусът... Всичко това представляваше неговата Уелси, а не друга жена.

Това не беше спомен. Неговата шелан се намираще отново при него.

Изпитаното облекчение беше така внезапно, че той се сепна и отвори широко очи. Тялото му потръпваше, но не само заради оргазма, а и от изненада, че се случваше наистина, а не просто в света на сънищата.

Докато се галеше и наблюдаваше как стига докрай, ерекцията му вършеше онова, за което беше създадена. Гледката не беше еротична, а по-скоро биологична. Осъзна, че това представляваше просто функция на организма му. Също като дишането и яденето. Да, усещането беше приятно, но същото важеше и за дълбокото поемане на въздух. В този вакуум от емоции, в тази самотна душкабина всъщност всичко се изчерпваше с поредица от еякулации с помощта на простатата му.

Чувствата придаваха съдържание на секса, независимо дали ставаше дума за фантазия, или за акт с твоята спътница... или с някоя друга, която не харесваш чак толкова много.

Или не желаш да харесваш, подсказа му един вътрешен глас.

Когато тялото му приключи, той се стресна, че това е бил само първи рунд, защото ерекцията беше в пълна сила, точно както когато започна. Но поне нямаше усещането, че е изменил на спътницата си. Всъщност не чувстваше абсолютно нищо, а това беше добре.

Изплакна се, излезе от кабината, избърса се с кърпа... и я взе със себе си в спалнята. Нямаше съмнение, че след като хапнеше и легнеше, положението щеше да стане доста мърляво, при това не поради никакви проблеми с храносмилането. Но всичко беше... наред. Дотолкова наред, колкото някога можеше да бъде за него.

Сексът с неговата шелан беше значим, разтърсващ, горещ, преобразяващ. Това тук беше секси колкото хрема. Стига да не мислеше за...

Той си наложи да престане и прочисти гърло, въпреки че не говореше на глас. Стига да не мислеше за никой друг от женски пол, всичко щеше да е наред.

На следващата вечер Кор стоеше в нишата пред входа на една тухлена сграда в самия център на града. Потънала навътре с близо метър, тя оформяше пространство, наподобяващо ковчег, и му осигуряваше сянка, в която да се прикрие, както и защита от заблудени куршуми.

Съвсем сам, той беше абсолютно бесен, докато оглеждаше района и държеше под око лъскавата черна кола, която проследи.

Вдигна ръка и погледна часовника си. Отново. Къде бяха войниците му?

Отделянето му от групата, за да последва Асейл, го доведе до тук, но преди да потегли, нареди на останалите да се присъединят към него, щом приключат с първата серия битки. Задача, която не би трябвало да представлява проблем. Всичко, което се налагаше да сторят, беше да направят оглед, като преминават от покрив на покрив в частта от града, където продажбата на наркотици беше най-активна.

Никак не беше сложно.

И въпреки това продължаваше да стои сам.

Асейл все още се намираше в отсрещната сграда и по всяка вероятност общуваше с други хора, подобни на убитите от него предишната вечер. В нея привидно се помещаваше художествена галерия, но Кор беше старомоден, а не наивен. Всякакъв вид стоки и услуги биха могли да се договарят, в което и да е „легитимно“ учреждение.

Асейл се появи обратно навън след близо час и лампата над задния вход на галерията освети гъстата му черна коса и чертите, придаващи му вид на хищник. Ниската му спортна кола, с която сновеше насам-натам, беше паркирана наблизко и докато я заобикаляше, на малкия му пръст проблесна пръстен.

С тези си движения и с типичното си черно облекло той изглеждаше... всъщност точно като вампир. Жесток, чувствен, опасен.

Спря при вратата на колата и бръкна в самото си за ключовете...

И в следващия миг се обърна към Кор с пистолет в ръка.

— Наистина ли мислиш, че не съм наясно откога ме следиш?

Акцентът му беше толкова характерен за Древния свят и толкова натрапчив, че би звучал като чужд език, ако Кор не познаваше от първа ръка въпросния диалект.

Къде бяха проклетите му войници?

Когато Кор се подаде от сенките, самият той с автоматичен пистолет в ръка, забеляза не без задоволство, че другият мъж се притесни донякъде, когато го разпозна.

— Може би си очаквал брат? — произнесе бавно Кор.

Асейл не снижи дулото.

— Бизнесът ми си е мое лично дело. Нямах право да ме следиш.

— А моят бизнес е какъвто аз реша да бъде.

— Методите ти няма да проработят тук.

— И за какви методи става дума?

— Тук съществуват закони.

— И аз така чух. И съм абсолютно убеден, че нарушаваш поне няколко.

— Не говоря за тези на хората. — Като че те бяха без всякакво значение... но поне по този въпрос можеха да постигнат съгласие. — Според Древните закони...

— Вече сме в Новия свят, Асейл. Нови правила.

— Според кого?

— Според мен.

Мъжът присви очи.

— Вече престъпваш всички граници?

— Твоите заключения са си твои собствени.

— Тогава ще се придържам към тях. А сега те оставям... Освен ако не планираш да ме застреляш. Но в такъв случай ще те взема със себе си. — Той вдигна другата си ръка. В нея държеше малък черен телефон. — Само да сме наясно. Бомбата, прикрепена към шасито на колата ми, ще се задейства чрез едно докосване с палец, а именно такава инстинктивна реакция би се получила, ако пратиш куршум в гърдите или гърба ми. О, и може би трябва да добавя, че радиусът на експлозията покрива и мястото, на което стоиш, а детонацията е толкова силна, че няма да имаш възможност да се дематериализираш достатъчно бързо.

Кор се засмя с искрено уважение.

— Знаеш какво казват за самоубийците, нали? За тях няма Небитие.

— Ако ти ме простреляш пръв, няма да е самоубийство. А самозащита.

— И си склонен да го изпробваш?

— Ако ти си склонен.

Асейл изглеждаше напълно безгрижен, сякаш и двата варианта го устройваха — бе готов да живее или да умре, жестокостта и болката не го притесняваха. Но в никакъв случай не правеше впечатление на равнодушен.

От него би излязъл изключителен войник, помисли си Кор. Стига да не беше кастриран от мамчето си.

— Значи, твоето решение — промърмори Кор — се изразява във взаимно унищожение.

— Да. Какво да бъде?

Ако Кор имаше на разположение подкрепление, щяха да съществуват и по-добри начини да се справят със ситуацията. Но не, от войниците му нямаше и следа. А според един от фундаменталните принципи на войната озовеш ли се лице в лице с равностоен противник, който е добре подсигурен и не му липсва кураж, не нападаш — оттегляш се, прегрупираш сили и оцеляваш, за да можеш да се биеш при обстоятелства, по-благоприятни за победата ти.

Освен всичко друго Асейл трябваше да бъде запазен жив достатъчно дълго, та кралят да се срещне с него.

Но ситуацията не беше по вкуса на Кор. И настроението му, поначало мрачно, сега беше в най-черни краски. Не каза нищо повече. Просто се дематериализира в друга пряка на около осемстотин метра разстояние, като остави изчезването му да говори само за себе си.

Когато прие форма до един затворен павилион за вестници, вътрешно направо кипеше. Безпомощността му при сблъсъка с Асейл усили яростта му, която се насочи изцяло към войниците му.

Започна лично да ги издирва, като тръгна от една изоставена сграда, мина през ателие за татуировки и пансион и накрая ги откри на небостъргача. Когато прие форма, те всички бяха там. Помайваха се, сякаш нямаха нищо за вършене.

Гневът изпълни всяка вена в тялото му и закипя в него до точка, в която започна да усеща умопомрачението да пулсира в черепа му.

Разбира се, това се дължеше на глада му за кръв. Ала това, че разбираше къде се корени раздразнението му, никак не го смекчаваше.

— Къде бяхте, по дяволите? — кресна, докато вятърът свистеше около него.

— Нареди ни да чакаме тук...

— Казах ви да ме намерите.

Троу вдигна ръце.

— Дявол да го вземе. Нужни са ни телефони, а не...

Кор се хвърли към другия мъж, сграбчи го за палтото и го запрати към една метална врата.

— Внимавай с тона си.

— Прав съм...

— Няма да водим отново този спор.

Кор рязко се отдалечи от подчинения си, а дрехата му се изду от топлия вятър, духащ над града.

Троу обаче не се предаваше.

— Можехме да сме там, където ни искаш. Братята имат мобилни...

Той се обърна.

— Майната им на братята!

— Бихме се справяли по-добре, ако разполагахме с начини да комуникираме!

— Братята са слаби, защото разчитат на технологиите.

Троу поклати надменно глава като аристократ, който разбира повече от нещата.

— Не, те живеят в бъдещето. И ние не можем да се мерим с тях, ако продължаваме да стоим в миналото.

Кор сви ръцете си в юмруци. Баща му — по-точно Блъдлетър — би блъснал кучия син от покрива на сградата заради наглостта и непокорството му. И Кор направи крачка към другия мъж.

Но не, помисли си той, подчинявайки се на хладната логика. Имаше и по-целесъобразен начин да се справи с това.

— Отиваме на бойното поле. Незабавно.

Отправи поглед към Троу. Имаше един-единствен приемлив отговор и другите го знаеха, ако се съдеше по начина, по който сграбчиха оръжията си и се подготвиха за сблъсък с врага.

И да, вечното конте Троу, който държеше на обществените порядки дори във военна ситуация, естествено, се подчини. Но имаше и други причини, поради които той изпълняваше безпрекословно и стриктно всички заповеди: дългът, който смяташе, че трябва да изплаща вечно, и обвързаността му с останалите копелета, която се усили с годините и беше взаимна... донякъде. И разбира се, скъпата му покойна сестра, която в известен смисъл още беше с него.

Но на практика тя в по-голяма степен беше с Кор.

Той кимна и войниците поеха като поток свободни молекули през лабиринта от тесни улици. В този момент Кор си припомни онази отдавнашна нощ, когато в бедните райони на Лондон един изискан джентълмен се обърна към него с ужасяващо предложение.

Но отплатата за исканата услуга беше много повече, отколкото Троу бе предполагал.

Да накара Кор да убие насилника на сестра му, бе струвало на Троу повече от шилингите в джоба му. Той бе принуден да заплати за това с целия си живот. И изплащането на дълга го превърна в нещо много повече от член на глимерата, който по случайност носеше и име на Братството. Троу не само се бе оказал достоен наследник на рода си, но надмина всички очаквания.

Далеч надмина *всички* очаквания. В действителност Кор се съгласи на сделката, за да използва вампира като пример за слабост пред останалите. От Троу се очакваше да представлява жалка противоположност на истинския воин, унижен, хленчещ лигльо, който с времето щеше да се пречупи и да се превърне в техен роб.

Но ето как се бяха развили нещата.

Уличката, в която приеха форма, беше задушна и воняща на пот заради лятната жегата, а когато войниците му се разпръснаха около него, я запълниха изцяло от стена до стена.

Винаги ловуваха в група; за разлика от братята, винаги се движеха заедно.

Така че всички видяха онова, което се случи в следващия миг. Кор измъкна един от кинжалите си, стисна го здраво за дръжката и се обърна рязко към Троу.

Наръга го в корема.

Някой изкрещя. Неколцина изругаха. Троу притисна раната си и се сви...

Кор го хвана за рамото, измъкна оръжието си и го намушка отново. Мирисът на прясна вампирска кръв беше непогрешим. Нужни бяха обаче два източника, а не само един.

Прибра оръжието си и бутна Троу, който се просна на земята. После взе един от кинжалите му и прекара острието по вътрешната страна на предмишницата си. Прокара окървавената си ръка по тялото на Троу, а после пхна окървавения кинжал в ръката на войника. Клекна и прикова свирепия си поглед в очите му.

— Когато братята те открият, ще те приберат и ще се погрижат за теб, а ти ще установиш къде живеят. Ще им кажеш, че съм те предал и искаш да се биеш редом с тях. Ще се престориш, че си на тяхна страна, и ще намериш начин да проникнем в дома им. — Той тикна пръст в лицето на мъжа. — И понеже си толкова вманиачен на тема обмен на информация, ще ми казваш всичко. Имаш двайсет и четири часа, а после двамата с теб ще се срещнем отново. В противен случай останките на сестра ти ще свършат по много мерзък начин.

Очите на Троу се разшириха върху пребледнялото му лице.

— Да, тя е при мен. — Кор се наведе още по-ниско, докато носовите им почти се докоснаха. — Беше с нас през цялото време. Така че, предупреждавам те, не забравяй на кого е редно да си предан.

— Ти... Кучи син...

— Такъв съм. Имаш време до утре. На небостъргача в четири сутринта. Бъди там.

Очите на Троу пламтяха, когато срещнаха тези на Кор, и ненавистта в тях беше достатъчен отговор. Прахът на мъртвата му сестра беше у Кор и те двамата бяха наясно, че след като бе способен да изпрати дясната си ръка в леговището на звяра, за него нямаше да е кой знае какво да хвърли останките ѝ в кофа за боклук, в някоя мърлява тоалетна или в кошничките за пържене на „Макдоналдс“.

Но мисълта за това беше повече от достатъчна да разтърси Троу. И също както преди толкова много време, сега отново щеше да се жертва заради онази, която беше изгубил.

Кор се изправи и рязко му обърна гръб.

Войниците му стояха рамо до рамо, заплашителна стена, която го наблюдаваше. Но той не се боеше от бунт. Всички до един бяха отгледани, ако можеше да се използва тази дума, от Блъдлетър, обучени от този садистичен вампир на изкуството на боя. И на

стремеж към отмъщение. Ако бяха изненадани, то бе само от факта, че Кор не е предприел по-рано подобна стъпка.

— Върнете се обратно в лагера за остатъка от нощта. Имам среща, на която трябва да отида. Ако се върна и открия, че някой от вас липсва, ще го издира и няма да го оставя просто ранен.

Те си тръгнаха, без да поглеждат към Троу. Всъщност и към Кор не погледнаха.

Мъдро решение.

Яростта му се беше изострила повече и от кинжала.

След като Троу беше оставен сам в уличката, той положи длан върху раната на корема си и я притисна, за да намали загубата на кръв.

Макар тялото му да беше прерязвано от болка, зрението и слухът му бяха неестествено изострени, докато анализираха обграждащата го обстановка. Издигащите се над него сгради бяха високи и неосветени. Прозорците — тесни и с дебели матови стъкла. Във въздуха се носеше аромат на печено месо, като че се намираше недалече от ресторант с барбекю. Отдалече се чуваха клаксони на коли, изскърцването на спирачките на автобус и пискливото кискане на жена.

Нощта едва започваше.

Всеки би могъл да го открие. Приятел. Враг. Лесър. Брат.

Поне Кор го остави с кинжал в ръката.

Със сподавена ругатня се претърколи на една страна и направи опит да се изправи...

Това сложи край на острото и ярко възприемане на света? При новия пристъп на агонизираща болка всичко около него като че избледня, а бомбата в стомаха му избухна с такъв магнитуд, че той се запита дали не е разкъсал нещо.

Отпусна се обратно и се замисли, че Кор може би беше на грешен път. Нищо чудно тази пряка да се окажеше неговият ковчег, а не тепсията, на която искаше да го поднесе на Братството.

И докато лежеше и агонизираше, Троу си даде сметка, че е трябвало да бъде по-предвидлив. С течение на времето свикна да се държи непредпазливо с Кор, така както гледач на тигри може да стане небрежен. Приемал бе за даденост някои модели на поведението му и ги бе тълкувал неоснователно като безопасни и предсказуеми.

В действителност опасността не беше изчезнала, а дори беше нараснала.

И както в самото начало на общуването му с Кор той оставаше в плен на обстоятелствата, които ги бяха събрали.

Неговата сестра. Красивата му и чиста сестра.

Беше с нас през цялото време.

Троу изстена, но не заради болката. Как се беше добрал Кор до праха ѝ?

Прие, че семейството му е устроило подобаваща церемония и се е погрижило за нея, както бе редно. И как би могъл да допусне нещо друго? Щом сделката влезе в сила, не му се разрешаваше да се вижда с майка си или с брат си, а бащата му беше умрял десет години по-рано.

Несправедливостта беше нечувана. Беше се надявал, че в смъртта си тя ще получи заслужен покой. Нали Небитието беше тъкмо мястото за души, светли и прекрасни като нейната. Но без церемония...

Най-скъпа Скрайб Върджин, сигурно ѝ е бил отказан достъп. Ново проклятие се бе стоварило върху него. И върху нея.

Докато се взираше в небето, от което не успяваше да зърне почти никакво късче, той се замисли за братята. Ако го откриеха, преди да е умрял, и ако го приберяха, както допускаше Кор, щеше да свърши онова, което се искаше от него. За разлика от останалите копелета, той изпитваше лоялност, която не беше нито към краля, нито към Кор или побратимите му — макар в действителност да бе започнала да клони към въпросните мъже.

Не, неговата преданост беше към друг... и Кор го знаеше. И именно поради тази причина този деспот отдавна беше положил усилия да се подсигури допълнително срещу евентуално измъкване на Троу.

В началото прие, че вонята, която долови, идва от гниещата храна в някоя кофа за боклук, донесена от топлия повей на постоянно сменящия посоката си вятър. Но не, в ужасяващия букет от аромати се съдържаше издайническа сладост.

Повдигна глава, погледна към долната част на тялото си и към простиращите се пред него десетки метри улица. В края на пряката трима лесъри влязоха в полезрението му.

Смехът им беше неговият погребален звън и въпреки това той установи, че се усмихва, дори след като проблясъците му подсказаха, че са извадили ножове. Мисълта, че съдбата осуетява плана на Кор, му се струваше напълно приемлив изход от ситуацията. Но сестра му... Как би могъл да ѝ помогне, ако е мъртъв?

Докато убийците се приближаваха към него, той знаеше, че онова, което се канеха да му сторят, щеше да накара болката в стомаха му да изглежда като убождане на пръста.

Трябваше да се бори, и щеше да го стори.

До последния удар на сърцето си, до последното издихание, откъснало се от устата му, щеше да се бори с всички сили за единственото, заради което му оставаше да живее.

Проклет да беше, но Тор забелязваше разликата у себе си. Колкото и да мразеше да го признае, когато заедно с Джон и Куин поеха към своя район от централната част на града, той се чувстваше по-силен, по-пъргав... с по-ясно съзнание. И сетивата му се бяха пробудили. Вече нямаше проблем с пазенето на равновесие. Зрението му беше на ниво. Колкото до слуха му, успяваше да долови драскането на ноктите на плъховете, докато се щураха, за да се изпокрият.

Никога не осъзнаваш колко гъста е била мъглата, докато не се вдигне.

Безспорно храненето представляваше нещо могъщо, особено при неговия тип работа, и да, очевидно се нуждаеше от нова професия. Счетоводител. Берач на памук. Психотерапевт на кучета. Всичко, при което цяла нощ седиш на задника си.

Но пък, от друга страна, не би могъл да отмъсти за Уелси, докато върши нещо такова. И след всичко случило се предишната нощ, от станалото в килера до онова, което правеше със себе си, след като най-накрая се озова в леглото, му се струваше, че има какво да изкупва пред нея.

Боже, фактът, че Ноуан му даде такава сила, го караше да си мисли, че по някакъв начин паметта на Уелси е била потъпкана. Опетнена. Съсипана.

Когато се храни от Избраницата Селена, това не го притесни толкова много — може би защото още се намираше в състояние на шок и ступор... или по-вероятно, защото не изпита и най-малка възбуда преди, по време или след това.

Дявол да го вземе, беше толкова готов за битка тази нощ.

И на по-малко от три пресечки намери каквото търсеше — смрадта на лесъри.

Когато той и момчетата се затичаха, без да обелят дума, той не извади нито едно от оръжията си. При настоящото си настроение предпочиташе ръкопашен бой и ако извадеше късмет...

Викът, прозвучал на фона на далечния приглушен звук от трафика, не беше дошъл от жена. Плътен и дрезгав, той можеше да се е откъснал само от гърлото на мъж.

Дотук с тактиката за тиха атака.

Увеличи скоростта си и зави зад близкия ъгъл. Натъкна се на стена от различни аромати, които не беше проблем да определи: вампирска кръв — два вида, и то мъжка. Лесърска кръв — един вид, воняща и противна.

И естествено, в близост зърна повален на асфалта вампир, имаше и двама лесъри на крака, а един се гърчеше на земята, явно току-що наръган в лицето. Кое то обясняваше воя.

С това се изчерпваше информацията, която му бе нужна.

Втурна се напред и се хвърли върху единия от лесърите, праметна ръка около шията му и го запокити във въздуха. Гравитацията си свърши своето и врагът се размаза на пътя по лице. Изкушението здраво да го нарита беше голямо, но фактът, че някой лежеше ранен на сред улицата, правеше ситуацията спешна. Извади един от кинжалите си, прободете кучия син в гърдите и възобнови позицията си за битка, преди още светлината да е избледняла.

Вляво от него, Джон се беше заел с лесъра с кървящото лице, като го запращаше при нечестивия му създател. Куин беше избрал опция номер три и запрати третия лесър с глава в стената.

При липсата, поне за момента, на повече врагове, с които да влезе в схватка, Тор изтича към поваления мъж.

— Троу — произнесе, когато успя да види лицето му.

Войникът лежеше по гръб и притискаше корема си с ръка, а в другата държеше кинжал. Кръвта беше много. Болката явно бе нетърпима, ако се съдеше по измъченото му изражение.

— Джон! Куин! — викна Тор. — Дръжте си очите отворени за копелета.

Когато в отговор получи подсвиркване и „Разбрано!“, се наведе ниско и провери пулса. Лекото трептене, което долови, не беше добър знак. Когато се надигна, срещна светлосиния поглед на другия вампир.

— Ще ми кажеш ли кой ти причини това, или ще ме оставиш да гадая?

Троу отвори уста, изкашля малко кръв и затвори очи.

— Добре, ще заложа на шефа ти. Как се справям? — Тор повдигна ръката на мъжа и огледа раната. Раните беше по-точно казано. — Мястото ти никога не е било до това копеле.

Не отговори, но поне все още не беше изпаднал в несвяст. Дишането му беше твърде учестено, което говореше за болка, изпитвана в пълно съзнание. Както и да е. Кор беше единственото обяснение. Шайката копелета винаги се биеха заедно и никога не биха изоставили войник... освен ако Кор не им наредеше.

Между другото, кръвта беше от двама души. Явно е имало ръкопашен бой с кинжали.

— Какво се случи? Двамата се сдърпахте какво да ядете за Последното хранене? Или може би заради стила на облеклото ви? Или беше за нещо по-сериозно? Хоумър Симпсън срещу Фред Флинтстоун?

Тор действаше бързо, докато обезоръжаваше Троу. Отне му две огнестрелни оръжия в нелошо състояние, голямо количество муниции, няколко ножа, кабел за душене и...

— Кротко — кресна, когато Троу вдигна ръка. Улови я безпроблемно и я свали обратно на земята без почти никакво усилие. — Резките движения ще ме накарат да завърша започнатото от Кор.

— Кинжала на глезена... — изграчи Троу в отговор.

Тор повдигна крачолите на панталоните му и виж ти, още метал.

— Поне те е поддържал добре въоръжен — промърмори Тор, докато вадеше мобилния си телефон и звънеше в имението.

— Възникна проблем — съобщи той, когато Ви вдигна.

След размяна на няколко реплики с Вишъс, двамата с брата решиха да преместят кучия син в тренировъчния център. Все пак врагът на твоя враг можеше да ти бъде и приятел... при подходящите обстоятелства. А и целият мис, обгръщащ имението, би могъл да обърка всичко: от джипиес до Дядо Коледа. Нямаше начин бандата копелета да открият войника, дори това да се окажеше капан.

Десет минути по-късно Бъч пристигна с ескалейда.

Троу не изрази мнение по въпроса, когато го вдигнаха и отнесоха до джипа, за да го натоварят на задната седалка. Вече беше изпаднал в безсъзнание. Добрата новина беше, че в това си състояние не представлявате непосредствена заплаха, но нямаше да е зле и да успеят да го свестят.

Средство за размяна. Източник на информация. Изтривалка... Възможните му приложения бяха безброй.

— Точно пътник, за какъвто си мечтая — отбеляза Бъч, докато се качваше обратно зад волана. Няма да пуска изнервящи коментари от задната седалка.

Тор кимна.

— Идвам с теб...

Първият прозвучал изстрел дойде от четирийсетмилиметровото оръжие на Джон и Тор мигом се обърна в готовност за битка, като едновременно затръшна вратата на ескалейда и посегна за своя собствен пистолет.

Вторият изстрел дойде от врага, който и да беше той.

Макар че се хвърли зад бронирания джип за прикритие, Тор потупа по калника, за да даде знак на Бъч да потегля. Троу беше твърде ценна придобивка, за да се губи време заради група лесъри. И по-лошо, можеше да са копелетата.

Братът натисна газта, а задникът на Тор остана на течение, но той бързо се погрижи за себе си, сви се на кълбо и се превърна в стегната движеща се мишена, която трудно можеше да бъде улучена.

Куршумите ваяха около него, само че онзи с пръста на спуска нямаше представа как се улучва движеща се плячка. Рикоширащите в асфалта куршуми доближаваха тялото му, но недостатъчно бързо. Той се добра до контейнер за боклук и се скри зад него, подготвен да отвърне на огъня веднага щом установеше къде се намират неговите момчета.

В улицата настъпи тишина...

Не, това не беше съвсем вярно.

Прокапване в краката му, като че нещо се стичаше от дъното на големия контейнер за боклук, го накара да се намръщи и да погледне надолу.

Не идваше от контейнера.

По дяволите. Беше улучен.

Като сканиращ компютър, той анализира тялото си и идентифицира местата на нараняванията си. Торса, от лявата страна, в ребрата. От вътрешната страна на ръката над лакътя, десет сантиметра под мишницата. И... това беше всичко.

Дори не беше почувствал стълкновението с куршумите и не изпитваше слабост заради болката или кръвозагубата. Проклетото хранене — беше като да сипеш бензин в резервоара си. Разбира се, не беше за подценяване и факта, че куршумите не бяха засегнали нищо важно, одраскванията бяха повърхностни.

Подаде глава иззад контейнера и не видя никого, но чувстваше убийците наоколо. Поне не успяваше да подуши друга прясна кръв освен своята. Значи, Куин и Джон бяха добре, слава богу.

Последвалото затишие започна да му лази по нервите. Особено след като се проточи. Някой трябваше да рестартира тази битка. Бъч пътуваше с тиктакаща бомба в колата и Тор искаше да е в имението, когато братът пристигнеше там.

Затишието продължаваше.

Неочаквано отново си припомни онази безподобна сцена от килера, своя глад и съпротивата на Ноуан, мощната реакция на тялото си... Завладелият го гняв съсипа концентрацията му и отклони вниманието му от битката... Постави го точно там, където не желаше да бъде.

В съзнанието му цареше пълен хаос, гърдите му горяха и му се прииска да закрещи. Вместо това избра друг начин да се разсее от мислите си.

С две полуавтоматични оръжия, насочени пред себе си, той изскочи иззад контейнера.

Превърна се в същински гръмоотвод. Занатискаха се спусъци. Разлетя се олово. И той беше мишената.

Рамото му отскочи назад и Тор знаеше, че отново е улучен, но не обърна никакво внимание. Фокусира се върху мястото, откъдето идваха изстрелите и започна да стреля с двата си полуавтоматични пистолета към един тъмен ъгъл, като изпразваше пълнителите отново и отново, докато същевременно пристъпваше напред.

Някой крещеше, но той не можеше да го чуе...

Беше превключил на автопилот.

Беше... неуязвим.

Когато дойде обаждането в клиниката, Ноуан се намираше в главната манипулационна на тренировъчния център, за да достави

купчина сгънато операционно облекло, още топло от сушилнята.

Седнала пред бюрото си, доктор Джейн се наведе към телефона.

— Той е какво? Ще повториш ли? Кой? И го водиш *тук*?

В този миг вратата се отвори със замах и Ноуан направи неволна крачка назад. Братята Вишъс и Рейдж изпълниха помещението, когато влетяха в него. Двамата бойци бяха мрачни, очите им бяха потъмнели, веждите смръщени, а телата напрегнати.

В десните им ръце имаше кинжали.

— Почакай, да, те са тук. Кога се очаква да пристигнеш? Да, добре, ще го очаквам. — Джейн затвори и вдигна поглед към мъжете. — Предполагам, че вие отговаряте за сигурността.

— Точно така. — Вишъс кимна към операционната маса. — Така че няма да мога да ти асистирам.

— Защото ще държиш нож, опрян в гърлото на пациента ми.

— Схвана ситуацията. Къде е Елена?

Разговорът продължи, а през това време доктор Джейн подготви апаратурата и инструментите. В последвалия хаос Ноуан се помоли да не бъде забелязана. Кого ли караха?

Вишъс, сякаш бе прочел мислите ѝ, погледна към нея.

— Всички лица, нямащи връзка с операцията, трябва да напуснат тренировъчния център...

Телефонът на бюрото отново извънна пронизително и Джейн още веднъж долепи слушалката до ухото си.

— Ало? Куин? Какво има... Какво? Какво е направил? — Очите на жената стрелнаха Вишъс, а лицето ѝ пребледня. — Колко е зле? Нужен му е транспорт? Имаш ли... Слава богу. Да, аз ще се погрижа.

Тя остави слушалката на мястото ѝ и заговори глухо.

— Тор е ранен. На няколко места. Мани! — извика. — Пристига още един ранен.

Тормент?

Вишъс изруга.

— Ако Троу дори само го е докоснал...

— Излязъл е насред дъжд от куршуми — прекъсна го Джейн.

Всички замръзнаха по местата си.

Ноуан протегна ръка към стената, за да се задържи права, а Рейдж произнесе тихо:

— Моля?

Не знам много повече от това. Куин само каза, че е излязъл от прикритието си, извадил двата си пистолета и просто... тръгнал срещу валящите куршуми.

Другият лекар, Мануел, влетя от съседното помещение.

— Кого очакваме?

Последваха още много приказки, плътните гласове се смесваха с по-тънкия женски. Елена, сестрата, също се появи. После още двама братя.

Ноуан потъна по-дълбоко в ъгъла до шкафа с медицински материали, за да не се пречка, взря се в пода и започна да се моли. Когато в полезрението ѝ влязоха чифт големи черни ботуши, тя поклати глава, защото знаеше какво ще ѝ бъде казано.

— Налага се да си тръгнеш.

Тонът на Вишъс беше спокоен, но категоричен. Почти приятелски, което беше нещо ново.

Тя вирна брадичка и срещна ледените му, подобни на диаманти очи.

— Всъщност ще се наложи да ме убиете и да извлечете тялото ми навън, ако искате да напусна.

Братът се намръщи.

— Виж, ще докарат опасен...

Внезапно прозвучалото глухо ръмжене изненада мъжа. Странно, помисли си Вишъс, решил, че самият той го издава несъзнателно.

Не. Не беше той.

Идваше от нея. Предупреждението се надигаше от нейните гърди и се откъсваше от нейните устни. Прекратявайки звука, тя произнесе:

— Ще остана. В кое помещение ще бъде настанен?

Ви примигна напълно втрещен, а това усещане не му беше твърде познато. След миг хвърли поглед през рамо към спътницата си.

— Джейн, къде ще оперираш Тор?

— Тук. Троу ще бъде настанен във втората операционна. Там вратите са по-малко и шансът за бягство е минимален.

Братът се обърна и се отдалечи, но само за да вземе табуретка и да ѝ я донесе.

— В случай че се умориш да стоиш права.

После я остави на спокойствие.

Най-скъпа Скрайб Върджин, който се изправя незащитен пред врага, запита се тя.

Когато отговорът изплува в главата ѝ, стомахът ѝ се сви на топка — някой с желание да бъде убит по време на изпълнение на дълга си. Ето кой.

Може би щеше да е по-добре Лейла да го храни. Щеше да има по-малко усложнения. Не, нямаше да е така. Избраницата притежаваше невероятна красота, без каквито и да било дефекти. Да, той бе заявил, че не изпитва сексуално желание към никоя, но решимостта на един мъж можеше да бъде поставена на сериозно изпитание от жена, която изглежда по този начин. А подобна реакция би го убила.

Ноуан беше по-добра за него.

Да, точно така. Тя щеше да се погрижи за потребността му.

Докато продължаваше да разсъждава, фактът, че мисълта как той се възползва от шията на друга предизвика у нея необичаен гняв, не беше нещо, което желаше да анализира твърде обстойно.

Троу се събуди в безтегловност. Не виждаше, не чуваше и не чувстваше тялото си, като че обгръщащата го тъмнина го беше превела във вечността.

О, значи, това било Дънд, помисли си. Пълната противоположност на окъпаното от светлина Небитие. Сенчесто място, където прегрешилите на земята биваха заключвани завинаги.

Това беше Адът на Омега и наистина беше горещо.

В корема му бушуваше пожар...

— Не, грешиш. Онзи лесър беше прострелян и отгоре. На полесражението трябва да е имало и още някой.

Сетивата на Троу бързо се пробудиха и изтласкаха празнотата, като че ли слънце огря пейзажа, но той внимаваше да не променя ритъма на дишането си и да не помръдва — мъжът не беше никой от побратимите му.

Същото важеше и за втория, който се обади.

— За какво говориш?

— Когато отидох, за да го наръгам и да го пратя обратно при Омега, той беше надупчен от много куршуми, някои от които биха могли да са изстреляни единствено от високо. Казвам ти, че темето и раменете му бяха направени на нищо.

— Някое от момчетата да е било там горе?

— Не, доколкото знам.

Намеси се и трети глас.

— Не. Всички бяхме долу.

— Някой друг е свършил работата. Тор го простреля няколко пъти, но това със сигурност не беше достатъчно.

— Тихо. Гостът ни се събуди.

След като разкриха преструвката му, Троу отвори очи. О, да. Не се намираше в Дънд, но беше близо — покрай стените на помещението, в което лежеше, се беше подредило цялото Братство на черния кинжал. С тях имаше и други, очевидно войници, както и онази жена, която уби Блъдлетър.

Присъстваше и великият Сляп крал.

Троу се съсредоточи върху Рот. Мъжът носеше тъмни очила, но въпреки това унищожителният поглед зад стъклата им беше силно натрапчив. Най-важният вампир на планетата беше страховит боец: притежаваше умения на изкусен стратег и хладнокръвие на палач, а тялото му беше достатъчно силно, че да му служи и за двете.

Славата му не беше случайна.

Кор си бе избрал много опасен противник.

Кралят пристъпи към леглото.

— Хирурзите ми спасиха живота ти.

— Не се съмнявам в това — произнесе дрезгаво Троу. Най-скъпа Скрайб Върджин, гърлото го болеше ужасно.

— Както аз виждам нещата, при нормални обстоятелства един достоен мъж би проявил благодарност. Но като се има предвид на кого сътрудничиш, нормалните правила не важат.

Троу преглътна няколко пъти.

— Предан съм първо... и... единствено на семейството си.

— Чудно семейство — промърмори Вишъс.

— Говоря за кръвните си роднини. За моята... обичана сестра.

— Мислех, че тя е мъртва.

Троу хвърли гневен поглед към боеца.

— Така е.

Кралят се намеси помежду им.

— Дрън-дрън. Ето каква е договорката. Когато си достатъчно добре, ще бъдеш освободен да си вървиш и да уведомиш света, че аз и момчетата ми сме състрадателни и справедливи като Майка Тереза, без значение кой е шефът ти...

— Беше.

— Без значение. Важното е, че няма да те разкъсаме на парчета...

— Освен ако не вършиш простотии — намеси се Ви.

Кралят стрелна брата с поглед.

— ... стига да се държиш подобаващо. Дори ще ти доведем някой да те нахрани. Колкото по-скоро си тръгнеш оттук, толкова по-добре.

— А ако пожелаея да се бия редом с вас?

Вишъс се изплю на пода.

— Не приемаме предатели.

Рот се извърна рязко.

— Ви, затваряй си проклетата уста. Или ще те изхвърля в коридора.

Вишъс, син на Блъдлетър, не беше от мъжете, към които някой можеше да се отнася така. Очевидно, с изключение на Рот. В този случай братът с татуировки по лицето, репутация на перверзник и смъртоносна ръка изпълни точно каквото му се каза. Замълча.

Коего говореше много за авторитета на Рот — цели томовете.

Кралят се обърна отново към Троу.

— Не бих възразил да науча кой те намушка.

— Кор.

Рот разшири ноздри.

— И те остави да умреш?

— Да. — В известен смисъл все още не му се вярваше. Коего го правеше глупак. — Да... Точно така постъпи.

— Тази ли е причината изведнъж да станеш лоялен на кръвните си роднини?

— Не. Така е открай време.

Рот скръсти ръце пред гърдите си.

— Истината ли говориш?

— Винаги.

— Добре е, че ги напускаш в този момент, синко. Шайката копелета разритват гнездо на стършели и последствията от това няма да им се разминат.

— Честно, аз... няма какво да кажа, което вече да не знаете.

Рот се засмя леко.

— Дипломат.

Вишъс отново не се стърпя.

— По-скоро мърша.

Рот вдигна рязко ръка и черният диамант на кралския пръстен проблесна.

— Някой да изведе този устатник от тук или аз ще го сторя.

— Тръгвам си, по дяволите.

След като братът излезе, кралят потърка чело.

— Добре. Достатъчно приказки. Изглеждаш ужасно... Къде е Лейла?

Троу поклати глава.

— Не се нуждая от кръв...

— Глупости. Няма да умреш, докато си под нашите грижи, та Кор да ни обвини в убийството ти. Няма да му предоставя такъв вид оръжие. — Кралят се обърна към вратата, а Троу чак сега забеляза, че до него седеше куче с повод, който Рот хвана, преди да тръгне. Наистина ли беше сляп? — Не е нужно да казвам, че процесът ще бъде наблюдаван. О, здравей, Избранице.

Мозъкът на Троу напълно отказа да функционира заради видението, влязло в помещението. Истинско... видение. Висока, със светли очи и коса и облечена в бяла роба. Истинска Избраница.

Каква красавица само, помисли си. Слънчев изгрев, който живееше и дишаше... Чудо.

И не беше сама, както подобаваше на такова съкровище. До нея Фюри, син на Агъни, представляваше истинска защитна стена, а лицето му беше така намръщено и напрегнато, сякаш тя му принадлежеше. Дори държеше в ръка черен кинжал, макар че той беше дискретно притиснат към бедрото му — без съмнение, за да не бъде забелязан от жената и тя да се притесни.

— Ще ви оставя — обяви Рот. — Но на твоето място бих мирувал. Момчетата ми си падат малко нервни.

След като великият Сляп крал излезе заедно с кучето си, Троу остана сам с братята, войниците... и жената.

Когато пристъпи в помещението, усмивката ѝ беше като извор на покой и женственост, попаднал в свирепия капан на войната и смъртта. И ако не лежеше, той би паднал на колене в знак на благоговение.

Мина толкова време, откакто за последно се беше озовавал близо до такава жена. Вярно, че вече беше привикнал към уличниците и проститутките, с които се отнасяше като с дами просто по навик, а не по друга причина.

Очите му се насълзиха. Напомняше му за сестра му, каквато би била.

Фюри пристъпи пред нея, с което закри гледката, наведе се и долепи устни до ухото му. Стисна бицепса му, докато болката не стана нетърпима, и произнесе бавно:

— Възбудиш ли се, ще те кастрирам в мига щом тя излезе.

Е... От това по-ясно казано, здраве му кажи. Бърз оглед на стаята показва, че Фюри не е единственият, готов да му скочи. Останалите братя щяха да се боричкат за парчета от мъртвото му тяло, ако се възбудеше.

След като се изправи в пълния си ръст, Фюри се усмихна на жената, сякаш не се бе случило абсолютно нищо тревожно.

— Този войник е много благодарен, задето му даряваш кръвта си, Избранице. Нали така?

„Загубеняко“ остана неизказано. А хватката, стегнала се отново около ръката над лакътя на Троу, беше прикрита и болезнена.

— Изключително благодарен съм — потвърди той.

При тези му думи Избраницата се усмихна на Троу и спря дъха му.

— Ако мога да съм от полза поне мъничко на достоен мъж като вас, значи, съм благословена. Няма по-велико дело в полза на расата ни от преследването на врага.

— Мога да се сетя поне за още едно — промърмори някой под нос.

Фюри й направи знак да се приближи към леглото, а Троу беше в състояние единствено да се взира нагоре към нея. Сърцето му не можеше да реши дали да продължи да бие, или да спре напълно. И докато се мъчеше да си представи какъв би бил вкусът ѝ, се постара да не облизва устни. Със сигурност това би се причислило към списъка със забранени действия. Също така настоятелно напомни на члена си да остане отпуснат, ако не искаше да изгуби двамата си най-добри приятели.

— Не съм достоен за теб — прошепна Троу.

— Абсолютно вярно — изръмжа някой.

Избраницата се намръщи през рамо.

— О, не може да не е. Всеки, вдигнал смело кинжал срещу лесърите, е достоен. — Тя отново погледна към него. — Господине, готов ли сте за мен?

О... По дяволите.

Думите ѝ повлияха директно на члена му. Той мигом се вдигна и поиска своето. Троу затвори очи и се помоли за издръжливост. И за лошо прицелване от страна на братята. Но за никое от двете нямаше голяма вероятност.

Китката ѝ се намираше близо до устните му. Успяваше да я подуши.

Отвори рязко очи и зърна деликатната вена достатъчно близо, че да може да впие зъби в нея. Дано милостивата Скрайб Върджин го спасеше, но единствената мисъл в главата му беше да протегне ръка и да погали гладката кожа на лицето ѝ...

Острието на черен кинжал принуди ръката му да се върне на мястото си.

— Без докосвания — нареди мрачно Фюри.

Е... Ако само това беше разтревожило брата, очевидно проблемът под кръста не беше засечен. Но надали би го укрил при докосване.

Така че без докосване го устройваше напълно.

Легнал в леглото, Тор се събуди с мисълта, че е малко рано за сън. Не беше ли редно да е навън и да се бие? Защо...

— Незабавно доведете Лейла — прозвуча мъжки глас. — Не можем да оперираме, докато кръвното налягане е толкова високо.

За какво ли ставаше дума, зачуди се Тор. Чие кръвно налягане бе с лоши показатели...

— Ще дойде възможно най-бързо — прозвуча далечен отговор.

За него ли говореха? Не, нямаше начин...

Отвори очи и висящата право над лицето му лампа изясни нещата. Не се намираше в спалнята си; лежеше в клиниката на тренировъчния център. И наистина говореха за него.

Изведнъж си припомни всичко. Как излезе иззад контейнера за боклук. Тялото му бе надупчено от куршуми, докато вървеше напред към дъжда от куршуми. Самият той не спря да стреля, докато не се озова пред строполилото се вонящо тяло на убиеца. След това се олюля напред-назад като прът, забит плитко в земята.

После всичко около него изчезна.

Със стон се помъчи да се надигне, но дланите му се плъзнаха по носилката.

Красивата мутра на Манело се появи в полезрението му и замести ярката светлина... Виж му само изражението. Мръсникът

изглеждаше, сякаш току-що някой му е подарил билет за Дисниленд. Изненада!

— Не би трябвало да си в съзнание.

Толкова ли е зле?

— Може би малко по-зле. Не се засягай, но къде ти беше умът, по дяволите? — Добрият хирург се обърна, втурна се към вратата и подаде глава в коридора. — Лейла ни е нужна тук. Незабавно!

Последва някакъв разговор, но той не успя да долови и дума от него. Въпреки силната болка тялото му имаше непоколебимо мнение по въпроса кой трябваше да го храни и според него, независимо колко прекрасна беше Избраницата, това нямаше да е тя.

Шокира се, когато осъзна защо.

Желаеше Ноуан. Макар да не беше честно...

— Аз ще го направя. Аз ще се погрижа за него.

При звука на гласа ѝ Тор стисна зъби и почувства как го изпълва вълнение. Обърна глава и хвърли поглед над масата на колелца с подредени върху нея инструменти. И... Ето я и нея, застанала напълно неподвижно в далечния ъгъл с вдигната качулка и ръце, скрити в ръкавите на робата.

В мига щом я зърна, кучешките му зъби се удължиха, а тялото му сякаш изпълни собствената му кожа, остатъчната вцепененост изчезна и отстъпи място на какви ли не усещания: болка встрани на шията му, в ребрата и под мишницата; напрежение във върховете на кучешките му зъби, като че вече ги беше впил; глад в стомаха — за нея.

Копнеж в члена — за нея.

По дяволите.

Бързо прикри ерекцията си, като дръпна хирургическия чаршаф и го разстла върху таза си.

— Добре, едва ли ще ти е възможно да седнеш — промърмори Мани.

Така ли? О, хей, виж това... Дойде време за втората изненада за лекаря. Симпатията, но се държеше като истински тъп човек, щом опреше до хранене. При толкова силен глад за тази определена жена Тор се беше превърнал в Супермен, способен да повдигне хамър от лежанка, докато със свободната си ръка жонглира с някой и друг смарт.

Единствено се тревожеше за Ноуан. Последния път провалът беше катастрофален. Но тя само му кимна от другия край на

помещението, като че беше наясно точно какво го тревожи и въпреки това готова да направи нужното.

По някаква причина куражът ѝ предизвика парене в очите му.

— Остави ни насаме — поръча на хирурга, без да го поглежда.
— И не пускай никого, преди да съм ви повикал.

Ругатни. Сумтене. Които той пренебрегна. И когато най-накрая чу вратата да се хлопва, си наложи да поеме твърд контрол над инстинктите си. Осъзнаването, че е насаме с нея, слагаше юзди на потребността му да се храни: нямаше да допусне отново да я нарани или уплаши. Точка по въпроса.

Тънкият глас на Ноуан наруши тишината.

— Кървиш ужасно много.

О, боже, явно още не го бяха почистили.

— Изглежда по-зле, отколкото е.

— Значи, трябва да си мъртъв.

Той се засмя леко. После по-силно и предположи, че кръвозагубата бе причината за цялото това кикотене, защото нямаше абсолютно нищо смешно.

Потърка лице и уцели открита рана, което го принуди да легне обратно, а това го накара да се запита дали не беше наистина в беда. Колко ли куршума имаше в тялото му? Колко близо бе до смъртта?

Не се засягай, но къде ти беше умът, по дяволите?

Разтърси глава, за да прогони тези мисли, протегна ръка и я призова. Докато тя се приближаваше, накуцването ѝ беше особено ясно изразено и щом достигна масата, опря хълбок в ръба ѝ, като че кракът ѝ създаваше проблеми.

— Нека ти подам стол — предложи той и понечи да стане.

Деликатната ѝ ръка го спря.

— Сама ще си взема.

Докато я наблюдаваше как куцука към другия край на помещението, стана му повече от ясно, че тя изпитва болка.

— Колко дълго стоя права?

— Известно време.

— Трябваше да си тръгнеш.

Ноуан избута една табуретка на колелца до него и въздъхна, когато тя пое тежестта от краката ѝ.

— Не и преди да се убедя, че си у дома в безопасност. Казаха... че си излязъл насред дъжд от куршуми.

Боже, щеше му се да можеше да види очите ѝ.

— Не е първият случай, при който постъпвам глупаво.

Нима това правеше нещата по-приемливи? Идиот.

— Не искам да умираш — прошепна тя.

Дявол да го вземе. Прочувствените ѝ думи го накараха да изпита объркване.

В отново обгърналата ги тишина той се вгледа в сянката, която хвърляше качулката ѝ, замислен за онзи миг, когато напусна прикритието на контейнера за боклук. После потъна още по-дълбоко в спомени.

— Знаеш ли какво? Бях ти бесен с години. — Тя явно се стресна и той смекчи тона си. — Просто не можех да повярвам какво си причини сама. Ние тримата стигнахме толкова далече — ти, аз и Дариъс. Превърнахме се в един вид семейство и струва ми се, винаги съм мислил, че по някакъв начин ни предаде. Но сега... след като изгубих всичко, което имах... разбирам причината. Наистина я разбирам.

Тя наведе глава.

— О, Тормент.

Той се протегна и обгърна дланта ѝ със своята. Но в следващия миг забеляза, че е окървавен и мръсен, ужасяващ контраст спрямо чистотата на нейната кожа. Когато понечи да отдръпне ръка, тя го спря и я задържа в своята.

Тор прочисти гърло.

— Да, струва ми се, че разбирам защо постъпи така. В онзи момент не си можела да видиш никого освен себе си. Целта ти не е била да нараниш околните. С това си сложила край на своето собствено страдание, защото просто не си можела да го понесеш и минута повече.

Настъпи дълъг миг на тишина и после тя промълви тихо:

— Когато излезе насред летящите куршуми тази нощ, какво се опитваше да...

— Беше свързано единствено с битката.

— Наистина ли?

— Да. Просто си вършех работата.

— Ако се съди по реакцията на братята, те явно мислят, че това не представлява част от задълженията ти.

Той вдигна нагоре очи и долови отраженията им в неръждаемата стомана по периферията на операционната лампа, той — на легло и кървящ, тя — свита и скрита под качулка. Телата им бяха изкривени, нагънати, усукани и безформени заради неравната повърхност, но образите им бяха точни в много отношения — съдбата бе превърнала и двамата им в гротескни фигури.

Интересно, но ръцете им се сключваха точно на мястото, където отражението беше най-ясно и реалистично.

— Мразех се заради онова, което ти причиних снощи — изломоти той.

— Знам. Но това не е причина да се самоубиваш.

Наистина. Нещо друго му даваше достатъчен повод за такова нещо.

Внезапно Ноуан свали качулката си и той мигом устреми поглед към шията ѝ. Дявол да го вземе, копнееше за вената ѝ, онази, минаваща толкова близо до повърхността на кожата.

Времето за бърбрене приключи. Гладът се върна и не ставаше дума само за биология. Искаше отново да се притисне към плътта ѝ, да поглъща от нея не просто за да излекува раните си, а защото харесваше вкуса ѝ и усещането за кожата ѝ до устните му и начина, по който зъбите му проникваха дълбоко и му позволяваха да поеме част от нея в себе си.

Добре, може би малко послъга за дъжда от куршуми. Наистина се мразеше искрено, задето я нарани, но с това не се изчерпваше причината да се изложи на цялото това олово. Истината беше, че тя пробуждаше нещо у него, а тези чувства задействаха механизъм, който беше ръждясал и разнебитен заради липсата на употреба.

Това го ужасяваше. Тя го ужасяваше.

И въпреки това сега, докато наблюдаваше напрегнатото ѝ лице, изпитваше задоволство, че се прибра жив от онази пряка.

— Щастлив съм, че още съм тук.

Последвалата въздишка показва искреното ѝ облекчение.

— Присъствието ти е утеха за не един и съществуването ти на този свят е важно. Изключително значим си.

Той се засмя стеснително.

— Надценяваш ме.

— Ти се подценяваш.

— И аз чувствам същото — прошепна той.

— Моля?

— Знаеш отлично какво имам предвид. — Той подсили думите си, като стисна ръката ѝ, а когато тя не отвърна, добави: — Радвам се, че си тук.

— Аз се радвам, че ти си тук. Това е истинско чудо.

Да, вероятно беше права. Нямаше представа как му се размина. Не носеше бронезащитна жилетка. Може би в късмета му настъпваше обрат.

За съжаление, малко късно.

Вперил поглед в нея, той обхождаше с очи прекрасните ѝ черти, от гълъбовосивите ѝ очи до розовите устни... и елегантната шия, и пулса под фината ѝ кожа.

Внезапно погледът ѝ се отпави към устата му.

— Да — произнесе тя. — Сега ще те нахраня.

В тялото му закипя необузdana сила, тласна таза му нагоре и чак прекали с решаването на проблема на хирурга с кръвното налягане. Но все така съществуваше забранена територия. Онази част от него, която желаше разни неща от Ноуан, неща, които тя не би се чувствала комфортно да върши с когото и да било... такива, свързани със стореното от него под душа и в леглото му в дневните часове... нямаше да излезе на повърхността тук.

И бездруго съзнанието и душата му не проявяваха интерес към нищо от това, което беше още една причина тя да е подходяща за него. Лейла сигурно би се погрижила и за другите нужди на тялото му, докато Ноуан не би сторила такова нещо.

Съществуваха и по-лоши начини, по които можеше да предаде своята шелан, от това, да желае нещо недостижимо. Поне фактът, че беше с Ноуан, и благодарение на неговия самоконтрол, тези импулси щяха да си останат само фантазия. Безобидна неосъществена фантазия, включваща мастурбация, която нямаше по-голямо значение за него от порното в интернет.

Господ да ти е на помощ, обади се вътрешен глас, ако някога тя също те пожелае.

Наистина. Но всичко у нея подсказваше, че това със сигурност
нямаше да се случи.

Той произнесе гърлено:

— Не бързам. И знай едно... Този път осветлението ще остане
включено и ще поема от китката ти само количеството, което си
склонна да ми предоставиш.

Седнала до Тормент, Ноуан се чу отново да произнася:

— Да...

Най-скъпа Скрайб Върджин, помежду им нещо се беше променило. В заредения с напрежение въздух, обгръщащ телата им, се носеше топлина, а електрическият заряд загряваше кожата ѝ отвътре.

Усещането беше напълно различно, отколкото, докато се намираше заедно с него в тъмнината на килера и се бореше с вечната задушаваша хватка на миналото си.

Тормент изруга тихо.

— По дяволите, първо трябваше да ги накарам да ме почистят.

Като че не представляваше нищо повече от кухненски плот, върху който някой е разсипал нещо, или пък дреха, нуждаеща се от изпиране.

Тя се намръщи.

— Не ме е грижа как изглеждаш. Дъхът ти и ударите на сърцето са онова, което има значение за мен.

— Много ниски стандарти имаш за мъжете.

— Нямам никакви стандарти за мъжете. Ала що се отнася до теб, ако си в добро здраве и безопасност, ще съм спокойна.

— Дявол да го вземе — промърмори той. — Наистина не те разбирам... но ти вярвам.

— Това е самата истина.

Загледана към долепените им една до друга длани, тя се замисли за казаното от него, когато говореше за миналото, за семейството, което тримата бяха създали по стечение на обстоятелствата в Древната страна. И как тя го беше съсипала за всички им, включително за собствената си дъщеря.

Вярно бе, че открай време гледаше на дареното ѝ възкресяване като на възможност да се покае, задето сама отне живота си, но осъзна, че в действителност то служи и на други цели.

Някога бе наранила този мъж, но също така бе дарена с възможността да му помогне.

С това се изчерпваше един от фундаменталните принципи в делата на Скрайб Върджин: кръгът се затваряше, за да съществува баланс.

Но при условие че тя изобщо можеше да му помогне.

Завладяна от целта си, тя огледа тялото му или онова, което не беше покрито от хирургическия чаршаф. Гърдите му бяха подплатени с мускули, като от едната им страна имаше белег във форма на звезда, а коремът му беше стегнат и издаваше сила. Имаше множество натъртвания, за които не искаше да си представя от какво са били причинени, и няколко кръгли дупки, които я ужасиха.

Но случващото се от кръста му надолу бе онова, което привлече погледа ѝ. Той придържаше синия чаршаф на мястото му, все едно криеше нещо, а предмишницата и ръката му се напрегнаха, когато тя погледна натам.

— Не се тревожи за това — произнесе гърлено той.

Възбуден е, помисли си тя.

— Ноуан, хайде, погледни ме в очите. Не гледай там долу.

Температурата в помещението се покачи още повече, дотолкова, че тя се замисли дали да не свали робата. И внезапно, като че бе успял да прочете мислите ѝ, тазът му се изви в дъга по начин, който беше... чувствен.

— О, по дяволите... Ноуан, изобщо не бива да мислиш за това.

Някакво странно предсещане закипя във вените ѝ, замая главата ѝ и я накара да почувства лека слабост. Но в никакъв случай не смяташе да откаже да го нахрани; нещо повече — желаше да почувства устата му дори още по-силно.

С тези мисли в ума си тя вдигна китка и я поднесе към устните му.

Просъскването беше кратко, а впиването рязко, болката беше сладостна като убождане от стотици миниатюрни игли. И в следващия миг той вече засмукваше, влажната му топла уста се впи в плътта ѝ и започна да поема от нея ритмично...

Той изстена. Откъсналият се от гърлото му стон издаваше наслада и това накара сърцето ѝ да подскочи в гърдите ѝ и да забие още по-учестено. Топлина, потайна и всепоглъщаща, се разливаше под кожата ѝ, разсъдъкът ѝ се замъгляваше, а тялото ѝ се отпуснаше.

Тормент, сякаш почувствал промяната у нея, изстена отново, проточи шия нагоре, гърдите му започнаха да се повдигат учестено, а от очите му се виждаше само бялото. И в следващия миг започна да издава меки звуци. Подобно смирение изобщо не хармонираше с впечатляващите му размери. Умолителното мъркане се откъсваше от гърлото му продължително и протяжно, редувано с преглъщане.

При запалено осветление и при възможността да отдръпне ръката си, щом пожелае, паниката се прокрадна съвсем бегло у нея, преди да бъде напълно пропъдена. Лежачият до нея беше твърде много Тормент, че да бъде оприличен с друг, и добре осветената и чиста стая нямаше нищо общо с онази изба, а мъжът... беше истински вампир, у когото нямаше нищо дори далечно напомнящо за симпат.

Колкото повече се отпускате тя, толкова по-ясно осъзнаваше случващото се.

Сега тазът му се движеше непрестанно. Под чаршафа, който тя скоро щеше да пере, тазът му правеше въртеливи движения. И при всяко такова движение коремът му се напрягаше, гърбът му се извиваше... а издаваните звуци ставаха по-силни.

Той беше силно възбуден. Дори ужасяващо пострададо, тялото му беше готово да се съчетае, копнееше за това, ако можеше да се съди по движенията му.

В началото тя не можа да си обясни изтръпването, обхванало тялото ѝ — едновременно усещане за вцепененост и свръхчувствителност. Може би се дължеше на факта, че го храни два пъти в рамките на един ден... Но, не. Когато ръцете на Тормент отново притиснаха зоната между краката му, стана ясно, че възбудата му е жадна за внимание, и се налагаше да ѝ се посвети.

Изпълнилото я електричество се завърна с още по-голяма сила, когато осъзна, че той се гали. Устните на Ноуан се разтвориха леко, защото дишането ѝ се затрудни, а топлината под робата ѝ се съсредоточи в долната част на корема.

Най-скъпа Скрайб Върджин, тя беше... възбудена. За първи път в живота си.

Сякаш прозрял мислите ѝ, той прикова очи в нейните. В тях се четеше объркване. И злокобен мрак, който наподобяваше страх. Но също така имаше още от тази топлина. Толкова много...

Срещнал погледа ѝ, той отдели ръка от долната част на тялото си и я вдигна към нея. Когато докосна ръката ѝ, не целеше да я задържи на място или да я възпре, а да погали нежно плътта ѝ.

Вече ѝ беше невъзможно да диша. Но не я беше грижа. Плъзването на пръстите му по кожата ѝ беше опияняващо и я тласкаше все по-близо към невидим пламък. Затвори очи и си позволи да отлети надалече от всякакви грижи и тревоги, докато вече не съществуваше нищо освен усещането на тялото ѝ.

Истината бе, че докато го хранеше, тя също се хранеше, най-съкровена частица от душата ѝ получаваше нещо за пръв път в живота ѝ.

Накрая чу звук от облизване и разбра, че е приключил. Прииска ѝ се да му каже да продължи. По-скоро да го умолява.

Повдигна натежалите си клепачи, неспособна да фокусира погледа си, но това ѝ се стори нещо напълно нормално. Светът беше потънал в мъгла, а също и съзнанието ѝ, усещаше се лишена от кости, с течащ във вените ѝ мед и памук вместо мозък.

Докато при Тормент беше тъкмо обратното.

Той изглеждаше изопнат като струна, не само мускулите на бедрата му се бяха напрегнали, а цялото му тяло, от бицепсите до коремните плочки.

Другата му ръка, тази, която галеше нея, се върна обратно при другата.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш.

Гласът му беше ужасно глух и тя се намръщи, докато се опитваше да разтълкува казаното.

— Нещо лошо ли направих?

— Не, но съм на път... — Той стисна ослепително белите си зъби, а тазът му се раздвижи нагоре-надолу под чаршафа. — Трябва да... Проклятие.

И в този момент ѝ стана ясно.

— Ноуан, моля те... Налага се... Не мога да се въздържа още дълго.

Огромното му тяло беше така красиво в преживяваната агония. Въпреки факта, че беше окървавен, надупчен от куршуми и натъртен, имаше нещо безспорно сексапилно в начина, по който скърцаше със зъби и се извиваше на масата.

За миг кошмарът ѝ, свързан със симпата, заплаши да се пробуди, ужасът се мъчеше да завладее територии по периферията на съзнанието ѝ, но в този момент Тормент изстена и прехапа долната си устна, а удължените му бели кучешки зъби се впиха в меката розова плът.

— Не искам да си вървя — отговори сковано тя.

Лицето му се изкриви, а от устните му се откъсна нова ругатня.

— Ако си до мен, ще станеш свидетел на голямо шоу.

— Ами... Покажи ми.

Това привлече вниманието му и той я стрелна с поглед, а тялото му замръзна неподвижно. Примигваше, без изобщо да помръдва.

— Ще се накарам да стигна докрай. Знаеш ли какво означава това? Оргазъм? — избъбри бързо със суров тон.

Благодаря на Скрайб Върджин за стола, помисли си Ноуан. Защото при съчетаването на дрезгавия му глас с опияняващия аромат и възбуждащо притиснатите към слабините му длани дори здравият ѝ крак не би успял да задържи малкото ѝ килограми.

— Ноуан, разбираш ли?

Току-що пробудилата се част от нея беше онази, която отговори:

— Да. Разбирам. Искам да гледам.

Той поклати глава, като че готов да спори. Но не добави нищо повече.

— Облекчи се, боецо — нареди му тя.

— О, по дяволите...

— Веднага.

След като тя го изкомандва, Тор усети да го връхлита желание да бъде подчинен. Под чаршафа сви едното си коляно и разтворил широко бедра, обхвана здраво с ръка онова жизненоважно място, определящо го като мъж.

Последвалото не подлежеше на описание. Галеше се под смачкания чаршаф, въртеше таза си, притискаше го надолу, тялото му набираще инерция...

О, какви звуци: накъсаното му дишане, стоновете му и скърцането на масата под него. Беше се превърнал в самец, завладян от конвулсиите на страстта. И нямаше връщане назад. За никого от двамата им.

По-бързо. По-голям натиск с ръцете, докато гръдният му кош не се изду до крайност, а тялото му не започна да изглежда по-скоро издялано, отколкото създадено от плът. В един и същ миг от устните му се откъсна проклетие, а долната част на тялото му се разтресе като от експлозия. Неговите спазми я накараха да притисне гърди и да задиша учестено, като че случващото се с него резонираше в нейното тяло. Що за чудо представляваше това? Тормент изглеждаше така, сякаш изпитваше болка, а не показваше признаци, че желае края на това изтезание. Дори го удължаваше, като движеше таза си още по-бързо.

Докато не свърши.

След финала единственият звук в помещението идваше от тяхното дишане, в началото шумно, а после все по-тихо и по-тихо, докато не се успокоиха.

Повишената ѝ чувствителност отшумя и отстъпи място на разума, същото се случи и с него. Отдръпна ръце от мястото под кръста си и тя видя влажно петно върху чаршафа, което преди не беше там.

— Добре ли си? — попита я с дрезгав глас.

Тя отвори уста. Гласът ѝ беше изчезнал и успя само да кимне.

— Сигурна ли си?

Беше трудно да опише с думи онова, което изпитваше. Във всеки случай, категорично не се чувстваше застрашена. Но нещо с нея не беше съвсем наред. Беше едновременно напрегната и замаяна.

— Толкова съм... объркана.

— От какво?

Раните от куршуми в плътта му я накараха да поклати глава. Сега не беше моментът за разговори.

— Нека повикам лечителите. Трябва да се погрижат за теб.

— Ти си по-важна от това. Добре ли си?

Ако се съдеше по упорито стиснатата му челюст, не се канеше да отстъпи. Без съмнение, ако тя тръгнеше да доведе хирурга, той щеше да я последва и да остави след себе си кървава диря, а в момента не можеше да си позволи такова прахосничество.

Ноуан вдигна рамене.

— Просто никога не съм очаквала да...

Не каза нищо повече, осъзнала отново реалността на тяхната ситуация. Тази възбуда и удовлетворението, което той намери... бяха свързани с неговата шелан. Тя го убеди, че Уелесандра е добре дошла помежду им, а той беше пределно ясен, че не желае никоя друга освен нея. Макар да изглеждаше, сякаш Ноуан е обектът на страстта му, най-вероятно просто беше проектирал върху нея образа на своята шелан.

Случилото се нямаше нищо общо с нея. Което наистина не би трябвало да я засяга. Случи се точно онова, което тя му каза, че желае.

Тогава защо чувстваше тази странна празнота?

— Съвсем добре съм. — Тя го погледна право в очите. — Кълна се. Сега позволяваш ли да повикам лечителите? Няма да мога да си поема въздух истински, докато не се погрижат за теб.

Той присви очи, но накрая кимна.

— Добре.

Тя се усмихна сковано и му обърна гръб. Тъкмо беше стигнала до вратата, и той проговори:

— Ноуан?

— Да?

— Искам да ти върна услугата.

Е, не я ли накара това да замръзне на място?

Сърнето на Тор също замря за миг.

Докато Ноуан стоеше до вратата с гръб към него, Тор не можеше да повярва какво бе излязло от устата му, но беше самата истина и той беше твърдо решен да го изпълни.

— Знам, че ходиш в Светилището, за да контролираш потребността си за кръв — продължи той. — Но това едва ли е достатъчно. Не и тази нощ. Поех толкова много от теб през последните двайсет и четири часа.

Тя не реагира, а той долови аромата ѝ и му се наложи да потисне стона си, надигнал се в отговор. Не беше убеден дали тя го осъзнаваше, но откликът на тялото ѝ беше недвусмислен: то желаше онова, което той можеше да му предложи.

Отчаяно.

Само че... Боже, в какво се забъркваше? Канеше се да храни друга освен своята Уелси?

Господ да ми е на помощ, ако тя също ме пожелае...

Не, не, не. Това нямаше нищо общо със секса. Ставаше дума той да се погрижи за нея, след като тя го бе хранила. Предлагаше само кръв, което бездруго беше достатъчно смущаващо.

Сигурен ли си в това?, обади се вътрешният му глас.

Точно се канеше да го наругае, когато в главата му изплува шантавата лекция на Ласитър: Ти си жив. Тя не е. Това, че си се вкопчил в миналото, ги задържа в *Междувремето*.

Тор прочисти гърло.

— Съвсем сериозен съм. Искам сега аз да ти бъда в услуга. Става дума просто за биология...

О, наистина ли?, намеси се същият глас.

Майната ти...

— Моля? — попита Ноуан и хвърли поглед през рамо с вежди, хвъркнали чак до тавана.

Страхотно, не говореше само на себе си.

— Чуй ме, ела, след като приключат да ме кърпят. Веднага след това ще се прибера в стаята си.

— Може да си по-тежко ранен, отколкото предполагаш.

— Не, такива неща са ми се случвали и преди. Много пъти.

Тя вдигна качулката обратно на мястото й.

— Силите ти са ти нужни, за да се възстановиш.

— Ти ми даде повече от достатъчно и за двама ни. Ела с мен... Искам да кажа... По дяволите... Ела при мен.

Последва дълга пауза.

— Ще повикам лекаря.

Ноуан напусна помещението, а той отпусна глава назад и когато тя се блъсна в твърдата възглавница, черепът му се разтресе. Усещането му хареса. И той го повтори.

Манело влезе в операционната.

— Вие двамата приключихте ли тук?

Тонът му не издаваше сарказъм и Тор би го оценил, ако току-що не му беше хрумнало, че бе свършил върху чаршафа.

— Добре, да се захващаме за работа, здравеняко. — Хирургът нахлузи чифт латексови ръкавици. — Направихме рентгенови снимки, докато беше в безсъзнание, и се радвам да те уведомя, че в тялото ти има само два куршума. В гърдите и в рамото. Така че, ще ги отстраня, а после ще зашия всички входни и изходни рани. Лесна работа.

— Първо трябва да се почистят.

— Това е моя работа и довери ми се, разполагам с достатъчно дестилирана вода да отмия засъхналата кръв от теб и да ми остане да измия цяла кола.

— Да... Ами... Не говоря за такъв тип почистване.

Намек, дискретен, колкото изсвирване на гуми. Изражението на Манело премина от спокойно към сериозно професионално и стана ясно, че посланието е разбрано.

— Звучи разумно. Какво ще кажеш да ти подам чист чаршаф?

— Да. Благодаря. — Дявол да го вземе. Изчервяваше се. Или това, или е бил прострелян и в лицето и го забелязваше чак сега.

Чистият чаршаф бе подаден и поет, без никой от мъжете да поглежда към другия, и после Манело се оказа изключително зает с намиращото се върху помощната маса на колелца, като проверяваше иглите, конците, ножиците и стерилните марли, струпани отгоре й.

Невероятно как сексът превръщаше напълно зрели мъже в тийнейджъри.

Тор се захвана със себе си, като нареди на еректирания си член да се кротне. За съжаление, той явно говореше друг език, защото оставаше твърд като железен лост. Може пък да беше глух?

Вече обмисляше отново да замахне с юмрук.

Хвърли мръсния чаршаф на пода и се покри с чист.

— Аз... Готов съм.

Добрата новина беше, че не беше улучен в бедрата, така че Манело щеше да се придържа към областта над кръста.

Добре — отговори лекарят и се върна до него. — Мисля, че ще се справим само с местни упойки. Колкото по-малко медикаменти, толкова по-добре. Мисля да не те приспивам. Става ли?

— Не ме е грижа, докторе. Действай, както намираш за редно.

— Допада ми отношението ти. Ще започнем с раната в горната част на гърдите. Може да усетиш убождане...

— Мааамка му!

— Съжалявам.

— Нищо не можеш да направиш по въпроса. — Е, нищо друго, освен да грабне някой остър кол и да го прикове към масата.

Манело се захвана за работа, а Тор затвори очи и се замисли за Ноуан.

— След това не е нужно да оставам тук долу, нали?

— Ако беше човек, задължително. Но твоите рани вече зарастват. Боже, направо сте невероятни.

— Значи, веднага ще мога да се върна в имението.

— Да. Е, не точно веднага. — Чу се издрънчаване, сякаш лекарят беше пуснал единия от куршумите в подноса. — Мисля, че Мери първо искаше да си поговори с теб.

— Защо?

— Просто иска да се увери, че си добре.

Тор съсредоточи поглед върху Манело.

— Защо?

— Осъзнаваш ли какъв късметлия си, че отърва кожата?

— Не се нуждая от някого, с когото да си „поговоря“, ако това имаш предвид.

— Виж, не искам да се месея.

— Добре съм.

— Тази нощ се остави да бъдеш прострелян.

— Рисковете на професията...

— Глупости. Не си „добре“ и имаш нужда да „поговориш“ с някого. Задник такъв. — Докато произнасяше думите *добре* и *поговориш*, човешкият лекар направи знак за кавички във въздуха, въпреки факта, че пръстите му бяха заети да държат инструментите.

Тор затвори вбесено очи.

— Виж, ще се видя с Мери, когато мога... Но веднага след тази процедура тук съм зает.

В отговор хирургът изреди всякакви прилагателни, свързани с душевното здраве, примесени щедро с нецензурни думи.

Тор остана съвършено безучастен към гнева му.

На изток, в района на фермите, граничещи с Колдуел, Зайфър седеше смълчан на горното си легло. Определено не беше сам в сутерена, където се бяха настанили всички копелета. Тримата братовчеди също бяха там и всеки от тях можеше да започне разговор, но никой не продумваше.

Почти не се движеха. А единственият звук, който се чуваше, бе шумът от мекото дърво, което той дялкахе с ножа си.

Никой не спеше.

Изгревът настъпваше и земята навлизаше под властта на светлината, мислите им бяха унили, а бремето от стореното от водача им тежеше на плещите им.

Изобщо не беше необяснимо, че Кор намушка така жестоко Троу заради непокорството му. Нито пък беше трудно да се повярва, че нареди на останалите да изоставят побратима си, за да бъде открит полумъртъв от врага.

И въпреки това някак си не можеше да го проумее. А очевидно същото важеше и за останалите.

Троу открай време беше спойката, която свързваше групата, мъж с повече достойнство от всички тях, взети заедно... и с ум, превърнал го в дясната ръка на Кор. Обикновено Троу се намираше на предна линия, редом с неприветливия им и пресметлив главатар. Единствено неговият глас можеше да достигне до командващия... Е, поне в повечето случаи. Също така играеше ролята на преводач между тях и останалия свят. Той беше единственият с достъп до интернет, откри тази къща и се мъчеше да им намери жени от тяхната раса, от които да се хранят. Той координираше парите и прислугата.

Също така беше напълно прав за необходимостта от съвременни технологии.

Само че Кор се противопостави на идеята му и сега... ако убийците не се бяха докопали до Троу в онази пряка, то като нищо братята можеха да го довършат просто в името на принципа.

За главите на всички им скоро щеше да бъде определена цена. Беше само въпрос на време.

Огледа издяланото от него и си каза, че е чист боклук. Не бе придобило по-голяма прилика с птица, отколкото, докато още беше дебела кленова пръчка. Истината беше, че нямаше ръцете на майстор, нито пък очите или душата. Това беше просто начин да запълва времето си, когато не спеше.

Щеше му се наоколо да имаше някоя жена. Чуването беше най-големият му талант и той се славеше с това, че може да прекара часове между краката на жена, при това не в бездействие.

Със сигурност такова разсейване би му дошло добре.

Хвърли парчето дърво до крака на леглото и огледа кинжала си. Така чист и остър, способен на много повече от дялкането на някаква окаяна птица.

В началото не харесаше Троу. Мъжът се включи в бандата в една дъждовна нощ и изглеждаше толкова не на място, колкото и беше. Богаташко момче сред търговци на смърт, застанало пред коптор, където без съмнение не би вързало и коня си.

Те възненавидяха всеки сантиметър от него — от шапката му до лъснатите до блясък обувки.

И после Кор ги накара да теглят клечки кой ще го бие пръв. Зайфър спечели и се усмихна, докато пукаше с кокалчетата на ръцете си, готов да сервира на шефа си мъжкото достойнство на своя противник върху сребърен поднос.

Троу размахваше безпомощно ръце при първите няколко юмрука, стоварили се върху него, не си осигуряваше нужната защита и поемаше ударите с главата и гърдите си. Но много по-скоро, отколкото изобщо някой очакваше, нещо у него си дойде на мястото. Стойката му се промени без видима причина, вдигна гарда, а тялото му изпълни дрехите по съвсем различен начин.

Обратът беше... наистина невероятен.

Зайфър продължи да се бие с младежа, като му нанасяше комбинация от удари, които изведнъж той започна да парира... и след известно време дори да им отвръща, докато на него не му се наложи да започне да полага повече усилия.

Това конте се учеше в движение, без да обръща внимание, че изисканите му дрехи се превърнаха в дрипи и подгизнаха от дъжда и

собствената му кръв.

По време на този първи бой, и на всеки следващ, той демонстрира невероятна способност да усвоява. Между първия понесен удар и момента, когато най-накрая се тръшна на земята в пълно изтощение, той напредна повече като боец, отколкото някои войници, прекарвали с години във военния лагер на Блъдлетър.

Изправен над мъжа, Зайфър изплю кръвта от устата си... и после се наведе и му протегна ръката си. Контето имаше още много да се доказва, но по време на тази първа нощ не се изложи.

Всъщност това никога и не се случи.

Беше странно да чувства лоялност към някого от аристокрацията. Но Троу печелеше уважение отново и отново. И вече от дълго време беше един от тях... макар че през тази нощ това можеше да приключи по няколко различни начина.

Зайфър завъртя ножа си, а светлината от свещите, падаща върху острието, го правеше толкова красиво, както и когато биваше допряно от вътрешната страна на женско бедро.

Кор използваше своя кинжал според предназначението му — да съсича, да ранява, да убива. Но каква мишена избра само? Като се имаше предвид всичко, което Троу правеше за тях, техният водач, подвластен на гнева си, им беше донесъл повече вреди, отколкото ползи. Неутоленият глад за кръв на Кор го правеше подвластен на настроенията му. А с неговия начин на мислене и амбициите, които имаше, комбинацията не беше добра.

Нещо погъделичка Зайфър по шията — един от паяците, които съжителстваха с тях, пробяга по кожата му. Той изви ръка назад и го унищожи с ругатня.

Може би трябваше да се опита да поспи. Истината беше, че чакаше завръщането на Кор, но зората отдавна беше настъпила, а той не се прибра. Може би беше мъртъв, може братята да го бяха заловили съвсем сам там навън. А не беше изключено някоя от онези тайни срещи, които провеждаше с членовете на глимерата, да не е протекла гладко.

Зайфър установи с изненада, че не го беше грижа. Ако трябваше да е искрен, по-скоро се надяваше Кор никога вече да не се прибере.

Това представляваше огромна промяна в мисленето му. Преди време в Древната страна, когато бандата се събра за първи път, те бяха

просто шайка наемници и всеки действаше сам за себе си. Блъдлетър беше единственият, способен да ги обедини. Тази машина за убиване, на която липсваха каквито и да били милосърдие и желание да контролира импулсите си, беше най-суровият мъж, обувал някога войнишки ботуши, и всички те го следваха като символ на свободата и непобедимостта във войната.

В крайна сметка за никого от тях нямаше и изгледи някога да бъде приет в Братството.

С течение на времето обаче помежду им се бяха създали връзки. Без значение как Кор приемаше нещата, войниците, които се биеха под командването му, развиха чувство за лоялност един към друг... което включваше дори бившия аристократ Троу.

— Ще говориш ли с него? — попита Сайфън от долното легло.

Двамата със Сайфън дележа двуетажно легло от цяла вечност и Зайфър винаги беше отгоре. Същото важеше и за жените, те двамата образуваха добър екип. Сайфън не падаше по-долу от него — било в легло, на пода, до стена... а и на бойното поле също.

— Да, ако се прибере.

— Ще го преживея, ако не го направи. — Акцентът му беше много силен и преиначаваше сричките при изговаряне. Същото важеше и за братовчедите му. — Той не биваше да постъпва така.

— Вярно.

— Не е нужно сам да се изправяш пред него.

— Не, аз имам грижата.

Последвалото сумтене означаваше, че само да даде знак, ще получи подкрепа, и като нищо такава можеше да му е нужна. Кор беше точно толкова брутален като боец, колкото и като любовник.

— Проклети паяци — промърмори Зайфър и отново се перна по врата.

— Трябваше да предприемем нещо — обади се някой в полумрака.

Беше Балтазар.

Стаята се изпълни с възгласи на съгласие.

— Вече няма да стоим безучастни — обяви Зайфър. — И ще предприемем нещо още сега.

Стига проклетникът да се прибереше. А ако не го стореше, то нямаше да е, защото е размислил заради стореното. Не и Кор. Беше

също така решителен като остриетата си.

Едно нещо обаче беше ясно. Ако Троу бе мъртъв, Кор щеше да се сблъска с бунт. По дяволите, това можеше да се случи, дори и да оживееше. Никой не можеше да поставя главите им на дървника само за да се добере до трона, защото не цени връзките помежду...

Зайфър се фрасна по темето с такава сила, че някой подхвърли:

— Имаме бичове, ако предпочиташ...

Влагата по дланта му го накара да я вдигне към очите си...

Кръв. Червена кръв. Много.

Дявол да го вземе, проклетата гадина явно го беше ухапала. Вдигна и другата си ръка и провери мястото, като опипваше с пръсти...

Една капка уцели китката му.

Вдигна поглед към гредите над главата си и следваща капка се озова на бузата му, след като се беше процедила през пукнатина в дървото.

Скочи от леглото си с ножове в двете ръце, преди да я е последвала друга.

Останалите мигом наскочаха, без да зададат дори един въпрос. Само видът му, готов за битка, вече ги беше изкарал от леглата им и беше изострил вниманието им.

— Кървиш — прошепна Сайфън.

— Не е от мен. Идва от горния етаж.

Зайфър вдиша с намерение да долови мириса, но единственото, което успя да подуши, беше застоялата и натрапчива воня на влажно подземие.

— Възможно ли е Братството да ни е доставило Кор? — попита някой на един дъх.

До секунди пистолетите бяха подготвени, а към гърдите им бяха прикрепени брони.

— Аз тръгвам пръв — обяви Зайфър.

Никой не се впусна в спор, но и бездруго той вече се намираше на масивното стълбище и се изкачваше нагоре. Другите го последваха и макар общо да надвишаваха четиристотин и петдесет килограма, се придвижиха, без да издадат и звук, не се чу нито едно изскърцване на старата дървесина под натиска на ръцете или краката им.

Или поне докато не стигнаха до върха. Най-горните три стъпала умишлено не бяха добре прикрепени, за да издадат евентуален опит за проникване. Той ги пропусна, като се дематериализира директно пред подсилената със стомана врата, монтирана в стоманена каса, а върху мазилката на стените бе прикована стоманена мрежа.

Нямаше начин някой да влезе или да излезе безпроблемно.

Внимателно отключи и натисна бравата. После откряхна вратата на по-малко от сантиметър.

Миризмата на прясна кръв изпълни ноздрите и синусите му. Беше така наситена, че почувства сладникавия ѝ вкус в гърлото си. И разпозна източника. Беше Кор. Но с него нямаше никой друг — не се долавяха зловонието на лесъри, типичният за мъжките вампири мирис на силни подправки или жалката човешка смрад.

Зайфър направи знак на останалите да изчакат. Те щяха да му спасят задника, ако носът му го беше подвел.

Отвори вратата с рязко и безшумно движение и пристъпи в изкуствената тъмнина, осигурявана от капациите и завесите на прозорците. Отвъд покрития с изпочупени плочки под на кухнята и прашните дъски на коридора, в далечния край на дневната, окъпан от златистата светлина на свещите, Кор седеше в локва кръв. Все още беше облечен в бойните си дрехи, а косата и пистолетите му лежах на пода до него. Краката му бяха протегнати напред, а голите му окървавени ръце бяха положени върху бедрата.

Стискаше кинжал.

Пробождаше се сам. Забиваше смъртоносното острие в мускулестите си силни ръце отново и отново, а кървящите рани бяха твърде много, че да бъдат преброени. Но не това беше шокиращото. Лицето му беше мокро от сълзи. Стичаха се по бузите му и капеха от челюстта и брадичката, за да се смесят с кръвта му.

Чуваха се откъслечни думи, произнасяни с дрезгав гърлен глас:

— Проклет страхливец... Циврець безполезен страхливец... Престани... Престани... Постъпи с него, както се налагаше... Проклет страхливец...

Очевидно и някой друг също се бе привързал към Троу.

Нямаше спор, че водачът им изглеждаше жалък в болката и разкаянието си.

Зайфър внимателно се върна обратно през вратата и я затвори.

— Какво става? — настоя Сайфън в тъмнината.

— Трябва да го оставим насаме.

Значи, Кор е жив?

— Да. И е поразен от собствената си ръка, съвсем не без основание. Пролива кръвта си заради онзи, когото прониза така смъртоносно.

Прозвуча одобрително мърморене, а после всички се обърнаха и слязоха по стълбите.

Това вече беше някакво начало. Но му предстоеше да извърви дълъг път, за да си спечели обратно лоялността им. А и трябваше да узнаят какво се е случило с Троу.

Седнал на твърдия под в локва от собствената си кръв, Кор беше разкъсван между обучението, получено от Блъдлетър, и своето... сърце по всяка вероятност. На неговата възраст му беше странно да установи, че всъщност разполага с такова, и му беше трудно да смята откритието си за благословия.

По-скоро му изглеждаше като знак за провал. Блъдлетър му бе разяснил ясно какво се иска от един добър войник и емоции, различни от гняв, мъст и кръвожадност, не фигурираха в списъка му. Верността беше нещо, което да изискваш от подчинените си, и ако не ти я предложат, ти лично се отърваваш от тях, също като от неизправни оръжия. Респект се дължеше единствено към силата на врага просто защото не ти трябва да бъдеш надвит заради факта че си подценил противника. Любовта се свързваше единствено с придобиването и запазването на властта...

Отново заби окървавеното острие в плътта си и изсъска заради болката в ръцете и краката, която замайваше главата му и караше сърцето му да прескача удари. Бликна прясна кръв и той се помоли чрез нея да изхвърли от тялото си това объркващо чувство на разкаяние, обзело го малко след като изостави Троу на земята.

Как можа всичко да се обърка така...

Началото на хаоса настъпи, когато не си тръгна от онази пряка.

След като отпрати мъжете си надалече от Троу, той възнамеряваше също да се махне... но в крайна сметка се озова спотаил се на покрива на една от сградите, откъдето скришом

наблюдаваше войника си. Оправда се пред себе си с желанието си да се увери, че Братството ще открие втория в командването му, а не Обществото на лесърите, защото се нуждаеше от информация за братята.

Само че беше наблюдавал как Троу се гърчи на асфалта и крайниците му се извиват под странни ъгли, докато търси облекчение от болката. Осъзнаването, че един горд воин е доведен до безпомощно състояние, го съкруши.

Каква беше причината да му причини такова страдание?

Изложен на поривите на вятъра, Кор проясни главата си и охлади яростта си. Това го накара да си даде сметка, че действията му го карат да се чувства зле. Непоносимо зле.

Когато пристигнаха лесърите, той извади пистолета си, готов да защити същия онзи мъж, когото лично покоси. Но Троу нанесе страховит пръв удар... а после пристигнаха братята и действаха точно както предвиди той. Отърваха се от лесърите с лекота, след това вдигнаха Троу и го натовариха на задната седалка на черен автомобил.

В този момент Кор си наложи да не следва джипа. И причината за решението му не беше с цел да изпълни плана, подтикнал го към предишните му действия. А защото в скривалището на Братството Троу щеше да получи най-добрите медицински грижи.

Както и да одумваха негодниците за прекомерната им привързаност към лукса, Кор беше наясно, че имаха на разположение най-добрите лекари и апаратура. Братята бяха лични гардове на краля; Рот не би се задоволил да им предостави нищо по-малко от най-доброто. Последваше ли ги с идеята да се вмъкне в имението им, можеше да го открият и да влязат в схватка, вместо да предложат на Троу грижите, от които се нуждаеше.

Нямаше спор, че Кор остана настрани, ръководейки се от погрешна причина, неприемлива причина... Противно на цялото си обучение, той избра живота на Троу пред амбициите си. Гневът му го тласкаше в една посока, а разкаянието — в друга. И второто победи.

Без съмнение Блъдлетър се беше обърнал в гроба.

Решението беше взето и той остана съкрушен сред шума на нощта, когато в улицата се разнесе стрелба, преди още автомобилът, натоварил Троу, да бе имал възможността да потегли.

Настъпи кратко затишие, в което Кор успя да събере мислите си... и в следващия миг Тормент, син на Харм, се появи на сред улицата, напускайки прикритието си, и се превърна в мишена за новопристигналата група лесъри, докато самият той изпразваше пистолетите си в тях.

Беше невъзможно да не изпита уважение.

Кор се намираше точно над убицеца, открил стрелба срещу брата. Дори след като куршумите на врага улучиха Тормент, той продължи да стреля с двата си пистолета, решителен и напълно непоколебим.

Един изстрел в главата и с него завинаги щеше да е свършено.

Мотивиран от нещо, което отказваше да назове, Кор се хвърли по корем, примъкна се до корнизата на сградата, протегна собственото си оръжие и изпразни пълнителя в един прикриващ се лесър, с което сложи край на всякаква възможност братът да бъде убит. Стори му се подходяща награда за проявата на такъв кураж.

После се дематериализира далече от района и крачи по улиците на Колдуел с часове, а уроците, научени от Блъдлетър, блъскаха по вътрешната му врата и настояваха да бъдат допуснати, за да унищожат всякакви тревоги, че постъпката му спрямо Троу е била нередна.

Това обаче само усили разкаянието, което го тровеше и го караше да преосмисля отношенията си с войника... а също и с мъжа, когото някога наричаше баща.

Идеята, че може да не е замесен от същото тесто като Блъдлетър, не спираше да го гложди. Особено предвид сблъсъка със Слепия крал, който устройваше за себе си и своите главорези. А за изпълнението на този план щеше да му е нужна сила, която не допускаше никаква милост.

Всъщност вече беше твърде късно за отстъпление, дори да го искаше, а случаят не беше такъв. Все още възнамеряваше да свали Рот от престола, по простата причина че тронът принадлежеше на този, който можеше да го превземе, без значение какво гласяха Древните закони или безсмислените традиции.

Но когато опираше до войниците му и до втория в командването...

Отново се съсредоточи върху ръката си и за пореден път заби острието в плътта, като завъртя върха вътре, така че раната да е разкъсана и неравна, и достатъчно болезнена.

Ставаше все по-трудно да открие незасегнатата кожа.

Просъска през зъби и се помоли болката да достигне до самата му същност. Изпитваше необходимост тя да пониже емоциите му подобно на гласа на Блъдлетър, за да му вдъхне сили и хладнокръвие, да проясни разсъдъка му.

Не се получаваха обаче. Мъката в сърцето му само се удвои и направи още по-непоносимо предателството, извършено срещу един достоен мъж с добра душа, който му бе служил така вярно.

Обагрен със собствената си кръв, потънал в собствената си мъка, Кор забиваше острието отново и отново в очакване да се появи старото и познато проявление...

И когато това не се случи, той осъзна, че ако някога му се удадеше възможност, щеше да дари свободата на Троу, и то завинаги.

Докато Тор лежеше сам в леглото си, усещаше единствено пулсирането в пениса си. Е, разбира се, и аромата на прясно откъснати цветя благодарение на Фриц, който изпълняваше рутинните си обедни задължения, състоящи се в зареждане на вазите в коридора.

— Това ли искаш от мен, ангеле? — попита на глас. — Хайде, знам, че си тук. Това ли искаш?

За да придаде повече тежест на въпроса си, той пхна ръце под завивката и ги остави да се плъзнат надолу по гърдите и корема му, докато не достигнаха предната част на таза му. Стисна здраво и не успя да спре последвалото извиване на гръбнака и стенанието, надигнало се в гърлото му.

— Къде си, по дяволите? — изръмжа, несигурен на кого точно говореше. На Ласитър. На Ноуан. На милостивите орисници... ако съществуваха такива.

Донякъде му беше трудно да повярва, че очаква друга жена, и фактът, че крехкото равновесие между копнежа и чувството за вина бързо се накланяше към първото, беше...

— Ако произнесеш името ми, докато вършиш това, ще ми се доповръща.

Гласът на Ласитър беше неясен и слаб, като че идваше от ъгъла на стаята, където се намираше скринът.

— Това ли имаше предвид? — Боже, това наистина ли беше той, запита се Тор. Гладен, нетърпелив. Свадлив, защото беше възбуден.

— Тръгнал си в по-добра посока, отколкото да се изпречваш на пътя на куршумите... — Чу се прошумоляването на плат. — Хей, без да се обиждаш, имаш ли нещо против да поставиш и двете си длани някъде, където да ги виждам?

— Можеш ли да я накараш да дойде при мен?

— Става дума за свободна воля. Дланите, нещастнико. Ако не възразяваш.

Тор измъкна и двете си ръце изпод завивката и се почувства принуден да заяви:

— Искам да я храня, а не да спя с нея. Не бих причинил това на Ноуан.

— Бих предложил по отношение на секса да я оставиш сама да реши. — Ангелът се прокашля леко, тъй като между двама мъже сексът беше деликатна тема за разговор, щом ставаше дума за почтена жена. — Може да има свои собствени възгледи.

Тор се замисли за начина, по който тя го гледаше в клиниката, докато се трудеше върху себе си. Не показва никакъв страх. Изглеждаше запленена...

Не беше сигурен как да се справи със ситуацията...

Тялото му се изви по своя собствена воля, като че да му каже: „Друг път не знаеш, приятелче“.

Прозвуча ново прокашляне и Тор се засмя леко.

— Алергия към цветята ли имаш?

— Да. Точно така. Сега те оставям. Става ли? — Последва пауза. — Гордея се с теб.

Тор се намръщи.

— По каква причина?

Не последва отговор и стана ясно, че ангелът си е тръгнал...

Леко почукване на вратата накара Тор да подскочи, без да почувства почти никаква болка заради раните си. Знаеше отлично кой е отвън.

— Влез.

Влез при мен.

Вратата се откряна леко и Ноуан пристъпи през прага, а после затвори след себе си.

Когато чу изщракването на бравата, тялото му напълно изгуби връзка с мозъка. Щеше да я нахрани... и Бог да им е на помощ, щеше да прави секс с нея, ако тя го допуснеше. За един кратък миг на прояснение реши, че трябва да ѝ каже да си върви, за да им бъдат спестени последствията, когато страстите се охладят и разумът им се върне... Защото обикновено човек след това разбираше, че колкото и забавна да е изглеждала идеята да се хвърлят „Коктейли Молотов“, след тях е останал само пустинен пейзаж.

Но вместо това той протегна ръка към нея.

Миг по-късно тя свали качулката си. Докато разглеждаше за пореден път лицето и тялото ѝ, той отново отбеляза наум, че тя изобщо

не приличаше на Уелси. Беше по-дребна и с по-фина конструкция. Тенът ѝ беше по-блед. Но най-вече — беше реална, а не видение.

Той я харесваше. И в известен смисъл беше по-лесно, че тя е така различна. Имаше по-малка вероятност някога да измести Уелси от сърцето му. Макар тялото му да кипеше от възбуда, този вид обвързаност беше най-маловажна. Мъже с потекло като неговото, ако са в добро здраве и добре хранени, както се случваше с него напоследък, можеха да получат ерекция и при вида на чувал с картофи. А все пак Ноуан беше далеч по-привлекателна от торба кореноплодни...

Боже, каква романтика се вихреше.

Тя се приближи бавно, а накуцването ѝ едва се забелязваше и когато стигна до леглото, погледна надолу към голите му гърди, ръцете, корема... и очите ѝ продължиха дори по-надолу.

— Отново съм възбуден — произнесе глухо той. Всеки би помислил, че го каза, за да я предупреди. Наистина ли? Всъщност се надяваше отново да извика онова изражение, изписало се на лицето ѝ, когато той се докара до оргазъм...

И ти да видиш... Ето го и него. От нея се излъчваха топлина и интерес. Никакъв страх.

— От тук ли да поема китката ти? — попита тя.

— Ела на леглото — почти простена той.

Тя повдигна едното си коляно на високото легло, а после непохватно се помъчи да качи и другото. Пострадалият ѝ крак обаче я лиши от равновесие и тя политна напред...

Тор я задържа с лекота, сграбчи я за раменете и ѝ попречи да падне по лице.

— Хванах те.

И ако това не прозвуча двусмислено!

Съвсем преднамерено я дръпна върху себе си, така че тя се озова върху коремните му мускули. Боже, беше лека като перце. Но пък и какво ли ядеше?

Той не беше единственият, който трябваше да се храни добре.

Остана неподвижен, за да ѝ даде време да се настрои. Той беше едър мъж, възбуден до крайност, и вече достатъчно я бе уплашил. Реши, че ще ѝ даде цялото време на света, за да се убеди, че е наясно какво се случва...

Внезапно ароматът ѝ се промени, премина в опияняващата гама на пробудила се жена. В отговор на това тазът му под нея се раздвижи и тя хвърли поглед през рамо, за да проследи отклика на тялото му. Ако беше истински джентълмен, той би прикрил реакцията си и би я уверил, че става дума само за отплата на нейните услуги. Само дето се чувстваше далеч повече мъж, отколкото джентълмен.

При това умозаключение я наведе към гърдите си и намести устата ѝ на шията си.

Кожа.

Топла мъжка кожа, притисната към устните ѝ.

Топла и чиста кожа на вампир, която имаше златистокафяв цвят, а не белезникав. Която ухаеше на подправки и мощ, и... на нещо толкова еротично, че тялото ѝ отново се озова на онова вулканично място.

Когато тя си пое въздух, мирисът му — този мирис на мъж — предизвика безпрецедентна реакция у нея. Мигом всичко стана подвластно на инстинкта, кучешките ѝ зъби се уголемиха, устните ѝ се разтвориха, езикът ѝ се подаде, като че с намерение да вкуси.

— Вземи от мен, Ноуан... Знаеш, че го искаш. Храни се от мен...

Преглъщайки с усилие, тя се оттласна от него и срещна пламналия му поглед. Там се четяха твърде много емоции, че да бъдат описани, и същото важеше за гласа и израза на лицето му. Случващото се не беше лесно за него; все пак това беше семейната спалня, където той без съмнение е бил хиляди пъти със спътницата си.

И въпреки това я желаше. Беше ясно от напрегнатото му тяло и от ерекцията, която забелязваше въпреки завивките.

Разбираше трудния кръстопът, на който се намираше той, разкъсан от противоречия. За нея важеше същото. Желаше го, но ако се хранеше от него сега, нещата щяха да продължат да се развиват, а тя не беше сигурна, че е подготвена за мястото, на което щяха да се озоват двамата.

Но тя нямаше да се дръпне. Нито пък той.

— Не желаш ли да използвам китката ти? — попита с глас, който нямаше нищо общо с нейния.

— Не.

— Тогава къде ме искаш? — Това не беше въпрос. И, най-скъпа Скрайб Върджин, тя не познаваше жената, която му говореше с този прелъстителен и настоятелен тон.

— На шията ми.

Гласът му беше предрезгавял още повече и той изстена, когато погледът ѝ се върна на мястото, където я беше поставил целенасочено.

Този могъщ воин желаше да бъде използван от нея. Както лежеше отпуснато на възглавниците, тялото му явно се беше озовало в същия странен плен, който тя бе видяла по-рано, задържано от невидими, но невъзможни за разкъсване окови.

Очите му останаха приковани в нейните, когато наклони глава на една страна, излагайки на показ вената... от противоположната на нейната страна. Така че щеше да ѝ се наложи още веднъж да се просне върху гърдите му. Да, каза си, тя желаше това... само че преди да предприеме каквото и да било, си даде един последен шанс да изпадне в паника. В никакъв случай не желаше уплахата да я завладее напред предстоящото.

От дълбините на душата ѝ не изплува нищо. За първи път настоящето беше така живо и заплениващо, че миналото не представляваше дори далечно ехо или сянка. В този миг тя беше съвсем освободена.

И съвсем наясно какво желае.

Ноуан протегна ръка и се плъзна по необятната шир на торса му. Размерите му бяха колосални, а контрастът между телата им — направо абсурден, и въпреки това тя не се боеше. Твърдите мускули на гърдите му и широките му рамене не ѝ вдъхваха никакъв страх. Дори спомогнаха да усилят копнежа ѝ за кръвта му.

Тялото му се изви нагоре, когато тя се просна върху него и, о, тази топлина! Излъчваше се през кожата му и подсилваше потребностите на тялото ѝ, сякаш тлеещ пламък се бе разбушувал в изпепеляващ огън.

Изминало бе толкова дълго време, откакто се беше хранила от мъж. И в далечното минало това се случваше единствено под строгия контрол не само на баща ѝ, но и на други мъже от рода. Всъщност то представляваше по-скоро церемониален контакт, биологията биваше контролирана от обществените и социалните очаквания. Никога не беше изпитвала възбуда. А ако изисканият джентълмен, когото бе

използвала, бе усещал такава, то той благоразумно бе прикривал реакцията си.

Случващото се тук олицетворяваше всичко, което бе липсвало на някогашното ѝ преживяване. Това тук беше нещо необуздано, диво... и много сексуално.

— Пий от мен — изкомандва я той, стисна зъби и надигна брадичка, при което шията му стана още по-достъпна.

Когато тя сведе глава, трепереше цялата и впи в него зъби без каквато и да било изисканост...

Този път стонът дойде от нея.

Вкусът му не наподобяваше нищо познато. Беше като бушуваща стихия в устата ѝ, върху езика ѝ, в гърлото ѝ. Кръвта му беше толкова по-чиста и силна от онази, поглъщана от нея преди, и, о, тази негова мощ. Като че силата в неговото тяло на боец се преливаше в нейното и я превръщаше в нещо съвсем различно от преди.

— Поеми още — настоя той с пресипнал глас. — Поеми всичко...

Тя изпълни каквото ѝ беше поръчано, като промени леко ъгъла, та ухапката ѝ да бъде още по-съвършена. И докато поглъщаше с подновена жар, усети, че започва да чувства все по-осезаемо тежестта на гърдите си върху торса му. А също и болката в слабините си, която, колкото повече гълташе, като че се изостряше. Усещаше негата в краката си... Сякаш единственото, което искаха, беше да се разтворят.

За него.

Освобождаването ѝ от напрегнатата скованост беше тъй пълно, че сякаш бе необратимо. Ала кой го интересуваше? Тя беше така обхваната от това чувство, че всичко друго загуби значение — освен желанието да получи повече от онова, което ѝ се предлагаше.

Тор стигна до оргазъм малко след първото убождане от зъбите на Ноуан. Просто не можеше да спре спазмите в тестисите си, пулсиращите сътресения във възбудата си или експлозията, последвала, докато потръпваше под завивката.

— О, проклятие... Ноуан...

Тя като че бе наясно какво се беше случило току-що и разбра за какво я моли. Кимна, притиснала глава към шията му. После стигна толкова далече, че го сграбчи за китката и тикна ръката му под чаршафа.

Нямаше нужда да го моли два пъти.

Той разтвори крака и погали ерекцията си в ритъм, съответстващ на засмукването ѝ. Когато стигна докрай за втори път, той сграбчи тестисите си и ги стисна здраво. Едновременно наслада и болка образуваха контраст, придаващ повече наситеност на всичко, от усещането за кучешките зъби в шията му до изригванията под кръста му.

Свободата да се отпусне, да забрави болката, мъчеща го ден и нощ, носеше такова облекчение. Той представляваше езеро, което, макар и за малко, се е разтопило и се е освободило от ледената си покривка. Тор се наслади на тази своя откритост пред нея, на начина, по който лежеше под крехкото ѝ тяло, държан в плен от тежестта ѝ колкото перце и мощната ѝ захапка.

Минало бе толкова много време, откакто беше чувствал нещо хубаво във вечно скованата си от лед душа. И тъй като беше наясно, че цялото му бreme ще го очаква, когато този пищен изгрев избледнее, той се отдаде дори повече на преживяването и съвсем преднамерено се остави на усещането да го погълне.

Когато Ноуан най-накрая откъсна зъби от шията му, бавното плъзване на езика ѝ, докато затваряше раните от убождането, го накара да стигне докрай още веднъж: влажният топъл допир до кожата му бе като сигнал за ерекцията му да изстреля още от онова, което вече покриваше долната част на корема му и чаршафите.

Той вдигна поглед към нея по време на оргазма си, прехапа долната си устна, а после отметна глава назад, за да ѝ покаже точно какво се случва с него.

И в този момент му стана ясно... Тя желаше от същото и за себе си. Наситеният ѝ аромат му го подсказа.

— Ще ми позволиш ли да те накарам да се чувстваш добре? — попита той дрезгаво.

— Аз... Не знам какво да правя.

— Това „да“ ли значи?

— Да... — въздъхна тя.

Тор се превъртя на една страна и нежно я бутна на леглото.

— Единственото, което трябва да правиш, е да лежиш... Аз ще се погрижа за останалото.

Лекотата, с която тя се подчини, беше същинска изненада за него, а също и директен сигнал — към либидото му — да я съблече, да я възседне и да стигне докрай върху нея.

Но това нямаше да се случи. По толкова много причини.

— Ще действам бавно — промълви той, като се запита на кого от двамата говореше. И после си помисли: да, наистина действаше бавно. Не беше сигурен дали може да си спомни какво се прави с жена...

Най-неочаквано през ума му премина сянка, изскочи изневиделица и помрачи момента помежду им. С нетърпима тъга осъзна, че не можеше да си припомни точно кога са били заедно с Уелси за последен път. Ако бе предполагал какво бъдеще ги очаква, би обръщал повече внимание на толкова много неща.

Без съмнение е било едно от онези приятни и забравящи се, но наситени преживявания в семейното им легло, при които са били полузаспали и с удоволствие са се оставяли на течението.

— Тормент?

Гласът на Ноуан го накара да се сконфузи, заплашвайки напълно да унищожи настоящия миг. Само че тогава се сети за Ласитър... и си припомни как неговата шелан се намира в потънало в сивота подземно царство, блокирана на онова пусто поле. Ако спреше сега, вече никога нямаше да достигне до този момент, до тази възможност, до подобна близост с Ноуан... или с някоя друга. Щеше да остане завинаги в плен на скръбта си, а неговата Уелси никога нямаше да бъде свободна.

Дявол да го вземе, както много пъти в живота, на човек му се налагаше да премине през различни препятствия, а това тук беше най-голямото от всички. Но пък нямаше да продължи вечно. Прекара малко повече от година в жалби и скръб, а го очакваха още десетилетия и дори векове. През следващите десет минути, петнайсет, час — колкото дълго продължеше това — се налагаше да остане в тази стая и в настоящето.

Само с Ноуан.

— Тормент, можем да спрем...

— Позволяваш ли ми да развържа робата ти? — Гласът му прозвуча мъртворещки в собствените му уши. — Моля те... Нека те видя.

Когато тя кимна, той преглътна с усилие и посегна с трепереща ръка към връзката на робата ѝ. Тя се освободи с много малко или почти никаква помощ от негова страна и после диплите плат се свлякоха, разкривайки тънка долна риза.

Възбудата му потръпна при вида на оскъдно облеченото ѝ тяло, почти достъпно за очите му, за ръцете му... за устните му. И тази реакция му подсказа, че за съжаление... или за щастие... той можеше да го направи. Щеше да го направи.

Плъзна ръка около талията ѝ и поспря за миг. Уелси имаше толкова пищно тяло, така женствени извивки и сила, която той обичаше толкова много. Ноуан беше съвсем различна.

— Трябва да се храниш повече — отсече.

Тя склочи вежди и като че се отдръпна леко от него, а на Тор му се прииска да се фрасне по главата. Никоя жена не би желала да слуша за недостатъците си в такъв момент.

— Много си красива — увери я, а очите му обхождаха фината тъкан, покриваща гърдите и бедрата ѝ. — Просто се тревожа за теб. Това е всичко.

Ноуан се отпусна отново, а той не бързаше, галеше я през простата ленена риза, като бавно плъзгаше ръка по корема ѝ. Образът ѝ как се носи по кристалносинята вода на басейна с протегнати ръце, глава, отметната назад, и стегнати зърна го накара да изпъшка.

И му даде конкретна насока.

Върховете на пръстите му поеха нагоре и той докосна основата на гърдите ѝ.

Прозвучалата въздишка и внезапното извиване на гръбнака му дадоха да разбере, че контактът е повече от добре дошъл. Но нямаше защо да се бърза. Направи тази грешка долу в килера. Нямаше да я повтори отново. С лениво движение той стигна по-високо, докато показалецът му не премина през зърното ѝ. Още издишане. Още извиване на гръбнака.

Още изучаване.

Тялото му кипеше от възбуда, а членът му се беше напрегнал под завивката, противно на налагания самоконтрол, противно на определеното темпо. Но той държеше тази част от тялото си скрита и нещата щяха да останат така. Всичко това беше посветено на нея, а не на него и най-лесният начин нещата да се объркат беше голото му тяло да се озове близо до нея.

Сигурно беше заради кръвта ѝ, която течеше у него. Да, точно това беше. Там се криеше причината за неудържимата му потребност за съвкупление.

Когато краката на Ноуан започнаха да тръпнат върху покривката на леглото и тя впи нокти в ръката му, дойде моментът, в който той обгърна цялата ѝ гърда с длан и вместо с показалец, започна да я гали с палец.

— Харесва ли ти? — попита тихо, когато тя въздъхна.

Отговорът, който най-накрая успя да му даде, представляваше комбинация от звуци; а после онова еротично извиване бе особено красноречиво.

Изживяваното наистина ѝ харесваше.

Обгърна талията ѝ с ръка и нежно я придърпа към устата си. Преживя миг на колебание, преди да впи устни в нея, просто защото не можеше да повярва, че всъщност вършеше нещо такова. Никога не му беше хрумвало, че ще има какъвто и да било сексуален живот, надхвърлящ спомените, но ето че се случваше. Тялото му беше голо и възбудено, а устните му се канеха да вкусят друга жена.

— Тормент... — изстена тя. — Не знам какво...

— Всичко е наред. Аз ще се погрижа...

Сведе глава, разтвори устни и леко докосна зърното ѝ през тъканта, плъзна език в едната и в другата посока. В отговор тя зарови ръце в косата му и усещането, докато тя свиваше пръсти и ги разпускате, беше приятно. По дяволите, ухаеше фантастично,

ароматът ѝ беше по-лек и по-цитрусов от този на Уелси... и все пак действаше като ракетно гориво във вените му. Езикът му почувства грапавостта на плата, а също така му загатваше и за рая, така че той продължи отново и отново.

Засмука я с уста, подръпна леко зърното ѝ и влезе в ритъм. Тя се вкопчи още по-здраво в него, а той движеше ръцете си по цялото ѝ тяло, опознаваше ханша, външната част на бедрата, корема, гърдите. Леглото проскърца приглушено, а матракът поддаде под него, когато се притисна към нея... и събра в едно долните части на телата им.

Време беше нещата да напреднат малко.

Значи, тази била причината за пламъчетата в очите на жените, когато мислеха за своите спътници. Ноуан най-накрая разбра защо, когато някой хелрен влезеше в стаята, неговата шелан се поизправяше леко и му отправяше тайна усмивка. Тази беше причината за споглежданията между двата пола на расата им. Заради това бързаха толкова да приключат с церемонията по обвързването, да нахранят гостите и да се сложи край на танците, а къщата да притихне за през деня.

Заради това щастливо обвързаните двойки понякога не слизаха за Първото или Последното хранене. Или за междинните хранения. Това тържество на сетивата ги засищаше достатъчно. И тя не бе вярвала, че ще го познае някога.

Защо се наслаждаваше на изживяването ли? Въпреки трескавия копнеж на двама им, Тор беше така грижовен. Макар да беше възбуден като нея, той не избързваше. Самоконтролът му беше като метална решетка пред инстинкта им за сливане. Бавното и внимателно напредване, както и липсата на всякаква заплаха напомняха за грациозния полет на перо във въздуха.

Честно казано, това направо щеше да я побърка.

Но така беше по-добре. Макар вече да нямаше търпение, знаеше, че това е правилният път, при който не съществуваше опасност да се обърка в чия компания се намира или дали желае случващото се...

Усещането за влажните му устни, докосващи гърдата ѝ, я накара да изплаче и да забие пръсти в скалпа му. А след това той започна да я смуче.

С уста до зърното ѝ, той заговори:

— Ще си разтвориш ли краката за мен?

Бедрата ѝ се подчиниха още преди съгласието да се откъсне от устните ѝ, и смехът, който чу в отговор, се разнесе от гърлото му като свидетелство за задоволството му. Той също не губеше време. Отново долепи устни до гърдата ѝ, а дланта му се плъзна до горната част на бедрото ѝ и се промъкна от вътрешната му страна.

— Ще повдигнеш ли таза си? — каза той, преди отново да оближе зърното ѝ.

Тя мигом се подчини, така погълната от очакването, че не можеше да разбере защо изобщо я пита. В следващия момент прозвуча тихо шумолене.

Ризата. Той повдигаше ризата нагоре...

Той отново положи ръка върху бедрото ѝ и я плъзна нагоре... преди отново да се прехвърли от вътрешната страна...

О, тази липса на преграда. Като че ли и иначе не беше достатъчно хубаво.

В отговор тя раздвижи ханш и се напегна, пламнала от огън, който само той можеше да потуши. Под опитните му ласки сърцевината ѝ разцъфтяваше, набъбваше, копнежът ѝ ставаше неудържим и инстинктивните ѝ движения наподобяваха неговите.

Първото докосване на най-съкровено място бе мимолетно като полъх на вятъра и накара тялото ѝ да нададе вопъл за още. Второто бе по-бавно и продължително. А третото...

Тя стрелна ръка надолу, покри неговата и го притисна към жарката си женственост.

Стенанието му бе неочаквано, сякаш да я докосва бе предизвикало оргазъм у него — да, тя разпозна в потръпванията, които го разтърсиха, поредното освобождаване, а движението на таза му под завивката я накара да мисли за проникване.

Повтарящо се, мощно проникване.

— Тормент... — Гласът ѝ пресекна, мозъкът ѝ се замъгли, единствено тялото ѝ бе свободно.

Мина известно време, преди той да може да ѝ отговори с нещо повече от задъхано дишане.

— Добре ли си?

— Помогни ми. Имам нужда...

Той допря леко устни до гърдите ѝ и отдръпна ръката си.

— Ще се погрижа, обещавам. Само още малко.

Ала тя не знаеше колко „още малко“ можеше да издържи, преди тялото ѝ да се взриви. Но ето че той ѝ показва нови висини, до които можеше да достигне желанието ѝ.

Накрая галенето започна също както и всичко досега: бавно, леко, по-скоро дразнене, отколкото същински допир. Но слава богу, това се промени. Той усили натиска върху женствеността ѝ и тя си припомни как си бе доставял удоволствие в клиниката, как дланите му се плъзгаха надолу по хълбоците, докато удоволствието му не бе достигнало върха си...

Оргазмът беше по-могъщ от всичко, което бе изпитвала досега: дори и болката, която бе познала в ръцете на симпата, не се доближаваше по сила до това удоволствие, което бликаше в долната част на тялото ѝ, отекуваше в гърдите ѝ и стигаше чак до върховете на пръстите на ръцете и краката.

Тя познаваше земята. Познаваше Светилището.

Но това беше... раят.

Когато Ноуан стигна до кулминацията си, мъжествеността на Тор отново се освободи. Усещането от гладката ѝ женственост, от потрепващия ѝ ханш, от виковете ѝ, отвеждащи го отвъд прага... Тя беше влажна, беше отворена, беше готова за него.

Тя беше истински сладостна.

И докато тя се притискаше в ръката му, той пожела устните му да я покриват, да вкуси с език сока, който бе извлякъл от нея. Всъщност, ако тя не се беше вкопчила така здраво в него, той мигом би се насочил към долната част на тялото ѝ и би я намерил с устните си. Но в този момент не можеше да се посвети на това. Не и докато вълните на желанието не отшумяха и мускулите ѝ не се отпуснеха.

Само че... тя не го пускаше. Дори след като оргазмът ѝ отмина, ръцете ѝ продължаваха да го стискат шокиращо здраво за врата.

Когато тя започна да трепери, той почувства всяка нейна вибрация. В началото се почуди дали страстта ѝ не се зараждаше отново, но бързо стана ясно, че случаят не е такъв.

Ноуан тихо плачеше.

Когато той се помъчи да се отдръпне, тя само го сграбчи още по-силно, сведе глава и се сгуши в гърдите му. Явно не се боеше от него, нито беше наранена. Но, боже, все пак...

— Шш... — прошепна, положи голямата си длан на гърба ѝ и започна нежно да чертае окръжности. — Всичко е наред.

Всъщност това беше лъжа. Не беше сигурен дали нещо изобщо е наред. Особено след като тя започна да хлипа неудържимо. Като се имаше предвид, че нямаше какво друго да стори, освен да остане до нея, той сведе ниско глава и дръпна завивката върху нея, за да я стопли.

Тя плака цяла вечност.

Той би я държал в прегръдките си дори по-дълго от това.

Беше странно... Това, че ѝ даваше утеха, утешаваше него самия, осигуряваше му цел, значима като сексуалното влечение, което бе изпитал само преди мигове. И сега, като се замислеше, трябваше да се

досети, че ще последва това. Със случилото се току-що вероятно се изчерпваше първото и единствено сексуално изживяване, на което е била съгласна. Жена с достойнство и завидно потекло? Нямаше начин да ѝ е било позволявано дори да държи мъж за ръката.

Жестокостта на симпата бе единственото, което някога бе познала. Искаше му се отново да можеше да убие този проклетник.

— Не знам... не знам защо... плача — промълви тя най-накрая, а думите ѝ прозвучаха накъсано заради насеченото ѝ дишане.

— До теб съм — отвърна тихо той. — Ще бъда до теб колкото е нужно.

Но емоциите постепенно отминаваха, дишането ѝ се успокояваше, а подсмърчането се чуваше по-нарядко. След едно последно потръпване всичко свърши. После тя вече изглеждаше спокойна, както и той.

— Говори с мен. — Тор продължаваше да я гали по гърба. — Кажи какво изпитваш.

Тя отвори уста, като че готова да отговори, но после поклати глава.

— Е, смятам, че си ужасно смела.

— Смела ли? — Тя се засмя. — Колко малко ме познаваш.

— Изключително смела. Случилото се едва ли бе лесно за теб и за мен е чест, че ми позволи... да направя онова, което правих с теб.

Лицето ѝ олицетворяваше пълно объркване.

— Какво имаш предвид?

— За такова нещо се изисква огромно доверие, Ноуан. Особено при жена като теб, с подобно преживяване в миналото.

Тя се намръщи и като че потъна в мислите си.

— Хей — промълви той и постави показалец под брадичката ѝ. — Погледни ме. — Когато тя го стори, той нежно прокара пръст по лицето ѝ. — Ще ми се да можех да кажа нещо философско или затрогващо... за да ти помогна да придобиеш по-ясна представа за всичко това. Не мога и съжалявам, че е така. Знам, че ти е трудно. Изисква се огромен кураж да загърбиш миналото и тази нощ ти го стори.

— В такъв случай явно и двамата сме проявили кураж.

Той отмести поглед.

— Да.

Помълчаха известно време, сякаш миналото отне цялата енергия и на двама им.

Внезапно тя попита:

— Защо след това всичко е така странно? Чувствам се така далечна от теб.

Той кимна замислено. Да, сексът можеше да е така странен, дори без да имаше налице усложнения, с каквито се налагаше да се сблъскват те. Дори да не стигнат до самия край, изключителната близост, която двама души преживяват, кара завръщането към нормалното да им изглежда като огромно раздалечаване, въпреки че лежат един до друг.

— Време е да се връщам в стаята си — заяви тя.

Тор си я представи да излиза навън, в коридора, и това му се стори ужасно далече.

— Недей. Остани тук.

На бледата светлина той зърна, че тя отново се намръщи.

— Сигурен ли си?

Той се протегна и прибра един измъкнал се от плитката ѝ кичур.

— Да. Напълно.

Взираха се един в друг за много дълго и някак... може би заради уязвимостта в погледа ѝ, може би заради линията на устните ѝ или пък прочете мислите ѝ... но той знаеше какъв точно въпрос си задаваше тя.

— Знаех, че си ти — заговори нежно. — През цялото време... бях наясно, че си ти.

— И това беше... добре?

Той се замисли за своята шелан.

— Нямах нищо общо с Уелси. — Когато Ноуан прочисти гърло, той осъзна, че го е произнесъл на глас. — Не, онова, което имам предвид, е, че...

— Не е нужно да ми даваш обяснения. — Тъжната ѝ усмивка преливаше от състрадание. — Наистина.

— Ноуан...

Тя вдигна ръка.

— Няма нужда да обясняваш... Между другото, цветята тук са прекрасни. Никога не съм усещала такъв аромат.

— Всъщност навън, в коридора са. Фриц ги подменя на всеки два дни. Може ли да направя нещо за теб?

— Вече не направи ли достатъчно? — учуди се тя.

— Бих искал да ти донеса някаква храна.

Изящните ѝ вежди се повдигнаха.

— Не бих желала да те затруднявам...

— Но си гладна, нали?

— Ами... Да...

— Връщам се след малко.

Той бързо стана от леглото и несъзнателно се подготви, че светът ще се разлюлее неконтролируемо. Но не изпита никакво замайване, не се наложи да възстановява равновесието си. Тялото му беше готово за действие, докато заобикаляше долната част на леглото...

Очите на Ноуан го проследиха и изражението на лицето ѝ го накара да се закове на място.

В очите ѝ отново се четеше любопитство. А също и глад. Докато бяха заедно, изобщо не беше обмислял дали ще има втори път. Но ако се съдеше по начина, по който тя се взираше в него... Отговорът би бил едно голямо „да“, поне ако зависеше от нея.

— Харесва ли ти онова, което виждаш? — попита той с прекалено дрезгав глас.

— Да...

Е, не го ли накара това да се втвърди? Възбудата му отново търсеше внимание и ето че очите ѝ се стрелнаха надолу, за да наблюдават зрелището.

— Има и други неща, които бих правил с теб — изръмжа той. — Това би могло да е само началото. Стига да искаш.

Тя разтвори леко устни и спусна клепачи.

— Ти искаш ли?

— Да.

— Тогава отговорът ми е... да, моля.

Той ѝ кимна веднъж, сякаш бяха сключили някакъв вид сделка. После си нареди да се отдалечи от леглото.

Отиде до гардероба, измъкна чифт джинси и се запъти към вратата.

— Някакви конкретни желания? — попита, преди да излезе.

Ноуан бавно поклати глава с все още спуснати клепачи, устата ѝ продължаваше да е леко отворена, а лицето ѝ все още беше зачервено. Боже... нямаше представа колко съблазнителна изглеждаше в това голямо и разхвърляно легло с робата ѝ, метната от едната му страна, с тези руси кичури, измъкнали се от спретнатата ѝ прическа, с аромата ѝ, така неимоверно силен и изкусителен.

Сигурно храната можеше да почака. Особено когато забеляза, че голите ѝ краката се показват сред събраната на топка завивка.

Да, той имаше планове за тях. Забранени планове...

Изведнъж тя дръпна завивката върху сакатия си крак, за да го скрие от него.

Тор се запъти обратно към нея и без да се поколебае, я отметна. Проследи с пръсти лошо зарасналите рани и я погледна право в очите.

— Красива си. Всеки сантиметър от теб. И за миг не си помисляй, че нещо у теб не е наред. Разбрахме ли се?

— Но...

— Не. Не искам да чувам никакво „но“. — Наведе се и притисна устни към коляното ѝ, към пресеца, към глезена, като същевременно я галеше нежно. — Красива си. Цялата.

— Как можеш да изричаш такова нещо? — прошепна тя, като мигаше, за да спре сълзите.

— Защото е самата истина. — Тор се изправи и я докосна окуражително. — Няма да се криеш от мен, нали? И след като те нахраня, мисля да ти покажа колко съм сериозен.

Това я накара да се усмихне... И после дори се позасмя леко.

— Браво на моето момиче — промърмори той.

Само че... по дяволите, тя не беше негова. Какво, за бога, се изплъзна от устата му? Наложил си да се върне при вратата, пристъпил навън в коридора, хлопнал я зад гърба си и...

— Какво е това, по дяволите? — Повдигна крак и огледа голото си стъпало. По него имаше сребриста боя.

Хвърли поглед към пътеката и зърна... следа от... сребриста боя, водеща по коридора и спускаща се надолу по стълбите. Изруга и се зачуди кой ли от догените отново работеше върху някоя част от къщата. Добре, че петната разведряваха горките работяги; в противен случай Фриц би побеснял.

Следвайки следата от капки до главното стълбище, той се спусна надолу. Цапаницата продължаваше чак до вестибюла.

— Добър ден, господине. Имате ли нужда от нещо?

Тор се обърна към Фриц, който се беше появил от трапезарията с препарат за полиране в ръка.

— Здравей. Да, трябва ми малко храна. Каква е тази боя? Захванали сте се да плескате фонтана ли?

Икономът се приближи и се намръщи.

— Никой нищо не боядисва в имението.

— Е, все пак някой се прави на Микеланджело. — Тор коленичи и натопи пръст в една от локвичките...

Я почакай... Това не беше боя.

И миришеше на цветя.

На свежи цветя.

Всъщност това беше същият аромат, който подуши в стаята си.

С очи, приковани към вратата на вестибюла, той си помисли за пороя от куршуми, на който се бе изложил. И се разтревожи, че в крайна сметка не чудо е било причината да оцелее.

— Незабавно повикай доктор Джейн — кресна към догена.

О, дааааа, помисли си Ласитър, когато се претърколи по корем върху горещата каменна плоча и започна да припича голия си задник. Точно от това имаше нужда...

В крайна сметка денят се оказа добър да бъдеш прострелян.

Е, по-скоро нощта.

Или да кажем направо — сезонът.

Благодареше се на Създателя, че е лято. Легнал на предните стъпала на имението, окъпан от юлското слънце, оставяше лъчите да лекуват осеяното му с огнестрелни рани тяло. Без тях ли? Спокойно можеше да е умрял отново, а това не беше начинът, по който желаше да се срещне с шефа си. Истината беше, че за него слънчевата светлина бе като кръвта за вампирите; потребност, на която се наслаждаваше. Сега, когато бе окъпан от нея, болката отслабваше, а силите му се възвръщаха... и се замисли за Тор.

Що за тъпак, да предприеме подобен ход в онази пряка. Какво, в името на всичко свято, си въобразяваше този нещастник?

Както и да е. Нямахме начин да остави кучия син да се изложи на целия този обстрел без закрила. Двамата стигнаха твърде далече, че да запратят по дяволите постигнатия напредък. И сега, благодарение на факта, че се превърна в игленик, Тор и Ноуан правеха секс.

Така че не е било напразно. Но все пак сериозно обмисляше за наказание да фрасне брата в топките. Първо, куршумите адски бяха парили, и второ, ами ако беше декември? Можеше да не оцелее...

Звукът от рязкото отваряне на тежката входна врата го накара да повдигне глава и да я завърти. Доктор Джейн, тази тяхна фантастична лечителка, изскочи навън, като че се канеше да пробяга известно разстояние.

Закова се на място, като едва не се препъна в него.

— Ето те и теб!

О, виж ти, носеше със себе си вълшебната си чанта, онази с малкия червен кръст, обозначаващ, че е пълна с медицински материали.

— Идеален момент да събираш тен — промърмори тя.

Той отпусна глава обратно на земята, като положи буза на топлия камък.

— Просто си вземам лекарството като истински послушен пациент.

— Ще възразиш ли да те прегледам?

— Мъжът ти ще ме убие ли, ако ме видиш гол?

— Ти вече си гол.

— Да, но не гледаш шоколадовата ми страна.

Когато тя просто се надвеси над него без повече коментари, той изсумтя:

— Чудесно. Само не ми закривай слънцето. То ми е нужно повече, отколкото ти.

Тя остави чантата до ухото му и коленичи.

— Да, Ви ми даде обща представа как функционираш.

— Не се съмнявам. С него си имаме някои търкания. — Веднъж копелето дори го беше спасило, което представляваше истинско чудо, като се имаше предвид колко се мразеха. — Преживели сме заедно това-онова.

— Той ми спомена — отвърна тя разсеяно, като че в този момент преглеждаше раните му. — В теб може да са останали куршуми. Имаш

ли нещо против да те обърна?

— Оловото е без значение. Тялото ми ще го погълне. Стига да му осигуря достатъчно слънце.

— Продължаваш обилно да кървиш.

— Ще се оправя.

И той започваше да вярва, че това не е лъжа. След случилото се остана невидим и скрит на мястото до шофьора в мерцедеса, който откара Тор в клиниката. Минути след като пристигна в медицинския център, открадна няколко превръзки и се превърна в мумия, та да не остави кръв навсякъде. Нямаше причина да бърза за навън, в онзи момент слънцето още не грееше, или поне не достатъчно, че да окаже съществено въздействие. По едно време дори си бе помислил, че всичко му се е разминало.

Но бе сгрешил. Малко след като отиде в стаята на Тор, осъзна, че се намира в беда. Дишането му бе все по-трудно. Болката се усилваше. Зрението му ставаше все по-замъглено. За щастие, по това време слънцето вече беше изгряло с пълна сила.

А и бездруго трябваше да си е тръгнал, когато Ноуан се появеше.

— Ласитър, искам да те видя отпред.

— Всички момичета казват така.

— Мен ли чакаш да те обърна? Защото ще го направя...

— На хелрена ти никак няма да му хареса.

— Сякаш това би те разтревожило.

— Съвсем вярно. Всъщност дори кара усилията да си струват.

С изпъшкване той опря длани в искрящата сребриста локва кръв под себе си и се преобърна, като че беше пържола.

— Иха! — въздъхна тя.

— Знам, не е нужно да го казваш. Като на кон е.

— Ако си наистина мил с мен и ако преживееш това, обещавам да не казвам на Ви.

— За размера ми ли?

Тя се засмя леко.

— Не, а че според теб те гледам по друг начин освен професионален. Може ли да превържа някои от тези рани? — Тя го докосна леко по гърдите. — Дори да оставя куршумите вътре, може би това ще намали кръвенето.

— Няма да е добро решение. Слънчева светлина върху голата ми кожа е онова, от което се нуждая. Ще се оправя. Стига да не се заоблачи.

— Дали да не те сложим в солариум?

Той се засмя, а това го накара да се закашля.

— Не, не... Нужни са истински слънчеви лъчи.

— Това хриптене не ми харесва.

— Колко е часът?

— Един и дваисет и шест.

— Ела след още трийсет минути да провериш как съм.

Настъпи мълчание.

— Добре. Ще го направя. Тор ще иска... — Телефонът й иззвъня и тя отговори. — Точно за теб говорех. Да, при него съм и той е... зле, но казва, че е взел мерки. Разбира се, че ще остана при него... Не, имам всичко необходимо и ще се обадя отново след дваисет минути. Добре, десет. — Настъпи дълга пауза и после тя пое дълбоко дъх. — Има много огнестрелни рани в гърдите. — Нова пауза. — Ало? Ало, Тор... О, добре, помислих, че прекъсна. Да... Не, чуй ме, трябва да ми се довериш. Ако мислех, че е в опасност, бих го довякла във фоайето ритащ и крещящ. Но често казано, виждам как се подобрява дори докато говорим... Виждам със собствените си очи как вътрешните кръвоизливи се разсейват. Добре. Да. До скоро.

Ласитър не направи никакъв коментар на изреченото; просто лежеше, където беше, със затворени очи, а тялото му поглъщаше слънчевите лъчи, оздравявайки бавно.

— Значи, благодарение на теб Тор е оцелял в онази уличка — промърмори добрата лекарка след малко.

— Нямам представа за какво говориш.

— Съжалявам, приятел, но имаш право само на едно хранене. Така ми беше наредено.

Завързан на леглото, Троу не се изненада от отговора на човешкия лекар на неговата молба. Братството не се нуждаеше от един твърде силен пленник. Проблемът беше, че не се възстановяваше много добре и още малко кръв би помогнала.

Разбира се... ако му бъдеше позволено да се храни, не би ли било прекрасно съвпадение да зърне Избраницата още веднъж, преди да си тръгне? Тя се намираше наблизко. Чувстваше го.

— Всъщност, доколкото знам, според плана предстои напускането ти. Скоро ще падне нощта.

Може би просто трябваше да откаже да се помръдне. Не, малко вероятно беше това да забави Братството. Просто щяха да се справят с него като с всеки друг вид боклук.

Човешкият хирург излезе от помещението малко след това — как изобщо се беше случило да използват човек? — и той отново остана сам.

Когато вратата се отвори, той не си направи труда да вдигне клепачи. Не беше Избраницата...

Изщракването на метал в метал в близост до ухото му привлече вниманието му. Отвори широко очи и се втренчи в дулото на магнум 357. Облеченият в ръкавица пръст на Вишъс се намираше на спусъка.

— Време е да се събудиш.

— Ако ме изхвърлите сега, няма да оцелея — заговори немощно.

В това отношение не лъжеше. Като се имаше предвид, че от известно време караше на непълноценно хранене, чийто източник бяха човешките жени, нямаше как да се възстанови бързо от тежките си рани.

Вишъс вдигна рамене.

— Значи, ще те доставим на Кор в дървен сандък.

— Късмет в това начинание, приятел. Няма да ви кажа къде да го откриете. — Но не заради Кор. Не желаше войниците, или по-точно

бившите му побратими, да бъдат нападнати изневиделица. — Можеш да ме измъчваш, ако желаеш. Но нищо няма да излезе от устата ми.

— Реша ли да те измъчвам, ще си изпееш всичко.

— Ами действай...

В този момент се намеси хирургът.

— Добре, да охладим страстите, преди да се наложи да хвана иглата и отново да започна да кърпя. Ти — той кимна към Троу, — затваряй си устата. Пред теб не стои момче, което да има нужда от насърчение, щом въпросът опре до проливане на кръв. Колкото до освобождаването му — той насочи вниманието си към братя, — пациентът ми има право. Погледни жизнените му показатели. Виси на косъм. Мислех, че целта на всичко това е да се уверим, че ще оживее. Най-вече ще има нужда от още една сесия от номера с кръвта. Това или ще му трябват седмица-две за възстановяване.

Подобните на лед очи на братя се насочиха към апаратурата зад леглото, от която се разнасяха разни звуци и светлини. Боецът изруга под нос, а Троу се усмихна вътрешно.

Братът си тръгна, без да обели и дума.

— Благодаря — обърна се Троу към лекаря.

Мъжът се намръщи.

— Това е само професионалното ми мнение. Повярвай ми, нямам търпение да се разкараш от моята територия.

— Разбрано.

Останал отново сам, той чакаше с нетърпение. Фактът, че не се появи никой, му даваше да разбере, че братята спорят по въпроса за неговата съдба. И вероятно дискусията беше доста разпалена.

Когато вратата най-накрая се отвори със замах, той разшири ноздри и извъртя рязко глава... Ето я и нея. Прекрасна като сън. Чиста като луната. И съвсем истинска.

Придружавана от братята Фюри и Вишъс, Избраницата му се усмихна мило, сякаш в пълно неведение, че двамата мъже бяха готови да го разкъсат, ако дори кихнеше в нейна посока.

— Господине, разбрах, че отново съм ви нужна.

Нужна си ми цялата, помисли си той и кимна.

Тя се приближи до леглото и понечи да седне до него, но Фюри оголи зъби над главата ѝ, а Вишъс докосна едва забележимо пистолета на кръста си.

— Насам — заговори Фюри и я пренасочи деликатно към един стол. — Така ще ти е много по-удобно.

Изобщо не беше вярно, тъй като по този начин ѝ се налагаше да се протяга към него. Но гласът на брата беше така обаятелен и благ, че твърдението му прозвуча достоверно.

Когато тя му поднесе ръката си, Троу искаше да ѝ каже, че е красива и че ще му липсва, да я убеди, че би я боготворил, ако му се предоставеше възможност, но предпочиташе езикът му да си остане в устата, а не да бъде отрязан и захвърлен на пода.

— Защо ме гледате така? — попита тя.

— Толкова си красива...

Над рамото ѝ Фюри отново оголи зъби, а по лицето му се изписа ярост. Троу не го беше грижа. Отново щеше да вкуси този еликсир, а и двамата мъже не биха сторили нищо ужасяващо пред погледа на почитаемата Избраница.

Която се беше изчервила, а не я ли правеше това още по-сияйна?

Когато Избраницата се протегна и положи китката си върху устните му, ръцете му изпънаха веригата, която го задържаше на леглото и тя изпита леко объркване, когато дочу дрънченето. Заради одеялото обаче не се виждаше нищо; всичко беше скрито под завивката.

— От пружините на леглото е — промърмори той.

Тя се усмихна отново и намести китката си пред устата му.

Поглъщайки я с поглед, той заби внимателно зъби, защото не желаше да я наранява дори минимално. И докато пиеше, се взираше в лицето ѝ, запечатвайки го в спомен, който да запази в сърцето си. Защото вероятно това беше последният път, когато щеше да я зърне.

Беше разкъсван между благодарността си към Скрайб Върджин, че позволи на тази жена да влезе в живота му, макар и за кратко, и в същото време гледаше на двете случайни срещи с нея като на проклятие. Боеше се, че споменът завинаги щеше да остане в него и че ще го преследва като привидение.

Всичко свърши твърде скоро и той отдели кучешките си зъби от нежната ѝ плът. Облиза мястото веднъж, два пъти и продължи да плъзга език отново и отново.

— Добре, достатъчно. — Фюри я дръпна от стола, като ѝ се усмихваше топло. — Време е да намериш Куин. Ще ти е нужна сила.

Вярно е, помисли си Троу с леко чувство на вина. Наистина изглеждаше бледа и сякаш леко се олюляваше. Но нали го беше хранила два пъти в рамките само на няколко часа.

Искаше му се неговото име да беше Куин.

Фюри я придружи до вратата и я отпрати с любезни думи, изречени на Древния език. После се обърна... като преди това се убеди, че е добре заключено.

Летящият юмрук го застигна странично и ако се съдеше по мярналата се за миг пред погледа му черна кожа, очевидно принадлежеше на Вишъс.

Последвалото пропукване беше звучно като от пречупен дънер. Но пък той винаги беше имал твърда челюст.

В главата на Троу зазвънтя църковна камбана, а Вишъс заяви мрачно:

— Това е, задето я гледаше, все едно я чукаш наум.

В другия край на помещението Фюри също беше свил ръката си в юмрук и започна да блъска по разперената длан на свободната си ръка. Докато приближаваше, заговори със заплашителен тон:

— А това е, за да сме сигурни, че веднъж завинаги ще си избиеш тази представа от главата.

Троу се усмихна и на двама им. Колкото повече го биеха, толкова по-вероятно беше да му се наложи да се храни отново. Освен това бяха прави — наистина искаше да бъде с нея, макар че „да прави любов с нея“ щеше да е далеч по-добре казано.

И тези мигове с нея си струваха всичко, което му причиняваха...

* * *

Горе, в имението, Тор седеше на най-долното стъпало на главното стълбище с лакти, опрени на свитите му колене, и с брадичка върху единия му юмрук, а мобилният му телефон лежеше до него с дисплея нагоре.

Задникът му беше станал безчувствен.

Всъщност като се имаше предвид, че седеше на това място през последните — Колко? Пет часа? — вероятно на доктор Джейн щеше да

й се наложи да отстрани по хирургически път килима от задните му части.

От пиукането на охранителната система, отговаряща за достъпа в къщата, се разнесе звук. Тор скочи и се втурна към таблото, погледна към екрана два пъти и освободи ключалката.

Ласитър беше сам, защото по всяка вероятност доктор Джейн се беше запътила към Дупката. Ангелът беше чисто гол... и изглеждаше съвсем добре. Не се виждаха следи от куршуми, нито белези или натъртвания.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, после ще ти се наложи да ме поканиш на вечеря.

Тор стрелна с гневен поглед ангела.

— Къде ти беше умът, по дяволите?

Ласитър му размаха пръст.

— От всички точно ти нямаш право да ме питаш такова нещо. Особено що се отнася до предишната нощ.

След тези си думи — напълно равнодушен по повод голотата си — Ласитър влезе в билиардната зала и се насочи към бара. Хубавото беше, че поне докато бе обърнат с гръб и си сипваше пиtie, пристанищният кран и двата буя отпред бяха извън полезрението на Тор.

— Скоч? Джин? Бърбън? — попита ангелът. — Аз предпочитам „Оргазъм“.

— Може ли да не произнасяш тази дума около мен, когато си по гол задник?

Разбира се, това накара Ласитър да запее мелодията на „Пета симфония“ на Бетовен, повтаряйки многократно:

Оргааааазъмммм, оргааааазъмммм, оргааааазъмммм.

За щастие, плодовата гадост, която нещастникът сипа в чашата си, сложи край на изпълнението, докато той я изгълтваше наведнъж.

— Ооо... — Ангелът се усмихна. — Мисля да си сипя още един. Ти искаш ли? Или ти беше достатъчно този следобед?

Мигновен образ на гърдата на Ноуан в ръката му накара члена на Тор да потръпне.

— Ласитър, знам какво си направил.

— Навън ли? Да, със слънцето се погаждаме добре. Най-добрият възможен лекар... При това без здравна осигуровка.

Още пиене. Което означаваше, че перченето му може и да беше малко преиграно.

Тор се настани на един от високите столове до бара.

— Защо си ме покрив с тялото си?

Ангелът се зае да си приготвя коктейл номер три.

— Ще ти кажа същото, което казах и на доктор Джейн. Нямам представа за какво говориш.

— Беше покрив с рани от куршуми.

— Така ли?

— Да.

— Можеш ли да го докажеш? — Ласитър се завъртя с длани, вдигнати нагоре. — Можеш ли да докажеш, че изобщо съм бил ранен?

— Защо отричаш?

— Как мога да отричам, ако нямам представа за какво говориш?

После с чаровна усмивка изгълта съдържанието на чашата. А след това мигом започна да си приготвя коктейл номер четири.

Тор поклати глава.

— Ако се каниш да се натръскаш, защо не го направиш като истински мъж?

— Обичам вкуса на плодовете.

— Един мъж е това, което пие.

Ангелът хвърли поглед към часовника.

— По дяволите. Изпуснал съм „Моури“. Но поне записах „Елън“.

Ласитър отиде и се просна на кожения диван, а Тор се сметна за късметлия, че прояви приличие да метне одеяло върху интимните си части. Когато на екрана на телевизора се появи образът на танцуващата редом с останалите домакини Елън де Дженерис, стана ясно, че ангелът не възнамерява да води разговор.

— Просто не разбирам защо си го сторил — промърмори Тор.

Беше нетипична постъпка за Ласитър, винаги загрижен за себе си.

В този момент на вратата на билиардната се появи Ноуан. Беше облечена в робата си и качулката ѝ си беше на мястото, но в представите си Тор я видя гола и тялото му се събуди за живот.

Когато стана от бар стола и се запъти към нея, можеше да се закълне, че ангелът промърмори под нос:

— Ето защо.

Тор застана до Ноуан и я попита:

— Здравей, донесоха ли ти храната?

— Да — прошепна тя. — Но се разтревожих, когато не се върна.

Какво се случи?

Тор хвърли поглед назад към Ласитър. Ангелът изглеждаше заспал, дишането му звучеше равномерно, дистанционното управление лежеше върху гърдите му...

Но Тор не се доверяваше на привидното.

— Нищо — отговори сухо. — Няма... нищо. Да се качим горе и да си починаем.

Когато я завъртя в противоположната посока с леко докосване на раменете, тя попита:

— Сигурен ли си?

— Да. — И наистина щяха да си почиват. Изведнъж той се почувства ужасно изтощен.

Хвърли един последен поглед през рамо, преди да се запъти към фойето. Ласитър лежеше точно там, където и преди малко... само че на лицето му се бе появила съвсем бегла следа от усмивка.

Сякаш всичко си беше струвало, след като Тор и Ноуан бяха заедно.

С падането на нощта Троу бродеше по улиците на Колдуел съвсем сам, невъоръжен и облечен в болнична операционна униформа... и се чувстваше по-силен от всякога след пристигането си в Новия свят.

Следите от побоя, нанесен му от юмруците на онези двама братя, бяха изчезнали почти на мига, а от Братството го пуснаха да си върви малко след това.

Оставаха му няколко часа до срещата с Кор и той запълваше времето си, зает със собствените си мисли, крачеше, обут в маратонки, които му бяха подарени от врага.

По време на престоя си при Братството не научи нищо по въпроса къде се намираше седалището им. Когато го отведоха в имението, той беше в безсъзнание, а когато си тръгваше, го заключиха в миниван без прозорци. След известно шофиране, без съмнение по заобиколни пътища, го стовариха до реката и го оставиха сам.

Естествено, миниванът нямаше регистрационен номер, нито обозначителни знаци. И той имаше чувството, че го наблюдават, сякаш чакаха да видят дали ще се опита да последва колата след потеглянето ѝ.

Не го направи. Остана на мястото си, докато тя не се изгубя от поглед... А после пое на своята разходка.

Гениалният ход на Кор се радваше на нулев успех. Е, с изключение на това, че наистина спасиха живота на Троу. Малкото научено за Братството не беше нещо, за което да не могат да се досетят и сами. Средствата им бяха огромни, ако се съдеше по количеството и качеството на медицинското оборудване, с което го бяха лекували; броят на персонала, който бе чул да говори или да се движи по коридора, също беше впечатляващ; на сигурността се гледаше изключително сериозно. Явно бяха създали цяла общност, скрита както от очите на хората, така и от тези на лесърите.

Сигурно всичко се намираше под земята, помисли си Троу. Добре охранявано. Прикрито по такъв начин, че да не привлича внимание.

Дори по време на набезите, когато толкова голям брой от домовете на расата бяха намерени и унищожени, не се чу домакинството на краля да е било ударено.

Така че планът на Кор не спечели нищо освен ненавистта на Троу. И за миг той дори се запита дали изобщо да се яви на срещата с шефа си, или да я пропусне. Но знаеше, че в крайна сметка няма да прояви такова непокорство. Кор притежаваше нещо, което Троу желаше — в действителност единственото, което желаше. И докато прахът на сестра му беше у водача им, нямаше какво друго да предприеме, освен да скърца със зъби, да свежда глава и да продължава някак напред. Именно така постъпваше вече от векове.

Само че нямаше да допусне същата грешка два пъти. Само идиот би пренебрегнал безпощадното напомняне за естеството на отношенията им.

Трябваше да си върне обратно тленните останки на сестра си. И веднага щом това се случеше, мигом щеше да напусне бандата, дори със сила, ако се наложеше, макар че останалите войници щяха да му липсват не по-малко от собственото му семейство. След това вероятно щеше да пусне корени някъде другаде из Америка. Нямаше начин да се завърне в Древната страна. Можеше да се изкуши да посети кръвните си роднини, а това не би било честно спрямо тях.

Към края на нощта, приблизително около четири часа, ако се съдеше по позицията на луната, той се материализира на покрива на небостъргача. Нямаше оръжия, които да извади за защита, но и нямаше намерение да се бие. Според онова, което знаеше, сестра му не би могла да е в Небитието без нужната церемония, така че се налагаше да оцелее, за да може да я погребее.

В мига щом го стореше обаче...

Горе, високо над улиците и сградите на града, в страшната тишина на стратосферата, където не звучаха клаксони, викове или грохотът на камионите за ранни доставки, вятърът беше силен и освежаващо хладен, въпреки влажността на въздуха и високата температура. Над главата му проехтя гръмотевица и небето беше разсечено от светкавици, което обещаващо мокро начало на деня.

Когато стана подвластен на Кор, беше истински джентълмен, по-добре обучен как да води жена по дансинга, отколкото да влиза в ръкопашен бой. Но вече беше различен.

В съответствие с новата си самоличност, сега той стоеше на открито, без да проявява малодушие или тревога, с крака, здраво стъпили на земята, и ръце, отпуснати до тялото. Профилът на брадичката му или контурът на гърдите му не излъчваха слабост, нито пък изправените рамене, в сърцето му не се таеше боязън кой ще го посрещне. Всичко това бе дело на Кор — макар Троу да беше роден мъж, едва когато се сблъска с този безмилостен боец, се научи как да живее съобразно пола си.

Винаги щеше да бъде задължен за това на войника, с когото прекара толкова дълго време.

Изад вентилационната система пристъпи фигура, а вятърът развяваше дълго палто около масивно и зловещо тяло. Инстинктът и обучението надделяха над намеренията му и Троу зае позиция за бой, готов да се озове лице в лице със своя...

Мъжът направи крачка напред, а лампата над вратата, водеща към покрива, освети лицето му.

Не беше Кор.

Троу не промени позата си.

— Зайфър?

— Да.

Изведнъж войникът се затича напред и го достигна. Преди Троу да разбере какво се случва, беше грабнат в мечешка прегръдка, притискан от ръце, силни колкото неговите собствени, към тяло, масивно също като неговото.

— Жив си — въздъхна Зайфър. — Ти си жив...

В началото несръчно, а после с необяснима настойчивост Троу отвърна на прегръдката на другия боец.

— Да, да, жив съм...

Внезапно той беше отблъснат рязко назад и огледан от глава до пети.

— Какво ти причиниха?

— Нищо.

Другият мъж присви очи.

— Бъди откровен с мен, братко. И преди да отговориш, едното ти око още е посинено.

— Осигуриха ми лецител и... Избраница.

— Избраница?

— Да.

— Дали и аз да не се пробвам да бъда наръган?

Троу не можа да не се разсмее.

— Тя беше... Не приличаше на нищо от този свят. Със светла коса и бяла кожа, с благо изражение, напълно неземна, макар да беше жива и да дишаше.

— Останал бях с впечатлението, че те са измислица.

— Не знам... Може да... Но тя беше точно както ги описват. Прекрасна от всяка жена, на която се е спирал погледът ти.

— Не ме измъчвай така! — Зайфър се усмихна широко за кратко, а после възвърна сериозното си изражение. — Ти добре ли си?

Не беше въпрос, а изискване.

— Отнасях се с мен като с гост през повечето време. — Е, като се изключеха оковите и побоят... Макар че, като се имаше предвид, че защитаваха такова скъпоценно съкровище, налагаше се да признае, че онова, което му причиниха, беше разбираемо. — Да, напълно възстановен съм благодарение на техните лечители. — Той се озърна. — Къде е Кор?

Зайфър поклати глава.

— Няма да дойде.

— Значи, ти трябва да ме убиеш. — Странно, че Кор бе възложил на друг задача, която със сигурност щеше да му достави огромно удоволствие.

— По дяволите, не. — Зайфър свали едната презрамка на раницата си. — Тук съм да ти дам това.

Зайфър измъкна от раницата голямо квадратно ковчеже от месинг с гравирани капак.

Троу можеше единствено да се взира в него. Не го беше зървал от векове. Всъщност не знаеше, че е било отнето от семейството му, докато Кор не му каза, за да го изнуди.

Зайфър прочисти гърло.

— Поръча да ти кажа, че те освобождава. Дългът ти към него е изплатен и ти връща твоята покойница.

Ръцете на Троу се разтрепериха неудържимо... докато не поеха тежестта на ковчезето. Тогава се успокоиха.

Докато той стоеше там, изложен на вятъра и ръмящия дъжд, смаян и неподвижен, Зайфър започна да крачи напред-назад с ръце на

кръста и очи, приковани в чакъла върху покрива на небостъргача.

— Не е същият, откакто те изостави там — заговори войникът.
— Тази сутрин го открих да се кълца до кокал от скръб.

Троу стрелна с поглед мъжа, когото познаваше така добре.

— Наистина ли?

— Да. Не спря да го прави през целия ден. А тази нощ дори не излезе да се бие. Седи съвсем сам в защитената къща. Нареди на всички други освен мен да напуснат, а после ми връчи това.

Троу притисна ковчежето още по-близо до себе си.

— Сигурен ли си, че аз съм причината за цялото му безпокойство? — попита сухо.

— Напълно. Истината е, че по душа той не е като Блъдлетър. Иска му се да е такъв и само за да нарани някого, е способен да извърши много неща, които аз лично никога не бих могъл да сторя. Но ти... всички останали... Ние сме неговото семейство. — Погледът на Зайфър беше пряк. — Трябва да се върнеш при нас. При него. Той вече не би постъпил така. Този прах е доказателството. Нужен си ни не само заради онова, което вършиш. Ти вече си един от нас. Нямахте те двайсет и четири часа и вече сме съсипани.

Троу вдигна поглед към небето, към вихрещата се буря, към разбушувалите се небеса. След като навремето обстоятелствата го бяха осъдили на вечни мъки, сега не можеше да повярва, че действително се замисляше да се върне обратно там по собствена воля.

— Без теб ще бъдем незавършени. Дори той.

Троу нямаше как да не се усмихне леко.

— Някога допускал ли си, че ще изречеш такова нещо?

— Не. — Разнеслият се смях идваше от дълбоко. — Не и за един аристократ. Но ти си нещо повече от това.

— Благодарение на теб.

— И на Кор.

— Не съм сигурен дали съм готов да му окажа някакво доверие.

— Върни се с мен. Виж се с него. Присъедини се обратно към семейството си. Колкото и наранен да се чувстваш тази нощ, без нас си изгубен, както и ние без теб.

В отговор Троу само успяваше да се взира в града под себе си; светлините му напомняха за скритите звезди над главата му.

— Не мога да му вярвам — чу се да казва.

— Тази нощ той ти върна свободата. Това със сигурност означава нещо.

— Продължим ли, осъдени сме на смърт. Видях с какво разполага Братството... Ако преди, в Древната страна, бяха опасни, това е едно голямо нищо в сравнение с настоящите им възможности.

— Значи, живеят добре?

— Изключително умни са. Не бих могъл да ги открия, дори и да искам. И разполагат с огромна мощ... Представяват сила, която не бива да бъде подценявана. — Той погледна към другия мъж. — Кор ще бъде много разочарован да чуе какво съм узнал, а именно — нищо.

— Каза, че не иска.

Троу се намръщи.

— Не разбирам.

— Заяви, че не желае да знае нищо. Никога няма да чуеш директно извинение от него, но той ти даде ключа за оковите ти и няма да приеме информация от теб.

За кратко у Троу закипя гняв. Тогава за какво беше всичко това?

Само че... Може би Кор не е предполагал, че ще се почувства така. И Зайфър беше прав; мисълта да не бъде до тези мъже беше... като смърт за него. Все пак през всичките тези години имаше единствено тях.

— Ако се върна, може да представлявам риск за сигурността. Ами ако съм сключил таен пакт с Братството? Ами ако те вече са тук? — Той махна с ръка около себе си. — Или може да чакат някъде другаде, за да ме последват.

Зайфър вдигна рамене с пълно равнодушие.

— Правим опити да се срещнем с тях от месеци. Подобно пресичане на пътищата ни може да е добре дошло.

Троу примигна. А после започна да се смее.

— Вие сте напълно луди.

— Не е ли по-редно да кажеш „ние“? — Внезапно Зайфър поклати глава. — Ти никога не би ни предал. Дори да мразеше Кор с цялото си същество, никога не би изложил на риск останалите.

Това беше самата истина, помисли си Троу. Колкото до омразата към Кор...

Той се взря в ковчежето в ръцете си.

— През годините много пъти размишлявах за завоите и обратите на съдбата ми.

И както изглеждаше, тази нощ отново щеше да се чуди на орисията си. Не се чувстваше убеден в действията срещу Рот, но сега, след като зърна Избраницата, започваше да му допада идеята да превземат трона, да я открие и да я поиска за себе си.

Кръвожадност ли? Да, точно това беше. Предишното му Аз никога не би разсъждавало по този начин. Но новото му Аз беше свикнало да получава желаното. Плащът на цивилизованост се беше износил, след като с години не бяха полагани грижи за деликатната му тъкан.

Ако се добереше до Рот, можеше да открие и нея...

Внезапно почувства как устните му се отварят и чу собствения си глас да изрича:

— Ще му се наложи да ми позволи да купя мобилни телефони.

Кор остана в къщата през цялата нощ. Проблемът се състоеше в нараняванията на ръцете му. Ненавиждаше факта, че още зарастват, но беше достатъчно разумен да е наясно, че са почти неизползваеми. Дори да държи лъжицата, за да си изяде супата, му създаваше трудности.

Да размаха кинжал срещу врага, би било невъзможно. А и имаше риск от инфекция.

И всичко това заради проклетата кръв. Отново. Може би ако беше отделил време да се нахрани от онази уличница преди... През пролетта ли беше?

Намръщен, пресметна месеците и полученият сбор бе твърде голям. Нищо чудно, че състоянието му беше лошо. Добре поне, че не беше напълно обезумял за кръв.

Или пък беше? Като се замислеше какво предприе срещу Троу, нямаше как да не определи поведението си като безумно. Изруга и наведе глава, а на плещите му натежаваха все повече изтощението и някакво странно отегчение.

Задната врата към кухнята се отвори и като се имаше предвид, че беше твърде рано за завръщането на войниците, знаеше, че Зайфър се е появил с новини за отпътуването на Троу.

— Той добре ли беше? — попита Кор, без да вдига поглед. — В безопасност ли беше, когато си тръгна?

— Добре е и е в безопасност.

Кор вдигна рязко глава. На прага стоеше самият Троу, извисяващ се и горд с будния си поглед и мощно тяло.

— И се завърна — довърши мрачно мъжът.

Кор мигом насочи вниманието си обратно към чинията със супа и замига учестено. Сякаш от огромно разстояние наблюдаваше как лъжицата в ръката му трепери и съдържанието ѝ се разплисква.

— Зайфър не ти ли предаде? — изсумтя кисело.

— Че съм свободен ли? Да, направи го.

— Ако искаш да се бием, ще отместя храната си настрана.

— Не съм сигурен, че в момента си способен на нещо друго, освен да се храниш.

Проклетата тениска без ръкави, помисли си Кор и извъртя ръцете, за да скрие, доколкото е възможно, раните си.

— Ще се стегна, ако се налага. Къде са ботушите ти?

— Не знам. Взеха всичко, което притежавах.

— Добре ли се отнесоха с теб?

— Достатъчно добре. — Троу се приближи, а дъските под краката му изскърцаха. — Зайфър ме уведоми, че не желаш да научиш нищо от онова, което видях.

Кор поклати глава.

— Също така каза, че никога няма да чуя извинение от теб. — Последва дълга пауза. — Искам такова. На мига.

Кор бутна чинията със супа и започна да изучава раните, които сам си беше причинил, да си припомня цялата онази болка, да оглежда всичката кръв, засъхнала и покафеняла на дъските под него.

— И после какво? — попита дрезгаво.

— Ще научиш.

Става, помисли си Кор.

Без всякаква грациозност — не че притежаваше такава — той стана. Изправил се в пълния си ръст, беше нестабилен по твърде много причини, но усещането, че губи равновесие, се засили още повече, когато срещна погледа на своя... приятел.

Загледан в лицето на Троу, той направи крачка напред и протегна длан.

— Съжалявам.

Една проста дума, произнесена силно и ясно. И нещата далеч не се изчерпаха с това.

— Направих грешка да се отнеса така с теб. Аз не приличам на Блъдлетър толкова, колкото си мислех... колкото желях.

— Това не е нещо лошо — отвърна тихо Троу.

— Що се отнася до отношението ми към теб, ще се съглася.

— А към останалите?

— И към тях. — Кор поклати глава. — Дотам ще спра обаче.

— Значи, амбициите ти не са се променили?

— Не. Но методите ми... вече никога няма да са същите.

В последвалата тишина Кор нямаше представа какво ще получи в замяна: ругатня, юмрук, свада. Ставаше му все по-трудно да пази равновесие.

— Помоли ме да се върна при теб като свободен мъж — настоя Троу.

— Моля те, върни се. Имаш думата ми — макар тя да не струва и пукната пара, — че ще получиш уважението, което заслужаваш от дълго време.

След миг дланта на Кор беше стисната.

— Добре тогава.

Кор изпусна накъсана въздишка на облекчение. Пусна ръката на войника, наведе се, взе почти недокоснатата чиния с храна и предложи малкото, с което разполагаше, на Троу.

— Ще ми позволиш да осъвременя методите ни за комуникация — заяви Троу.

— Да.

И с това въпросът беше решен.

Троу прие супата и отиде до мястото, заемано преди това от Кор. Седна на пода, остави месинговото ковчеже до себе си и започна да яде.

Кор се присъедини към него върху кървавите петна, оставени там през деня, и в мълчание двамата окончателно приеха сдобряването си. Но не всичко беше приключило. Не и що се отнасяше до Кор.

Разкажанието му си оставаше. Бременото, което чувстваше заради действията си, го промени завинаги, подобно на зле зараснала рана.

Или в неговия случай... най-накрая зараснала както трябва.

ECEH

Матракът под нея подскачаше, а огромната сила, причиняваща бъркотията, мятеше възглавници във всички посоки, събираше завивките, а хладният въздух докосваше кожата й...

Съзнанието й бързо идентифицира източника на целия този хаос. Не земята се движеше, а Тормент. Размахваше ръце до нея, сякаш се бореше с вериги, приковали го към леглото, а огромното му тяло се гърчеше неконтролируемо.

Отново беше сънувал съня. Онзи, за който отказваше за говори и съответно явно бе свързан с любимата му.

На светлината от банята видя голото му тяло, когато той скочи на крака — напрегнатите мускули на гърба му оформяха рязко очертани сенки, ръцете му бяха стиснати в юмруци, а бедрата му бяха стегнати, като че се канеше да спринтира.

После си пое дъх и дойде на себе си, а името, издълбано в кожата му в елегантна дъга, се раздвижи при свиването и разпускането на мускулите, сякаш неговата шелан отново бе оживяла:

УЕЛЕСАНДРА

Без да промълви нито дума, Тормент се запъти към банята, затвори вратата и блокира прииждащата светлина... а също и нея.

Докато лежеше в тъмнината, Ноуан се заслуша в течащата вода. Бърз поглед към часовника на нощната масичка й даде да разбере, че е крайно време да става, но тя продължаваше да лежи на мястото си.

Колко дни беше прекарала в леглото му? Цял месец? Не, два... а може би три? Времето беше престанало да има значение за нея, нощите отлитаха като аромат, понесен от летния вятър.

Можеше да се каже, че Тор бе нейният пръв любовник.

Само че... той отказваше да я приеме изцяло.

И дори след всичкото това време заедно, той не ѝ позволяваше да го докосва. Нито пък спеше под завивката при нея. Не я целуваше по устата. Не се присъедини към нея във ваната или джакузито. Не я наблюдаваше с премрежен поглед как се облича... и не я прегръщаше, докато спяха.

И въпреки всичко това беше изключително щедър на ласки, отново и отново я отвеждаше на онова изпълнено с мимолетна наслада място, винаги проявяваше внимание към нуждите на тялото ѝ и задоволяването им. А тя знаеше, че той също остава доволен: реакцията на тялото му беше твърде мощна, че да се прикрие.

Изглеждаше ненаситно от нейна страна да иска още. Но тя искаше.

Въпреки влудяващата страст помежду им, въпреки непринудения начин, по който той се хранеше от нея и тя от него, чувстваше се... попаднала в застой. Блокирана на място, откъдето нямаше накъде да поеме. Дори след като намери начин да запълва нощите си с работа в имението и вече по-спокойно очакваше завръщането му при изгрева, защото знаеше, че е силен и здрав, тя пак беше... затънала в тресавище. Неспокойна.

Нещастна.

И именно по тази причина най-накрая поиска позволение тази вечер да покани свой гост в имението. Поне можеше да постигне напредък на някой друг фронт. Или така се надяваше.

Измъкна се от топлото гнездо, което сама си беше направила, и потръпна, въпреки че отоплението работеше. Непостоянната температура тук представляваше нещо, към което още не беше привикнала, и единственото, което ѝ липсваше от Светилището. Тук на моменти се чувстваше прегряла, а в други ѝ беше студено, като в последно време второто беше по-често, тъй като септември дойде и донесе със себе си есенния хлад.

Когато облече робата си, тъканта беше студена и тя потръпна в прегръдката на дрехата. Винаги внимаваше да е облечена, когато не беше в леглото. Тормент не говореше по въпроса, но тя чувстваше, че той предпочита така. Колкото и да даваше вид, че харесва усещането от присъствието ѝ, погледът му отбягваше голотата ѝ, а също така се отклоняваше в различна посока, когато се намираха сред други, макар братята много добре да знаеха, че тя остава в стаята му.

И въпреки уверенията му, че мисли само за нея, докато ѝ доставя наслада, тя имаше чувството, че се мъчи да открие своята шелан в нейното тяло и в съвместните им преживявания.

Всяко напомняне колко невъзможно е това, явно беше трудно за него.

Нахлузи кожените мокасини на краката си и се поколеба, преди да напусне стаята. Мразеше състоянието, в което се намираше той, но знаеше, че не би се съгласил да разговарят по въпроса. Всъщност напоследък не говореше много в нейно присъствие, макар че телата им общуваха гладко, на какъвто и език да се осъществяваше комуникацията помежду им. Истината бе, че от оставането ѝ в спалнята му не би излязло нищо добро, особено като се имаше предвид настроението му.

Насили се да тръгне към вратата, постави качулката на главата си, огледа се в двете посоки, преди да излезе в коридора, след което затвори вратата зад себе си и го остави сам вътре.

Както винаги си тръгна, без да издаде и звук.

— Ласитър — просъска Тор срещу огледалото в банята. Когато не дойде отговор, той отново наплиска лицето си със студена вода. — Ласитър.

Затвори очи и зърна своята Уелси напред онзи сив пейзаж. Сега вече беше дори още по-далече от него. И беше по-трудно от всякога да я достигне, докато тя седеше напред сивите камъни.

Положението се влошаваше.

— Ласитър, къде си, по дяволите?

Най-накрая ангелът се появи, седнал на ръба на джакузито с кутия шоколадови курабии в едната ръка и шише мляко в другата.

— Искаш ли една? — попита и му поднесе калорийната бомба. — Директно от хладилника. Толкова по-хубави са, когато са охладени.

Тор му отправи гневен поглед.

— Каза ми, че аз съм проблемът. — Когато отговорът насреща се изчерпа с мляскане, изпита потребност да натика цялата кутията в гърлото на копелето. — Тя още е там. На път е да изчезне.

Ласитър остави настрана средството за разваляне на вечерята, като че изгубил апетит. И когато само поклати глава, Тор преживя миг

на паника.

— Ако ме занасяш, ще те убия.

Ангелът завъртя очи.

— Вече съм мъртъв, идиот такъв. И ако позволиш да ти напомня, твоята шелан не е единствената, която се мъча да освободя. Тук става дума и за моята съдба, нали помниш? Провалиш ли се ти, и аз се провалям, така че нищо не печеля да се занасям с теб.

— Тогава защо все още се намират на онова ужасно място?

Ласитър вдигна ръце.

— Чуй ме, приятел. Ще струва повече от някой и друг оргазъм. Това трябва да ти е ясно.

— Исусе Христе, не мога да направя много повече от това...

— Наистина ли? — Ласитър присви очи. — Сигурен ли си?

Когато погледите им се срещнаха, на Тор му се наложи да погледне встрани... както и да се прости с мисълта, че по време на интимните си моменти двамата с Ноуан се радват на нещо като личен живот.

Майната му. Двамата преживяха заедно стотици оргазми, така че...

— Знаеш не по-зле от мен колко много още не си направил — произнесе меко ангелът. — Кръв, пот и сълзи. Това е цената.

Тор сведе глава и потърка слепоочието си с усещането, че всеки миг ще се разкрещи. Пълни тъпотии...

— Тази вечер ще излизаш, нали? — промърмори ангелът. — Когато се върнеш, ела и ме намери.

— Ти и бездруго все си с мен, не е ли така?

— Не знам за какво говориш. Да се срещнем след Последното хранене.

— Какво ще правиш с мен?

— Казваш, че искаш помощ... Е, ще ти я предоставя.

Ангелът се изправи и закрачи към вратата на банята. После се върна и си прибра проклетите курабии.

— До изгрева, приятелю.

Останал сам, Тор набързо премисли ползите, които би имал, ако стовари юмрук срещу огледалото, но после реши, че това може да възпрепятства възможността да излезе и да търси лесъри, които да убива. А в настоящия момент перспективата за това беше

единственото, което му позволяваше да се удържи в собствената си кожа.

Кръв. Пот. Сълзи.

Изруга и влезе под душа, после се обръсна и се върна в спалнята. Ноуан вече си беше тръгнала, вероятно за да слезе за Първото хранене отделно от него. Постъпваше така всяка нощ, макар проявата на такава дискретност да не заблуждаваше никого.

Знаеш не по-зле от мен колко много още не си направил.

Дявол да го вземе, Ласитър вероятно имаше право, и то не само във връзка със секса.

Като се замисли, осъзна, че никога не обясняваше на Ноуан какво изпитва. Например нямаше начин тя да не знае, че отново е сънувал кошмар. Изскочи от леглото като филийка от тостер, а вкиснатото му настроение беше като неонов надпис в стаята. Но той никога не разговаряше за това с нея. Никога не ѝ даваше шанс да попита.

Всъщност не разговаряше за нищо с нея. Нито за работата си навън, на бойното поле. Нито за братята. Не споменаваха и за настоящите трудности, които кралят имаше с глимерата. Съществуваха и толкова много други области, в които той продължаваше да се държи дистанцирано.

Застана пред дрешника, измъкна чифт кожени панталони, нахлузи ги и...

Коланът се заклеци на бедрата му. А когато дръпна отново, те не помръднаха. Затегли още по-усилено, а те... разцепиха се на две.

Какво ставаше, по дяволите?

— Проклети боклуци!

Сграбчи друг чифт. И се сблъска със същия проблем. Беше прекалено едър за тях.

Прегледа всичките си бойни дрехи. Сега, като се замислеше, в последно време всичко му беше тясно. Якетата го стягаха в раменете. Ризите се разпаряха под мишниците му до края на нощта.

Хвърли поглед през рамо и зърна отражението си в огледалото над тоалетката.

По дяволите, беше възвърнал... някогашната си едра фигура. Странно, че до тази вечер не го бе забелязал, но върнало се към нормална схема на хранене, тялото му беше наедряло до предишните си размери — раменете му се бяха налили с мускули, бицепсите му

бяха издути, коремът се беше изопнал и стегнал бедрата му бяха заякнали.

Заслугата за това беше на Ноуан. Нейната кръв в него го правеше така силен.

Обърна се и се запъти към телефона до леглото, поръча нов чифт кожени панталони с по-голям размер и се тръшна на дивана.

Погледът му се прикова в дрешника.

Роклята от церемонията още висеше вътре, избутана в дъното, където я окачи той, решен да пробва да продължи напред.

Ласитър имаше право: той не отведе нещата толкова далече, колкото би могъл. Но боже, да прави секса с друга? Истински полов акт? Досега винаги е бил само с неговата Уелси.

По дяволите... Кошмарът, в който беше попаднал, се разрастваше все повече. Но боже, онова видение на неговата шелан, с което се събуди... как се отдалечава все повече... все по-избледняла... изморените ѝ очи бяха изтормозени и мрачни като пейзажа около нея.

Почукването на вратата беше твърде силно, че да е от Фриц.

— Влез.

Джон Матю подаде глава през вратата. Момчето беше облечено за битка, оръжията му си бяха по местата, а настроението му беше мрачно.

— По-рано ли тръгваш? — попита Тор.

— *Не, смених се със Зи... Просто исках да те уведомя.*

— Какво не е наред?

— *Нищо.*

Каква лъжа. Истината личеше по твърде припрения начин, по който ръцете му оформяха думите. И не гледаше другаде, освен към пода.

Тор си спомни за разхвърляното легло и за факта, че Ноуан бе оставила една от резервните си долни ризи на стола до бюрото.

— Джон — заговори. — Чуй ме...

Момчето не го погледна. Просто стоеше на прага с наведена глава и смръщени вежди, цялото му тяло издаваше нетърпение да си тръгне.

— Влез за малко. И затвори вратата.

Джон не бързаше и когато най-накрая затвори след себе си, скръсти ръце пред гърдите си.

Гадост. Откъде да започне?

— Мисля, че си наясно какво се случва тук. С Ноуан.

— *Не е моя работа* — изписа Джон в отговор.

— Глупости. — Поне успя да накара Джон да го погледне. Жалко само, че това мигом затрудни откровението му. Как би могъл да опише какво ставаше? — Ситуацията е сложна. Но никой няма да заеме мястото на Уелси. — По дяволите, това име... — Искам да кажа...

— *Обичаш ли я?*

— Ноуан ли? Не, не я обичам.

— *Тогава какви ги вършите тук... Не, не ми отговаряй.* — Джон започна да крачи наоколо с ръце на кръста, а оръжията му улавяха светлината и проблясваха леко. — *Мога да си представя.*

По един тъжен начин гневът му заслужаваше уважение, помисли си Тор. Син, защитаващ паметта на майка си.

Боже, това болеше.

— Трябва да продължа напред — прошепна дрезгаво Тор. — Нямам избор.

— *Как така нямаш? Но както вече казах, не ми влиза в работата. Трябва да тръгвам. До после...*

— Ако и за миг допускаш, че си устройвам веселба тук, напълно грешиш.

— *Чух звуците. Ясно ми е точно колко се забавляваш.*

Фантастично. Ако нещата тази вечер продължаваха да се развиват така прекрасно, някой можеше да изгуби крак. Или глава.

Най-общо казано, миризмата на човешка кръв далеч не беше така впечатляваща като тази на лесърите или вампирите. Но беше също така лесна за разпознаване и не представляваше нещо, на което си струва да обръщаш кой знае какво внимание.

Когато Хекс прехвърли крак върху своето дукати, тя отново подуши въздуха. Определено беше от човек, идваше от западната страна на „Желязната маска“.

Погледна часовника си и установи, че има малко излишно време преди срещата си. Макар че при нормални обстоятелства дори не би минала покрай нещо, засягащо хората, в светлината на текущите събития на черния пазар, тя слезе от мотора, прибра ключа и се дематериализира в съответната посока.

През последните три месеца в центъра на града се случваха много убийства. Майната им, би казала тя. Ала смъртните случаи, които я интересуваха, не бяха от типа на мърлявите изпълнения на уличните банди, не бяха резултат от нечий превъзбуден показалец на спусъка, нито пък я вълнуваха прегазените от пияни шофьори, избягали от местопрестъплението. Нейният интерес беше насочен към четвъртата основна група убийства — свързаните с наркотици.

Тези, които се отличаваха от обичайните.

Смъртните случаи, които до един бяха окачествени като самоубийства.

Посредници мряха под път и над път, а каква беше вероятността толкова много от тези негодници да са се сдобили едновременно със съвест? Освен, разбира се, ако във водоснабдителната система на Колдуел не бе пусната добавка, повишаваща морала. В който случай Трез щеше да остане безработен — а той не беше.

В полицията бяха озадачени. Новините за това вече се съобщаваха в национален ефир. Политиците бяха развълнувани и бяха на старт-линията, готови да подежат дискусии.

Самата Хекс се бе опитала да поразузнае, ала все се оказваше закъсняла с малко.

От друга страна, тя вече знаеше отговора на много от въпросите, които си задаваха хората. Ключът се криеше в онзи символ на смъртта на Древния език върху пакетчетата. И колкото повече типове гълтаха куршума, толкова повече символи се появяваха. Започнаха да се забелязват дори на опаковките с хероин и екстази, а не само върху кокаина.

Въпросният вампир, който и да беше той, или тя, постепенно завладяваше територия. И след едно динамично лято, в което бе въздействал на човешката утайка да се омете от сцената, беше успял да унищожи цяла демографска група в наркотърговията — останали бяха само пласъорите на дребно по уличните ъгли... и Бенлоиз, маститият доставчик.

След като прие форма зад един паркирал миниван, стана ясно, че се е озовала на мястото точно след като всичко бе приключило. Двама мъже лежаха на асфалта с невиждащи очи, насочени нагоре, а под тях се оформяха локвички. И двамата държаха оръжия в ръцете си и имаха дупки на челата си. Двигателят на колата, с която бяха пристигнали, все още работеше, вратите ѝ зееха отворени и от ауспуха се издигаше пушек.

Но нищо от това не вълнуваше Хекс. Онова, което привлече интереса ѝ, беше мъжкият вампир, който тъкмо се качваше в лъскавия си ягуар, а гарвановочерната му коса проблясваше на светлината на уличните лампи.

Явно точността ѝ бележеше напредък.

Тя бързо прие форма пред колата му и благодарение на факта, че не беше запалил фаровете, успя да огледа добре лицето му на светлината, идваща от таблото.

Виж ти, каза си, когато той рязко вдигна глава. Провлеченият смях, прозвучал от устата на вампира, беше като летните нощи — дълбок, топъл... и опасен като приближаваща гръмотевична буря.

— Самата Хексания.

— Асейл. Добре дошъл в Новия свят.

— Чух, че си тук.

— И аз чух същото за теб. — Тя кимна към телата. — Виждам, че изпълняваш дълга си към обществото.

Вампирът придоби зло изражение, което я впечатли.

— Приписваш ми заслуги, които може и да не са мои.

— Така ли?

— Не можеш да ме убедиш, че те е грижа повече от мен за тези плъхове без опашки.

— Грижа ме е, че стоката ти се намира в моя клуб.

— Клуб? — Той повдигна добре оформените си вежди над ледените си очи. — С хора ли работиш?

— По-скоро, държа ги под контрол.

— И не одобряваш химически вещества?

— Колкото повече са под влиянието им, толкова по-вбесяващи стават.

Настъпи дълга пауза.

— Изглеждаш добре, Хекс. Но винаги е било така.

Замисли се за Джон и как подходи към псевдовампира два месеца по-рано. С Асейл сценарият би бил различен. Джон би се забавлявал много повече с по-стойностен противник, а Асейл беше способен на всичко...

Прониза я болка, когато изведнъж се запита дали хелрeнът ѝ някога би се бил отново за нея.

Сега нещата между тях стояха различно, при това не в хубавия смисъл. Всички онези обещания от лятото да останат близки бяха избледнели под натиска на нощните им задължения, а кратките им срещи като че ги раздалечаваха още повече.

С настъпването на хладната есен посещенията му бяха по-трудно осъществими и не така чести. Също и не толкова наситени със секс.

— Какво има, Хекс? — попита кротко Асейл. — Надушвам болка.

— Надценяваш носа си... А също и влиянието си, ако си въобразяваш, че можеш да завземеш Колдуел толкова бързо. Опитваш се да заемеш позицията на сериозен предшественик.

— Искаш да кажеш, на шефа ти Ривендж.

— Именно.

— Това означава ли, че би дошла да работиш за мен, когато приключи с разчистването?

— Не и докато си жив.

— А какво ще кажеш, докато ти си жива? — Той придружи казаното с усмивка. — Винаги съм те харесвал, Хекс. Ако някога

пожелаш истинска служба, ела и ме потърси... Аз нямам проблеми с мелезите.

Е, това мило допълнение не събуждаше ли в нея желание да го изрита в зъбите?

— Съжалявам, допада ми там, където съм.

— Не и ако се съди по аромата ти. — Той запали двигателя, а глухото ръмжене даде ясна представа за мощността под капака. — Ще се видим пак.

С небрежно помахване той хлопна вратата и отпраши, без да включва фаровете.

Докато се взираше в останените от него трупове, тя си каза, че поне сега разполагаше с име, но добрите новини се изчерпваха с това. Асейл беше от мъжете, на които не обръщаш гръб и за миг. Хамелеон без всякаква съвест, той имаше хиляди различни лица — и никой не познаваше истинската му същност.

Например тя не повярва и за секунда, че я намира привлекателна. С този коментар той просто целеше да я изкара от равновесие. И се получи, макар и по друга причина.

Боже, Джон...

Тази гадост помежду тях погубваше и двама им, но те се намираха в пълен застой. Неспособни да оправят нещата или да махнат с ръка.

Пълна каша.

Върна се при мотора си, възседна го, сложи тъмни очила, за да защити очите си, и потегли. Когато се насочи към центъра, покрай нея прелетяха няколко полицейски коли с мигащи светлини и включени сирени, които се движеха бързо, колкото им позволяваха гумите, към мястото, току-що напуснато от нея.

Забавлявайте се, момчета, каза си.

Запита се дали вече имаша протокол за многочислените самоубийства.

Тя самата се насочи към планините на север. Би било по-бързо просто да се дематериализира, но имаше нужда да си проветри главата и нищо не действаше по-добре от това, да вдигнеш сто и трийсет километра на черен път. Студеният вятър прилепяше очилата „Авиатор“ на носа ѝ, рокерското ѝ яке бе като втора кожа върху

гърдите, тя форсира двигателя още повече и се прилепи към мотора, стана едно с него.

Докато приближаваше имението на Братството, се чудеше защо се съгласи на срещата. Може би заради изненадата от молбата. А нищо чудно заради надеждата да се натъкне на Джон. Сигурно просто искаше да се измъкне от изтъканата от тъга мъгла, в която живееше.

Но от друга страна, може би предстоящата среща с майка ѝ само би влошила нещата.

Около петнайсет минути по-късно зави и се сблъска с винаги намиращия се на мястото си *мис*. Намали скоростта, за да не се удари в дърво или сърна, и постепенно изкачи планината, като спираше пред поредицата порти.

Не се налагаше да се бави пред никоя от охранителните камери; очакваха я.

След като премина през последното препятствие и пое по широката алея, водеща към двора, сърцето ѝ се сви. Огромната каменна къща си беше съвсем същата. Но и от къде на къде да се променя? Североизточното крайбрежие можеше да бъде ударено с ядрена бомба и тя пак би оцеляла.

Имението, хлебарките и бисквитите с пълнеж „Туинки“. Само това би останало.

Паркира мотора до каменните стълби, които водеха до входа, но не слезе от него. Огледа арките и масивните гравирани повърхности на вратите, а също и каменните скулптури на гаргойли, в чиято паст бяха монтирани камери. Нямаше изтривалка с надпис „Добре дошли“.

Посланието гласеше „влизаш на собствен риск“.

Бързо поглеждане към часовника ѝ каза онова, което и бездруго знаеше: Джон вече бе излязъл за през нощта, за да се бие в онази част на града, която тя тъкмо напусна...

Хекс завъртя глава наляво.

Усещаше присъствието на майка си навън, в градината зад къщата.

Това бе добре. Не желаше да влиза вътре. Не желаше да преминава през фоайето и да си припомня в какво беше облечена или за какво мислеше и мечтаеше по време на церемонията.

Тъпанарски фантазии за предстоящия ѝ живот.

Дематериализира се от другата страна на ограничителния жив плет. Нямаше проблем с ориентирането. Двамата с Джон скитаха навън толкова много през пролетта, провираха се под напъпилите клони на плодните дръвчета, вдъхваха забравения аромат на свежа пръст, притискаха се един към друг, за да се предпазят от студа, който знаеха, че няма да продължи още дълго.

По онова време пред тях имаше толкова много възможности. И от гледна точка на сегашното положение изглеждаше съвсем логично, че цялата топлина на лятото си е отишла, жизненият цикъл на цъфтежа беше завършил. Сега листата бяха опадали, клоните отново бяха оголели, всичко бе повехнало.

Ама че бодра и оптимистична беше, няма що.

Концентрира се върху емоционалната решетка на майка си и тръгна покрай къщата, отмина френските прозорци на билиардната зала и на библиотеката.

Ноуан стоеше на ръба на басейна, а неподвижната ѝ фигура бе осветена от сините отблясъци на водата, която предстоеше да бъде източена.

Виж ти... каза си Хекс. Нещо в жената се беше променило и каквото и да беше то, емоционалната ѝ решетка представляваше нещо напълно различно. Структурата ѝ беше разбъркана, но не в лошия смисъл; по-скоро като къща, подложена на преустройство за разширение. Това представляваше добро начало, позитивна трансформация, която вероятно щеше да отнеме още дълго време.

— Браво на теб, Тор — промърмори Хекс под нос.

Сякаш я беше чула, Ноуан погледна през рамо и в този момент Хекс осъзна, че качулката, която винаги беше вдигната, сега беше свалена. Виждаше се русата коса на майка ѝ, а това, че е пригладена, подсказваше, че е сплетена, но плитката се криеше под робата ѝ.

Хекс зачака емоционалната ѝ решетка да бъде осветена от страх. Продължи да чака още и още...

Мили боже, нещо наистина се беше променило.

— Благодаря, че дойде — заговори Ноуан, докато Хекс се приближаваше.

Гласът ѝ звучеше различно. Малко по-плътно. По-уверено.

Трансформацията беше настъпила в много отношения.

— Благодаря, че ме покани — отговори Хекс.

— Изглеждаш добре.

— Ти също.

Спря пред майка си и огледа начина, по който блещукащите светлини от басейна танцуваха по съвършеното ѝ лице. И в настъпилата тишина Хекс се намръщи, когато информацията, прииждаща през сетивните ѝ рецептори, започна да запълва картината.

— Животът ти е в пълен застой — отбеляза, като се замисли за иронията в това.

Майка ѝ повдигна вежди.

— Всъщност... Да, така е.

— Интересно. — Хекс погледна към небето. — За мен важи същото.

Взряна в силната и горда жена пред себе си, Ноуан почувства странна връзка с дъщеря си — докато трепкащите светлини от басейна играеха върху мрачното и сурово лице, в оловносивите очи се четеше неудовлетвореност, подобна на нейната.

— Значи, ти и Тор... — подхвърли небрежно Хекс.

Ноуан притисна ръце към лицето си с надеждата да не се изчерви.

— Не знам как да отговоря на този въпрос.

— Може би не трябваше да повдигам темата. Просто... Само за това мислиш.

— Не е точно така.

— Лъжкиня. — Думата не съдържаше обвинение. Нито порицание. Просто отбелязваше факт.

Ноуан се обърна обратно към водата и си напомни, че като половин симпат дъщеря ѝ бе наясно с истината, дори да не изрече и дума.

— Нямам никакви права над него — промълви, докато наблюдаваше неравната повърхност на басейна. — Никакви права. Но не затова те помолих да дойдеш...

— Кой го казва?

— Моля?

— Кой казва, че той не ти принадлежи?

Ноуан поклати глава.

— Знаеш как стоят нещата.

— Не. Не знам. Ако ти го желаеш и той те желае...

— Не ме желае. Не... напълно. — Ноуан направи жест, като че ли да отметне косата си, макар тя да не беше паднала пред лицето ѝ. Най-скъпа Скрайб Върджин, сърцето ѝ биеше така бързо. — Не мога... Не е редно да говоря за това.

Струваше ѝ се по-безопасно да не обелва и думичка пред никого... Знаеше, че Тормент не би искал да бъде обсъждан.

Потънаха в дълго мълчание.

— Нещата между нас с Джон не вървят.

Ноуан вдигна поглед, а веждите ѝ подскочиха при прямотата на дъщеря ѝ.

— Аз... Чудех се. Мина много време, откакто ти си тръгна от тук, и той не изглежда никак щастлив. Надявах се... на различно развитие. В много аспекти.

Включително и на отношенията между тях двете.

Казаното от Хекс представляваше самата истина. Животът и на двете беше в застои. Не беше точно споразумение, което би допаднало на някого. Тя обаче приветстваше всяко появило се сходство.

— Мисля, че вие с Тор си подходите — заговори внезапно Хекс и закрачи към ръба на басейна. — Харесва ми мисълта за вас двамата.

Ноуан отново повдигна вежди. И преразгледа решението си да не го обсъждат.

— Наистина ли?

— Той е добър мъж. Стабилен, надежден. Случилото се със семейството му е ужасна трагедия. Джон много се тревожеше за него. Тя е единствената майка, която Джон е познавал. Говоря за Уелси.

— Познаваше ли я?

— Не официално. Тя не беше от типа жени, които биха посещавали мястото, където работех, а бог ми е свидетел, че не бях добре дошла при Братството. Но знаех каква е репутацията ѝ. Беше замесена от кораво тесто... Напълно безкомпромисна. Жена, заслужаваща уважение. Не мисля, че на глимерата се нравеше особено фактът, че не даваше и пет пари за тях. Е, още нещо, което по мое мнение може да бъде добавено в нейн плюс.

— Това между тях е било истинска любовна история.

— Да, ако съдя по онова, което съм чувала. Честно казано, изненадана съм, че успява да продължи напред, но се радвам, че го прави. Отразява ти се изключително добре.

Ноуан пое дълбоко въздух и долови аромата на сухи листа.

— Няма избор.

— Моля?

— Не е нещо, което мога да споделя, но е достатъчно да кажа, че ако имаше възможност да избере друг път, какъвто и да било друг път, би го сторил.

— Не разбирам какво имаш предвид. — Когато Ноуан не предложи обяснение, Хекс вдигна рамене. — Щом не искаш да говориш за това, ще го приема.

— Благодаря ти. И се радвам, че дойде.

— Бях изненадана, че поиска да те посети...

— Провалих се твърде много пъти, че да бъдат преброени. — Когато Хекс видимо се отдръпна, Ноуан кимна. — При пристигането ми тук бях така объркана, безпомощна, макар да говорех езика, изолирана, макар да не бях сама... Искам да си наясно обаче, че истинската причина, поради която дойдох, си ти. И тази вечер е време да ти се извиня.

— За какво?

— Задето те изоставих още с идването ти на този свят.

— Исусе... — Хекс потърка късата си коса, а силното ѝ тяло потръпваше, сякаш ѝ се налагаше да го възпре да не побегне. — Чуй, няма за какво да се извиняваш. Не си молила да бъдеш...

— Ти беше съвсем малка, новородена, без мамен, която да се грижи за теб. Оставих те да се справяш сама в момент, когато не можеше да правиш нещо много повече от това, да плачеш за топлина и ласка. Аз... толкова съжалявам, дъще моя. — Ноуан притисна длан към сърцето си. — Отне ми твърде много време да открия подходящите думи, но знай, че се упражнявах наум с часове. Искам онова, което ще произнеса пред теб, да е правилно казано, защото нищо помежду ни не беше правилно още от първия ден. Все по моя вина. Бях така себична, липсваше ми всякакъв кураж и...

— Престани. — Тонът на Хекс беше напрегнат. — Моля те... Престани.

— Направих грешка, като ти обърнах гръб. Не бях права да чакам толкова дълго. Допуснах толкова много грешки. Но сега... — Тя тропна с крак. — Тази нощ разкривам пред теб всичките си провинения, за да мога да ти разкрия и любовта си, колкото и

несъвършена, и нежелана да е тя. Не заслужавам да бъда твоя майка или да те наричам дъщеря, но може би ще успеем да зародим някаква форма... на приятелство. Мога да те разбера, ако не желаеш. Наясно съм, че нямам право да искам нищо от теб. Просто знай, че съм насреща и съзнанието и сърцето ми са отворени да научат коя си ти... и какво представляваш.

Хекс примигна, а после остана смълчана. Като че изреченото бе прозвучало на лоша радиочестота и на нея ѝ се налагаше да разгадае смисъла.

След известно време заговори грубо:

— Аз съм симпат. Знаеш го, нали? Определението „със смесена кръв“ не е от значение, когато в смеската участва кръв от гълтач на грехове.

Ноуан вирна брадичка.

— Ти си достойна жена. Ето коя си. Не ме е грижа за състава на кръвта ти.

— Беше ужасена от мен.

— Бях ужасена от всичко.

— А и ти се налага да виждаш онзи... мъж в моето лице. Всеки път щом ме погледнеш, ти се налага да си припомняш какво ти е сторил.

При тези нейни думи Ноуан преглътна с усилие. В това вероятно имаше известна истина, но беше маловажно. Повече от крайно време беше да обясни това на дъщеря си.

— Ти си достойна жена. Това е всичко, което виждам. Нищо повече... И нищо по-малко.

Хекс примигна отново. Няколко пъти. После мигането ѝ се учести. А после се хвърли напред и Ноуан се озова потънала в силна прегръдка. Не се поколеба и за миг да отвърне на жеста.

Докато притискаше дъщеря си към себе си, си каза, че прошката наистина се изразяваше най-добре чрез докосване. Думите не бяха способни да предадат същото чувство като прегръдката, дошла в момент на агонизираща болка. Плътено притисната до нея бе собствената ѝ кръв, можеше да задържи в обятията си, макар и за малко, жената, на която тъй егоистично бе навредила.

— Моята дъщеря — произнесе с пресекващ глас. — Красивата ми, силна... и достойна дъщеря.

С треперещи ръце тя обгърна тила на Хекс и завъртя главата ѝ на една страна, така че да я облегне на рамото си, като че там лежеше бебе. После започна бавно и нежно да гали късата ѝ коса.

Действително не можеше да твърди, че е благодарна за каквото и да било от стореното ѝ от симпата, но този миг заличаваше цялата болка. Този така важен миг, в който почувства, че кръгът, който водеше началото си от утробата ѝ, най-накрая се беше затворил. Миг, в който две половини, разделени за твърде дълго, най-накрая се събираха.

Когато след доста време Хекс се отдръпна, Ноуан ахна.

— Кървиш! — Протегна ръка към скулата на дъщеря си и избърса червените капки с пръсти. — Ще повикам доктор Джейн.

— Не се тревожи за това. Просто... Да, нищо, за което да се притесняваш. Това е начинът, по който... плача.

Ноуан положи длан върху лицето на дъщеря си и поклати озадачено глава.

— Изобщо не си като мен. — Когато Хекс отклони рязко поглед, тя добави: — Не, това е нещо хубаво. Толкова си силна. Изпълнена с мощ. Харесвам това у теб. Харесвам всичко у теб.

— Не може да го мислиш сериозно.

— Симпатската ти страна... е един вид благословия. — Хекс понечи да спори, но Ноуан я спря. — Дава ти някаква защита срещу... живота. Предоставя ти оръжие.

— Може би.

— Със сигурност дори.

— Знаеш ли? Никога не съм ти била ядосана. Имам предвид, че разбирам защо си сторила онова, което си сторила. Дала си живот на нещо гнусно.

— Никога не говори така пред мен — прекъсна я Ноуан. — Не и когато става дума за теб. Разбрахме ли се?

Хекс се засмя гърлено и вдигна длани в защита.

— Добре, добре.

— Ти си истинско чудо.

— По-скоро проклятие. — Когато Ноуан отвори уста да недоволства, Хекс я изпревари. — Виж, оценявам всичко... това. Наистина го ценя. Имам предвид, че е наистина прекрасно от твоя страна. Но не вярвам в чудеса, а и ти не бива да вярваш. Знаеш ли през

какво съм преминала през последните... боже, толкова много години, че не ги помня вече?

Ноуан се намръщи.

— Работила си в света на хората, нали? Струва ми се, че дочух нещо такова.

— Работех като убиец. Плащаше ми се да преследвам жертвите си и да ги унищожавам. Цялата съм покрита с кръв, Ноуан, и трябва да го узнаеш, преди да планираш общото ни розово бъдеще. Отново повтарям, че се радвам, задето ме повика, и със сигурност ти прощавам за всичко, но не съм убедена, че имаш реалистична представа за мен.

Ноуан пхна длани в ръкавите на робата си.

— Продължаваш ли... да се занимаваш още с това?

— Не за Братството или за предишния ми шеф. Но при настоящата ми работа наложи ли се да си припомня този тип умения, ще го сторя без колебание. Защиатавам своето и ако някой се изпречи на пътя ми, ще сторя каквото е нужно. Така действам аз.

Ноуан изучаваше чертите ѝ, суровото ѝ изражение, стегнатото ѝ мускулесто тяло, което по-скоро приличаше на мъжко... и зърна намиращото се зад цялата тази сила — там се криеше ранимостта на Хекс, като че очакваше да бъде отпратена, прогонена, избутана настрана.

— Мисля, че това е добре.

Хекс подскочи на място в буквалния смисъл.

— Какво?

Ноуан отново вирна брадичка.

— Заобиколена съм от мъже, които живеят по същите правила. Защо за теб трябва да е различно само защото си жена? Всъщност истински горда съм с теб. По-добре да атакуваш, отколкото да бъдеш атакувана. Радвам се, че разсъждаваш по този начин.

Хекс пое дъх несигурно.

— Мили... боже... Нямах представа колко се нуждая да чуя такова нещо в този момент.

— Ще се радвам да го повторя, ако искаш.

— Никога не съм допускала... Както и да е. Радвам се, че си тук. Радвам се, че се обади. Радвам се, че...

Изречението не беше завършено, а Ноуан се усмихна, почувствала лекота в гърдите си.

— Аз също. Може би ако някой път имаш... как го наричат... свободно време, бихме могли да прекараме заедно някой и друг час?

Хекс се усмихна леко.

— Може ли да те попитам нещо?

— Каквото пожелаеш.

— Някога качвала ли си се на мотор?

— Какво е това?

— Ела пред къщата. Ще ти покажа.

Тор се върна в края на нощта с два мръсни кинжала, без муниции и с натъртване на десния прасец, което го караше да куца отвратително.

Проклет автомобилен крик. Но пък, от друга страна, разплатата с този конкретен лесър си беше истинска веселба. Нищо не подобряваше настроението така, както да минеш на шмиргел лицето на врага.

В това отношение асфалтът му беше добър приятел.

Нощта беше изпълнена с тежки битки за всички им, а освен това бе и доста дълга. Часовете отлетяха бързо и въпреки че вонеше като развалено месо заради цялата тази черна кръв и щеше да се наложи новите му кожени панталони да бъдат защити от едната страна, той пак се чувстваше по-добре, отколкото когато тръгна.

Битки и чукане, както казваше Рейдж. Това бяха двата най-добри начина да оправиш настроението си.

Жалко само, че по-доброто му настроение не означаваше, че нещо в ситуацията се е променило. Когато се прибра у дома, го очакваше същата гадост.

Мина през вестибюла и се захвана с ритуала по разоръжаването, като разкопча ножницата на гърдите си, тази на раменете и кобурите с пистолетите. Ароматът на току-що сготвено агнешко с розмарин изпълваше фоайето и бърз поглед към трапезарията му даде да разбере, че догените бяха подредили всичко, както си му е редът. Среброто лъщеше и кристалът проблясваше, а обитателите на къщата вече бяха започнали да се събират за Последното хранене.

Ноуан не беше сред тях, както обикновено се случваше.

Тръгна нагоре по стълбите, без да е способен да продължи да пренебрегва възбудата си, която ставаше все по-твърда с всяка крачка. Но не можеше да се каже, че ерекцията го правеше точно щастлив.

Знаеш не по-зле от мен колко много още не си направил.

Когато стигна до вратата на стаята си, стисна бравата и затвори очи. После отвори рязко и викна:

— Ноуан?

Работният ѝ ден трябваше да е свършил преди час. Фриц беше настоял да приключва малко по-рано, за да има време да се приготви за Последното хранене, нещо, срещу което тя се възпротиви в началото, но напоследък като че се възползваше от тази възможност, защото джакузито винаги беше мокро, когато той се прибираше от бойното поле.

Надяваше се да не се натъкне на нея, докато е във ваната. Искаше да си вземе душ, а не знаеше как да се справи със ситуацията, ако и двамата се окажеха голи в банята.

Знаеш не по-зле от мен...

— Млък! — Остави оръжията, съблече тениската си и започна да събува ботушите си. — Ноуан? Тук ли си?

Намръщи се и надникна в банята, където не откри никого. Във въздуха не се носеше аромат. От ваната не се оттичаше вода. Нямаше използвани кърпи.

Странно.

Объркан, той излезе обратно в коридора, спусна се надолу по главното стълбище и влетя през скритата врата. Докато вървеше през подземния тунел, се запита дали тя не е в басейна.

Надяваше се да не е. Докато членът му се молеше да е точно там. За бога, вече нямаше представа какво изобщо си мисли.

Само че... тя не се носеше по повърхността на водата нито гола, нито облечена. Не я откри и в пералното помещение. Нямаше я в залата с тежестите, съблекалнята или салона, където да зарежда с кърпи. Не подреждаше прани операционни дрехи на рафтовете в медицинския център.

Просто я нямаше тук.

Връщането му обратно до имението отне половината време, което му беше нужно да стигне до тренировъчния център, и когато пристигна в кухнята, откри единствено догени.

Наостри сетивата си и установи... че тя не се намираще никъде в имението.

Обзелата го паника накара главата му да забучи... Не, почакай, това не беше ли шум от... мотор?

В глухото ръмжене нямаше никаква логика. Освен ако Хекс не се беше появила по някаква причина, което би означавало добри новини за Джон.

Ноуан беше отвън, пред къщата. В същия този момент.

Проследявайки кръвта си във вените ѝ, той претича през фойето, изстреля се през вестибюла и... се закова на място на най-горното стъпало пред входа.

Хекс беше възседнала своето дукати, а облеченото ѝ в черна кожа тяло се сливаше идеално с мотора. А точно зад нея... Ноуан се взе зад нея. Качулката ѝ беше свалена, косата ѝ бе напълно разбъркана, а на лицето ѝ грееше усмивка, сияйна като слънцето.

Когато го видя, изражението ѝ се промени, някак се напрегна.

— Здравей — викна той, чувствайки, че пулсът му започва да се нормализира.

Усети, че зад гърба му някой друг също излезе от вестибюла. Джон.

Хекс вдигна поглед към хелрена си и кимна, но не угаси мотора. После хвърли поглед през рамо и попита:

— Добре ли си там отзад, мамо?

— Да, съвсем добре. — Ноуан слезе несръчно от мотора, а робата се спусна по краката ѝ, сякаш доволна, че се е приключило с возенето. — Ще се видим утре вечер.

— Да. Ще те взема в три.

— Чудесно.

Двете жени си размениха усмивки с такава непринуденост, че Тор за малко не се просълзи. Бяха постигнали някаква близост помежду си... И ако той не можеше да получи обратно Уелси и сина си... да, би желал поне Ноуан да открие истинското си семейство.

Явно беше направена крачка във вярната посока.

Ноуан се изкачи по стълбите, а Джон се размина с нея и се запъти към мотора. Тор искаше да я попита къде са ходили, какво са правили, какво са си казали, но си напомни, че независимо от случващото се между тях нямаше право да задава такива въпроси.

Кое то отново му даваше да разбере колко много неща липсваха във връзката им.

— Забавлява ли се? — попита я, като направи крачка назад и задържа вратата отворена за нея.

— Да. — Тя повдигна ръба на робата си и изкуцука във вестибюла. — Хекс ме повози на мотоциклета си... Или се казва „мотор“?

— И двете думи стават. — Макар че Тор би използвал по-скоро понятия като „смъртоносен капан“ и „донор на органи“. — Другия път обаче си сложи каска.

— Каска? Като за езда ли?

— Не точно. Говорим за нещо по-стабилно от кадифе с връзка под брадичката. Ще ти набавя една.

— О, благодаря ти. — Тя приглади разрошените си кичури руса коса. — Беше толкова... стимулиращо. Все едно летиш. В началото се боях, но тя потегли бавно. А после наистина започна да ми харесва. Движехме се ужасно бързо.

Стомахът на Тор се сви на топка.

И за първи път установи, че му се искаше тя да се страхува. Това дукати не представляваше нищо повече от двигател с прикрепена към него седалка. Едно отскачане от нея и нежната ѝ кожа щеше да се превърне в червено петно на пътя.

— Да... Това е чудесно. — Наум започна да ѝ чете лекция за безопасност, която се въртеше около законите на кинетичната енергия и медицински термини като „хематом“ и „ампутация“.

— Готова ли си за ядене?

— Умирам от глад. След толкова много свеж въздух...

В далечина чу изреваването на потеглящ мотор, а после Джон влезе в къщата с вид на мъртвец.

Той се втурна право към билиардната зала и Тор залагаше десет към едно, че не търси фъстъци. Но днес нямаше да говорят. Джон даде ясно да се разбере това в началото на нощта.

— Хайде — подкани я Тор. — Да вървим да седнем.

Обичайната врява около масата притихна, когато влязоха, но той беше твърде съсредоточен върху жената пред себе си, че да го е грижа. Това, че бе излязла навън, в света, възседнала мотора на Хекс... караше я да изглежда различна.

Онази Ноуан, която той познаваше, не би предприела нещо подобно.

И по дяволите... По някаква причина тялото му се възбуди при мисълта за нея, облечена в други дрехи, различни от тази нейна роба, възседнала мотора, с коса, освободена от ограничението на плитката и развята назад в нощта.

Как ли би изглеждала в джинси? От онези с хубавата кройка... От онзи тип, които прилепват към задните части на жената и карат мъжа да желае да язди нещо различно от мотор.

Изведнъж си я представи гола, опряна на стената, краката ѝ бяха разтворени, а косата разпусната, ръцете ѝ прикриваха гърдите. Като добро момче той беше на колене, а устата му беше притисната към женствеността ѝ, а езикът му ближеше онова място, което беше изследвал толкова подробно с пръстите си. Засмукваше я. Чувстваше я притисната към лицето си...

Изръмжаването, откъснало се от устата му, беше достатъчно силно, че да проехти в притихналото помещение. Достатъчно шумно, че да накара Ноуан да обърне към него смаяното си лице. И да го накара да се чувства като загубеняк.

За да замаже нещата, той се зае да отмества стола ѝ с прекомерно внимание. Като че правеше мозъчна операция.

Докато Ноуан се настаняваше, до носа му достигна ароматът на собствената ѝ възбуда и на него почти му се наложи да се стисне за гърлото, та да не допусне ново изръмжаване.

Настани се на собственото си място, а еректираният му член се оказа притиснат зад ципа му и това беше просто идеално. Може би притокът на кръв щеше да бъде прекъснат и проклетникът щеше да спадне... Само че според теорията за поставяне на пръстен около пениса по-вероятно би било да се случи тъкмо обратното.

Фантастично.

Той взе сложно сгънатата си салфетка, тръсна я, за да я разгъне и...

Всички гледаха към него и Ноуан. Братята. Жените им. И дори догените, които тъкмо се канеха да започнат да сервират.

— Какво? — промърмори, докато разстилаше тъканта върху скута си.

И в този момент осъзна, че той не си беше облякъл риза. А Ноуан не беше вдигнала качулката си.

Трудно бе да се прецени кой се радваше на повече внимание. Вероятно тя, защото повечето от присъстващите не я бяха виждали с открито лице.

Преди да се усети, горната му устна се изкриви и уголемените му кучешки зъби изскочиха, а погледът му срещна този на всеки от

мъжете около масата, придружен с тихо и озлобено съскане. Въпреки факта, че те бяха щастливо обвързани. И му бяха братя. А той нямаше никакво право да брани територия.

Много чифтове вежди подскочиха. Някои от присъстващите поискаха нова чаша от онова, което пиеха. Някой започна да подсвирква небрежно.

Ноуан бързо постави качулката на мястото ѝ, а в стаята се разнесоха припрени разговори на тема времето и спорта.

Тор потърка слепоочията си. Нямаше как да знае кое бе предизвикало главоболието му. Изборът беше толкова голям.

В крайна сметка храненето завърши без повече инциденти. Но от друга страна, освен ако не беше започнал бой с храна или не бе избухнал пожар в кухнята, трудно можеше да си представи достойна конкуренция на изпълнението му пред братята.

Когато приключиха, двамата с Ноуан бързо напуснаха трапезарията, но както се оказа, не по една и съща причина.

— Трябва да отида на работа — заговори тя, когато стигнаха до стълбището. — Нямаше ме през цялата нощ.

— Можеш да наваксаш през следващата нощ.

— Не би било редно.

Усети, че е на ръба да ѝ заяви как вместо това трябва да отидат в леглото, но осъзна, че през последните няколко месеца Ноуан прекарваше времето си само с него. Да, естествено, че работеше, но го правеше сама, а по време на хранене винаги мълчеше.

А когато се намираха на горния етаж, или се отдаваха на сексуални занимания, или спяха. Така че в действителност тя не общуваше дори с него.

— Къде ходихте двете с Хекс?

— Навсякъде. До реката. В града.

Той затвори очи за кратко, щом чу частта с „града“. И в следващия миг се зачуди защо никога не я водеше никъде. Когато не беше дежурен, прекарваше времето си в спортната зала или четеше в леглото и я чакаше да приключи със задълженията си. Никога не му бе хрумвало да правят нещо заедно навън.

Така е, защото я криеш възможно най-старателно, отбеляза вътрешният му глас.

Както и да е. Тя и без това винаги работеше...

— Хей, я почакай, защо не си вземеш някоя свободна вечер? — предложи той, намръщен заради направената равностметка. По дяволите, какви ги вършеше този иконом, да експлоатира така жена му...

— О, имам свободни вечери, но не ги използвам. Не обичам да седя просто така.

Тор потърка веждата си с палец.

— Ако ме извиниш — промълви тя, — ще сляза в тренировъчния център, за да се захвана със задълженията си.

— Кога приключваш?

— Вероятно около четири следобед.

— Добре.

Когато тя се обърна, той я задържа за ръката.

— Виж, ако влизаш в съблекалнята в дневните часове, преди това винаги чукай на вратата, става ли?

Последното, от което се нуждаеха, беше да се наслади на гледката на някой разсъблечен брат.

— О, разбира се. Винаги го правя.

Тя зави зад ъгъла, а той я наблюдаваше как се отдалечава. Въпреки накуцването ѝ от нея се излъчваше вродено достойнство, към което той изведнъж почувства, че не е показал нужното уважение.

— Имаме уговорка, нали помниш?

Хвърли поглед надясно и поклати глава към Ласитър.

— Не съм в настроение.

— Толкова по-зле за теб. Хайде, всичко съм подготвил.

— Виж, не се обиждай, но в момента не съм приятна компания.

— Кога ли изобщо си бил?

— Наистина не...

— Дрън-дрън. Млъкни и се стегни.

Ангелът го хвана за ръката и го дръпна, а Тор се отказа да спори и се остави да бъде завлечен нагоре по стълбите и по коридора със статуите, след което излязоха от другия му край. Отминаха неговата стая, стаите на момчетата и апартамента на Зи, Бела и Нала. Озоваха се пред входа на кинозалата.

Тор се закова на място.

— Ако пак се каниш да ми устроиш филмов маратон на „Плажове“, ще те ритам по задника, докато не можеш повече да сядаш

на него.

— О, чу й се само. Опитваш се да се правиш на забавен.

— Говоря сериозно. Ако у теб има капчица състрадание, ще ме оставиш да си отида в леглото...

— Имам „М&М“ с фъстъци.

— Не са ми по вкуса.

— Стафиди в шоколад.

— Гадост.

— Бира „Сам Адамс“.

Тор присви очи.

— Студена ли е?

— Направо ледена.

Тор скръсти ръце пред гърдите си и си нареди да не се цупи като петгодишен.

— Искам карамел в шоколад.

— Имам. Също и пуканки.

Тор изруга, отвори вратата с един замах и слезе в приглушено осветената червена пещера. Ангелът се беше погрижил за всичко: меки и удобни кресла, достатъчно бира в кофа с лед на пода, жълта кутия със смущаващо калорични бонбони и проклетите пуканки.

Седнаха един до друг и вдигнаха подложките за краката.

— Кажи ми, че няма да гледаме еротичен филм от петдесетте годиш — изсумтя Тор.

— Няма. Пуканки? — предложи ангелът, като стартира филма и му подаде купата. — С допълнително масло... От хубавото в пластмасовите кутийки, а не онази гадост от истинско мляко.

— Сега не.

На екрана тръгнаха надписите, придружени с музикална интродукция. И после се появиха двама старци, седнали на диван. Разговаряха.

Тор отпи от бирата си.

— Какво е това, по дяволите?

— „Когато Хари срещна Сали“.

Тор свали гърлото на бутилката от устата си.

— Какво?

— Тихо. След това ще гледаме епизод от „Съдружници по неволя“. После „Истински романс“ — стария, а не онази тъпотия с

Уорън Бийти. „Принцесата булка“...

Тор натисна бутона до себе си и изправи креслото.

— Добре. Пожелавам ти приятно забавление...

Ласитър натисна паузата и стовари тежката си ръка на рамото на другия мъж.

— Сядай обратно. Гледай и се учи.

— На какво? Колко много мразя романтични комедии ли? Какво ще кажеш просто да го приемем за факт и да ме пуснеш да си вървя?

— Ще имаш нужда от това?

— За новата ми кариера на лигльо ли?

— Трябва да си припомниш как да бъдеш романтичен.

Тор поклати глава.

— Не. Няма да стане.

Докато излизаше с номера „само през трупа ми“, Ласитър само клатеше глава.

— Трябва да си припомниш. Възможно е, приятел.

— Защо да трябва...

— В ступор си, Тор. И ако ти имаш време да се мотаеш, Уелси не може да се похвали с подобен лукс.

Тор замълча. Облегна се. Започна да бели етикета на бирата си.

— Не мога да го направя. Не мога да се преструвам, че се чувствам... по този начин.

— По същия начин, по който не можеш да правиш секс с Ноуан ли? Още колко дълго планираш да продължаваш така?

— Докато ти не изчезнеш. Докато Уелси не бъде освободена и ти не си отидеш.

— И как ти действа всичко това? Хареса ли ти сънят ти днес?

— Филмите няма да помогнат — заяви Тор след малко.

— А иначе какво ще правиш? Ще мастурбираш в стаята си, докато Ноуан се върне от работа, а после ще го правиш до нея? О, нека позная... Може би ще крачиш безцелно. Защото не е нещо, което да си правил преди. — Ласитър тикна купата, която държеше, в лицето на Тор. — Какво ще ти струва да поседиш тук с мен? Млъквай и си яж твоя дял от пуканките, загубенияко.

Тор прие по-малкото зло, защото знаеше, че в противен случай съвсем ще му се стъжни.

Един час и трийсет и шест минути по-късно му се наложи да прочисти гърло, когато Мег Райън заяви на Били Кристъл, че го мрази, наред с новогодишното парти.

— Не слагай всички яйца в една кошница — отсече Ласитър и се изправи. — Това е отговорът на всички проблеми.

Минута по-късно на екрана се появи младият Брус Уилис, а Тор отпрати благодарствена молитва.

— Това е много по-добро. Обаче ще ни трябва още бира.

— Налице е.

Кашонче бира по-късно, вече бяха приключили с две серии от „Съдружници по неволя“, включително коледната серия, където в последната сцена снимачният екип пее заедно с актьорите.

Кое то не го накара отново да прочисти гърло. Наистина. Не го направи.

После се помъчиха да изгледат „Истински романс“. Поне докато Ласитър не се смили над двамата им и не натисна бутона за бързо превъртане.

— Според момичетата този бил най-добрият — измърмори ангелът и отново натисна бутона, а някой започна да бърби на бързи обороти. — Може би този беше грешка.

— Амин.

Добре, филмът за принцесата не беше пълен боклук и на места дори беше забавен. И, да... страхотно се получи, че накрая двамата се събраха. Освен това му допадна Коломбо в ролята на дядото, но не виждаше как това би превърнало него в Казанова.

Ласитър му хвърли един поглед.

— Още не сме приключили.

— Просто продължавай да ме поиш с бира.

— Само кажи и ще получиш следващата.

Ангелът му подаде нова бутилка и изчезна в контролната кабина, за да смени диска. Когато се върна обратно долу, където седяха, на екрана се появи...

Тор се наведе напред на креслото си.

— Какво е това, по дяволите?

Масивното тяло на Ласитър застана на пътя на прожектора, а лицето и гръдният му кош бяха покрити от нечий огромен бюст.

— „Креватни приключения“. Истинска класика.

— Това е порно!

— Да бе...

— Добре, няма да ти правя компания за този.

Все още прав, ангелът вдигна рамене.

— Просто исках да се уверя, че си наясно какво пропускаш.

От колоните зазвучаха стонове, докато гърдите... проклетите гърди изглеждаха, сякаш шляпат Ласитър по мутрата...

Тор прикри ужасено очи.

— Не! Няма да го направя!

Ласитър спря филма и звуците изчезнаха. Тор бързо погледна между пръстите си, за да се увери, че ангелът милостиво е натиснал „стоп“, а не „пауза“.

— Просто се опитвам да достигна до теб. — Ласитър седна и отвори бутилка бира. Имаше уморен вид. — Такава гадост е да си ангел... Трудно е да влияеш. Преди никога не съм имал проблем със свободната воля, но по дяволите, ще ми се просто да бях очарователната Джийни^[1] и да можех да те пратя, където ти е мястото. — Тор потрепна, а ангелът измърмори. — Няма страшно. Все някак ще се справим...

— Всъщност потрепнах, защото си те представих в розови одежди за харем.

— Хей, задникът ми е прекрасен. Никак няма да изглеждам зле.

Те продължиха да пият бира още известно време, докато на екрана не се появи логото на „Сони“.

— Някога влюбвал ли си се? — попита Тор.

— Веднъж. А след това никога повече.

— Какво стана? — Ангелът не отговори и Тор го погледна. — О, значи, е нещо нормално да се ровиш в моите дела, но аз не мога да ти върна жеста?

Ласитър вдигна рамене. Отвори нова бира.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Няма как да знам, освен ако не ми кажеш.

— Струва ми се, че трябва да пробваме с още един епизод на „Съдружници по неволя“.

Тор издиша дълго и бавно и му се наложи да се съгласи. Не беше чак толкова зле заедно да гледат филми, да обсъждат диалога, да пият

бира и да се тъпчат с боклуци. Всъщност не можеше да си припомни последния път, когато просто си беше прекарвал... приятно.

Естествено, трябва да е било с Уелси. Винаги, когато имаше свободно време, го прекарваше с нея.

Боже, колко ли дни бяха пропилили, седнали безгрижно пред телевизора, загледани в повторения, глуповати филми и монотонни новинарски предавания. Държаха се за ръце или тя лежеше на гърдите му, а той си играеше с косата ѝ.

Толкова изгубено време, помисли си Тор. Но тогава онези минути и часове му се струваха истинска благословия.

Още едно нещо, за което да скърби.

— Какво ще кажеш за някой от по-късните филми на Уилис? — попита рязко.

— „Умирай трудно“?

— Ти го нагласи, а аз ще включа машината за пуканки.

— Дадено.

Двамата се изправиха и се насочиха към задната част, Тор към отделението за бонбони и напитки, а Ласитър към контролното помещение, но в следващия миг Тор го спря.

— Благодаря ти.

Ангелът го потупа по рамото и отвърна:

— Просто си върша работата.

Тор проследи с поглед как ангелът сведе русо-черната си глава, за да премине през ниската врата.

По дяволите свободната воля, Ласитър беше прав. Колкото до него и Ноуан...

Беше му трудно да мисли за следващата крачка. В началото, когато започна всичко между тях, му костваше голямо усилие да забрави за чувствата си, да приеме кръвта ѝ и да ѝ предложи своята, както и да направи всички останали неща.

А сега трябваше да отиде и по-далеч?

Ако позволиеше това да се случи, следващият етап би накарал всичко дотук да изглежда като разходка в парка.

---

[1] Има се предвид главната героиня от американския сериал „I Dream of Jennie“. Джийни е дух от шише с неограничени магически способности. — Бел.ред. ↑

Беше дванайсет на обед, когато мобилният телефон на Кор иззвъня и тихите звуци го изтръгнаха от лека дрямка. С несръчни движения той се мъчеше да нацели зеления бутон и когато най-накрая го стори, долепи апарата до ухото си.

Мразеше проклетите телефони. Но от друга страна, бяха невероятно практични, което го караше да се чуди защо толкова дълго ги отричаше.

— Да — рече той. Когато му отвърна глас с надменни нотки, той се усмихна в осветено от свещи сумрачно подземие. — Поздрави, благороднико. Как я караш днес, Елан?

— Какво... Какво... — На аристократа му се наложи да си поеме въздух. — Какво си ми изпратил?

Информаторът му в Съвета поначало имаше тънък глас, а пакетът, който очевидно тъкмо беше отворил, правеше гласа му писклив като на мишле.

— Доказателство за работата ни. — Докато говореше, от леглата започнаха да се надигат глави. Бандата му се пробуждаше и всички се заслушаха в разговора. — Не желаех да си мислиш, че преувеличаваме ефективността си... или че лъжем за дейността си.

— Аз... аз... Какво да правя... с това?

Кор завъртя очи.

— Може би някой от слугите ти ще го увие отново, та да го препратиш на приятелчетата ти в Съвета. И после, предполагам, ще се наложи килимът ти да бъде почистен.

В кашон с размери деветдесет на деветдесет сантиметра беше изпратил някои от сувенирите от убийствата им — всякакви парчетии от лесъри: ръце, длани, онзи гръбначен стълб, глава, част от крак. Пазеше ги и ги подготвяше за точния момент, в който щеше едновременно да шокира Съвета... и да докаже, че работа наистина се вършеше.

Тънкият момент се криеше в това, че грозното естество на „подаръка“ щеше да ги накара да гледат на тях като на диваци.

Потенциална полза беше, че щяха да ги вземат на сериозно.

Елан прочисти гърло.

— Вярно е, били сте... доста заети.

— Осъзнавам, че е отвратително, но войната поначало е мръсен бизнес, от който би трябвало да се облагодетелствате, а не да бъдете участници в него. Трябва да ви предпазваме... — *докато повече не сте ни нужни* — ... от такова неприятно преживяване. Искам да подчертая обаче, че това е само малка част от многото убити от нас лесъри.

— Наистина ли?

Намекът за страхопочитание беше наистина удовлетворяващ.

— Да. Можеш да си сигурен, че всяка нощ се бием за расата и сме изключително продуктивни.

— Да, видно е, че е така... и държа да те убедя, че така да се каже, не са нужни повече „доказателства“. Трябва да отбележа, че така или иначе, се канех да ти позвъня по-късно този следобед. Насрочена е последната среща на краля.

— Нима?

— Обадох се на членовете на Съвета, за да ги уведомя, че тази вечер свиквам събиране... Неофициално, разбира се, за да няма процесуална необходимост да включвам Ривендж. Асейл заяви, че не може да присъства. Очевидно има уговорена аудиенция с краля, иначе би дошъл в дома ми.

— Очевидно — произнесе провлечено Кор. Или по-скоро, очевидно не. Предвид нощните занимания на Асейл, които бяха станали още по-интензивни от лятото насам, вероятно той беше порядъчно зает. — Благодаря ти за информацията.

— Когато другите пристигнат, ще изложа на показ тази... колекция — заяви аристократът.

— Направи го. И им предай, че съм готов да се срещна с тях, когато пожелаят. Само трябва да ми се обадиш. На твоите услуги съм. Всъщност... — Кор замълча, за да подсили ефекта. — За мен ще е чест ти да ме представиш. И двамата заедно ще можем да ги убедим в каква уязвима позиция се намират под управлението на Слепия крал и колко голяма е сигурността, която ние можем да им предложим.

— О, да, наистина... да. — Аристократът явно се почувства ужасно важен заради цялото това многословие. И именно по тази

причина беше избран. — Изключително много ценя своята прямота.

Смайващо как пресметливостта можеше да бъде сбъркана с това качество.

— А аз ценя своята подкрепа, Елан. — Кор затвори телефона, огледа войниците си и съсредоточи вниманието си върху Троу. — След залез ще проникнем отново в имота на Асейл. Може би този път ще се стигне до нещо.

Останалите изсумтяха в знак на готовност, а той мълчаливо вдигна мобилния си телефон... и кимна с глава към втория в командването си.

— Пристигнахме, сър. Вратата се спуска зад колата ни.

Когато от интеркома на вана прозвуча гласът на Фриц, казаното от иконома не представляваше кой знае каква новина, макар че Тор не можеше да види нищо от позицията си в задната му част.

— Благодаря.

Докато барабанеше с пръсти по пода на превозното средство, още се чувстваше леко замаян заради всичката бира, изпита с Ласитър, а стомахът му се беше размътил от всичкото това синтетично масло и карамел.

Но от друга страна, може би гаденето беше предизвикано от мястото, където се намираха.

— Можете да излезете, сър.

Тор изпълзя до двойните врати и се запита защо ли си причинява това. След като с Ласитър отдадоха нужната почит на Джон Маклейн, ангелът се оттегли, за да поспи, а на Тор незначайно защо му хрумна тази гениална идея.

Отвори и... пристъпи навън в тъмния гараж, а после затвори зад гърба си.

Фриц свали стъклото си.

— Сър, може би е по-добре да остана тук.

— Не, върви. Ще изчакам залеза.

— Сигурен ли сте, че завесите вътре са дръпнати?

— Да. Такива са правилата и аз имам доверие в моя доген.

— Може би трябва да проверя за всеки случай.

— Наистина няма...

— Моля ви, сър. Не ме пращайте да се изправя у дома пред краля и братята, без да съм сигурен, че сте в безопасност.

Трудно бе да се спори при такъв довод.

— Ще те изчакам тук.

Догенът измъкна старите си кокали иззад волана и се запъти към къщата с изненадваща скорост. Вероятно защото се тревожеше, че Тор може да промени решението си.

Когато икономът влезе вътре, Тор се разходи из гаража, като оглеждаше старото си градинско оборудване, греблата, солта за автомобилната алея. Корветът беше преместен в гаража на имението... в нощта, когато дойде за роклята на Уелси, за да я даде на Хекс. Не пожела да се върне тук, за да остави роклята, след като беше почистена и изгладена.

Не беше сигурен, че желае да е тук и в този момент.

— Всичко е обезопасено, сър.

Тор откъсна поглед от празното пространство, където някога се намираше колата, и се обърна.

— Благодаря.

Нямаше да изчака иконома да си тръгне, преди да влезе. От другата страна на гаражната врата имаше твърде много слънчева светлина. Така че след едно последно махване събра сили и пое по задния коридор.

Вратата се хлопна зад гърба му, а първото, което зърна в антрето, бяха зимните им якета. Още висяха на закачалката. Неговото, на Уелси и на Джон.

Якето на Джон беше съвсем малко, защото по онова време беше само претранс.

Сякаш ги чакаха да се приберат обратно у дома.

— Успех в това — промърмори.

Стегна се и продължи напред, за да влезе в кухнята, представляваща сбъднатата мечта на Уелси.

Фриц предвидливо беше оставил осветлението включено и шокът от това, че виждаше всичко за първи път от смъртта ѝ насам, накара Тор да се зачуди дали нямаше да е по-добре да бе влязъл на тъмно. Плотовете, които избраха заедно, огромният хладилник, който тя обожаваше, масата, купена онлайн от един сайт, рафтовете,

монтирани от него, за да приютят готварските книги... всичко блестеше от чистота също като в деня, когато бе монтирано.

По дяволите, нищо не се беше променило. Всичко изглеждаше точно така, както в нощта, когато я убиха, поддържано чисто от неговия доген.

Отиде до вграденото бюро и си наложи да вземе кубчето лепящи листчета, най-отгоре на което имаше нещо написано от нея.

Вторник: преглед при Хавърс, 11:30.

Пусна го и сериозно се замисли дали е нормален. Защо дойде тук? Какво добро можеше да излезе от всичко това?

Продължи да броди из общите помещения на първия етаж, като мина през дневната, библиотеката и трапезарията... докато не почувства, че вече му е невъзможно да диша, докато замайването от алкохола не отмина, а зрението, слухът и обонянието му не възвърнаха остротата си. Защо...

Тор примигна, когато се озова пред една врата. Беше направил пълен кръг и се беше върнал при кухнята. И стоеше на входа към мазето.

По дяволите. Не и това... Не беше готов за това.

Истината беше, че Ласитър и тъпите му филми нанесоха повече вреда, отколкото полза. Всички онези двойки на екрана... макар да бяха измислени художествени образи, проникнаха в съзнанието му и задействаха какви ли не процеси.

Никой от които нямаше връзка с Уелси.

Вместо това не спираше да мисли за онези дни с Ноуан, когато телата им бяха разделени от купчината завивки, когато тя го гледаше, сякаш желаше много повече, отколкото й даваше, а той се въздържа от уважение към своята покойница... и може би защото дълбоко в себе си беше един страхливец.

Вероятно поравно и от двете.

При всички тези мисли в главата си, просто трябваше да дойде тук. Нуждаеше се от спомена за своята любима, от образа на неговата Уелси, който сигурно беше позабравил, от могъщ порив от миналото, който да се противопостави на усещането за предателство, което чувстваше в настоящето.

Сякаш от далечно разстояние наблюдаваше как ръката му се протяга и стиска топката. Завъртя я надясно и отвори широко тежката

стоманена врата. Стълбището се освети от лампи с фотоклетки и той беше посрещнат от бежовия интериор. Водещото надолу стълбище беше покрито с килим в меки кремави тонове, а стените бяха боядисани в сходен цвят. Всичко беше така спокойно и ведро.

Това беше тяхното свято място.

Стъпването на първото стъпало се равняваше на скок от ръба на Големия каньон. А усещането на второто не беше кой знае колко подобро. И продължаваше да се чувства по същия начин, когато достигна долния край на стълбите и вече нямаше накъде да слиза.

Сутеренът на къщата имаше същия план като първия етаж, но едва около две трети от пространството бяха оформени като спалня, спортна зала, перално помещение и миникухня, а останалата част играеше ролята на складово помещение.

Тор нямаше представа колко време е стоял там.

В крайна сметка обаче продължи напред към затворената врата пред себе си...

Това, че я отвори на тъмно, му се стори напълно редно. По дяволите, още можеше да я подуши. Парфюмът ѝ. Ароматът ѝ.

Влезе вътре, затвори и се стегна, преди да натисне ключа на стената, в резултат на което лампата на тавана постепенно освети помещението.

Леглото беше оправено.

Вероятно от нейните собствени ръце. Макар да имаха прислуга, тя беше от типа жени, които обичаха да вършат някои неща сами. Да готви. Да чисти. Да сгъва пране.

Да оправя теглото им всеки ден.

По повърхностите не се виждаше и една прашинка, нито по тоалетната масичка, нито по нощните шкафчета, неговото с будилник, а нейното с телефон... нито по бюрото с компютър, което деляха.

Дявол да го вземе, не можеше да диша.

За да си даде малка почивка от това тежко изпитание, той отиде в банята и се опита да осигури на организма си нужния му кислород.

Трябваше да е наясно какво ще се случи. Тя присъстваше във всяко кътче от облицованата с плочки баня; също както и в цялата къща.

Отвори едно от шкафчетата, извади флакона ѝ с крем за ръце и прочете етикетите отпред и отзад... нещо, което никога не беше

правил, докато тя беше жива. Постъпи по същия начин с шампоана ѝ, както и с бурканчето със соли за вана... които миришеха точно както си спомняше, на лимон и върбинка.

Обратно в спалнята.

Право към дрешника...

Не знаеше точно кога му хрумна. Може би докато преглеждаше купчините с пуловерите ѝ. Или пък може би когато се захвана с обувките ѝ, спретнато подредени в редички на стелажите. Възможно беше да се е случило, докато прехвърляше закачалките с блузи или пък не, панталоните... Или полите и роклите...

Но в обгърналата го тишина, в съсипващата го самота, в непрестанната му скръб... му хрумна, че това са само вещи. Дрехите ѝ, гримове, тоалетните принадлежности... оправеното от ръцете ѝ легло, кухнята, в която някога готвеше, къщата, която лично тя създаде.

Всичко това бяха само предмети.

И така, както тя никога нямаше да изпълни сватбената си рокля, така никога нямаше да се върне и да си поиска нещо от това. Всичко ѝ принадлежеше и тя го беше обличала, използвала и се беше нуждаела от него, но това не беше тя.

Кажи го — кажи, че е мъртва.

Не мога.

Проблемът е в теб.

Нищо от онова, което бе сторил в своята скръб, не я върна. Нито изпълненото с агония пътуване в миналото, нито напиването до безпаметност, нито сълзите на слабост или отхвърлянето на друга жена... Не помогнаха и отбягването на това място или часовете, прекарани в самота с огромна празнина в средата на гърдите си.

Нея я нямаше.

А това означаваше, че всичко това тук бяха просто вещи в празна къща.

Боже... Изобщо не почувства онова, което очакваше. Пристегна тук, за да заличи мислите си за Ноуан. А какво излезе вместо това? Всичко, което откри, се изчерпваше до куп неодушевени предмети, които можеха да променят нещо у него точно толкова, колкото и да говорят или да се движат.

Като се замислеше къде се намираше Уелси сега, идеята, че бе дошъл тук, за да търси начин да прекъсне връзките си с Ноуан,

можеше да се определи като чиста лудост. Трябваше да ликува, задето мисли за друга жена.

А той все още гледаше на това като на проклятие.

В имението на Братството Ноуан седеше на леглото, което делеше с Тормент, а робата ѝ лежеше върху завивката до нея. Тялото ѝ беше покрито само от долната риза.

Тишина. Тази стая беше така тиха в негово отсъствие.

Къде ли се намираше той?

Когато се върна тук, след като приключи със задълженията си в тренировъчния център, очакваше да го открие да я чака, затоплен под завивката и вероятно заспал. Вместо това леглото беше напълно оправено, възглавниците бяха подредени пред таблата в горната му част, а допълнителното одеяло, онова, което обикновено той използваше, лежеше сгънато в долната част на матрака.

Не беше ходил във фитнеса, басейна или спортния салон. Не го засече и в кухнята, където се отби да си вземе нещо освежително. Нямаше го в билиардната зала, нито в библиотеката.

И не се появи за Първото хранене.

Бравата на вратата се завъртя и тя подскочи, а после въздъхна дълбоко. Кръвта ѝ в тялото на боеца обяви пристигането му дори преди до носа ѝ да беше достигнал ароматът му или огромното му тяло да бе запълнило касата.

Все още не беше облякъл риза. Не носеше и обувки.

А погледът му беше мрачен и пуст като коридорите на Дънд.

— Къде беше? — прошепна.

Той избегна както погледа, така и въпроса ѝ, като се втурна в банята.

— Закъснявам. Рот свика събрание.

Тор пусна душа, а тя наметна робата на раменете си с ясното съзнание, че той се чувства некомфортно, ако не е напълно облечена, докато е извън леглото. Но не в това се криеше причината за лошото му настроение; беше раздразнен още преди да я бе погледнал. Любимата му, каза си. Трябва да е нещо, свързано с нея.

И вероятно трябваше да го остави сам.

Но тя не го стори.

Когато Тор се върна, около бедрата му имаше увита кърпа и той се запъти право към дрешника, без да я удостоява с поглед. Отвори вратата, опря ръка в рамката и се наведе вътре, а лампата над него осветяваше името на гърба му.

Само че той не извади никакви дрехи. Сведе още повече глава и остана неподвижен.

— Днес ходих в някогашния ми дом — произнесе изведнъж.

— Днес? През деня ли?

— Фриц ме закара.

Сърцето ѝ заблъска бясно при мисълта, че е бил изложен на слънчева светлина... Я почакай, те двамата не са ли живели тук?

— Имахме си собствена къща — обясни той. — Не живеехме тук заедно с останалите.

Значи, това не е била семейната им спалня. Нито семейното им легло.

Когато Тор не каза нищо повече, тя го подкани.

— Какво... откри там?

— Нищо. Абсолютно нищо.

— Вещите ви липсваха?

— Не, бях запазил всичко така, както си беше в нощта, когато тя загина. Дори чиниите в съдомиялната, пощата върху плота и спиралата за мигли, която беше използвала точно преди да излезе.

О, каква агония за него, каза си тя.

— Отидох там, за да търся нея, а всичко, което открих, бяха експонати от миналото ѝ.

— Но ти никога не си далече от нея... Твоята Уелесандра винаги е с теб. Тя е в сърцето ти.

Тормент се обърна, а погледът му пламтеше.

— Не както някога.

Внезапно тя се напрегна под погледа му. Започна да подръпва ръба на робата. Кръстоса крака. После ги разкръстоса.

— Защо ме гледаш така?

— Искам да правя секс с теб. Затова се върнах у дома.

По лицето на Ноуан се изписа шок, а той не си направи труда да смекчи истината с любезни думи или да се извинява. Беше уморен от всичко — да воюва с тялото си, да протестира срещу орисията си, да се бори с неизбежното, което бе отказвал да приеме прекалено дълго.

Застанал пред нея, той беше гол, но не заради липсата на дрехи. Гол и изтощен... и жаден за нея.

— Тогава можеш да ме имаш — произнесе кротко тя.

Когато думите ѝ достигнаха до ушите му, той се почувства слаб.

— Разбираш ли какво казах?

— Беше достатъчно директен.

— От теб се очаква да ми кажеш да вървя по дяволите. — Настъпи кратко мълчание. — Не е нужно да го правим.

Без омраза. Без молби. Без разочарование. Единствено той и неговите желания имаха значение. Как можеше да е така... блага, чудеше се той.

— Не желая да те нараня — каза, почувствал внезапно, че желае да ѝ отвърне със същото.

— Няма да го сториш. Знам, че още си влюбен в своята спътница, и не те виня. Онова, което сте имали заедно, е любов, която се случва веднъж в живота.

— Ами ти?

— Не изпитвам необходимост или желание да заема нейното място. И те приемам такъв, какъвто си, в какъвто образ ти желаеш да ми се представиш. Или пък да не го правиш, ако така е писано да бъде.

Тор изруга, а част от болката му най-неочаквано изчезна.

— Така не е честно спрямо теб.

— Напротив, честно е. Щастлива съм просто да прекарвам времето си с теб. Това ми стига. И е много повече, отколкото съм очаквала, че ще ми предостави съдбата. Последните няколко месеца ми предложиха наслада, за която съм готова да дам всичко. Ако се налага на всичко да бъде сложен край, то поне съм я изживяла. А ако продължи, значи, имам повече късмет, отколкото заслужавам. И... Ако това би ти дало, макар и малко, покой, значи, съм постигнала единствената си цел.

Тя потъна в мълчание, а смирената ѝ възвишеност наистина го разтърси. С чувството, че е напълно откъснат от реалността, той се приближи до нея и обхвана лицето ѝ с длани. Потърка скулата ѝ с палец и се взря в очите ѝ.

— Ти си... — гласът му пресекна. — Толкова достойна жена.

Ноуан вдигна ръце и ги положи върху масивните му китки, а допирът ѝ беше така нежен.

— Вслушай се в думите ми и им повярвай. Не се тревожи за мен. Първо се погрижи за сърцето и душата си... Това е най-важното.

Той коленичи пред нея и си проправи път между краката ѝ, запълвайки пространството с тялото си. Както винаги, когато беше с нея, близостта им го караше да се чувства едновременно неловко и непринудено.

Очите му обходиха лицето ѝ, това красиво и мило лице. И накрая се спряха върху устните ѝ. С бавно движение се наведе напред, без да е сигурен какво ще направи. Никога досега не я бе целувал. Нито веднъж. Колкото и добре да познаваше тялото ѝ, за устата ѝ не знаеше нищо, а по проблясването в очите ѝ ставаше ясно, че тя никога не е очаквала такъв жест на интимност.

Той наклони глава на една страна и притвори клепачи... а после съкрати дистанцията помежду им, докато не докосна нещо меко като кадифе. Нежно и целомъдрено притисна устни в нейните и се отдръпна.

Не му стигаше.

Отново се доближи до устните ѝ, като я докосна съвсем леко. После изведнъж се отдели от нея и се изправи. Не спреше ли сега, изобщо нямаше да го стори, а вече закъсняваше за срещата си с Рот и братята. А и тук не ставаше дума за бърза секс игричка.

Беше нещо по-важно от това.

— Трябва да се облека — обясни ѝ. — Налага се да тръгвам.

— Ще бъда тук, когато се върнеш. Стига да го искаш.

— Искам го.

Обърна се и се облече, без да губи никакво време, а после подготви оръжията си. В мига щом нахлузи коженото си яке, възнамеряваше да се втурне към вратата. Вместо това обаче спря и я погледна. Върховете на пръстите ѝ бяха върху устните ѝ, а очите ѝ бяха широко разтворени от изненада... Като че никога преди не беше преживявала нещо дори бегло толкова хубаво, както случилото се току-що.

Той се върна до леглото.

— Това първата ти целувка ли беше?

Лицето ѝ придоби най-прекрасния оттенък на розовото и тя смутено сведе поглед към килима.

— Да.

За миг единственото, което успяваше да стори Тор, бе да клати глава заради всичко, през което беше преминала тя.

Наведе се към нея.

— Ще ми позволиш ли да ти дам още една?

— Да, моля... — прошепна тя, останала без дъх.

Този път я целуна по-продължително, като се забави на долната ѝ устна и дори леко я закачи с върха на един от кучешките си зъби. При контакта помежду им се разнесе топлина, особено след като той я придърпа към тялото си и я притисна по-силно, отколкото беше редно, предвид всичките оръжия, прикрепени към тялото му.

Преди да я е обладал прав, си наложи да я постави обратно на леглото.

— Благодаря ти — прошепна ѝ.

— За какво?

Всичко, което успя да стори, беше да вдигне рамене, защото твърде голяма част от благодарността му се дължеше на неща, твърде сложни, че да бъдат изказани с думи.

— Предполагам, задето не се мъчиш да ме промениш.

— Никога — отвърна. — Пази се.

— Ще се пазя.

Вече в коридора, той затвори тихо вратата и пое дълбоко въздух.

— Добре ли си, братко?

Извърна се и хвърли поглед към Зи. Мъжът също като него беше облечен за битка, но се задаваше от посока, противоположна на апартамента им.

— Да, да. А ти?

— Бях изпратен да те повикам.

Добре. Ясно. Радваше се, че поне е Зи. Без съмнение той беше съвсем наясно с ужасното му настроение, но за разлика от някои други — тук Рейдж би се покашлял — никога не би си позволил да любопитства.

Закрачиха заедно по коридора и влязоха в кабинета на Рот, като пристигнаха в мига, когато Ви произнасяше:

— Това не ми харесва. Единственият вампир, който ни разиграваше с месеци, се обажда най-неочаквано и заявява, че е готов да се срещнете?

Асейл, помисли си Тор и се подпря на рафта с книги. Докато останалите братя мърмореха неодобрително, той превключи на стратегическа вълна и напълно се съгласи с казаното. Твърде много съвпадения...

Лицето на седналия зад огромното бюро Рот придоби ледено изражение и това мигом накара всички в помещението да утихнат. Щеше да отиде, със или без тях.

— По дяволите — възнегодува Рейдж. — Не може да си сериозен.

Докато ругаеше под нос, на Тор му беше пределно ясно, че спокойно можеха да си спестят споровете. Ако се съдеше по начина, по който Рот беше стиснал челюстта си, братята биха изгубили надпреварата кой е по-големият инат.

— Ще носиш бронезилетка.

Рот оголи зъби.

— Кога не нося?

— Просто исках да сме наясно. Кога планираш да тръгнеш?

— Веднага.

Вишъс запали една ръчно свита цигара и изпусна дима.

— Що ли питаш...

Рот се изправи, хвана повода на Джордж и се отдалечи от трона си.

— Нужен ми е само обичайният екип от четирима. Ако идем там с твърде много оръжия, ще изглеждаме притеснени. Тор, Ви, Джон и Куин за начало.

Имаше логика. Рейдж със звяра у себе си криеше непредсказуем риск. Формално погледнато, Зи и Фюри не бяха дежурни тази нощ. Бъч трябваше да е в готовност с ескалейда. А Рив не присъстваше на съвещанието, което означаваше, че задълженията му на крал на симпатиите отново са го отвели на север.

А колкото до Пейн... Предвид външността ѝ имаше голяма вероятност да предизвика късо съединение в мозъчните вериги на Асейл и да го направи твърде глупав за разговор. Също като близнака си тя имаше склонност сериозно да впечатлява противоположния пол.

Така или иначе, всички щяха да се намират само на един есемес разстояние, а и Рот имаше право — тръгнеше ли цялата агитка, щяха да изпратят погрешно послание.

Всички се изсипаха в коридора и се запътиха към главното стълбище, чуваше се мърморене под нос, а когато стигнаха долу, започна повторна проверка на оръжието и ново затягане на кобурите.

Тор погледна към Джон. Куин се намираше по-плътно до задника му от чифт панталони, което беше добре, тъй като беше ясно, че в света на Джон нещата все още не бяха в ред — той излъчваше аромата на обвързан вампир, но изглеждаше като мъртвец.

Кралят се наведе и прошепна нещо на Джордж. После сграбчи кралицата си и я целуна страстно.

— Ще съм у дома, преди да си усетила, че ме няма, лийлан.

Рот си проправи път сред останалите и излезе на двора без ничия помощ, а Тор се приближи до Бет и стисна ръката ѝ.

— Изобщо недей да се тревожиш. Ще го върна обратно в мига щом приключим. Невредим.

— Благодаря ти... Боже, благодаря ти. — Тя обгърна тялото му с ръце и го прегърна здраво. — Знам, че с теб е в безопасност.

Тя приклекна, за да успокои разтревожения ретривър, а Тор се запъти към вратата, като забави ход, когато достигна предизвиканото от братята задръстване във вестибюла. Докато чакаше да мине, вдигна поглед към балкона на втория етаж. Ноуан стоеше сама със свалена качулка.

Тази плитка трябваше да изчезне, каза си той. Беше редно коса, така прекрасна като нейната, да улавя светлината и да блести. Вдигна ръка и ѝ помахаша, а когато тя му отвърна, изскочи навън и потъна в хладната нощ.

Застанал близо до Джон, но не прекалено, той зачака кимването на Рот, а после се дематериализира заедно с краля и момчетата към един полуостров в река Хъдсън, на север от хижата на Хекс.

Тор прие форма наред една рехава гора, а въздухът беше освежаващо хладен и ухаеше на окапали листа и на влажните скали на крайбрежието. Къщата на Асейл, която се издигаше пред тях, представляваше истинско произведение на изкуството, дори погледната от задната страна, помещаваща гаражите. Наподобяващата дворец сграда имаше два основни етаж и веранда, която я опасваше цялата, а разположението ѝ и огромните прозорци ѝ осигуряваха възможно най-широк изглед към водата.

Не особено подходящо жилище за вампир. Толкова много стъкло при дневна светлина? Но пък какво ли можеше да се очаква от член на глимерата?

Къщата беше огледана предварително, както постъпваха с всяко друго място, определено за срещите, така че бяха наясно с плана на двора. Освен това Ви проникна вътре и провери интериора. Докладва, че там няма кой знае какво, и очевидно това не се беше променило. Под светлината, струяща от таваните, не се виждаше почти никаква мебелировка.

Сякаш Асейл живееше в рамка като единствен изложбен експонат.

И въпреки това вампирът явно беше предприел и някои разумни стъпки. Според Ви прозорците съдържаха стоманени нишки, подобно на автомобилните стъкла, така че дематериализирането навътре или навън ставаше невъзможно. Също така беше разчистил терена около оградата, което означаваше, че всеки приближаващ се, се превръщаше в мишена.

Тор даде воля на инстинктите и сетивата си... и на радарния му екран не се появи абсолютно нищо. Цареше пълен покой, помръдваха само някой и друг клон или листо, подухвани от вятъра, на около триста метра пристъпваше елен, а братята се движеха зад него.

Или поне докато по павираната алея не се приближи кола.

Ягуар, предположи Тор по шума на двигателя.

Да, оказа се прав. Черен ХКР с тъмни странични стъкла.

Дългоносото возило отмина, спря пред най-близкия до къщата гараж и се прибра вътре, когато вратата се вдигна. Асейл или който се намираше зад волана, не угаси мигом двигателя. Изчака вратата да се спусне зад него, а през това време Тор забеляза, че тя нямаше прозорци. А дървеното ѝ покритие съвсем леко се отличаваше от това на останалата част на къщата. Същото важеше и за останалите пет гаражни клетки.

Монтирал е тези врати, след като се е нанесъл, отбеляза наум Тор. Може би кучият син не беше пълен идиот.

— Добре, аз ще отида до главния вход. — Приличащите на диаманти очи на Ви проблеснаха. — Ще ви дам сигнал... или ще чуете тънко пищене, като че идващо от момиче. И в двата случая знаете какво да правите.

И той се дематериализира зад ъгъла на къщата. Нямаше да е зле да го държат под око, но Рот беше най-важният в тази операция, а линията от дървета зад къщата представляваше единственото прикритие наоколо.

Докато чакаха, Тор извади пистолета си, а Джон Матю и Куин го последваха. Двете четирийсетмилиметрови оръжия на краля останаха по местата си. Би изглеждало твърде отбранително да се появи с пистолет в ръка.

Колкото до личните му гардове, това беше част от служебните им задължения.

Напълно съсредоточен, Тор си пожела да можеха да оставят краля вкъщи поне докато траеше подготовката за посещенията му, но Рот отхвърли идеята още преди месеци. Без съмнение му се струваше унижително, като се имаше предвид, че за разлика от баща си, преди да се качи на трона, той беше боец... Само че кошмарни моменти като този можеха направо да те подлудят.

Три напрегнати минути по-късно телефонът на Тор издаде сигнал за получено съобщение: *Кухненската врата до гаража.*

— Искане при задния вход — обяви Тор и прибра апарата в джоба си. — Рот, става дума за петдесет метра право напред.

— Разбрано.

Четиримата се дематериализираха и приеха форма при задния навес, разположени един спрямо друг така, че да осигурят максимална защита за Рот: Тор се намираше точно пред краля, Джон беше отдясно, а Куин отляво. Ви мигом зае позиция отзад.

И като че по команда Асейл отвори вратата.

Първото впечатление на Тор за домакина беше, че Асейл изобщо не се е променил. Продължаваше да е достатъчно едър, че да бъде брат, а косата му беше толкова тъмна, че тази на Ви изглеждаше почти руса в сравнение с неговата. Както винаги носеше официално облекло с идеална кройка. Освен това беше все така потаен, а погледът му беше проницателен, но не издаваше абсолютно нищо... Виждаше прекалено много и беше способен на твърде много.

Изглеждаше като още едно прекрасно ново попълнение за континента.

Но не беше.

Аристократът се усмихна, но очите му останаха хладни.

— Предполагам, че в средата на всички тези тела е Рот.

— Покажи някакво уважение — тросна се Ви.

— Комплиментите са просто гарнитура към разговора. — Асейл се обърна и ги остави да влязат сами. — Само пречат...

Рот се дематериализира на пътя на другия мъж, като се придвижи така бързо, че двамата се озоваха гърди в гърди. Оголвайки кучешки зъби, удължени колкото кинжали, кралят изръмжа глухо:

— Мери си приказките, синко. Или ще направя така, че повече да не можеш да ръсиш глупости.

Асейл отстъпи назад и присви очи, сякаш анализираше жизнените показатели на Рот.

— Ти не си като баща си.

— Нито пък ти. За съжаление.

Ви хлопна вратата, а Асейл посегна към вътрешния си джоб... и мигом към главата му бяха насочени четири дула. Той замръзна на място, а погледът му се прехвърляше от пистолет на пистолет.

— Канех се да извадя пура.

— На твое място бих го сторил бавно — промърмори Рот. — Момчетата ми няма да възразят да те покосят на място.

— Добре, че не се намираме в дневната ми. Обожавам килима там. — Той хвърли поглед към Ви. — Сигурни ли сте, че искате да

останем тук, в антрето?

— Да, загубеняко, сигурни сме — изсумтя Ви.

— Фобия от прозорци ли имате?

— Канеше се да си запалиш пура — отбеляза Рот. — Или чакаш да ти поднесем огънче? Какво ще кажеш да приключим с това и после да обсъждаме къщата ти, която зее отвсякъде.

— Харесвам гледката.

— А какво ще кажеш за гледката как стоя на гроба ти — подметна Ви и кимна към ръката на мъжа, която все още беше под сакото му.

Повдигайки вежда, Асейл извади кубинска пура и не пропусна да я покаже на всички. После бръкна в страничния си джоб, извади златна запалка и я вдигна високо пред добре въоръжената си публика.

— Някой иска ли да ми прави компания? Не? — Той отрязва края на пурата и запали, очевидно равнодушен към факта, че главата му още се намираше на прицел.

След като изпусна няколко облачета дим, заговори:

— Искам да знам едно нещо.

— Не започвай по този начин — измърмори Ви.

— Затова ли най-накрая се свърза с нас? — попита Рот.

— Да, именно заради това. — Вампирът завъртя пурата между палеца и показалеца си. — Имаш ли някакво намерение да променяш законите, свързани с търговията между вампири и хора?

Тор се наведе настрани и огледа онази част от къщата, която се намираше в полезрението му, а то не беше много — модерна кухня, част от трапезария, дневна в далечния край. След като не забеляза никой да се движи из празните стаи, отново насочи вниманието си към случващото се.

— Не — отговори Рот. — Стига бизнесът да не привлича внимание, можеш да правиш каквото желаеш. С какъв вид търговия се занимаваш?

— Продажба на дребно.

— На какво?

— Има ли значение?

— Ако не ми отговориш, ще приема, че става дума за наркотици или жени. — Рот се намръщи, след като не последва отговор. — Кое от двете?

— Жените създават твърде много ядове.
— С наркотиците е трудно да останеш незабелязан.
— Не и по начина, по който аз движа нещата.
— Значи, ти си причината в последно време посредниците да се самоубиват.
— Без коментар.
Рот се намръщи отново.
— Защо повдигаш този въпрос сега?
— Да кажем просто, че се сблъсках с прекалено много заинтересувани страни.
— Бъди по-конкретен.
— Ами нека кажем, че една от тях е висока около метър и осемдесет. Къса тъмна коса. Името ѝ се римува със „секс“, а тялото ѝ е създадено за него...
О, не, помисли си Тор.
Изръмжаването, прозвучало от гърлото на Джон, накара всички да обърнат глави. Той гледаше Асейл така, сякаш поне в съзнанието си вече му прегризваше гърлото.
— Моля за извинение — произнесе провлечено Асейл. — Не знаех, че имате някакви отношения.
Тор изръмжа от името на сина си... въпреки че в момента се бяха отчуждили един от друг.
— Имат нещо много повече от отношения. Така че забрави за тези щуротии и стой далече от нея.
— Тя беше тази, която избра да се обърне към мен.
Страаааахотноооо.
Преди нещата да са излезли от контрол, Рот вдигна длан.
— Пет пари не давам какви ги вършиш с хората... Стига да си разчистваш кашите. Но сгачят ли те, сам си.
— Ами в случай че някой от нашия вид се меси в търговията ми?
Рот се усмихна леко, но по свирепото му лице не се четеше никакво веселие.
— Вече изпитваш трудности да защитаваш територията си? Е, познай. Няма как да имаш онова, което не можеш да опазиш.
Асейл наклони глава.
— Е, добре...

Зад гърбовете им прозвуча звън от строшено стъкло, което сложи край на всичко, а времето сякаш спря. Прогърмя изстрел.

С един могъщ скок Тор се хвърли във въздуха, а масивното му тяло полетя над испанската теракота към Рот.

Когато канонада от куршуми удари по задната част на къщата, той притисна краля към земята и доколкото му бе възможно прикри своя брат с тялото си. Всички останали, в това число и Асейл, се проснаха на земята и се притиснаха към стените за прикритие.

— Господарю, улучен ли си? — просъска Тор към Рот, докато натискаше бутона за изпращане на съобщението, сигнализиращо тревога.

— Може би в шията — прозвуча изръмжаване в отговор.

— Лежи мирно.

— Ти си върху мен. Къде точно си мислиш, че мога да отида?

Тор извъртя глава, за да определи местонахождението на останалите. Ви се намираше върху Асейл и стискаше гърлото му, а дулото на оръжието му беше опряно в слепоочието на домакина. Куин и Джон лежаха по гръб от двете страни на вратата, през която бяха влезли, като покриваха подстъпа към кухнята.

Студеният вятър, проникнал през счупените стъкла на вратата, не донесе никаква конкретна миризма и това само доказваше кои са нападателите. Досега лесърите щяха да са увонели мястото, предвид факта, че и изстрелите, и вятърът идваха от север.

Бяха Кор и шайката му копелета.

Но братята вече се бяха досетили. Този единичен изстрел трябва да беше дошъл от пушка. В Рот се бяха прицелили през проклетите стъкла на вратата — а Обществото на лесърите вече от много отдавна не демонстрираше подобен финес в атаките си.

— Инструкциите бяха да запазиш срещата в тайна, вампире — произнесе Ви със злокобен тон.

— Никой не знае, че сте тук.

— Тогава приемам, че еднолично си поръчал убийството.

Щеше да застреля копелето, помисли си Тор, без да го е грижа особено. Тук и сега.

Асейл запази хладнокръвие. Обърна се с лице към братя, така че сега дулото сочеше в челото му.

— Майната ви... Затова настоявах да влезем в дневната. Стъклата там са бронирани, загубенията такива. И между другото, аз също съм улучен.

Мъжът вдигна ръка и му показва кървящата си дясна длан, която беше държала пурата.

— Значи, може би приятелчетата ти не се целят добре.

— Това не беше лошо прицелване. Аз също съм мишена.

От задната страна на къщата заваляха още куршуми, като проникваха вътре през пролуките във вратата. По дяволите, термалните стъкла издържаха на зимите в щата Ню Йорк, но никак не се справяха да спрат изстрели от пушка „Ремингтън“.

— Как си? — прошепна Тор в ухото на Рот, докато проверяваше телефона си за отговор от другите братя.

— Добре. Ти? — Само че кралят се закашля... и от дробовете му се чу хриптене.

Кървеше някъде в респираторния тракт...

Придвижвайки се бързо като въздишка, Асейл се изтръгна от хватката на Ви и се втурна към задната част на антрето, като се насочи към една врата, която сигурно водеше в гаража.

— Не стреляй! Имам кола, с която можете да го откарате! И ще изключи цялото осветление в къщата.

Всичко потъна в мрак, а Вишъс се материализира върху мъжа и го повали с лице на плочките.

— Ще те убия на мига...

— Не — нареди Рот. — Не и преди да научим какво става.

В сумрака Ви проскърца със зъби и хвърли гневен поглед към краля. Но поне не натисна спусъка. Вместо това долепи уста до ухото на домакина и изръмжа:

— По-добре да премислиш два пъти, преди отново да се втурнеш към който и да било изход.

— Тогава свърши си работата сам — изфъфли онзи.

Вишъс отправи поглед към Тор, двамата се спогледаха и когато Тор кимна едва забележимо, другият брат изруга... После се протегна и отвори вратата на гаража. Автоматичното осветление все още беше включено и Тор успя да огледа колите: ягуара, един спайкър, един черен мерcedes. А също и черен миниван без странични стъкла.

— Вземете минивана — изстена Асейл. — Ключовете са на таблото. Целият е брониран.

Настъпи тишина, а Джон и Куин започнаха да стрелят през счупеното стъкло, като се редуваха и спазваха постоянно темпо, за да са сигурни, че някой не се опитва да се дематериализира вътре.

По дяволите, мунициите нямаше да им стигнат за дълго.

Тор изруга заради липсата на варианти и заради факта че още не беше получил отговор от братята...

— Засега държим положението — заяви Куин, без да отклонява поглед от вратата. — Но останалите братя ще са нужни тук, преди да се опитате да тръгнете.

— Вече ги предупредих — промърмори Тор. — На път са.

Или поне така се надяваше.

Гласът на Асейл се извиси над звучащите изстрели.

— Вземете проклетия миниван. Не се опитвам да ви прекарам.

Тор го изгледа със смразяващ поглед.

— Ако го правиш, ще те одера жив.

— Казвам истината.

След като нямаше какво повече да сторят, освен да му се доверят, Тор се претърколи от Рот и му помогна да застане в приклепнала позиция. По дяволите... По шията му се стичаше кръв. Много кръв.

— Дръж главата си ниско, господарю, и следвай насоките ми.

— Не думай.

Движейки се толкова бързо, колкото бе възможно, Тор го поведе през помещението, като се движеха покрай стената, за да може кралят да я докосва и сам да се ориентира.

— Перална машина — обяви Тор и го дръпна, за да я избегне. — Сушилня. Вратата е на два метра. Един метър. Петдесет сантиметра. Стъпало надолу.

Докато отминаваха, Асейл ги наблюдаваше.

— Боже, той наистина е сляп.

Рот се закова на място, измъкна кинжала си и го тикна право в лицето на вампира.

— Но слухът ми е в отлично състояние.

Асейл вероятно би отскочил, но беше блокиран между масивна стена, куршумите и острието — нямаше особено поле за маневри.

— Да. Без съмнение.

— Срещата приключи — заяви Рот.

— Нямам какво да добавя.

— Аз имам. Внимавай, синко. Ако се окаже, че си имал дори само бегло нещо общо с всичко това, следващата ти къща ще бъде дървен сандък.

— Не бях аз. Кълна се. Аз съм бизнесмен — просто и ясно. Само искам да бъда оставен на мира.

— Истинска Грета Гарбо — сръза го Ви, а Тор подкани Рот да продължи напред.

Вече в гаража, Тор и кралят запълзяха по голия бетонен под, като заобиколиха останалите автомобили. Когато се добраха до минивана, Тор го провери, а после отвори двойните врати отзад и натовари вътре най-могъщия вампир на планетата, като че беше багаж.

Хлопна вратите и спря за миг, за да си поеме дълбоко въздух. После заобиколи до мястото на шофьора и скочи вътре. Осветлението в кабината остана включено за кратко, след като се настани зад волана, и да, ключовете се намираха точно където каза Асейл. Е, превозното средство определено беше преживяло сериозни модификации — два резервоара, подсилена стоманена конструкция, стъкла, чиято дебелина даваше да се разбере, че наистина са бронирани.

Имаше плъзгаща се преграда, която разделяше кабината от задната част, и той я отвори достатъчно широко, за да може да наблюдава краля. Заради изключително изострения си слух капките кръв, стичащи се по пода, прозвучаваха като изстрели.

— Зле ли си ранен, господарю мой.

Всичко, което чу в отговор, беше кашляне.

По дяволите.

Джон беше готов да убива.

Докато стоеше вляво от проклетата задна врата, масивните мускули на бедрата му потръпваха, а сърцето му биеше лудо. Пистолетът му обаче беше абсолютно стабилен.

Бандата на Кор бе започнала атаката оттам, където по-рано се появи Братството — в далечния край на разчистената морава, на границата с гората, намираща се зад къщата.

Исключителен изстрел, помисли си Джон. Първият куршум строши стъклото на вратата и се озова право в главата на Рот, макар около него да стояха други мъже.

Близо. Наистина твърде близо.

Тези типове бяха истински професионалисти, което значеше, че вероятно се готвят за втора атака, при това не от този ъгъл, който бе охраняван така добре.

Куин продължаваше да натиска спусъка на равни интервали, а Джон се наведе назад и хвърли поглед към кухнята.

Подсвирна тихо, за да привлече вниманието на Куин и кимна натам.

— Разбрано...

— Джон, не отивай сам — нареди Ви. — Аз ще наблюдавам задната врата, както и нашия домакин.

— Ами ако влязат през дупката? — попита Куин.

— Ще се погрижа за тях един по един.

Беше трудно да се спори с брата. Особено след като той стреля с второто си оръжие през дупката, през която досега бяха стреляли Джон и Куин.

Това сложи край на дискусията.

Джон и Куин се прикриваха взаимно и поеха напред. Като използваха лунната светлина за ориентир, те се промъкнаха през професионално оборудваната кухня и пробваха всяка врата, пред която се озоваваха. Заключена. Заключена. Заключена.

Трапезарията, дневната и семейните стаи представляваха обширна площ, голяма колкото футболно игрище. Добрата новина беше, че на равни интервали имаше орнаментирани колони, които носеха тавана над цялото това огромно пространство, и двамата с Куин ги използваха за прикритие — проверяваха плъзгащите се стъклени врати и после се връщаха обратно зад тях.

Всичко беше заключено. Обикаляйки огромното помещение, те се увериха, че всичко е безопасно. Но все пак толкова много стъкло...

Джон се закова на място и насочи дулото на оръжието си към един от прозорците, подсвирна два пъти за предупреждение и стреля за проба. Не се строши. Дори не се пропука. Стъклото с размери два на

три метра се справи с куршума, като че не представляваше нищо повече от изплюта дъвка.

Асейл не лъжеше. Поне не за това.

Гласът на домакина, прозвучал от задната страна на къщата, беше приглушен, но ясен.

— Затворете и заключете вратата към втория етаж в основата на стълбището. Бързо.

Разбрано.

Джон остави Куин да прегледа баните и кабинета, а той се втурна към черно-бялото мраморно стълбище. Там, естествено, откри огнеупорна плъзгаща се врата от неръждаема стомана и когато я дръпна, надуши миризмата на прясна боя, като че е била монтирана съвсем наскоро.

От двете ѝ страни имаше вградени ключалки — една, чрез която да се изолираш на горния етаж, и друга, чрез която да сториш същото на долния.

След като я заключи, Джон нямаше как да не изпита известен респект относно начина, по който Асейл се отнасяше към сигурността.

— Това място е истинска крепост — заяви Куин, докато излизаше от поредната баня.

— *Мазето?* — Джон оформи думата само с устни, защото не искаше да прибира оръжието си.

Като че прочел мислите му, Асейл викна:

— Вратата към мазето е заключена. В кухнята до втория хладилник е.

Те се втурнаха обратно натам, откъдето започнаха, откриха поредната стоманена преграда, която наистина беше затворена и заключена.

Джон погледна телефона си и прочете груповото съобщение, изпратено от Рейдж: *Бием се в центъра. Идваме възможно най-скоро.*

— *По дяволите* — произнесе беззвучно и показва екрана на Куин.

— Излизам навън — обяви той и се втурна към една от плъзгащите се врати. — Заключи след мен...

Джон се хвърли към боеца и го стисна здраво.

— *Можеш да забравиш* — оформи с устни.

Куин се изтръгна от желязната му хватка.

— Хаосът е пълен, а Рот трябва да бъде откаран в клиниката. — Джон ругаеше беззвучно, а Куин поклати глава. — Бъди разумен, приятелю. Ти трябва да помогнеш на Ви с Асейл, а освен това двамата трябва да поддържате вътрешността на къщата подсигурана. Също така миниванът трябва да потегли, защото кралят кърви. Налага се да ме оставиш да изляза и да сторя каквото мога, за да обезопася района. Няма кой друг.

Джон изруга отново, докато ровеше в съзнанието си за друга възможност. Накрая обви шията на приятеля си с ръка и двамата доближиха глави за миг. После го пусна и отстъпи назад, макар че това почти го убиваше. Но на първо място дългът му беше да спаси краля, а не най-добрия си приятел. Кризата беше свързана с Рот, а не с Куин.

Освен това Куин беше наистина смъртоносен кучи син с бързи крака, отлично боравеше с пистолета и не по-лошо с ножа. Налагаше се да се довери на тези му умения. А и беше прав — те двамата бяха изключително нужни в тази ситуация.

С едно последно кимване Куин се промъкна през плъзгащата се врата, а Джон затвори и заключи зад гърба му... оставяйки го съвсем сам навън.

Поне копелетата отвън вероятно смятаха, че всички се намират в къщата и ще останат в нея. Нямаше как да не са наясно, че ще пристигне подкрепление, и беше логично войните на Рот да го изчакат, преди да предприемат контраатака.

— Джон! Куин! — извика Ви. — Какво става там, по дяволите?

Джон изтича обратно до антрето. За съжаление, трудно можеше да обясни, без да остави настрана пистолета си...

— По дяволите, Куин е излязъл навън съвсем сам, нали?

Асейл се засмя леко.

— А аз си мислех, че съм единственият тук с влечение към смъртта.

Веднага след като Сайфън натисна спусъка на далекобойната си пушка, първата мисъл на Кор беше, че вампирът е убил краля. Застанал под прикритието на дърветата, той се смая от точността на войника си — куршумът прелетя над моравата, строши стъклото на вратата... и повали краля, като че бе чувал с пясък.

Или пък кралят беше залегнал.

Нямаше как да знаят дали строполяването му е реакция за самозащита, или означаваше смъртоносно нараняване.

Може би и двете бяха истина.

— Открийте огън — изкомандва чрез ултрамодерния предавател на рамото си. — И заемете втора позиция.

С отработена прецизност войниците му се задействаха, а под прикритието на стрелбата всички освен него и Троу поеха в различни посоки.

Братството щеше да пристигне всеки миг, така че имаха малко време да се подготвят за сблъсъка. Добре, че войниците му бяха така добре обучени...

Изведнъж цялата къща потъна в мрак... Хитро. Ставаше по-трудно да ги изолират като мишени, макар че предвид начина, по който всички стъкла освен това на задната врата устояваха на куршумите, явно Асейл беше далеч по-съобразителен в сравнение със средностатистическите лигльовци от глимерата.

Както бе показала и бомбата в колата.

В последвалото затишие Кор заключи, че ако кралят беше жив и напълно непокътнат, би се дематериализирал през отвора в задната врата, би се отдалечил от района, а останалите биха нападнали. Ако кралят беше ранен, щяха да залегнат и да чакат пристигането на останалите членове на Братството, за да го прикриват, докато отпътува. А ако Слепия крал бе мъртъв? Биха останали да пазят тялото му, докато се появят другите...

Отвътре се чу стрелба. Един изстрел проблесна някъде вляво.

Изпробваха стъклото, реши Кор. Значи, или Асейл беше мъртъв, или не му се доверяваха.

— Някой излиза — отбеляза намиращият се до него Троу.

— Стреляй и го убий — нареди Кор през рамо.

Нямаше смисъл да поемат риск да вземат пленници. Всеки, биещ се редом с Братството, вероятно бе обучен да издържа на мъчения, а това го правеше лош кандидат за споделяне на информация. И по-важното, ситуацията наподобяваше буре с барут, готово да избухне, затова най-важната цел беше намаляването на числеността на врага; а не пленяването му.

Прозвуча стрелба, защото главорезите му се опитваха да повалят излезлия навън, но естествено, боецът се дематериализира, така че имаше малка вероятност да е поразен.

Цялото Братство се появи едновременно. Огромните бойци заеха позиция около къщата, сякаш наговорили се предварително.

Последва размяна на изстрели, като Кор се целеше в двамата на покрива, докато останалите се съсредоточиха в тъмните силуети, движещи се по верандите, както и към всеки, който би могъл да се появи в гръб откъм гората.

Кор трябваше да предотврати всеки опит на превозно средство да напусне къщата.

— Аз ще покрива гаража — заяви в предавателя. — Задръжте позициите. — Хвърли поглед през рамо и нареди на Троу: — Ти прикривай братовчедите на север.

Войникът кимна и изчезна, а Кор се затича към новата си позиция, тъй като беше твърде напрегнат, че да се дематериализира. Ако се опитаха да изведат Рот с автомобил, защото е ранен, Кор *трябваше* да получи удовлетворението да предотврати спасяването на краля... и да довърши започнатото, ако се налагаше. По тази причина гаражът беше най-подходящата позиция за него. На братята щеше да им се наложи да си присвоят една от колите на Асейл, тъй като явно бяха пристигнали без автомобил, а Асейл щеше да им предложи помощта си. Не изпитваше преданост към никоя конкретна група — нито към Кор и шайката му копелета, нито към Съвета, а вероятно не и към краля. Но не би желал да търпи последствията от нечия друга вендета.

Кор се скри зад един голям камък в края на асфалтираната площадка зад къщата. Извади малка метална пластина, полирана до блясък, и намести импровизираното огледало върху камъка, та да има поглед върху случващото се зад гърба му. И после зачака.

О, да. Отново се оказа прав...

Под неспирния порой от изстрели най-дясната гаражна врата започна да се отваря, а защитата, предлагана от нея, изчезваше сантиметър по сантиметър.

Излезлият на заден ход миниван нямаше прозорци в задната част и той беше готов да се обзаложи, че повърхността му, също както и къщата, беше непробиваема от друго освен от зенитна ракета.

Разбира се, имаше твърде голяма вероятност това да е уловка. Но той нямаше да пропусне възможността, ако случаят не беше такъв.

Вдигна поглед и провери какво се случва зад него, а после отново се съсредоточи върху минивана. Ако изскочеше на пътя му, би могъл да простреля двигателя през предната решетка...

Нападението в гръб дойде изключително неочаквано, всичко, което почувства, беше как нечия ръка го стиска за гърлото и после тялото му бива дръпнато назад. Мигом превключи на режим ръкопашен бой и попречи на другия мъж да му счупи врата, като заби лакът в корема му, а после се възползва от моментния шок, за да се завърти.

За секунда мерна разноцветните ириси срещу него... и в следващия миг битката се разрази.

Противникът му нападна с огромна жестокост, ударите му създаваха усещането, че върху него ваят коли. За щастие, Кор притежаваше завидни равновесие и рефлексии. Приклепна, хвана мъжа за бедрата и го стисна здраво. Дръпна масивното му тяло към земята, скоочи отгоре му и започна да удря лицето на боеца, докато не само кокалчетата му се разкърваха, а и във въздуха полетяха кървави пръски.

Не задържа дълго печелившата си позиция. Въпреки че не беше възможно войникът да вижда ясно, той някак хвана една от китките на Кор и я стисна здраво. Дръпна го към себе си с изумяваща сила и го блъсна с глава с такава мощ, че светът около Кор експлодира, сякаш околните дървета бяха окичени с фойерверки вместо с клони и листа.

Внезапна промяна в позата му даде да разбере, че се търкаля по земята, но не задълго. Спря инерцията, като протегна крак и заби стъпало в земята. Докато се бореше с нечия смазваща тежест върху гръдния си кош, зърна как черният миниван отпращи по алеята, подобно на прилеп, излетял от Ада.

Гневът заради пропуснатата възможност с краля му даде допълнителна сила и той скочи на крака с другия мъж, увиснал на раменете му, подобно на шал.

Измъкна ловния си нож и замахна с него зад гърба си. Знаеше, че е уцелил нещо, ако се съдеше по намалелия натиск и ругатните. Но после хватката около шията му отново се затегна, което затрудни дишането му и на него му се наложи да се бори още по-усилено за кислород.

Големият камък, зад който по-рано се беше настанил да дебне, се намираше на около метър и той се насочи към него. Завъртя се и блъсна мъжа веднъж... втори път...

На третия път, точно когато вече беше на път да изгуби съзнание, хватката отслабна. Отпаднал и замаян, Кор се освободи в мига, когато покрай главата му прелетя куршум в такава близост, че почувства топлина по скалпа си.

Зад гърба му войникът се свлече на тревата, но това нямаше да продължи до безкрайност и бърз поглед наоколо му даде да разбере, че ако той и копелетата му останеха още дълго, нараняванията им щяха да са катастрофални. Да, щяха да отведат и някои от братята със себе си, но само с цената на ужасяващи загуби.

Инстинктът му подсказа, че Рот вече е напуснал мястото. И дори само половината братя да се намираха в или около колата, докато извеждаха краля, пак бяха останали достатъчно, че да ранят смъртоносно него или мъжете му.

Блъдлетър щеше да остане и да се бие.

Кор обаче беше по-умен: ако Рот беше смъртно ранен или пък ако вече бяха извозили тялото му, той щеше да има нужда от своите копелета за втората фаза от завземането на трона.

— Отстъпете — кресна в предавателя на рамото си.

Замахна с обувтия си в боен ботуш крак и ритна поваления нещастник с разноцветни очи, за да се убеди, че ще остане да лежи на

земята. После затвори очи и си наложи да се успокои... да се успокои напълно...

Животът и смъртта му зависеха от това, дали щеше да успее да извика в себе си нужното състояние на духа.

Покрай главата му профуча още един куршум и той почувства, че има криле... и лети.

— Как са нещата там отзад?

Тор изкрещя въпроса си, следвайки поредната извивка на пътя. Проклетата таратайка зави, сякаш беше холна масичка с нестабилни крака и така друсаше, че дори на него малко му призля.

— Възможно ли е... — Рот полетя в другата посока и отново се закашля — ... да намалиш... малко скоростта?

Тор погледна в огледалото за обратно виждане. Остави преградата отворена, за да държи краля под око и на светлината от таблото Рот беше бял като платно. С изключение на петната кръв по шията му. Те бяха яркочервени.

— Не мога да намаля... Съжалявам.

Ако късметът беше на тяхна страна, братята би трябвало да държат копелетата на Кор напълно ангажирани в къщата, но кой, по дяволите, да знае? А той и Рот се намираха от погрешната страна на река Хъдсън и им оставаха още поне двацет минути път.

И нямаха подкрепление.

А Рот... по дяволите, той наистина не изглеждаше добре.

— Как си? — викна отново Тор.

Последва дълга пауза. Твърде дълга.

Стиснал зъби, Тор изчисли разстоянието до клиниката на Хавърс. Мамка му, разстоянието беше почти същото, така че да се насочва натам с надеждата да открие някого, нямаше да му спечели много време.

Сякаш от нищото на мястото до шофьора се появи Ласитър. Направо от въздуха.

— Можеш да свалиш оръжието си — отбеляза сухо ангелът.

По дяволите, беше насочил дулото към него.

— Аз ще поема волана — обяви Ласитър. — Ти се погрижи за него.

Тор мигом откопча колана и отстъпи мястото си на ангела, а докато той поемаше управлението, стана ясно, че е напълно въоръжен.

— Благодаря, приятелю.

— За нищо. И ето, нека хвърля малко светлина върху случващото се.

От ангела започна да струи светлина, но само към задната част на вана. И... Дявол да го вземе... Когато Тор премина през отвора, онова, което зърна под златистите отблясъци, беше как смъртта пристига, за да прибере краля им. Дишането на Рот беше плитко и насечено, а гърлото му се напрягаше в опит да поеме следващата глътка кислород.

Изстрелът в шията му възпрепятстваше притока на въздух точно над адамовата ябълка. Надяваше се да става дума за оток. Според положения сценарий кървеше от артерията и се давеше в собствената си кръв.

— На какво разстояние сме от моста? — изрева към Ласитър.

— Вече го виждам.

Времето на Рот изтичаше.

— Не намалявай скоростта. За нищо на света.

— Ясно.

Тор коленичи до краля и свали коженото си яке.

— Ще видя дали не мога да ти помогна, братко...

Кралят го сграбчи за ръката.

— Само не ме бинтовай с долните си гащи.

— Не нося такива, господарю. — В никакъв случай не се държеше параноично във връзка с опасността, пред която се бяха изправили. Ако кралят не получише помощ за дишането си, щеше да умре, преди някой да е успял да определи какъв е проблемът.

Захвана се за работа и разкопча якето на краля, свали бронежилетката и почувства лека утеха от факта, че огромните му гърди бяха непокътнати. Проблемът се криеше в раната на шията и да, по-щателен оглед даваше да се разбере, че куршумът бе заседнал някъде там. Само един бог знаеше какво точно не беше наред. Но на Тор със сигурност му беше ясно, че ако не осигуреше приток на кислород, който да минава под раната, нещата можеха да се влошат.

— Рот, ще ти помогна да започнеш да дишаш. И моля те, заради любовта на твоята шелан, не спори с мен дали си зле. Трябва да ми

сътрудничиш, а не обратното.

Кралят заопипва лицето си, накрая откри слънчевите си очила и ги свали. Когато красивите му зелени очи се приковаха в лицето на Тор, изглеждаха, сякаш бяха зрящи.

— Тор? Тор... — Хриптене, ужасяващо хриптене, докато кралят се мъчеше да си поеме дъх. — Къде...

Тор хвана дланта му и я стисна здраво.

— Тук съм. Ще ми позволиш да ти помогна да дишаш, нали? Кимни, братко мой.

Когато кралят изпълни молбата му, Тор викна към Ласитър:

— Карай равномерно, докато не ти кажа.

— Качваме се на моста.

Поне ги очакваше прав път.

— Наистина равномерно, разбрахме ли се?

— Ясно.

Тор измъкна единия от кинжалите си и го положи на покрития с килим под до главата на Рот. После взе манерката си за вода и я разглоби. Извади пластмасовата тръбичка от контейнера, срязва я в двата края и издуха водата отвътре.

Наведе се към Рот.

— Ще се наложи да направя разрез.

По дяволите, дишането му се беше влошило още повече.

Тор не изчака за съгласие или дори кралят да покаже, че е разбрал. Взе кинжала и с лявата си ръка опипа мекия участък между крайните точки на ключиците му.

— Подготви се — произнесе дрезгаво.

Жалко, че не можеше да стерилизира острието, но дори до него да имаше накладен огън, през който да го прекара, нямаше да му стигне времето да го охлади. Насеченото дишане ставаше все по-тихо.

С безмълвна молитва той направи точно онова, което го беше учил Ви: прободете кожата с острия връх на кинжала си до твърдата повърхност на хранопровода. Още една кратка молитва... и после навлезе по-дълбоко. Мигом след това пъкна в разреза гъвкавата тръба.

Облекчението настъпи бързо, въздухът започна да излиза с леко свистене. И веднага след това Рот пое истинска глътка въздух... и после още една.

Тор опря едната си длан в пода и се съсредоточи да държи стърчащата от гърлото на краля тръба на мястото ѝ. Когато започна да кърви, той стисна кожата около пластмасовата животоспасяваща тръбичка, за да постигне възможно най-добро уплътнение.

Тези слепи очи с осеяни с точици ириси намериха неговите и в тях се четеше благодарност, като че му беше спасил живота.

Но тепърва предстоеше да се разбере дали наистина е така. Всяка лека неравност по пътя, която чувстваха под колелата на минивана, влудяваше Тор, а и още бяха твърде далече от дома.

— Остани с мен — промълви Тор. — Остани тук с мен.

Рот кимна и затвори очи, а Тор хвърли поглед към бронежилетката. Проклетото нещо беше конструирано така, че да защитава жизненоважните органи, но не гарантираше задължително безопасно завръщане вкъщи.

И тогава се замисли как изобщо бяха успели да измъкнат минивана, без някой да им се изпречи на пътя? Със сигурност войниците на Кор бяха охранявали гаража... Тези жадни за кръв мръсници нямаше как да не са били наясно, че това е единственият изход за ранения крал.

Някой трябва да бе защитил гаража... без съмнение някой от братята, който бе успял да пристигне точно навреме.

— Можеш ли да караш по-бързо? — настоя Тор.

— Натиснал съм педала до дупка. Ангелът погледна назад. — И не гледам през какво минавам.

Ноуан се намираше в тренировъчния център и буташе контейнер, пълен с чисти чаршафи за леглата в помещенията за възстановяване, когато се случи отново.

Телефонът в основния кабинет за прегледи звънна и тя чу през отворената врата доктор Джейн да говори бързо и рязко... и да споменава името на Тор...

Първоначално леко се поколеба, а след това сякаш замръзна на място, ръцете ѝ стиснаха здраво металната рамка на контейнера, а сърцето ѝ заблъска лудо, после светът се наклони и започна да се върти неконтролируемо около нея.

В далечния край на коридора стъклената врата на офиса се отвори рязко и кралицата Бет влетя в тренировъчния център.

— Джейн! Джейн!

Лечителката подаде глава от кабинета си.

— В момента разговарям по телефона с Тор. Карат го насам.

Бет тичаше по коридора, а тъмната ѝ коса се вееше зад нея.

— Готова съм да го нахраня.

На Ноуан ѝ отне около миг, за да схване случващото се.

Не ставаше дума за Тор, не беше Тор, не и Тор... Най-скъпа Скрайб Върджин, благодаря ти...

Но Рот... Не и кралят!

Времето се превърна в ластичен ремък, разтяган до безкрайност, минутите се изнизваха все по-бавно, докато членовете на домакинството прииждаха... и после изведнъж критичното разтягане беше достигнато и... щрак! Всичко се сля в едно.

Доктор Джейн и лечителят Манело изскочиха от кабинета за прегледи с носилка на колела. На рамото на мъжа висеше черен сак с червен кръст. Елена ги последва с още оборудване в ръцете. А след тях бързаше кралицата.

Ноуан вървеше по коридора след тях и бързаше, доколкото ѝ бе възможно с кожените си пантофи, хвана тежката метална врата, водеща към паркинга, и успя да се промъкне, преди да се е затворила. Отвън

един миниван със затъмнени стъкла се закова на място, а от ауспуха му се изви дим.

Гласове — забързани и плътни — зазвучаха един през друг, а през това време задните врати на минивана се отвориха широко и Мануел скочи вътре.

После се появи Тор.

Ноуан ахна. Целият беше покрит с кръв, ръцете му, гърдите, кожените му панталони, всичко беше обагрено в червено. Но по него не се виждаха никакви наранявания. Явно кръвта принадлежеше на Рот.

Най-скъпа Скрайб Върджин, кралят...

— Бет! Качвай се вътре! — ревна Мануел. — Незабавно.

След като Тор помогна на кралицата, застана до отворените врати с ръце на кръста, а гърдите му се повдигаха и спускаха забързано. Мрачният му поглед беше устремен към случващото се вътре. Ноуан остана на разстояние, като не спираше да се моли, а погледът ѝ постоянно прескачаше между ужасеното и съсредоточено изражение на Тор и вътрешността на колата. Всичко, което успяваше да зърне, бяха ботушите на краля — черни, с дебела и здрава подметка, достатъчно тежки, че да оставят дири във вече стегнал бетон... или поне когато ги носеше толкова огромен мъж.

Дали някога отново щеше да се изправи на крака?

Тя обгърна тялото си с ръце и си пожела да беше Избраница, свята жена, имаща контакт със Скрайб Върджин, за да можеше да се обърне към майката на расата с молба да го пощади. Но тя не беше такава.

Всичко, което можеше да стори, беше да чака редом с останалите, които бяха оформили кръг около минивана...

Трудно бе да се каже колко дълго останаха да лекуват краля в тази кола. Часове. Дни. Но най-накрая Елена намери носилката възможно най-близо, а Тор скочи обратно в задната част на автомобила.

Рот беше изнесен навън от своя лоялен брат и положен на белия чаршаф, който тя се боеше, че няма да остане така чист задълго, ако се съдеше по състоянието на шията му. Изведнъж кралят стисна ръка в юмрук и после разтвори длан, сякаш държеше нещо.

Тор кимна и погледна към лекарите.

— Трябва да се постараете да извадите куршума. Това е единственият начин да докажем кой е сторил това.

— Ами ако така поставя живота му в опасност? — попита Мануел.

Рот започна да клати глава и отново посочи с ръка, но кралицата взе нещата в свои ръце.

— В такъв случай ще го оставите точно там, където си е. — Спътникът ѝ я изгледа гневно, но тя само вдигна рамене. — Съжалявам, хелрене мой. Сигурна съм, че братята ще се съгласят с мен. Първото и най-важното нещо е да оцелееш.

— Точно така — изръмжа Тор. — Куршумът не е чак толкова важен. А и бездруго вече знаем кой е извършителят.

Рот раздвижи устни... само че от устата му не излезе звук, защото от гърлото му стърчеше тръба.

— Добре, радвам се, че се разбрахме — заяви Тор. — Хайде, захващайте се с него.

Лечителите кимнаха и всички хукнаха редом с краля, а кралицата се придържаше плътно до своя мъж, като му говореше с тих и настойчив тон, докато тичаше до носилката. И когато преминаваха през вратите, за да влязат в тренировъчния център, светлозелените очи на Рот се бяха приковали към лицето ѝ, но не бяха фокусирани.

Тя го поддържа жив, помисли си Ноуан. Връзката помежду им му даваше толкова сила, колкото и онова, което правеха медиците...

Тор също се движеше плътно до своя крал, като я отмина, без дори да погледне към нея. Тя не го винеше. Как би могъл да забележи нещо друго?

Тръгна обратно по коридора и се запита дали не беше редно да се върне обратно към задълженията си. Но не, и дума не можеше да става. Просто последва групата, докато всички, включително и Тор, не изчезнаха в операционната. Не смееше да пречи, така че остана отвън.

Не след дълго към нея се присъединиха останалите братя. В рамките на следващите няколко часа тя видя ужасите на войната, рискът да загубят живота си или някой крайник напомняше за себе си чрез всяко нараняване, с което те се завръщаха от бойното поле един по един.

Бяха преживели яростна престрелка. Или поне така казаха на шеланите си, които се събраха до една, за да им предложат утеха —

потресени физиономии, угрижени погледи, изпълнени със страх сърца, прегърнати двойки. Добрата новина беше, че всички до един се прибраха у дома — мъжете и единствената жена сред тях, Пейн, се завърнаха и получиха нужните грижи.

Но бяха изпълнени с тревога за краля.

Последният пристигнал беше най-тежко пострадал... до такава степен, че в началото Ноуан не разпозна кой е. Гъстата черна коса и фактът, че го носеше Джон Матю, й дадоха да разбере, че най-вероятно е Куин, но определено това не би могло да се отгатне по лицето му.

Беше жестоко пребит.

Когато мъжът беше внесен във втората операционна, тя се замисли за обезобразения си крак и се помоли възстановяването, което му предстоеше, което предстоеше на всички им, да не наподобява по никакъв начин на нейното собствено.

В крайна сметка зората настъпи, но това ставаше ясно единствено от часовника на стената. Периодически зърваше най-различни драми, когато вратите на операционните се отваряха и затваряха, докато най-накрая всички не бяха освободени да се настанят в стаите за възстановяване или да се оттеглят в имението... не че някой от тях си тръгна. Всички подобно нея се настаниха върху пода и се облегнаха на бетонните стени в коридора, изпълнени със загриженост за краля и побратимите си.

Догените донесоха храна и напитки за онези, които бяха в състояние да ядат, и тя помогна при разнасянето на подносите с плодов сок, кафе и чай. Донесе възглавници, за да даде отмора на схванатите вратове, и одеяла, които да спрат течението, а също и хартиени кърпички... не че някой плачеше.

Стоическата натура на тези мъже и техните шелани притежаваше безспорна мощ. Но тя знаеше, че независимо от въздържаността им, те са ужасени.

Присъединиха се и други членове на домакинството: Избраницата Лейла. Също и Сакстън, юристът, сътрудник на краля. Ривендж, който винаги я караше да се чувства нервна, макар че проявяваше изключителна любезност към нея. Любимият ретривър на краля, който не беше допуснат в операционната, но всички му предлагаха ласка и утеха. Черният котарак Бу, който заобикаляше

протегнатите, обути в ботуши крака, сгушваше се ту в един, ту в друг скут и получаваше милувка от всеки, покрай когото минаваше.

Късна сутрин.

Следобед.

Късен следобед.

В седемнайсет часа и седем минути доктор Джейн и колегата ѝ Мануел най-накрая се появиха и свалиха маските от изтощените си лица.

— Рот е добре, доколкото го позволяват обстоятелствата — обяви жената. — Но като се има предвид, че по пътя е била предприета интервенция в нестерилна обстановка, трябва да го наблюдаваме в продължение на двайсет и четири часа за възможна инфекция.

— Но вие бихте могли да се справите с евентуална такава — обади се Ривендж. — Нали?

— Можем да се погрижим за това — заяви Мануел и кимна. — Той ще се пребори... Този корав кучи син няма да се предаде.

Изведнъж Братството нададе боен вик, а уважението, преклонението и облекчението бяха повече от очевидни. И когато Ноуан също въздъхна облекчено, осъзна, че не беше заради краля. Причината беше, че не желаше Тормент да търпи повече загуби.

Това беше... добре. Благодарение на Скрайб Върджин.

В началото Лейла не успя да възприеме това, което виждаше. Лице, да. Лице, което сигурно познаваше. Но чертите му бяха така разкривени, че тя нямаше да разпознае мъжа, ако не го познаваше така добре.

— Куин? — прошепна, докато се приближаваше към болничното легло.

Бяха го зашили, по веждата и напрако на бузата криволичеха тънки черни нишки. Кожата му лъщеше заради отока, косата му беше все още сплъстена заради засъхналата кръв, а дишането му беше плитко.

Погледна към апаратурата до леглото му. Не се чуваше звук за тревога, нито мигаха светлини. Това беше добре, нали?

Щеше да се почувства по-добре, ако беше отговорил на повикването й.

— Куин?

Върху леглото ръката му се обърна и стегнатият му юмрук се отпусна, за да разкрие широката му длан.

Тя положи своята отгоре и чувства как той я стисна.

— Значи, се озова тук — произнесе дрезгаво тя.

Ново стискане.

— Трябва да те нахраня — промълви, чувствайки неговата болка като своя собствена. — Моля те, отвори уста. Нека ти дам облекчение.

Той показва, че е съгласен, и се чу пропукване, като че челюстта му не действаше нормално.

Тя прободне сама вената си и поднесе китка към посинелите му разтворени устни.

— Поеми от мен...

В началото беше ясно, че му е трудно да преглъща, и тя облиза дупките, за да спре кръвта. Когато той събра малко сили, тя отново впи зъби в китката си.

Храни го дълго, колкото бе необходимо, като се молеше нейната енергия да премине в него и да се трансформира в лечебна сила.

Как се беше случило това? Кой му го бе причинил?

Ако се съдеше по превързаните крайници отвън в коридора, беше очевидно, че тази вечер лесърите бяха извели на улиците на Колдуел ужасяваща мощ. И със сигурност Куин се беше сблъскал с най-коравия и най-жестокия член от лагера на враговете им. Типично за него. Безстрашен, винаги готов да се постави на първа линия... до степен, в която тя започваше да се тревожи от тази негова жажда за мъст.

Границата между куража и ужасяващото безразсъдство беше деликатна.

Когато той приключи, Лейла затвори раните си и донесе един стол. Седна до Куин и отново положи длан върху неговата.

Беше такова облекчение да наблюдава чудотворната трансформация на раните по лицето му. С тази скорост скоро нямаше да представляват нищо повече от драскотини, едва забележими при настъпването на следващия ден. И каквито и вътрешни наранявания да имаше, те щяха да изчезнат по сходен начин.

Щеше да оцелее.

Докато седеше до него смълчана, тя се замисли за двама им и за приятелството, породило се от това нейно неуместно обожание. Ако нещо се случеше с Куин, тя щеше да скърби за него като за роден брат и не съществуваше нещо, което не би сторила за него... И имаше чувството, че същото важеше и за него.

Истината беше, че той направи ужасно много за нея. Научи я да шофира, да се бие с юмруци, да стреля и да си служи с всякакъв вид компютърни системи. Даде ѝ филми, които да гледа, и я запозна с различните стилове в музиката, купи ѝ дрехи, различни от традиционната за Избраниците бяла роба, отдели време да отговори на въпросите ѝ, свързани с Далечната страна, и я разсмиваше, когато имаше нужда от това.

Научи толкова много от него. Дължеше му толкова много.

И по тази причина изглеждаше... неблагодарно... да се чувства неудовлетворена. Но в последно време, по ирония на съдбата, колкото повече неща преживяваше, толкова по-празна се чувстваше. И докато той се опитваше да я убеди в обратното, тя продължаваше да гледа на службата си към Братството като на най-важното нещо, което можеше да прави...

Куин се помъчи да промени позата си и изруга от болка, а тя посегна да погали сплъстената му коса в опит да го утеши. Само едното му око беше отворено и той го насочи към нея. Погледът му излъчваше изтощение и признателност.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка и тя плъзна пръсти по натъртената му скула. Тази платоническа близост, която споделяха, беше като спасителен остров, убежище и тя я ценеше много повече от възбудата, която някога изпитваше в негово присъствие.

Силната им връзка ѝ помагаше да разбере колко страдаше той да вижда любимия си Блей със Сакстън. Болката присъстваше перманентно, обгръщаше го както собствената му плът и го правеше затворник, определяше същността и действията му.

На моменти това я караше да негодува срещу Блей, макар да не беше нейна работа да го съди. Ако беше научила нещо, то бе, че сърцата на другите са познати единствено и само на тях самите, а по душа Блей беше мъж на честта...

Вратата зад гърба ѝ се отвори и през рамо тя видя, че мъжът, за когото мислеше, се беше появил, като че призован от ума ѝ.

Самият Блейлок също не беше останал без наранявания, но се намираше в далеч по-добро състояние от мъжа в леглото... или поне външно. Отвътре нещата стояха по друг начин — все още напълно въоръжен, той изглеждаше далеч по-възрастен от истинските си години. Особено когато съзря приятеля си.

Закова се на място, едва влязъл в помещението.

— Искah да знам как сте... как се чувства той.

Лейла отново съсредоточи вниманието си върху Куин. Здравото му око беше приковано в червенокосия мъж, а интересът му към него вече не я караше да страда... Е, не и поради причината че го желаше за себе си.

Искаше ѝ се Куин да получи този войник. Наистина го искаше.

— Влез — каза. — Ние приключихме тук.

Блей се приближаваше бавно, като движеше ръцете си безцелно — докосваше кобура си, колана, кожените каиши около бедрото си. Все пак запази хладнокръвие. Или поне докато не заговори. Тогава гласът му затрепери.

— Ти, тъп кучи сине.

Лейла смръщи вежди и му отправи гневен поглед, въпреки че Куин едва ли имаше нужда да бъде защитаван от някого като нея.

— Моля?

— Според Джон е излязъл от къщата, за да се изправи срещу шайката копелета. Сам.

— Шайката копелета?

— Онези, които се опитаха да убият Рот миналата нощ. Този загубенияк взел нещата в свои ръце и се спуснал срещу тях, съвсем сам, като че е някакъв супергерой. Цяло чудо е, че не е бил убит.

Лейла мигом пренасочи гневния си поглед към леглото. Очевидно Обществото на лесърите разполагаше с ново поделение и мисълта, че се е изложил на такава опасност, я караше да изпитва желание да му се разкреши.

— Ти... тъп кучи сине.

Куин се закашля леко. После още малко.

Обзета от страх, тя скочи.

— Ще повикам някого от лекарите...

Само че Куин се смееше. А не се задушаваше до смърт. В началото смехът му беше скован, но ставаше все по-изразителен, докато леглото не се затресе заради нещо смешно, забелязвано само от него.

— Не намирам нищо забавно — тросна се тя.

— Нито пък аз — намеси се Блей. — Какво ти става, по дяволите?

Куин само продължи да се смее, наслаждавайки се един господ знае на какво.

Лейла хвърли поглед към Блей.

— Изпитвам силна потребност да го ударя.

— В този момент би било безполезно. Изчакай, докато поукрепне, и действай. Знаеш ли, дори ще го държа заради теб.

— Точно... така... трябва да постъпиш — изстена Куин.

— Съгласна съм. — Лейла сложи ръце на кръста си. — Блей е напълно прав. По-късно ще те фрасна. А ти сам ме научи къде точно да се целя при мъжете.

— Страхотно — промърмори Блей.

След като всички потънаха в мълчание, начинът, по който се гледаха мъжете, я накара да почувства известна надежда. Може би сега

щяха да се сближат.

— Ще отида да проверя как са останалите — бързо промълви тя.
— Може някой да има нужда да се храни...

Куин се протегна и дръпна ръката ѝ.

— Ами ти?

— Не, съвсем добре съм. Миналата седмица ти беше повече от щедър. Чувствам се много силна. — Тя се наведе и го целуна по челото. — Почивай. По-късно ще намина да те видя.

Докато минаваше покрай Блей, произнесе кротко:

— Вие двамата си поговорете. Ще помоля да ви оставят на спокойствие.

Докато Избраницата напускаше помещението, Блей успяваше единствено да се взира невярващо в тила на идеално фризираната ѝ глава.

Когато преди малко влезе, връзката на Куин с тази жена го остави без дъх: контактът с очи, държането на ръцете, начинът, по който той придърпваше към себе си грациозното ѝ тяло, фактът, че той биваше хранен и даряван със сила единствено и само от нея.

И въпреки това... Както ставаше ясно, тя желаше именно той да бъде с Куин. В което нямаше логика. Ако някой имаше полза да държи двама им разделени, това беше именно тя.

Съсредоточи се обратно върху Куин и си помисли, че раните му са ужасяващи на вид, дори след като вече се намираха в процес на заздравяване.

— Срещу кого се изправи? — попита рязко. — И не си прави труда да спориш. Говорих с Джон веднага щом се прибрах. Знам какво си предприел.

Куин вдигна подпухналите си ръце и изписа „К“.

— Кор? — предположи Блей.

Куин кимна и направи гримаса, като че движението му причини болка.

— Недей... Недей да се движиш.

Куин махна пренебрежително с класическия си безгрижен маниер, за да отпъди тревогата на Блей. С дрезгав шепот промълви:

— Нищо ми няма.

— Какво те накара да се изправиш срещу него?

— Рот... беше ранен... Доколкото познавам егото на Кор, той щеше... — голяма глътка въздух, която излезе обратно с хриптене — ... лично да се опита да попречи на отпътуването на краля. Мръсникът трябваше да бъде... изваден от строя... или Рот никога...

— Нямаше да излезе жив от там. — Блей прокара ръка през главата си. — Мили боже... Спасил си живота на краля ни.

— Не... Имаше много други участници.

Да, само че Блей не беше съвсем сигурен. В къщата на Асейл цареше пълен хаос. Ситуацията до голяма степен беше излязла извън контрол и лесно можеше да се развие по различен начин. Ако копелетата не се бяха оттеглили малко след появата на Братството, и двете страни щяха да претърпят сериозни загуби.

Докато се взираше в Куин, не можеше да не се запита в какво ли състояние се намираше Кор. Дали и той изглеждаше така? Сигурно беше поне толкова зле, ако не и повече.

Блей поклати глава, осъзнал, че стои до леглото, без да продумва.

— Ами...

Преди време, като че преди цял един живот, между тях никога не наставаше тишина. Само че... тогава бяха само момчета, а не напълно преобразени мъже.

Явно правилата се бяха променили.

— Мисля, че е по-добре да те оставя — каза Блей. Но не се помръдна от мястото си.

Помисли си, че всичко това лесно е можело да завърши по друг начин. Способността на Кор да убива беше добре известна на Блей — не от личен опит, но беше чувал истории от Древната страна. Освен всичко друго ставаше дума за мъж с достатъчно кураж не просто да говори за бунт срещу краля, а действително да прати куршум срещу него. Кое го правеше или смъртоносен, или тотално глупав. И в случая не ставаше дума за второто.

Куин лесно можеше да получи нещо повече от няколко юмрука.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Блей. Само дето Куин не можеше да поглъща храна, а нуждите му от кръв вече бяха задоволени.

Лейла се беше погрижила за това.

Ако трябваше да бъде брутално откровен със себе си — и явно „брутално“ беше думата на деня — на моменти негодуваше срещу Избраницата, макар да знаеше, че това е чисто хабене на емоции. Той

нямаше право да се чувства обиден, особено предвид онова, на което се отдаваха със Сакстън всеки ден. И особено след като беше повече от ясно, че нищо нямаше да се промени от страна на Куин.

Едва не умря миналата нощ — искаше му се да каже на Куин. — Тъп кучи син, едва не умря... и тогава какво щяхме да правим.

При това не „ние“ в смисъл на Братството.

Дори не „ние“ в смисъл на него и Джон. А по-скоро... „аз“.

По дяволите, защо продължаваше да се връща към това?

Беше толкова глупаво как стоеше надвесен над Куин и наблюдаваше как цветът се завръща върху обезобразеното му лице, а дишането му става все по-леко и синините избледняват все повече... И всичко благодарение на Лейла.

— Най-добре да си вървя — повтори, но не си тръгна.

Едното око на приятеля му, синьото, продължаваше да се взира нагоре в него. Кървясало и с разцепена вежда, не би трябвало да е способно да се фокусира. Но го правеше.

— Трябва да тръгвам — заяви Блей най-накрая.

Но не си тръгна. Дявол да го вземе, не знаеше какво му става...

От въпросното око се отрони една сълза. Остана за кратко на долния клепач, стече се към ъгъла от външната страна и оформи кристална сфера, която беше толкова голяма, че не можеше да се задържи на миглите. Освободи се и закриволичи надолу, за да изчезне в черната коса на слепоочието.

На Блей му идваше да се скрита сам в задника.

— По дяволите, ще повикам доктор Джейн... Сигурно изпитваш болка. Веднага се връщам.

Куин извика името му, но той вече се беше обърнал.

Идиот. Малоумен идиот. Горкият Куин агонизираше в болничното легло с вид, като че бе статист в „Синове на анархията“, и последното, от което се нуждаеше, беше компания.

Блей изтича по коридора и откри доктор Джейн пред главния компютър в клиниката да въвежда бележки в медицинските картони.

— Куин се нуждае от нова доза болкоуспокоително. Ела бързо.

Лекарката мигом се изправи, грабна старомодна лекарска чанта и го последва по коридора.

Когато тя влезе в стаята, Блей реши да ги остави насаме и започна да крачи напред-назад пред вратата.

— Как е той?

Спря и се завъртя, като направи опит да се усмихне на Сакстън, но не се получи.

— Решил е да бъде герой... И струва ми се, наистина се е проявил като такъв. Но, боже...

Сакстън се приближи, като се движеше грациозно в ушития по поръчка костюм, а обувките му „Коул Хаан“ издаваха тих звук, като че бяха прекалено изискани да вдигат твърде много шум... дори върху линолеум.

Той не беше част от войната. И никога нямаше да бъде.

Никога нямаше да прилича по нищо на Куин, не би изскочил от безопасното си укритие, за да се озове в разгара на битката, да се изправи срещу врага с голи ръце, за да победи и да му поднесе за обяд собствените му топки.

Може би това беше част от причината да се разбира по-лесно със Сакстън. У него нямаше крайности. Освен това беше интелигентен, изтънчен и забавен... имаше прекрасни маниери и вкус за най-хубавите неща от живота... винаги се обличаше добре...

Беше фантастичен в леглото...

Защо звучеше така, сякаш се опитваше да убеди самия себе си в нещо?

Докато Блей разказваше за случилото се в къщата на Асейл, Сакстън застана съвсем близо до него и той подуши успокояващия аромат на одеколона му „Гучи“.

— Съжалявам. В главата ти сигурно цари пълен хаос след случилото се.

И на всичко отгоре беше истински светец. Самоотвержен светец. Никога ли не изпитваше ревност? Куин не беше такъв. Куин беше ревнив и обсебващ до крайност...

— Да, така е — отговори Блей. — Смазан съм.

Сакстън посегна и хвана ръката му, стисна я едва забележимо и после отдръпна гладката си и топла длан.

Куин не проявяваше дискретност в нищо. Той беше маршируващ оркестър, „Коктейл Молотов“, слон в магазин за порцелан, изобщо не го беше грижа за хаоса, който оставяше след себе си.

— Братството наясно ли е?

Блей се сепна.

— Моля?

— Знаят ли какво е направил?

— Ако са чули нещо по въпроса, не е било от него. Джон изглеждаше притеснен и аз го попитах, така научих историята.

— Редно е да кажеш на Рот... на Тор... на някого. Трябва да получи признанието, което му се полага, макар да не е в негов стил да се интересува от подобни неща.

— Познаваш го добре — отговори Блей.

— Така е. И теб също познавам толкова добре. — Изражението на Сакстън се напрегна, но въпреки това той продължаваше да се усмихва. — Трябва да се погрижиш за него в цялата тази история.

Доктор Джейн излезе от стаята и Блей се обърна към нея.

— Как е той?

— Не съм сигурна. Какво точно ти се стори, че не е наред? Когато влязох, той лежеше спокойно.

Е, по дяволите, със сигурност нямаше да сподели с нея, че е плакал. Но работата беше там, че Куин никога не би показал подобна слабост, освен ако не изпитваше ужасяваща болка.

— Явно не съм преценил правилно.

Над рамото на Джейн, Блей забеляза начина, по който Сакстън прокара ръка през гъстите си руси кичури.

Беше толкова странно... Сакстън може и да имаше кръвна връзка с Куин, но в този момент приличаше много на Блей, както бе изглеждал той години наред.

В края на краищата несподеляната любов придаваше еднакъв облик на лицата, без значение на чертите, които излъчваха това чувство.

Ама че гадост.

В другия край на коридора Тор седеше в едно кресло до болничното легло, в което беше настанен Рот. Вероятно вече беше време да си ходи.

Всъщност отдавна трябваше да го е направил.

За бога, дори кралицата вече бе заспала до хелрена си на леглото.

Добре, че Бет не възразяваше срещу присъствието му. Но пък те бяха постигнали съгласие още преди години, което само доказваше колко благотворно влияят на отношенията филмите за Годзила.

В ъгъла Джордж се изтегна в огромното си овално кучешко легло „Орвис“ в бежов цвят и се загледа в своя господар. Тъй като не получи отговор, положи глава обратно и въздъхна.

— Той ще се оправи — утеши го Тор.

Ушите на кучето щръкнаха, а рунтавата му опашка потрепна два пъти.

— Да. Обещавам.

Взел пример от животното, Тор също промени позата си и потърка очи. Боже, наистина беше изтощен. Всичко, което желаше, беше да се пъкне в леглото като Джордж и да спи цял ден.

Проблемът се криеше в това, че макар драмата да приключи, всеки път щом помислеше за онзи куршум, жлезата, отговорна за отделянето на адреналин, започваше да произвежда още. Пет сантиметра вдясно и щеше да засегне югуларната вена, а с Рот щеше да е свършено. Всъщност според Джейн и Мани мястото, на което куршумът бе попаднал по чиста случайност, било единственото „безопасно“, и то, при положение че си с някого, който може да ти направи трахеотомия в движещ се миниван, без да разполага с нищо друго освен пластмасова тръба и кинжал.

Исусе Христе... каква нощ.

Беше благодарен на Скрайб Върджин за ангела. Ако Ласитър не се беше появил, за да поеме шофирането... Тор потръпна.

— Годо ли чакаш?

Тор бързо насочи поглед към леглото. Очите на краля бяха само леко отворени, но все пак устните му бяха разтеглени в слаба усмивка.

Емоциите завладяха Тор с пълна сила, блокираха невротрансмитерите му и отнеха гласа му.

А Рот, като че разбираше. Разтвори свободната си длан и му даде знак да се приближи, макар да не можеше да повдигне ръка.

Когато се изправи и тръгна към леглото, Тор чувстваше краката си нестабилни. В мига, щом стигна до леглото, коленичи до своя крал и пое огромната му длан в своята, завъртя я и целуна гигантския черен диамант, който блестеше на пръста на Рот.

После също като някой лигльо положи глава върху пръстена, върху кокалчетата на своя брат.

През изминалата нощ можеха да загубят всичко. Ако Рот не беше оживял... всичко щеше да се промени.

Кралят стисна ръката му в отговор, а Тор се замисли за смъртта на Уелси и почувства нов пристъп на страх. Да осъзнаеш, че има и други, които можеш да изгубиш, не беше ни най-малко успокоително. По-скоро караше бушуващата в стомаха му тревога да се усили.

Всеки би си помислил, че след смъртта на спътницата си вече няма накъде повече да потънеш в бездната на скръбта. Вместо това ставаше ясно, че се разкриваха все по-дълбоки пропасти.

— Благодаря ти — прошепна дрезгаво Рот. — Задето ми спаси живота.

Тор повдигна глава и я поклати.

— Не бях само аз.

— До голяма степен беше ти. Длъжник съм ти, братко.

— Ти би сторил същото.

Дойде ред на властния тон на Рот, негова запазена марка.

— Задължен. Съм. Ти.

— Черпи ме една бира и ще сме квит.

— Искаш да кажеш, че животът ми струва шест долара?

— Не си даваш сметка колко държа на хубавата бира. — Една голяма кучешка глава си проправи път под мишницата му. Той погледна надолу и каза: — Видя ли? Казах ти, че ще се оправи.

Рот се засмя леко, а после направи гримаса заради болката.

— Хей, приятелю...

Тор се отмести, за да даде възможност на господаря и кучето му да се съберат отново... А после му се наложи да вдигне четирийсеткилограмовото рунтаво животно и да го настаня до краля.

Рот засия истински, докато местеше поглед между спящата си съпруга и кучето, което беше готово да се превърне в негова медицинска сестра.

— Радвам се, че това беше последната ни среща навън — заяви Тор.

— Да, обичам грандиозните финали...

— Повече няма да ти позволявам да вършиш такива неща. Ясно ти е, нали? — Тор устреми поглед надолу към ръцете на своя крал и проследи с очи ритуалните татуировки, изписващи потеклото му. — Налага се в края на всяка нощ да си жив, господарю. Правилата за теб са различни.

— Чуй, и преди съм бил прострелван...

— И повече няма да се случва. Не и докато съм жив.

— Какво означава това, по дяволите? Ще ме оковеш във вериги в мазето ли?

— Ако се налага.

Рот склочи вежди, а гласът му зазвуча по-силно.

— Умееш да бъдеш ужасно досаден. Знаеш го, нали?

— Не е нищо лично. И е абсолютно необходимо, за да не се налага да си превързваш раните с долните си гащи.

— Не нося такива. — Кралят пусна нова усмивка. — Съвсем гол съм отдолу.

— Благодаря за информацията.

— Нали си наясно, че технически погледнато, не можеш да ми даваш никакви нареждания?

Рот имаше право, не можеш да нареждаш нищо на лидера на расата. Но когато Тор срещна невиждащия взор на вампира, той говореше не на краля, а на своя брат.

— Докато Кор не бъде неутрализиран, няма да поемаме никакви рискове по отношение на теб...

— Ако се провежда събрание на Съвета, отивам. Точка по въпроса.

— Няма да има такова. Освен ако ние не го пожелаем, а точно в този момент присъствието ти е наложително единствено тук.

— Дявол да го вземе. Аз съм кралят... — Бет се намръщи в съня си и Рот понижи глас. — Може ли да го обсъдим по-късно?

— Не е необходимо. Приключихме с темата и всеки от братята ме подкрепя по този въпрос.

Тор не отмести очи, когато към него се насочи толкова гневен поглед, че въпреки слепотата си можеше да пробие дупка в черепа му.

— Рот — произнесе ядосано. — Погледни до себе си. Искаш ли да я оставиш съвсем сама? Желает ли да те оплаква? Нас ни остави... Ами Бет?

Беше много подло да изиграе коза с неговата шелан, но Тор щеше да се възползва от всяко налично оръжие.

Рот изруга и затвори очи.

А Тор знаеше, че е спечелил, когато мъжът зарови лице в косата на Бет и вдъхна дълбоко, като че да подуши шампоана ѝ.

— Разбрахме ли се? — не се предаваше Тор.

— Майната ти — произнесе кралят, притиснал устни към главата на любимата си.

— Добре, радвам се, че всичко е ясно.

След миг Рот вдигна глава.

— Извадиха ли куршума от шията ми?

— Да. Всичко, което ни е нужно, е пушката, от която е изстрелян.

— Тор погали Джордж по главата. — И няма кой друг да е освен шайката копелета. Само Кор би посмял да извърши подобно нещо.

— Трябва да открием къде живеят.

— Потайни са. И хитри. Ще бъде истинско чудо.

— Тогава започвай да се молиш, братко мой. Започвай да се молиш.

За пореден път Тор прехвърли в главата си нападението. Дързостта на стореното беше изключителна... и само даваше да се разбере, че Кор е способен на всичко.

— Ще го убия — произнесе тихо.

— Кор ли? — когато Тор кимна в отговор, Рот отбеляза: — Струва ми се, че ще се наложи да се наредиш на опашка. Стига да можем да го свържем със стрелеца. Добрата новина е, че като главатар на бандата носи отговорност за действията на бойците си. Така че стига един от неговите войници да е дръпнал спусъка, ще можем да го заковим.

Точно когато Тор си помисли, че всичко е свършило, гнетящото усещане в стомаха му стана непоносимо.

— Каза, че си ми задължен... Е, ще ти кажа какво искам. Искam смъртта на Кор да дойде от моята ръка и от ничия друга.

— Тор... — Когато не последва отговор, Рот вдигна рамене. — Не мога да ти го обещаая, преди да имаме доказателство.

— Но можеш да обявиш, че ако той е отговорен за случилото се, значи, е мой.

— Добре. Изцяло твой е, стига да имаме доказателство.

Тор се замисли за изразенията на лицата на братята отвън в коридора.

— Налага се да го направиш официално.

— О, хайде, ако кажа...

— Знаеш какви са. Който и от тях да се натъкне на онзи нещастник, ще му види сметката. В момента на задника му има повече мишени, отколкото ще намериш на стрелбището. Освен това едно обявление няма да отнеме много време.

Рот затвори очи за кратко.

— Добре, добре... Спри да ме убеждаваш и върви да доведеш свидетел.

Тор отиде до вратата и подаде глава навън... И с неговия късмет първият, когото зърна... беше Джон Матю.

Момчето седеше на пода срещу помещението за възстановяване заедно с угрижения на вид Блейлок, покрил главата си с ръце, сякаш в черепа му звучеше противопожарна аларма.

Но в следващия миг той го забеляза и изписа:

— *С Рот всичко наред ли е?*

— Да. — Тор хвърли поглед към другия край на коридора, а Блей отправи благодарствена молитва. — Ще се оправи.

— *Търсиш ли някого?*

— Нужен ми е свидетел...

— *Аз съм на линия.*

Тор повдигна вежди.

— Добре. Благодаря.

Джон се изправи, при което се разнесе изпукване, като че гърбът му сам си прилагаше мануална терапия. А когато закуцука към него, Тор осъзна, че е ранен.

— Доктор Джейн прегледа ли те?

Джон се наведе и повдигна крачола на болничния панталон, който носеше. Прасецът му беше превързан.

— Куршум или острие? — попита Тор.

— *Куршум. И да, запазиха го.*

— Добре. Ти как си, Блей?

— Само повърхностна рана на ръката.

Само толкова ли, зачуди се Тор. Защото изглеждаше малко отнесен, но пък, от друга страна, нощта и денят бяха твърде дълги за всички им.

— Радвам се, синко. Няма да се бавим.

— Аз няма да ходя никъде.

Джон се приближи към широко отворената врата, а Тор отстъпи в страни и после го последва.

— Как си, синко? — попита Рот, когато Джон се приближи и се наведе, за да целуне пръстена.

Джон започна да обяснява с жестове, а Тор превеждаше.

— Казва, че е добре. И че ако не възразяваш, двамата с Блей знаят нещо, което мислят, че трябва да научиш.

— Да, разбира се. Казвай...

— Казва... че бил заедно... с Куин в къщата... след като ти беше прострелян и преди да пристигне подкреплението... Куин излязъл навън сам... Блей разговарял с него преди малко. И Куин му е разказал, че е влязъл в схватка с... Кор... така че... Джон, почакай, по-бавно. Благодаря... Добре, влязъл в схватка с Кор... така че да можеш да напуснеш с минивана онази къща.

Бет се размърда и отвори очи. Смръщи вежди, като че схванала насоката на разговора.

— Сериозно ли говориш? — измърмори кралят.

— Нападнал е... Кор... Лице в лице... — Мили боже, помисли си Тор. Беше чул, че момчето е излязло навън, но само толкова.

Рот подсвирна под нос.

— Тук си имаме един достоен мъж.

— Изчакай, Джон, не мога да те настигна. Така че Кор, който се е спотайвал, за да нападне вана, е бил неутрализиран... Джон би искал да знае дали има някакво официално отличие... с което можеш да

наградиш Куин. Нещо в знак на признание за изключителната му... служба. А що се отнася до мен — допълни Тор, — аз съм твърдо „за“.

Рот остана смълчан за кратко.

— Един момент. Нека си изясня нещо. Куин е излязъл навън след пристигането на братята, нали така?

Тор се върна обратно в ролята си на преводач.

— Джон казва, че не е било така. Бил е сам, без никакво подкрепление и закрила до тяхното пристигане. Куин е смятал... че трябвало да стори всичко по силите си, за да е сигурен, че ще се измъкнеш.

— Този ненормален идиот.

— Герой по-скоро — произнесе внезапно Бет.

— Лийлан, ти си будна. — Рот мигом фокусира вниманието си върху своята шелан. — Не исках да те безпокоя.

— Повярвай ми, да чувам гласа ти, е истинска благодат... Можеш да ме будиш, когато пожелаеш. — Тя го целуна нежно. — Добре дошъл обратно.

Джон и Тор се съсредоточиха да оглеждат пода, докато те си разменяха нежности.

После кралят насочи вниманието си обратно към тях.

— Куин не е бивало да постъпва така.

— Съгласен съм — изсумтя Тор.

Кралят се съсредоточи върху Джон.

— Да, добре. Ще направим нещо за него. Не знам какво, но... стореното е много героично. Глупаво, но героично.

— Защо не го направиш брат? — намеси се Бет.

В последвалата тишина челюстта на Рот увисна и той не остана сам в клуба. Тор и Джон го последваха.

— Какво? — учуди се кралицата. — Не го ли заслужава? Не е ли вярно, че винаги е опора на всички? И че изгуби цялото си семейство... Да, живее тук, но понякога оставам с впечатлението, че не се чувства на мястото си. Какъв по-добър начин да му благодаря и да му покажеш, че е сред свои? Знам, че никой не поставя под съмнение уменията му на бойното поле.

Рот прочисти гърло.

— Ами според Древните закони...

— Забрави за Древните закони. Ти си кралят, можеш да правиш каквото пожелаеш.

За пореден път настъпи гробно мълчание и дори вентилационната система сякаш онемя.

— Ти какво мислиш, Тор? — попита кралят.

Тор хвърли поглед към Джон и се смая колко силно желание изпитваше да дари с подобна чест момчето, което чувстваше като свой син. Но в момента те обсъждаха Куин.

— Мисля... Да, струва ми се, че идеята не е лоша — чу се да отговаря. — Куин трябва да бъде посветен. А и братята го уважават. По дяволите, това не е първата нощ, в която се проявява. Изключителен боец е, но по-важното е, че през последната година улегна изключително много. Да, мисля, че в момента може да се справи с такава отговорност, а това не е нещо, което бих казал преди.

— Добре, ще го обмисля, лийлан. Предложението ти е прекрасно. — Кралят обърна лице към Тор. — А сега във връзка със задължението ми към теб. Доближи се към мен, братко мой, и падни на колене. Сега имаме двама свидетели, което е още по-добре.

Тор изпълни заръката и стисна ръката на краля, а Рот оповести на Древния език:

— *Тормент, син на Харм, готов ли си да поемеш върху себе си задължението за смъртта на Кор, син на неизвестен баща? Като въпросната смърт бъде дело само и единствено на твоите ръце като възмездие за смъртоносното нападение срещу мен предишната нощ, в случай че нападението бъде доказано като резултат от пряка или непряка заповед на Кор.*

Тор постави ръка на биещото си сърце и отговори с цялата си сериозност.

— Готов съм, господарю.

Рот погледна своята кралица.

— *Елизабет, кръвна дъщеря на Дариъс от Братството на черния кинжал, обвързана с мен, твойт крал, съгласна ли си да свидетелстваш за милостта, с която дарявам този мъж тук, и да я разпространиш сред всички останали, а също и да се подпишеш на пергамент за удостоверяването на тази прокламация? —* Когато тя отговори утвърдително, той насочи поглед към Джон. — *Терър, кръвен син на Дариъс от Братството на черния кинжал, известен още под*

името Джон Матю, съгласен ли си да свидетелстваш за милостта, с която дарявам този мъж тук, и да я разпространиш сред всички останали, а също и да се подпишеш на пергамент за удостоверяването на тази прокламация?

Тор преведе отговора на Джон.

— Да, господарю, съгласен е.

— Тогава по силата на властта, предадена ми законно от моя баща, нареждам с настоящото на теб, Тормент, син на Харм, да изпълниш от мое име кралското възмездие — при условие че са налице нужните доказателства — и да ми донесеш тялото на Кор, син на неизвестен баща, в знак на вяроност към твоя крал и твоята раса. Клетвата ти е чест за твоята кръвна линия — минала, настояща и бъдеща.

Тор още веднъж се наведе към пръстена, носен в продължение на поколения в рода на Рот.

— Готов съм да служа на твоите заповеди. Сърцето и тялото ми желаят единствено да се подчиняват на твоята абсолютна власт.

Когато вдигна поглед, Рот се усмихваше.

— Знам, че ще ми довлечеш онзи мръсник.

— Точно така, господарю.

— Сега се махайте от тук. Ние тримата имаме нужда да поспим.

Сбогуваха се, а после Тор и Джон се озоваха в коридора, изпаднали в неловко мълчание. Блей спеше пред другата болнична стая, но не се намираше в покой — лицето му беше изкривено в гримаса, сякаш размишляваше дори в съня си.

Докосване по ръката накара Тор да насочи вниманието си обратно към Джон.

— Благодаря ти — изписа Джон.

— За какво?

— Че подкрепи Куин.

Тор вдигна рамене.

— Решението е напълно логично, предвид безбройните случаи, в които се е хвърлял с всички сили в битките. Заслужава го и приемането в Братството не бива да става според потеклото, а по заслуги.

— Мислиш ли, че Рот наистина ще го направи?

— Не знам. Сложно е. Много бумацина стои зад всичко това... Древните закони ще трябва да бъдат редактирани. Но съм убеден, че кралят ще направи нещо за него...

В другия край на коридора Ноуан се появи от една врата, сякаш привлечена от звука на гласа му.

В мига, щом я зърна, Тор загуби контрол върху мислите си и за него имаше значение единствено облечената в роба фигура. Дявол да го вземе... Беше твърде уязвим, за да се намира в близост до нея, твърде много жадуваше за докосвания, вдъхващи живот, ала в момента не беше в състояние да вземе правилните решения.

Бог да им е на помощ и на двамата, но ако се доближеше до нея, щеше да я има.

С ъгълчето на окото си забеляза, че Джон изписваше нещо с ръце. Струваше му целия самоконтрол да си наложи да извърне глава към него.

— *Тя се тревожеше ужасно много за теб. Чакаше тук, отвън, заедно с нас. Мислеше, че и ти си пострадал.*

— О... ами. По дяволите.

— *Тя те обича.*

Добре, не го ли караше това да свърши нещо в панталоните си?

— Не, тя просто... Тя е много състрадателна жена.

Джон прочисти гърло, въпреки че ръцете му вършеха работата на устата.

— *Май не съм предполагал, че нещата между вас са толкова сериозни.*

Тор се замисли колко нещастен се чувстваше напоследък Джон и само махна с ръка.

— Не. Искам да кажа, не е нищо кой знае какво. Честна дума. Знам към кого изпитвам чувства и на кого принадлежа.

Само че от това отрицание не се почувства добре, нито езикът му, нито ушите, нито пък центърът на гърдите му.

— *Съжалявам за... Задето по-рано си изпуснах нервите. Просто... Уелси е единствената майка, която някога съм имал, и... Не знам. От мисълта за теб с някоя друга направо ми се повдигаше... Въпреки че това не е честно.*

Тор поклати глава и снижи глас.

— Не смей да се извиняваш, задето те е грижа за нашата Уелси. А колкото до обичта, ще го повторя отново — независимо как изглежда отстрани, докато съм жив, ще обичам една-единствена жена. Без значение какво правя и с кого съм, или как изглеждат нещата отстрани. Разбрахме ли се?

Трудно му бе да понесе грубоватата прегръдка на Джон, веднъж вече го бе разочаровал и нямаше как да не се тревожи, че някой ден това отново можеше да се случи.

Освен това прегръдката беше толкова мъчителна, защото Тор бе искрено убеден в думите си... което правеше гибелта на Уелси неизбежна.

Боже, дали някога щеше да намери изход от този кошмар?

Тази ужасяваща мисъл го накара да отмести поглед и да потърси дребната и неподвижна фигура в другия край на коридора.

Зад гърба ѝ Ласитър пристъпи навън и впери поглед в Тор, а разочарованието, изписано върху лицето му, беше очевидно. Явно някак си бе чул част от казаното.

А може би всичко.

Тор тръгна към Ноуан, а Джон се върна на малкото си парче линолеум пред стаята на Куин.

Поради някаква неясна причина не му се искаше да вижда как братът върви по коридора към онази жена. Струваше му се абсолютно нередно, сякаш някой от законите на Вселената изведнъж бе решил да действа на обратно. Ако го сравнеше със своята собствена ситуация, мисълта, че някога би могъл да има друга жена освен Хекс му се струваше невъзможна. Въпреки че заради отсъствието ѝ се намираше в непрестанна агония, той пак я обичаше толкова много, че беше станал асексуален.

Но от друга страна... тя беше жива.

Не можеше да отрече, че тази нова връзка се отразяваше добре на Тор. Възвърна си телосложението, което имаше при първата им среща, бе огромен и силен. Освен това от месеци не беше поемал директно към смъртта си, излагайки се на дъжд от куршуми или скачайки от мостове.

В това отношение щафетата беше поета от Куин.

Освен това беше трудно да не одобрява Ноуан. Представляваше пълната противоположност на някоя празноглава глупачка, така тиха и скромна. И не изглеждаше никак зле.

По света имаше толкова по-лоши кандидатки от нея. Търсеци облаги. Надменни представителки на глимерата. Ексцентрични лигли с големи гърди.

Отпусна глава назад и се облегна на бетонната стена, когато ги чу да си говорят. Скоро гласовете им заглъхнаха и той реши, че са си тръгнали вероятно към леглото...

Добре, нямаше да мисли за това.

Останал съвсем сам, той се заслуша в тихото дишане на Блей, като периодично се наместваше и целенасочено отклоняваше мислите си от Хекс.

Интересно, че цялото това чакане и тревогите им му напомниха за старите времена... Те двамата с Блей чакат заради нещо, свързано с

Куин.

Боже, имаха късмет, че той изобщо бе жив...

В съзнанието му изплуваха образи от онази къща при реката и видя как Рот се строполява на пода, а Ви опира пистолет в главата на Асейл... Тор се хвърля да защити краля с тялото си. После двамата с Куин претърсват къщата... спорят до плъзгащата се врата... разправят се дали е добра идея най-добрият му приятел да излезе навън в нощта, незащитен и сам.

Налага се да ме оставиш да изляза и да сторя каквото мога.

Погледът на Куин беше непоколебим и в него не се четеше никакъв страх, защото познаваше способностите си, разбираше, че дори да съществува вероятност да не се прибере у дома, той е достатъчно силен и уверен в бойните си умения, че да предприеме всичко възможно да сведе този риск до минимум.

И Джон го пусна. Въпреки че сърцето му негодуваше, съзнанието му се противеше, а тялото му беше готово да блокира пътя навън. И въпреки факта, че там не се подвизаваха новоприети лесъри, а изключително добре обучени главорези, много опитни и свирепи до крайност. Въпреки че Куин беше най-добрият му приятел, мъж, имащ огромна значимост за него, някой, чиято загуба би го разтърсила до основи.

По дяволите!

Джон покри лицето си с длани и го разтърка здраво. Само че това не променяше откритието, което току-що бе направил — нежелано, но и неопровержимо.

Спомни си Хекс на срещата на Братството миналата пролет, когато тя предложи да открие бърлогата на Кор.

Аз мога да се погрижа за това. Особено ако се захвана през деня.

Погледът ѝ беше решителен, а съзнанието ясно. Тя вярваше в себе си и в уменията си.

Имате нужда от мен да сторя каквото е по силите ми.

Когато опря до най-добрия му приятел, не му хареса, но отстъпи настрана и остави мъжа да предприеме каквото бе нужно за доброто на всички, въпреки смъртоносната опасност. Ами ако нещо му се беше случило и той беше умрял? Джон щеше да бъде съсипан... но такъв беше законът на войника, кодексът на Братството.

Кодексът на истинските мъже.

Загубата на Хекс би била нещо толкова по-лошо, защото той беше обвързан вампир. Но истината беше, че докато се мъчеше да я спаси от някаква си жестока съдба, я загуби напълно. Не им остана нищо, нито страст, нито теми за разговор, нито топлина. И всичко е само защото надделя потребността му да я брани.

Вината беше изцяло негова.

Избра си за спътница боец, а после даде на заден, когато рискът от нараняване от хипотетичен стана реален. И Хекс беше права — тя също не искаше той да пострада или да попадне в ръцете на врага, но въпреки това го оставяше да излиза да се бие всяка нощ. Позволяваше му да върши каквото е по силите му, за да е от полза. Не позволяваше на емоциите си да го спрат да използва дълга си, а ако го беше сторила, той би ѝ обяснил търпеливо и с любов, че е роден да се бие, че е изключително внимателен и...

Не бяха ли от един дол дренки?

Между другото, как би се почувствал той, ако някой погледнеше на факта, че е ням, като на причина, ограничаваща способността му да се бие? Как би реагирал, ако му заявяха, че въпреки всичките му други качества и умения, въпреки вродения му талант и инстинктите му, няма да бъде допуснат на бойното поле, защото не може да говори?

Да си жена, в никакъв случай не представляваше някаква форма на инвалидност. Но той се отнесе с нея именно по този начин. Реши, че понеже тя не е мъж, не може да участва в схватки въпреки всичките си качества и умения.

Сякаш самият факт, че имаше гърди, правеше ситуацията за нея по-опасна.

Джон отново започна да търка лицето си, а главата му запулсира от напрежението. Онова, което изпитваше като обвързан вампир, щеше да съсипе живота му. Какво ти, вече го беше съсипало. Защото не беше сигурен, че сега би могъл да си върне обратно Хекс, без значение какво щеше да предприеме.

В едно нещо обаче беше сигурен.

Изведнъж се замисли за Тор и неговия обет.

И знаеше точно какво трябва да стори.

Докато Тормент се приближаваше към Ноуан, тя остана без дъх. Масивното му тяло се поклащаше в ритъм с походката му, а пламтящият му поглед беше прикован в нея, като че я поглъщаше.

Беше готов за съвкупление, помисли си тя.

Най-скъпа Скрайб Върджин, той идваше за нея.

Искам да правя секс с теб.

Ръката ѝ се плъзна към връзката на робата и Ноуан се шокира, че в същия този миг беше готова да разтвори дрехата си. Не тук, нареди на пръстите си. Някъде другаде обаче...

В главата ѝ не се въртяха мисли за онзи симпат, не изпитваше тревога, че може да изживее болка или че впоследствие ще съжалява. Насред зараждащото се в тялото ѝ желание чувстваше спокойната увереност, че тъкмо Тор бе мъжът, когото искаше. Именно това сливане беше очаквала така търпеливо.

И двамата бяха готови.

Тормент спря пред нея, гърдите му се повдигаха и спускаха учестено, а ръцете му се свиха в юмруци.

— Ще ти дам възможност да се отдалечиш от мен. На мига. Напусни тренировъчния център, а аз ще остана тук.

Гласът му звучеше деформирано, така тих и гърлен, че думите бяха почти неразбираеми.

Нейните, от друга страна, звучаха съвсем ясно.

— Няма да си тръгна от теб.

— Разбираш ли какво ти казвам? Ако не си тръгнеш... ще съм в теб след не повече от минута и половина.

Тя вирна брадичка.

— Искам те в мен.

Той нададе зловещ рев, звук, който би я ужасил, ако го беше чула в друг контекст. Но изправена лице в лице с този прекрасен възбуден мъж, тялото ѝ отговори със смайващо отпускане, готово да го приеме с още по-голяма лекота.

Той не беше нежен, когато се наведе и я повдигна на ръце. Забърза с нея към басейна, тъй като идеята да се доберат до истинско легло в голямата къща му се струваше твърде трудно изпълнима.

Докато крачеше, стиснал я като някакъв трофей, Тор се взираше в лицето ѝ. Веждите му бяха смръщени, а устата му беше леко разтворена и кучешките му зъби се показваха. Страните му бяха почервенели в очакване на предстоящото. Той желаше това. Нуждаеше се от него.

И нямаше връщане назад.

Въпреки това тя не беше сигурна, че трябваше да приема като комплимент отчаянието, с което я сграбчи. Той продължаваше да е влюбен в мъртвата си шелан. Но пък наистина я желаше и това ѝ стигаше. С това вероятно се изчерпваше всичко, което щеше да получи, и все пак, както му бе казала, то беше много повече, отколкото изобщо някога бе очаквала.

По силата на волята му стъклената врата на преддверието към басейна се отвори широко пред тях и когато се хлопна след влизането им, тя чу ключалката да прещраква. Бързо преминаха през помещението и завиха към басейна, а топлият и влажен въздух направи тялото ѝ още по-податливо.

Лампите над главите им последователно угаснаха, а синьо-зеленото осветление на басейна стана по-ярко и сиянието му хвърляше аквамаринени отблясъци върху всичко наоколо.

— Няма връщане назад — заяви Тормент, като че ѝ даваше един последен шанс да сложи край на случващото се.

Когато тя само кимна едва забележимо, той изръмжа отново и после я постави на една от дървените пейки, като я положи да легне по гръб. Спазваше думата си. Не чака и не се поколеба; извиси се над нея и устните им се сляха, той притисна гърди към тялото ѝ и намести крака между нейните.

Тя обгърна тила му с длани, за да го задържи възможно най-близо, докато устните му се движеха върху нейните и езикът му проникваше все по-навътре. Целувката им беше прекрасна и поглъщаща до такава степен, че тя не забеляза кога бе развързал връзката на робата ѝ.

А после ръцете му се озоваха върху нея. През тъканта на долната риза дланите му я изгаряха, докато галеха гърдите ѝ и си проправяха път все по-надолу. Тя още повече разтвори крака и вдигна ризата, за да получи той каквото желаше. Пръстите му се плъзнаха към

сърцевината ѝ, разтъркаха я и я поведоха към самия ръб на насладата, но спряха дотам.

— Искам да те целувам — изръмжа той с уста, притисната към нейната. — Но не мога да чакам.

Но нали вече я целуваше.

Преди да успее да отговори, той се отдръпна от нея и се захвана с кожените си панталони с невъздържани и резки движения. И в следващия момент нещо топло и настойчиво си пробиваше път към нея... притискаше се... отъркваше се в кожата ѝ.

Ноуан изви тяло и извика името му... и именно тогава той я взе. Когато гласът ѝ отекна във високия таван, той превзе тялото ѝ, навлезе в нея твърд и в същото време копринено гладък.

Тормент сведе глава до нейната, когато вече бяха слети в едно, и после напълно спря да се движи, което беше добре. Усещането от разтягането и поемането му граничеше с болка — не че тя би го заменила за нещо друго на този свят.

От гърлото му се откъсна глух стон и той започна да се движи, в началото бавно, а после по-бързо. Тазът му се оттласкваше от нейния, той сграбчи външната част на бедрата ѝ и ги стисна. Завладени от страстта, всяко тяхно усещане стана по-интензивно, съзнанието ѝ едновременно беше ясно и напълно погълнато от начина, по който той доминираше над нея, без да я наранява.

Ритъмът излезе от контрол и Ноуан се вкопчи в него за опора, тялото ѝ се рееше, въпреки че беше притисната здраво към пейката, сърцето ѝ се разпадна на миниатюрни парченца и заедно с това се превърна в едно цяло в същия миг, когато насладата внезапно достигна върха си и изригна. Достигането до кулминацията беше съвсем различно този път — по-интензивно и по-продължително. И сякаш отведе и него отвъд ръба в необуздано потръпване.

Струваше ѝ се сякаш продължи цяла вечност, но както при всеки полет, в крайна сметка изоставиха свободата, предлагана от небесата, и се завърнаха на земята. Проясняването на ума беше като неудобно бреме, идващо постепенно.

Той още беше облечен, а също и тя. Робата ѝ все още обгръщаше раменете и ръцете ѝ. А дъските на пейката се впиვაха в лопатките и тила ѝ. И въздухът не беше така топъл, както преди малко.

Колко странно, помисли си тя. Въпреки че споделяха толкова емоционални преживявания, тези моменти ги раздалечаваха до крайност.

Чудеше се как се чувства той.

Тормент вдигна глава и впери поглед в нея. На лицето му не личеше конкретна емоция, нито радост, нито тъга, нито вина.

Просто я наблюдаваше.

— Добре ли си? — попита.

Оказа се, че гласът ѝ явно я е изоставил, и тя кимна, макар да не беше напълно сигурна какво чувстваше. От физическа гледна точка тялото ѝ се намираше в отлично състояние... Всъщност продължаваше да се наслаждава на присъствието му в сърцевината си. Но преди да е наясно какво изпитваше той, не би могла да каже нищо повече.

Последната жена, с която е бил, бе неговата шелан... И със сигурност именно това ангажираше ума му в напрегнатата тишина.

Тор стоеше като замръзнал върху Ноуан. Ерекцията му все още беше в тялото ѝ и той я чувстваше как пулсира, макар да бе заключил с катинар желанието си.

Чакаше съвестта си да се разкрещи.

Беше готов за нещо, каквото и да е, което да се изтръгне от гърдите му — отчаяние, гняв, озлобление. Ала изпитваше единствено чувството, че случилото се бе едва началото, не краят.

Премести поглед върху лицето на Ноуан и се взря в чертите ѝ, като търсеше някаква индикация, че е подменил своята шелан с нея, разнищваше и своето съзнание за признаци за тревога, събираше сили за истинския взрив.

Но усещането, което имаше, беше за нещо хубаво и редно.

Вдигна ръка и отмести един рус кичур от лицето ѝ.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Ами ти?

— Май че да... тоест наистина съм много добре. Бях готов за всичко друго, но не и за това, ако изобщо ти звучи логично.

Усмивката изгря на лицето ѝ ярка като слънцето, а изражението ѝ придаде такава неземна красота на лицето ѝ, че дъхът му спря.

Толкова добра. Толкова състрадателна. Толкова разбираща.

Той не би могъл да направи това с никоя друга.

— Ще възразиш ли да опитаме пак? — попита я тихо.

Страните ѝ пламнаха в по-наситено розово.

— Да, моля...

Гласът ѝ накара члена му да потръпне в нея, а гладката ѝ гореща сърцевина мигом го събуди за живот. Само че не беше честно да я кара да лежи на тази твърда пейка.

Подпъхна ръце под нея, придърпа я по-плътно към гърдите си и остави яките му бедра да свършат работата по повдигането и на двама им. Когато се изправиха, той отново я целуна, като наклони глава и впи устни в нейните с длани, обхванали дупето ѝ, готов да започне движенията си. Повдигаше я и я спускаше върху възбудата си,

обсипваше с целувки врата и ключиците ѝ и проникваше в нея все по-дълбоко и под различен ъгъл.

Тя беше невероятна, прилепена плътно до него, обгърна го здраво и това породило у него желание да я ухапе, за да почувства вкуса ѝ.

Бързо. Още по-бързо.

Робата се вееше около тях и Ноуан трябва да бе подразнена също колкото него от плющането ѝ, защото рязко я дръпна от раменете си и я остави да падне на плочките. А после ръцете ѝ се върнаха около шията му и стегнаха хватката си — което напълно го устройваше.

Тор все повече наближаваше края, а също и Ноуан. Звучите, които издаваше, невероятните ѝ стонове, опияняващият ѝ мирис, люшкащата ѝ се плитка...

Внезапно той забави ритъм, разкъса връзката на плитката и освободи косата ѝ. Гъстите кичури, изтръгнали се от ограничението, се разпиляха по нейните и неговите рамене като лъскаво покривало.

С освобождаването на косата дойде и неговото освобождаване. Два тласъка по-късно тялото му достигна кулминацията и издишането му прозвуча като експлозия.

Отдал се на удоволствието, той я стискаше здраво, заровил лице в русия водопад, поемащ аромата на деликатния шампоан, който тя използваше. По дяволите, ароматът ѝ удължи оргазма му, цялото му тяло се разтърси, буквално изгуби равновесие и го обхвана моментна слепота.

Изглежда, и тя преживяваше същото — някъде отдалече я чу да вика името му, като склочи още по-плътно бедра около тялото му.

Невероятно. Абсолютно невероятно. Насладиха се на удоволствието до последната му капка, и двамата. Когато той най-сетне остана неподвижен, Ноуан сведе глава на рамото му и гърдите ѝ се отпуснаха върху неговите, а прекрасната ѝ плът бе освободена също като прекрасната ѝ коса.

Неволно прокара ръка по гръбнака ѝ нагоре до тила. Дишането му се успокои и сега той просто я държеше.

Без да го осъзнава, започна да люлее и двамата им. Тя тежеше почти колкото перце в мощните му ръце и той имаше чувството, че можеше да я държи така, свързана с него... за вечни времена.

Накрая тя прошепна:

— Сигурно ти натежах вече.

— Ни най-малко.

— Ти си много силен.

Ето че достави удоволствие и на егото му. Ако кажеше още нещо от този род, току-виж вдигнал от лежанка градски автобус. С реактивен самолет, паркиран на покрива му.

— Трябва да те почистим — каза той.

— Това пък защо?

Добре, наистина прозвуча секси. И го караше да иска да прави... други неща с нея. Всякакви неща.

През рамото ѝ погледна към басейна и си каза, че ефективността е майка на всички изобретения.

— Какво ще кажеш да се топнем?

Ноуан повдигна глава.

— Бих могла да остана така...

— Завинаги?

— Да. — Под леко спуснатите клепачи очите ѝ излъчваха синьо-зелено сияние. — Завинаги.

Той се взря в нея и си помисли колко е... жива. Страните ѝ розовееха, устните ѝ бяха подути от целувките му, косата — пищна и необуздана. Тя бликаше от жизненост, страст и...

Той се разсмя.

О, по дяволите, дори не знаеше защо, нямаше нищо смешно, а ето го, че се хилеше като побъркан.

— Прощавай — едва успя да каже. — Не знам какво ми става.

— Все ми е едно — отвърна тя, сияеща, и показва изящните си кучешки зъби, както и останалите, равни и бели като перли. — Това е най-красивият звук, който съм чувала.

Завладян от импулс, който му бе непонятен, той я понесе към басейна и го достигна с три широки крачки. С мощен скок потопи и двама им в спокойната повърхност с цвят на аквамарин.

Влязоха в топлата вода като едно цяло и меки невидими ръце ги приласкаха и ги освободиха от гравитацията, като спестиха и на двама им болезнено приземяване.

Главата му потъна, той откри нейната уста и я целуна под повърхността, стъпил на дъното, после и двамата потърсиха въздух. Междувременно възбудата му отново се настани в сърцевината ѝ.

Тя беше там, с него, пак обвила крака около тялото му, отвърщайки на ритъма и целувките му. И беше хубаво. Беше... правилно.

Малко по-късно Ноуан се озова гола, мокра и изтегната отстрани край басейна върху легло от хавлиени кърпи, което Тормент ѝ бе спретнал. Беше коленичил до нея, мокрите дрехи прилепваха към мускулите му, косата му лъщеше, очите му напрегнато изучаваха тялото ѝ.

Внезапно тя бе обзета от несигурност и я прониза студ. Надигна се и се прикри...

Тормент улови ръцете ѝ и нежно ги свали настрани.

— Разваляш ми гледката.

— Харесва ти...?

— О, да. Харесва ми. — Той се наведе и я целуна силно, като пъхна език дълбоко в устата ѝ и я бутна по гръб, така че тя отново бе изложена пред него.

— Ммм, ето за това говоря.

Когато я пусна леко, Ноуан му се усмихна.

— Караш ме да се чувствам...

— Каква? — Наведе глава и докосна с устни шията ѝ, ключицата ѝ... върха на гърдата ѝ. — Красива?

— Да.

— Такава си. — Той целуна зърното ѝ и го засмука. — Красива. И мисля, че трябва завинаги да захвърлиш тази роба.

— А какво ще нося?

— Ще ти набавя дрехи. Колкото искаш дрехи. Или пък можеш да ходиш гола.

— Пред другите... — изръмжаването, разнесло се от него, бе едва ли не най-хубавият комплимент, който бе получавала. — Не може ли?

— Не.

— Тогава може би в стаята ти.

— Ето това вече го подкрепям.

Устните му се придвижиха надолу и встрани, той прекара един от кучешките си зъби по ребрата ѝ. После се прехвърли на корема ѝ и го обсипа с леки лениви целувки. Чак когато отиде още по-надолу,

позабави се при хълбока ѝ, а после стигна много близо до женствеността ѝ, тя осъзна, че той има цел.

— Разтвори си краката — нареди и с дълбок гърлен глас. — Нека видя най-красивото у теб. Нека целуна мястото, където искам да бъда.

Ноуан не бе съвсем сигурна какво намеква, но вдигна нагоре едното си коляно, разтвори бедра... и разбра кога я е погледнал, защото се разнесе доволното му ръмжене.

Тормент се придвижи напред между краката ѝ, обхвана бедрата ѝ с ръце и ги разтвори още малко. А после устните му бяха върху нея — топли, копринени, влажни. Усещането за мекото докосване я доведе до нов оргазъм, а той се възползва от него, влезе в нея с езика си, засмука я, откри ритъма ѝ и я отведе още по-надалече.

Ръцете ѝ се заровиха в тъмната му коса и тя задвижи ханш. А само като си помислеше, че бе харесвала секса дотук... Не бе и подозирала колко още ѝ предстоеше да открие.

Той бе зашеметяващо внимателен и щателен в своето търсене и не бързаше, освен когато я извеждаше на върха на сладостта. И когато най-сетне се отдръпна, устните му бяха влажни и зачервени и той прокара език по тях, докато я гледаше изпод притворените си клепачи.

После се надигна, хвана здраво хълбоците ѝ и леко ги повдигна. Ерекцията му бе огромна, но тя вече знаеше, че ще намери мястото си в нея.

И той го стори отново.

Този път тя обърна повече внимание на това, как изглеждаше той, а не как го чувстваше. Извисил се над нея, той се движеше с мощни тласъци, като доставяше удоволствие и на двама им.

Усмивката му бе завладяваща. Еротична.

— Обичаш ли да ме гледаш?

— Да. О, да...

Това успя да промълви, преди вълната на насладата да я понесе към върха, погълнала мислите ѝ, думите ѝ, тялото ѝ, душата ѝ — и да изтрие всичко.

Когато тя най-сетне се успокои и бе способна да фокусира поглед, разпозна напрежението в лицето на Тормент в стегнатата му челюст, в очите му, в издигането и спускането на гърдния му кош. Още не бе стигнал до своето освобождаване.

— Искаш ли да гледаш? — изрече той през зъби.

— О, да...

Когато излезе от нея, ерекцията му бе влажна също както и устните му преди малко. Обхвана я с едната си голяма длан, а с другата се подпря за равновесие на пода, надвесен над отпуснатото ѝ, открито пред него тяло. Като изви раменете си, ѝ даде добра видимост и започна ритмично да движи ръката си, като възбудата му ту се показваше, ту се скриваше в юмрука му.

Дишането му стана по-шумно и накъсано и я правеше съпричастна с усещанията му. Когато настъпи моментът, викът му прокънтя в ушите ѝ, а главата му се отметна назад с вдигната брадичка и оголени зъби. После с ритмични импулси от него се изляха соковете му, които обляха женствеността ѝ и корема ѝ и я накараха да извие гръб в дъга, като че удовлетворението бе нейно.

Когато той най-накрая се отпусна, тя протегна ръце към него.

— Ела.

Той се подчини без колебание и притисна гърди към нейните, преди да се обърне настрани и да поеме тежестта ѝ.

— Достатъчно топло ли ти е? — промърмори. — Цялата ти коса е мокра.

— Не ме е грижа. — Тя се сгуши в извивката на тялото му. — Чувствам се... перфектно.

Звук на одобрение излезе от гърлото му.

— И ти самата си перфектна... Розалинда.

Когато чу някогашното си име, тя се отдръпна рязко от него, но той я задържа.

— Не мога да продължа да те наричам Ноуан. Не и след... това.

— Не харесвам това име.

— Тогава си избери някое друго.

Тя се взря в лицето му и остана с ясното убеждение, че той няма да отстъпи по този въпрос. Нямахше да я нарича с името, което тя си бе избрала толкова отдавна... а тогава значението му най-точно описваше как тя се чувстваше.

И все пак той може би беше прав. Внезапно вече не се чувстваше като *никоя*.

— Нужно ти е име.

— Не мога да си избира — отвърна тя, почувствала тъпа болка в сърцето си.

Той погледна към тавана. Нави един кичур от косата ѝ на пръста си. Цъкна с език.

— Есента е любимият ми сезон в годината — каза след малко. — Не че съм поетичен или нещо такова... Просто ми харесва как листата стават червени и оранжеви. Красиви са на лунната светлина, но по-важното е, че това е една невероятна трансформация. Зеленото на пролетта и лятото просто прикрива истинската природа на дърветата, а всички тези багри, които се появяват със застудяването на нощите, са едно чудо, повтарящо се всяка година. Сякаш компенсират загубата на топлината с този свой огън. Харесвам... есента. — Той се вгледа в очите ѝ. — И ти си като есента. Красива си и пламтиш ярко, и е време вече да излезеш на показ. Така че аз предлагам... Есен.

В последвалото мълчание тя усети смъдене в ъгълчетата на очите си.

— Какво има? — попита той припряно. — По дяволите, не ти харесва ли? Мога да избира друго. Лилит? Ами Сухана? Или... Джо? Фред? Или Хауърд, мамка му?

Тя постави длан на бузата му.

— Много ми харесва. Идеално е. Занапред ще нося името, което ти ми даде, името на сезона, когато листата пламтят... Есен. — После се надигна и притисна устни към неговите. — Благодаря ти. Благодаря ти...

Той кимна тържествено, а тя обви ръка около кръста му. Тор ѝ даде име и с това все едно я обяви за своя. Накара я да се чувства... преродена.

Мина дълго време преди Тор и Есен да напуснат топлата влажна обител на техния басейн. Той си помисли как никога вече нямаше да влезе на това място, без да мисли за него като за „тяхно“.

Задържа пред нея широко отворена вратата към коридора и си пое дълбоко дъх за отпускане. Есен... съвършеното име за съвършената прелестна жена.

Докато вървяха заедно към офиса, краката му оставяха мокри отпечатъци, защото от крачолите на влажните панталони, които беше обул, капеше вода. Тя, от друга страна, не оставяше никакви следи, защото робата ѝ беше суха.

За последен път носеше проклетата дреха.

Косата ѝ бе толкова хубава, разпусната по раменете. Може би щеше да успее да я откаже и от плитката.

Когато влязоха в тунела, той я обгърна с една ръка и я притегли към себе си. Добре прилягаше под мишницата му. Беше по-дребна от... Така де, Уелси беше много по-висока. Главата на Есен лягаше пониско до гърдите му, раменете ѝ не бяха толкова широки, а походката ѝ бе неравна, докато тази на неговата шелан бе гъвкава и плавна.

Ала пък му прилягаше. По различен начин, да, но естествената връзка между телата им беше безспорна.

Когато се приближиха до вратата, водеща към имението, той я пусна и я остави да се качи по стълбите пред него. На най-горното стъпало се пресегна през нея, набра кода и отвори тежката врата към фойето, като отново я задържа за нея.

Когато се озоваха вътре, я попита:

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

— Тогава ти върви горе, а аз ще ти донеса нещо за ядене.

— О, мога да хапна нещо в кухнята...

— Не. Няма да стане. Аз ще ти донеса. — Повече я към голямото централно стълбище. — Качи се и си легни. Аз ще донеса храната.

Тя се поколеба при първото стъпало.

— Не е нужно да правиш това.

Тор поклати глава, припомнил си цялата им отдаденост в басейна.

— Много е нужно дори. А ти ще ми угодиш, като разкараш тази роба и се пъхнеш гола между чаршафите.

По лицето ѝ се плъзна срамежлива усмивка, която постепенно засия с пълна сила. Сетне се извърна и предложи на погледа му задните си части.

Докато той наблюдаваше как ханшът ѝ се полюшва при изкачването на стълбите, се втвърди. Отново. Стисна с една ръка резбования парапет и му се наложи да погледне надолу към килима, за да се овладее.

Люта ругатня го накара да извърне глава. Лоша дума, но дошла навреме. Прекоси мозайката с цъфналото ябълково дърво и надникна в залата за билиард. Ласитър седеше на дивана, вперил поглед в големия екран над камината.

Макар Тор да бе полугол и подгизнал, влезе вътре и застана помежду ангела и телевизора.

— Слушай, аз...

— Стига бе, мамка му! — Ласитър заразмахва ръце, сякаш се бяха подпалили и се опитваше да отърси пламъците от тях. — Мръдни се, че пречиш!

— Подейства ли? — настоя да узнае Тор.

Последваха още ругатни, след това ангелът рязко се премести встрани в опит да зърне екрана.

— Дай ми една минутка...

— Тя свободна ли е? — изсъска Тор. — Просто ми кажи.

— Аха! — Ласитър посочи към екрана. — Мръсник! Знаех си, че ти си бащата!

Тор с мъка устоя на желанието да вразуми негодника с един юмрук. Бъдещето на неговата Уелси бе заложено на карта, а този тъпак се вълнуваше от теста за бащинство на Мори.

— Подиграваш ли се с мен?

— Не, адски сериозен съм. Гаднярът има три деца от три сестри, що за човек може да е това?

Тор плесна собствената си буза вместо тази на ангела.

— Ласитър... хайде бе...

— Добре де, тук съм, нали така? — измърмори ангелът и изключи звука на телевизора. — Щом още съм тук, значи, има работа за вършене.

Тор се стовари в едно кресло. Подпря главата си с ръце и изскърца със зъби.

— Нищо не разбирам. Съдбата иска кръв, пот и сълзи. Аз се храних от нея, ние... ъ... здравата се поизпотихме, не ще и дума. Бог ми е свидетел, че и достатъчно сълзи пролях.

— Сълзите не се броят — съобщи ангелът.

— Как е възможно?

— Ами ей така.

Е, браво. Фантастично.

— С колко време още разполагам, за да освободя моята Уелси?

— Сънищата ще ти дадат отговора. Междувременно предлагам да идеш да нахраниш своята жена. По мокрите ти панталони съдя, че здравата си я раздвижил.

Думите „тя не е моя“ автоматично се надигнаха в гърлото му, но той ги преглътна с надеждата, че неизричането им някак ще помогне.

Ангелът само поклати глава, като че му бяха ясни неизречените думи... както и бъдещето, което все още оставаше неизвестно.

— Проклет да си — изрече Тор под носа си, стана и тръгна към кухнята. — Проклет да съм и аз.

На около петдесет километра, във фермерската къща, обитавана от бандата на Кор, в застоялия въздух на мазето се разнасяше хриптене — ритмично, накъсано, жалостиво.

Троу се взираше безцелно в пламъка на свещта и никак не се чувстваше добре при мисълта за състоянието на водача им.

Кор бе влязъл в двубой към края на битката при къщата на Асейл. Отказваше да обясни с кого, но трябва да беше някой от братята. И естествено, оттогава не бе получил медицински грижи — не че някой от тях можеше да предложи такива.

Троу изруга наум, кръстоса ръце на гърдите си и се опита да си припомни кога Кор се беше хранил за последен път. Прескъпа Скрайб Върджин... нима през пролетта при случката с трите проститутки?

Нищо чудно, че раните му не заздравяваха. Това нямаше да стане, докато не се нахранеше качествено.

Хриповете преминаха в дрезгава кашлица... после възобновиха по-бавния си и по-болезнен ритъм.

Кор щеше да умре.

Този мрачен извод се бе загнездил неумолимо в съзнанието на Троу още откакто дишането на Кор се бе променило преди часове. За да оцелее, водачът им се нуждаеше или от медицински грижи, каквито в Братството можеха да му предоставят, или от кръв от женски вампир — за предпочитане и двете.

Първото нямаше как да му бъде осигурено, а второто се бе оказало извънредно трудно през последните месеци. Вампирското население в Колдуел постепенно отново се увеличаваше, но от нападенията насам тарифата на жените се беше вдигнала още повече. А и Троу все още не бе успял да намери някоя, съгласна да ги обслужи, макар че бе в състояние щедро да плати.

И все пак... предвид състоянието на Кор, дори и това можеше да се окаже недостатъчно. Имаха нужда от чудо...

Неканен, в съзнанието му се появи образът на великолепната Избраница, от която той се беше хранил в медицинския център на Братството. В този момент кръвта ѝ щеше да бъде спасителна за Кор. В буквалния смисъл. Само дето очевидно беше недостъпна. Най-малкото как щеше Кор да събере сили да се храни от нея. А дори и да успееше да го стори, тя несъмнено щеше да разбере, че той е врагът.

Дали всъщност щеше да разбере? Беше го нарекла достоен войник — може би братята бяха скрили от нея самоличността му, за да пощадят чувствителната ѝ натура...

Вече не се чуваха звуци. Никакви.

— Кор? — извика Троу, като бързо се надигна до седнало положение. — Кор...

В този момент се раздаде нов пристъп на кашлица, а после мъчителното дишане продължи.

Най-скъпа Скрайб Върджин, той нямаше представа как другите успяваха да спят. Но пък те от толкова дълго време воюваха, поддържани единствено от човешка кръв, че сънят беше единственият им шанс за презареждане. Благодарение на адреналина Троу бе

надмогнал съня още от два часа следобед; тогава бе започнало бдението му над дишането на Кор.

Посегна към мобилния си телефон да провери колко е часът и с мъка фокусира поглед, за да разчете цифрите на дисплея, в такъв отчаян хаос бе умът му.

Още откакто през лятото се бе случил инцидентът помежду им, Кор вече не бе същият. Все още беше властен, възискателен и пресметлив до степен, която стъписваше и шокираше... ала погледът му бе различен, когато гледаше войниците си. Беше по-съпричастен към всеки един, гледаше по друг начин на тях — нещо, което, изглежда, не му бе идвало и наум преди.

Жалко щеше да е тъкмо сега да го изгубят.

Троу потърка очи и най-после разчете часа: пет и трийсет и осем. Слънцето вероятно тъкмо беше слязло под хоризонта, без съмнение небето на изток бе започнало да се здрачава. По-добре щеше да е да се изчака настъпването на истинския мрак, но той нямаше повече време за губене — особено, при положение че не беше много сигурен какво върши.

Стана от койката, изправи се в цял ръст, прекоси помещението и разтърси купчината завивки, под които се намираше Зайфър.

— Разкарай се — изръмжа войникът. — Имам още трийсет минути...

— Трябва да събудиш останалите — пошепна Троу.

— О, трябва, значи.

— Налага се ти да си в готовност.

— Налагало се, значи.

— Ще се опитам да намеря жена вампир, която да нахрани Кор.

Това привлече вниманието на войника. Главата на Зайфър се надигна — откъм другия край.

— Наистина ли?

Троу заобиколи койката, за да разговарят очи в очи.

— Погрижи се той да стои тук и бъди готов да го докараш на мястото, чиито координати ще ти посоча.

— Троу, какво си намислил?

Той се отдалечи, без да отговори, и започна да облича кожените си дрехи, а ръцете му трепереха заради критичното състояние на

Кор... и заради факта че ако молитвите му бъдеха чути, отново щеше да е в компанията на онази жена.

Погледна бойните си дрехи и се поколеба. Най-скъпа Скрайб Върджин, искаше му се да имаше друго за обличане освен кожените дрехи. Някой прекрасен костюм от тънка вълна и широка вратовръзка. Прилични обувки с връзки. Бельо.

— Къде отиваш? — остро попита Зайфър.

— Няма значение. Важното е какво ще намеря.

— Кажи ми, че няма да тръгнеш невъоръжен.

Троу отново се спря. Ако по някаква причина планът му не сполучеше, можеше да му е нужно въоръжение. Но пък не искаше да я уплаши. Ако все някак се добереше до нея и успееше да я накара да тръгне с него. Тя бе толкова фино създание...

Накрая реши, че ще носи скрито оръжие. Един-два пистолета. Ножове. Нищо, което тя да види.

— Добре — промърмори Зайфър, когато той се залови да преглежда оръжието си.

Минути по-късно Троу забързано изкачи стълбите, водещи от мазето, и със замах отвори кухненската врата...

Изпусна рязко въздух и вдигна ръце нагоре, принуден да отскочи обратно в тъмната къща. Очите му пареха и сълзяха, той изруга, отиде до мивката, пусна студената вода и наплиска лицето си.

Сякаш мина цяла вечност, преди дисплеят на телефона му да го информира, че сега е по-безопасно да предприеме излизане, и този път той отвори вратата далеч по-малко енергично.

О, облекчението на нощта.

Изскочи през входната врата, приземи се на добрата стара земя и напълни дробовете си със студения, влажен есенен въздух. Затвори още пулсиращите си очи, фокусира се в себе си и със силата на волята си се насочи далече от къщата, като запрати молекулите си на североизток. Възвърна формата си сред поляна, обрасла с трева, в центъра на която имаше голям клен, чиито листа бяха обагрени в яркооранжево.

Застанал пред огромния ствол, под златисточервената корона от листа, той проучи пейзажа с изострените си като бръснач сетива. Това идилично място беше далече, много далече от бойното поле в центъра

и от всякакъв имот на Братството или преден пост на Обществото на лесърите — поне доколкото на него му беше известно.

Все пак, за да е сигурен, изчака неподвижен като голямото дърво зад себе си, но далеч не в такъв покой — готов беше да влезе в бой с всеки и всичко.

Ала никой и нищо не го нападна.

Трийсет минути по-късно седна на земята, скръсти ръце и се отпусна. Наясно беше за риска, който криеше пътят, по който бе поел. Но в някои битки се налагаше сам да си ковеш оръжията дори при заплахата те да избухнат в лицето ти. Независимо от сериозната опасност обаче, ако за нещо можеше да се разчита на Братството, то беше старомодният им стремеж да бранят жените си.

Ударите, които бе получил в челюстта, доказваха това.

И тъй, той залагаше на факта, че ако влезеше във връзка с Избраницата, тя нямаше да е наясно за истинската му самоличност. Насили се да изтласка встрани чувството за вина, че ще я постави в подобно положение.

Преди да затвори очи, отново се огледа. В далечния край на поляната, край гората, имаше сърни и изящните им копита стъпваха през нападалите листа, а главите им непрестанно се оглеждаха при всяко движение. Вдясно се чу кукумявка, тихият хладен вятър донесе звука до наострените му уши. Далече пред него, по път, който не се виждаше, се виждаха фарове, най-вероятно от фермерски пикап.

Нямаше лесъри.

Нямаше братя.

Нямаше никой освен него.

Спусна клепачи, извика образа на Избраницата и възпроизведе моментите, когато кръвта ѝ влизаше в него, съживяваше го, призоваваше го да се върне към живота, след като бе на косъм от смъртта. Видя я с голяма яснота и се съсредоточи върху вкуса и аромата ѝ, върху самата ѝ същност.

После започна да се моли, както никога не го бе правил досега, дори докато бе живял цивилизован живот. Молеше се така напрегнато, че веждите му се сключиха, сърцето му взе да блъска и започна да не му стига въздух. Молеше се с отчаяние, което накара част от него да се пита дали с начинанието си целеше да спаси Кор, или просто искаше да я зърне още веднъж.

Молеше се, докато изпусна нишката на думите и му остана само усещането в гърдите, неутолимата нужда, за която само можеше да се надява, че е достатъчно силен сигнал за нея, че да откликне, ако действително го получи.

Троу продължи да се моли дълго — докато тялото му изтръпна, премръзна и толкова се изтощи, та главата му остана сведена не от почителност, а от умора.

Не спря, докато упоритата тишина наоколо не му каза, че трябва да приеме поражението си.

Когато накрая отново отвори очи, установи, че през балдахина от клони, под който седеше, се е промъкнала светлината на луната, противоположността на слънцето, която бе застъпила нощната си смяна, за да бди над земята...

Със силен вик скочи на крака.

Не луната беше източникът на светлината. Неговата Избраница стоеше пред него и дрехата ѝ бе толкова искрящо бяла, че сякаш разпръскваше собствено сияние.

Ръцете ѝ бяха протегнати напред, като че за да го успокои.

— Прощавай, че те стреснах.

— Не! Не, не, всичко е наред... Аз... Ти си тук.

— Не ме ли призова? — Тя изглеждаше объркана. — Не бях сигурна какво ме привлече тук. Аз... просто изпитах подтик да дойда. И ето те теб.

— Не знаех дали ще се получи.

— Е, получи се. — При тези думи тя му се усмихна.

О, мила Скрайб Върджин във великите небеса горе, тя беше красива, косата ѝ бе прибрана в кок високо на главата, фигурата и бе тъй тънка и изящна, мирисът ѝ... амброзия.

Избраницата се намръщи и сведе очи да се огледа.

— Не съм прилично покрита ли?

— Моля?

— Взираш се в мен.

— О, наистина, това правя... Моля те да ми простиш. Забравих обноските си, защото си толкова прелестна, че очите ми не могат да възприемат толкова красота.

Това я накара леко да се отдръпне. Или не беше свикнала на комплименти, или може би я беше засегнал.

— Прощавай — каза ѝ, като в същото време му идеше да се наругае. Речникът му трябваше да се обогати извън извинителните фрази. И то бързо. Щеше да е от полза и да не се държи като ученик в нейно присъствие. — Не съм искал да бъда непочтителен.

Ето че тя отново се усмихна и вече беше смайващо олицетворение на щастието.

— Вярвам ти, войнико. Просто бях изненадана, това е.

Че той я намира привлекателна? Мили боже...

Припомняйки си миналото си на аристократ, член на глимерата, Троу се поклони ниско.

— Ти ми оказваш чест с присъствието си, Избранице.

— Какво те доведе тук?

— Исках... Не можех да рискувам да ти навлека беда, тъй като ще се обърна към теб с молба за много голяма услуга.

— Услуга? Наистина ли?

Троу замълча. Тя беше толкова невинна, толкова възторжена, задето е била призована, че чувството му за вина нарасна десетократно. Ала тя единствена можеше да спаси Кор, а бяха във война.

Докато се бореше със съвестта си, му хрумна, че имаше начин да ѝ се реваншира, че можеше да положи клетва пред нея в замяна на дара ѝ, ако се съгласеше да го даде.

— Бих искал да помоля... — Той прочисти гърло. — Имам другар, който е тежко ранен. Ще умре, ако не му...

— Трябва да отида при него. Веднага. Покажи ми къде е той и ще му се притека на помощ.

Троу затвори очи, неспособен да поеме въздух. Усети как от очите му заплашват да рухнат сълзи. С предрезгавял глас изрече:

— Ти си ангел. Направо си неземна с тези твои състрадание и доброта.

— Недей хаби красиви думи. Къде е твоят побратим боец?

Троу извади телефона си и изпрати съобщение на Зайфър. Получи отговор веднага, в който той обещавахе да е при него след нереално кратко време. Освен, разбира се, ако вече не бе натоварил Кор в колата, готов да я подкара при сигнал.

Ето какъв достоен мъж беше Зайфър.

Троу прибра телефона в джоба си и отново насочи вниманието си към Избраницата.

— Той идва насам. Трябва да бъде транспортиран с кола, тъй като не е добре.

— И после ще го отведем в тренировъчния център?

Не. Едва ли. Изключено.

— Ти ще си му достатъчна. Повече страда от недостатъчното си хранене, отколкото от раняването си.

— Значи, ще чакаме тук?

— Да. Ще чакаме тук. — Настана дълга пауза и тя се разшава неспокойно, сякаш се чувстваше неловко. — Прости ми, Избранице, ако продължавам да се вирам в теб.

— О, не е нужно да се извиняваш. Смутена съм, защото рядко ми се случва да прикова нечие внимание.

Сега беше негов ред да се стъписа. Но пък несъмнено братята третираха всеки мъж в нейно присъствие по същия начин като него.

— Позволи ми да продължа — тихо промълви той. — Защото очите ми виждат единствено и само теб.

Куин се появи през скритата врата под голямото стълбище в около шест следобед същата вечер. Главата му още беше малко замаяна, цялото тяло го болеше и той по-скоро се тътреше, отколкото ходеше. Но какво пък, стоеше прав, движеше се, беше жив.

Можеше да е и по-зле.

Освен това имаше цел. Когато доктор Джейн дойде да го прегледа, му каза, че Рот е свикал съвещание на Братството. Естествено, информира го също, че временно е освободен от дежурствата и че трябва да остане на легло в клиниката. Сякаш би пропуснал обсъждането на случилото се в дома на Асейл. Друг път.

То се знае, тя бе положила всички усилия да го увещава да остане легнал, но накрая се бе обадила на краля, за да му съобщи да очаква още един.

Когато зави край резбования стълб на парапета, дочу братята да говорят на втория етаж с високи плътни гласове, надвикващи се един друг. Очевидно Рот още не ги беше смъмрил да пазят тишина, което означаваше, че ще има време да обърне едно питие с алкохолно съдържание, преди да се качи.

Защото, така си е, тъкмо от това имаш нужда, когато се олюляваш на краката си.

След внимателна преценка той реши, че разстоянието до библиотеката е по-късо от това до билиардната зала. Докрета до дъбовите врати и замръзна в мига, в който прекрачи под арката.

— Да му се не види.

Поне петдесет книги с Древния закон бяха струпани на пода, а това не бяха и половината. На масата под прозорците с цветни стъкла бяха разпрострени още подвързани в кожа томове, подобно на простреляни войници на бойно поле с извадени на показ вътрешности.

Два компютъра. Лаптоп. Бележници.

Едно изскърцване високо горе го накара да вдигне очи. Сакстън бе стъпил на подвижна дървена стълба и се пресягаше чак до тавана за книга на най-горната полица.

— Добър вечер, братовчеде — каза той от високата си позиция. Само той му липсваше.

— Какво си наумил с всичко това?

— Изглежда, си доста по-добре. — Стълбата изскърца отново, когато мъжът слезе с придобивката си. — Всички се бяха притеснили.

— Да, добре съм. — Куин отиде при бутилките с алкохол, строени върху мраморния плот на един шкаф. — А, та над какво работиш?

Не си мисли какво правят с Блей. Не си мисли какво правят с Блей. Не си мисли какво правят...

— Не знаех, че си любител на шерито.

— Ъ? — Куин погледна какво си бе налял. По дяволите. Заради конското, което сам си четеше, бе взел погрешната бутилка. — О, да... добре ми понася.

За да докаже думите си, обърна помията на екс и едва не се задави при сладостта ѝ. Сипа си още едно само за да не изглежда като идиот, който не знае какво си налива.

Гадост. Второто беше по-зле и от първото.

С крайчеца на окото си наблюдаваше как Сакстън се настанява на масата, а лампата с месинговата стойка пред него го осветява с перфектното си сияние. По дяволите, приличаше на някой от реклама на Ралф Лорен с червеникавокафявото си сако от туид с външни джобове и жилетката без ръкави под него, служеща явно да топли черния му дроб.

Докато в същото време Куин се кипреше с болнични чехли на бос крак. И шери.

— Е, какъв е големият проект? — попита отново.

Сакстън го погледна със странно пламъче в очите.

— Промяна в правилата на играта, както ти би се изразил.

— О, свръхсекретни дела за краля.

— Именно.

— Пожелавам ти късмет. Очевидно е, че ще си зает за дълго време.

— Ще работя по това месец, а може би и повече.

— Да не би да пренаписваш целия проклет закон?

— Само част от него.

— Караш ме да си заобичам работата. Предпочитам да ме застрелят, отколкото да се занимавам с бумащина. — Куин си наля трета чаша от тъпото шери и се постара да не прилича прекалено много на зомби, когато пое към вратата. — Приятни занимания.

— И на теб с твоите дела, братовчедо. Щях и аз да се кача горе, но имам твърде малко време, за да свърша твърде много.

— Ще се справиш.

— Да, така е.

Куин кимна и се отправи към стълбите. Каза си, че поне срещата им не мина зле. Не си беше представил никакви порносцени. Нито бе рисувал в съзнанието си картини как пребива копелето и окървявява контешките му дрехи.

Прогрес. Не ще и дума.

На втория етаж двойната врата към кабинета беше широко отворена и той се спря, като съзря присъстващите. Да му се не види, всички бяха тук. Не само братята и бойците, а и техните шелани, че и прислугата. В кабинета имаше буквално четирийсет души, натъпкани като сардини сред префърцунената мебелировка.

От друга страна, може би имаше логика в това. След проклетата снайперистка атака кралят бе отново зад бюрото си, седнал на своя трон, почти възкръснал от мъртвите. Куин беше съгласен, че това е достойно за празненство.

Преди да пристъпи през прага, Куин понечи да отпие още една глътка от шерито, но като го поднесе до носа си, реши, че не му е по силите. Изсипа червената гадост в една саксия встрани, остави чашата на масичка в коридора и...

В мига, щом го видяха да влиза през вратата, всички замълчаха. Сякаш в кабинета имаше дистанционно и някой бе отнел звука от картината.

Куин замръзна. Погледна се крадешком, да не би да се е появил в непристоен вид. Хвърли поглед назад да види няма ли случайно някоя важна личност зад гърба му.

После отново се втренчи в кабинета в почуда какво бе пропуснал.

В тържествената тишина и застиналост Рот се облегна на ръката на своята кралица и с пъшкане се изправи. Носеше превръзка около врата си и изглеждаше малко блед, но беше жив и изражението му

беше толкова напрегнато, че Куин се почувства физически обгърнат от погледа му.

Тогава кралят постави ръката с черния диамантен пръстен на расата върху гърдите си, точно над сърцето си, а после бавно и церемониално с помощта на своята шелан направи дълбок поклон.

Поклони се на Куин.

Всичката кръв сякаш се източи от главата на Куин и докато се чудеше какви ги върши най-важният вампир на планетата, някой започна бавно да пляска с ръце.

Пляс. Пляс. Пляс!

Присъединиха се и други, докато цялото сборище — Фюри и Кормия, Зи, Бела и бебето Нала, Фриц и прислугата, Вишъс и Пейн, Бъч и Мариса, Рив и Елена — всички му ръкопляскаха просълзени.

Куин обгърна тялото си с ръце и разноцветните му очи се отправяха ту в една, ту в друга посока.

Докато накрая се спряха върху Блейлок.

Червенокосият воин бе застанал отдясно и ръкопляскаше наред с всички останали, а сините му очи блестяха разчувствано.

Но пък нали именно той би трябвало да знае какво означава всичко това за едно объркано хлапе с наследствен дефект, чието семейство не го беше искало заради неудобството и срама пред обществото.

Той би трябвало да знае колко му е трудно да приеме тази благодарност.

Той би трябвало да знае колко много му се иска на Куин да избяга от всеобщото внимание, макар да бе неимоверно трогнат от тази незаслужена почит.

И сред всичко това, което му бе трудно да понесе, той се вгледа в стария си скъп приятел. Както винаги Блей бе стълбът, който му помогна да не бъде отнесен от течението.

Хекс премина през защитната мъгла с мотора си, като не преставаше да се чуди, че е предприела пътуване до имението по кралско нареждане: самият Рот ѝ бе отправил „поканата“ и въпреки независимия си дух тя нямаше намерение да загърби пряка заповед от краля.

Боже, направо ѝ се гадеше.

Когато получи съобщението на гласовата си поща, си помисли, че Джон е мъртъв, че е убит на бойното поле. Ала бързият ѝ молитвен есемес до него бе възнаграден с незабавен отговор. Кратък и мил: *Били дошла, щом се стъмни?*

Ей това беше всичко, което получи, дори след като беше отвърнала с „да“ и очакваше още нещо от него.

Та нищо чудно, че ѝ се повръщаше, защото явно Джон се канеше официално да сложи край на връзката им. Вампирският еквивалент на развода беше рядко явление, но в Древния закон имаше разпоредби, уреждащи влизането му в сила. И естествено, за такива със социалния статус на Джон — кръвен син на вампир от Братството на черния кинжал — единствен кралят можеше да даде позволение за разтрогване на брака.

Очевидно това щеше да е краят.

По дяволите, ама тя наистина щеше да повърне.

Като спря пред имението, не паркира дукатито до спретнатото подредените джипове и комбита. Остави мотора пред самите стълби. След като ставаше дума за кралски декрет за развод, тя щеше да помогне на Джон да сложат край на мъките си и после да...

Щеше да се обади на Трез да го уведоми, че не може да отиде на работа. А после щеше да се заключи в хижата си и да реве като момиче. В продължение на седмица или две...

Толкова глупаво. Цялата история помежду им беше такава проклета глупост. Ала тя не можеше да го промени, нито пък той нея, така че какво друго им оставаше? Бяха изминали месеци, откакто между тях имаше само дистанцираност и неловко мълчание. И не се забелязваше тенденция към промяна, черната дупка ставаше само по-дълбока и по-тъмна.

Тя изкачи стълбите до величествената двойна врата и имаше чувството, сякаш се прекършва на две, че костите ѝ са станали чупливи и поддават под тежестта на мускулите ѝ. Ала продължаваше напред, защото така правеха бойците. Преодоляваха болката и преследваха целта си. Но двамата с Джон несъмнено убиваха нещо тази вечер, нещо тъй ценно и рядко, че тя се срамуваше и заради двама им, задето не бяха намерили начин да го съхранят в този студен и мъчен свят.

Вътре в преддверието не застана директно пред окото на камерата. Макар да не беше от суетните жени, разтри кожата под очите си, за да я изглади, и прекара пръсти през късата си коса. Набързо изпъна коженото си яке — и гръбнака си — и си даде команда да се стегне.

Беше минала през куп неща, по-лоши от това.

Крепейки се на едната гордост, щеше да мобилизира самоконтрола си за десет-петнайсет минути. После имаше цял живот на разположение да рухне насаме със себе си.

Изруга под нос, натисна бутона и отстъпи назад, като се насили да погледне към камерата. Докато чакаше, отново изпъна якето си. Потропа с войнишките си обувки. Направи последна проверка на оръжията си в кобурите им.

Заигра се с косата си.

Хубаво де, майната му, какво ставаше?

Наведе се и повторно натисна бутона. Догените тук имаха високи стандарти. При позвъняване се отзоваваха моментално.

При третия опит тя поведе вътрешен монолог колко ли пъти още трябваше да се помоли, за да я...

Вътрешната врата на вестибюла се отвори широко и се появи Фриц със съкрушено изражение.

— Господарке! Толкова съжалявам...

Шумна какофония заглуши следващите думи на иконома и тя се намръщи, като погледна зад гърба на възрастния мъж. Над бялата глава на догена, на върха на централното стълбище се виждаше голяма разпръскваща се тълпа, сякаш току-що бе имало забава.

Може би някой бе обявил публично обвързването си.

Желая им успех, помисли си тя.

— Съобщение за някакво важно събитие ли? — попита, като влезе във фоайето, и се приготви да чуе новина, щастлива за някой друг.

— По-скоро честване. — Икономът упражни цялата си сила, за да затвори вратата. — Ще оставя другите да ви информират.

Съвършеният иконом, дискретен до мозъка на костите си.

— Идвам при...

— При Братството, знам.

Хекс се намръщи.

— Мислех, че Рот ме вика.

— Да, разбира се, при краля също. Заповядайте в кабинета му.

Тя прекоси мозаечния под и започна да се изкачва, като кимаше на онези, които слизаха надолу — шелани, догени, все хора, които познаваше. Беше живяла с тях само няколко седмици, но те за кратко време се бяха превърнали в нещо като нейно семейство.

Щяха да ѝ липсват почти колкото Джон.

— Мадам, добре ли сте? — попита икономът.

Хекс се насили да се усмихне и си даде сметка, че неволно е изругала.

— Да, съвсем добре съм.

Когато стигна до кабинета на Рот, във въздуха витаеше такова одобрение, че практически трябваше да го отмахне като завеса, за да влезе в помещението. Братята до един изглеждаха, сякаш щяха да се пръснат от гордост и самодоволство. Само Куин правеше изключение, толкова се беше изчервил, та приличаше на домат.

Джон бе някак резервиран — изобщо не я погледна и сякаш се бе затворил в себе си.

Изад бюрото си Рот впери поглед в нея.

— А сега към деловата част — обяви кралят.

Вратата се затвори зад гърба ѝ, а тя все още нямаше представа какво става. Джон отказваше дори да я погледне, а кралят... По дяволите, имаше рана на врата. Стига този омотан бинт да не беше някой нов моден аксесоар.

Всички се успокоиха и утихнаха, станаха сериозни.

О, боже, трябваше ли да го правят пред цялото Братство? Но какво друго бе очаквала? Братята имаха толкова силно изявено чувство за сплотеност, че разбира се, всички държаха да присъстват, когато нещо важно предстоеше да намери своя край.

Тя събра всичките си сили.

— Да приключваме с това. Къде да подпиша?

— Какво? — намръщи се Рот.

— Къде са документите?

Кралят погледна към Джон, после обратно към нея.

— Никога не уреждам подобни въпроси на хартия. Никога.

Хекс се огледа, после се съсредоточи върху Джон, за да разчете емоционалната му решетка. Той беше... притеснен. Натъжен. И

толкова силно целеустремен, че тя за момент се почувства обърквана.

— Какво става тук, по дяволите? — попита настоятелно.

Гласът на краля беше висок и ясен.

— Имам задача за теб... ако проявяваш интерес. Нещо, за което уверено мога да твърдя, че ще изпълниш с голямо умение. Стига да имаш желание да ни помогнеш.

Хекс се втрени шокирана в Джон. Той беше отговорен за това, помисли си. Какъвто и механизъм да работеше в тази стая, той го беше задействал.

— Какво си намислил? — отправи въпроса директно към него.

Това го накара най-после да я погледне. Той вдигна ръце и изписа:

— *Ние сме ограничени във възможностите си. За тази работа се нуждаем от теб.*

Тя премести поглед към Рив и видя в отговор мрачната му сериозност — нищо повече. Нямаше ограничения, нямаше „забранено за момичета“. Същото важеше и за останалите мъже в стаята. Долавяше единствено спокойното приемане на присъствието й... и на способностите й.

— Какво точно се иска от мен? — бавно попита краля.

Когато той заговори, Хекс продължи да гледа Джон, докато чуваше фрази като бандата на копелетата... опит за убийство... бърлогата им... пушка.

С всяко следващо изречение вдигаше все по-високо вежди.

Добре, явно не ставаше въпрос за благотворителна разпродажба на домашно приготвени сладки или друга глупост от този род. Задачата й бе да открие скривалището на врага, да проникне в защитената им квартира и да отнеме далекобойното оръжие, вероятно използвано предишната нощ при опита за убийство на Рот.

Ако всичко минеше според очакванията, това щеше да предостави на Братството нужните доказателства за осъждане на Кор и войниците му на смърт.

Хекс постави ръце на хълбоците си — само за да не започне да ги потрива от радост. Това беше точно по нейната част — невероятно предложение, подкрепено от принцип, зад който тя можеше да застане: да отмъстиш на онзи, който се е отнесъл зле с теб.

— Е, какво мислиш? — попита Рот.

Хекс се втренчи в Джон, като му внушаваше да я погледне отново. След като той не го направи, тя просто препрочете отново емоционалната му решетка — беше ужасен, но изпълнен с решимост.

Той искаше тя да направи това. Но защо? Какво се бе променило, по дяволите?

— Да, проявявам интерес — чу се да отговаря.

Разнесоха се плътни мъжки гласове, които изразяваха одобрение, а кралят стисна юмрук и удари с него по бюрото.

— Чудесно! Браво! Има само една подробност.

Уловка. Естествено.

— Най-добре работя сама. Не искам четиристотин килограмова бавачка да ми диша във врата.

— Няма. Отиваш сама, но знай, че имаш на разположение всичките ни ресурси, ако ги искаш или се нуждаеш от тях. Единственото ограничение е, че не бива да убиваш Кор.

— Няма проблем. Ще го доведе жив за разпит.

— Не. Не бива да го докосваш. Никой няма да го прави, докато не анализираме куршума. А после, ако открием това, което очаквам, правото да го убие се пада на Тор. Ще издам официална прокламация за това.

Хекс погледна към брата. Господи, изглеждаше съвсем различен, като подмладен и кипящ от здраве роднина на мъжа, когото бе видяла след убийството на Уелси. Отчитайки кондицията, в която сега се намираше Тор, гробът на Кор вече беше готов заедно с надгробната плоча с името му.

— Ами ако се наложи да се защитавам?

— Имаш позволението ми да сториш всичко, за да гарантираш сигурността си. Всъщност в такъв случай... — Кралят насочи слепите си очи към Джон. — Насърчавам те да използваш всяко оръжие в наличност при самозащитата си.

В превод: Използвай симпатските си способности, приятелко.

— Но ако е възможно — добави Рот, — въздържай се и остави Кор сред живите.

Никакъв проблем — каза Хекс. — Няма да е нужно да докосвам него или останалите. Целта ми ще бъде пушката.

— Добре. — Кралят се усмихна и показва кучешките си зъби, а останалите се разбъбриха припряно. — Идеално...

— Момент, засега с нищо не съм се съгласила — заяви тя и погледна към Джон, с което накара всички да замълчат. — Все още.

— Пусни ме, глупако — избъбри Кор, когато се усети, че отново го носят на ръце.

Дотегнало му беше да го пипат и вдигат: първо от койката, на която си почиваше. После в колата. След това го откараха нанякъде. И сега отново го безпокояха.

— Почти стигнахме — рече Зайфър.

— Остави ме на мира... — Трябваше да прозвучи като заповед, но прозвуча като детинска срѣдня.

О, как копнееше за някогашната си сила, та да се освободи и да се изправи сам на крака. Но това време бе отминало. Свършено беше с него, песента му беше изпята.

Тежкото му състояние не беше резултат от някоя конкретна рана, получена в боя с онзи войник. Беше сбор от всички рани по главата и корема му — несекваща болка, над която той нямаше контрол.

Отначало той отказваше да се понесе по течението, ръководен от мъжката максима „не обръщай внимание и не се давай“. Но тялото му имаше други планове за него и надделяваше над ума и волята. А сега изглеждаше, че е напълно подчинен от изтощението и дезориентацията.

Въздухът, който вдиша рязко, бе студен и чист и го освежи. Като фокусираше с мъка погледа си, видя ливада, наскред която се издигаше великолепно есенно дърво. И там, под клоните, обагрени в червено и жълто, беше Троу.

А до него стоеше тънка фигура в бяла рокля... жена.

Освен ако вече не му се привиждаха разни неща.

Не, не му се привиждаха. Зайфър го отнесе по-близо и тя стана по-отчетлива. Беше... неопикуемо красива, с бледа кожа и руса коса, вдигната като корона на главата ѝ.

И беше вампир, не човек.

Тя беше... неземна, от силуета ѝ се излъчваше толкова ярко сияние, че засенчваше луната.

Е, значи, все пак беше сън.

Трябваше да се досети. В края на краищата нямаше причина Зайфър да го води в някакъв земеделски район и да рискува живота им заради единия чист въздух. Нямаше причина някаква жена да очаква пристигането му. Нямаше как хубавица като нея да бъде сама на света.

Не, това бе просто продукт на неговия делириум, така че той се отпусна в железните ръце на войника си, осъзнал, че каквото и да му бе поднесло подсъзнанието, то беше без значение, така че му оставаше само да се понесе по течението. Накрая все щеше да се събуди и може това да беше знак, че най-сетне се е отпуснал в дълбок изцеляващ сън.

Пък и колкото по-малко се съпротивляваше, толкова по-лесно щеше да му бъде да се съсредоточи върху нея.

О, прелест. О, съвършена красота, от онази, която превръща кралете в слуги, а войниците в поети. Това беше жена, заради която си струваше да се биеш и да умреш, само за да се взреш за миг в лицето ѝ.

Толкова жалко, че беше само видение...

Първият знак, че нещо не е наред, беше стъписването ѝ при вида му.

Но вероятно съзнанието му се стремеше към реализъм дори във виденията си. Той изглеждаше ужасно и без да е ранен. А така отпаднал и прегладнял...? Имаше късмет, че тя не побягна ужасена. Просто вдигна длани към бузите си и заклати глава, а Троу се приближи до нея, сякаш да защити деликатната ѝ чувствителност.

Как му се прищя да имаше оръжие. Това си беше неговият сън. Ако трябваше да бъде бранена, той щеше да се погрижи за това. При положение че можеше да се изправи де. И ако тя не избягаше...

— Той съвсем отпада — чу я да казва.

Очите му отново се отвориха при този чист, сладък звук. Гласът ѝ бе също толкова съвършен, както и всичко останало у нея и той се съсредоточи, опитвайки се с всички сили да принуди мозъка си пак да я накара да заговори в съня му.

— Да — потвърди Троу. — Случаят е спешен.

— Как е името му?

В този момент Кор заговори, решил, че е редно сам да се представи. Уви, от гърлото му излезе единствено грачене.

— Поставете го да легне — каза жената. — Трябва да действаме бързо.

Мека и хладна трева обгърна изстрадалото му тяло, сякаш земята бе люлка, застлана с дебел дюшек. Той отново отвори натежалите си клепачи и я видя как коленичи до него.

Толкова си красива... бяха думите, които искаше да изрече. Но от устата му излезе само гъргорене.

Внезапно усети, че му е трудно да диша, сякаш нещо бе избухнало вътре в него, вероятно в резултат на местенето му. Само дето това беше сън, от къде на къде би имало значение?

Жената поднесе китката си, а той протегна треперещата си ръка и я спря, преди тя да е успяла да предложи вената си.

Очите ѝ срещнаха неговите.

Троу отново се приближи, като че ли загрижен, че Кор ще прояви агресия.

Не и към нея, помисли си Кор. Никога към това нежно създание, родено от фантазията му. Прочисти гърло и заговори толкова ясно, колкото можеше.

— Спести си кръвта — каза ѝ. — Красавице, запази за себе си онова, което ти дава сила за живот.

Не можеше да приеме помощ от нея. И то не само защото беше зле ранен и вероятно на прага на смъртта. Макар и плод на въображението му, тя бе твърде добра дори само да стои близо до него.

Когато Лейла коленичи, ѝ беше трудно да проговори. Мъжът, проснат пред нея, беше... да, ранен на няколко места, това беше ясно. Но имаше нещо повече. Макар прострян на земята и очевидно беззащитен, той излъчваше...

„Сила“ бе единствената дума, която изскочи в ума ѝ.

Той бе невероятно могъщ.

Почти не можеше да различи чертите му заради всички синини и подутини, същото важеше за тена му заради засъхналата кръв. Но физиката му бе впечатляваща и макар че не бе толкова висок, колкото братята, беше със също тъй широки и масивни рамене и мускулести ръце.

Може би тялото му бе това, което така я впечатли у него?

Не, боецът, който я бе призовал на тази ливада, имаше същите размери както мъжа, докаран тук ранен тя да го нахрани.

Този повален воин просто бе различен от другите двама и всичко в техните движения и погледи показваше почит към него. Наистина, той не бе някой, с когото можеш да се шегуваш, по-скоро бе способен да премаже всичко по пътя си. И все пак ръката, която я докосна, беше лека като бриз и тя остана с ясното усещане, че той не само не искаше да я задържи, а я отпращаше.

Ала тя нямаше да го изостави.

По някакъв невероятно странен начин тя бе запленена от тези дълбоки сини очи, които, макар да бе нощ, а мъжът да умираше, сякаш пламтяха. Сърцето ѝ заби по-бързо и очите ѝ се впиха в него, сякаш той бе пълен с тайни, които тя бе способна да разбере.

От устните му излязоха звуци, гърлени и неразбираеми заради раните, което я подтикна да действа бързо.

Трябваше да бъде почистен. За него трябваше да се полагат грижи. Здравето му трябваше да се следи в продължение на дни, може би и седмици. А ето че тя беше тук, в полето, с мъже, които очевидно разбираха повече от оръжия, отколкото от грижи.

Тя погледна към войника, когото познаваше.

— После трябва да го заведете да бъде лекуван.

Получи кимване и утвърдителен отговор, но инстинктът ѝ подсказа, че това беше лъжа.

Мъже, помисли си презрително. Правеха се на прекалено корави и сами си вредяха. Тя отново насочи поглед към ранения.

— Имаш нужда от мен — каза.

Звукът на гласа ѝ сякаш го омагьоса и тя се възползва от това. Колкото и да беше отслабнал, тя ясно усещаше, че притежава повече от достатъчно сила в тялото си, за да ѝ попречи да поднесе вената си към устата му.

— Шшш... — прошепна и отметна назад късата му коса. — Успокой се, боецо. Както ти браниш такива като мен и ни служиш, така и аз искам да ти бъда полезна, позволи ми.

Толкова беше горд, личеше си по суровите очертания на брадичката му. И все пак, изглежда, я чу, защото пусна ръката ѝ, а устните му се разтвориха, сякаш бе готов да се подчинява на нейните заповеди.

Лейла реагира бързо, готова да се възползва от относителната капитулация на мъжа — защото без съмнение той скоро щеше да

възобнови съпротивата си. Захапа китката си и бързо я поднесе до устните му, а капките потекоха една след друга.

Той прие нейния дар, като издаде звук, направо спиращ дъха. Стенание, в което личеше безкрайна благодарност и по нейно мнение, неоснователно обожание.

О, как я приковаваха тези негови очи, докато полето, дървото и другите двама мъже напълно избледняха и за нея остана да съществува само мъжът, когото хранеше.

Заставена от нещо, с което не бе склонна да спори, тя приближи ръката си, докато устните му не докоснаха китката ѝ. Никога не правеше това с другите мъже, дори вече не и с Куин. Ала искаше да знае какво е усещането от устните на този войник върху кожата ѝ.

В мига, в който се осъществи контактът, онзи негов звук се повтори и устните му покриха мястото на ухапването. Не я нарани, колкото и да беше едър и изгладнял. Не ѝ се нахвърли, нищо подобно. Поемаше кръвта внимателно, без да отделя поглед от нея, като че я охраняваше, макар той да бе този, който имаше нужда от защита в сегашното си състояние.

Времето течеше и тя знаеше, че бе изпил много от нея, но не я интересуваеше. Би останала вечно в тази ливада под дървото, свързана с този храбър воин, който за малко не се бе простил с живота си в битките с Обществото на лесърите.

Спомняше си, че нещо подобно бе усещала с Куин, това невероятно чувство за посока, макар да не съзнаваше, че пътува. Ала усещането ѝ сега караше преживяното с Куин да бледнее.

Това тук беше поразяващо.

И все пак защо трябваше да се доверява на това си чувство? Нищо чудно то да беше просто по-ярък вариант на изпитването към Куин. Или това бе просто начинът Скрайб Върджин да осигури оцеляването на расата и всичко се свеждаше до биология, която побеждаваше разума.

Като отхвърли тези богохулни мисли, тя се съсредоточи върху работата си, върху своята мисия, върху благословения си принос, който бе нейна единствена възможност да служи сега, когато ролята на Избраниците бе толкова ограничена.

Да дарява кръв на достойни мъже бе единственото, останало от призванието ѝ. Само това имаше в живота си.

Вместо да мисли за себе си, за начина, по който се чувства, трябваше да благодари на Скрайб Върджин, че беше дошла тук навреме, за да изпълни свещения си дълг. А после да се прибере в имението и да намери други възможности да бъде в услуга.

— Какво се промени, Джон?

В стаята, която някога бяха споделяли с Хекс, Джон отиде до прозорците и усети студения полъх от стъклото. Долу градините бяха окъпани от сиянието на охранителните прожектори и изкуственото осветление правеше каменната облицовка на терасата почти флуоресцентна.

Оглеждаше пейзажа, но нямаше много какво да се види. Всичко бе подготвено за зимата: цветните лехи бяха покрити с мрежи, плодните дръвчета бяха завити, басейнът — вече източен. Листата, опадали от кленовете и дъбовете в близката гора, се носеха по окосената увехнала трева като бездомници, търсещи подслон.

— Джон. Какво става, по дяволите?

В крайна сметка Хекс не се беше съгласила и той не я обвиняваше. Острите завои дезориентираха, а реалният живот със сигурност не бе снабден с осигурителни колани и въздушни възглавници.

Как да ѝ обясни, питаше се той и търсеше подходящите думи. Накрая се обърна, вдигна ръце и изписа:

— *Ти беше права.*

— За какво?

За всичко, помисли си той и започна да говори с езика на знаците.

— *Снощи гледах как Куин се втурва сам под обстрела. Рот беше повален; бяхме разпръснати, подкреплението от Братството още не беше пристигало — навсякъде хвърчаха куршуми. Войниците на Корни бяха обкръжили и времето ни изтичаше заради нараняването на краля. Куин знаеше, че ще бъде по-полезен навън, че ако обезопаси гаража, щяхме да успеем да измъкнем Рот навън. И това едва не ме съсипа, но му позволих да излезе. Той е най-добрият ми приятел, а го пуснах навън.*

Хекс се приближи до него и бавно се отпусна на един стол.

— Ето защо вратът на Рот беше превързан, а Куин беше...

— Изправи се срещу Кор и даде на Рот най-добрия шанс да оцелее. — Джон поклати глава. — И все пак аз го пуснах навън, защото... Знаех, че той трябва да стори всичко, на което е способен. Това беше правилното решение в ситуацията.

Джон закрачи из стаята, спря до леглото и седна на него, после опря длани на бедрата си и ги разтърка.

— Куин е добър боец, силен и решителен. Удря здраво. И благодарение на това, което стори, Рот остана жив. Така че, да, Куин беше прав, макар да беше опасно. — Погледна я. — При теб е същото. Имаме нужда от онази пушка, за да обявим война на копелетата. Рот трябва да разполага с доказателство. Ти си ловец, който може да излиза по светло, а никой от нас не е в състояние да го стори. Ти си подходящата за задачата, макар мисълта, че ще ги доближиш, да ме ужасява. Ги си тази, която можем да изпратим при тях, където и да са те.

Настъпи дълга пауза.

— Аз... не знам какво да кажа.

Той сви рамене.

— Ето защо не ти обясних нищо предварително. И въобще приключих с говоренето. От един момент нататък то става безсмислено. Важно е действието. Важно е доказателството.

Тя разтри лицето си, сякаш имаше главоболие, и той се намръщи.

— Мислех, че това ще те направи щастлива.

— Да. Разбира се. Това е супер. — Тя се изправи. — Ще го направя. То се знае, че ще го направя. Разбира се, ще трябва да изпълня и задълженията си към Трез, но започвам още тази вечер.

Джон усети как окончанията на рецепторите му за болка засветиха като коледна елха — и това му подсказа колко много бе очаквал от тази маслинена клонка. Надявал се бе това отново да ги събере.

Един вид Ctl + Alt + Delete, с което да рестартират системата.

Той подсвирна, за да привлече погледа ѝ.

— Какво има? Мислех, че това ще промени нещата между нас.

— Очевидно е, че вече са променени. Ако не възразяваш, ще тръгвам... — Гласът ѝ пресекна и тя прочисти гърло. — Отивам при Рот. Ще му кажа, че съм в играта.

Тя пое към вратата със сковани и отсечени движения.

— Хекс? — изписа той, но без никаква полза, защото тя бе с гръб към него.

Той подсвирна отново, после се надигна от леглото и я последва в коридора. Протегна ръка и я потупа по рамото, защото не искаше да я оскърбява, като я награби.

— Джон, просто ме остави да си тръгна...

Той се изпречи пред нея и остана без дъх. Очите ѝ блестяха от непролети червени сълзи.

— *Какво има?* — изписа отчаяно.

Тя бързо примигна, решена да не им позволи да потекат по бузите ѝ.

— Мислиш, че ще скачам от радост, защото вече не си обвързан с мен ли?

Той трепна толкова силно, че едва не падна.

— *Моля?*

— Не знаех, че това между нас може да свърши, но при теб явно се е случило точно това.

— *По дяволите!* — Той тропна с крака, обзет от потребността да вдигне някакъв шум. — *Аз съм абсолютно обвързан с теб! И всичко това е заради нас двамата, защото искам отново да съм с теб. В същото време не е заради нас двамата, защото дори да оставим мен настрана, така е редно да се постъпи! Ти си точната за тази задача!*

За момент тя изглеждаше като вцепенена, само клепачите ѝ се движеха бързо. После скръсти ръце пред гърдите си и го погледна от упор.

— Сериозно ли го казваш?

— *Да!* — С мъка се удържа да не тропне пак с крак. — *Господи, да... по дяволите, да... От цялото си сърце, да!*

Тя отмести очи. После отново го погледна. След миг изрече с пресипнал глас:

— *Беше ми... гадно да не съм с теб.*

— *И на мен. Толкова съжалявам.* — Той пое дълбоко дъх и сърцето му се поотпусна, колкото да не заплашва да разчупи гръдната му кост. — *Не вярвам, че някога ще мога да се бия редом с теб. То е все едно да искаш от хирург да оперира жена си. Но няма да заставам на пътя ти и никой друг няма да го прави. Ти поначало беше права, била си се по-дълго време, отколкото си живяла с мен, и е*

редно да ти се даде възможност да правиш каквото прецениш. Но аз не съм в състояние да присъствам. Ако се наложи, добре, но бих искал да го избягваме, доколкото може.

Клепачите ѝ се спуснаха и той имаше чувството, че тя го сканира по своя си неподражаем начин. Изпъна рамене под погледа ѝ — не се боеше да ѝ покаже какво има в ума му, в сърцето му, в душата му.

Там имаше единствено любов към нея.

Той искаше тя да се върне.

Нямаше какво да крие.

И беше обмислял дълго условията, които ѝ изложи, и искрено ги приемаше. Това не беше вярата на току-що обвързания мъж, очакващ, че в живота всичко ще върви по мед и масло, само защото държи момичето на мечтите си в своите обятия, а бъдещето ще е тъй светло и ярко, та ще му се налага да носи слънчеви очила.

Сега говореше мъжът, живял месеци без своята спътница, минал през долината на смъртта, осъзнавайки, че любимата му е на същата планета, но не и в живота му; мъжът, който бе излязъл от другата страна на ада с ново разбиране за себе си... и за нея.

Готов беше да срещне очи в очи реалния живот, готов беше... на компромис.

И току-що бе отправил безмълвна молитва да не е единственият готов на това.

Докато Хекс се взираше в Джон, установи, че мига като идиот. Проклятие, та тя не бе очаквала нищо от случилото се: личното обаждане на Рот, предоставената ѝ възможност и най-малко онова, което Джон ѝ казваше сега.

Той беше напълно искрен.

Думите му не следваха пресметлив план, за да я върне в живота си — и за да разбере това, дори не ѝ бе нужно да чете емоционалната му решетка. Просто това не беше в негов стил.

Той стоеше зад абсолютно всяка своя дума.

И все още бе обвързан с нея, слава богу.

Но за съжаление... те вече бяха минали през това. Тогава тя бе готова за дълъг нормален живот с него. А какво се получи? Беше съсипала най-важната връзка в живота си.

— Сигурен ли си, че ще приемеш отиването ми в скривалището им и че евентуално може да ми се наложи да вляза в схватка с тях? Без подкрепление?

— Ако ти се случи нещо, съдбата ми ще е същата като на Тор. На сто процента. Но страхът няма да ме накара да се опитвам да те задържа у дома.

— Беше категоричен, че не искаш никога да бъдеш на мястото на Тор.

Джон вдигна рамене.

— Но аз, така или иначе, съм в подобна позиция, когато не сме заедно. След раняването ти ми дойде идеята, че ако те убедя да не се биеш, не ме заплашва неговата съдба, че няма да бъда изложен на ужаса да бъдеш прободена или... нещо по-лошо. Но пък центърът на Колдуел съвсем не е най-безопасното място на планетата, а и при Трез не работиш в обкръжението на дечица. И по-важното, аз съм с теб във всичко — било то в старостта, в градския автобус или когато си простреляна от врага. Ако се случи нещо с теб, и с мен е свършено.

Хекс присви очи. Можеше да разчете емоционалната му решетка, но не и всяко кътче от мозъка му, а преди да се отвори за него и да даде воля на надеждите си, от изключителна важност бе да се увери, че той добре е обмислил всичко това.

— Ами след това? Да речем, че открия пушката, донеса я тук и се окаже, че това е използваното оръжие. Ами ако поискам да ги погна? Рот не е мой крал, но го харесвам и съм много ядосана, че някой се е опитал да го очисти.

Погледът на Джон не трепна, което я накара да повярва, че е обмислял такъв развой на събитията.

— Стига да не трябва да се бия заедно с теб, ще го приема. Ако се наложи да дойда като подкрепление, така да е, ще се справяме според ситуацията... аз ще се справям — поправи се. — Просто не искам да съм на едно и също място с теб, ако може да се избегне.

— Ами ако поискам да запазя службата си при Трез? За постоянно.

— Това го решаваши ти.

— А ако искам да продължа да живея в хижата си?

— Нямам право да изисквам нищо на този етап.

Това, разбира се, беше всичко, което искаше да чуе: никакви ограничения спрямо нея, свобода да избира, свобода да е равнопоставена.

Господи, колко ѝ се искаше да му повярва. Раздялата с него бе най-мрачният и тежък период в живота ѝ. Но работата бе в това, че тя бе привикнала към хроничното страдание. Единственото по-лошо беше да се обрече отново на същия ад. Това вече не би могла да понесе.

— *Не правя това само за да се „сдобря“ с теб, Хекс. Искам го, разбира се, страшно го искам. Това е начинът, по който очаквам нещата да вървят напред. И както казах, думите не означават нищо. Предлагам да се заловиш с работата и да видим какво ще стане. Нека ти докажа с действията си онова, което изприказвах.*

— Нали си даваш сметка, че не бих понесла още един такъв пристъп на паника от теб. Не мога... толкова е трудно.

— *Безкрайно съжалявам.* — Не само изписа думите с жестове, но ги и изговори с устни, а срамът по лицето му се заби в гърдите ѝ като нож. — *Съжалявам, не бях подготвен за реакцията си, защото не бях обмислил усложненията, докато не затънах в тях. Не се справих добре и искам да ми дадеш шанс да се поправа. Но не те прищипвам, ти ще решиш кога.*

Мислите ѝ се върнаха един милион години назад към Леш и онази улица, когато Джон ѝ бе отстъпил правото да си отмъсти и ѝ бе позволил да убие личния си враг. И то въпреки несъмненото желание на обвързания вампир в него да разкъса с голи ръце кучия син.

Той беше прав, каза си тя. Добрите намерения невинаги се получаваха, но с времето той можеше да докаже как ще стоят нещата между тях.

— Добре — рече пресипнало. — Нека да опитаме. Ще дойдеш ли с мен при Рот?

Джон кимна и тя застана до него.

Отидоха заедно до кабинета на краля.

С всяка стъпка сякаш се олюляваха, макар имението да бе стабилно като скала. Но пък Хекс имаше чувството, че земетресението, разтърсило живота ѝ, внезапно бе спряло и тя все още нямаше доверие на равновесието си или на почвата под краката си.

Преди да почукат на затворените врати, тя се обърна към мъжа, който носеше името ѝ, издълбано на гърба си. Задачата, която се канеше да приеме, беше опасна, нещо от жизнена важност за Рот и Братството. Ала още по-важен беше ефектът ѝ върху нейния живот и този на Джон.

Приближи се до него, обърна тялото му с ръце и го притисна. Когато той отвърна на прегръдката ѝ, телата им прилепнаха идеално едно към друго както винаги — като ръка в ръкавица.

Дявол да го вземе, тя така се надяваше да се получи.

А междувременно да закове Кор и бандата му.

Добра премия.

Мисълта, че жената в бялата дреха не е сън, постепенно достигна до Кор, подобно на мъгла, която полека се вдига и разкрива невидими преди това контури и детайли.

Лежеше на седалката в колата, която го бе докарала, с глава, опряна на сгъвката на лакътя му и със свити колене. Този път не Зайфър беше зад волана. Караше Троу.

Мъжът мълчеше още откакто си бяха тръгнали от ливадата. Нетипично за него.

Кор се взря напред, в гърба на седалката на Троу, тапицирана с изкуствена кожа, и се опита да проследи шарката ѝ. Беше трудна задача при слабата светлина от контролното табло.

— Значи, тя беше истинска — проговори след малко.

— Да — дойде тихият отговор.

Кор затвори очи и се почуди как бе възможно действително да съществува такава жена.

— Беше Избраница.

— Да.

— Как успя да уредиш това?

Настана дълга пауза.

— Тя ме храни, докато бях в плен на Братството. Казаха ѝ, че съм войник, без да издадат, че съм техен враг, за да ѝ спестят тревогата.

— Не биваше да я използваш — изръмжа Кор. — Тя няма нищо общо с цялата тази история.

— Какъв друг избор имах? Ти умираше.

Той изтласка този факт от съзнанието си и вместо това се съсредоточи върху откритието, че легендата всъщност живееше и дишаше. И обслужваше Братството. А също и Троу.

По някаква причина мисълта, че неговият войник бе пил от вената на тази жена, породил у Кор желанието да се пресегне над облегалката и да му скърши врата. Ала ревността, колкото и неоснователна да беше, представляваше само един от проблемите му.

— По този начин ти ни излагаш на опасност.

— Никога няма да я използват като локатор — заяви мрачно Троу. — Да вкарат под каквато и да било форма една Избраница във войната? Братята са прекалено старомодни, а тя е прекалено ценна. Никога няма да я изведат на бойното поле.

Като обмисли нещата, реши, че Троу вероятно е прав — жената беше безценна в много отношения. Освен това той и войниците му отпращаха нанякъде всяка вечер още на смрачаване, не бяха седящи мишени. А ако се сблъскаха с братята, просто щяха да влязат в бой. Той не беше страхливец, че да бяга от врага. Разбира се, една планирана атака беше за предпочитане, но невинаги това беше възможно.

— Как е името ѝ? — попита.

Ново мълчание.

Докато чакаше отговора на боеца си, неговата неохота подсказва на Кор, че ревността му е основателна поне в едно отношение — очевидно вторият в командването изпитваше същото като него.

— Името ѝ!

— Не го знам.

— Откога се виждаш с нея?

— Не се виждаме. Призовах я само заради теб. Молих се да дойде и тя го стори.

Кор вдиша дълбоко и бавно, като усети ребрата си да се издуват без болка за пръв път, откакто се беше изправил срещу война с различните очи. Благодарение на нейната кръв в него. Какво чудо беше тя. Усещането, че се дави в собственото си тяло, беше намаляло, бученето в главата му се притъпи, сърцето му биеше с нормален ритъм.

И все пак тази мощ, която се движеше в него и го бе отдръпнала от ръба на пропастта, не вещаеше добро за него и войниците му. Ако от Братството се радваха на такова нещо редовно, бяха по-силни не само благодарение на потеклото си, но и на поддръжката си.

Но поне не ги правеше непобедими. Изстрелът на Сайфън доказва, че дори и чистокръвният крал си има уязвимите страни.

И все пак те бяха по-опасни, отколкото бе предполагал.

Колкото до жената...

— Ще я призовеш ли отново? — попита той своя войник.

— Не, никога.

Нямаше никакво колебание в отговора му, което предполагаше или лъжа, или обет. И заради двамата им се надяваше да е второто.

О, но какво му ставаше? Хранил се беше от нея само веднъж и тя не беше негова, нито някога щеше да бъде — по безброй причини. При спомена как през пролетта дори човешката проститутка бе отскочила ужасена от него, беше наясно, че тъй чиста и съвършена жена като Избраницата не би могла да има нищо общо с такъв като него. Трой, от друга страна, би имал шанс, само дето, разбира се, не беше брат.

Но пък беше влюбен в нея.

Без съмнение тя беше свикнала да среща такива чувства.

Кор затвори очи и се съсредоточи върху тялото си, което усещаше да се възражда.

Улови се, че му се иска и лицето му да се възстанови така, а също и душата му. Естествено, запази тази безпомощна молитва за себе си. Първо, тя беше неосъществима. Второ, представляваше мимолетна прищявка, причинена от срещата с красива жена, която без съмнение го намираще отблъскващ.

Нямаше спасение за него. Бе нанесъл силен удар на Братството и те щяха да погнат него и бандата му с всичките си налични сили.

Щяха да предприемат и други действия. Ако Рот беше умрял, щяха да побързат да сложат на трона най-близкия по-кръвна линия, когото успееша да открият. Освен ако кралят не береше душа. А може и да беше прескочил трапа благодарение на медицинската технология, която имаха в имението.

В обичайния случай такива мисли биха го погълнали и липсата на отговори би го накарала да крачи нервно във всеки миг, в който не се бие. Ала сега, отпуснат след храненето, приемаше тези размишления като далечни викове, които едва достигаха до слуха му и не го подтикваха да действа енергично.

Жената под разноцветното кленово дърво бе завзела съзнанието му.

Докато възстановяваше чертите ѝ по памет, си каза, че му е позволена тази едничка нощ на разсейване. Не беше в състояние да се бие дори и с нейния дар, а войниците му бяха навън и провеждаха своята мисия срещу лесърите, така че все пак имаше някакъв прогрес.

Само една нощ.

А утре щеше да отхвърли мисълта за нея, както правеше и с фантазиите, и с кошмарите си, и щеше отново да се върне към битките.

Само тази единствена нощ.

Толкова щеше да подари на този блян, лишен от бъдеще.

При положение, подсказа му един слаб гласец, че Троу удържеше на думата си никога повече да не я потърси.

— Още една?

Тор отново насочи вниманието си към сребърния поднос с храна и на Ноуан ѝ се щеше да отклони предложението му. Лежеше облегната върху възглавниците и се чувстваше преяла.

Но когато той приближи до устата ѝ една зряла ягода, държейки я с пръстите си за рошавата зелена корона, тя не можа да устои на плода. Разтвори устни и зачака, както се бе научила да чака, той да ѝ поднесе храната.

Няколко ягоди не бяха преминали строгата му проверка и лежаха отстранени на ръба на подноса. Същото важеше за няколко резена прясно опечена пуйка и за листа зелена салата. Ала оризът безусловно бе отговорил на стандарта, също както и разкошните солени кифлички.

— Ето — промърмори той, — тази е много хубава.

Ноуан го наблюдаваше, докато приемаше предложеното. Той бе изцяло съсредоточен върху нейното хранене — по начин, едновременно трогателен и интригуващ. Чувала беше, че мъжете правят това. Дори бе зървала родителите си в подобен ритуал — майка ѝ, седнала отляво на баща ѝ на масата за хранене, а той проверяваше всяка чиния, купичка и чаша, преди да ѝ бъде поднесена лично от него, а не от прислугата, за да се увери, че храната е с достатъчно високо качество. Бе решила, че това е странна останка от стари времена. Но не беше така. В уединението им с Тормент тази практика важеше с пълна сила. Представяше си как в праисторически времена мъжът се е завръщал с прясно убит дивеч и е правел същото.

Караше я да се чувства... защитена. Ценена. Специална.

— Още една? — подкани я той отново.

— Ще ме направиш дебела.

— На жените им трябва малко месце по кокалите.

Тор се усмихна разсеяно, взе една сочна ягода и я огледа критично.

Тя не прие думите му като критика, отнасяща се за външността ѝ. И как би могла, когато той ѝ подбираше най-добрите хапки и

отстраняваше всичко, което смяташе недостойно за нея?

— Добре, една последна — промълви нежно, — но после се налага да отклоня всичките ти предложения. Преядох до пръсване.

Той метна ягодата встрани до другите отхвърлени и грабна друга, а през това време стомахът му нададе жален вой.

— Ти също трябва да се нахраниш — изтъкна зя.

Последвалото ръмжение или беше знак за одобрение на втората ягода, или съгласие с думите ѝ — по-скоро първото.

Тя я захапа и сдъвка, а той отпусна ръце в скута си и се втренчи в устата ѝ, сякаш готов да ѝ помогне с преглъщането, ако се наложеше.

В този момент на тишина тя си помисли колко много се бе променил той от лятото насам. Беше толкова наедриал — и преди голямо, сега тялото му се бе разраснало неимоверно. Ала не беше напълнял — по яките му мускули нямаше и грам тлъстина, фигурата му бе красиво пропорционална. Лицето му си бе останало слабо, но вече не изпито, а сивкавият оттенък на кожата бе заместен от наново появилия се цвят по страните му.

Белите кичури обаче си бяха останали в косата му като доказателство за всичко, което беше преживял.

Колко ли често мислеше за своята Уелесандра? Дали и сега не бе потънал в спомени за нея?

Естествено, че беше.

Усети болка в гърдите и ѝ бе трудно да си поеме въздух. Винаги бе изпитвала съчувствие към него и рецепторите ѝ за болка реагираха, когато той страдеше, сякаш загубата му бе нейна собствена.

Ала сега друга болка лумна в гърдите ѝ.

Може би заради по-голямата им близост. Да, това беше. Съчувствието ѝ бе станало още по-голямо.

— Приключи ли? — попита той, като наклони глава и светлината от лампата смекчи чертите му.

Не, не беше това, каза си тя и вдиша тежко. Това не беше просто съчувствие. Беше нещо съвсем различно от загриженост за чуждото страдание.

— Есен? — проговори той. — Добре ли си?

Тя го погледна и внезапен студ пролази по ръцете ѝ и плъзна към голите ѝ рамене. Под завивките тялото ѝ се бунтуваше, като ту изстиваше, ту пламваше разгорещено.

Реши, че вероятно това се случва, когато светът ти внезапно се е преобърнал с главата надолу.

Най-скъпа Скрайб Върджин, тя беше влюбена в него. Беше се влюбила в този мъж. Кога се беше случило това?

— Есен? — Гласът му се повиши. — Какво става?

Стигна до извода, че нямаше как да определи точния момент. Чувствата ѝ бяха нараствали милиметър по милиметър, предизвикани от малки и големи промени у него и нея. Също както когато падаше прекрасната нощ и завладяваше земята — онова, което бе започнало като неуловимо, ставаше безспорно.

Той скочи на крака.

— Ще доведе доктор Джейн...

— Не — спря го тя и повдигна ръка. — Добре съм. Просто съм уморена и малко замаяна от храненето.

За миг той ѝ отправи онзи преценяващ поглед, с който бе оглеждал ягодите. Очевидно тя премина през проверката му, защото той се отпусна отново на леглото.

Ноуан се насили да се усмихне и посочи към втория поднос, върху който все още бяха поставени сребърни похлупаци.

— Сега е твой ред да се храниш. Всъщност май е по-добре да отида да ти донеса прясна храна.

Тор сви рамене.

— Тази е добра.

Налапа ягодите, които бе отделил като недостойни за нейната уста, отхлупи ястията и изяде всичко от своя поднос, както и останалото върху нейния.

Хубаво беше, че вниманието му се отклони в друга посока.

Когато приключи с храната, взе подносите и ги изнесе в коридора.

— Ей сега се връщам.

С тези думи се скри в банята и скоро до слуха ѝ достигна шумът от течаща вода.

Тя се сгуши на една страна и се загледа към спуснатите завеси.

Лампите изгаснаха и се чуха тихите му стъпки по килима. Тор се поколеба, преди да се отпусне върху леглото, и за момент тя се разтревожи, че е прочел мислите ѝ. Ала после усети хлад по тялото си

и осъзна, че той е вдигнал завивките. За пръв път искаше да легне до нея.

— Може ли да се присъединя към теб?

Тя рязко примигна, за да отпъди сълзите.

— Да, моля.

Матракът поддаде и голото му тяло се мушна до нея под завивката. Когато я взе в прегръдките си, тя откликна с готовност и изненада.

Странният хлад отново пробяга по тялото ѝ и донесе със себе си усещане за предчувствие. Ала после ѝ стана топло, дори горещо от неговата плът, притисната към нейната.

Той не биваше да узнае, помисли си тя, като затвори очи и отпусна глава на гърдите му. Той никога не биваше да разбере какво се таи в сърцето ѝ.

Това щеше да развали всичко.

ЗИМА

Ласитър седеше в основата на главното стълбище и се взираше в изрисувания таван три етажа над главата му. Огледа образите на бойци, възседнали жребците си, и сред облаците над главите им зърна онова, което търсеше, но не желаше да види.

Уелси беше по-далечна от всякога, още по-свита и прегърбена сред онова поле със сиви скали.

Истината беше, че той започваше да губи надежда. Скоро щеше да е на такова голямо разстояние, че изобщо нямаше да могат да я виждат. И тогава вече всичко щеше да приключи: с нея беше свършено... с него беше свършено... А също и с Тор.

Смяташе, че отговорът е Ноуан. В началото на есента вече бе решил, че проблемът е разрешен. В нощта, когато Тор най-накрая спа с нея, както си бе редно, тя се яви на масата без качулка и без онази нейна ужасна роба. Носеше рокля, синя като метличина, която ѝ беше твърде голяма, но въпреки това беше прекрасна. Косата ѝ бе разпусната и се стелеше по раменете ѝ като истински водопад. Помежду им личеше хармония, до която се стигаше само след часове необуздан секс.

В този момент Ласитър опакова багажа си. Въртеше се из стаята си. Крачи в продължение на часове в очакване да бъде призован от Създателя.

Когато слънцето отново залезе, обясни си закъснението с административно забавяне. След като пак изгря, вече започна да се тревожи.

После се примири.

А в момента беше изпаднал в паника...

Седеше, вперил поглед в илюзорния образ на мъртвата жена и установи, че се пита същия въпрос, който Тор беше задавал толкова много пъти.

Какво повече иска Създателят от мен?

— Какво гледаш?

Когато плътният глас на Тормент прекъсна разсъжденията му, той погледна към него. Явно беше излязъл от скритата врата под стълбището. Беше облечен в черни спортни панталони и тениска, а кожата и тъмната му коса лъщяха от пот.

Като се изключеха страничните ефекти от тренировката, изглеждаше прекрасно. Но така ставаше с тях, като се хранеха, правеха секс и бяха здрави.

Впечатлението, че кипи от жизненост, обаче изчезна, когато погледите им се срещнаха. Което означаваше, че под повърхността се криеше все същата загриженост, винаги налице, хронична тревожност.

Тор се приближи и седна, като бършеше лицето си с кърпа.

— Казвай какво става.

— Тя продължава ли да ти се присънва? — Нямахте нужда да уточнява коя е „тя“. За тях двамата имаше значение само една жена.

— За последно преди седмица.

— Как изглеждаше? — Сякаш не знаеше. Нали в момента я наблюдаваше.

— Още по-далечна. — Тор взе кърпата от шията си и я опъна между юмруците си. — Сигурен ли си, че просто не пристъпва към Небитието?

— Да ти изглеждаше щастлива?

— Не.

— Това отговаря на въпроса ти.

— Правя всичко каквото мога.

Ласитър погледна нагоре и кимна.

— Знам, че е така. Наистина го знам.

— Значи, ти също се тревожиш?

Нямаше нужда да отговаря.

В настъпилата тишина двамата седяха редом, с ръце, увиснали от коленете, а метафоричната тухлена стена, пред която бяха изправени, блокираше напълно хоризонта им.

— Може ли да бъда откровен с теб? — заговори братът.

— Мисля, че така ще бъде най-добре.

— Ужасен съм. Не разбирам какво ми убягва. — Той отново потърка лицето си с кърпата. — Не спя много и не мога да реша дали причината е, че се боя от онова, което може да видя или пък може да не видя. Не знам как тя понася всичко това.

Никак, бе тъжният отговор.

— Говоря с нея — промълви Тор. — Когато Есен спи, аз сядам в леглото и говоря в мрака. Казвам й...

Когато гласът на Тор пресекна, на Ласитър му се прииска да закреши, при това не защото го смяташе за лигльо. По-скоро защото го болеше да долавя агонията в гласа му.

По дяволите, в някакъв момент от изминалата година явно беше придобил съвест или нещо подобно.

— Казвам й, че още я обичам, но че съм сторил каквото мога, за да... ами, не да запълня празнотата, оставена от нея, защото никой не би могъл да заеме мястото й, а да заживея поне някакво подобие на живот.

Тор продължи да говори с тих и тъжен глас, а Ласитър внезапно беше обзет от ужас, че по някакъв начин го е подвел, че е обърнал всичко, взел е погрешно решение и е пратил този злочест несретник в невярната посока.

Прехвърли в главата си всичко известно му за ситуацията, анализира всяко свое решение, стъпка по стъпка. Не откри грешки или неверни ходове. И двамата бяха сторили всичко по силите си.

В крайна сметка тази рекапитулация изглеждаше единствената му утеха — а не беше ли това супергадно? Мисълта, че може, макар и неволно, да е навредил на този достоен мъж, бе многократно помъчителна от личното му чистилище.

Изобщо не биваше да се съгласява на всичко това.

— По дяволите — изруга и затвори очи. Стигнаха толкова далече, но изглеждаше, сякаш преследваха движеща се мишена. Колкото по-бързо тичаха, колкото по-далече достигаха, толкова по-далече изглеждаше финалът.

— Просто трябва да бъда по-усърден — заяви Тор. — Това е единственият отговор. Не знам какво още бих могъл да сторя, но по някакъв начин трябва да стигна по-далече.

— Да.

Братът се обърна към него.

— Ти още си тук, нали така?

Ласитър го изглежда.

— Ако имаш предвид мен, отговорът е да.

— Добре... Това е хубаво. — Братът скочи на крака. — Значи, поне ни остава още малко време.

Фантастично. Като че това би променило нещата.

Хекс стоеше сама пред хижата си на брега на Хъдсън с обути в ботуши крака, стъпили здраво в снега, а дъхът ѝ излизаше на бели облачета, които отлитаха нагоре покрай рамото ѝ. Оранжевите и розовите отблясъци на залеза озаряваха замръзналия пейзаж около нея и цветовете биваха улавяни от ленивите вълни в центъра на канала.

Реката бе замръзнала почти цялата — трупащият се по бреговете лед навлизаше все по-навътре и заплашваше да превземе цялата повърхност заради продължителния студ през целия сезон.

Без никаква команда от нейна страна симпатският ѝ усет се устреми напред — искрящи невидими пипала, протягащи се в хладния въздух. Не очакваше нападение, но през последните няколко месеца така привикна да бъде нащрек, че инстинктите ѝ копнееха да влязат в действие дори само за да се упражняват.

Не беше открила бърлогата на копелетата. Все още не.

Била правилният избор за изпълнението на задачата, а? Честно казано, вече дори започваше да я досрамява.

Но от друга страна, причините да подхожда внимателно към ситуацията бяха твърде много, че да се преброят. От изключително значение беше да вземе на прицел бандата възможно най-безшумно и дискретно. И поне кралят и братята го разбираха.

Джон също демонстрираше безкрайна съпричастност по отношение на мисията ѝ. Проявяваше търпение. Беше готов както да обсъждат всеки аспект от ситуацията, така и изобщо да не повдигат темата, докато тя беше в имението — което се случваше най-редовно. Било за да види майка си, да докладва на краля и Братството или просто за да прекара малко време там — вече ходеше по два-три пъти седмично.

Ала що се отнасяше до Джон, не стигаха по-далече от любезно съвместно хранене. Макар очите му да горяха от страст към нея.

Тя разбираше тактиката му. Устояваше на думата си, въздържаше се, докато тя не проникнеше сред бандата копелета, за да докаже, че е бил напълно сериозен и убеден в думите си. Само дето, колкото и

неразумно да беше... тя искаше да е с него. Но не „да е с него“, когато помежду им е масата за хранене.

Нямаше спор, бяха подобрили взаимоотношенията си в сравнение с лятото и есента, но не беше достатъчно.

Насочи мислите си в друга посока и продължи да проучва пейзажа без някаква сериозна причина, докато около нея бързо се спускаше мракът и светлината се отдръпна от небето, както се случва в края на декември — тоест побягна, подгонена от студа.

Вляво от нея къщата на Асейл беше осветена така внезапно, като че имаше капаци от вътрешната страна на всичкото това стъкло. В един миг цялата сграда тънеше в тъмнина, а в следващия наподобяваше футболен стадион.

О, да, джентълменът Асейл... Ама че смешка.

Почти напълно беше завладял пазара на наркотици в Колдуел, като от сцената вече отсъстваха всички значими играчи, с изключение на едри риби като Бенлоиз. Онова, което не успяваше да схване, бе кой работеше за вампира. Той не би могъл да ръководи бизнес с подобен мащаб съвсем сам и въпреки това никой освен него не влизаше и не излизаше от къщата.

Но пък защо би се срещал със сътрудниците си в личния си дом?

Малко по-късно от гаража излезе кола. Ягуарът му.

Боже, трябваше да инвестира в рейндж роувър. Или в хамър като този на Куин. Ягуарът беше бърз и му подходеше, но я стига. Все пак малко тяга в този сняг не би била излишна.

Спортната кола приближи до нея и спря. Пушекът от ауспуха ѝ се изви нагоре в спирала, осветена от червените светлини на стоповете, сякаш призована от фокусник на сцената.

Едно от стъклата се плъзна надолу и отвътре прозвуча мъжки глас:

— На гледката ли се наслаждаваш?

Почувства се изкушена да му покаже среден пръст, но го задържа на място, докато крачеше в преспите към него. На този етап на Асейл не се гледаше като на „заподозрян“. Не беше сторил нищо друго, освен да помогне на братята да отведат Рот, когато беше направен опит за убийството му. Но все пак нападението се случи в неговата къща и тя се чудеше откъде получава финансирането си Кор. Асейл разполагаше

с пари още преди да реши да се превърне в наркобарон, а войната изискваше значителни суми.

Особено ако се опълчваш срещу краля.

Хекс съсредоточи симпатската си страна върху вампира, разчете емоционалната му решетка и зърна огромно количество... похот преди всичко. Желаете я, но тя беше склонна да се обзаложи, че това не беше насочено конкретно към нея.

Асейл обичаше секса с жени. Хубаво. Разбрано.

Отвъд тестостерона обаче зърна жажда за власт, която представляваше нещо любопитно. Ала не ставаше дума да отнеме трона на краля. Беше...

— Четеш мислите ми ли?

Само ако знаеше кой стоеше пред него.

— Ще се изненадаш, ако разбереш какво научавам за околните.

— Значи, си наясно, че те желая.

— Съветвам те да си го избиеш от главата. Обвързана съм.

— И аз така чух. Но къде е щастливецът?

— Работи.

Асейл се усмихна, а светлините от таблото озариха лицето му, подсилиха чертите му и го направиха да изглежда още по-красив. Но той не беше просто хубавец. В блестящите му очи припламваха зли пламъчета.

Опасен мъж. Въпреки че не изглеждаше нищо повече от префърцунен член на глимерата.

— Е — промърмори той. — Знаеш какво казват. Твърде дългата раздяла кара сърцата да...

— Кажете ми нещо. Скоро да си виждал Кор?

Това го накара да млъкне. И да спусне клепачи.

— Нямам представа защо ме питаш това — отговори след малко.

— О, така ли?

— Ни най-малка представа.

— Наясно съм какво се е случило в дома ти през есента.

Последва нова пауза.

— Не съм предполагал, че Братството смесва бизнеса с удоволствието. — Когато тя само продължи да се взира в него, той вдигна рамене. — Ами, честно казано, не мога да повярвам, че още го издирват. Истината е, че съм изненадан, че този тип още диша.

— Виждал ли си го скоро?

При този въпрос един конкретен сектор от решетката му се освети — преграда. Криеше нещо от нея.

Тя се усмихна студено.

— Виждат ли си го, Асейл?

— Чуй, ще ти дам един безплатен съвет. Разбирам, че си от коравите и самостоятелни жени, които се обличат в кожа, но не ти трябва да имаш нещо общо с този тип. Виждала ли си на какво прилича? Обвързана си с красавец като Джон Матю. Не ти е нужно...

— Не търся мръсника, за да се чукам с него.

Преднамерено грубият ѝ език го накара да примигне.

— Добре. Браво на теб. Колкото до мен, не, не съм го виждал. Дори не и в онази нощ, когато устрои засада на Рот.

Лъжец, помисли си тя.

Когато Асейл заговори отново, гласът му беше тих.

— Не закачай този мъж. Не ти трябва да му се изпречваш на пътя. Има по-малко милост и от мен.

— Значи, мислиш, че само големите момчета трябва да се занимават с него.

— Схвана ситуацията, сладурче.

Той включи ягуара на скорост, а тя отстъпи и скръсти ръце пред гърдите си. Толкова типично. Защо пенисът и топките караха мъжете да си мислят, че силата е тяхна запазена марка?

— Ще се видим пак, съседе — произнесе провлечено тя.

— Сериозен съм по отношение на Кор.

— О, личи ти, че си сериозен.

Той поклати глава.

— Хубаво. Става дума за *твое* погребение.

Той подкара, а тя си каза: грешно местоимение, приятел. Грешно местоимение...

Есен беше дълбоко заспала, когато Тор се присъедини към нея в леглото, но дори в дълбокия ѝ, почти мъчителен покой знаеше чии ръце докосват плътта ѝ, обхождат бедрото ѝ и се спират на корема ѝ. Беше напълно наясно кой обхвана гърдите ѝ и я обърна по гръб.

За секс.

Усети хладния въздух върху кожата си, когато завивката беше отметната настрани, и инстинктивно разтвори крака, за да посрещне мъжа, когото винаги беше готова да поеме в себе си.

Беше готова за Тормент. В последните седмици като че винаги беше готова за него.

Удобно, както би казал той. Тъй като от своя страна той също винаги беше готов за нея.

Нейният велик воин намери пътя си между краката ѝ, разтвори ги още повече с бедрата си — не, това бяха ръцете му, сякаш бе имал един план и после бе променил намерението си... Устата му я откри, впи се в нея, а после я облиза.

С още затворени очи и съзнание, нито съвсем пробудено, нито напълно заспало, изпитваното удоволствие беше така поглъщащо, че тя се гърчеше под езика му, отдавайки му се с цялото си същество, докато той засмукваше, дразнеше и проникваше...

Само че тя не достигаше края. Без значение какво удоволствие ѝ доставяше. Полагаше всички усилия да се вкопчи в така желаното облекчение, но не успяваше да премине ръба, наладата се изостри до границата с агония и тя пак не успяваше да стигне до връхната точка, дори когато по кожата ѝ избиха капки пот, а дъхът пресекна в гърлото ѝ.

Отчаянието я накара да сграбчи главата му по-здраво и да я притисне към себе си.

Само че в този миг той изчезна.

Това не беше нищо повече от кошмар, помисли си тя и изплака заради осъзнатото. Мъчителен сън с еротични нотки...

Тормент отново се отпусна върху нея, но този път с цялото си тяло. Подпъхна ръце под коленете ѝ и я повдигна към себе си, като почти я смаза с внушителната си тежест.

И после проникна бързо и рязко.

Този път тя стигна докрай. В мига, щом я изпълни, тялото ѝ реагира с умопомрачителна експлозия, оргазмът притежаваше такава мощ, че тя впи издължените си кучешки зъби в долната си устна.

Устата ѝ се напълни с кръв, а той забави темпото, за да я оближе. Но тя не искаше да забавят случващото се. Оттласквайки се с крака в ръцете му, които я държаха, тя откри свой собствен ритъм — яздеше го, поемаше го, докато скоро отново достигна до ръба.

И не можеше да продължи нататък.

В началото бе така лесно за нея да получи в леглото онова, от което се нуждаеше. Напоследък обаче ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно...

Докато се движеше с нарастваща бързина, отчаянието я накара да изгуби контрол.

Ухапа го.

По рамото.

Одраска го с нокти.

Тази комбинация би трябвало да го накара да спре и да настоява за по-цивилизовано поведение. Вместо това, докато кръвта му се лееше върху нея, той нададе такъв мощен рев, че в стаята се чу трясък, сякаш нещо беше паднало от стената.

После той стигна докрай. И тя благодари на добрата Скрайб Върджин за това. При последвалите тласъци тялото ѝ се разтресе ведно с неговото, а рамката на леглото се заудря в стената.

Някой изкрещя.

Тя.

Последва нов трясък.

Лампата...?

Когато най-накрая се успокоиха, тя цялата беше мокра, усещаше пулсиране между бедрата си и беше отпусната до състояние, в което като че нямаше кости. Наистина една от лампите до леглото беше съборена и докато оглеждаше стаята, забеляза, че огледалото се беше пропукало.

Тормент вдигна глава и впери поглед в нея. На светлината, идваща от банята, тя забеляза драскотините на рамото му.

— О... най-скъпа... — Ужасено притисна длан към устните си заради зейналата рана.

Той хвърли поглед и се учуди.

— Занасяш ли се с мен?

Когато погледна обратно към нея, той се усмихваше с гордост, в която нямаше никаква логика.

— Нараних те. — Щеше ѝ се да се разплаче. — Аз...

— Шшт. — Той отметна един влажен кичур от лицето ѝ. — Обожавам всичко това. Наистина го обожавам. Драскай ме. Удряй ме. Хапи ме... Хубаво е.

— Ти не си... в ред...

— Не съм свършил, ето какво не съм... — Само че като се раздвижи в нея, тя потрепна. Замръзна на място. — По дяволите, това беше грубо от моя страна.

— Беше прекрасно.

Тормент надигна огромния си гръден кош, като се подпря на ръце, и се отдръпна така леко от нея, че тя едва го усети. И въпреки това почувства някакви спазми. Може би нов оргазъм? Нямаше как да прецени, тъй като тялото ѝ беше преситено от усещания.

При всички случаи ежедневните им сливания бяха нещо прекрасно. Вече бяха постигнали съвършен синхрон и се чувстваха изключително комфортно, което се дължеше най-вече на липсата на бариери, а също и на свободата... и доверието, които споделяха.

— Нека ти напълня ваната, за да се изкъпеш.

— Всичко е наред. — Тя му се усмихна. — Ще си почина малко, докато ти си вземаш душ. После и аз ще сторя същото.

Истината беше, че си нямаше доверие да се озове гола с него в банята. Имаше вероятност да го ухапе по другото рамо и колкото и да ценеше свободата, която той ѝ даваше, би предпочела да не си позволява чак толкова.

Тормент се измъкна от хаоса, в който бе превърнато леглото, и за миг се извиси над нея с присвити очи.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Честна дума.

Накрая той кимна и се обърна.

— Гърбът ти!

Изглеждаше, сякаш в него е забивала нокти някоя котка. По продължението на гръбнака му се спускаха червени резки.

Той надникна над ухапаното си рамо и се усмихна още по-гордо.

— Усещането е прекрасно. Всеки път, когато ги почувствам, докато съм навън тази нощ, ще си мисля за теб.

Той изчезна в банята, а тя поклати глава сама на себе си. Мъжете бяха тотално луди.

Затвори очи и отметна чаршафите от тялото си. Въздухът в стаята беше хладен, може би дори студен, но след преживяното тя самата бе като нажежено желязо, остатъците от страст на практика струяха през порите ѝ.

Докато Тормент се къпеше, пожарът постепенно беше потушен, а пулсирането между бедрата ѝ замря. И тогава най-накрая тя откри покоя, който търсеше, тялото ѝ се освободи от напрежението и агонията ѝ се облекчи.

Изтегна се, а усещането беше изключително приятно заради голотата и тя се усмихна към тавана. Никога не беше познавала такова щастие...

Най-неочаквано онази странна хладина, която изпитваше от време на време от есента насам, се завърна, предчувствие, което долавяше, но не успяваше да формулира, някакво неопределено предупреждение.

Вече ѝ беше студено и тя придърпа завивката около себе си.

Сама в леглото, тя се чувства преследвана от съдбата, като че се намираше в тъмна гора с вълци около себе си, които чуваше, но не успяваше да види в скривалищата им зад дърветата.

Готови да нападнат.

В банята Тор се подсуши и се наведе към огледалото. Следата от ухапване на рамото му вече започваше да изчезва, а кожата му възвръщаше целостта си. Жалко — искаше му се да поостане още малко. Изпълваше го с гордост да е маркиран по този начин.

Въпреки това реши под якето да облече тениска с къси ръкави вместо без ръкави. Нямаше нужда братята да виждат белезите. Това беше нещо лично — само между Есен и него.

Дявол да го вземе... Тази жена беше невероятна.

Въпреки стреса, под който се намираше, въпреки разговора с Ласитър на стълбите, въпреки факта, че започна да я докосва само защото знаеше, че трябва, в крайна сметка, както винаги, всичко опираше до секс, див и необуздан секс. Есен беше като водовъртеж, който го е погълнал, еротичната власт, която имаше над тялото му, го засмукваше, а после го изтласкваше на повърхността, за да поеме въздух... преди да го придърпа обратно.

С мъка на сърце трябваше да каже, че в това отношение бе продължил напред. Болеше го да признае такова нещо и понякога, докато лежах в опит да успокоят дишането си и да охладят изпотените си тела, онази стара позната болка го пронизваше като нож в гърдите.

Не вярваше, че това усещане някога ще изчезне.

И въпреки всичко, при всеки изгрев, той я желаше и я имаше... и хранеше твърдото убеждение да стори същото и след дванайсет часа.

Излезе от банята и я откри все още в леглото. Беше се сгушила с лице към прозореца и лежеше на една страна с тяло, покрито от чаршафа.

Но той я видя гола.

Напълно гола.

Образът мигом го накара да се втвърди. Като че почувствала възбудата му, тя изстена еротично и изви тяло. Протегна се назад, дръпна чаршафа, който я покриваше, и повдигна бедрото си леко нагоре, с което изложи на показ великолепната си женственост.

— По дяволите — изпъшка той.

Тялото му се устреми към нея без мисъл или предварително решение, следваше я с такава целеустремена фокусираност, че би убил всеки, изпречил се на пътя му. Би го прегазил и би се заел с него, след като приключеше с нея.

Качи се на леглото, хвана ерекцията си и се намести зад гърба ѝ. Внимателно влезе в нея, в случай че още изпитваше болка, и после изчака, за да се убеди, че тя го желае отново толкова скоро.

Когато тя само произнесе доволно името му, той започна да се движи.

Влажна, гладка, гореща...

Нахвърли ѝ се без предварително извинение и му допаднаше свободата да постъпва така. Макар и дребна, тя беше по-корава, отколкото изглеждаше, и през последните няколко месеца той се научи да изоставя самоконтрола си и да се отпуска, защото знаеше, че ѝ харесва и така.

Плъзна ръка върху ханша ѝ и промени ъгъла на тялото ѝ така, че да му е възможно да прониква още по-дълбоко. И разбира се, тази поза имаше и друг плюс — можеше да вижда как влиза и излиза от нея, следеше как върхът на възбудата му се появява, преди отново да потъне само за да започне играта отначало. Тя беше розова и подпухнала, а той беше твърд благодарение на нея...

— По дяволите — изръмжа, когато отново стигна докрай.

Продължи движенията до пълното си освобождаване, като усети нейния оргазъм заедно със своя и сърцевината ѝ, която го обгръщаше. Наблюдаваше шоуто, макар и със затворени очи, защото още можеше да види образа ѝ в съзнанието си.

След като приключи, едва не се строполи отгоре ѝ, но се спря навреме. Отпусна глава надолу и устата му се озова над тила ѝ, при което той се възползва от близостта и докосна кожата ѝ с устни.

С ясното съзнание, че трябва да ѝ даде почивка, той си нареди да се отдръпне. Само че в мига щом го стори, му се наложи да стисне зъби, като видя колко готова за него продължава да е тя.

Положи ръце върху идеалните полусфери на дупето ѝ и я разтвори за езика си. По дяволите... Смесеният вкус на двама им, усещането на гладката ѝ, идеално обезкосмена кожа, притисната към устата му...

Когато тя се заизвива под него, като че бе на ръба, но още не ѝ стигаше, той облиза три пръста, плъзна ги вътре и продължи да действа с уста. Действието му бе възнаградено. Тя извика името му и се притисна към лицето му, а той се усмихна и ѝ помогна да премине през вълните, които я разтърсваха цялата.

Беше време да спрат. Край.

През последната седмица не я бе оставил на мира и тъкмо по тази причина днес трябваше да се насили да отиде в проклетата спортна зала. Тя изглеждаше уморена и причината беше, че настояваше да работи нощем, а денем той не я оставяше да си почине.

Есен се размърда и легна по корем; после отмести коляно настрани и изви гръб. За още.

— Исусе — изстена той. — Как бих могъл да те оставя?

— Ами недей — отвърна тя.

Нямаше нужда да моли два пъти. Той отново я облада в гръб, като сграбчи ханша ѝ и го намести така, че да може да прониква по-дълбоко. Свърши с ръка, обвита около талията ѝ, балансирайки тежестта си с другата, телата им се движеха в синхрон, а леглото отново се заудря в стената. Експлодира в нея с такава сила, като че не бе правил секс от месеци.

И пак продължаваше да е жаден за нея. Особено след като тя самата достигна до освобождаване.

След като се успокоиха, той легна заедно с нея на една страна и притисна гърди към гърба ѝ. Заровил лице в косата ѝ, се замисли за начина, по който се отнасяше към нея в леглото.

Като че почувствала потребността му да бъде успокоен, тя протегна ръка назад и го погали по главата.

— Усещането с теб е прекрасно.

Може би. Но той се чувстваше зле заради онова, на което подлагаше тялото ѝ.

— Нека ти напълня ваната.

— О, това би било чудесно. Благодаря ти.

Обратно в банята, той отиде до джакузито и пусна водата, а после извади от шкафа солите. Докато проверяваше температурата и леко я регулира, осъзна, че му допадаше да се грижи за нея. Също така осъзна, че намираше много начини да го прави. Търсеше си извинения да я отведе горе и да ядат вечерята си насаме. Поръча ѝ дрехи от интернет. Отбиваше се в „Уолгрийнс“, за да ѝ купи любими списания като „Венити Феър“, „Воуг“ и „Ню Йоркър“. Винаги проверяваше дали имат в стаята от любимите ѝ бисквити, в случай че ѝ се прииска да похапне нещо.

И той не беше единственият, който се грижеше за нея и я учеше на нови неща. Хекс идваше в имението, за да я види поне един или два пъти седмично. Двете излизаха заедно, ходеха в близкото кино и гледаха филми. Или се разхождаха в хубавата част на града, та Есен да разгледа красивите сгради. Или обикаляха денонощните магазини,

където купуваха разни неща с парите на Есен, които тя печелеше от работата си.

Наведе се, провери водата и донагласи температурата, а после приготви кърпи.

Винаги малко се притесняваше, когато тя е навън сред ненормалните човеци и свирепите лесъри, подвластна на несигурните повеи на съдбата. Но в края на краищата Хекс беше опитен убиец и той знаеше, че би защитила майка си дори ако някой само кихнеше в нейна посока.

Освен това винаги, когато майката и дъщерята излизаха заедно, Есен се връщаше с усмивка на лицето. Кое то на свой ред пораждаше усмивка и на неговото лице.

Боже, бяха стигнали толкова далече от пролетта насам. Представляваха две почти напълно нови личности.

Така че какво още оставаше?

Прекара ръка през водата във ваната и се запита отчаяно какво пропускаше.

Две вечери по-късно Хекс се събуди, обзета от някаква странна убеденост. Като че беше глътнала будилника и той звънеше в корема ѝ.

Интуиция. Безпокойство. Ужас.

Но за съжаление, нямаше бутон за спиране, който да натисне.

Отиде да си вземе душ, като продължаваше да бъде тормозена от усещането, че някакви невидими и непознати сили са се обединили и че черни облаци се скупчват на хоризонта. А определени лица ще бъдат разместени от чужди ръце подобно на шахматни фигури, за да се озоват на нежелани от тях места.

Мисълта продължи да я тормози и по време на краткото ѝ пътуване из Колдуел и остана в главата ѝ дори когато се захвана със задълженията си в „Желязната маска“. Неспособна да се помири с нея, тя отстрани шиповете си и излезе из града часове по-рано от обикновено. Докато се дематериализираше от покрив на покрив, издирвайки копелетата на Кор, я осени някакво чувство... Това беше нощта.

Но за какво?

Обсебена от този въпрос, тя се стараеше да стои възможно най-далече от местата, където се биеха братята.

Фактът, че не искаше да им се изпречва на пътя, вероятно беше основната причина, задето се бавеше с откриването на пушката. Бандата излизаше на бойното поле всяка нощ, но тъй като схватките с Обществото на лесърите обикновено протичаха в запустелите райони на града, беше трудно да ги доближи, като в същото време да стои далече от Джон и братята.

Да, появиха се решетки, които бяха нови за нея, но беше трудно да определи коя е на Кор — макар това да нямаше особено значение. Нужно бе само един от войниците да извади лош късмет и да бъде ранен, за да се наложи да го откарат с кола до бърлогата им и тя щеше да успее да ги проследи.

Но Хекс предпочиташе да опознае най-сериозния си враг по-отблизо. Да проучи тайните му в подробности.

Това, че още не беше стигнала доникъде, я влудяваше. И братята също не бяха във възторг, но по различни причини. Те просто желях да видят сметката на бандата, но Рот не го допускаше. Нуждаеха се първо от пушката, така че кралят не даваше да пипнат предателите, преди да е налице нужното му доказателство. Погледнато логически, в прокламацията му имаше смисъл. Нищо добро нямаше да излезе, ако първо избиеха всички, а после Рот започнеше да прави опити да убеждава глимерата как първо те са го простреляли. Но забавянето с всяка следваща нощ се понасяше трудно.

Поне едно нещо беше на тяхна страна — имаше твърде малка вероятност оръжието да е унищожено. Несъмнено бяха предпочели да го запазят като трофей.

Но беше време да се сложи край на това. И може би обзелото я предчувствие означаваше, че моментът е настъпил.

Съгласно теорията, че да повтаряш едно и също действие отново и отново, като очакваш различен резултат, е проява на глупост, тя реши да спре с издирването на Кор.

Не, тази вечер щеше да поеме по петите на Асейл. И ето че локализира местонахождението му в района с театрите... В сградата на художествената галерия на Бенлоиз.

Дематериализира се на улицата и бърз поглед вътре ѝ даде да разбере, че в сградата течеше парти. Тъй като артистичните особи бяха способни да се облекат в кожени дрехи и да ги броят за официално облекло, тя се вмъкна вътре.

Горещо. Претъпкано. Наоколо звучаха какви ли не егоцентрични дрънканици.

Боже, на такива места нямаше как да различиш кой какъв пол е. Всички правеха префърцунени жестове с ръце и ноктите им бяха лакирани.

Не се беше отдалечила и на метър от вратата, когато ѝ предложиха чаша шампанско — тия надувки, дето се мислеха за Анди Уорхол^[1], сякаш живееха само, за да пият „Въов Клико“.

— Не, благодаря.

Сервитьорът, приятен на вид мъж, облечен в черно, кимна леко и се отдалечи, а тя едва не го дръпна обратно просто за компания.

Имаше толкова много повдигания на вежди и сбърчване на носове, че нямаше как да не се запита дали тези хора понасяха поне

себе си. И бърз поглед към така нареченото изкуство ѝ даде да разбере, че с Есен трябваше да посетят галерията, та майка ѝ да добие представа колко изключително неприятни и долни могат да бъдат някои средства за себеизразяване.

Тъпи човеци.

С неумолима целеустременост тя си проправи път сред тълпата, като завиваше ту в една, ту в друга посока и отстъпваше пред келнерите. Не си направи труда да крие лицето си. Рив уреждаше всичките си сделки тук сам или чрез Трез и Ай Ем, така че никой не би я разпознал.

Доста бързо нацели пътя към офиса на Бенлоиз. Беше толкова очевидно къде е. Двама, облечени като сервитьори бодигардове, но без подноси в ръце, стояха от двете страни на почти незабележима врата, изрязана в покритата с тапет стена.

Асейл се намираше на втория етаж. Усещаше го съвсем ясно...

Но да се добере до него, беше нещо друго. Би било твърде рисковано да се дематериализира в непознати помещения. От другата страна на охраняваната врата вероятно имаше стълбище, но тя нямаше желание да бъде надупчена като швейцарско сирене, когато се материализира по средата му.

Освен това винаги можеше да докопа Асейл на излизане. Твърде вероятно беше да е влязъл през задния вход и щеше да си тръгне по същия начин. Той беше много внимателен, а това посещение едва ли имаше нещо общо с изкуството.

И нищо чудно — трудно беше тоалетни чинии, облепени с клечки за уши, да се възприемат като нещо друго освен като пълен боклук.

Влезе по-навътре в сградата и се вмъкна през врата с надпис „Само за персонала“, при което се озова в склад с бетонни стени и таван, където миришеше на креда и пастели. Над главата ѝ от голия таван висяха електрически кабели, тръби и флуоресцентни лампи с решетки, наподобяващи къртичини по поляна. Покрай стените имаше бюра и шкафове, а центърът на помещението беше празен, сякаш от задния паркинг редовно биваха внасяни огромни художествени инсталации.

Големите двойни врати пред нея бяха изработени от стомана и към тях бяха прикрепени охранителни сензори.

— Мога ли да ви помогна.

Това не беше въпрос.

Тя се обърна.

Един от охранителите я беше последвал вътре и стоеше с раздалечени крака и отворено сако, като че да демонстрира, че носи оръжие.

Хекс завъртя очи, махна с ръка и го вкара във временен транс. После му внуши, че не се е случило нищо необичайно, и го прати обратно на мястото му, където щеше да обясни на колегата си, че „не се е случило нищо необичайно“.

Е, да направиш това с *хомо сапиенс*, не беше кой знае какво постижение, все пак не ставаше дума за ядрена физика. Но за по-голяма сигурност извади от строя охранителните камери, когато се отправи към двойната врата. По дяволите. Един поглед към опасаните с кабели стоманени врати бе достатъчен, за да вземе решение да не ги отваря и да не рискува инцидент, замесващ полицията.

Ако желаете да стигне до алеята отзад, трябваше да намери друг начин да се добере до там.

Изруга и се върна обратно на партито. Отне ѝ десет минути да си проправи път сред гостите със съмнителен вкус и несъмнено его и в мига щом се озова навън под нощното небе, тя се дематериализира на покрива и отиде до другия му край.

Колата на Асейл беше паркирана долу, като предницата ѝ сочеше към изхода на пряката.

И тя не беше единствената, която наблюдаваше ягуара...

Мили... боже...

Кор стоеше сред сенките и също чакаше мъжа.

Трябваше да е той. Който и да беше обаче, вътрешният му свят бе заключен до такава степен, че не съществуваше кой знае каква структура, която да бъде разчетена. По навик, заради травма или вероятно по малко и от двете измерения му се бяха прелели едно в друго и оформяха сбита неравна маса. Беше ѝ невъзможно да различи някаква емоция.

Боже, няколко пъти се беше сблъсквала с подобни модели. Обикновено те вещаеха сериозни неприятности, защото въпросният индивид беше способен на всичко. Например нужна ти беше точно такава прецакана същност, за да имаш куража да нападнеш краля.

Именно това беше нейната мишена. Знаеше го.

И сега, когато вече се закачи към тази сбита решетка, тя отстъпи и се дематериализира на покрива на висока сграда на една пресечка разстояние. Не желаше да стресне кучия син, като го доближи прекалено, а от тук имаше добра видимост към ягуара.

По дяволите, ако радарът ѝ имаше по-голям обхват, можеше да се отдалечи на повече от километър, но това беше прекалено. Инстинктите ѝ бяха силни на по-къси разстояния. Така че ако се дематериализираше на твърде далече, щеше да го изгуби.

Докато чакаше, отново се зачуди за връзката на Кор с Асейл. За съжаление на аристократа, ако той финансираше бандата дори косвено, щеше да бъде взет на мушка от много дула.

Кое то не беше особено здравословно.

Около половин час по-късно Асейл излезе от задната врата на галерията и се озърна. Беше наясно за присъствието на другия мъж... И направи някакъв коментар точно към мястото, където се намираше Кор.

Студеният вятър и шумовете от града заглушиха репликите, разменени помежду им, но на нея не ѝ бяха нужни субтитри. Емоциите на Асейл бяха ясно доловими и тя не можеше да отрече омразата и недоверието, които той изпитваше към онзи, на когото говореше. Разбира се, затвореният вампир не показва никакви чувства.

И после Асейл отпътува. Същото стори и другата решетка.

А тя я последва.

Като с много други неща в живота, в ретроспекция случилото се с Есен в единайсет вечерта имаше своето обяснение. Белезите бяха налице от месеци, но както често става, разчиташ погрешно знаците, не тълкуваш правилно стрелката на компаса, приемаш едно нещо за друго.

Докато не се озовеш запратен на място, което не би избрал, но вече няма измъкване от там.

Тя се намираше в тренировъчния център и вадеше купчина горещи чаршафи от сушилнята, когато се започна.

Късно, много по-късно, като че цял един живот по-късно, щеше да си припомни усещането за тази мека топлина, обгърнала тялото ѝ,

която проникваше в нея и караше по челото ѝ да избиват капки пот. Щеше да запомни завинаги как се обърна настрани и постави меките бели чаршафи на плота.

Защото, когато отстъпи назад, периодът ѝ на нужда настъпи за втори път в живота ѝ.

В началото усещането беше сякаш още държи в ръце чаршафите и топлината продължава да я облива, придружена с усещането за тежест в корема. От лицето ѝ продължаваше да се лее пот и тя хвърли поглед към термостата на стената, като реши, че се е повредил или е нагласен на твърде висока температура. Но не, показваше двайсет и един градуса.

Сбърчила чело, тя погледна надолу към себе си. Въпреки че носеше само тениска и чифт от така наречените панталони за йога, имаше чувството, че е облякла якето, което обикновено носеше при излизанията им с Хекс.

Усети режещ спазъм в долната част на корема и като че някой стисна утробата ѝ в юмрук, а краката ѝ се подкосиха и тя нямаше избор, освен да се свлече на пода. Това беше нещо хубаво, поне временно. Бетонът беше хладен и тя се просна на него, докато не беше обзета от следващия мощен пристъп.

Притисна ръце към таза си, сви се на кълбо и отметна глава назад, сякаш се мъчеше да се спаси от онова, което беше превзело тялото ѝ.

И после се започна.

Вагината ѝ, която пулсираше леко, откакто с Тор бяха споделили онези страстни мигове, преди той да излезе, като че придоби свое собствено сърцебиене и молеше за единственото, което би ѝ предложило някакво облекчение.

Мъж.

Сексуалният глад я заля с такава сила, че тя не би могла да стои права, ако ѝ се наложеше, не би могла да мисли за нищо друго, дори да се постараше, и не би могла да изрече смислено изречение, ако поискаше.

Беше толкова по-зле, отколкото със симпата.

И всичко се случваше по нейна вина... Изцяло по нейна вина.

Не беше ходила в Светилището. Минаха... Най-скъпа Скрайб Върджин, минаха месеци, откакто последно се яви в Далечната страна,

за да регулира цикъла си. Вярно, че нямаше нужда от кръв, защото Тор я хранеше. Освен това не желаше да пропуска и миг с него.

Трябваше да се досети, че ще се случи нещо такова.

Стисна зъби и задиша тежко, докато отмине новият пристъп. После точно когато той отслабна и тя се канеше да извика за помощ, вратата се отвори със замах. Доктор Манело се закова на място, а лицето му показваше пълно объркване.

— Какво става... — Той се опря на касата на вратата и изведнъж похлупи с шепи слабините си. — Добре ли си?

Жаждата ѝ отново се издигна до кресчендо и тя за миг улови замъгления му образ как той стои насреща ѝ разтреперан, а после клепачите ѝ се затвориха, челюстта ѝ се стегна и за миг изгуби съзнание.

От разстояние го чу да произнася:

— Ей сега ще доведе Джейн.

В желанието си да получи още от хладината на пода Есен се обърна по гръб, но тъй като краката ѝ отказаха да се изпънат, контактът с повърхността не беше достатъчно голям. Обратно на една страна. После по корем, въпреки че краката ѝ се стремяха да се притиснат обратно към гърдите ѝ.

Избута ги надолу с ръце в опит да поеме контрол върху усещанията си и да промени позата си. Помъчи се да диша дълбоко или да изпъне крака и ръце с надеждата да намери облекчение.

Нямаше такова. Тя се намираше в центъра на бърлогата на лъва и огромните зъби на потребността се впираха в нея, разкъсваха плътта ѝ, огъваха костите ѝ. Това беше кулминацията на онези горещи приливи, които тя бъркаше с изблици на страст, внезапните усещания за студ, които вземаше за предчувствия, и леките замайвания, за които винеше обилната храна. На това се дължеше цялото ѝ изтощение. Неутолимият апетит. Вероятно тук се криеше и причината за бурния секс, който имаха напоследък с Тормент.

Докато стенеше, чу някой да произнася името ѝ и реши, че този някой говори на нея. Но докато копнежът ѝ не замря за малко, не успя да отвори очи, за да се убеди, че наистина не е сама.

Доктор Джейн беше коленичила до нея.

— Есен, чуваш ли ме?

— Аз...

Бледата ръка на лекарката отметна заплетените руси кичури от лицето ѝ.

— Есен, мисля, че това е периодът ти на нужда... Възможно ли е да съм права?

Есен кимна, но хормоните се разбушуваха отново и заглушиха всичко освен всепоглъщащата необходимост от сексуално удовлетворение. Което тялото ѝ знаеше, че може да получи само от мъж.

От нейния мъж. Онзи, когото обичаше.

Тормент...

— Да, да, ще му се обадим.

Есен протегна длан и сграбчи ръката на Джейн. Наложил на устата си да се задейства и отправи настояща молба към лечителката:

— Не му се обаждай. Не го поставяй в това положение.

Това би го убило. Да ѝ служи в период на нужда? Никога не би сторил такова нещо. Сексът беше едно, но той вече беше изгубил дете...

— Есен, драга... Изборът би трябвало да е негов, не мислиш ли?

— Не му се обаждай... Да не си посмяла да му се обадиш.

---

[1] Американски художник, водещ представител на течението попарт. — Бел.ред. ↑

Куин мразеше нощите, през които беше почивка. Направо ги ненавиждаше.

Докато седеше на леглото и се взираше в изключения телевизор, си даде сметка, че правеше това вече повече от час. Но да вземе дистанционното и да избере канал, му се струваше твърде голямо усилие, и без това не даваха нищо интересно.

Мамка му, не можеше вечно да тича във фитнеса. Или да сърфира в интернет. Или да слиза до кухнята и да се качва обратно...

Е, особено последното място беше доста неприемливо, като се имаше предвид, че Сакстън използваше библиотеката като свой личен офис. Тази „суперсекретна мисия за краля“ като че му отнемаше цяла вечност.

Или просто се разсейваше твърде често. От определен червенокос мъж.

Добре, нямаше да започва пак с това. В никакъв случай.

Куин хвърли поглед към часовника си. Единайсет.

— Дявол да го вземе.

Седем и половина утре вечер изглеждаше като след цяла вечност.

Насочи очи към отсрещната стена, готов да се обзаложи, че в съседната стая Джон Матю се намираше в сходно положение. Може би трябваше да излязат и да пийнат по нещо.

Да бе. Наистина ли имаше желание да си прави труда да се облича, за да изпие една бира сред група пияни похотливи човеци? Преди време това би го оживило. Сега перспективата за жалки копнежи, предизвикани от поглъщането на алкохол, го депресираще до крайност.

Не искаше да е у дома. Не искаше да е навън.

Исусе, като стана дума, дори не беше убеден, че желае да се бие. Просто войната му изглеждаше една идея по-интересна от празното съществуване.

Дявол да го вземе, какъв му беше проблемът?

Телефонът до него издаде звук и той го взе, без да проявява истински интерес. В съобщението нямаше никаква логика.

Всички мъже да останат в основната къща. Не влизайте в тренировъчния център. Благодаря. Доктор Джейн

Какво?

Изправи се, взе един халат и отиде до стаята на Джон. На почукването му беше отговорено мигом с подсвиркване. Подаде глава вътре и откри приятелчето си в същото положение като него преди малко. Единствената разлика беше, че телевизорът беше включен. „1000 начина да умреш“. Страхотно.

— Получи ли съобщението?

— *Кое точно?*

— От доктор Джейн. — Куин му подхвърли телефона си. — Някаква представа за какво става въпрос?

Джон го прочете и вдигна рамене.

— *Никаква. Но аз вече свърших с тренировките. Ти?*

— Да. — Куин закри из стаята. — Боже, така ли ми се струва, или времето се влачи?

Подсвиркването, което чу в отговор, означаваше едно голямо „да“.

— Искаш ли да излезем? — попита с тон, издаващ ентусиазма на някой, предложил посещение до салон за маникюр.

Изскърцването на леглото привлече вниманието му. Джон се беше изправил и се запъти към дрешника си. Напряко на гърба му името на неговата шелан, изписано на Древния език, беше дълбоко издълбано в кожата му.

ХЕКСАНИЯ

Горкият нещастник...

Когато Джон облече черна риза и скри голия си задник с чифт кожени панталони, Куин вдигна рамене. Явно отиваха на по бира.

— Ще отида да си облека нещо и веднага се връщам.

Пристъпи навън в коридора и се намръщи... Последва силния си инстинкт и отиде до балкона, който се извисяваше над фойето. Наведе се над позлатения парапет и извика:

— Лейла?

Когато името проехтя, жената се появи от трапезарията.

— О, здравей. — Появилата се на лицето ѝ усмивка беше автоматична и безцелна, а изражението ѝ безизразно като бяла стена. — Как си?

Нямаше как да не се засмее.

— Направо ме убиваш с тази твоя жизнерадост.

— Съжалявам. — Тя като че току-що беше изтръгната от състояние на унес. — Нямах намерение да съм груба.

— Не се тревожи. Защо си тук? — Той поклати глава. — Искам да кажа, призована ли си?

Може би някой се е прибрал у дома ранен? Блей например...

— Не, нямам какво да правя. Мотая се наоколо, както би казал ти.

Като се замислеше по въпроса, от есента насам тя правеше главно това, стоеше встрани и се помайваше, като че очакваше нещо.

Беше различна, хрумна му внезапно. Не можеше да определи точно по какъв начин, но напоследък се беше променила. Станала бе някак мрачна. Не се усмихваше толкова често. Беше твърде сериозна.

С други думи, откакто я познаваше, беше все момиче. Сега започваше да изглежда като жена. Вече не разтваряше широко очи пред всичко, което имаше да предложи този свят. Вече не кипеше от ентузиазъм. Нито...

По дяволите. Приличаше много на него и Джон. Изхабена от заобикалящия я свят.

— Хей, искаш ли да излезеш с нас? — попита.

— Да изляза? В смисъл...

— С Джон ще отидем да пийнем по едно. Може би две. Мисля, че трябва да дойдеш с нас. Все пак споделеното нещастие е половин нещастие.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— На лицето ми ли е изписано?

— Продължаваш да си все така красива.

Лейла се засмя.

— Много си мил.

— Знам какво да кажа на една покрусена жена. Хайде, ела с нас. Да убием малко време.

Тя се озърна. После повдигна полите на робата си и се изкачи по стълбите. Когато стигна до върха, се взря в него.

— Моля те, нека те попитам нещо.

— Стига да не е свързано с таблицата за умножение. Не ме бива по математика.

Тя се засмя леко, но полъхът на лекомислие бързо се изпари.

— Някога мислил ли си, че животът може да е така... празен? В някои нощи имам чувството, че ще умра заради бездействието.

Исусе — каза си. — *И още как.*

— Ела — нареди ѝ. Когато тя пристъпи към него, той я придърпа по-близо, притисна я към гърдите си и опря брадичка в главата ѝ. — Ти си прекрасна жена, знаеш го, нали?

— Отново си много мил.

— А ти продължаваш да си покрусена.

Тя се отпусна в ръцете му.

— Много си добър с мен.

— Ти също.

— Не става дума за теб. Вече не копнея за теб.

— Знам. — Той я погали по гърба, както би го сторил брат. — Кажи ми, че идваш с нас. Но те предупреждавам, може да те принудя да ми кажеш по кого тъгуваш.

Начинът, по който се отдръпна и го погледна в очите, му даде да разбере, че има замесен мъж и че не възнамерява да даде доброволно информация по въпроса.

— Ще са ми нужни някакви дрехи.

— Да пробваме в някоя от стаите за гости. Струва ми се, че там ще открием подходящи. — Той праметна ръка през рамото ѝ и поеха по коридора. — Колкото до твоя загадъчен приятел, обещавам да не го пребия. Освен ако не разбие сърцето ти. Тогава може да се наложи да обработя челюстта на мръсника.

Кой ли можеше да е, по дяволите? Всички в къщата бяха заети. Може да е някой, когото е срещнала на север, в къщата на Фюри? Но кого би допуснал той там? Възможно ли е да е някой от *сенките*? Хм... Те наистина бяха мъже с качества и със сигурност можеха да завъртят

главата на една жена. Боже, за нейно добро се надяваше да е друг. Любовта беше трудно нещо, дори да бяха въввлечени добри души.

В стаята за гости той ѝ избра черни джинси и черен пуловер. Не му допаднаше мисълта Лейла да облече някоя къса пола не само защото това би оскърбило нежната му душа, а и защото не желаше Примейлът да обработи *неговата* челюст.

Когато излязоха от стаята, Джон чакаше в коридора и ако беше изненадан, че Избраницата се присъедини към тях, не показва каквато и да било реакция. Вместо това се държеше любезно с Лейла и подхвърляше по някоя реплика, оформена с устни, докато Куин се обличаше.

Около десет минути по-късно тримата се дематериализираха в центъра на града, но не в района на баровете. Нито той, нито Джон проявяваха интерес да придружават Избраница в „Скриймърс“ или „Желязната маска“. Отидоха в района на театрите в едно не особено посещавано заведение, което беше отворено до един през нощта и сервираше алкохол и шоколадови лакомства, увити в не знам какво си тесто и покрити с не знам какъв си крем. Масите бяха малки, същото важеше и за столовете. Настаниха се пред аварийния изход и заслушаха мърморенето на сервитьорката, докато тя изреждаше специалитетите, никой от които не звучеше привлекателно.

Списъкът с предлаганите бири беше милостиво кратък.

— Две черни бири за нас — поръча. — А за дамата...

Той хвърли поглед към Лейла, а тя поклати глава.

— Не мога да реша.

— Вземи две неща, чиито названия ти допадат.

— Добре... Крем брюле и лунен пай. И едно капучино, моля.

Сервитьорката се усмихна, докато записваше в бележника си.

— Харесвам акцента ви.

Лейла наклони грациозно глава.

— Благодаря.

— Не мога да го определя. Френски или немски? Или може би унгарски?

— Бирите никак няма да ни дойдат зле — заяви решително Куин.
— Жадни сме.

Когато сервитьорката се отдалечи, той заоглежда останалите посетители, като обръщаше внимание на лицата и излъчваните

аромати, слушаше разговорите им, питаше се дали се задава нападение. Срещу него Джон правеше същото. Да, беше толкова релаксиращо преживяване да изведеш Избраница във външния свят.

— Не сме много добра компания — обърна се към Лейла след малко. — Съжалявам.

— Нито пък аз. — Тя се усмихна към него, а после към Джон. — Но ми доставя удоволствие да съм извън къщата.

Сервитьорката се върна с поръчката и всички се отдръпнаха от масата, докато подреди върху нея бирите, чиниите и капучиното.

Куин сграбчи чашата си в мига щом теренът беше чист.

— Хайде, разкажи ни за него. На нас може да се има доверие.

От другата страна на масата Джон имаше вид, сякаш някой го беше сръчкал в задника, особено след като Лейла се изчерви.

— Хайде — Куин отпи от бирата си. — Очевидно е, че става дума за мъж, а Джон няма да каже нито дума.

Джон погледна към нея и изписа нещо; после показва среден пръст на Куин.

— Казва, че няма как да го стори, след като е ням — преведе Куин. — А ако не знаеш какво означава жестът накрая, няма точно аз да ти го обяснявам.

Лейла се засмя, взе вилцата и разпука твърдата коричка на брюлето си.

— Ами всъщност, надявам се да го видя отново.

— Значи, заради това си толкова често в къщата?

— Толкова ли е лошо?

— Боже, не. Винаги си добре дошла, знаеш го. Само че кой е късметлията?

Или мъртвецът, зависи...

Лейла пое дълбоко въздух и лапна една хапка от първия си десерт.

— Обещай да не споменаваш пред никого.

— Заклевам се, да пукна... и така нататък.

— Той е... един от вашите войници.

Куин остави чашата си на масата.

— Моля?

Тя вдигна своята чаша и отпи.

— Помните ли, когато през есента в тренировъчния център пристигна онзи боец. Беше се бил редом с вас срещу лесърите. Беше много тежко ранен и вие се грижехте за него.

Джон се размърда разтревожен на мястото си, а Куин преглътна всички ругатни, напирани на езика му, и се усмихна спокойно.

— О, да. Помним го.

Троу. Вторият в командването на бандата на копелетата. Мили боже, ако наистина си мислеше, че си пада по него, имаха огромен проблем.

— И? — подкани я, като се стремеше да запази тона си равнодушен. Добре, че остави чашата, иначе щеше да я строши заради стреса.

Но пък, от друга страна, можеше да е по-зле. Троу нямаше как дори да се доближи до нея.

— Той ме повика.

Лейла се захвана с пая си, а те двамата с Джон бяха оголили кучешките си зъби.

Хора, напомни си Куин. Намираха се на публично място сред хора... Не беше моментът да вършат такива неща. Но по дяволите...

— Как? — просъска. — Имам предвид, ти не притежаваш мобилен телефон. Как се свърза с теб?

— Призова ме. — Тя махна с ръка, като че не беше кой знае какво, а Куин си нареди да кротува. Щеше да има време да научи как точно и по-късно. — Отидох и там имаше друг тежко ранен войник. О, боже, беше така жестоко пребит.

Пипалата на неподправена паника пропълзяха по тила му, проникнаха в гърдите му и накараха сърцето му да забие ускорено. Не... о, по дяволите, не...

— Не разбирам защо всички мъже са такива инати. Казах им да го закарат в клиниката, но те заявиха, че само имал нужда да се нахрани. Затрудняваше се да диша и... — Лейла се втренчи в пая си, сякаш представляваше екран, който щеше да ѝ помогне да си припомни всичко случило се. — Нахраних го. Искях да положа още грижи за него, но другият войник като че бързаше да ме отпрати. Той беше силен... толкова могъщ, въпреки че беше ранен. А когато ме погледна, имах чувството, че ме докосва. Никога досега не съм преживявала подобно нещо.

Куин стрелна Джон с поглед, без да помръдва с глава.

— Как изглеждаше?

Може да е бил някой от другите. Може да не е бил...

— Беше трудно да се определи. Лицето му бе много пострадало.

Тези лесъри са наистина свирепи. — Тя вдигна ръка към устата си. — Очите му бяха сини, а косата тъмна... Горната му устна беше изкривена...

Лейла продължи да говори, но слухът на Куин си взе кратка почивка.

Протегна се и положи длан върху ръката ѝ, за да я спре.

— Сладурче, почакай. Къде точно те призова първият войник?

— На една ливада. На полето в една ферма.

От главата на Куин се изцеди и последната капка кръв, а Джон започна да оформя с устни разнообразни ругатни. Мисълта, че Лейла е била навън в нощта, сама и незащитена, не само с Троу, но и със самия звяр...

Освен това... мили боже, беше хранила врага.

— Какво не е наред? — чу я да пита. — Куин? Джон? Какво има?

В другия край на Колдуел, в района с кланиците, Тор извади двата си черни кинжала и се подготви за нападение. Зи и Фюри се намираха само на една пресечка от него, но нямаше причина да ги вика. При това не защото отново го бяха прихванали налудничави мисли.

Двамата лесъри пред него криволичеха твърде много; просто се тътреха, като че нямат какво по-добро да вършат от това, да изтъркат подметките си.

Обществото от лесъри набираше твърде много новобранци, каза си той. Ровеха се дълбоко в морето от социопати. И после, веднъж щом бъдеха приети, кучите синове не получаваха достатъчна тренировка и обучение.

В джоба му телефонът завибрира, когато се получи съобщение, но той не му обърна внимание и се затича. Снежната покривка заглушаваше звука от стъпките му и благодарение на студения вятър, духащ срещу него, миризмата му нямаше да го издаде — не че тези глупаци, тъй или иначе, биха забелязали нещо.

В последния миг обаче нещо им подсказа за присъствието му и те се завъртяха. Не би могъл да моли за по-добра реакция.

Заби остриетата си право в шиите на нещастниците, преряза сънните им артерии и им отвори по една втора уста под брадичките. Те вдигнаха ръце, а той се стрелна в пространството помежду им, готов да ги съпроводи до земята, ако бе необходимо...

О, но не. Нещастниците вече коленичеха.

Подсвирна през зъби, за да сигнализира на останалите и извади телефона си, за да повика Бъч да разчисти.

Замръзна на място. Полученото съобщение беше от доктор Джейн.

Искам те у дома незабавно.

— Есен...? — Братята се появиха иззад ъгъла, а той вдигна поглед. — Трябва да изчезвам.

Фюри се намръщи.

— Какво е станало?

— Не знам.

Мигом се дематериализира и се отправя на север. Дали се беше наранила? Може би се бе случило, докато е работела в клиниката? Или... Дявол да го вземе. Ами ако са били навън с Хекс и някой я е нападнал?

Прие форма обратно на стълбите пред имението и едва не строши вратите на вестибюла. Добре, че Фриц спести необходимостта да викат майстор, като отвори бързо вътрешната врата.

Прелетя като светкавица покрай иконома. Беше повече от сигурен, че мъжът му говореше нещо, но не беше в състояние да проведе този или някакъв друг разговор. Достигна до скритата врата и се втурна през глава в подземния тунел.

Първият намек какво точно не е наред дойде, когато влетя в офиса.

Изгуби контрол над тялото си. Сигналите, подавани от мозъка му, бяха прекъснати от външна намеса, която изглеждаше свършено нелогична — кожените му панталони се издуха от внезапна ерекция, а единственото, ангажиращо съзнанието му, беше натрапчивата мисъл да открие Есен и...

— О, по дяволите... не... — Думите му бяха прекъснати от писък, долетял от помещение в другия край на коридора. Остър и ужасяващ, викът принадлежеше на жена, изпитваща огромно страдание.

Тялото му реагира мигом, потръпна, завладяно от остра потребност. Трябваше да се добере до Есен. Ако не й предоставеше услугите си, тя щеше да прекара следващите десет или дванайсет часа в ада. Имаше нужда от мъж — от него, — който да бъде в нея, да се погрижи за нея.

Тор се втурна към стъклената врата с протегнати ръце, готови да изтласкат прозрачната чуплива бариера помежду им.

Спря се в мига щом я отвори.

Какви ги вършеше, по дяволите? Какви ги вършеше?

В коридора проехтя нов писък и той се почувства отмалял, когато вълната от сексуален инстинкт почти го повали на колене. Разсъжденията му отново бяха заглушени, мисловните му процеси

секнаха и в главата му имаше само едно — да обладае Есен и да облекчи мъките ѝ.

Но щом хормоните се успокоиха, мозъкът му отново се намеси.

— Не — кресна. — И дума не може да става.

Оттласна се от вратата и се запрепъва назад, докато не се удари в бюрото; тогава го сграбчи, за да устои на следващия пристъп.

Пред погледа му преминаха образи на Уелси в периода ѝ на нужда, онзи, по време на който заченаха своето бебе, кризите ѝ бяха незатихващи и мъчителни, както и поривите на неговото тяло. Неговата Уелси изпитваше такава болка, ужасяваща болка...

Прибра се у дома точно преди изгрева, беше гладен и уморен и си представяше как ще се наслади на хубаво ядене и някоя тъпотия по телевизията, преди да заспят, притиснати един до друг... но в мига щом влезе през гаража, почувства същата реакция, с каквато се бореше в момента — завладяваща необходимост за секс.

Само едно нещо предизвикваше такъв отклик.

Шест месеца по-рано Уелси го бе накарала да обещае в името на свещения им съюз, че следващия път, когато изпаднеше в период на нужда, той няма да ѝ дава медикаменти. Боже, какъв скандал си спретнаха. Той не желаше да я изгуби на родилното ложе; също както много други обвързани мъже, предпочиташе да останат бездетни до края на дългия си живот, отколкото да се лиши от нея.

— Ами твоите битки? — кресна му тя. — Ти се подлагаш на не по-малка опасност от родилното ложе всяка нощ.

Не можеше да си спомни какво отговори на това. Без съмнение постарал се бе да я успокои, но не се получи.

— Ако нещо се случи с теб — заяви му тя, — аз също няма да имам нищо. Нима мислиш, че не изживявам този кошмар всяка нощ?

Какво ѝ отговори той? Мамка му, не знаеше. Но се представяше съвсем ясно лицето ѝ, когато тя го погледна в очите тогава.

— Искам бебе, Тор. Искам част от мен и теб в едно. Искам причина да продължа да живея, ако теб те няма, защото именно това ще се наложи да правя. Ще се наложи да продължа да живея.

Никой от двамата им не допускаше, че накрая всъщност той ще е този, който ще остане. Че не бебето ще е причината за смъртта ѝ. Че всичко онова, заради което спориха в онази нощ, представляваше само дребни грижи.

Но в живота се случва именно така. В мига щом влезе в къщата, пожела да се обади на Хавърс, дори отиде до телефона. Но както обикновено ставаше, в крайна сметка не можа да ѝ откаже.

И вместо след периода ѝ на нужда да последва кървене, както беше обичайно, тя се оказа бременна. Нямаше думи, с които да бъде описана радостта ѝ.

Следващият писък беше толкова силен, че беше цяло чудо как стъклото на вратата не се счупи.

Джейн влетя в офиса.

— Тор! Чуй ме, имам нужда от твоята помощ.

Пръстите му се вкопчиха в ръба на бюрото, за да се задържи на място, и той започна да клати глава като обезумял.

— Няма да го направя. Няма да ѝ предоставя услугите си. Няма начин. Няма да го направя. Няма да го направя.

Дърдореше. Дявол да го вземе, не спираше да дърдори. Дори не различаваше изречените думи, когато започна да повдига бюрото и да го блъска в земята отново и отново, докато на пода не беше съборено нещо тежко и твърдо.

Някъде в подсъзнанието му се зароди неясната мисъл колко бе иронично, че губи контрол върху себе си точно в същото помещение.

Именно тук научи за смъртта на Уелси.

Джейн вдигна ръце.

— Не, почакай. Нужна ми е помощта ти, но не в този смисъл.

Нова вълна го накара да изскърца със зъби и му се наложи да се свие надве, ругаейки.

— Тя ми поръча да не ти се обаждам.

Тогава защо беше тук? О, по дяволите, подтикът...

— Тогава защо ми изпрати съобщението?

— Не иска да приеме медикаменти.

Тор поклати глава. Само че този път това се дължеше на опит да подобри слуха си.

— Какво?

— Отказва медикаментите. Не мога да я убедя, а не знаех към кого друг да се обърна. Не можах да се свържа с Хекс, а тя няма други близки. Наистина страда.

— Дай ѝ ги, със или без нейното желание.

— Тя е по-силна от мен. Дори не мога да я върна обратно в леглото без битка. Но не там е работата. От етична гледна точка не мога да предоставям помощ на някого, ако не ми позволява. Може би ще успееш да поговориш с нея?

В този момент очите му се фокусираха върху жената пред него. Бялата ѝ престилка беше разкъсана и един от реверите висеше като парче бяла кожа. Очевидно беше пострадала.

Тор се замисли отново за Уелси в нейния период на нужда. Когато слезе долу в стаята им, мястото изглеждаше, сякаш е било претършувано. Нощната масичка и всичко върху нея беше съборено и строшено. Радиочасовникът се валяше на пода. Възглавниците бяха избутани, а чаршафите разкъсани.

Откри жена си от другата страна на леглото, свита на кълбо и изпаднала в пълна агония. Беше гола, а кожата ѝ беше почервеняла и покрита с пот, въпреки че беше студено.

Никога нямаше да забрави начина, по който го гледаше с очи, пълни със сълзи, и го умоляваше за нещо, което той можеше да ѝ даде.

Тор я бе взел, напълно облечен.

— Тор? Тор?

— Постави ли другите мъже под карантина? — промърмори той.

— Да. Дори се наложи да отпратя Мани. Той...

— Да. — Вероятно викаше Пейн да се прибере от бойното поле. Или това, или работеше усилено с ръка. Ако мъж бъдеше изложен на въздействието на жена в нужда, запазваше перманентна ерекция за известно време, дори да напуснеше района.

— Също така уведомих Елена. Тя заяви, че се налага да остане настрана. Предполагам, че понякога цикълът на една жена може да повлияе на околните. А тук май никой не желае да забременява.

Тор постави ръце на кръста си, сведе глава и се помъчи да събере мислите си. Каза си, че не е някакво животно, което да обладае Есен върху болничното легло, на което е настанена. Не беше...

По дяволите, как му се искаше да вярва на тази своя решителност. Но какво си мислеше тя, за бога? Защо не приемаше проклетите лекарства?

Може би това беше някаква маневра от нейна страна. За да го принуди да ѝ служи. Възможно ли беше да е така пресметлива?

Последвалият писък беше истински сърцераздирателен... и му дойде в повече. Нареди си да се обърне към килера и да се върне обратно през тунела. Само че не можеше да остави доктор Джейн просто така. Тя със сигурност щеше да направи нов опит да помогне на Есен и отново щеше да пострада.

Погледна към лечителката.

— Да отидем заедно и не ме е грижа дали е съгласна, или не. Ще я освободиш от тези мъки, дори ако се наложи да я държа притисната към пода.

Тор пое няколко глътки въздух за кураж, като подръпваше кожените си панталони.

Джейн му говореше, като без съмнение разясняваше всички етични страни на ситуацията, но той не я чуваше.

Изминаването на коридора като че отне цяла вечност. С всяка крачка нуждите на организма му се засилваха и го превръщаха в бомба, изтъкана от инстинкти. Когато достигна до вратата на помещението за възстановяване, в което се намираше тя, вече се беше превил надве и се държеше между краката, въпреки присъствието на доктор Джейн. Членът му пулсираше, а тазът му беше напрегнат.

Отвори вратата.

По дяволите.

Костите му почти се пречупиха на две, когато част от него се устреми напред, а другата се опитваше да го задържи, като стискаше касата на вратата.

Есен лежеше по корем на леглото с едното коляно, притиснато към гърдите, а другият крак беше протегнат под странен ъгъл. Чаршафът се беше усукал около кръста ѝ и беше подгизнал от пот, косата ѝ представляваше заплетена купчина, покриваща гърба ѝ. Около устата ѝ имаше петна от кръв — вероятно беше хапала устните си.

— Тормент... — прозвуча деформираният ѝ глас. — Не... Върви си.

Той се спусна към леглото и изпречи лицето си пред нейното.

— Време е това да бъде спряно.

— Върви... си... — Кървясалите ѝ очи срещнаха неговите, но без да се фокусират, а по хубавото ѝ лице се стичаха сълзи. Хормоните бяха придали на кожата ѝ прасковен оттенък, като че беше стара ръчно оцветена фотография. — Върви...

Стонът, прекъснал думите ѝ, прерасна в нов писък.

— Донеси лекарствата — излая той на лечителката.

— Няма да ги приеме.

— Донеси ги! Ти може и да се нуждаеш от съгласието ѝ, но на мен със сигурност не ми е нужно.

— Първо говори с нея.

— Не! — изкрещя Есен.

В този момент настъпи пълен хаос, всички крещяха едновременно, докато не дойде ред на следващия пристъп, който накара Тор и Есен отново да млъкнат, обзети от напрежение.

Появата на Ласитър се случи в един кратък миг между утихването на поредната криза и началото на нова доза разправии. Ангелът пристъпи към леглото и протегна длан.

Есен мигом се успокои, очите ѝ престанаха да са така изцъклени, а крайниците ѝ се отпуснаха. Облекчението на Тор, сякаш изобщо можеше да изпита такова, се изчерпваше с това, че поне болките ѝ малко са утихнали. Той продължаваше да е в плен на потребността, но поне тя не се мъчеше.

— Какво направи с нея? — попита доктор Джейн.

— Това е само транс. И няма да продължи дълго.

Наистина впечатляващо. Вампирите притежаваха по-силно съзнание от хората и фактът, че ангелът успяваше да изтръгне от нея подобна реакция, като се имаше предвид състоянието ѝ, даваше да се разбере, че има в запас специални фокуси.

Очите на Ласитър потърсиха тези на Тор.

— Сигурен ли си?

— За какво? — тросна се той. Дявол да го вземе, беше на ръба да изгуби разсъдъка си в цялата тази история.

— Че не искаш да ѝ служиш.

Тор се изсмя ледено.

— Не е на дневен ред.

С цел да докаже, че е напълно сериозен, той се спусна надясно, където чакаше поднос със спринцовки, очевидно предназначени за Есен. Сграбчи две, заби ги в бедрата си и се инжектира със съдържанието им.

Зазвучаха крясъци, но не продължиха дълго. Какъвто и да беше коктейлът, ефектът му беше мигновен и го повали на пода.

Последното, което видя, преди да изгуби съзнание, беше замъгленият поглед на Есен, проследил го как се свлича долу.

Докато Куин и Джон се взираха в нея със странно безизразни лица, Лейла се поизправи върху твърдия стол, на който седеше.

Озърна се из заведението и забеляза единствено хора, които кротко се наслаждаваха на десертите в чиниите си, сходни на нейните, така че ѝ беше трудно да разбере какво нередно имаше.

— Отвън ли се случва нещо? — прошепна и се наведе по-близо до тях. Най-общо казано, на нея ѝ се струваше, че хората до голяма степен наподобяваха вампирите — опитваха се да живеят живота си без конфликти. Но тези двама мъже щяха да забележат, ако ставаше нещо нередно.

Куин я погледна и се усмихна, но усмивката не достигна очите му.

— След като нахрани мъжа, какво стори? Ами те?

Лейла се намръщи, като ѝ се прииска да ѝ обяснят какво не беше наред.

— О... Ами аз се опитах да ги убедя да го закарат в тренировъчния център. Реших, че след като неговият другар е бил лекуван там, същото може да се случи и с него.

— Мислиш ли, че нараняванията му може да са били фатални?

— Ако не бях отишла навреме, биха били точно такива. Но когато си тръгнах, изглеждаше в много по-добро състояние. Дишането му се беше подобрило значително.

— Ти храни ли се от него?

Тонът на Куин стана злокобен. До такава степен, че ако границите на отношенията им не бяха така ясно очертани, тя би си помислила, че ревнува.

— Не, не се храних. Храня се само от теб.

Последвалата тишина ѝ обясни повече, отколкото го бяха направили въпросите им. Проблемът не се криеше в хората около тях или на улицата.

— Не разбирам — произнесе разгневено. — Той беше в беда и аз се погрижих за него. Вие най-малко от всички други би трябвало да го

дискриминирате само защото е войник, а не някой с аристократична кръв.

— Сподели ли с някого къде си била онази нощ и какво си правила там?

— Примейлът ни е предоставил пълна свобода. Грижа се за войници и ги храня от дълго време. Такова е предназначението ми. Не разбирам...

— Влизала ли си в контакт с тях след това?

— Надявах се... Истината е, че имах надежда някой от тях или двамата да се появят в имението по някакъв официален повод, та да мога да видя ранения войник отново. Но не, не сме общували. — Тя бутна чиниите си настрана. — Какво толкова лошо се е случило?

Куин се изправи и извади пачка пари. Измъкна две двайсетдоларови банкноти и ги хвърли на масата.

— Трябва да се върнем в имението.

— Защо се... — Тя снижи глас, тъй като няколко души обърнаха глави. — Защо се държиш така?

— Хайде.

Джон Матю също стана, изражението на лицето му беше гневно, ръцете му бяха стиснати в юмруци, а челюстта му беше напрегната.

— Лейла, прибираме се. Веднага.

За да избегне сцена, тя се изправи и ги последва навън в студената нощ. Но нямаше никакво намерение да приема нареждания и да се дематериализира като послушно малко момиче. Ако двамата възнамеряваха да се държат така, трябваше да ѝ обяснят защо.

Закова крака в снега и ги изгледа разгневено.

— Какво ви става на вас двамата?

Тонът ѝ беше такъв, че само преди година би се изненадала да чуе нещо подобно да излиза от устата ѝ. Но вече не беше същата жена.

След като никой не отговори, тя поклати глава.

— Няма да помръдна от мястото си, ако не разговаряте с мен.

— Няма да го направим, Лейла — отвърна Куин. — Трябва да...

— Ако не ми кажете какво става тук, следващия път щом някой от тези войници се свърже с мен, можете да сте сигурни, че ще се отзова...

— Тогава и ти ще се превърнеш в предател.

Лейла примигна.

— Моля? Предател?

Куин хвърли поглед към Джон. Когато той сви рамене и вдигна ръце, последваха множество ругатни.

И после сякаш земята се разтвори под краката ѝ.

— Името на мъжа, когото си хранила, е Кор. Ръководи свирепа група войници, бандата на копелетата. През есента, горе-долу по времето, когато си му предоставила кръвта си, направи опит да отнеме живота на Рот.

— Аз... Моля? За какво говориш? — Тя се олюля на омекналите си крака, а Джон пристъпи и я подхвана. — Как можеш да си сигурен?

— Аз бях онзи, който го подреди така, Лейла. Пребих го, та Рот безпроблемно да може да се прибере у дома и да се погрижат за огнестрелната му рана. Той е наш враг, Лейла. Не е по-добър от Обществото на лесърите.

— Другият... — Наложил ѝ се да прочисти гърло. — Но другият войник, онзи, който ме отведе при него, беше в тренировъчния център. Фюри ми поръча да го нахраня. И Вишъс беше там. Казаха ми, че е войник на честта.

— Наистина ли ти го казаха? Или те оставиха да си мислиш така?

— Но... Ако наистина той е враг, защо ще го приютяват?

— Става дума за Троу, вторият в командването. Шефът му го беше захвърлил да умре, а ние няхахме никакво намерение да му позволим да го стори при нас.

Джон извади мобилния си телефон със свободната си ръка и бързо написа съобщение, но Лейла не следеше нищо от случващото се. Дробовете ѝ горяха, главата ѝ се въртеше, а стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Лейла?

Някой я викаше, но завладялата я паника беше единственото, с което успяваше да поддържа връзка. Сърцето ѝ блъскаше бясно и тя отвори уста за глътка въздух, а после потъна в мрак.

— По дяволите, Лейла!

Придвижвайки се по покривите на Колдуел, Хекс спазваше дистанция от Кор, като го проследяваше пряка след пряка и квартал

след квартал, докато той се сражаваше с изпречилите се на пътя му убийци. От малкото, на което беше свидетел, ѝ стана ясно, че мъжът е изключително продуктивен боец, косата му вършеше сериозна работа.

Колко жалко, че беше мегаломан с фикс идея да превземе трона.

През цялото време Хекс се държеше поне на една пряка разстояние. Нямаше причина да изпробва късмета си и да рискува да му подсказе по някакъв начин, че е следен. Имаше чувството обаче, че той знае. Съдейки по това, как се справяше с врага, той изобщо не беше глупав. Следователно трябваше да е наясно, че Рот и Братството са пратили някого по петите му, а той ни най-малко не даваше вид, че се крие. Той беше вампир с характерни отличителни белези в пределите на ограничена територия — биеше се в Колдуел. Всяка нощ.

Във въздуха започнаха да прехвърчат снежинки, а Кор смени позицията си и се затича редом с дясната си ръка Троу. Следвайки ги, тя се дематериализира на покрива на друга сграда. После на трета. Къде ли отиваха, запита се тя, когато напуснаха бойния район.

Близо километър по-нататък, Кор се спря на улицата, като очевидно се чудеше дали да поеме надясно, или наляво. Троу го настигна и двамата си размениха гневни думи. Може би Троу бе осъзнал, че се движат в погрешна посока?

Докато се караха, тя хвърли поглед към небето. Погледна часовника си. По дяволите. В края на нощта Кор щеше да се дематериализира и именно така тя щеше да го изгуби. При положение че инстинктите ѝ се простираха само до определени граници, той щеше да излезе от обхвата ѝ, когато изчезнеше в нищото.

Но сега поне разпознаваше решетката му. И рано или късно, той или някой от войниците му щяха да пострадат и да се наложи да бъдат откарани с автомобил. Това беше нещо неизбежно и именно така Хекс щеше да се добере до тях. Не можеше да проследи разбърканите им молекули, но кола, миниван или джип — това беше по силите ѝ. И нямаше спор, че от месеци им беше време за сериозно нараняване.

Изведнъж Кор се затича отново, като заобиколи сградата, на чийто покрив се намираше тя, с което я принуди да се размърда. С мрачна целеустременост тя закрачи по скърцащия сняг върху покрива, следвайки го, като се провираше между вентилационни системи и други технически съоръжения. Когато достигна от другата страна, тя...

Джон Матю.

Мамка му, нейният Джон беше наблизно. Какво ставаше, по дяволите? Беше й казал, че ще си остане вкъщи, защото тази нощ не е дежурен. С кого беше излязъл? Куин се бе отказал от хойкането си. А и бездруго тук не беше мястото за подобни подвизи. Това беше районът на театрите.

Дематериализира се на корниза на сградата и погледна надолу. Джон стоеше от отсрещната страна, в сенките в началото на пряката, с Куин и... Лейла. Която бе отпусната в ръцете на Куин, явно припаднала.

По дяволите. Очевидно долу се случваха драматични събития. Много драматични, заплашващи да унищожат изцяло емоционалната решетка на Избраницата.

Хекс разбърка молекулите си и прие форма пред Джон, с което го стресна до крайност.

— Тя добре ли е?

— *Чакаме Бъч* — изписа Джон.

— Той на път ли е вече?

— *Трябва да разчисти в другия край на града. Но ни е нужен възможно най-скоро.*

Нямаше спор за това. Каквото и да се беше случило, явно беше нещо сериозно.

— Вече можеш да ме пуснеш на земята — обади се Лейла с дрезгав глас.

Куин поклати глава и продължи да я държи високо над снега.

— Чуите, Ай Ем не е далече. — Хекс извади мобилния си телефон и го размаха. — Ще ми позволите ли да му се обадя?

— Да, би било идеално — отговори Куин.

Хекс набра номера на *сянката* и докато телефонът звънеше, тя се взираше в Джон.

— Здравей, Ай Ем, как си? Да. Аха. Откъде знаеш? Да, нужно ми е превозно средство в района на театрите... Върхът си, Ай Ем. — Разговорът приключи. — Готово. Ще е тук до не повече от пет минути.

— *Благодаря* — изписа Джон.

— Какво има? — попита Куин, тъй като Лейла изведнъж се напрегна.

Хекс присви очи срещу Избраницата, тъй като решетката й изведнъж се освети... От напрежение. И срам. И болка.

— Той е тук — прошепна Избраницата. — Съвсем наблизно е.

Джон и Куин мигом посегнаха към оръжията си, което изискваше върховна сръчност от страна на Куин, като се имаше предвид, че още държеше Лейла на ръце.

За кого говореше тя, по дяволите?

— Кор — прошепна Хекс, когато проследи погледа на Избраницата. И после навърза нещата. — Мили боже... Кор?

Ай Ем избра точно този момент да се появи със своето BMW X5 и миг по-късно вече държеше вратата отворена. Куин се втурна към джипа, а Лейла не се възпротиви, когато я натовари вътре, подобно на някой чувал.

— Вземете автомобила — обърна се към мъжете Ай Ем. — Ползвайте го като свой собствен.

Куин благодари, а Джон и Хекс се спогледаха за миг, като че си казаха „А сега какво?“.

Тя се подготви за мъжко перчене и й се прищя да изругае.

— *Ние ще я откараме* — изписа Джон. — *Ти остани и свърши каквото се налага.*

Сетне те просто скочиха в джипа на Ай Ем и отпътуваха.

— Нужна ли ти е помощ? — попита Ай Ем.

— Благодаря ти, но не — промърмори тя, докато наблюдаваше как стоповете се отдалечаваха и после изчезнаха зад ъгъла. — Ще се справя.

Кор почувства Избраницата от пресечки разстояние. Привлечен от нея, промени посоката си и се запъти към местонахождението ѝ. Докато Троу не му се изпречи на пътя и не започна да спори с него.

Което, така да се каже, не беше лошо. То означаваше, че войникът спазва клетвата си да не я вижда отново.

Кор от своя страна не беше давал подобно обещание. Така че продължи напред и остави Троу зад гърба си. Прекара толкова много дни, вперил поглед в паяжините между гредите над леглото си, докато се чудеше къде ли е тя и какво ли прави. Как се чувства.

Ако братята някога научеха на кого е помогнала на онова поле, щяха да побеснеят, а Рот, Слепия крал, беше известен открай време със своята избухливост. Кор все още съжаляваше, че вторият в командването му я забърка в тази каша. Тя беше наивна и невинна, искаше единствено да помогне, а те я превърнаха в предател.

Заслужаваше нещо по-добро от това.

Вярно, че изглеждаше налудничаво да се моли за милостта на мишената си по отношение на нея. Но го правеше. Молеше се Рот да я пожали, ако някога истината излезеше наяве.

Съкрати разстоянието помежду им, но не посмя да се приближи прекалено. Откри я до едно малко кафене, скрита в сенките, които погледът му не успяваше да пробие, без значение колко зорък беше.

Не беше сама, охраняваха я войници — двама мъже и една жена.

Дали успяваше да го почувства, питаше се той, а сърцето му силно затуптя, като че го преследваха. Дали би им казала, че е наблизил?

Към групата приближи черен автомобил и онова, което се появи отвътре, беше нещо, за което само беше чувал да шепнат. Нима това наистина беше *сянка*? Истинска жива и дишаща *сянка*? Нямаше спор, Братството разчиташе на достойни партньори.

Избраницата бързо беше отнесена на ръце до колата от войника, с когото се би онази нощ пред къщата на Асейл.

Кор оголи зъби, но запази изрѣмжаването за себе си. Това, че другият мъж я докосваше, го изпълваше със злост. А мисълта, че можеше да е наранена по някакъв начин, го ужасяваше до такава степен, че чак се разтрепери.

В последния момент, точно преди да изчезне на задната седалка, тя погледна в неговата посока.

Мигът на взаимна свързаност забави времето, докато всичко наоколо не се разпадна на отделни кадри, които умът му фотографираше поотделно — от падащите снежинки през примигващия неонов надпис до нея самата и скоростта, с която я отведоха.

Тя не носеше бяла роба, а човешки дрехи, които не му допаднаха. Косата ѝ обаче беше все така вдигната високо и подчертаваше изящните черти на лицето ѝ. А когато Кор пое дъх, синусите му се оживиха както от хладния въздух, така и от деликатния ѝ аромат.

Беше точно каквато си я спомняше. Само че в момента очевидно бе разстроена от нещо, кожата ѝ беше твърде бледа, очите ѝ бяха прекалено широко отворени, а ръката ѝ трепереше, когато я вдигна към гърлото си, сякаш да се защити от нещо.

Кор действително протегна към нея ръката си, с която държеше оръжието, като че ли така можеше да облекчи страданието ѝ и да ѝ помогне по някакъв начин.

Но този жест трябваше да остане скрит в сенките. Тя знаеше, че той е тук, и вероятно точно заради това я отвеждаха.

И сега тя се боеше от него. Вероятно защото беше разбрала, че той е техен враг.

Двамата вампири също се качиха в колата — по-високият седна зад волана, а онзи, с когото се би, се вмъкна на задната седалка до нея.

Без да осъзнава какво върши, ръката му се плъзна в якето и откри пистолета. Изкушението да стреля срещу автомобила, да убие двамата мъже и да вземе онова, което желаше, беше толкова огромно, че той дори промени позицията си на улицата.

Но не можеше да ѝ причини такова нещо. Той не беше като баща си, не беше Блъдлетър. Нямаше да натовари съвестта ѝ до живот с такава жестокост, защото тя щеше да се вини за смъртта им.

Не, ако някога щеше да я има, то би било, защото тя е дошла при него по своя собствена воля. Кое то беше напълно невъзможно, разбира се.

И така... той я остави да си тръгне. Не се изпречи на пътя на превозното средство, за да изпрати куршум в челото на шофьора. Нито пък след това се втурна напред, за да застреля мъжа до нея в колата. Не се обърна да погуби жената войник, която в този момент се намираше на около половин пресечка зад него. Не превзе превозното средство, за да заключи Избраницата вътре и после да я откара на топло и безопасно място.

Където би смъкнал от кожата ѝ това ужасно облекло за човеци... и би го заместил със собствената си плът.

Сведе глава, затвори очи и въведе ред в мислите си, обузда ги, отклони ги от фантазиите. Истината беше, че дори нямаше да я използва, за да открие Братството, това със сигурност би означавало да подпише смъртната ѝ присъда.

Не, нямаше да я използва като инструмент в тази война. Вече бездруго я бе изложил на прекомерен риск.

Завъртя се рязко на покритата със сняг земя със жената, застанала зад гърба му. Това, че войниците тръгнаха с Избраницата, вместо да се бият с него, беше логично. Жена като нея представляваше нещо изключително ценно и те вероятно бяха повикали сериозно подкрепление за пътуването до мястото, на което отиваха.

Интересно, че онази, която избраха да остане, също беше жена. Сигурно бяха предположили, че той ще ги последва.

— Долавям присъствието ти ясно като деня, жено — извика.

За нейна чест, тя пристъпи в светлината, хвърляна от една от сградите. С късата си коса и масивното мощно тяло, облечено в кожени дрехи, тя определено беше жена боец.

Е, не беше ли това нощта на изненадите — ако имаше нещо общо с Братството, той допускаше, че е доста опасна, така че сигурно щеше да е забавно.

Но когато се изправи срещу него, тя не извади оръжие. Нямаше спор, че беше подготвена за всичко, стойката ѝ даваше да се разбере, че е готова да стори каквото се налага. Но не беше нападателна.

Кор присви очи.

— Твърде изискана си, че да се биеш ли?

— Не си присъден на мен.

— А на кого тогава? — Когато тя не отговори, стана ясно, че се играе някаква игричка. Въпросът беше каква. — Нямах ли какво да кажеш, жено?

Той направи крачка към нея. И после още една. Просто за да провери докъде се простират границите. Тя, разбира се, не отстъпи, а вместо това бавно откопча ципа на якето си, сякаш беше готова да извади пистолета си.

Окъпана от светлината, с падащите около нея снежинки и крака, здраво стъпили на меката бяла покривка, облечената ѝ в черно фигура представляваше впечатляваща картина. За жалост обаче той не беше привлечен от нея. Може би жена с присъщата на нея суровост би се чувствала по-добре пред лицето на... пред лицето му, каквото беше.

— Струваш ми се доста агресивна, жено.

— Ако ме принудиш да те убия, ще го направя.

— О! Ами добре, ще го имам предвид. Кажи ми, въртиш се наоколо заради удоволствието от моята компания ли?

— Едва ли ще е особено удоволствие.

— В това си права. Не се славя със социалните си умения.

Следеше го. Това беше причината да е тук. Всъщност още в началото на нощта му се стори, че по петите му върви някаква сянка.

— Боя се, че се налага да си тръгна — произнесе бавно. — Имам чувството обаче, че пътищата ни отново ще се пресекат.

— Можеш да заложиш живота си на това.

Той наклони глава... и изведнъж изчезна. Каквито и да бяха уменията ѝ, не би могла да проследи молекулите му. Никой не беше толкова добър.

Дори неговата Избраница не би могла да го стори и слава на небесата за това. Истината беше, че отдавна в главата му се въртеше мисълта, че тя би могла да го открие, стига да желаете. Кръвта ѝ в него беше като сигнална лампа, която би могла да следва още дълго време.

Но не го беше сторила и нямаше да го стори. Тя не беше част от войната...

Телефонът му звънна точно в мига, когато прие физическа форма на брега на Хъдсън, далече от центъра на града. Извади черния апарат и погледна екрана. Видя снимката на демодирано конте с изписано до

нея нещо, което не можеше да разчете — контактът му в глимерата се опитваше да се свърже с него.

Натисна зеления бутон.

— Колко прекрасно е да те чуя, Елан — промърмори. — Как се чувстваш в тази прекрасна нощ? Така ли? Вярно. Да. По-късно ще те уведомя за мястото, но кажи, че отговорът е да. Ще се срещнем възможно най-скоро.

Идеално, каза си, когато натисна червения бутон. Крилото на отцепниците в глимерата желаше да се срещнат лично. Най-после нещата се раздвижваха.

Крайно време беше.

Впери поглед в реката и даде воля на агресията си, но притокът ѝ не продължи дълго. Мислите му се върнаха към неговата Избраница и ужасеното изражение на лицето ѝ.

Вече знаеше кой е той.

И подобно на всички други жени гледаше на него като на чудовище.

Докато се взе на задната седалка на джипа на Ай Ем, Куин не спираше да се оглежда във всички посоки, в случай че някой ги следеше. Освен това се обади на Ви и Рейдж да следват беемвето просто за всеки случай. Не че им обясни, че се притеснява от бандата на копелетата. Те приеха, че става дума за лесъри, и той ги остави да мислят така.

И Джон не шофираше обратно към имението — нямаше причина да се връщат в базата. Вместо това щяха да се насочат към предградията и да се движат в кръг в райони, пренаселени от хора, та Лейла да има достатъчно време да се възстанови и да се дематериализира обратно в имението.

Куин погледна към нея. Тя се взираше през стъклото до себе си, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха учестено. Но да, да установиш, че си помагала на врага — че вероятно си спасила живота му, — не беше нещо, което лесно може да се приеме.

Той се наклони към нея, положи ръка на крака ѝ и го стисна леко.

— Всичко е наред, сладурче.

Тя не се обърна към него.

— Как можеш да кажеш това?

— Не си знаела.

— Той остана в града. Не ни последва.

Добре беше да се знае.

— Ще ми кажеш, ако това се промени, нали?

— Задължително. — Гласът ѝ звучеше глухо. — На мига.

Куин изруга под нос.

— Лейла, погледни ме. — Когато тя не го стори, той опря показалец в брадичката ѝ. — Хей, нямала си представа кой е той.

Лейла затвори очи, сякаш си пожела да може да върне времето до нощта, в която бе срещнала мъжа, и да оправи всичко.

— Ела насам — заговори той и я придърпа в прегръдките си.

Докато я притискаше към себе си, тялото ѝ беше сковано и когато потърка гърба ѝ, усети огромното напрежение в мускулите ѝ.

— Ами ако кралят ме прогони? — произнесе тя с уста, долепена до гърдите му. — Ами ако Фюри...

— Няма да го направят. Ще проявят разбиране.

Тя потръпна, а той хвърли поглед към Джон в огледалото за обратно виждане, поклати глава и произнесе беззвучно:

— Нека я откараме у дома. Кор остана в града.

Джон повдигна вежда, а после кимна.

В крайна сметка усещането за кръвта не лъжеше, макар че за съжаление, това беше сабя, която режеше и в двете посоки. Добрата новина беше, че онзи мис, с който Ви обгръщаше имението, щеше да попречи на който и да е външен да я открие. Именно по тази причина позволиха на Лейла да нахрани Троу. А и връзката му с нея отслабваше с всяка нощ, макар кръвта ѝ да беше така чиста.

— Нямам нищо свое — отбеляза сухо Лейла. — Дори това, че служа, може да ми бъде отнето.

— Шшт... Няма да се случи такова нещо. Няма да го допусна.

Боже, помоли се това да не беше лъжа. И щеше да е най-добре незабавно да уведомят краля и Примейла. Първата им спирка, след като я оставеха при доктор Джейн, щеше да е кабинетът на Рот. И двамата сигурно щяха да разберат причината за случилото се — била е манипулирана от врага, използвали са я като инструмент и са я накарали да стори нещо, което не би направила по своя воля за нищо на света.

Щеше му се да беше убил Кор, когато имаше тази възможност.

Трийсет минути по-късно Джон отби по страничната алея, водеща до тренировъчния център, а след още десет спря на паркинга пред гаража.

Първият сигнал, че нещо не е наред, дойде, когато Куин излезе от колата. Кожата му настръхна, а кръвта във вените му закипя без конкретна причина. И в следващия момент се радваше на огромна и пулсираща ерекция.

Намръщи се и се озърна, а Джон стори същото, когато отвори вратата и се показва навън.

Имаше... Паркингът кипеше от сексуално напрежение. Какво ставаше, по дяволите?

— Добре, да те отведем при доктор Джейн — заяви Куин и хвана Лейла за лакътя, като внимаваше предната част на панталона му да е прикрита с якето.

— Добре съм. Честна дума.

— Нека и лекарката да го потвърди.

Когато Джон отвори вратата и всички пристъпиха вътре, Куин сякаш се блъсна в стена от хормони и в ума му настъпи истински хаос. Погледна надолу към панталоните си, неспособен да повярва, че е на крачка от оргазъм.

— Някой е в период на нужда — обяви Лейла. — Не мисля, че е добре да влизате.

В далечния край на коридора доктор Джейн изскочи от един от кабинетите за прегледи.

— Трябва да си вървите. Куин и Джон, налага се да се махнете от тук.

— Кой...? — На Куин му се наложи да затвори очи и да успокои дишането си. Членът му се търкаше в ципа при всяко движение и беше на път да експлодира.

Когато го заля следващата вълна, той изгуби способност да говори. Все едно че току-що бе преминал през трансформацията си и се бе озовал заобиколен от голи жени в различни пози, улесняващи достъпа.

— Есен — обясни Джейн, докато тичаше към тях и после бързо ги избути обратно на паркинга. — Лейла, ти добре ли си?

— Напълно.

— Има нужда от преглед — избърбори Куин и се втурна към джипа на *сянката*. — Почти изпадна в несвяст. Лейла, изпрати ми съобщение, когато приключите, чу ли?

Джон също се движеше като плашило — сковано и без каквато и да било координация. Но пък когато в панталоните ти има бухалка за бейзбол, е трудно да се правиш на Фред Астер.

Тежката стоманена врата ги остави отвън и нещата леко се подобриха, а когато вече бяха преминали през всички порти, Куин започна да идва на себе си.

— Исусе... Бутилирай го някак и производителите на виагра излизат от бизнеса.

Зад волана Джон подсвирна в знак на съгласие.

Докато се движеха покрай подножието на планината и приближаваха главния вход на централната сграда, Куин се измъчваше в кожените си панталони. Не беше правил секс от... Ами почти от година, когато прекара известно време насаме с червенокосия в „Желязната маска“. След онзи случай не беше проявявал особен интерес към нещо или някого, към мъж или жена. Вече дори не се събуждаше възбуден.

Майната му, този период на суша продължаваше вече толкова дълго, че беше започнал да се чуди дали просто не е изразходвал полагащата му се бройка оргазми. Ако сметнеше колко такива преживя след преобразяването си, като нищо беше възможно да е точно така.

Но сега място не можеше да си намери на седалката.

До него Джон беше в същото състояние. Не спираше да шава напред-назад в седалката си.

Когато имението най-накрая изплува от обгърналия го *мис*, Куин се побоя от мисълта да влезе вътре. Нямаше нищо дори далечно еротично и привлекателно в идеята да се прибере в стаята си сам, да се потърка един-два пъти и после да възобнови бдението си пред тъмния екран на телевизора.

Нямам нищо свое. Дори това, че служа, може да ми бъде отнето.

Лейла беше напълно права в това отношение. Въпреки че тук всички се държаха гостоприемно с него, в крайна сметка го допускаха, защото служеше като *аструкс нотрум* на Джон.

Също като Лейла и той можеше да бъде отстранен от длъжността си.

А колкото до бъдещето му, със сигурност никога нямаше да се обвърже, защото нямаше намерение да осъди някоя жена на съюз без обич, и никога нямаше да има деца, макар че предвид разноцветните му очи поне това беше нещо добро.

Най-общо казано, предстояха му безброй векове без истински дом, без семейство, без кръвни връзки.

Прекара ръка през косата си и се почуди дали не съществуваше някаква възможност членът му да спадне по магически начин... Знаеше много добре какво имаше предвид Избраницата, когато говореше за празнота.

Хекс имаше нужда от информация. Веднага.

Когато Кор се дематериализира, излезе от радара ѝ в рамките на секунди. Да, тя имаше представа за посоката, но само един кръгъл глупак не би прикрил пътя до убежището си.

Когато го последва, доколкото ѝ беше възможно, се озова някъде на брега на Хъдсън, недалече от собствения си дом. Оттам нататък следата изстиваше, при това не заради ледения северен вятър, духащ покрай реката.

Ритна една снежна пряспа и закрачи наоколо. Върна се обратно в района с театрите. Огледа останалата част от града, като преминаваше от покрив на покрив.

Нищо.

Озова се обратно на покрива на сградата, от която видя Джон и останалите, като не спираше да крачи и псуваше като хамалин. При отсъствието на реални следи беше принудена да се залови за единственото, с което разполагаше — драмата, състояла се на улицата.

Извади телефона си, написа съобщение на Джон и зачака. И чака. И... чака.

Нима бяха попаднали в засада на път за къщи?

Написа ново съобщение. Този път до Куин. И не получи отговор.

Дявол да го вземе, ами ако се беше случило нещо? Само защото Кор даде вид, че напуска града, не означаваше, че не може да е заобиколил и да е препречил пътя на джипа на Ай Ем. А междувременно тя стоеше тук и си гонеше опашката като пълна идиотка.

Почти изпаднала в паника, точно се канеше да изпрати ново съобщение, когато Джон ѝ отговори:

Прибрахме се безпроблемно. Съжалявам, бях в клиниката.

Обуздавайки тревогата си, тя пое дълбоко въздух и написа ново съобщение:

Трябва да поговорим за Лейла. Нека дойда в имението.

Беше възможно Куин да не желае да остави Избраницата, предвид състоянието ѝ, и Хекс не искаше на Джон да се налага да води със себе си своя *аструкс нотрум* само за да се срещнат.

Вместо да изчака отговора му, тя се дематериализира преди имението, изкачи стълбите и влезе във вестибюла. Вътрешната врата мигом се отвори. Фриц имаше уморен вид.

— Добър вечер, госпожо.

— Какво не е наред?

Икономът се поклони и отстъпи назад.

— Кого идвате да видите?

Имаше времена, когато такъв въпрос изобщо не би стоял.

— Джон. Той в клиниката ли е?

— О... не. Не, определено не е там. На горния етаж е.

Хекс се намръщи.

— Някакъв проблем ли има?

— О, не. Моля, влезте, госпожо.

Не на нея тези. Пресече на бегом мозаечния под с ябълковото дърво и изкачи стълбите по две наведнъж. Когато стигна до втория етаж, се поколеба. Дори навън в коридора успяваше да долови смесена миризма на секс, което означаваше, че с това се занимават поне няколко души.

Не я ли накара това да желае да повърне?

Докато приближаваше вратата на Джон, се подготви за случващото се от другата ѝ страна. Лейла беше обучавана в изкуството на ерос, а Куин отдавна бе навит на всичко. Може би раздялата им бе тласнала спътника ѝ в обятията на други.

С примряло сърце тя почувка силно на вратата.

— Джон? Аз съм.

Затвори очи и си представи как голите тела на намиращите се вътре замръзват наред движението, как всички започват да се озъртат, а Джон се втурва да намери нещо, с което да се покрие. Не разчиташе ничия решетка, беше твърде разтърсена, за да го направи. Нито разграничаваше миризмите. Достатъчно трудно ѝ беше да се задържи на крака, защото знаеше, че поне един от ароматите принадлежи на Джон.

— Знам, че си вътре.

Вместо вратата да се отвори, тя получи съобщение на телефона си.

Съжалявам. Зает съм. Може ли да те потърся по-късно?

А, не, майната му на всичко!

Хекс сграбчи топката на вратата, завъртя я с такава сила, че едва не я счупи и освободи пътя си.

Мили боже.

Джон беше сам на леглото, лежеше върху усуканите чаршафи, а голото му тяло лъщеше на светлината, идваща от банята. Едната ръка беше между краката му, огромната му длан обгръщаше възбудата му... а другата беше стиснала таблата на леглото за опора, докато той се трудеше върху себе си. Зъбите му бяха оголени, а мускулите на раменете и шията бяха изпъкнали от напрежението.

Дявол да го вземе. По долната част на корема му личаха следите от предишни оргазми, но въпреки това той явно продължаваше да копнее за облекчение.

Трескавият му поглед срещна нейния и ръката му спря да се движи.

— *Върви си* — оформи с устни. — *Моля те...*

Хекс бързо пристъпи вътре и затвори вратата. Това не беше нещо, което се налагаше да виждат останалите.

— *Моля те* — настоя той.

О, да, моля, помисли си тя, когато собственото ѝ тяло започна да реагира, а кръвта ѝ закипя.

Прескочи намачканите и захвърлени дрехи, с които го беше видяла облечен в района на театрите, като си мислеше колко много ѝ липсваше плътската страна на отношенията им. Тя като че беше извадена от сметките през тези няколко дълги месеца и за Хекс определено би било далеч по-добре да си тръгне, да го остави на заниманията му и да се срещнат по-късно.

Но боже, така ѝ липсваше да е негова жена.

— *Не мога да спра* — произнесе беззвучно той. — *Есен е в периода си на нужда. Приблизих се прекалено.*

О! Това обясняваше всичко. Само че...

— Майка ми добре ли е?

— *При Джейн е. Да, добре е.*

Боже, горката жена. Да ѝ се наложи да преживее тези страдания още веднъж след всичко, струпало се на главата ѝ. Но поне Джейн щеше да облекчи мъките ѝ. Ако се приемеше, че Тор не е...

Добре, това дори нямаше да го обмисля.

— Хекс, трябва... да си вървиш...

— Ами ако не искам?

При тези нейни думи тялото му се разтресе необуздано, все едно тя вече го докосваше, и той стигна докрай. Е, не беше ли това недвусмислен отговор: той също я желаше.

Хекс се приближи към ръба на леглото, протегна се и плъзна върховете на пръстите си по тръпнещото му бедро.

Наведе се, отмести ръката му и го пое в устата си, засмука го, доведе го до истинско освобождаване, докато той се мятеше сред чаршафите. И веднага щом приключи, или поне с този оргазъм, той остана неподвижен само за част от секундата, преди да се изправи до седнало положение и да посегне към нея.

Тя му се отдаде с лекота, целуна го, докато той я придърпваше върху масивното си тяло. Ръцете му, тези големи и така познати ръце обходиха всеки сантиметър от нея... докато не се спряха на дупето ѝ и я придърпаха нагоре, за да може той да намести лицето си върху гърдите ѝ. С едно бързо движение разкъса тениската ѝ със зъби и впи устни в зърното ѝ, засмукваше и плъзгаше език по него, а тя му помогна, като съблече якето си, свали оръжията и...

Джон я метна по гръб и изръмжа беззвучно към кожените ѝ панталони.

Нещата не свършиха добре за тях — което, като се имаше предвид колко твърда беше кожата им, говореше много за характера на събличането. Поне беше наясно да не закача шиповете ѝ.

Когато бяха готови, той рязко навлезе в нея, а това парещо разтягане беше достатъчно да я запрати към спирац дъха оргазъм. Той бързо се присъедини към нея и телата им се задвижиха в синхрон, докато тя не изкрещя. Той обаче продължи да я обладава, а безмилостните тласъци ѝ даваха точно онова, от което се нуждаеше.

Тя оголи кучешките си зъби и изчака, докато той не спря за миг, и ги впи в него. Захапа го силно, избута го и го принуди да се просне по гръб на леглото, та да може да го прекрачи. Докато притискаше раменете му и поглъщаше от кръвта му, тя отново задвижи ханша си.

Джон капитулира напълно. Ръцете му останаха отпуснати от двете му страни, предаваше ѝ силите си, а тялото му ѝ принадлежеше да го използва, докато не го изцедеше както чрез пробождането на шията му, така и чрез намиращото се между бедрата му.

През цялото време очите му останаха приковани в лицето ѝ, а любовта, излъчваща се от тях, беше така силна, като че бяха две сини слънца, обливащи я с топлина. Как изобщо бе могла да живее без него?

Временно освободи шията му и зарови лицето си в рамото му, за да преживее поредния оргазъм, който така силно я разтърси, че не можеше да запази контакта с вената му. Но знаеше, че тя ѝ принадлежи, когато и да я пожелаеше.

Боже, животът беше нещо сложно. Но истината беше проста.

Той беше нейният дом.

Тук ѝ беше мястото.

Преобърна се на една страна, като го насърчи да я последва, а той го стори с лекотата на течаща вода, на пламтящ огън. Беше неин ред да го нахрани и ако се съдеше по начина, по който се взираше в шията ѝ, той беше на същото мнение.

— Нека първо затворя раните ти — каза тя и се насочи към пробожданията на шията му.

Той хвана китката ѝ и я спря, клатейки глава.

— *Не. Искам да кървя за теб.*

Хекс затвори очи, а гърлото ѝ се стегна.

Беше трудно да се прецени докъде щеше да ги отведе всичко това, защото поначало тя никога не бе очаквала тази раздяла. Но беше така прекрасно да си е у дома... дори и само за кратък престой.

Минаха часове, нощта свърши и дойде зората; слънцето се показва над хоризонта и пое към най-високата си точка, като обля побелелите от сняг планински върхове със светлина.

Есен беше в пълно неведение за всичко това. Беше ѝ все едно дали се намира долу в клиниката, или горе в къщата... или пък навън на снега.

Всъщност спокойно можеше да е изложена и на директна слънчева светлина.

Гореше.

Бушуващият огън в утробата ѝ напомняше за раждането на Хексания, агонията достигаше до висини, които я караха да се чуди дали смъртта не беше пристигнала за нея, а после се смекчаваше достатъчно, та да си поеме въздух и да се подготви за следващата ѝ връхна точка. И също както при раждането съществуваше неумолима цикличност, моментите на облекчение се раздалечаваха все повече, а болката от потребността изпълваше тялото ѝ и завладяваше всяко нейно движение, всяко издихание, всяка мисъл.

Преди не беше така. В миналото, когато беше със симпата, нуждата ѝ не беше и наполовина толкова силна... Нито наполовина толкова продължителна...

След часовете на мъчение, колкото и да бяха те, вече не ѝ останаха нито сълзи, нито стенания, дори не можеше да потръпне. Просто лежеше сковано, едва поемаше въздух, а пулсът ѝ беше забавен. Очите ѝ оставаха затворени, докато тялото ѝ продължаваше да бъде разяждано отвътре.

Беше ѝ трудно да определи точно кога настъпи кулминацията, но постепенно пулсирането между краката ѝ и огънят в утробата ѝ започнаха да стихват, а пристъпите на нужда бяха заместени от постоянна болка в ставите и мускулите заради цялото напрежение, на което ги подложи.

Когато най-накрая успя да вдигне глава, шията ѝ изпука силно и тя изстена, защото лицето ѝ се блъсна в нещо като стена. Намръщи се в опит да се ориентира... А, лежеше в долната част на леглото, притисната към таблата му.

За кратко положи глава обратно долу. Сега, когато температурата ѝ започна да спада, тя почувства хлад и заопипва около себе си за чаршаф, одеяло или друга завивка. Нямаше нищо — всичко беше изхвърлено на пода. Беше гола върху матрака. Очевидно бе избутала всичко, дори долния чаршаф.

Събра малкото сили, с които разполагаше, и направи опит да изтласка тялото си нагоре и да вдигне глава. Постигна слаб напредък. Като че някакъв вид лепило я държеше на мястото ѝ.

Най-накрая се изправи.

Придвижването до банята беше трудно и опасно като катеренето по планински склон, но пък с каква радост се добра до душа и го пусна. Топлата вода потече обилно, а тя седна долу на плочките, сви

колене, придърпа ги пред гърдите си и ги обгърна с ръце. Положи глава на една страна, а нежната струя отми солта от сълзите и потта ѝ.

Малко след това затрепери неудържимо.

— Есен? — прозвуча гласът на доктор Джейн от съседното помещение.

Тракащите зъби ѝ попречиха да отговори, но шумът от душа казваше достатъчно. Лекарката се появи на прага, а после влезе в банята, дръпна завесата и коленичи, докато не се озоваха очи в очи.

— Как се чувстваш?

На Есен ѝ се наложи да прикрие лицето си, защото изведнъж заплака. Беше трудно да се определи дали избликът ѝ се дължеше на факта, че периодът ѝ на нужда най-сетне е свършил, или защото беше така уморена, че всичките ѝ задръжки бяха паднали... или защото последното, което помнеше, преди всичко да се превърне в едно неясно петно, беше как Тор забива онези спринцовки в бедрата си и се свлича на пода.

— Есен, чуваш ли ме?

— Да — отвърна тя пресипнало.

— Искам да те отведа обратно в леглото, ако си свършила с душа. Тук е доста топло, а се притеснявам за кръвното ти налягане.

— С-с-студено ми е.

— Тръпките се дължат на треската. Ще спра водата, става ли?

Тя кимна, защото нямаше какво друго да стори.

Когато топлият дъжд спря да се лее отгоре ѝ, тръпките под кожата ѝ се усилиха и по тялото ѝ пробяга мраз. Скоро обаче върху раменете ѝ беше разстлано меко одеяло.

— Можеш ли да стоиш права?

Есен кимна отново, а Джейн ѝ помогна да стане, облече я в светла нощница и я придружи до леглото, което като с вълшебна пръчка беше застлано с чисти чаршафи и одеяло. Просна се върху него, чувствайки единствено сълзите си, процеждащи се от тъгълчетата на очите ѝ — безкраен горещ поток, който се стичаше по хладното ѝ лице.

— Шшт, всичко е наред — промълви лечителката и приседна на ръба на леглото. — Добре си. Всичко свърши.

Тя нежно отметна влажната коса от лицето ѝ. По-скоро тонът на доктор Джейн, отколкото изричаните от нея думи, ѝ помогна.

А после до устата ѝ беше приближена сламка, стърчаща от метална кутийка. Една глътка от студената сладка напитка накара Есен да изпадне в пълен екстаз.

— О... Скрайб Върджин... Какво е това?

— Джинджифилова лимонада. И няма нужда да благодариш. Хей, не пий прекалено бързо.

След като изгълта цялото съдържание на кутийката, Есен се отпусна назад, а на ръката ѝ беше поставен маншет, който бе напумпан с въздух, а после изпуснат. След това на няколко места по гърдите ѝ беше притиснат студен диск. След което очите ѝ бяха прегледани с насочена към тях светлина.

— Може ли да получа още малко джинджифилова лимонада, моля? — попита.

— Желанията ти са заповед за мен.

Лечителката стори дори нещо по-добро. Върна се не само с още една студена кутийка със сламка, но и с пакет солени бисквити, които нямаха никакъв вкус и представляваха истинска благодат за стомаха ѝ.

Дъвчеше бързо, когато осъзна, че лечителката е седнала на един стол и не казва абсолютно нищо.

Есен спря да се храни.

— Нямах ли други пациенти?

— Само една, но тя беше добре още като пристигна.

— О! — Есен взе нова бисквита. — Как се казват тези?

— Крекери. От всички лекарства, които изписвам, понякога тези са най-доброто.

— Прекрасни са. — Есен постави ронливото квадратче в устата си и го сдъвка. Продължиха да стоят смълчани и накрая тя промълви: — Искаш да знаеш защо отказах лекарствата.

— Не е моя работа. Но мисля, че трябва да говориш с някого за това.

— Имаш предвид професионалист?

— Да.

— Няма нищо лошо да оставиш природата да стори нужното. — Есен вдигна поглед. — Но аз те умолявах да не го викаш. Казах ти да не му се обаждаш.

— Нямах избор.

От очите ѝ напиреха сълзи, но тя ги спря.

— Не исках да ме вижда така. Уелси...

— Какво за нея?

Есен рязко обърна глава и изсипа малко от напитката върху ръката си. На прага огромната тъмна фигура на Тормент запълваше рамката на вратата.

Доктор Джейн се изправи.

— Ще отида да проверя как е Лейла. Жизнените ти показатели са добри, така че като се върна, ще ти донеса истинска храна.

И после останаха сами.

Той не се приближи до леглото, а остана до вратата и се облегна на стената. Със смръщените си вежди и ръце, скръстени пред гърдите, той изглеждаше едновременно резервиран и гневен.

— За какво беше всичко това? — произнесе остро.

Есен остави настрана бисквитите и кутийката с напитката, а после се зае старателно да сгъва и разгъва края на одеялото.

— Зададох ти въпрос.

Есен прочисти гърло.

— Казах на доктор Джейн да не те вика...

— Мислеше си, че ако страдаш, ще дойда и ще ти помогна, нали?

— Ни най-малко.

— Сигурна ли си? Какво си въобразяваше, че ще стори Джейн, като откажеш да вземеш лекарствата?

— Ако не ми вярваш, попитай нея. Специално ѝ поръчах да не ти се обажда. Знаех, че това би било твърде много за теб. И как иначе, след като...

— Не е свързано с моята шелан. Няма нищо общо с нея.

— Не съм толкова сигурна...

— Вярвай ми.

След това той не каза нищо повече. Просто стоеше на мястото си, тялото му беше напрегнато, а суровият му поглед беше вперен в нея, като че никога преди не я бе виждал.

— За какво мислиш? — попита го тихо.

Той поклати глава.

— Едва ли ще искаш да узнаеш.

— Искам.

— Струва ми се, че през всичките тези месеци съм се залъгвал.

Есен почувства, че треската от преди малко се завръща, и знаеше, че причината вече не се крие в температурния дисбаланс на организма ѝ. Вече не.

— Как така?

— Сега не е моментът за това.

Тор се обърна да си върви и тя имаше съвсем ясното усещане, че вече никога няма да го види.

— Тор — извика го дрезгаво. — Нямах никакви манипулации от моя страна. Трябва да ми повярваш. Не желаех да ми предоставяш услугите си. Никога не бих те подложила на това.

След миг той хвърли поглед през рамо, а погледът му беше напълно празен.

— Знаеш ли какво? Майната му на всичко това. Донякъде дори е по-лошо, че не си ме искала тук с теб. Защото другото обяснение е, че си душевноболна.

— Моля? — Есен се намръщи. — Напълно с разсъдъка си съм.

— Не, не си. Ако беше така, нямаше да избереш да преживееш такова нещо.

— Просто не желаех лекарствата. Заключениеето ти е крайно...

— О, така ли? Тогава се подготви, защото следващото ми заключение ще ти допадне още по-малко. Започвам да мисля, че си с мен, за да се самонаказваш.

Тя потръпна така рязко, че шията ѝ отново изпука.

— Със сигурност не правя такова нещо.

— Какъв по-добър начин да се потопиш в страдание от това, да бъдеш с мъж, който обича друга?

— Не по тази причина съм с теб.

— И защо си толкова сигурна, Есен? По свой избор живееш като мъченица от векове. Била си слугиня, камериерка, перачка и спиш с мен от няколко месеца, което отново ме отвежда до идеята за клиничната ти лудост.

— Как смееш да осъждаш личните ми подбуди — процеди тя. — Нямах представа какво мисля или чувствам.

— Глупости. Влюбена си в мен. — Той се обърна, за да се озове лице в лице с нея и вдигна длан, за да предотврати коментарите ѝ. — Не си прави труда да отричаш. Казваш ми го всеки ден в съня си. Така че нека обобщим. Очевидно ти попада да се самонаказваш. И си

пределно наясно, че единствената причина, поради която съм с теб, е да измъкна Уелси от *Междувремето*. Така че не отговарям ли идеално на модела, който си избрала?

— Махай се! — кресна му тя. — Изчезвай от тук!

— Какво? Не искаш да остана, та да страдаш още малко?

— Копеле.

— В това си права. Аз те използвах, но единствената, извлякла облага, си ти... Бог е свидетел, че мен това не ме доведе доникъде. Добрата новина е, че всичко това — той направи жест, сочейки двамата им, — ще ти даде чудесно извинение да се тормозиш още повече. О, не си прави труда да отричаш. Случилото се с онзи симпат е било по твоя вина. Случилото се с мен е по твоя вина. Всички злини на света са по твоя вина, защото ти обичаш да си жертва, когато...

— Махай се от тук! — изкрещя тя.

— ... не се налага да си такава.

Тя метна по него първото нещо, до което се докопа — кутийката безалкохолно. Но рефлексите му бяха така добри, че той просто я улови в огромната си длан... И после я отнесе обратно върху масата на колелца.

— Няма да е зле да приемеш факта, че си мазохистка. — Той постави кутийката с преднамерено внимание, като че я предизвикваше да я метне отново по него. — И в последно време избра мен за целите си. Случващото се между нас... не ми влияе добре. Не влияе добре и на теб. Но е всичко, което някога ще имаме. — Той изруга тихо. — Виж, съжалявам, Есен. Наистина съжалявам за цялата тази история... Трябваше да прекратя всичко това преди много време, дълго преди да стигне толкова далече. И всичко, което мога да сторя, за да оправя нещата, е да сложа край на мига. — Той поклати глава, а погледът му посърна още повече. — Някога играх роля в твоето самоунищожение и помня твърде ясно мазолите, които се появиха на ръцете ми, след като изкопах гроба ти. Няма да го правя отново. Не мога. Винаги ще имаш съчувствието ми заради всичко преживяно от теб, но имам собствени проблеми, с които да се справям.

Той замълча, а тя обгърна тялото си с ръце.

— И всичко това, защото не пожелах да бъда упоена? — произнесе шепнешком.

— Не става дума само за периода ти на нужда. Знаеш, че не е само това. Ако бях на твое място, бих послушал съвета на доктор Джейн и бих поговорил с някого. Може би... — Той вдигна рамене. — Не знам. Вече нищо не знам. Единственото, в което съм сигурен, е, че не можем да продължаваме така. Това не ни води доникъде.

— Ти чувстваш нещо към мен — заяви Есен и вирна брадичка. — Знам, че не е обич, но чувстваш...

— Чувствам съжаление. Това е, което чувствам. Защото ти си просто една жертва. Не си нищо повече от жертва, която обича да страда. Дори да можех да се влюбя, у теб няма нищо, което истински да ме привлече. Ти си просто призрак, който всъщност не е тук... дори в по-голяма степен и от мен. И в нашия случай две злини не правят едно добро.

След тези думи той се обърна и си тръгна, като я остави замаяна от болката и загубата, остави я да си блъска главата с изкривената му представа за миналото, настоящето и бъдещето ѝ.

Вратата се затвори зад него, без да издаде и звук.

Когато Тор се озова навън, в коридора, беше като побъркан, на ръба на жесток срыв. Мили боже, трябваше да се махне от тук, да се отдалечи от нея. И само като си помислеше, че нарече нея невменяема.

В момента той беше ненормалният.

Вдигна поглед и видя Ласитър пред себе си.

— Не сега...

Ангелът замахна и го фрасна с такава сила, че му се привидяха не само звезди, ами цяла галактика.

Блъсна се в бетонната стена зад гърба си, а ангелът го сграбчи за предницата на ризата и го запрати обратно назад, от което зъбите му се разтракаха. Когато зрението му най-накрая се проясни, лицето с пиърсинги пред него приличаше на маска на демон, чертите му бяха изкривени от неимоверно силен гняв.

— Ти си пълен загубеняк — кресна Ласитър. — Истински долен загубеняк.

Тор се наведе настрани и изплю малко кръв.

— Мори или Елън от телевизията те научиха да определяш характеристиките на околните?

В лицето му беше тикнат дълъг пръст.

— Чуй ме много внимателно, защото ще го кажа само веднъж.

— Не предпочиташ ли да ме удариш отново? Знам, че това повече ще го разбере...

Ласитър отново го запрати към стената.

— Млъквай. И ме чуй. Ти печелиш.

— Моля?

— Получи, каквото желаете. Уелси е осъдена за вечността...

— Какви ги приказваш...

Третият удар го накара да млъкне.

— Свърши се. Готово. — Ласитър посочи към затворената врата на стаята на Есен. — Провали шанса си, като се отнесе така жестоко към нея.

Тор изгуби контрол над себе си, емоциите му експлодираха.

— Нямах представа за какво говориш. Нищо не ти е ясно. Не знаеш нищо нито за мен, нито за нея, нито в какво се състои работата ти. Какво постигна тук в рамките на последната година? Нищо! Седеше на задника си и гледаше токшоута, докато моята Уелси бавно чезнеше. Не струваш нищо.

— Така ли? Добре, а ти си толкова гениален. — Ласитър го пусна и отстъпи назад. — Отказвам се.

— Не можеш да се откажеш.

Ласитър му показва среден пръст.

— Току-що го направих.

Ангелът се обърна и пое по коридора.

— Отказваш се! Това е прекрасно. Просто прекрасно! Само доказва колко си верен на същността си, себичен кучи син.

Всичко, което получи, беше нов среден пръст, показан през рамо.

Тор изруга и понечи да го последва, но после се спря. Завъртя се и замахна, блъсна бетона с такава сила, че почувства как се чупят кокалчетата му. А пулсиращата болка в дланта му дори не се доближаваше до агонията в гръдния му кош.

Беше напълно съсипан, външно и вътрешно.

Тръгна обратно на посоката, в която изчезна ангелът, и се озова пред тежката стоманена врата, извеждаща на паркинга. Без да има представа какво прави или къде отива, той я отвори със замах и излезе на студа навън, зави надясно и пое към рампата, като отмина празните, разграфени с жълта боя паркоместа.

Приближи се до стената най-отзад, седна на студения твърд асфалт и облегна гръб на влажния бетон.

Дишаше учестено и имаше чувството, че се намира в тропиците — вероятно остатъчни симптоми от потребността на тялото му. Въпреки че изпадна в несвяст заради медикаментите, беше се изложил на твърде продължителен контакт с нея и тестисите го боляха, все едно се намираха в менгеме, членът му продължаваше да е твърд, а ставите му бяха сковани въпреки действието на морфина.

Стиснал зъби, седеше сам и се взираше напред в мрака. Това беше единственото безопасно място за него в този момент.

И вероятно това щеше да остане така за известно време.

Когато Лейла чу крясъците, подаде глава от физкултурния салон, за да види кой вика, и мигом се прибра обратно вътре. Тор и Ласитър имаха кавга, а това не беше нещо, в което желаете да се намесва.

Имаше си свои собствени проблеми.

Въпреки периода на нужда на Есен остана в клиниката за през нощта, тъй като скоро бе ходила в Светилището, така че нямаше причина да се тревожи за цикъла си. По-важното обаче беше, че нямаше къде другаде да отиде. Без съмнение в момента Куин и Джон разговаряха с краля и Примейла в къщата и скоро щеше да бъде призована да научи участието си.

Изправена пред възможно изгнание или още по-лошо — смърт, задето бе помогнала на врага, тя от часове крачеше из спортната зала, чийто под бе с цвят на пчелен мед, минаваше покрай пейките, входа към помещението за възстановяване и вратите към коридора, а после се връщаше обратно.

Тревогата ѝ се натрупваше като конец на макара, а усуканите нишки сякаш се протягаха да обвият гърлото ѝ и се спускаха надолу към стомаха ѝ.

Мислеше непрестанно за Кор и втория в командването. Беше използвана и от двамата им, но най-вече от втория. Кор нямаше желание да пие от кръвта ѝ. Бореше се срещу това и когато тя най-накрая го убеди, в очите му се четеше съжаление, защото е знаел точно в каква позиция я поставя. Докато другият войник не бе показал никакво колебание.

Да, тя обвиняваше именно втория в командването. Всичко, струпало се на главата ѝ, беше негово дело. Може би щеше да се превърне в призрак и да го преследва до края на нощите му... Ако, разбира се, бъдеше осъдена на смърт. А ако не се случеше така, какво щеше да прави? Със сигурност щяха да я освободят от задълженията ѝ тук, както и от статуса ѝ на Избраница. Къде щеше да отиде? Не притежаваше нищо свое, нищо, което да не ѝ е било дадено по волята на краля или Примейла.

Продължавайки обиколката си, тя отново се замисли за пустотата на живота си и се питаше на каква цел ще служи в бъдеще.

Вратата в другия край се отвори и тя застина.

Всичките четирима бяха дошли за нея: кралят, Примейлът, Куин и Джон Матю.

Изправи гръб и прекоси физкултурния салон, като не откъсваше поглед от тях. Когато се приближи достатъчно, направи реверанс чак до пода и не чака да я заговорят първи. Добрите маниери бяха последният ѝ проблем.

— Господарю, готова съм да поема пълната отговорност...

— Изправи се, Избранице. — Нечия ръка се появи пред лицето ѝ.
— Изправи се и се успокой.

Лейла въздъхна и погледна нагоре, усмивката на краля беше добродушна и той не изчака отговора ѝ. Наведе се, хвана дланта ѝ и ѝ помогна да се изправи от смирената си поза. А когато погледна към Примейла, очите му бяха изключително мили. Тя поклати глава и се обърна към Рот.

— Господарю, храних врага ви...

— В този момент знаеше ли кой е той?

— Не, но...

— Беше ли убедена, че помагаш на пострадал войник?

— Ами да, но...

— Потърси ли го отново?

— Определено не, но...

— Уведоми ли Куин и Джон къде се намира той, когато напускахте града миналата нощ?

— Да, но...

— Тогава стига с това „но“. — Кралят отново се усмихна и въпреки слепотата си намери с длан лицето ѝ и я погали леко. — Имаш голямо сърце и те са го знаели. Злоупотребили са с доверието ти и са те използвали.

Фюри кимна.

— Пона начало трябваше да ти обясня кого храниш, но войната е объркано и отвратително нещо. Не желаех да бъдеш въвлечена. Изобщо не ми хрумна, че Троу ще те потърси, но няма защо да съм изненадан. Тази шайка копелета са безскрупулни до крайност.

Тя вдигна ръка към устата си и се опита да потисне риданието си.

— Толкова съжалявам... Кълна се и пред двама ви, че нямах представа...

Фюри пристъпи напред и я придърпа към себе си.

— Всичко е наред. Не искам повече да мислиш за това.

Тя обърна глава и я положи на масивните му гърди с ясното съзнание, че това не беше възможно. Неволно или не, беше предала единственото семейство, което имаше, и това не беше нещо, от което можеше да се отърси просто така, дори глупостта ѝ да бъдеше простена. Последните напрегнати часове, когато съдбата ѝ не беше известна и самотата ѝ се разкри в пълната си сила, също нямаше да бъдат заличени.

— Моля те за едно-единствено нещо — заговори Рот. — Ако отново се свържат с теб, уведоми ни незабавно.

Тя се освободи от прегръдката на Фюри и имаше дързостта да посегне към ръката на краля, с която той обикновено държеше кинжала си. Рот като че ли разбра намеренията ѝ и ѝ подаде с готовност ръката си, а големият черен диамант на пръста му проблесна.

Тя склони глава, положи устни върху символа на монархията и произнесе на Древния език:

— Кълна се във всичко, което притежавам и което представлявам.

Докато даваше думата си на краля пред Примейла и пред двама други свидетели, в съзнанието ѝ изплува образът на Кор. Помнеше всяка подробност от лицето и тялото на воина.

Най-неочаквано я обля топлина. Това обаче нямаше никакво значение. Тялото ѝ можеше да се държи като предател; но сърцето и душата ѝ не.

Изправи се и погледна краля.

— Нека ви помогна да го откриете — чу се да произнася. — Кръвта ми е във вените му. Мога...

— Категорично не. И дума да не става — намеси се Куин.

Тя не му обърна внимание.

— Нека докажа верността си.

Рот поклати глава.

— Не се налага. Ти си достойна жена и няма да излагаме живота ти на опасност.

— Съгласен съм — заяви Примейлът. — Ние ще се справим с тези бойци. Няма за какво да се тревожиш. А сега искам да се погрижиш за себе си. Изглеждаш изтощена и сигурно си прегладняла. Върви да се нахраниш и да поспиш в имението.

Рот кимна.

— Съжалявам, че толкова се забавихме. С Бет бяхме в Манхатън да се поразсеем. Прибрахме се преди малко.

Лейла кимна и се съгласи с всичко казано, но само защото изведнъж се почувства твърде изнемощяла, че да стои на крака. За щастие, кралят и Примейлът си тръгнаха бързо, а после Куин и Джон я отведоха в имението, настаниха я до плота в кухнята и отвориха хладилника и килера.

Беше много мило от тяхна страна, че искаха да се погрижат за нея, особено като се имаше предвид, че не умееха дори да сварят яйце. Мисълта за храна обаче накара стомаха ѝ да се преобърне и ѝ се догади.

— Не, моля ви — каза тя и отказа останалото от Първото хранене, махайки с ръка. — О, най-скъпа Скрайб Върджин... Не.

Те си сервираха в чиниите пуешко, картофено пюре и някакво ястие с броколи, а тя се помъчи да не гледа или подушва нищо.

— Какво има? — попита Куин и се намести на бар стола до нейния.

— Не знам. — Трябваше да изпитва облекчение, че кралят и Фюри се отнесоха така снизходително към нейното прегрешение. Ала вместо това се чувстваше по-тревожна от всякога. — Не ми се струва редно да... Искам да помогна. Искам да компенсирам грешката си. Аз...

От мястото си до микровълновата фурна Джон започна да изписва нещо, но каквото и да беше, Куин поклати глава и отказа да преведе.

— Какво казва той? — настоя Лейла. Когато не получи отговор, положи длан върху ръката му. — Какво казва той, Куин?

— Нищо. Джон не казва абсолютно нищо.

Джон не остана доволен от начина, по който беше отрязан, но не започна да спори, а само приготви втора чиния, без съмнение за Хекс. След като се извини и отиде да занесе храната на своята шелан, тишината в кухнята беше нарушавана единствено от потракването на приборите на Куин върху чинията му.

Не мина много, преди да ѝ се прииска да изскочи от собствената си кожа и да се разкрещи, и тя отново закрачи наоколо.

— Наистина трябва да си починеш — промърмори Куин.

— Не мога да си намеря място.

— Пробвай да хапнеш нещо.

— Най-скъпа Скрайб Върджин, не. Стомахът ми не може да понесе нищо. И тук е толкова горещо.

Куин се намръщи.

— Не, не е.

Лейла само продължи да крачи все по-бързо и по-бързо и предположи, че просто се мъчи да се отърве от образа на Кор. Как поглежда към нея. Как поема от кръвта ѝ. Огромното тяло на Кор... Масивното му тяло на боец, което лежи пред нея, и той очевидно е възбуден заради вкуса на кръвта ѝ...

— За какво мислиш, по дяволите? — попита мрачно Куин.

Тя се закова на място.

— За нищо. Абсолютно нищо.

Куин се размърда на стола си и после изведнъж бутна настрана наполовина пълната си чиния.

— По-добре да те оставя сам — отбеляза тя.

— Не, всичко е наред. Явно и аз съм малко раздразнителен.

Той стана от мястото си, а очите ѝ се плъзнаха надолу по тялото му и се разшириха. Той беше... възбуден.

Също като нея.

Очевидно последици от периода на нужда на Есен.

Топлата вълна я заля с такава сила, че тя едва успя да се вкопчи в покрития с гранит кухненски плот, за да се задържи права, и не можа да отговори на Куин, когато го чу да крещи името ѝ някъде отдалече.

Потребността превзе тялото ѝ, стисна утробата ѝ в юмрук и я накара да се превие надве от мощта ѝ.

— О... Най-скъпа Скрайб Върджин... — Между краката ѝ женствеността ѝ се разтвори, но това нямаше нищо общо с Кор или Куин, или друга външна сила. Възбудата дойде отвътре. Периодът ѝ на нужда...

Не са били достатъчни. Посещенията ѝ в Светилището не са били достатъчни, за да я предпазят от влиянието на Есен.

Следващият пристъп заплаши да я повали на колене, но Куин се озова до нея и я улови, преди да се е строполяла на твърдите плочки. Докато я държеше, тя осъзна, че не ѝ оставаше още дълго да

разсъждава разумно. И решението, което изникна в ума ѝ, беше свършено нередно, но тя бе напълно уверена в него.

— Обслужи ме — промълви, прекъсвайки каквото и да се опитваше да ѝ каже той. — Знам, че не ме обичаш, и съм наясно, че след това няма да останем заедно, но ми помогни да имам нещо мое. И ти да имаш нещо свое.

Цялата кръв се отдръпна от лицето му и разноцветните му очи се ококориха, а тя продължи да бърбри, без да си поема въздух.

— И двамата нямаме истински семейства. И двамата сме сами. Обслужи ме... Обслужи ме и нека променим всичко това. Така и двамата ще имаме бъдеще, което поне частично ще ни принадлежи... Обслужи ме, Куин... Умолявам те... Обслужи ме...

Куин беше напълно убеден, че се намира в паралелна вселена. Защото нямаше начин Лейла да е влязла в периода си на нужда... и да се обръща към него за подкрепа.

Не.

Това беше само огледален образ на реалния свят — свят, в който биологично чистите индивиди се събират, та да създават биологично чисто и съответно по-качествено поколение.

— Обслужи ме и ще дам на двама ни нещо, което да ни принадлежи. — Хормоните ѝ се разбушуваха и накараха гласа ѝ да пресекне. Но скоро той се върна и тя продължи да изрича все същите думи. — Обслужи ме...

Куин започна да диша тежко и не беше сигурен дали причината беше жаждата му за секс, или замайването. Чувстваше се така, все едно беше увиснал над бездна.

Отговорът, разбира се, беше не. Категорично не, никога нямаше да има деца и със сигурност не от жена, в която не беше влюбен, определено не и от девствена Избраница.

Не.

Не...

По дяволите, не. Да гореше в ада, не...

— Куин — изстена тя. — Ти си единствената ми надежда, както и аз твоята...

Ами всъщност това не беше истина. Или поне първата част. Всеки друг вампир в къщата — или на планетата — можеше да се погрижи за това. И разбира се, веднага след това ще трябва да отговарят пред Примейла.

Това определено не беше разговор, за който се кандидатираше доброволно.

Само че... Ами тя беше права по отношение на втората част. В своя делириум, в отчаянието си тя произнесе на глас нещо, което той си мислеше от месеци. Също като нея той нямаше нищо, което да е истински негово, не виждаше перспектива за истинска любов, нямаше

кой знае каква друга причина да посреща залеза освен войната. Що за живот беше това?

Страхотно — каза си — върви и си вземи куче. Да легнеш с Избраницата не е никакъв изход.

— Куин... Моля те...

— Чуй ме, нека те отведе при доктор Джейн. Тя веднага ще се погрижи за теб.

Лейла поклати глава невъздържано.

— Не. Имам нужда от теб.

Най-неочаквано му хрумна, че децата бяха бъдеще, което ти принадлежи изцяло. Ако си добър баща или майка, те никога не те напускат изцяло. И никой не би могъл да ти ги отнеме, ако ги пазиш.

Дявол да го вземе, ако Лейла заченеше, дори Примейлът не би могъл да стори такова нещо, защото Куин щеше да бъде... бащата. Който според вампирските правила притежаваше пълната власт и над него беше единствено кралят, а Рот не би докоснал нещо толкова съкровено.

От друга страна, ако не забременееше, вероятно щяха да му дадат да се разбере, задето бе омърсил една свещена Избраница.

Я почакай. Наистина ли изобщо обмисляше такова нещо?

— Куин...

Би могъл да обича едно бебе, помисли си. Да го обича с цялата си душа. Да го обича така, както не е обичал никого друг, дори и Блей.

О, Исусе...

— Лейла — произнесе рязко и я пусна да стъпи на земята. — Лейла, погледни ме. Погледни ме.

Той я разтресе и тя като че се стегна малко, съсредоточи поглед върху лицето му, а ноктите ѝ се забиха в ръцете му.

— Да...

— Сигурна ли си? Напълно ли си убедена? Наистина трябва да си сигурна.

За много кратък миг едно съвършено ясно, почти мъдро изражение се появи върху измъчените ѝ красиви черти.

— Да, сигурна съм. Нека сторим каквото е нужно. За бъдещето.

Той внимателно огледа лицето ѝ, за да се увери. Фюри щеше да побеснее, но от друга страна, дори Избраниците имаха право на избор, а тя избираше него точно тук и точно в този миг. След като всичко,

което видя, беше твърда решителност, той кимна веднъж и отново я взе на ръце, за да се махнат от кухнята.

Когато достигна основата на главното стълбище, единствената мисъл в главата му беше, че в рамките на следващите няколко часа щяха да създадат живот и Лейла, както и бебето щяха да оцелеят през всичко: бременността, раждането и през онези няколко критични часа след това. Той и Лейла щяха да дарят на света дъщеря.

Русокосо момиченце, чиито очи щяха да имат формата на неговите и в началото цвета на тези на Избраницата... а после да се променят и да станат синьо и зелено като неговите.

Щеше да има свое собствено семейство.

Свое собствено бъдеще.

Най-накрая.

Когато Хекс излезе изпод душа, знаеше, че Джон се е върнал, защото долови аромата му, както и този на нещо много вкусно. Върна на мястото им шиповете, които беше свалила, за да се измие, уви се в кърпа и се запъти към спалнята.

— Пуйка — отбеляза, докато той приготвяше подноса.

Джон ѝ хвърли кос поглед и очите му я обходиха, сякаш би предпочел да изяде нея, но после само се усмихна и се върна към заниманията си, свързани с храната, която бе донесъл за двама им.

— Точно навреме — промърмори тя и се настани на леглото. — Умирам от глад.

След като всичко беше подредено, както е редно, от салфетките до приборите, чашите и покритите чинии, той отнесе подноса до нея и го намести върху бедрата ѝ. После се върна до другия край на стаята, за да изяде собствената си храна, седнал в креслото.

Дали би искал да я храни с ръка, зачуди се тя, докато ядяха мълчаливо. Мъжете вампири обичаха да правят така... но тя никога нямаше търпение за такива церемонии. Храната представляваше гориво за тялото, а не повод да си играеш на Деня на свети Валентин.

И двамата умееха много добре да се затварят за другия. И определено нещо не беше наред — решетката му беше объркана до степен, в която емоциите му почти бяха в ступор.

— Ще си вървя — заговори тъжно тя. — След като проверя как е майка ми, ще си тръгна.

— *Не е нужно да го правиш* — изписа той. — *Не искам да си тръгваш.*

Хайде стига, няколко часа секс нямаше да скъсят дистанцията, появила се през последните няколко месеца.

Изведнъж той пое дълбоко въздух и спря да си играе с намиращото се в чинията му.

— *Чуй, трябва да ти кажа нещо.*

Тя остави вилицата си и се зачуди колко ли щеше да я заболи.

— Добре.

— *Лейла е хранила Кор.*

— Какво, по дяволите... Съжалявам, правилно ли разбрах? — Той кимна, а тя си каза, че правилно беше схванала наличието на някаква драма в района на театрите, но не беше допуснала колко е сериозно.

— *Не е знаела кой е. Трой я е подвел. Свързал се е с нея и я е накарал да храни Кор.*

— Исусе... — Като че на краля му беше нужна още една причина да убие този кучи син.

— *Ето как стоят нещата. Тя иска да помогне за намирането му и с нейната кръв във вените му това е възможно. Снощи знаеше къде точно се намираше той — чувстваше го съвсем ясно. Би могла да ти е от полза.*

Хекс напълно забрави за храната и в тялото ѝ закипя адреналин.

— О, боже, само ако можех да я заведа в близост до него. Колко отдавна го е хранила?

— *През есента.*

— По дяволите. Времето изтича. — Тя скочи и се втурна към кожените си панталони, вдигна ги от пода. Дявол да го вземе, бяха разцепени на две.

— *В дрешника има друг твой чифт.*

— О, благодаря. — Тя отиде до вратата му, като се постара да не се депресира от гледката на дрехите им, подредени едни до други. Боже... — Знаеш ли къде е тя?

— *Долу в кухнята с Куин.*

Решетката на Джон се измени, а Хекс спря по средата на онова, което вършеше. Погледна го през рамо с присвити очи и попита:

— Какво не ми казваш?

— *Рот и Фюри не желаят тя да се замесва. Лейла предложи да помогне, но те отказаха. Ако се възползваш от нея, те изобщо не бива да научават. Не бих могъл да го обясня по-ясно.* — Хекс примигна, а дъхът в дробовите ѝ спря. — *Никой не бива да научава, Хекс. Дори и Куин. И няма нужда да те предупреждавам, че трябва да гарантираш безопасността ѝ.*

Мрачният му поглед срещна нейния, но тя не проявяваше никакъв интерес към тези глупости. Дори не ги беше чула.

С току-що предоставената ѝ информация той беше избрал нея и нейната задача пред краля и Примейла. Нещо повече, даде ѝ ключа към проникването сред бандата на Кор и директно я пращаше в пастта на звяра.

Хекс забрави за кожените панталони, отиде до него и пое лицето му между дланите си.

— *Защо ми казваш всичко това?*

— *Ще те отведе до целта ти* — произнесе беззвучно той.

Тя отметна косата от красивото му и угрижено лице.

— *Продължавай в този дух...*

— *И какво?*

— *Ще съм ти задължена.*

— *Може ли да избира как да ми се отплатиш?*

— *Да. Можеш.*

— *Тогава искам да се нанесеш обратно при мен. Или да ми позволиш аз да дойда да живея при теб. Искam отново да сме заедно, както е редно да бъде.*

Тя примигна учестено, после се наведе и го целуна бавно. Думите не значеха нищо. В това отношение той беше прав. Но този мъж, който през пролетта се чудеше как да издига по пътя ѝ тухлени стени и други препятствия, сега разчистваше пътя за нея.

— *Благодаря ти* — прошепна с устни, притиснати към неговите, като в тези две думи вложи всичко, което чувстваше.

Джон ѝ се усмихна.

— *И аз те обичам.*

След като го целуна още веднъж, тя се откъсна от него, облече нов чифт панталони и сграбчи тениската си. Нахлузи я през глава и...

В началото си помисли, че причината за горещата вълна, която обля, беше, че е застанала директно под отвора на вентилационната система на тавана. Но когато се размърда и горещината я последва, погледна надолу към тялото си.

Хвърли поглед към Джон и забеляза как той се напрегна и се втренчи в скута си.

— По дяволите — прошепна тя. — Сега пък кой е в период на нужда?

Джон провери телефона си и вдигна рамене.

— Май е най-добре да тръгвам. — Като цяло симпатите умееха да контролират плодовитостта си със силата на волята си и тя винаги беше имала късмет в това отношение. Но като се имаше предвид, че симпатската кръв у нея беше само наполовина, не искаше да рискува, ако на някой в близост наистина му беше дошло времето. — Сигурен ли си, че майка ми беше приключила, когато слязохте долу да се срещнете с Лейла? По дяволите, обзалагам се, че е тя. Хващам се на бас, че е Избраницата.

През стената прозвуча изръмжаване от стаята вдясно от тях. Това беше стаята на Куин. Приглушеният ритмичен шум, който последва, можеше да значи само едно.

— Мили боже, нима Куин... — Но тя знаеше отговора на този въпрос. Насочи усещанията си към случващото се в съседство и разчете решетките им. Между тях не съществуваха романтични чувства. По-скоро ставаше дума за договорка между двете страни.

Вършеха каквото вършеха с цел, а каква е тя, Хекс можеше да се досети. Но защо биха искали бебе? Това беше пълна лудост, особено като се имаше предвид общественото положение на Избраницата... и неговото.

Заплашена да я залее нова вълна на потребност, Хекс се втурна към якето и оръжията си.

— Наистина трябва да вървя. За всеки случай не искам да се излагам на контакт.

Джон кимна и пристъпи към вратата.

— Ще отида да проверя как е майка ми. Лейла ще е заета за известно време, но после ще поговоря с нея и ще те уведомя как е

минало.

— *Ще съм тук. Ще чакам новини от теб.*

Тя го целуна веднъж, втори път... трети път. А после той отвори вратата и тя си тръгна.

В мига щом се озова в коридора, хормоните ѝ се разбушуваха и това почти я накара да изгуби равновесие.

— Без такива — измърмори и тръгна към главното стълбище, а после се дематериализира пред скритата врата.

Колкото повече се отдалечаваше, толкова по-нормално започваше да се чувства. Но се тревожеше за майка си. Слава богу, че разполагаха с медикаменти, които да смекчат тежките пристъпи, съпътстващи това пременение.

Исключено бе Тор да ѝ е предложи услугите си. Не беше възможно.

От тунела се озова в офиса и закрачи по дългия коридор на тренировъчния център. Във въздуха не се долавяше нищо необичайно и това представляваше истинско облекчение. Периодът на нужда беше бурен, но добрите новини бяха, че когато свършеше, последствията бързо изчезваха. Все пак на жените им беше нужно ден или два да се възстановят напълно.

Хекс надникна в основния кабинет за прегледи, но не откри никого. Същото се случи и с двете болнични стаи. Но майка ѝ беше някъде тук — успяваше да я почувства.

— Есен? — извика намръщено. — Хей! Къде си?

Отговорът долетя отдалече, някъде от зоната, където преди се водеха занятията на претрансите.

Тя закрачи по посока на гласа и отвори вратата на една от класните стаи. Откри майка си да седи на един от чиновете с лице към черната дъска. Лампите над главата ѝ светеха, а в помещението нямаше никой друг.

Нещата не стояха добре. Каквото и да се въртеше в ума ѝ... ситуацията не беше никак розова.

— Мамен? — произнесе Хекс и остави вратата да се хлопне зад гърба ѝ. — Как си?

Налагаше се да подходи внимателно. Майка ѝ седеше неподвижна като статуя и също толкова изрядна — от безупречно сплетената ѝ плитка до внимателно подбраните дрехи. Но тази

безупречност беше привидна, просто добре изиграно самообладание, което само я караше да изглежда още по-уязвима.

— Не съм добре. — Есен поклати глава. — Не съм добре. Ни най-малко не съм добре.

Хекс отиде до бюрото и остави якето и оръжията си върху него.

— Поне си откровена.

— Не успяваш ли да доловиш за какво си мисля?

— Решетката ти е недостъпна. Така че е трудно да бъде разчетена.

Есен кимна.

— Недостъпна... Да, това е достатъчно изчерпателно. — Дълга пауза, след която майка ѝ се озърна. — Знаеш ли защо дойдох тук? Мислех, че ученическата атмосфера ще ми се отрази благотворно. Боя се, че не се получава.

Хекс се облегна на ръба на бюрото.

— Доктор Джейн прегледа ли те?

— Да. Съвсем добре съм. И преди да попиташ, не съм се възползвала от услугите на мъж. Не го исках.

Хекс въздъхна облекчено. Дори и без тревогата за душевното равновесие на майка ѝ, рискът от бременност и раждане не представляваше нещо, с което желаше да се сблъска в този момент... Въпреки че това може би беше малко себично. Но пък тя току-що откри майка си, не желаше да я губи така скоро.

Когато Есен вдигна очи към нея, в тях се четеше някаква нова откровеност.

— Нуждая се от място, където да отседна. Далече от тук. Нямам пари, работа или перспективи, но...

— Можеш да живееш при мен. Колкото дълго пожелаеш.

— Благодаря. — Погледът на Есен се отмести от нея и заброди по черната дъска. — Ще се постарая да бъда добър гост.

— Ти си ми майка. Не си гост. Кажи, какво е станало?

Есен се изправи.

— Може ли да тръгваме?

Боже, решетката ѝ беше абсолютно затворена. Укрепена. Обгърната в самозащита. Като че по някакъв начин е била нападната.

Очевидно не беше моментът да настоява.

— Да, добре. Разбира се. Можем да тръгваме. — Хекс се отдели от бюрото. — Искаш ли да се обадиш на Тор, преди да тръгнем?

— Не.

Хекс напразно зачака за някакво обяснение. Кое то й обясни достатъчно.

— Какво е направил, мамен?

Есен вирна брадичка, а гордостта й я правеше по-красива от всякога.

— Сподели какво е мнението му за мен. Беше доста директен. Така че на този етап не мисля, че имаме повече какво да си кажем.

Хекс присви очи и у нея започна да се надига гняв.

— Ще тръгваме ли? — промълви майка й.

— Да... Разбира се...

Но тя щеше да разбере какво се е случило; това беше сигурно.

След като капациите на прозорците се вдигнаха и нощта заличи всичката светлина в небето, Блей напусна билиардната зала с намерението да се отбие в библиотеката при Сакстън и после да се прибере в стаята си, за да се приготви за Първото хранене.

Но не стигна по-далече от ствола на мозаечното ябълково дърво във фойето. Закова се на място и погледна надолу. Беше получил ерекция. Възбудата му беше колкото неочаквана, толкова и настояща.

Какво... Вдигна поглед и се запита коя от другите жени беше влязла в период на нужда. Имаше само едно обяснение.

— Може и да не искаш да научаваш отговора.

Отклони поглед и установи, че Сакстън стои на прага на библиотеката.

— Кой?

Но той знаеше. Наистина знаеше.

Сакстън направи жест с елегантната си ръка, посочвайки зад гърба си.

— Няма ли да дойдеш да пийнеш с мен в кабинета ми?

Сакстън също беше възбуден. Идеално скроеният му панталон с десен рибена кост беше издут на мястото на ципа. Но изражението на лицето му не съответстваше на ерекцията. Беше мрачен.

— Ела — повтори и отново махна с ръка. — Моля те.

Блей вкара краката си в действие и те го отведоха наред безпорядъка, изпълващ библиотеката, откакто Сакстън се беше захванал със задачата си. Каквато и да беше тя.

Когато вече беше вътре, Блей чу двойните врати да се затварят и потърси в съзнанието си нещо, за което да заговори. Нищо. Нямахте... нищо за казване. Особено след като над главата му от горния етаж зазвуча глух тропот.

Дори кристалните елементи на полилея трепкаха, като че сексуалната енергия се беше предала по гредите на пода.

Лейла се намираше в периода си на нужда. Куин ѝ предоставяше услугите си.

— Ето, изпий това.

Блей пое каквото му беше предложено и го изсипа в устата си, като че в него бе избухнал пожар, а съдържанието на чашата беше вода. Ефектът бе напълно противоположен. Брендите прогори пътя си надолу и се приземи като огнено кълбо в стомаха му.

— Още едно? — попита Сакстън.

Блей кимна, а тумбестата чаша изчезна и се върна много попълна. След като изгълта и второто, той произнесе:

— Изненадан съм...

Колко болеше. Мислеше, че всички връзки между него и Куин са прекъснати. Да бе. Трябваше да е по-наясно.

Отказа обаче да завърши изречението на глас.

— ... че можеш да търпиш този хаос — добави вместо това.

Сакстън отиде до бара и сипа питие и за себе си.

— Боя се, че е наложителен.

Блей се приближи до бюрото, обгърна чашата бренди с длан, за да я стопли и се помъчи да звучи разумно.

— Изненадан съм, че не вършиш повечето работа на компютъра.

Сакстън дискретно покри онова, върху което се трудеше, с подвързан в кожа том.

— Докато си вода бележки на ръка, имам време да мисля.

— Изненадан съм, че ти е нужно време. Обикновено инстинктът ти не те лъже.

— В момента май си изненадан от много неща.

Само от едно в действителност.

— Просто вода разговор.

— Да, разбира се.

Най-накрая погледна към любовника си. Сакстън се беше настанил на тапицираното с копринена дамаска канапе с крака, кръстосани в глезените, а изпод идеално изгладените ръбове на панталоните му се показваха червени копринени чорапи. Обувките му марка „Ферагамо“ блестяха от редовното лъскане. Всяка частица от него беше изискана и скъпа като античната мебел, върху която седеше. Съвършен мъж със съвършено потекло и съвършен вкус. Той олицетворяваше всичко, което някой би могъл да желае.

Под отблясъците на проклетия полилей Блей произнесе рязко:

— Още съм влюбен в него.

Сактън сведе поглед и бръсна бедрото си, като че там имаше някакво миниатюрно влакънце.

— Знам. Нима си мислеше, че не си?

Май това беше много глупаво от страна на Блей.

— Толкова ми омръзна всичко. Наистина.

— Вярвам ти.

— Толкова съм... — Боже, тези звуци, приглушеното потропване, това звуково напомняне за онова, което бе пренебрегвал през последната година...

Във внезапен пристъп на ярост той запрати тумбестата чаша към мраморната камина и тя се пръсна.

— По дяволите! По дяволите! — Ако можеше, би подскочил нагоре и би смъкнал проклетия полилей от проклетия таван.

Обърна се и пое слепешком към вратата, като по пътя си събаряше книги, разбъркваше купчини с документи и едва не се строполи, когато се блъсна в масичката за кафе.

Сактън бързо се озова до него и блокира пътя му с тяло.

Блей прикова поглед в лицето му.

— Махни се от пътя ми. Незабавно. Не ти трябва да си около мен.

— Остави на мен да реша.

Блей насочи поглед към тези така добре познати му устни.

— Не ме притискай.

— Или какво?

Дишането му се учести и Блей осъзна, че мъжът срещу него беше напълно наясно точно към кого се стреми той. Или поне така си мислеше. Но по някаква причина нещо се бе отприщило; може би поради периода на нужда, може би... По дяволите, не знаеше и наистина не го беше грижа.

— Ако не се разкараш от пътя ми, ще те просна на бюрото ти.

— Докажи го.

Грешна реплика. С погрешен тон. В погрешен момент.

Блей нададе рев, който накара прозорците да завибрират. После сграбчи любовника си за тила и го запрати към другия край на

помещението. Сакстън се улови за бюрото, а около него се разлетяха хартии, листчета от бележник и напечатани страници.

Сакстън изви тяло и погледна през рамо, за да види какво го очакваше.

— Твърде късно е за бягство — изръмжа Блей и отвори ципа си със замах.

Хвърли се върху приятеля си, като действаше грубо с ръце, проправяше си път през облеклото, което се намираше между него и онова, което щеше да получи. Когато не останаха повече бариери, той оголи зъби и ги впи през дрехите в рамото на Сакстън, сграбчи като с клещи китките му и го прикова под себе си върху кожения плот на бюрото.

Влезе в него със сила и тялото му пое контрола... макар сърцето му да беше много, много далеч.

Хижата, както я наричаше Хекс, представляваше много скромно жилище.

Докато Есен се разхождаше из вътрешността му, нямаше кой знае какво да се изпречи на пътя ѝ. Тясната дълга кухня не съдържаше нищо повече от шкафове и плотове. Зоната, играеща ролята на дневна, предлагаше малко повече от гледката към реката, а мебелировката се изчерпваше с две кресла и малка маса. Спалните бяха общо две, в едната имаше две легла, а в другата едно по-голямо. Банята беше малка, но чиста, с една-единствена кърпа, която висеше от стойката на душа.

— Както ти казах — заговори Хекс от дневната, — не е кой знае какво. Има и подземие, където можеш да стоиш през деня, но достъпът е през гаража.

Есен излезе от банята.

— Струва ми се прекрасно.

— Всичко е наред. Можеш да си откровена.

— Казвам онова, което мисля. Ти си изключително динамична жена. Обичаш нещата да се получават както трябва и не ти харесва да губиш време. Това жилище е идеално за теб. — Тя отново обходи с поглед интериора. — Всички приспособления, които довеждат и отвеждат вода, са нови. Същото важи и за отоплителните тела. В

кухнята има достатъчно пространство за готвене, печката е с шест котлона, а не с четири, освен това работи с газ, така че няма нужда да се тревожиш за електричеството. Покривът е покрит с плочи, което го прави издръжлив, и подовите не скърцат. Подозирам, че основите са в също толкова добро състояние, колкото и всичко останало. — Тя обходи къщата. — Има прозорци, от които да погледнеш навън във всички посоки, така че никога няма да бъдеш хваната неподготвена, а също така ми прави впечатление, че навсякъде са монтирани медни ключалки. Идеално.

Хекс съблече якето си.

— Това е... Много си наблюдателна.

— Всъщност не. Очевидно е за всеки, който те познава.

— Аз... Наистина се радвам, че ме познаваш така добре.

— Аз също.

Есен се приближи към прозорците с изглед към реката. Отвън луната хвърляше ярка светлина върху заснежения пейзаж, а пречупените лъчи изглеждаха сини.

Влюбена си в мен. Не си прави труда да отричаш. Казваш ми го всеки ден в съня си. И си пределно наясно, че единствената причина, поради която съм с теб, е да измъкна Уелси от Междувремето. Така че не отговарям ли идеално на модела, който си избрала?

— Мамен?

Есен насочи вниманието си към отражението на дъщеря си в стъклото.

— Извинявай, какво?

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи между теб и Тор?

Хекс още не се беше разоръжила и докато стоеше там, изглеждаше така могъща, вдъхваща сигурност, силна... Не би склонила глава пред мъж или пред когото и да било, а не беше ли това нещо прекрасно? Не представляваше ли това неизмерима благословия?

— Толкова се гордея с теб — заяви Есен и се обърна, за да се озове лице в лице с дъщеря си. — Искам да си наясно колко много се гордея с теб.

Хекс сведе поглед към пода и прекара ръка през косата си, сякаш не знаеше как да приеме похвалата.

— Благодаря, че ме приюти — продължи Есен. — Ще се постарая да си заслужи гостоприемството ти, докато съм тук, и ще

допринасям с каквото мога.

Хекс поклати глава.

— Нали ти казах, не си гост тук.

— При всички случаи няма да се превръщам в бременна.

— Ще ми разкажеш ли за Тор?

Есен огледа оръжията в техните кожени кобури и си каза, че проблясването на метала приличаше много на пламъчетата в очите на дъщеря ѝ — обещаваха наказание.

— Не му се гневи — чу се да казва. — Случилото се между нас беше по взаимно съгласие и приключи по... сериозни причини. Не е сторил нищо лошо.

Докато говореше, не беше сигурна, че е убедена в думите си, но знаеше едно — нямаше да допусне да се създаде ситуация, в която Хекс да хукне след Тор с извадено оръжие. В буквалния смисъл.

— Чуваш ли ме, дъще моя? — това не беше въпрос, а команда. Първият случай, в който си позволяваше да прозвучи като родител към дете. — Няма да влизаш в разпра с него. Или да му искаш обяснение.

— Обясни ми защо.

— Виждаш емоциите на другите, нали така?

— Да.

— Кога за последно си срещала някой, който е могъл да бъде принуден да се влюби? Който е насочвал чувствата си в съответна посока, докато в същото време сърцето му вече е принадлежало на друг?

Хекс изруга леко.

— Никога. Това е сигурна рецепта за нещастие. Но поне това може да бъде казано по подобаващ и почтителен начин.

— Красивите думи не променят естеството на истината. — Есен погледна обратно към заснежения пейзаж и реката, която беше частично замръзнала. — Бих предпочела да знам истината, вместо да живея в лъжа.

За известно време помежду им настъпи мълчание.

— Отговорих ли ти достатъчно ясно?

Нова ругатня. Но после Хекс заяви:

— Не съм доволна, но да, достатъчно ясно е.

Тор седеше на паркинга кой знае откога. Трябва да беше минала поне една нощ и един ден и после може би още една нощ. Не знаеше и всъщност не го беше грижа. Чувстваше се така, все едно се беше върнал обратно в утробата на майка си. С изключение на това, че задникът му беше изтръпнал, а носът му течеше заради студа.

Когато огромният му гняв се уталожи и емоциите му се смекчиха, мислите му като група пътешественици се заскитаха през живота му, бродеха през различните етапи, връщаха се за повторно изследване на върховете и спадовете.

Дълго пътуване. И той се чувстваше уморен в края му, въпреки че тялото му не помръдна в продължение на много часове.

Не беше изненадващо, че двете най-често посещавани места бяха периодът на нужда на Уелси... и този на Есен. Тези събития и последствията от тях бяха най-често изкачваните планини, като отделните сцени се редуваха в различна последователност в ума му и биваха сравнявани, докато накрая съвсем се сляха в бъркотия от действия и реакции, негови и техни.

Сред всички тези размисли той не спираше да се връща отново и отново към три взети решения.

Разбира се, щеше да се наложи да помоли Есен за прошка. Боже, след онзи случай преди близо година край басейна това беше вторият път, когато ѝ се нахвърляше така. И в двата случая допусна да избухне заради стреса, на който беше подложен, но това не можеше да е извинение.

Второ, щеше да се наложи да открие ангела и да му обясни колко много съжалява.

И третото взето решение... Всъщност то беше най-важното и трябваше да пристъпи към изпълнението му преди останалите.

Трябваше да влезе в контакт с Уелси за един последен път.

Пое дълбоко въздух, затвори очи и се помъчи да отпусне мускулите си. После, по-скоро отчаяно, отколкото с надежда, нареди на изтощения си мозък да се освободи от всякакви мисли и образи, да

се изпразни от всичко, което го бе държало буден през цялото това време, да се отърве от разкаянието, допуснатите грешки и страданието...

Най-накрая нареждането беше изпълнено и трескавата дейност на мозъка му се укроти. Насочи подсъзнанието си към една-единствена цел, остави се да потъне в сън. И в състояние на покой зачака, докато...

Уелси се появи, обгърната от сива мъгла, наред онзи пуст пейзаж, осеян с камъни, брулена от студения вятър. Вече се намираше толкова далече, че от мястото си той можеше да вижда по-ясно едно от ронещите се скални образувания в полето.

Само че това не беше скално образувание.

Също се отнасяше и за останалите скали.

Бяха прегърбените фигури на онези, които страдаха също като нея, телата им постепенно се сриваха, докато не се превърнеха в могили, брулени от вятъра.

— Уелси? — извика той.

Името ѝ се понесе към безкрайния хоризонт, но тя не погледна към него. Нямаше вид дори да е забелязала присъствието му.

Единственото нещо, което се движеше, беше студеният вятър, който рязко задуха към него, носейки се през сивата равнина, носейки се през нея.

Развя косата ѝ и над лицето ѝ паднаха кичури...

Не, не бяха кичури. Сега косата ѝ се състоеше от пепел, разпиляна от невидимите пориви и запратена към него, изсипа се върху му, като че беше пясък, и накара очите му да сълзят.

Накрая цялата щеше да представлява това. И после от нея нямаше да остане нищо.

— Уелси! Уелси, тук съм!

Той викаше, за да я пробуди, да привлече вниманието ѝ, да ѝ каже, че най-накрая е готов, но без значение колко силно крещеше или колко енергично махаше с ръце, тя не му обръщаше внимание. Не го поглеждаше. Не помръдваше... Нито пък синът му помръдваше.

Въпреки това вятърът не спираше да духа, отнемаше миниатюрни частици от тях, смаляваше ги.

Обзет от страх, той заприлича на огромна маймуна, започна да издава звуци и да подскача, крещеше с пълно гърло и размахваше ръце.

Но явно законите на природата важаха и за този свят, защото накрая енергията му се изчерпа и той се строполи на земята.

А те продължаваха да седят все в същата поза.

И именно в този миг той осъзна парадоксалната истина.

Отговорът се криеше в случилото се с Есен, в секса и храненето и в същото време нямаше нищо общо с нея. Беше свързан с всичко, в което Ласитър се опита да му помогне, и при все това с нищо от него. Дори нямаше нищо общо с Уелси.

Беше свързан с него. Само с него.

В съня си той погледна към себе си и изведнъж го изпълниха сила и покой, породени от състоянието на духа му и от факта, че пътят към избавлението му от страданията — както и на нея от нейните — му беше посочен от Създателя.

Най-накрая, след цялото това време, след всичко преживяно и след многото мъка, той знаеше какво да стори.

Този път заговори, без да крещи:

— Уелси, знам, че ме чуваш. Дръж се. Нужна си ми още малко. Най-накрая съм готов. Съжалявам, че ми отне толкова много време.

Забави се само още миг, като изпрати към нея цялата си любов, сякаш това можеше да я предпази. А после се отдръпна, освободи се с титанично усилие на волята, от което тялото му политна към бетонния под...

Протегна ръка, за да не падне по лице, а после мигом се надигна.

Когато се изправи, си даде сметка, че ако не намери веднага тоалетна, пикочният му мехур ще експлодира и тогава лошо му се пишеше.

Закрачи надолу по рампата, втурна се в клиниката и влетя в първата тоалетна, изпречила се на пътя му. Когато излезе, не спря да се обади на никого, макар че чуваше гласове из тренировъчния център.

Горе в основната сграда откри Фриц в кухнята.

— Здравей, приятелю. Нужна ми е помощта ти.

Икономът подскочи над списъка с покупки, който съставяше.

— Сър! Вие сте жив! О, свята Скрайб Върджин, абсолютно всички ви издирваха...

По дяволите. Бе забравил, че настъпваха усложнения, когато му загубеха дирите.

— Да, съжалявам. Ще изпратя съобщения на всички. — Стига да успееш да намери телефона си. Вероятно беше някъде в клиниката, а той нямаше намерение да губи време, за да се връща обратно там. — Чуй, онова, от което се нуждая, е да ме придружиш.

— О, сър, за мен ще е удоволствие да съм ви в услуга. Но може би е по-добре първо да отидете при краля. Всички ужасно се тревожеха.

— Ще ти кажа какво ще направим. Ти ще шофираш, а аз ще се възползвам от телефона ти. — Когато догенът се поколеба, Тор снижи глас. — Трябва да тръгнем незабавно, Фриц. Нужен си ми.

Желанието да бъде полезен беше точно мотивацията, от която се нуждаеше икономът. След нисък поклон той отговори:

— Както желаете, господине. И може би няма да е зле да приготвя някаква закуска.

— Добра идея. Нужни са ми пет минути.

Икономът кимна и изчезна в килера, а Тор се озова в основата на главното стълбище и изкачи покритите с червен килим стълби, като вземаше по две наведнъж. Спря, когато стигна до стаята на Джон Матю.

На почукването му беше отговорено незабавно и Джон отвори вратата със замах. По лицето на момчето се изписа изненада, а Тор вдигна оправдателно ръце, защото знаеше, че ще бъде нахокан, задето отново е изчезнал.

— Съжалявам, че...

Не му бе дадена възможност да завърши. Джон го обгърна с ръце и го притисна така здраво, че гръбнакът му изпука.

Тор мигом отвърна на прегръдката и докато държеше единствения син, когото някога беше имал, заговори с тих и ясен глас:

— Джон, искам тази нощ да се освободиш от дежурство и да дойдеш с мен. Нуждая се от теб. Куин също може да дойде. И ще отнеме цяла нощ, може би дори повече. — Тор почувства кимането на Джон с рамото си и с облекчение си пое дъх. — Добре, синко. Това е... добре. Няма начин да свърша такова нещо без теб.

* * *

— Как си?

Лейла повдигна натежалите си клепачи и погледна към Куин, като обходи тялото му с очи, за да достигне до лицето. Застанал от нейната страна на леглото, той беше напълно облечен, масивен и далечен, притеснен, но не груб.

Знаеше как се чувства. С отминаването на мощната огнена вълна на нуждата часовете на напрежение, блъскането и дрането с нокти бяха избледнели в съзнанието им като сън. Докато двамата се намираха в плен на преживяването, изглеждаше, сякаш вече нищо няма да е същото, че завинаги ще бъдат преобразени и променени от тези вулканични изригвания.

Но сега... Кроткото завръщане към нормалния ритъм изглеждаше също толкова значимо и заличаваше всичко останало.

— Мисля, че съм готова да стана — отговори тя.

Той беше така добър да ѝ предоставя кръв от вената си и да ѝ носи храна, а тя остана на легло в продължение на двайсет и четири часа според традицията, спазвана в Светилището, щом Примейлът легнеше с Избраница.

Обаче вече беше време да се размърда.

— Можеш да останеш тук, ако искаш. — Куин застана пред дрешника си и започна да се въоръжава за нощта. — Почини си още малко. Отпусни се.

Не, това вече го бе правила достатъчно дълго. Подпря се на ръце и очакваше да почувства замайване, но с облекчение установи, че не ѝ се вие свят. Чувстваше се силна.

Нямаше как другояче да го формулира — усещаше тялото си да кипи от сили. Спусна крака от леглото и прехвърли тежестта си върху босите си ходила, после бавно се изправи. Куин мигом се озова до нея, но тя не се нуждаеше от подкрепа.

— Мисля да си взема душ — обяви.

Ами после? Нямаше представа какво щеше да прави.

— Искам да останеш тук — заяви Куин, като че прочел мислите ѝ. — Ще останеш тук. С мен.

— Не знаем дали съм бременна.

— Още една причина да го раздаваш по-кротко. А ако си, ще останеш при мен за постоянно.

— Добре. — Нали все пак щяха да бъдат заедно във всичко това. Ако изобщо „това“ съществуваше.

— Излизам да се бия, но телефонът ми винаги е у мен и оставих един за теб върху нощното шкафче. — Той ѝ показа своя, а после посочи към шкафчето до главата ѝ. — Обади ми се или изпрати съобщение, ако имаш нужда от мен. Разбрахме ли се?

Лицето му беше изключително сериозно, а очите му бяха фокусирани върху нея с решителност, която ѝ даваше представа колко е талантлив на бойното поле. Нищо и никой нямаше да застане на пътя му, ако тя го повикаше.

— Обещавам.

Той кимна и тръгна към вратата. Преди да я отвори, спря и сякаш търсеше подходящите думи.

— Откъде ще разберем дали няма...

— Да пометна ли? Ще започнат спазми и после ще дойде кървенето. Няколко пъти съм виждала да се случва в Другата страна.

— Ще бъдеш ли в опасност, ако стане така?

— Не, доколкото ми е известно. Не и толкова рано.

— Не е ли редно да останеш на легло?

— След първите двацет и четири часа, ако е писано да се случи, ще се случи. На този етап независимо дали съм активна, или не, заровете ни вече са хвърлени.

— Уведоми ме.

— Веднага щом разбера.

Той се обърна. За миг остана взрян във вратата.

— Ще се задържи.

Той беше по-убеден от нея, но все пак беше удовлетворяващо да установи колко силна е вярата му и че желанието му съвпада с нейното.

— Ще се върна преди изгрева.

— Ще бъда тук.

След като Куин тръгна, тя влезе под душа и започна да прекарва калъпа сапун отново и отново по долната част на корема си. Струваше ѝ се странно, че е възможно с тялото ѝ да се случва нещо толкова значимо, а тя още да не е наясно с подробностите.

Щяха да научат относително скоро обаче. Повечето жени прокървяваха в рамките на първата седмица, ако не се получеше.

Излезе изпод струята, подсуши се и установи, че много предвидливо той беше оставил една от робите ѝ на плота. Сложи си бельо за в случай че нищо не се получи, и я нахлузи.

В спалнята седна на леглото, за да обуе обувките си, и после...

Нямаше какво да прави. А тишината и покоят бяха лоши компаньони при нейната тревожност.

Без да го желае, в главата ѝ изникна образът на Кор.

Изруга тихо, ужасена, че никога няма да забрави начина, по който я гледаше, взираше се в нея, като че тя беше видение, което той не можеше да възприеме напълно, и въпреки това изпитваше благодарност, защото я е съзрял поне веднъж.

За разлика от спомените от периода ѝ на нужда, усещанията, които изпита, спомняйки си за погледа на онзи мъж, бяха така пламенни, както тогава, макар да бяха изминали месеци. Само че... Дали не си беше въобразила всичко? Дали споменът не беше така силен, защото беше фантазия?

Ако периодът на нужда беше нещо, по което можеше да съди, очевидно в реалния живот събитията избледняваха бързо.

С копнежа да си желана обаче не беше така.

Почукването на вратата я накара да се стегне.

— Да?

От другата страна долетя женски глас.

— Хекс е. Може ли да вляза?

Не можеше да си представи какво би искала от нея другата жена. Но харесваше спътницата на Джон и беше готова на драго сърце да ѝ прави компания.

— Заповядай, влез. Каква приятна изненада.

Хекс затвори вратата след себе си и се загледа притеснено във всички други посоки, но не и към лицето ѝ.

— Ами... как се чувстваш?

Май щеше да чуе този въпрос много пъти през следващата седмица.

— Общо взето, добре.

— Добре. Да, това е хубаво.

Дълго мълчание.

— Има ли нещо, с което мога да съм ти полезна? — попита Лейла.

— Всъщност да.

— Тогава ми кажи, без да се колебаеш, и аз ще направя всичко по силите си.

— Сложно е. — Хекс присви очи. — И опасно.

Лейла положи длан върху корема си, сякаш се опитваше да предпази бебето, ако изобщо имаше такова.

— От какво се нуждаеш?

— По заповед на Рот се мъча да открия Кор.

Гърдите на Лейла се стегнаха и тя отвори уста в опит да си поеме въздух.

— Разбирам.

— Знам, че си наясно какво предприе той.

— Да, така е.

— Също така знам, че си го хранила.

Лейла примигна, когато видът на онова свирепо и в същото време уязвимо лице отново изплува в съзнанието ѝ. За част от секундата у нея се пробуди някакъв абсурден инстинкт да го защити, но той беше нелеп и тя реши да не му обръща внимание.

— Разбира се, че ще помогна на теб и Рот. Радвам се, че кралят е преосмислил позицията си от по-рано.

Хекс се поколеба.

— Ами ако ти кажа, че Рот не бива да научава за това? Никой не бива да знае и най-вече Куин. Това ще промени ли мнението ти?

Джон, каза си тя. Джон е уведомил спътницата си какво се бе случило.

— Осъзнавам — продължи Хекс, — че те поставям в ужасно положение, но знаеш каква е природата ми. Бих използвала всичко, с което разполагам, за да постигна целта си, а в момента тя е да открия Кор. Не се съмнявам, че съм способна да те защита, и изобщо не възнамерявам да допусна да се доближаваш до него. Просто ми е нужен в най-общи линии районът, където се крие денем, а оттам нататък ще се справя сама.

— Ще го убиеш ли?

— Не, но ще дам средство на Братството да го стори. Оръжието, което използва, за да простреля Рот, е снайпер. Не е от вида, който се използва в обикновена нощ на бойното поле. Ако приемем, че не са го унищожили, вероятно го държат на мястото, където са се подслонили.

Ако се добера до оръжието и имаме възможност да докажем какво са сторили, нещата ще поемат във вярната посока.

Толкова топли очи, каза си... Очите на мъжа бяха толкова топли, докато се хранеше от нея. Но в действителност той беше враг на нейния крал.

Лейла почувства как кима.

— Ще ти помогна. Ще направя всичко по силите си... и няма да кажа нито дума.

Хекс се доближи и положи изненадващо нежно ръката си върху рамото ѝ.

— Неприятно ми е, че те въвличам във всичко това. Войната е нещо грозно и понякога поставя в трудна ситуация добри души като теб. Усещам как се разкъсваш вътрешно и съжалявам, задето те моля да лъжеш.

Беше прекрасно от страна на един симпат да прояви загриженост, но нейният личен конфликт не беше свързан с Братството, а с боеца, за чието убийство щеше да допринесе.

— Кор ме използва — промълви, сякаш се мъчеше да убеди себе си.

— Той е много опасен. Имаш късмет, че си оцеляла след срещата с него.

— Ще сторя, каквото е редно. — Тя погледна към Хекс. — Кога тръгваме?

— Веднага. Стига да си в състояние.

Лейла призова всичките си сили. После кимна.

— Нека си взема палтото.

Часове по-късно, докато седеше на бюрото си в „Убежището“, Мариса не можа да сдържи усмивката си, когато мобилният ѝ телефон звънна и тя го вдигна.

— Пак си ти.

Гласът на Бъч с неговия бостънски акцент бе много дрезгав. Както обикновено.

— Кога ще се прибереш?

Тя погледна часовника си и се запита кога беше изтекла нощта. Но пък винаги се случваше така, когато бе на работа. Пристигна веднага щом слънцето безопасно се бе скрило зад хоризонта и преди да се усети, светлината вече напираше на изток и я принуждаваше да се върне в имението.

В прегръдките на нейния хелрен.

Макар че това трудно можеше да се нарече задължение.

— След около четирийсет и пет минути.

— Би могла да свършиш веднага...

Начинът, по който произнесе думите, предполагаше съвсем различно значение на глагола „свършиш“.

— Бъч...

— Днес изобщо не станах от леглото.

Тя прехапа устна, представяйки си го гол сред завивките, които бяха в пълен хаос още като тръгваше.

— Не си ли?

— Не — произнесе провлечено той. — Мислех си за теб.

Гласът му беше така плътен, така дрезгав, че тя знаеше точно какво прави със себе си в момента и затвори за миг очи, за да се отдаде на доставящи истинско удоволствие картини.

— Мариса... Ела си у дома...

Тя се стегна в опит да се отърве от мрежите, в които знаеше, че я оплита.

— Не мога да тръгна веднага. Но скоро ще приключа. Как ти се струва това?

— Идеално. — Усещаше по гласа му, че на лицето му се е появила широка усмивка. — Ще съм тук и ще те чакам. Чуй, не ми обръщай внимание, остани, колкото е нужно. Просто се отбий тук преди Първото хранене. Искам да ти предложа незабравимо предястие.

— Ти и бездруго си незабравим.

— Браво на моето момиче. Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя приключи разговора, но широката ѝ доволна усмивка остана на лицето ѝ. Спътникът ѝ беше мъж от патриархалния тип, „от старата школа“, както сам казваше, с всички предразсъдъци, съпътстващи такъв начин на мислене — жените никога не биваше да плащат за нищо, вратите трябваше да бъдат отваряни пред тях, трябваше да се налива бензин в колите им, всичко по-голямо от сандвич да бъде носено вместо тях... и всякакви други подобни неща. Но никога не саботираше работата ѝ. Никога. Тя представляваше област от живота ѝ, където тя сама вземаше решенията си и той никога не протестираше за продължителността на работното ѝ време, натовареността и стреса, на който се подлагаше.

А това беше само една от многото причини, заради които обожаваше брата. Останалите без дом жени и деца, които „Убежището“, ръководено от нея, приютяваше, бяха един вид нейно семейство. Тя отговаряше за сградата, персонала, различните програми, средствата и най-важното — за всички намиращи се под покрива му. И обичаше работата си. Когато Рот ѝ предостави правото да ръководи благотворителната организация, тя за малко не се отказа, но беше ужасно доволна, че се пребори със страховете си и намери професионалното си призвание.

— Мариса?

Вдигна поглед и видя, че на прага на кабинета ѝ стои една от новите консултантки.

— Здравей. Как мина нощта с групата?

— Много добре. Ще напиша доклада си след час, когато приключим с печенето на курабии долу в кухнята. Съжалявам, че те безпокоя, но пристигна един мъж с доставка.

— Наистина ли? — Мариса се намръщи към календара на стената. — По план не очакваме нищо.

— Знам и затова не отключих вратата. Той каза, че го познаваш, но не се представи. Чудя се дали не е редно да се обадим на Братството.

— Как изглежда?

Другата жена вдигна ръка над главата си.

— Много висок. Едър. Има черна коса с бяла ивица отпред.

Мариса скочи толкова рязко, че столът ѝ изскърца.

— Тормент? Значи, е жив?

— Моля?

— Аз ще се занимавам с това. Всичко е наред. Ти можеш да се върнеш в кухнята.

Мариса изскочи от кабинета си и слезе по предното стълбище. Спря пред главния вход и погледна охранителния екран, монтиран от Ви, а после мигом отвори вратата.

Хвърли се на врата на брата, без да се замисли.

— О, боже, къде беше? Нямахте те няколко нощи.

— Всъщност не. — Той нежно отвърна на прегръдката ѝ. — Просто трябваше да се погрижа за някои неща. Но всичко е наред.

Тя отстъпи назад, но продължаваше да стиска масивните му бицепси.

— Добре ли си?

Всички в имението знаеха, че Есен бе преминала през периода си на нужда и тя само можеше да си представи колко му е било тежко. Надяваше се, както и всички останали, че назряващата връзка между брата и мълчаливата провалила се аристократка ще го излекува. Вместо това обаче той изчезна, след като тя се оправи, а Есен се изнесе от къщата.

Лоша развръзка очевидно.

— Чуй, знам, че приемате дарения, нали така?

Проявявайки уважение към факта, че той не отговори на въпроса ѝ, тя спря да настоява.

— О, приемаме и още как. Нищо не отказваме. Експерти сме да нагодим нещо за повторна употреба.

— Добре, защото разполагам с някои неща, които бих желал да дам на жените. Не съм сигурен дали нещо ще ви е от полза, но...

Той се обърна и я поведе към минивана на Братството, който беше паркиран в началото на алеята. Фриц седеше на мястото до

шофьора и изскочи навън, щом тя се приближи.

За първи път на лицето му не грееше ведро усмивка. Но все пак се поклони дълбоко.

— Как сте, госпожо?

— Много добре, Фриц, благодаря.

Замълча, докато Тор плъзгаше страничната врата.

Един поглед вътре спря дъха ѝ.

Осветени от горното осветление, във вътрешността на вана се виждаха спретнато строени купчини с дрехи в кошове за пране, кашони и сакове. Имаше също и поли, блузи и рокли все още на закачалки, които бяха внимателно разстлани на пода.

Мариса погледна към Тор.

Братът мълчеше и се взираше в земята. Очевидно не се канеше да я погледне в очите.

— Както вече казах, не съм сигурен дали нещо от това ще ви е от полза.

Тя се наведе и докосна една от роклите. Последния път, когато я видя, беше облечена от Уелси.

Това бяха дрехите на неговата шелан.

С пресекващ глас Мариса прошепна:

— Сигурен ли си, че искаш да ги раздадеш?

— Да. Да ги изхвърля, ми се струва такова прахосване, а и тя не би го одобрила. Уелси би желала да бъдат използвани от други, това би било ужасно важно за нея. Мразеше да се пилеят вещи. Но не съм наясно с женските мерки и така нататък.

— Това е много щедро от твоя страна. — Тя огледа настойчиво лицето му, осъзнала, че за пръв път, откакто той се завърна след убийството на своята шелан, го чуваше да произнася името ѝ. — Ще използваме всичко.

Тор кимна, а очите му все още избягваха нейните.

— Сложих и неотворената козметика, която открих. Шампоани, балсами и лосиони, сапуна „Клиник“, който толкова харесваше. Уелси наистина много държеше на тези неща. Имаше навика, като си хареса нещо, после да използва все него. Освен това обичаше да държи резерв, така че в банята имаше останали много неща. О, също така донесох някои от кухненските ѝ принадлежности като медните тигани,

които предпочиташе да използва, и ножовете. Мога да ги отнеса в някои човешки център за дарения, но...

— Ще вземем всичко.

— Принадлежностите са ето тук. — Тормент заобиколи и отвори задната врата, за да ѝ ги покаже. — И съм наясно, че не допускате вътре мъже, но може би ще позволиш да ги оставя в гаража.

— Да, да, моля те. Ще отида да потърся някой да ни помогне.

— Бих желал да ги отнеса собственоръчно, ако не възразяваш.

— О, да, разбира се... Да. — Тя изтича напред и въведе кода на гаражната врата.

Лявото крило се вдигна и тя се върна, за да застане до иконома, а Тормент започна да крачи напред-назад с равномерна походка, като пренасяше грижливо притежанията на спътницата си и създаваше висока спретната камара точно до вратата, водеща към кухнята.

— Къщата ли опразва? — попита тя тихо Фриц.

— Да, госпожо. Трудихме се цяла нощ — Джон, Куин, аз и той. Сам се справи с техните стаи и кухнята, а ние се погрижихме за останалата част от къщата. Помоли ме да се върна с него след следващия залез, за да преместим мебелите и произведенията на изкуството в имението.

Мариса вдигна ръка и покри устата си, та шокът ѝ да не е така очевиден. Но тя се тревожеше напразно, че реакцията ѝ може да накара брата да се чувства неудобно. Той беше фокусиран единствено върху задачата си.

Когато миниванът се изпразни, Тор затвори вратите и се върна при нея. Тя се мъчеше да намери подходящи думи на благодарност, на дълбоко уважение, на искрено съчувствие, но той я прекъсна, като извади от джоба си кадифена кесия.

— Има още едно последно нещо. Подай ми ръка. — Тя протегна длан, а той разхлаби връзката на торбичката, обърна я с дъното нагоре и я изсипа.

— О, боже! — ахна Мариса.

Рубини. Огромни червени рубини и диаманти. Много на брой. Колие... Не, колие и гривна. Също и обици. Нужни ѝ бяха двете ръце, за да ги задържи.

— Купих ги за нея през хиляда деветстотин шейсет и четвърта. От „Ван Клийф и Арпелс“. Бяха подарък за годишнината ни, но не

знам къде ми е бил умът. Уелси не беше голяма любителка на бижутата. Предпочиташе произведения на изкуството. Все твърдеше, че бижутата били претенциозни. Както и да е, видях ги в едно списание у Дариъс. Реших, че ще подхождат на червената ѝ коса, а и исках да направя нещо изключително и романтично, само за да ѝ докажа, че го умея. Не я впечатлиха особено, но всяка година след това, всяка година без изключение, ги вадеше от сейфа с оръжията и си ги слагаше. И всяка година — абсолютно всяка година — аз ѝ казвах, че те не могат да се мерят с нейната красота. — Той млъкна. — Съжалявам. Раздрънках се прекалено.

— Тор... Не мога да ги приема. Прекалено ценни са...

— Искам да ги продадеш. Продай ги и използвай парите, за да направиш пристройка към задната част на къщата. Бъч спомена, че ти е нужно повече пространство. Мисля, че струват четвърт милион, може и повече. На Уелси много би ѝ допаднало онова, което вършиш тук. Би те подкрепяла, би предложила помощта си на жените и децата, наистина би взела участие в това. Така че за бижутата няма по-добро място.

Мариса започна да мига бързо, иначе сълзите ѝ щяха да бликнат. Просто... Той проявяваше такъв кураж...

— Сигурен ли си? — продума дрезгаво. — Сигурен ли си, че искаш да направиш всичко това?

— Да. Време е. Вкопчването ми във вещите ѝ не я върна обратно и никога няма да я върне. Но те поне могат да са от полза на жените в този дом, така че да не се пропилят. За мен е важно предметите, които сме купували заедно, които сме притежавали заедно, които сме използвали заедно... да не бъдат пропилены.

След тези свои думи Тор се наведе и я прегърна за кратко.

— Всичко най-хубаво, Мариса.

После затвори вратите на минивана, помогна на иконома да се настани на мястото на шофьора и след едно последно махване се дематериализира в чезнещата нощ.

Мариса погледна към накитите в ръцете си, струващи цяло състояние, а после към колата, която догөнът внимателно изкарваше на заден ход от алеята. Тя го последва до улицата, прибирайки бижутата в торбичката и докато той правеше последна маневра, преди да потегли, вдигна ръка и му помахаше. Той стори същото.

Обви тялото си с ръце, за да се предпази от студа, загледана в светлините на стоповете.

Все още с тежките скъпоценни камъни в ръка, тя се обърна с лице към къщата и си представи пристройката, която можеше да направи в задния двор и така да разполага с повече стаи за жените и техните деца — особено под земята, където беше безопасно през дневните часове.

Очите ѝ отново се навлажниха и този път тя даде воля на сълзите си. Сградата пред нея се размаза, затова пък бъдещето ѝ изглеждаше съвсем ясно — знаеше точно как щеше да нарече новото крило.

Името *Уелесандра* щеше да му подхожда.

Никога досега Лейла не беше оставала навън толкова близо до изгрева и с интерес забеляза, че във въздуха нещо се промени, почувства се някакво невидимо оживление. Слънцето наистина притежаваше мощ, способна да освети целия свят, и усиливащата се светлина караше кожата ѝ да настръхва разтревожено, някакъв дълбоко вкоренен инстинкт на плътта ѝ казваше, че е време да се прибира у дома. Но не ѝ се тръгваше.

— Как си? — долетя иззад нея гласът на Хекс.

Честно казано, вечерта беше дълга. Прекараха часове в покрайнините на Колдуел, обикаляха в мрака и следваха Кор и неговите бойци, което се оказа доста лесна задача. Тя усещаше мъжа така ясно, като че беше осветен от прожектор, кръвната ѝ връзка с него още не беше отслабнала. Що се отнасяше до него... Кор беше така погълнат от битките, че изглежда, не забелязваше близостта ѝ; дори да беше наясно за присъствието ѝ, не я доближаваше, нито някой от войниците му го правеше.

— Лейла?

Тя погледна към Хекс.

— Знам точно къде е. Не се е преместил.

— Не това те питам.

Лейла се усмихна леко. Една от големите изненади през тази нощ беше тази жена симпат, макар че сега вече ѝ беше трудно да я нарича така. Умът на Хекс беше остър като бръснач, а физиката ѝ беше като на мъж, но у нея имаше топлота, която влизаше в противоречие с другите ѝ черти. Нито веднъж не се отдели от Лейла, въртеше се около нея като мамен около детето си, изключително грижлива и внимателна, сякаш бе наясно колко обезпокоителни бяха за нея тези нови задължения.

— Добре съм.

— Не си.

Лейла се съсредоточи върху сигнала от кръвта си на две пресечки разстояние и остана смълчана.

— Сигурна съм, че вече си наясно с това, наистина постъпваш правилно — промърмори Хекс.

— Знам. Той променя позицията си.

— Да, чувствам го.

Лейла рязко се обърна към внушителната осветена сграда — най-високия небостъргач в града. Съсредоточи вниманието си върху мигащите бели и червени светлини на върха му и си представи как Кор стои на покрива, брулен от студения вятър, и оглежда града.

— Мислиш ли, че е зъл? — попита дрезгаво. — Имам предвид успяваш да доловиш емоциите му, нали?

— До известна степен да.

— Е... Той зъл ли е?

Хекс въздъхна дълбоко и бавно, като че не ѝ допадаше онова, което се канеше да сподели.

— Той не би бил добра партия, Лейла. Не само за теб, но и за някоя друга, и не просто заради проблема с Рот. Кор носи нещо злокобно у себе си.

— Значи, е мрачна душа.

— Не е нужно да можеш да четеш мисли, за да си наясно с това. Само помисли какво причини на твоя крал.

— Да. Да, вярно е.

Първо Куин, а сега Кор. Ама наистина умееше да си избира мъже.

— Движи се бързо — заяви изведнъж Лейла. — Дематериализира се.

— Това е. Сега идва твоят ред.

Лейла затвори очи и блокира всички други чувства освен инстинкта да открие собствената си кръв.

— Пое на север.

Според предварителната им уговорка двете се придвижиха на километър и половина и приеха форма, после изминаха осем километра и пак приеха форма; пропътуваха други петнайсет километра и други петнайсет... с инстинкта на Лейла, действащ като компас, за да им дава посока.

И времето беше от голямо значение, изгревът наближаваше, опасни отблясъци започваха да озаряват небето и да стават все по-интензивни.

Финалната фаза от пътуването им ги отведе насред гора, между километър и половина и два ги дяляха от мястото, където Кор беше спрял и най-накрая престана да се придвижва.

— Мога да се приближа още — промълви Лейла.

— Той спря ли да се придвижва?

— Да.

— Тогава ти тръгвай. Хайде, върви!

Лейла хвърли един последен поглед в неговата посока. Знаеше, че се налага да си тръгне — ако тя можеше да го почувства, вероятно същото важеше и за него. Но се предполагаше, че дори да беше така, той нямаше да е способен да реагира достатъчно бързо. Защитеното от мис имение на север щеше да скрие следите ѝ и да го постави в безизходица — не само че нямаше да му даде представа за местоположението ѝ, но и щеше да го обърка напълно, като го запрати в друга посока, подобно на лъч светлина, отразен от огледало.

Страхът накара сърцето ѝ да пропусне удар и това усещане за нея беше по-реално от романтичния ѝ спомен за времето, прекарано с него, докато го хранеше.

— Лейла! Върви!

Най-скъпа Скрайб Върджин, тази нощ тя го осъди на смърт.

Не, поправи се сама. Той сам го направи. Ако откриеха оръжието там, където живееше бандата, и се докажеше онова, в което братята го обвиняваха, значи, Кор беше завъртял колелото на съдбата още преди месеци.

Тя може и да бе изиграла ролята на проводник, но собствените му действия представляваха електрическата сила, която щеше да спре сърцето му.

— Благодаря, че ми даде възможност да сторя онова, което е редно — каза тя. — Незабавно се прибирам у дома.

След това се дематериализира надалече от залесената долчинка и успя да влезе във вестибюла на къщата точно когато очите ѝ вече започваха да парят от светлината.

Или може би от сълзите. Не, това не бяха сълзи, беше изгряващата зора.

Да рони сълзи за този мъж, би било... погрешно в толкова много отношения.

— Трябва да вървим.

Джон кимна, когато Куин заговори, но не помръдна от мястото си. Застанал наред кухнята на Уелси, той преживяваше нещо като шок.

Шкафовете бяха оголели. Килерът беше празен. Както и всички чекмеджета и двата дрешника. Рафтовете над вграденото бюро. Самото бюро.

Закрачи наоколо и обиколи масата в кухненския бокс, като си припомни вечерите, сервирани там от Уелси. После бавно отмина дългия плот, покрит с гранит, и си представи купите с тесто, покрити с кърпи, дъските за рязане с купчини накълцан лук и гъби, буркана за брашно, глинения съд за ориз. Едва не се наведе към печката, за да вдъхне аромата на задушеното, соса за спагети или горещия ябълков сайдер.

— Джон?

Обърна се и се приближи до най-добрия си приятел... а после продължи да крачи към дневната. По дяволите, тук като че ли беше паднала бомба. Всички картини бяха свалени от стените и на местата им се виждаха само месинговите куки. Всичко в рамки беше струпано в далечния ъгъл, платната бяха облепени едно на друго, разделени с дебели хавлиени кърпи.

Мебелите също бяха разместени, като повечето бяха струпани на групи от столове, помощни масички, лампи... Боже, лампите. Уелси не харесваше горно осветление, а това означаваше, че в къщата имаше сигурно около сто лампи с различни размери и форма.

Същото важеше и за килимите. Мразеше мокетите от стена до стена, така че имаше персийски килимчета — беше имало персийски килимчета — пръснати навсякъде по мраморните и дървените подове. Сега обаче и те като всичко останало бяха навити и подредени покрай стената на дневната.

Най-хубавите мебели и произведенията на изкуството щяха да бъдат откарани в имението със специален климатизиран камион. Всичко останало щеше да бъде предложено на „Убежището“ и ако не бъдеше прието, щеше да отиде в Армията на спасението.

Боже... Дори след като четиримата се бяха трудили десет часа без прекъсване, пак имаше толкова много за вършене. Но изглежда,

първият голям напън все пак бе най-критичен.

Изневиделица Тор пресече пътя му и той се закова на място.

— Здравей, синко.

— *Здравей.*

Удариха длани една в друга, а после блъснаха рамене и Джон почувства истинско облекчение, че най-накрая помежду им имаше разбирателство след месеци на хладина. Фактът, че Тор го доведе тук, за да помогне за всичко това, беше знак на уважение, който го изненада и трогна дълбоко.

Но от друга страна, както отбеляза Тор на път за насам, Уелси принадлежеше и на Джон.

— Между другото, отпратих Куин. Реших, че обстоятелствата са извънредни, и освен това аз съм с теб.

Джон кимна. Колкото и да държеше на приятеля си, струваше му се редно двамата с Тор да останат сами в къщата, пък макар и само за кратко.

— *Как мина в „Убежището“?* — изписа.

— Наистина добре. Мариса... — Тор прочисти гърло. — Тя е прекрасна жена.

— *Напълно си прав.*

— Много се зарадва на даренията.

— *Даде ли ѝ рубините?*

— Да.

Джон кимна отново. Двамата с Тор бяха прегледали малката колекция от бижута на Уелси. Колието, гривната и обиците бяха единствените със значима цена. Останалите имаха по-скоро сантиментална стойност. Малки талисманчета, няколко комплекта халки, чифт миниатюрни диамантени обици. Тях щяха да задържат.

— Говоря сериозно, Джон. Искам да вземеш мебелите, ако ги искаш. Също и картините.

— *Има една на Пикасо, която наистина харесвам.*

— Значи, е твоя. Всичко, което пожелаеш, е твое.

— *Наше.*

Тор наклони глава.

— Точно така. Наше.

Джон закрачи из дневната, а стъпките му отекнаха.

— *Защо реши да го направиш точно тази нощ?*

— Няма конкретна причина. По-скоро съвкупност от много фактори.

Джон трябваше да признае, че отговорът му допадна. Мисълта, че това можеше някак да е свързано единствено с Есен, би го вбесила, въпреки че би било ужасно несправедливо спрямо нея.

Всеки продължаваше напред. Така беше редно.

И може би остатъчният гняв, който изпитваше, бе знак, че и той трябваше да приеме нещата по-философски.

— *Съжалявам, че не проявих повече разбиране във връзка с Есен.*

— О, не, всичко е наред, синко. Знам, че е трудно.

— *Ще се обвържеш ли с нея?*

— Не.

Джон повдигна вежди.

— *Защо не?*

— Сложно е. Всъщност не, съвсем просто е. Съсипах отношенията ни преди две вечери. Няма връщане назад.

— *По дяволите.*

— Да. — Тор поклати глава и се озърна. — Да...

Двамата стояха един до друг, а очите им обхождаха хаоса, който сътвориха от пълния ред преди това. Състоянието на къщата в момента приличаше на живота им след убийството на Уелси — объркан, празен, нищо не си беше на мястото.

Но ситуацията сега подходеше повече на действителността. Фалшивият ред, поддържан заради отказа им да продължат напред, представляваше опасна илюзия.

— *Наистина ли ще продадеш имота?*

— Да. В рамките на работния ден Фриц ще се свърже с брокер на недвижими имоти. Освен ако... Ами... ако вие двамата с Хекс я искате, изобщо няма нужда да обсъждаме продажбата.

— *Не, съгласен съм с теб. Време е да бъде продадена.*

— Чуй ме, искам да провериш дали можеш да се освободиш за следващите две нощи. Тук има още много работа за вършене и ми харесва да си до мен.

— *Разбира се. Не бих го пропуснал за нищо на света.*

— Добре. Това е добре.

Двамата впериха погледи един в друг.

— *Може би е време да тръгваме.*

Тор кимна бавно.

— Да, синко. Така е.

Без да разменят и дума повече, двамата пристъпиха навън, заключиха и се дематериализираха в имението.

Когато молекулите им се разбъркаха, Джон изпита усещането, че е трябвало да се кажат някакви заключителни тържествени думи, нещо значимо, подобно на флаг в пясъка, на надгробна плоча, някакъв запомнящ се цитат... каквото и да е.

Но явно процесът на изцеление, за разлика от травмата, протичаше спокойно и тихо.

Вратата се затваряше бавно, вместо да се хлопне с трясък.

Няколко нощи, след като Есен се настани в хижата на Хекс, една кърпа промени всичко. Беше просто бяла кърпа за ръце, току-що извадена от сушилнята, чието предназначение беше да виси в банята на надземния етаж и да бъде използвана от някоя от двете им. Нищо особено. Нищо, с което Есен да не се беше сблъсквала в имението на Братството или в Светилището в продължение на десетилетия.

Но именно в това беше въпросът.

Докато я държеше и чувстваше топлината и мекотата ѝ, тя се замисли за всичкото пране, преминало през ръцете ѝ. И за подносите с храна, сервирани на Избраниците. За безбройните легла, които беше оправила. За купчините медицинско облекло, нощници, кърпи...

Години след години слугинска работа, с която се бе гордяла.

По свой избор живееш като мъченица от векове.

— Не е вярно — тя сгъна кърпата. И после отново я разгъна.

Докато ръцете ѝ механично си вършеха работата, гневният глас на Тор не замлъкваше. Дори зазвуча още по-силно, когато погледна подовете, излъскани до блясък от ръцете ѝ, грейналите прозорци и идеално чистата кухня.

Случилото се с онзи симпат е било по твоя вина. Случилото се с мен е по твоя вина. Всички злини на света са по твоя вина...

— Престани! — просъска тя и запуши ушите си с ръце. — Просто престани!

Опитът ѝ да оглушее обаче беше осуетен. Докато куцукаше из малката къща, тя се намираше в капан, но не заради ограниченията на стените и тавана, а заради гласа на Тормент.

Бедата се състоеше в това, че където и да отидеше, към каквото и да погледнеше, навсякъде имаше нещо почистено, подредено или полирано от нея. А плановите ѝ за нощта включваха още подобни занимания, въпреки че нямаше нужда от повече чистене.

Накрая се принуди да седне на едно от двете кресла, което гледаше към реката. Протегна крака и се взря в прасеца, който

изглеждаше зле и не функционираше нормално от толкова дълго време.

Доставя ти удоволствие да бъдеш жертва. Само това има значение за теб.

Три нощи, каза си тя. Отне ѝ три нощи да се нанесе тук и да се озове изцяло в ролята на слугиня.

Не, всъщност захвана се с това още в мига, щом се събуди след първия залез.

Докато седеше сама, вдъхна лимоновия аромат на препаратите за полиране на мебели и почувства непреодолимо желание да стане, да намери кърпа и да започне отново да бърше повърхностите на масите и шкафовете. Което беше част от природата ѝ, нали така?

Изруга наум и се застави да остане седнала, докато онзи ужасен разговор с Тормент звучеше в съзнанието ѝ отново и отново.

В първия момент, след като той си тръгна, изпадна в шок, но после я завладя гняв.

В действителност едва тази вечер чу думите му. И като се имаше предвид, че беше заобиколена от доказателства за поведението си, ѝ беше трудно да оспори думите му. Той имаше право. Въпреки че се бе изразил изключително жестоко, Тормент беше прав.

Макар да беше вършила всичко, с цел да служи на другите, „задълженията“ ѝ бяха не толкова покаяние, колкото самонаказване. Всеки път щом почистеше след другите или склонеше глава под качулката си, или се свиваше, за да остане незабелязана, болка на удовлетворение пробуждаше сърцето ѝ, появяваше се мъничка рана, която зарастваше почти мигновено.

Десет хиляди пробуждания през толкова много години, че не можеха да се преброят.

В действителност никой от Избраниците не я караше да почиства след нея. Нито дори Скрайб Върджин. Правеше го по своя инициатива, като принизяваше собственото си съществуване до това на нищожна слугиня, свеждаща глава и търкаща с парцала в продължение на стотици години.

И всичко това заради...

Образът на симпатата отново изникна в съзнанието ѝ и за един кратък миг тя си припомни миризмата му и усещането за хлъзгавата му кожа, както и вида на ръцете му с шест пръста върху плътта ѝ.

Буцата в гърлото ѝ нарастваше все повече, но тя отказа да се поддаде. И без това през годините бе придавала на него и на тези спомени твърде голямо значение.

Изведнъж си представи себе си в една от стаите в дома на баща си точно преди да бъде отвлечена — видя се как дава нареждания на догените, вечно недоволна от всичко, което я заобикаляше.

По свой избор се превърна от дама в прислужница, преминавайки от едната крайност в другата, от абсолютно превъзходство до тази самоналожена малоценност. Онзи симпат беше свързващият елемент, жестокостта му събра двата края на спектъра и в съзнанието ѝ едното се преля с другото. Трагедията заличи аристократичните ѝ права и остави след себе си една съсипана жена, която превърна страданието в свое ежедневие.

Тормент беше прав — оттогава насам не спираше да се самонаказва... и отказът ѝ да приеме лекарства по време на периода ѝ на нужда беше част от всичко това. Предпочете болката така, както си избра това ниско обществено положение и така, както се отдаде на мъжа, който никога не би могъл да бъде неин.

Аз те използвах, но единствената, извлякла облага, си ти... Бог е свидетел, че мен това не ме доведе доникъде. Добрата новина е, че всичко това ще ти даде чудесно извинение да се тормозиш още повече.

Потребността да се захване с мръсотия от какъвто и да било характер, да търка, докато по челото ѝ не избият капки пот, да се труди, докато болките в гърба и крака станат нетърпими, беше толкова силна, че ѝ се наложи да се вкопчи в креслото, за да се задържи на мястото си.

— Мамен?

Тя се извърна и се постара да се измъкне от този водовъртеж.

— Как си, дъще?

— Съжалявам, че се забавих. Днес беше... натоварено.

— О, всичко е наред. Да ти предложи ли нещо... — Спря се. —
Аз...

Силата на навика беше огромна и тя усети как отново се вкопчва в стола.

— Всичко е наред, мамен — промърмори Хекс. — Не е нужно да ме обслужваш. Всъщност не искам да го правиш.

Есен хвана с треперещата си ръка края на плитката си.

— Тази вечер се чувствам доста унила.

— Усещам го. — Хекс пристъпи към нея, а облеченото ѝ в кожа тяло беше така силно и излъчващо увереност. — И съм наясно защо, така че не се налага да обясняваш. Ще бъде добре просто да махнеш с ръка на миналото. Трябва да го сториш, ако искаш да продължиш напред с живота си.

Есен съсредоточи вниманието си върху тъмните прозорци, като си представяше реката отвъд тях.

— Не знам какво да правя със себе си, ако не служа.

— Именно това се налага да разбереш. Какво ти харесва, къде би желала да отидеш, как да запълваш нощите си. Такъв е животът, ако имаш късмет.

— Вместо възможности виждам само празнота.

Особено без...

Не, нямаше да мисли за него. Тормент даде ясно да се разбере какво представляваше връзката им.

— Има нещо, което вероятно трябва да знаеш — заяви дъщеря ѝ. — За него.

— Произнесох ли името му?

— Не се налага. Чуй, той...

— Не, не ми казвай. Между нас няма нищо. — Най-скъпа Скрайб Върджин, така я болеше да го каже. — И никога не е имало. Така че няма нужда да научавам каквото и да било за него.

— Изпразва къщата, тази, в която са живели с Уелси. Прекарал е предишната нощ да опакова вещи и да ги раздава, мебелите са подготвени за изнасяне. Ще я продава.

— Ами... Браво на него.

— Ще дойде да те види.

Есен скочи от креслото и се втурна към прозорците, а сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Откъде знаеш?

— Каза ми го преди малко, когато отидох да докладвам на краля. Искане да ти се извини.

Есен опря пръсти в студеното стъкло и възглавничките им бързо изтръпнаха.

— Питам се, за какво по-точно. За това, че беше прав? Или може би за това, че беше откровен и призна за липсата си на чувства към мен? Обясни ми, че съм само инструмент да освободи любимата си. И двете неща са истина и по тази причина няма за какво друго да се извинява освен за тона си.

— Наранил те е.

— Не повече, отколкото съм била наранявана и преди. — Есен отдръпна ръце от прозореца и започна да ги разтрива, за да ги стопли. — Пътищата ни се пресякоха на два пъти в живота ни и не бих казала, че изпитвам необходимост да поддържаме контакт. Макар преценката му за характера и недостатъците ми да е вярна, няма нужда да ми бъде разяснявана отново, пък макар и разкрасена с думи като „съжалявам“, които нищо не значат. Подобна откровеност се запомня още при първия път, когато е изречена.

Последва дълго мълчание.

— Както знаеш — заговори тихо Хекс, — двамата с Джон имахме проблеми. Големи трудности, с които не можех да се примиря, макар да го обичам. Наистина мислех, че всичко е свършило. Онова, което ме убеди в обратното, са не думите му, а делата му.

Гласът на Тормент се върна:

Пределно наясно си, че единствената причина, поради която съм с теб, е да измъкна Уелси от Междувремето.

— Има една разлика, дъще моя. Твоят спътник е влюбен в теб, а в крайна сметка това е най-важното. Дори Тормент да остави своята шелан да си тръгне, никога няма да заобича мен.

Добрата новина е, че всичко това ще ти даде чудесно извинение да се тормозиш още повече.

Не — каза си Есен. — Приключих с това.

Време беше за ново начало.

И макар Есен да нямаше представа какво да е то, вярваше, че ще го открие.

— Чуй, трябва да тръгвам — каза Хекс. — Но се надявам да не се забавя. Ще се върна при първа възможност.

Есен хвърли поглед през рамо.

— Не бързай заради мен. Трябва да свикна да бъда сама и може да започна да се уча още тази нощ.

Хекс напусна хижата и заключи внимателно след себе си, като си пожела да можеше да стори за майка си нещо повече от това, да я залости вътре. Желанието на Есен за ново начало беше екстремално. Емоционалната ѝ решетка беше обърната с главата надолу.

Но пък така се случваше, като придобиеш ясна представа за себе си след цяла вечност.

Състоянието не беше приятно. А в такъв момент да оставиш някого сам... но Есен имаше право. В живота на всеки настъпваше период, когато той осъзнаваше, че колкото и усърдно да бяга от себе си, където и да отиде, същността му го следва: пристрастията и пороците бяха просто начин да се маскират неприятните, но безспорни истини.

Майка ѝ имаше нужда от малко време насаме. Време да помисли. Време да открива. Време да прости... и да продължи напред.

Колкото до Тормент, част от Хекс наистина искаше да му даде да се разбере заради онова, което бе казал на майка ѝ. Само че го беше видяла и знаеше, че дори да го фрасне в челюстта, болката нямаше да представлява нищо в сравнение с душевните му терзания. Беше ѝ трудно да прецени доколко те бяха свързани с Есен и доколко с Уелси. Инстинктът ѝ подсказваше обаче, че скоро щеше да научи. Опризването на къщата и раздаването на дрехите на Уелси бе само началото.

Краят на играта беше очевиден.

После щяха да научат колко държи на Есен.

В този момент Хекс се дематериализира на изток. Беше прекарала целия ден в района около дома на Кор, но никога не се приближи на по-малко от четиристотин метра разстояние. Емоционалната му решетка стана ясно доловима веднага щом влезе в обхвата ѝ, но тя се постара да проучи и войниците му, преди да се отправи на север към имението и да докладва на краля.

Сега отново се върна под булото на нощта, движейки се бавно през гората, пуснала в действие инстинктите си на симпат. Докато се приближаваше към мястото, където емоционалните решетки се концентрираха през деня, тя се дематериализираше през сто метра, без да бърза, като използваше боровете за прикритие. Боже, такива ситуации наистина я караха да цени вечнозелената растителност —

масивните им корони не само я прикриваха, но ѝ осигуряваха непокрита със сняг земя, в която стъпките ѝ не личаха, докато се придвижваше от ствол към ствол.

Празната фермерска къща, до която стигна, беше точно онова, което очакваше. Изградена от грубо издялани камъни, тя беше стабилна и имаше малко прозорци — идеалният бункер. Иронията беше в това, че с натрупания сняг върху покрива и със симпатичните си комини къщата приличаше на коледна картичка.

Огледа се наоколо, а паркираният наблизко миниван ѝ се стори някак не на място, нежелан елемент от модерния живот в определено старовремска картина. Същото важеше и за електрическите кабели, които бяха свързани със задния ъгъл на къщата.

Хекс мина предпазливо отзад. Нямаше как да знае дали се подава електричество. Вътре не светеха лампи, къщата беше тъмна като вътрешността на череп.

Последното, което желаше, беше да задейства алармена инсталация.

Бърз поглед към прозорците я накара да се намръщи.

Нямаше капаци, освен ако не се намираха от вътрешната страна, и по-важното, нямаше стоманени решетки. Но пък от друга страна, вероятно се бяха постарали повече с подземие.

Обиколи къщата, като надничаше през всеки прозорец, а после се дематериализира на покрива, за да провери капандурите над третия етаж.

Съвсем празно, каза си тя и отново се намръщи. И не добре укрепено.

Обратно на земята, извади двата си пистолета, пое си дълбоко въздух и... Прие форма вътре в къщата, готова да атакува, застанала с гръб към ъгъла на празна и прашна дневна, насочила пистолетите си напред.

Първото, което забеляза, беше, че въздухът вътре беше също толкова студен, колкото и навън. Нима нямаше отопление?

Второто беше, че нямаше и помен от аларма.

Трето, отникъде не се появи никой, готов да брани територията си.

Това не опростяваше чак толкова нещата обаче. Най-вероятно просто не ги беше грижа за етажите над земята.

Тя внимателно се дематериализира на прага на следващото помещение. И после на още едно. Логичното местонахождение на стълбата към мазето беше кухнята и ето че я откри точно там, където очакваше.

Каква изненада — на вратата, която я спираше да проникне в мазето, се мъдреше чисто нова ключалка от мед.

Отне ѝ пет минути да се справи с нея и дотогава вече беше изнервена до крайност. На всеки шейсет секунди спираше и се ослушваше внимателно, въпреки че симпатските ѝ сетива работеха с пълна сила, защото беше оставила шиповете си в хижата.

Когато най-накрая приключи с ключалката и откряхна вратата, тя се засмя сухо — пантите изскърцаха толкова шумно, че можеха да събудят мъртвец. Изпитан стар метод и тя беше склонна да се обзаложи, че нито една врата или прозорец в къщата не бяха смазани; вероятно и стълбите скърцаха като костите на стара жена, ако стъпиш на тях. Да, точно както в епохата преди откриването на електричеството добрият слух и несмазаните панти представляваха алармена система, която не се нуждаеше от батерии или захранване.

Захапа фенерчето си със зъби, за да има възможност да държи оръжие във всяка ръка, и заоглежда, доколкото можеше, грубата дървена стълба. Подът беше от трамбована пръст и тя се дематериализира долу, като мигом зае отбранителна позиция.

Много легла: три двуетажни и едно единично до тях.

Дрехи с големи размери. Свещи за осветление. Кибрити. Четива.

Зарядни устройства за мобилни телефони. Едно за лаптоп.

И това беше всичко.

Нямаше оръжия. Нямаше електроника. Нищо, което да послужи за идентификация.

Но пък, от друга страна, шайката копелета бяха нещо като номади, така че, естествено, личните им вещи бяха малко на брой и леснопреносими. Това бе и една от причините да са толкова опасни. Можеха да променят местонахождението си за отрицателно време, без да оставят видими следи.

Това обаче определено беше тайното им убежище, мястото, на което бяха относително уязвими през деня, но те го бяха укрепили както трябва — стените, таванът и вътрешната страна на вратата бяха

покрити със стоманена мрежа. Нямаше друг начин да проникнеш вътре или да излезеш навън освен през отвора горе.

Тя закрачи бавно, търсейки тайни врати, вход към тунел, каквото и да е.

Имаха нужда от склад за муниции някъде тук. Колкото и мобилни да желаеха да бъдат, нямаше начин да излизат навън нощ след нощ, купувайки си патрони, които да стигнат само до изгрева.

Нужно им беше скривалище.

Насочи вниманието си към единичното легло и предположи, че принадлежи на Кор, водача на бандата. Не беше нужно да си гений, та да се сетиш, че ако съществуваше тайник, щеше да е някъде наблизо. Той беше подозрителен по природа и не би се доверил стопроцентово дори на собствените си войници.

Освети леглото с фенерчето и започна да търси задействащ механизъм за аларма, бомба или капан. Не откри нищо подобно и временно прибра пистолетите си, вдигна металната рамка на леглото и я отмести настрана. Извади от джоба си миниатюрен ръчен детектор за метал, прегледа пода и...

— Здравейте, момчета — промърмори.

Малкият уред показва очертанието на идеално оформен правоъгълник с размери около сто и двайсет на осемдесет сантиметра. Коленичи и разрови с един от ножовете си почвата. Каквото и да имаше, беше заровено дълбоко.

Хекс замръзна на място, тъй като острият ѝ слух я информира за спирането на кола. Не беше някой от бандата обаче. Емоционалната решетка беше твърде проста.

Може би доген, доставящ провизии?

Изтича нагоре по стълбите, затвори вратата, доколкото това беше възможно, без да я заключва и се върна до закопания сандък. Действаше три пъти по-бързо, като едновременно с това се заслушваше за скърцане на първия етаж. Използва ножа си, за да проучи пръстта от дългата страна на разровения правоъгълник за евентуално наличие на дръжка. Не откри нищо и повтори същото откъм късата страна.

Бинго. Разчисти пръстта и стисна халката, тикна фенерчето обратно между зъбите си и дръпна с всички сили. Капакът тежеше колкото капак на кола и тя потисна един напрегнат стон.

Арсенал, и то какъв.

В големия сандък имаше пистолети, пушки, ножове, патрони, принадлежности за почистване... Всичко беше спретнато подредено и защитено от влагата.

Наред с всичко друго имаше и черен калъф за пушка. Тя го извади и го положи на земята пред себе си. Погледна ключалката и изруга. Активираше се с пръстов отпечатък. Както и да е. Проклетото нещо беше достатъчно голямо да съдържа един или два снайпера. Така че тръгваше с нея.

С бързи и уверени движения тя затвори капака, изрита пръстта обратно върху него и заглади повърхността, та да изглежда добре отпъкана. Да прикрие следите си й отне по-малко време, отколкото очакваше, и преди да се усети, връщаше леглото на мястото му.

Вдигна калъфа с лявата си ръка и се послуша. Прислужницата сновеше на горния етаж, решетката й беше също така безлична, както когато пристигна.

Хекс се озърна и си каза, че е малко вероятно жената да разполага с ключ за мазето. Кор беше прекалено потаен, за да допусне такова нещо. Но все пак не беше безопасно просто да се мотае тук. Дори прислужницата да се грижеше само за горните етажи, някой от копелетата можеше да пострада на бойното поле във всеки един момент и макар Хекс да не се притесняваше да се бие с когото и да било от тях, ако търсената пушка наистина се намираше в този калъф, трябваше незабавно да изнесе оръжието.

Време беше да каже „здрасти“.

Дематериализира се до върха на стълбището, а тежестта й върху най-горното стъпало го накара да изскърца.

Прислужницата извика от другата страна.

— Господине? — Последва пауза. — Почакайте, ще заема нужната поза.

За какво говореше, по дяволите?

— Готова съм.

Хекс стисна топката на вратата, отвори и пристъпи навън в очакване да види нещо в стил Кама Сутра. Вместо това възрастната жена стоеше в ъгъла на кухнята с лице към стената, закрила очи с ръце.

Не искат да ги види, за да не може да ги идентифицира, помисли си Хекс. Умно. Много умно.

И извънредно удобно, тъй като нямаше да ѝ се налага да губи ценни минути да бърника в съзнанието на жената. Освен това въпросната „поза“ щеше да спаси живота ѝ, когато по-късно Кор установеше, че докато ги е нямало, някой е проникнал в бърлогата им.

Ако никога не виждаш никого, няма начин да бъдеш обвинена, че прикриваш неканен гост.

Хекс затвори вратата и ключалката щракна. После мигом се дематериализира с калъфа, притиснат към гърдите ѝ. Добре, че не беше твърде тежък.

И с малко повече късмет тази нощ Вишъс нямаше да е дежурен.

В имението на Братството Тор задържа отворена вратата към сутерена и се отдръпна встрани да пропусне Джон, който заслиза по стълбите.

Докато го следваше, Тор усещаше тялото си сковано, особено в гърба и раменете. Но вечерните му тренировки като разносвач на мебели бяха приключили. След един финален тричасов маратон тази вечер къщата им беше окончателно опразнена и предстоеше да бъде обявена в системата на Колдуел за продажба на недвижими имоти. Фриц се беше срещнал с брокера през деня и цената, на която се бяха спрели, бе амбициозна, но не и налудничава висока. И ако се налагаше да плаща разноските по къщата още един-два месеца или дори цялата пролет, това го устройваше.

Междувременно мебелите и килимите бяха преместени в гаража на имението — картините, гравюрите и рисунките с туш бяха в климатизираната част на тавана; кутията с бижута се намиреше в дрешника на Тор, над сватбената рокля.

Така че... всичко беше приключено.

След като се спуснаха по стълбите, двамата с Джон поеха с решителна крачка през едно обширно помещение покрай масивния котел, който не само произвеждаше достатъчно топлина за подгряване на основната сграда, а заплашваше да опече лицето и тялото на всеки, който навлезеше в неговата орбита.

Продължиха напред, стъпките им отекваха шумно, а въздухът ставаше все по-хладен, докато се отдалечаваха от котела. Вече бяха във вътрешната част на сутерена, който бе разделен на складови помещения, едно от които скоро щеше да приеме мебелите му, а другото беше личната работилница на Ви.

Не, не за онзи вид работа.

За това използваше пентхауса.

Тук долу беше ковачницата на Вишъс.

Шумът от огнедишащото чудовище на брата отначало приличаше на тихо ръмжене, но когато завиха зад последния ъгъл, той

се засили достатъчно, че да погълне звука от стъпките им. Всъщност единственото, което надвишаваше грохота, бяха ударите от чука на Ви върху нагорещения метал.

Когато прекрачиха прага на каменното помещение, завариха Ви в разгара на работата му, с голи гърди и рамене, лъснали на оранжевата светлина на пламъците, с ритмично напругащи се мускули на ръката, с която замахваше отново и отново. Беше яростно съсредоточен, а така беше и редно. Острието, в което щеше да се превърне това парче метал, щеше да е отговорно както за опазването на живота на притежателя му, така и за смъртта на врага.

Братът вдигна поглед при появата им и кимна. След още два удара той остави чука и спря подаването на кислород.

— Какво има? — попита, когато грохотът премина в мъркане.

Тор погледна към Джон Матю. Момчето се държа прекрасно през цялото време, като не показва никакво недоволство от мрачната работа да разчиства събирани с любов цял живот вещи, спомени, колекции.

А беше толкова тежко и за двамата им.

След миг Тор отново обърна очи към своя брат... и се оказа, че е неспособен да говори, но Ви вече кимаше и се изправяше. Свали тежките кожени ръкавици, стигащи чак до лактите му, и се отдалечи.

— Да, при мен е, в Дупката — каза братът. — Елате.

Тор кимна, защото не беше в състояние да стори повече от това, нито пък беше нужно. Тримата поеха тъжно смълчани към стълбите, а той обхвана тила на Джон и задържа ръката си там.

Контактът донесе утеха и на двамата.

Когато се появиха в кухнята, там кипеше типичната суматоха преди Последното хранене, така че прислугата почти не ги забеляза и за щастие, нямаше любезни въпроси, нито догадки защо изглеждаха толкова сериозни.

Когато свиха наляво и се отправиха в посока, противоположна на тренировъчния център, в един момент Тор не можеше да повярва, че това се случва. Дори на няколко пъти се спъна, като че ли краката му искаха да попречат на тази последна стъпка.

Но той бе изпълнен с решимост.

При вратата, която водеше към Дупката, Ви набра кода, отвори я и им показа с жест да минат преди него.

Мястото, където живееха Бъч и Ви, беше същото както винаги, само дето сега беше по-чисто, откакто там се бяха нанесли жените им. Списанията „Спортс Илюстрейтид“ бяха подредени в спретната купчина върху масичката за кафе; в кухнята нямаше празни бутилки от бира и водка, пръснати навред по плотовете; по мебелите не се виждаха разхвърляни спортни сакове или кожени якета.

Четирите играчки на Ви все така заемаха един цял ъгъл, а огромният плазмен екран доминираше в дневната.

Някои неща никога нямаше да се променят.

— Тя е в моята стая.

При други обстоятелства Тор не би последвал мъжа в личните му покои, но тази нощ не беше обикновена.

Стаята на Ви и доктор Джейн беше малка и книгите в нея заемаха повече място, отколкото леглото — цели комини от томове по физика и химия бяха струпани върху килима, тъй че едва оставаше място да се стъпи върху него. Лекарката се бе погрижила обаче стаята да не прилича на кочина — леглото бе изрядно застлано с капитонирана завивка, а възглавниците бяха прилежно изправени върху таблата.

Вишъс отвори шкафа в ъгъла и се протегна с целия си ръст до последната лавица за...

Вързопът от черно кадифе беше достатъчно голям и тежък, за да трябва да се държи с две ръце, и той изпъшка, когато го издърпа и го понесе към леглото.

Когато го остави, Тор трябваше да се застави да продължи да диша.

Ето я. Неговата Уелси. Всичко, което бе останало от нея на тази земя. Като се отпусна на колене пред нея, той се пресегна напред и развърза сатенената панделка. С треперещи ръце отвори кадифената торбичка и я смъкна надолу, като разкри сребърна урна с украса в стил *ар деко* по четирите страни.

— Откъде я взе? — попита Тор, като прокара показалеца си по блестящия метал.

— Дариъс я държеше в една задна стаичка. Мисля, че е на „Тифани“, от трийсетте години. Фриц я лъсна.

Урната не беше част от тяхната традиция. Не се полагаше прахът да бъде съхраняван.

Редно беше той да бъде разпръснат.

— Красива е. — Той погледна Джон. Младежът беше пребледнял, а устните му бяха здраво стиснати. С бързо и рязко движение той обърса лявото си око. — Готови сме да ѝ устроим церемония за изпращане в Небитието, нали, синко?

Джон кимна.

— Кога? — попита Ви.

— Мисля да е утре вечер. — След като Джон отново кимна, Тор потвърди: — Да, утре.

— Искаш ли да кажа на Фриц да се погрижи? — попита Ви.

— Благодаря, аз ще приготвя всичко. Двамата с Джон ще го направим. — Тор отново насочи вниманието си към прекрасната урна. — С него ще я пуснем да си иде... заедно.

Застанал до Тор, Джон с мъка се владееше. Трудно беше да се каже кое го разстройваше повече: това, че Уелси беше отново в стаята с тях, или че Тор бе коленичил пред урната, сякаш краката не го държаха.

Изминалите две нощи бяха тежко изпитание за него. Вярно, знаеше, че Уелси вече я няма, но изнасянето на всички вещи от къщата бе направило този факт толкова гръмовен, че сякаш крещеше в главата му.

Дявол да го вземе, тя така и нямаше да разбере, че той беше преминал през преобразяването си, че вече бе добър боец, че се беше обвързал. Ако някога имаше свое дете, тя никога нямаше да го държи в ръцете си, да присъства на първия му рожден ден, да види първите му стъпки, да чуе първите му думи.

Отсъствието ѝ отнемаше нещо и от неговия собствен живот и той изпитваше ужасното чувство, че винаги ще е така.

Докато Тор остана с наведена глава, Джон се приближи до него и постави длан върху масивното му рамо, като си припомни, че колкото и тежко да беше за него, за Тор бе хиляди пъти по-зле. И все пак братът бе показал голяма сила, вземайки разумни решения за

всевъзможни вещи, от чифт джинси до тенджерите и тиганите, и свърши всичко това, макар сигурно отвътре да кървеше.

Джон винаги бе изпитвал голяма почит към него, но сега тя беше нараснала още повече.

— Вишъс? — долетя женски глас от коридора.

Джон се извърна рязко. Нима Хекс беше тук?

Тор се прокашля и дръпна кадифената торбичка нагоре.

— Благодаря, Ви... задето си се грижил така добре за нея.

— Ви? Имаш ли минутка? — извика Хекс. — Трябва да... О, по дяволите.

Когато тя спря рязко отвън, сякаш доловила настроението в спалнята, Тор се изправи и кимна на Джон с усмивка, в която се долавяше безкрайно великодушие.

— Върви при своята шелан, синко.

Джон се поколеба, но тогава Ви се приближи към брата, прегърна го и му зашепна нещо приглушено.

Решил да ги остави насаме, Джон отиде в дневната.

Хекс не беше изненадана да го види.

— Съжалявам, не исках да ви прекъсна.

— *Няма нищо.* — Погледът му се премести към калъфа в ръката й. — *Какво е това?*

Но вече знаеше какво е... За бога, тя се беше сдобила с...

— Тъкмо това трябва да разберем.

Внезапно обзет от паника, той я огледа внимателно, за да открие признаци за наранявания. Нямаше такива. Тя си беше свършила работата и се бе завърнала невредима.

Джон не бе възнамерявал да го стори, но се хвърли към нея и я прегърна силно, като я притисна към себе си. Тя отвърна на прегръдката му, а той усети калъфа на пушката да се притиска в гърба му и беше... дяволски щастлив, че тя е жива. Толкова щастлив...

По дяволите, беше се просълзил.

— Шшш, Джон, всичко е наред. В безопасност съм, добре съм.

Той потрепери, а тя го притисна към себе си с всичката сила и мощ на тялото си, за да не му позволи да рухне. Обгърна го със същата дълбока любов, която Тор бе изгубил.

Това, че някои имаха късмет, а други не, изглеждаше извънредно жестока лотария.

Когато най-сетне се отдръпна, той избърса лицето си и изписа с жестове.

— *Ще дойдеш ли на церемонията по изпращането на Уелси в Небитието?*

Отговорът дойде без колебание.

— Непременно.

— *Тор каза, че иска двамата да го направим заедно.*

— Добре. Това е добре.

В този момент се появиха Вишъс и Тор и едновременно заковаха погледи върху калъфа.

— Ти си невероятна — продума Ви с възхищение.

— Изчакай с ласкателствата, още не съм го отворила. — Тя подаде калъфа на брата. — Заключение чрез пръстов отпечатък. Нужна ми е твоята помощ.

Ви се усмихна зловещо.

— Не съм от тези, дето няма да се притекат на помощ на дама. Да се залавяме.

Двамата отнесоха калъфа с пушката на кухненския плот, а Джон придърпа Тор настрана. Като кимна към покритата с кадифе урна, изписа с ръце:

— *Ще ти трябва ли още тази вечер?*

— Не, синко, остани с жена си. Всъщност на мен ми се налага да изляза за малко. — Тор поглади кадифето. — Но първо ще я отнеса в стаята си.

— Да, добре. Страхотно.

Тор го дари със силна и бърза прегръдка и излезе през вратата към тунела.

Откъм кухнята се чу гласът на Хекс:

— Как смяташ да... О, да, така ще стане.

Миризмата на горяща пластмаса накара Джон да се извърне. Ви беше свалил ръкавицата си и бе поставил светеция си показалец върху заключващия механизъм, а нагоре се виеше тъмносив киселинен пушек.

— На моя пръстов отпечатък почти нищо не му се опира — заяви братът.

— Очевидно — промърмори Хекс с ръце, опрени на хълбоците и наведено напред стегнато тяло. — Някога приготвял ли си барбекю с

това чудо?

— Само лесърско, но то не става за ядене.

Джон остана на мястото си и ги наблюдаваше от разстояние. Беше истински поразен от тази жена. Кой би сторил нещо толкова опасно? Да влезе в защитеното скривалище на бандата. Да го претърси за пушката. Да се върне и да се държи, сякаш не е направила много повече от това да поръча кафе в „Старбъкс“.

Сякаш усетила погледа чу върху себе си, тя се обърна към него.

Джон се откри емоционално, така че да няма никакви бариери, и ѝ показва всичко, което чувстваше.

— Готово — съобщи Ви, като отдръпна искрящата си ръка и я скри отново в ръкавицата.

Като обърна калъфа към Хекс, братът каза:

— На теб се пада честта да го отвориш.

Хекс пренасочи вниманието си, отвори калъфа, който бе донесла, а изкривеният заключващ механизъм направо се разпадна.

Вътре имаше две пушки, поставени върху черни подложки от кори за яйца, а също и далекобойни мерници.

— Бинго — промълви тя.

Беше успяла, помисли си Джон. Беше готов да заложи лявата си топка, че една от тези пушки щеше да се окаже оръжието, с което бе прострелян Рот.

Тя го бе постигнала, по дяволите.

У него се надигна мощна вълна на гордост, сгря цялото му тяло и разтегна устните му в толкова широка усмивка, че чак бузите го заболяха. Докато седеше вгледан в своята шелан и в критичното за мисията им доказателство, донесено от нея, той бе убеден, че хвърля сенки, толкова силно сияеше.

Беше така невероятно... горд.

— Дяволски обещаващо — рече Ви и затвори калъфа. — В клиниката имам оборудването, което ще ни е нужно, заедно с онзи куршум. Да свършим тази работа.

— Една минута.

Хекс се обърна към Джон. Приблужи се до него. Хвана лицето му между дланите си. И когато погледна нагоре към него, той знаеше, че тя разчиташе всичко, което той чувстваше.

Хекс се повдигна на пръсти, притисна устни към неговите и изговори думите, които той не се бе надявал да чуе скоро от нея.

— Обичам те. — Целуна го отново. — Много те обичам, мой хелрен.

От другата страна на Хъдсън, южно от имението на Братството, Есен седеше в мрака на хижата, все още в същото кресло, в което се беше настанила в началото на вечерта. Отдавна бе угасила лампите с мисълта си и заради липсата на осветление покритият със сняг пейзаж сияеше под лунните лъчи сякаш беше ден.

От мястото, където седеше, реката се виждаше като широка и неподвижна лента, макар да бе заледена само покрай бреговете.

Но тя виждаше много малко от гледката пред себе си, тъй като размишляваше над живота си.

Много часове бяха минали, откакто Хекс бе наминала да я види как е, луната беше променила положението си, черните сенки, хвърляни от дърветата, изпъстряха побелялата земя. В много отношения времето нямаше значение, но оказваше въздействие. Колкото по-дълго разсъждаваше над нещата, толкова по-ясно виждаше себе си и осъзнатото по-рано вече не я шокираше, а беше нещо, в което тя навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко...

Беше нещо, което я променяше.

Отначало тъмната ивица, прорязала зимния пейзаж, ѝ се стори поредната сянка, хвърляна от ствол на дърво в края на имота. Но после тя се раздвижи.

Беше нещо живо.

Не беше животно.

Беше мъж.

Внезапен пристъп на страх я накара рязко да се изправи, но тогава на помощ ѝ дойдоха инстинктите ѝ и веднага ѝ подсказаха кой е. Тормент...

Тормент беше тук.

Първата ѝ мисъл беше да слезе в подземното скривалище и да се престори, че не го е видяла, и предвид факта, че той се спря на моравата, давайки ѝ време да го разпознае, изглежда, сам ѝ предлагаше такъв изход.

Но тя нямаше да побегне. Достатъчно пъти беше бягала, че да ѝ стигат за няколко живота.

Стана от креслото, отиде до вратата, която се отваряше към реката, отключи я и я отвори широко. Скръстила ръце пред гърдите си, за да се предпази от студа, тя вдигна високо брадичка и го зачака да се приближи.

И той го направи. С изражение на мрачна решителност бавно закрачи към нея, а под тежките му обувки заледеният сняг заскърца. Изглеждаше си същият, все така висок и широкоплещест, с гъста коса, прорязана от бяла ивица, с красиво и сериозно лице, бръчиците по което издаваха богат житейски опит.

Тя си помисли колко странно бе, че търсеше да открие у него някаква метаморфоза. Очевидно приписваше собствената си трансформация на всичко и всички.

Той се спря пред нея, а тя се прокашля, задавена от мразовития въздух. Не заговори първа обаче. Това се падаше на него.

— Благодаря ти, че излезе — каза той.

Тя само кимна, тъй като не желаше да го улеснява с любезното извинение, което се канеше да ѝ поднесе. Не възнамеряваше повече да го улеснява... нито пък останалите.

— Бих искал да поговорим за малко, ако имаш време.

Студеният вятър проникваше през дрехите ѝ, затова тя кимна и отстъпи назад. Преди хижата не ѝ се бе виждала особено топла, но сега беше горещо като в тропиците. И някак тясно.

Есен седна отново на креслото си и го остави сам да реши дали да стои прав, или не.

Тор избра първото и застана точно пред нея. Пое си дълбоко дъх, за да събере сили, и заговори високо и ясно, сякаш беше репетираше думите си.

— Никога не бих могъл да се извиня достатъчно за онова, което ти казах. Беше съвършено несправедливо и непростимо. Няма прошка за такава постъпка, затова няма да се опитвам да я обясня. Аз просто...

— Знаеш ли какво? — прекъсна го тя с равен глас. — Част от мен много иска да те прати по дяволите... Да си вземеш извинението, морните очи и натежалото сърце и никога повече да не ме доближаваш.

След дълга пауза той кимна.

— Добре, разбрах. Уважавам желанието ти...

— Но — прекъсна го тя отново — прекарах цялата нощ да седя в това кресло и да разсъждавам над откровената ти тирада. Всъщност почти за нищо друго не мислих, след като си тръгнах. — Тя рязко отклони поглед към реката. — Вероятно си ме погребал в нощ като тази, нали?

— Да, така беше. Само че валеше сняг.

— Сигурно е било трудно да се копае в заледената земя.

— Трудно беше.

— То се знае, сдобил си се с мазоли като доказателство. — Тя отново погледна към него. — Честно казано, бях близо до пълен крах, когато си тръгна от стаята ми в тренировъчния център. За мен е важно да го осъзнаеш. След като ти си тръгна, у мен нямаше мисъл, нито чувство, можех единствено да дишам, и то само защото тялото ми го правеше без моя намеса.

Той издаде гърлен звук, сякаш угризенията бяха отнели гласа му и не можеше да проговори.

— Винаги съм знаела, че обичаш единствено Уелси и не само защото ми го каза още отначало, а защото през цялото време беше очевидно. И ти си прав, аз се влюбих в теб и се опитах да го скрия, защото знаех, че ще те нарани непоносимо мисълта как си допуснал друга жена достатъчно близо до себе си, че да... — Тя поклати глава, представяйки си отново как му бе въздействало това. — Наистина исках да ти спестя още болка и искрено желяех Уелси да е свободна. Нейната съдба беше почти толкова важна за мен, колкото и за теб, и не постъпих така, за да накажа себе си, а защото много те обичах.

Най-скъпа Скрайб Върджин, той сякаш се беше вкаменил. Дори едва дишаше.

— Чух, че се освобождаваш от дома, в който си живял с нея — продължи Есен. — И си сторил същото с вещите й. Предполагам, че опитваш нов начин да я освободиш, за да попадне в Небитието, и се надявам да имаш успех. Заради двама ви много се надявам.

— Дойдох тук да говорим за теб, не за нея — промълви той.

— Много мило от твоя страна и знай, че насочвам разговора към теб не защото се чувствам жертва на несподелена любов, а защото в нашите взаимоотношения всичко се въртеше около теб. Кое то бе по моя вина, но и защото такава е природата на завършилия цикъл.

— Цикъл?

Тя се изправи, за да създаде равнопоставеност помежду им.

— Също както сезоните оформят пълен цикъл, така е и с нас. Когато пътищата ни се пресякоха за пръв път, аз бях в центъра, моята себичност, фокусирането ми върху трагедията, която бях преживяла. Този път всичко се отнасяше до теб, до твоята себичност, до трагедията, която ти си преживял.

— О, господи, Есен...

— Както сам ми изтъкна, не можем да отричаме истината и не бива да се опитваме да го правим. Ето защо предлагам никой от нас да не се мъчи да се бори повече с нея. От този момент нататък сме квит, прегрешенията ни един към друг са заличени от действия и думи, които никой от нас не може да върне обратно. Винаги ще се разкайвам за положението, в което те поставих с твоя кинжал преди толкова много години, а ти не е нужно да ми казваш какво дълбоко съжаление изпитваш, като стоиш сега пред мен — чета го изписано по лицето ти. Ти и аз затворихме кръга, свърши се.

Той примигна и очите му задържаха нейните. После потърка с палец челото си, сякаш изпитваше болка.

— За последната част грешиш.

— Не виждам как можеш да спориш с логиката.

— Аз също много мислих. Няма да се карам с теб, но искам да знаеш, че бях с теб далеч не само заради Уелси. Тогава не го осъзнавах или не си позволявах да го осъзная... Но съм категоричен, че всичко това беше в голяма степен заради теб и когато си отиде, ми стана ясно...

— Не е нужно да се извиняваш...

— Това не е извинение. Говоря за това, как се събуждам, посягам към теб и искам да си до мен. Говоря за това, как винаги поръчвам храна и за теб, а после си припомням, че те няма, за да те нахраня. Говоря за това, че дори докато опаковах дрехите на покойната ми шелан, пак ти беше в ума ми. Не беше само заради Уелси, Есен, и мисля, че го разбрах след периода ти на нужда и тъкмо поради това превъртах. Прекарах ден и половина седнал, втренчен в тъмнината, в опит да си обясня всичко това и... не знам... накрая събрах смелостта да бъда свършено откровен пред себе си. Защото е трудно, когато си обичал една жена с всяка своя фибра, след като вече я няма, да дойде

друга и да навлезе в нейната територия в сърцето ти. — Той тупна с юмрук гърдите си. — То беше нейно и само нейно. Завинаги. Поне така си мислех... Но нещата в живота не се получават така и тогава се появи ти... По дяволите, разните цикли, не искам да приключваме с теб.

Сега беше неин ред да остане безмълвна, а тялото ѝ се вцепени сякаш от усилието ѝ да схване какво ѝ казва той.

— Есен, аз съм влюбен в теб, ето защо дойдох тук тази нощ. Не е задължително да бъдем заедно, нито да ми простиш онова, което казах, но държах да го чуеш от мен. Искам да знаеш още, че след като го осъзнах, аз съм в мир със себе си... — Той си пое дълбоко дъх. — Искаш ли да знаеш защо Уелси забременя? Не беше, защото аз исках дете. Беше, защото тя съзнаваше, че всяка нощ при излизането ми на бойното поле бих могъл да загина, а както тя каза, искаше да има нещо, заради което да живее. Ако аз си бях отишъл, тя щеше да изгради живот за себе си. Най-странното е, че аз бих искал тя да го направи. Дори и ако в него бъдеше включен друг мъж. Накрая осъзнах: тя не би искала да я жалея вечно. Би искала да продължа напред... И аз го сторих.

Есен отвори уста да каже нещо. Не излезе и звук.

Наистина ли го бе чула да казва това...

— Алилуя!

Тя нададе лек вик на тревога, а Тор измъкна единия си кинжал и в този момент в средата на стаята пристъпи Ласитър.

Ангелът изръкопляска два пъти, а после вдигна длани към небето като евангелист.

— Най-после!

— Исусе Христе! — промърмори Тор и прибра оръжието. — Мислех, че си се отказал.

— Можеш да ме наричаш Ласитър. И повярвай, опитах се да си подам оставката, но Създателят не се интересуваше от аргументите ми. Както обикновено.

— Повиках те няколко пъти и ти не дойде.

— Първо, бях ти безумно ядосан. И второ, не исках да ти се пречкам. Знаех, че си замислил нещо голямо. — Ангелът пристъпи и сложи ръка на рамото на Есен. — Ти добре ли си?

Тя кимна и успя да промълви нещо близко до „Ъх“.

— Е, значи, всичко е наред, а?

Тор поклати глава.

— Не я насилвай за нищо. Тя е свободна да избере пътя си, както е било винаги.

При тези си думи той се извърна и тръгна към вратата. Преди да я отвори, погледна през рамо и сините му очи срещнаха нейните.

— Церемонията за изпращането на Уелси в Небитието е утре вечер. Много бих се радвал да присъстваш, но ще те разбера, ако не искаш да идваш. Ласитър, ако ще останеш при нея, а се надявам да го направиш, гледай да си полезен и ѝ пригответи чаша чай с препечена филийка. Тя обича хляб с квас, препечен от двете страни с бито безсолно масло и малко ягодово сладко отгоре. Пие чай „Ърл Грей“ с една лъжичка захар.

— Какво, да не би да ти приличам на иконом?

Тормент остана взрян в нея много дълго, сякаш ѝ даваше възможност да види колко е уверен и непоколебим. Колко здраво и солидно е стъпил на краката си, и това нямаше нищо общо с теглото му, а само с душата му.

Той действително се бе променил.

С последно кимване излезе навън сред снежния пейзаж и се дематериализира.

— Тук някъде да имаш телевизор? — чу тя Ласитър да я пита от кухнята, където отваряше и затваряше шкафове.

— Не е нужно да оставаш — рече тя, все още разтърсена от глава до пети.

— Само ми кажи, че имате телевизор, и ще бъда напълно щастлив.

— Имаме.

— Я виж ти, това бил късметлийският ми ден. Не се бой, аз ще забавлявам и двама ни. Бас ловя, че все по някой канал дават „Маратон на домакините“.

— Какво? — попита тя с недоумение.

— Надявам се да е серия от Ню Джърси. Но бих се задоволил и с Атланта. Или с Бевърли Хилс.

Тя отиде да го види, но само можеше да мига срещу цялото това осветление, което той беше включил.

О, почакай, то идваше от него самия.

— За какво ми говориш? — попита го, изумена, че можеше да ѝ приказва за телевизионни сериали в такъв момент.

Надвесен над печката, ангелът се усмихна и ѝ намигна.

— Само си помисли... Ако се оставиш да повярваш на Тор и отвориш сърцето си за него, можеш завинаги да се отървеш от мен. Просто трябва да му се отдадеш с ума, тялото и душата си, скъпа, и аз ще офейкам. А на теб няма да ти се налага да знаеш кои са „домакините“.

Следващата вечер, веднага щом падна мрак, Асейл, син на Асейл, прекоси стъклената си къща и се отправи към гаража. Когато мина покрай задната врата на сградата, погледна към стъклото, което бе подменено през есента.

Поправката бе извършена перфектно. Дотолкова, че никой не би могъл да предположи за сцените на насилие, разигрвали се тук.

Но не можеше да се каже същото за събитията от онази ужасна нощ. Докато календарните дни се изнизваха, а сезоните се сменяха, докато луната изгряваше и залязваше, не можеше да се поправи случилото се, нямаше никакъв начин да се ремонтира тази бъркотия.

Не че Кор го искаше, както предполагаше Асейл. През тази нощ той щеше да добие представа докъде се простираше вредата.

В глимерата бяха толкова бавни, че чак беше нелепо.

Асейл включи алармената система чрез пръстовия отпечатък на палеца си, отиде в гаража и заобиколи ягуара. Рейндж роувърът в далечния край имаше огромни гуми с грайфери, подобни на ноктите на хищна птица — новата му придобивка най-сетне бе доставена предишната седмица. Колкото и да обичаше ягуара, беше му омръзнало усещането, че кара мазно прасе върху лед.

Щом влезе в силно модифицирания джип с всички екстри, той подкара към гаражната врата и зачака тя да се отвори. После излезе от гаража на заден ход, обърна колата и отново зачака, докато вратата се затвори.

Елан, син на Ларекс, беше истински малък никаквец, от онези аристократи, които караха Асейл да скърца със зъби. Изроден потомък на род с твърде продължителни бракове между роднини и с твърде много пари, той бе напълно изолиран от реалностите в живота. Вампирът бе също толкова безпомощен да си проправя сам път в живота, колкото и едно бебе, оставено на студа.

И все пак по прищявка на съдбата сега тъкмо този мъж беше в позиция да осъществи по-голяма промяна, отколкото му подобаваше. След нападенията той беше вампирът с най-висок ранг извън братята и

след Ривендж, който беше дотолкова обвързан с Братството, че все едно носеше черен кинжал на гърдите си.

Ето защо Елан бе този, който свикваше тазвечерната им малка неофициална сбирка. Която отново нямаше да включва Ривендж. И на която вероятно щеше да се обсъжда бунт.

Не че някой толкова префърцунен като Елан би го нарекъл така. Не, предателите, които носеха широки вратовръзки и копринени чорапи, имаха склонност да обличат реалността в много по-префинени термини, сякаш изказът би променил смисъла...

Асейл караше с висока скорост, но пътуването до къщата на Елан му отне четирийсет и пет минути, въпреки че магистралите бяха наръсени със сол, а по улиците бе минал снегорин. Естествено, би могъл да си спести време, като се дематериализира, но ако нещата излезеха от контрол, ако бъдеше ранен и неспособен да излезне, трябваше да се погрижи да има ефективно прикритие и средство за бягство.

Само веднъж бе пренебрегнал сигурността, много отдавна. Никога повече нямаше да го стори. А членовете на Братството безспорно бяха много интелигентни. Нямаше как да се знае дали този зараждащ се заговор няма да бъде разтурен от Братството, особено ако Кор решише да се появи.

Къщата на Елан беше красива, тухлена, във викториански стил с дърворезба, подобна на дантела по всеки ръб и ъгъл. Разположена в сънливо градче само с трийсет хиляди души население, тя беше отдалечена от улицата, а край нея минаваше река.

Когато слезе от колата, той не закопча копчетата от костенуркова черупка на палтото си от камилска вълна, нито пък си сложи ръкавици. Дори не закопча двуредното сако на костюма си.

Оръжията бяха близо до сърцето му и искаше да има достъп до тях.

Затвори портата и закрачи с фините си черни обувки по алеята, а дъхът му излизаше на бели облачета. Над него луната светеше ярко като халогенна лампа и изглеждаше огромна като кръгъл поднос; при липсата на облаци и снеговалеж грееше с пълна сила от небето.

Завесите на прозорците бяха спуснати, така че той нямаше как да види колко от другите бяха пристигнали, но не би се изненадал, ако

вече се бяха събрали, след като се бяха дематериализирали до мястото на срещата.

Кретени.

Натисна звънеца с голата си ръка, вратата мигновено се отвори и един официално облечен иконом доген му се поклони дълбоко.

— Господарю Асейл. Добре дошли. Може ли да взема палтото ви?

— Не, не може.

Последва колебание — поне докато Асейл не изгледа прислужника с вдигната вежда.

— О, разбира се, господарю, заповядайте насам.

Гласове, всичките мъжки, нахлуха в ушите му в същия миг, в който ноздрите му бяха изпълнени с аромата на канелен сайдер. Той последва иконом, който го въведе в просторна дневна, пълна с махагонови мебели, съответстващи на стила на къщата. Сред антиките се бяха настанили десетина мъже със стройни фигури, облечени в костюми и с вратовръзки.

При появата му разговорът забележимо секна, което предполагаше, че поне някои от тях не му се доверяваха. Изглежда, това беше единствената мъдра проява на групата.

Домакинът се откъсна от останалите и се приближи към него със самодоволна усмивка.

— Колко мило, че дойде, Асейл.

— Благодаря, че ме покани.

Елан се намръщи.

— Къде е догенът ми? Трябваше да вземе палтото ти...

— Предпочитам да остана с него. Ще седна ето там. — Посочи с глава към един ъгъл, който предоставяше най-добра видимост. — Надявам се, че скоро ще започнем.

— Да. След твоето пристигане очакваме само още един гост.

Асейл присви очи и не пропусна да отбележи ситните капчици пот над горната устна на мъжа. Каза си, че Кор е подбрал правилната пешка. После отиде и се отпусна в креслото си.

Остро течение възвести пристигането на последния гост.

Когато Кор влезе в стаята, този път нямаше просто притихване на разговора. Всички аристократи замълчаха и в тълпата настъпи разместване — всички отстъпиха назад.

И после — ето ти изненада! Кор ни най-малко не беше пристигнал сам. По петите му вървеше цялата банда копелета, които се наредиха в полукръг зад водача си.

Отблизо Кор изглеждаше точно такъв, какъвто си беше винаги — грубоват и грозен, от мъжете, чието лице и стойка даваха ясно да се разбере, че репутацията им, че са жестоки и опасни, не е мит, а се основава на реалността. Застанал сред тези слабаци в тяхната атмосфера на лукс и вежливост, той сякаш бе напълно способен да посече всички присъстващи, а мъжете зад гърба му бяха досущ същите, всичките облечени за бой и готови да се впуснат в битка само при едно кимане от страна на главатаря им.

Докато ги оглеждаше, дори Асейл трябваше да признае, че бяха внушителни на вид.

Какъв глупак беше Елан — той и лигльовците от глимерата нямаха ни най-малка представа за кутията на Пандора, която бяха отворили.

С превзето покашляне Елан пристъпи напред, за да се обърне към събралите се като водещ на събранието, макар да изглеждаше като джудже пред войниците не само заради мускулестите им тела, а и заради самото им излъчване.

— Мисля, че не е нужно представяне, нито е нужно да се напомня, че ако някой от вас — в този момент той огледа членовете на съвета — проговори за тази среща, ще последват наказателни мерки, пред които преживените нападения ще бледнеят.

Докато говореше, той набра самоувереност, сякаш мантията на властта, макар да му бе дадена от друг, бе като мастурбация за егото му.

— Реших, че е важно тази нощ всички да се съберем. — Той започна да крачи, поставил ръце отзад на кръста си и навел глава към блестящите си черни обувки. — През последната година почитаемите членове на съвета идваха от време на време при мен не само за да споделят катастрофалните си загуби, но и да се оплачат от липсата на мерки за обезщетение от страна на настоящия режим.

Веждите на Асейл се вдигнаха при думата „настоящия“. Този бунт явно бе напреднал повече, отколкото той си бе представял, щом се подхвърляха подобни фрази.

— Обсъжданията, които се провеждаха в течение на месеци, бяха съпроводени с постоянни жалби и разочарование. В резултат на това и след голяма борба със собствената ми съвест, за пръв път в живота си се озовавам в ситуация да се отчуждя от настоящия водач на расата до степен, че да бъда подтикнат към действие. Тези джентълмени — при това абсурдно определение той направи широк жест към групата бойци — изразиха подобна загриженост, както и готовност да... как да се изразя? Да осъществят промяна. Тъй като знам, че всички сме на едно мнение, реших, че можем да обсъдим следващите си стъпки.

На това място присъстващите контета решиха да плюят на етикета и започнаха един през друг да повтарят със свои думи същото, което Елан вече беше казал.

Очевидно виждаха възможност да докажат пред шайката копелета колко са сериозни, но Асейл се съмняваше, че Кор се трогва от това изобилие на празни приказки. Тези членове на аристокрацията бяха крехки и лесно заменяеми инструменти, всеки от тях имаше ограничен срок на употреба и лесно се повреждаше — Кор нямаше как да не го знае. Без съмнение щеше да работи с тях, докато вече нямаше да му трябват, след което щеше да скърши паянтовете им дървени дръжки и да ги захвърли.

Докато Асейл слушаше, облегнат назад, не изпитваше особена обич или почит към монархията. Ала му беше ясен фактът, че Рот е мъж, който държи на думата си, а това не се отнасяше до нито един от хаховците в глимерата. Цялата група, с изключение на Кор и бойците му, би целувала задника на краля, докато им изтръпнат устните, а през това време щяха да кроят гибелта му. Ами после? Кор щеше да служи единствено на себе си и на никого друг, а останалите щеше да прати по дяволите.

Рот беше заявил, че ще позволи сделките му с хората да продължат безпрепятствено.

Кор, от друга страна, беше от типа, който не би допуснал да се оформят други гнезда на власт. И с всичките пари, натрупани от търговията с наркотици, рано или късно, Асейл щеше да се превърне в негова мишена.

Ако вече не беше станал такава.

— ... докато семейният ми имот стои изоставен в Колдуел...

Когато Асейл стана от креслото си, очите на всички бойци се насочиха към него. Той мина през събралите се, като внимаваше да държи ръцете си на показ, за да не си помисли някой, че ще извади оръжие.

— Съжалявам, че ще ви прекъсна — изрече той, без да го мисли.
— Налага ми се да тръгвам.

Елан започна да пелтечи, а Кор спусна заплашително клепачи.

Като се обърна към истинския водач в стаята, Асейл заговори ясно и отчетливо:

— Няма да повдигам въпроса за това събрание нито пред присъстващите тук, нито пред някого друго, както и няма да разкривам направените тук изявления и имената на участниците. Не се занимавам с политика, нито имам планове и амбиции за трона. Аз съм само бизнесмен, стремящ се да просперира в сферата на търговията. Като напускам това събрание, а с това и членството ми в съвета, не възнамерявам нито да подкрепям, нито да осуetyявам плановете ви.

Кор се усмихна студено, а в очите му се четеше смъртоносна решителност.

— Ще смятам всеки, напуснал тази стая, за свой враг.

Асейл кимна.

— Така да бъде. Знай, че ще защитавам интересите си, както сметна за необходимо, срещу всякакви посегателства.

— Както желаете.

Асейл излезе, без да бърза — поне докато не стигна до джипа си. Щом веднъж се озова вътре, бързо заключи вратите, включи двигателя и потегли.

Докато шофираше, беше бдителен, но не и параноичен. Вярваше, че Кор стои зад думите си, че го е маркирал като враг, но си даваше сметка, че мъжът ще бъде премного ангажиран. От една страна, братята, които несъмнено бяха повече от страховити противници, а от друга — членовете на глимерата, които бяха абсолютно неуправляеми, щяха да ангажират предостатъчно вниманието му.

Обаче рано или късно, Кор щеше да се фокусира върху Асейл. За щастие, той вече беше подготвен и щеше да си остане такъв.

А чакането никога не го беше притеснявало.

Тор излезе гол и още мокър от душа, защото на вратата на спалнята му се почука силно и някак приглушено, сякаш се удряше с цяла длан, а не с кокалчетата, а след като от толкова много години беше брат, знаеше, че това можеше да е само един мъж.

— Рейдж? — Той се препаса с хавлиена кърпа и отиде да отвори.
— Какво има, братко?

Мъжът стоеше в коридора и невероятно красивото му лице беше тържествено, а облеклото му се състоеше от бяла копринена роба, падаща от широките му рамене и вързана на кръста с прост бял шнур. На гърдите му в ножници от бяла кожа бяха препасани черните му кинжали.

— Здравей, братко, аз...

В неловкия момент, който последва, Тор беше този, който разчупи напрежението.

— Приличаш на поръсена с пудра захар поничка, Холивуд.

— Благодаря. — Братът забодя поглед в килима. — Слушай, донесох ти нещо. От мен и Мери е.

Той отвори дланта си и я протегна. В нея беше масивният златен ролекс, който Мери носеше — Рейдж ѝ го беше дал на церемонията по обвързването им и беше символ на тяхната обич... и на подкрепата им.

Тор взе часовника и почувства топлината, която металът бе съхранил.

— Братко...

— Виж, просто искаме да знаеш, че сме с теб... Добавих обратно халките на каишката, та да стане на китката ти.

Тор го плъзна на ръката си и наистина, прилягаше му идеално.

— Благодаря ти. Ще го върна...

Рейдж протегна ръце и го дари с мечешката прегръдка, с която беше прочут — онази, от която ти изтръпваше гръбнакът и бързаш да напълниш гърди с въздух, за да се увериш, че някое ребро не е пробило белия ти дроб.

— Нямам думи, братко — рече Холивуд.

Тор го потупа по гърба и усети очертанията на татуирания дракон, като че той също му поднасяше съболезнованията си.

— Няма нищо. Разбирам, че е трудно.

Рейдж си тръгна и той тъкмо затвори вратата, когато се разнесе ново почукване.

Отвори я и видя насреща си Фюри и Зи, застанали един до друг. Близнаците бяха облечени със същите роби като тази на Рейдж, а очите им — също като тюркоазносините очи на Холивуд — бяха тъжни, безкрайно тъжни.

— Братко — промълви Фюри, като пристъпи напред и го прегърна. Когато го пусна, Примейлът му подаде нещо дълго и бяло. — За теб е.

Подаде му панделка, дълга метър и половина, на която със златен конец беше красиво избродирана молитва за сила.

— Избраниците, Кормия и аз сме с теб.

Тор се вгледа в извезаните на Древния език букви и повтори древните слова наум. Трябва да бе отнело часове труд на много, много ръце, помисли си той.

— Боже мой, красиво е...

Фантастично, помисли си, преглъщайки сълзите. След като само прелюдията към церемонията го разчувстваше така, какво ли следваше? Сигурно щеше съвсем да рухне на събитието.

Зейдист се прокашля. И когато братът, който мразеше да се докосва до други, се наведе и го обгърна с ръце, прегръдката му беше толкова нежна, че Тор се запита дали причината не е в липсата на навик. Или пък той изглеждаше точно толкова крехък, колкото се и чувстваше.

— Това е от моето семейство за твоето — прозвучаха тихите думи.

Братът му подаде малко парче пергамент и пръстите на Тор затрепериха, когато го отвори.

— О... боже...

В центъра му имаше малък червен отпечатък на длан. На малко дете... На Нала...

Няма нищо по-велико и ценно за един мъж от потомството му — особено ако е момиченце. Отпечатъкът на ръчичка беше символ, че Зи

е готов да отдаде в подкрепа на своя брат всичко, което притежаваше; всичко, което той беше и някога щеше да бъде.

— По дяволите — продума Тор и шумно си пое дъх.

— Ще се видим долу — каза Фюри.

Наложи се те да затворят вратата.

Тор отстъпи назад и седна на леглото, като постави в скута си панделката и продължи да се взира в отпечатъка на детската ръчичка.

Когато прозвуча ново чукане, той не вдигна поглед.

— Да?

Беше Ви.

Братът изглеждаше скован и смутен, но пък той най-трудно от всички понасяше сантименталностите. Не каза нищо. Не се опита да го прегръща, и толкова по-добре.

Вместо това постави на леглото до Тор дървена кутия, издиша дим от турски тютюн и пое към вратата, сякаш нямаше търпение да излезе.

Ала на прага се спря.

— Винаги съм насреща, братко — каза.

— Знам, Ви. Винаги си бил.

Мъжът кимна и си тръгна, а Тор насочи вниманието си към махагоновата кутия. Когато отвори черната стоманена ключалка и вдигна капака, изруга полугласно.

Комплектът черни кинжали беше... зашеметяващ. Взе един, полюбува му се как приляга в дланта му и после видя, че на острието са гравирани символи.

Още молитви — четири на брой, по една на всяка страна на остриетата.

Всичките за сила.

Тези кинжали наистина не бяха за бой, бяха прекалено ценни. Господи, Ви трябва да бе работил цяла година над тях, може би и по-дълго. Разбира се, като всичко, изработено от брата в ковачницата му, бяха дяволски смъртоносни...

Следващото почукване трябва да беше от Бъч. Нямаше как да не е.

На Тор му се наложи да прочисти гърло, преди да изрече:

— Да?

Точно така, беше ченгето. Облечен в бяла роба като останалите, препасана с шнур. Братът влезе в стаята и се видя, че не държи нищо. Но не беше дошъл с празни ръце.

— Във вечер като тази — изрече с дрезгавия си глас — имам само вярата си. Това мога да предложа... защото няма думи в езика на смъртните, които да облекчат болката ти... Знам го от личен опит.

Той вдигна ръце зад врата си и зачовърка нещо. Когато отново ги отпусна, държеше тежката златна верижка и още по-тежкия златен кръст на нея, които никога, ама никога не сваляше.

— Знам, че моят Бог не е твой, но може ли да ти сложа това?

Тор кимна и сведе глава. Когато символът на католическата вяра беше провесен на врата му, той вдигна ръка и докосна краста. Всичкото това злато имаше невероятна тежест. Усещането беше приятно.

Бъч се наведе и стисна рамото на Тор.

— Ще се видим долу.

По дяволите. Той наистина не знаеше какво да каже вече.

Известно време седя така и се мъчеше да се стегне. Докато не чу нещо, идващо от вратата. Драцуне, сякаш...

— Господарю? — промълви Тор, като се насили да се изправи и тръгна през стаята.

Пред краля винаги отваряш вратата. Без значение в какво състояние си.

Рот и Джордж влязоха заедно и кралят заговори с характерния си открит маниер.

— Няма да те питам как се чувстваш.

— Оценявам го, господарю. Защото наистина съм сломен.

— Че как няма да си?

— Сякаш е още по-трудно, когато всички са така внимателни.

— Да. Ами явно ще трябва да изтърпиш още малко внимание.

Кралят опипа пръста си. И после протегна напред...

— О, по дяволите, не. — Тор дръпна ръце и ги вдигна надалече, макар мъжът насреща му да беше сляп. — Не, не... И дума да не става...

— Нареждам ти да го вземеш.

Тор изруга. Изчака да види дали кралят няма да размисли.

Нямаше такава вероятност.

Докато Рот само се взираше право напред, Тор разбра, че ще изгуби този спор. Замаян, с чувство за пълна нереалност, той посегна и пое пръстена с черния диамант, носен винаги до този момент само от краля.

— Моята шелан и аз те подкрепяме. Носи го по време на церемонията, за да знаеш, че моята кръв, тялото ми и биещото ми сърце са твои.

Джордж се размърда и размаха опашка, сякаш да подкрепи казаното от господаря му.

— По дяволите.

Този път Тор беше този, който обвини с ръце брата, и му бе отвърнато с рязка и властна прегръдка.

След като Рот и Джордж си тръгнаха, Тор се облегна от вътрешната страна на вратата.

Последното почукване беше тихо.

Изпъна тяло, поне да прилича на мъж, макар отвътре да се чувстваше като ревлива жена, отвори и се озова лице в лице с Джон Матю, застанал в коридора.

Момчето не си направи труда да заговори на езика на жестовите. Той хвана ръката на Тор, стисна я и в нея се озова... пръстенът на Дариъс.

— Той би искал да е тук и да те подкрепи — изписа Джон. — А този пръстен е единственото, което имам от него. Знам, че той би искал да го носиш на церемонията.

Тор се взираше в герба, гравирани в ценния метал, и си спомни за своя приятел, своя ментор, единствения баща, който беше имал.

— Това означава за мен... повече, отколкото можеш да си представиш.

— Ще бъда редом с теб — изписа Джон. — През цялото време.

— И аз ще съм до теб, синко.

Прегърнаха се и Тор затвори тихо вратата. Върна се до леглото, огледа символите от братята си... и знаеше, че когато се озовеше пред огромното изпитание, всички те щяха да са с него — не че някога бе имал съмнения по този въпрос.

Ала във всичко това нещо липсваше.

Есен.

Той имаше нужда от братята си. Имаше нужда от сина си. Ала имаше нужда и от нея. Надяваше се онова, което ѝ бе казал, да е достатъчно, но имаше ситуации, в които стигах до точка, от която няма връщане назад, рани, които никога не заздравяват.

А и може би тя имаше известно право за това с цикъла.

И все пак той се молеше нещата помежду им да не свършат дотук. Молеше се от все сърце.

Стойки в стаята на Тор, Ласитър остана невидим. И добре, че го стори. Това влизане и излизане на мъже беше твърде мъчително. Цяло чудо бе как Тор го понесе, без да се разпадне.

Но най-сетне нещата си идваха по местата, каза си ангелът. След всичко най-после поемаха в правилната посока.

Беше прекарал предишната нощ и целия ден с извънредно мълчаливата Есен и по залез-слънце я беше оставил на мислите ѝ, като се уповаваше на факта, че тя си припомняше отново и отново посещението на Тор и откриваше единствено искреност в думите му.

Ако тя се появиеше тази вечер, той щеше да е свободен да се върне у дома. Щеше да е успял. Хубаво де, добре, те бяха успели. Истината бе, че той изпълняваше само ролята на страничен играч в делата им... само дето страшно много държеше и на двама им. И на Уелси също.

Недалече от него, Тор отиде до дрешника и видимо се опита да се стегне. Извади бяла роба, облече я и се върна до леглото да я препасе с великолепната панделка, донесена от Фюри. След това взе сгънатия пергамент, връчен му от Зи, затъкна го в панделката, сетне препаса белите кани и пъкна в тях красивите черни кинжали, изработени от Ви. Пръстенът с герба отиде на средния пръст на лявата му ръка, а черният диамант — на палеца на дясната ръка, с която се биеше.

С несвойствено чувство за добре свършена работа, Ласитър се замисли за всичките месеци, откакто се бе завърнал отново на земята. Припомни си как заедно с Тор и Есен бяха полагали усилия да спасят жената, която на свой ред... вярно, по различен начин, щеше да освободи всеки един от тях.

Да, Създателят беше наясно какво предстои, когато му възложи тази задача: Тор вече не беше същият. Есен не беше същата.

Самият Ласитър не беше същият, беше му просто невъзможно да се изолира от случващото се, да остане безразличен, да се държи, сякаш всичко това е без значение. А най-странното беше, че вече нямаше желание да се оттегли.

Помисли си, че много чистилища щяха да бъдат опразнени тази вечер и в буквалния, и в преносния смисъл — когато Уелси преминеше в Небитието, той най-сетне щеше да излезе от затвора си. А нейното освобождаване щеше да снесе бремето на Тор, така че и двамата щяха да са свободни.

Колкото до Есен, при добро развитие на нещата тя щеше да си позволи да обича един достоен мъж и на свой ред да бъде обичана, така че след всичките си години на страдание най-после можеше да започне да живее отново; щеше да бъде преродена, възкресена, да се завърне от мъртвите.

Ласитър се намръщи и в главата му зазвънтя странна аларма. Огледа се и почти очакваше да види лесъри, промъкващи се в имението или приземяващи се в градината от хеликоптери. Но не...

Преродена, възкресена, завърнала се от мъртвите.

Чистилището. *Междувремето.*

Да, каза си. Там, където беше Уелси.

Сграбчен от странна и необяснима паника, той се зачуди какъв е проблемът.

В този момент Тор замръзна и погледна към ъгъла.

— Ласитър?

Ангелът сви рамене и реши, че нищо не пречеше да се направи видим. Нямаше причина да се крие, макар че, когато прие форма, запази страха за себе си. Господи, ама какво му ставаше? Бяха пред финала. Само Есен трябваше да се появи на церемонията за изпращане в Небитието, а предвид как внимателно оглеждаше дрехите си, преди той да си тръгне, явно не се канеше цяла вечер да търка подове в онази хижа.

— Здравей — поздрави го братът. — Доколкото схващам, това беше.

— Да. — Ласитър се насили да се усмихне. — Да, със сигурност. Впрочем гордея се с теб. Справи се добре.

— Голяма похвала. — Мъжът разпери пръсти и огледа пръстените. — Но знаеш ли какво? Наистина съм готов да го направя. Не бях вярвал, че някога ще кажа това.

Ласитър кимна, а братът се обърна и се отправи към вратата. Точно преди да стигне до нея, той спря при дрешника, посегна в тъмното и издърпа полата на червената брачна рокля. Като потърка фината тъкан помежду палеца и показалеца си, устата му се раздвижи, сякаш говореше на сатена... или на покойната си шелан... или просто на себе си.

После пусна роклята и я остави да си виси в гардероба.

Излязоха заедно. Ласитър поспря, за да му даде за последен път своята подкрепа, преди да поеме по коридора със статуите.

Но с всяка крачка онази аларма зазвучаваше по-силно, докато звукът ѝ завибрира в тялото на ангела, стомахът му се сви, а коленете му омекнаха.

Какъв му беше проблемът, по дяволите?

Нещата се подреждаха добре, отиваха към щастлив край. Защо тогава интуицията му подсказваше, че дебне прокоба?

Когато Тор излезе в тъмния като рог коридор пред стаята си, той получи една бърза прегръдка от ангела и се загледа след него, докато се отдалечаваше към осветения балкон на втория етаж.

По дяволите, дишането му звучеше гръмко в ушите му. Също и биенето на сърцето му. Странно, но точно така се бе чувствал и преди церемонията по обвързването им с Уелси. Физиологичната реакция беше същата, което само доказваше, че тялото винаги реагира по еднакъв начин на стреса и надбъбречната жлеза се задейства безотказно, независимо дали поводът е хубав, или лош.

След миг продължи по коридора към централното стълбище и му беше приятно да усеща символите на братята си по себе си. Когато се обвързваш, пристъпваш към събитието сам. Приближаваш се към спътницата си със сърце в гърлото и любов в очите и не ти трябва никой друг и нищо друго, защото си съсредоточен изцяло върху нея.

Ала когато изпълняваш церемонията по изпращане в Небитието, нужно ти е присъствието на братята ти възможно най-близо до теб. Тежестта, която усещаше на пръстите, на врата, около кръста си, в калъфите на гърдите си — тя щеше да му помогне да остане прав. Особено когато дойдеше болката.

Щом стигна до площадката пред стълбите, усети подът под краката му да се надига и равновесието му да се нарушава точно когато най-много имаше нужда да е стабилен.

Под него фоайето бе драпирано в бяла коприна, спускаща се от тавана до самия под, така че всички колони, аплици и архитектурни елементи бяха скрити. Лампите в цялото имение бяха угасени и единствената светлина идваше от масивни бели свещи и от огъня в камините.

Всички членове на домакинството се бяха наредили покрай стените — жените, догените, гостите, всички облечени в бяло според традицията. Братството бе оформило права линия встрани от центъра, начело с Фюри, който щеше да води церемонията, после Джон, който

щеше да участва в нея, а до него Рот. Следваха Ви, Зейдист, Бъч и Рейдж в края.

Уелси бе в средата на всичко това в красивата си сребърна урна върху малка масичка, драпирана с коприна.

Толкова много бяло, каза си той. Сякаш снегът се бе промъкнал отвън и се стелеше въпреки топлината.

В това имаше смисъл — ярките цветове бяха за бракосъчетанията. За церемонията на забвението бе точно обратното — едноцветната палитра символизираше и ярката светлина, в която щяха да се потопят мъртвите, и намерението на събралите се един ден да се присъединят към покойниците в това свято място.

Тор слезе на първото стъпало, после на второто, на третото...

Докато слизаше, гледаше извърнатите нагоре лица. Това бяха неговите близки. Бяха такива и за Уелси. Това бе общността, с която той щеше да продължи напред и която тя бе напуснала.

Дори в голямата си тъга нямаше как да не се чувства благословен. Толкова много приятели бяха с него, дори Ривендж, който вече бе част от кръга им.

Ала Есен не беше сред тях, или поне той не я виждаше.

Вече слязъл долу, застана пред урната с ръце, скръстени пред себе си, и сведена глава. Джон се присъедини към него и зае същата поза, макар че беше много блед и сякаш не можеше да укроти ръцете си.

Тор го докосна по рамото.

— Спокойно, синко. Дватама ще намерим сили да минем през това.

И мигом треперенето престана, а младежът кимна, донякъде намерил покой.

В следващите мигове в съзнанието на Тор се мярна мисълта колко удивително е толкова голямо множество да бъде тъй тихо. Чуваше се единствено пукането на дървата в камините от двете страни на фоайето.

Вляво Фюри прочисти гърло и се наведе над масичка, застлана с бяла коприна. С грациозно движение на ръцете вдигна покривалото и отдолу се показва грамадна сребърна купа, пълна със сол, сребърна кана с вода и древна книга.

Той взе книгата, разтвори я и се обърна към всички им на Древния език.

— *В тази нощ отбелязваме кончината на Уелесандра, шелан на Тормент, син на Харм от Братството на черния кинжал; кръвна дъщеря на Реликс; майка осиновителка на воина Терър, син на Дариъс. В тази нощ отбелязваме и кончината на неродения Тормент, син на Тормент, син на Харм от Братството на черните кинжали; кръвен син на обичаната покойна Уелесандра, брат на воина Терър, син на Дариъс.*

Фюри обърна страницата и плътният пергамент тихо прошумоля.

— *Според традицията, с надежда, че това ще бъде в угода на Майката на расата и ще донесе утеха на опечаленото семейство, призовавам всички присъстващи тук да се помолят с мен за благополучното отправяне на починалите в Небитието...*

Докато Фюри изричаше словата, останалите ги повтаряха след него и мъжките и женските гласове се смесваха, смисълът се губеше за Тор и той чуваше единствено звученето на слетия тържествен хор.

Погледна към Джон. Той мигаше постоянно, но успяваше да сдържи сълзите си, държеше се като достоен мъж.

Тор сведе очи към урната и даде воля на съзнанието си да превърти картините с различни образи от съвместния им живот. Възпоминанията му приключиха с последното, което бе сторил за нея, преди да бъде убита — сложи вериги на гумите на джипа ѝ. За да се движи по-лесно през снега.

Ето че сега и той започна да мига.

От този миг нататък церемонията премина като в мъгла, повтаряше думите, когато го подканяха, а през останалото време стоеше мълчалив. Установи, че е доволен, задето го бе отлагал толкова дълго. Едва ли би могъл да мине през това в някой друг момент.

И тогава погледна към Ласитър. Ангелът светеше от глава до пети, а златните му пиърсинги улавяха околната светлина и я усилваха десетократно. По някаква причина изглеждаше нещастен — веждите му бяха склучени, сякаш пресмяташе нещо наум и получаваше сбор, който не му се нравеше...

— *Сега приканвам Братството да поднесе съболезнования на опечалените, като започнем с Негово Величество Рот, син на Рот.*

Тор реши, че само така му се струва, и отново погледна към братята. Фюри отстъпи назад от масичката и Рот бе отведен дискретно до нея от Ви, така че да застане над купата със сол. Като вдигна ръкава на робата си, кралят извади от ножницата един от черните си кинжали и прекара острието по кожата над лакътя си. Бликна алена кръв и той протегна ръка и я остави да капе в солта.

Всеки от братята стори същото с очи, приковани в очите на Тор, докато изразяваха без думи съчувствието си към скръбта му от загубата.

Фюри беше последен и Зи държеше книгата, докато той изпълняваше ритуала. След това Примейлът взе каната, изрече свещените слова и изля част от водата върху оцветената в червено сол, която порозовя.

— *Сега ще помоля Тормент, хелрен на Уелесандра, да свали робата си.*

Тор внимателно извади пергаментата с отпечатъка на Нала, преди да развърже панделката от Избраниците, и постави и двете върху робата, след като я съблече.

— *Ще помоля Тормент, хелрен на Уелесандра, да коленичи пред нея за последен път.*

Тор изпълни инструкциите и падна на колене пред урната. С периферното си зрение видя Фюри да се приближава към мраморната камина отдясно. От пламъците братът извади древно желязо за дамгосване, донесено много отдавна от Древната страна, изработено от неизвестни ръце далеч преди расата да придобие колективна памет.

Накрайникът му беше дълъг около петнайсет сантиметра и поне два и половина сантиметра широк и редицата от символи на Древния език беше толкова нажежена, че светеше в жълто, а не в червено.

Тор зае нужната поза, стисна ръце в юмруци и се отпусна напред, така че кокалчетата му се забиха в плътното бяло покривало върху пода. За част от секундата можеше да мисли само за мозаечната рисунка на ябълково дърво под него, символ на прераждането, което той започваше да асоциира единствено със смъртта.

Беше погребал Есен край ствола на такова дърво.

Сега се сбогуваше с Уелси при върха му.

Когато Фюри спря до него, дъхът на Тор започна да излиза накъсан от дробовете му, а гърдният му кош се издуваше и свиваше.

Когато се обвързваш и бележат името на твоята шелан на гърба ти, се очаква да понесеш болката мълчаливо, за да докажеш, че си достоен за любовта ѝ.

Дишай. Дишай. Дишай.

Но с церемонията по изпращането в Небитието не беше така.

Дишай. Дишай. Дишай.

При церемонията по изпращането в Небитието се очакваше да...

Дишай. Дишай. Дишай.

— Как е името на твоята покойница? — попита Фюри.

Тор пое гигантска глътка въздух.

Щом желязото допря кожата, където името ѝ бе изрязано преди толкова много години, Тор го изкрещя и всичката болка в сърцето, ума и душата му се изля в едно, когато звукът прокънтя във фоайето.

Викът бе последното му сбогуване, обетът му да се срещне с нея в отвъдното, прощален израз на любовта му.

Продължи сякаш вечно.

И когато се отпусна на пода и опря челото си в него, кожата му сякаш бе обхваната от пламъци.

Ала това беше само началото.

Опита се да се изправи, но синът му трябваше да му помогне, защото не можеше да контролира мускулите си. С помощта на Джон възвърна изправената си стойка.

Дъхът му се върна, ритмичното плитко дишане му даде нови сили.

Гласът на Фюри бе предрезгавял.

— Как е името на покойния ти син?

Тор пое още една огромна глътка кислород и се приготви да го направи отново. Този път името, което изкрещя, беше собственото му, изпълнено с болката от загубата на кръвния му син, която го прорязваше така дълбоко, че кървеше отвътре.

Втория път крещя по-дълго.

А после рухна и тялото му бе напълно изтощено, въпреки че още не бяха приключили.

Слава богу, че Джон е тук, каза си, когато усети да го изправя.

Някъде отвисоко Фюри изрече:

— *Ще запечатаме кожата ти и ще свържем кръвта си с твоята, за да завършим ритуала за твоите обичани близки.*

Нямаше шумно вдишване този път. Не му бе останала сила.

Солта така щипеше, че зрението му се замъгли, а тялото и крайниците му бяха обхванати от неудържими конвулсии, толкова силни, че падна на една страна, макар Джон да се опитваше да го задържи прав.

Единственото, на което бе способен, беше да лежи пред всички тези хора, много от които плачеха открито, сякаш болката му бе тяхна собствена. Обходи с поглед лицата, искаше му се да ги утеши някак, да им спести мъката, да облекчи тъгата им...

В далечния край до билиардната зала в плът и кръв стоеше Есен. Беше облечена в бяло, с прибрана коса, а фините ръце бяха притиснати до устните ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени и зачервени, страните ѝ мокри, а в изражението ѝ прочете такава обич и състрадание, че болката му утихна.

Тя беше дошла.

Беше дошла за него.

Тя все още изпитваше обич... към него.

Тор се разплака истински, хлипането изригваше от гръдния му кош. Нуждаеше се от Есен, протегна ръка напред и я призова, защото в този миг на сваляне на всички бариери след дългото му и болезнено пътуване, в което тя единствена се бе присъединила към него, не бе чувствал никого по-близък.

Дори своята Уелси.

Преродена, възкресена... завърнала се от мъртвите.

Докато насреща му Тор се гърчеше от болка заради солта, Ласитър скърцаше със зъби не от съчувствие към него, а защото имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

Преродена, възкресена... завърнала се от мъртвите.

Тор хлипаше, а тежката му ръка се протягаше към Есен.

А, да, помисли си Ласитър, идваше финалната част. Съдбата бе поискала кръв, пот... и сълзи не за Уелси, а задруга. За Есен.

И това беше финалът, сълзите, проливани от мъжа за жената, която най-сетне си бе позволил да обича.

Ласитър стрелна поглед към тавана, към яростните воители, изрисувани там, към тъмносиния фон...

Слънчевият лъч се появи изневиделица, като пробви камъка, хоросана и мазилката на тавана и ярката светлина беше толкова силна, че дори на него му се наложи да замижи, когато тя дойде да призове една достойна жена от ада, в който бе попаднала, без да има вина...

Да, в центъра на купола, прегърнала малкия си син, се появи Уелси, сияйна и трептяща като дъга, осветена отвън и отвътре, цветът ѝ се бе възвърнал, животът ѝ бе възобновен, защото беше спасена, защото беше свободна — а също и синът ѝ.

И точно преди да бъде призована, от висотата си тя погледна към Тор, погледна към Есен, макар никой от тях двамата или от останалите да не можеше да я види. В изражението ѝ имаше единствено обич към двойката, към нейния хелрен, когото оставяше, и към жената, която щеше да го спаси от терзанията му в бъдещия им живот.

После с умиротворена усмивка вдигна ръка в жест за сбогом към Ласитър... и изчезна, погълната от светлината, отнасяща нея и сина ѝ към място, където мъртвите намираха дом и покой за вечността.

Щом светлината помръкна, Ласитър зачака своята илюминация, собственото си призоваващо слънце, което да го върне при Създателя.

Само че...

Той все още беше... все на същото място...

Прероден, възкресен... завърнал се от мъртвите.

Каза си, че явно пропуска нещо. Уелси беше свободна, но...

В този момент се фокусира върху Есен, която прихвана полите на бялата си роба и направи крачка към Тор.

Изневиделица отгоре се стрелна нов лъч светлина...

Само че не идеше за него. Дойде... за нея.

Обяснението порази Ласитър като мълния — тя беше починала отдавна. Сама бе отнела живота си...

Междувремето. Различно за всеки. Изработено по поръчка.

Всичко се задвижи като на бавен каданс, когато се разкри втората истина: Есен бе пребивавала през цялото време в свое собствено *Междувремие*, озовавайки се в Светилището и обслужвайки Избраниците през всичките тези години. А после се бе върнала на земята, за да завърши цикъла, който бе започнал с Тормент в Древната страна.

Сега, след като му бе помогнала да спаси своята шелан... след като си бе позволила да има чувства към него и да обърне гръб на

мъката си и на своята собствена трагедия...

Тя беше свободна. Също както Уелси.

По дяволите! Тор щеше да изгуби още една жена...

— Не! — изкрещя Ласитър. — Неее!

Откъсна се от редицата и се втурна напред, за да предотврати контакта между двамата, а останалите започнаха да викат, някой го сграбчи, сякаш да го задържи да не пречи. Ала нямаше значение.

Беше твърде късно.

Защото не бе нужно двамата да се докосват. Любовта я имаше, а също и прошката за минали и сегашни прегрешения, както и верността в сърцата им.

Ласитър бе още по средата на скока си, когато един последен лъч светлина го призова, издърпа го от настоящето и го понесе нагоре, макар той още да крещеше срещу жестокостта на съдбата.

Всичките му усилия се оказаха насочени към обричането на Тор на нова трагедия.

Истината бе, че Есен не беше сигурна дали ще отиде в имението, докато не го стори. Също така не беше сигурна как би се чувствала по отношение на Тор... докато не го видя да оглежда тълпата и не разбра, че търси нея. И не отвори напълно сърцето си за него... докато той не потърси контакт с нея и не изгуби контрол върху себе си в мига, щом погледът му срещна нейния.

И преди го беше обичала или поне си мислеше, че е така. Но не се бе отдала докрай на чувството. Най-важното, което пропускаше, беше, че не трябва да смята себе си за недостойна и заслужаваща наказание, а да се възприема като достойна личност, която заслужава да се освободи от трагедията, определяла я толкова дълго.

Пристъпи напред не като прислужница или камериерка, а като горда жена... която щеше да се приближи до своя мъж, да го прегърне и да се свърже с него за колкото дълго им бе отредила Скрайб Върджин.

Само че така и не стигна до него.

Не беше прекосила дори половината фоайе, когато тялото ѝ беше разтресено от някаква сила.

Не разбра какво я завладя — в един миг крачеше към Тор, отзовавала се на безмълвната му молба да отиде при него, вървеше към онзи, когото обичаше, а в следващия ярка светлина с неизвестен произход я връхлетя и я накара да се закове на място.

С усилие на волята нареди на тялото си да продължи да се движи към Тор, но по-могъща сила я задържа в хватката си и я понесе. С дръпване, също така неумолимо като гравитацията, тя беше отделена от земята, за да се озове насред светлината. Докато се носеше нагоре, чу Ласитър да крещи и го видя да се втурва напред, като че желаше да спре заминаването ѝ.

Именно това ѝ вдъхна сили да се съпротивлява на течението. Бореше се яростно и влагаше всичките си сили, но не успяваше да се освободи от онова, което я бе пленило. Колкото и да се опитваше, не успя да спре издигането си.

Долу под нея настъпи хаос, всички се щураха, а Тор с усилие се надигна от пода. Докато я наблюдаваше, лицето му представляваше маска на объркване и неверие, а после започна да подскача, като че се мъчеше да я улови, сякаш тя беше балон, чиято връвчица се е изплъзнала от дланта му. Някой го сграбчи и той изгуби равновесие — Джон. Примейлът се втурна към него. Братята му също.

Последното лице, което видя, не беше на някой от тях, не беше дори на Тормент, а на Ласитър. Ангелът беше до нея, той също се издигаше, светлината поглъщаше и двама им, докато той не изчезна, а също и тя, докато от нея не остана нищо.

Когато Есен дойде в съзнание, тя се намираше насред необятен бял пейзаж, толкова обширен, че нямаше хоризонт. Пред нея имаше врата. Бяла врата с бяла топка, а периферията ѝ искреше, като че от другата страна я очакваше ярка светлина.

Не така беше посрещнатата първия път, когато умря.

Когато дойде в съзнание преди толкова много години, след като беше забила кинжала в корема си, тя се бе озовала насред различен бял пейзаж — с дървета, храмове и ширнали се ливади, населяван от Избраниците на Скрайб Върджин; място, на което се пресели, без да се съпротивлява, прие съдбата си като неизбежно последствие от действията ѝ на земята.

Това тук обаче не беше Светилището. Това беше преддверието към Небитието.

Какво се беше случило?

Защо тя...

Обяснението мигом изникна в главата ѝ и тя осъзна, че най-накрая беше обърнала гръб на миналото и бе отворила сърцето си, за да приеме онова, което имаше да ѝ предложи животът... И по този начин се беше освободила от своето лично *Междувремие*, макар дори да не знаеше, че се намира там.

Сега беше извън *Междувремето*. Беше... свободна.

Но Тормент беше там долу.

Тялото ѝ затрепери, изпълни я ярост, гневът ѝ беше толкова безграничен и всепоглъщащ, че ѝ се прииска да изпълзи през вратата и

да си поговори сериозно със Скрайб Върджин или със Създателя на Ласитър, или с който ненормален мръсник отговаряше за съдбите им.

Не бе изминала целия този дълъг път само за да установи на финала, че наградата се състоеше в отдаването на още една жертва.

Направо изпадна в ярост.

Дала пълна свобода на чувствата си, тя се хвърли към вратата и заблъска с юмруци, дращеше с нокти, риташе с крака. Сипеше срамни ругатни и наричаше светите сили с отвратителни имена.

Когато нечии ръце обгърнаха талията ѝ и я задърпаха назад, тя нападна онзи зад гърба си, който и да бе той, като оголи зъби и ги заби в масивната му ръка.

— Дявол да го вземе! Ох!

Негодуващият глас на Ласитър проби обгърналата я пелена от ярост и накара тялото ѝ да застине, докато само гърдите ѝ се вдигаха и спускаха от развълнуваното ѝ дишане.

Проклетите врати бяха напълно непокътнати. Незаинтересувани. Равнодушни.

— Ти, копеле! — кресна. — Ах, ти, копеле!

Ангелът я завъртя към себе си и я разтърси.

— Чуй ме, така не помагаш на никого. Налага се да се успокоиш.

С усилие на волята тя се стегна. И после изведнъж зариде.

— Защо? Защо ни причиняват това?

Той отново я разтърси.

— Чуй ме. Не искам да отваряш тази врата. Просто остани тук. Ще сторя каквото мога, ясно ли е? Нямам кой знае какво влияние, дори май нямам никакво, но ще направя опит. Стой точно тук, където си, и за нищо на света не отваряй проклетото нещо. Направиш ли го, вече ще си в Небитието и аз няма да мога да сторя абсолютно нищо. Разбрахме ли се?

— Какво ще предприемеш?

Ласитър се взря продължително в нея.

— Може би тази вечер най-накрая ще бъда ангел.

— Какво... Не разбирам.

Той протегна ръце и обгърна лицето ѝ с длани.

— Вие двамата направихте толкова много за мен. Дявол да го вземе, по някакъв начин всеки от нас се намираше в своето собствено

Междувреме. Така че ще предложи всичко, с което разполагам, за да ви спася. Ще видим дали ще е достатъчно.

Есен притисна дланите му със своите.

— Ласитър...

Той отстъпи назад и кимна към нея.

— Ти стой тук и не възлагай прекалени надежди. Със Създателя не сме в най-прекрасни отношения. Може просто да ме изпепели на място. А в такъв случай, без да се обиждаш, си прекарана.

Ласитър се обърна и се запъти към белотата, а масивното му тяло потъна в нея.

Есен затвори очи, обви тялото си с ръце и се помоли ангелът да извършеше чудо.

Молеше се с цялото си същество.

Долу, на земята, Тор имаше чувството, че напълно губи разсъдъка си. Ласитър го нямаше. Есен я нямаше. И ужасното усещане за логика го караше да се запита защо не прозря схемата, от която бяха част в продължение на цяла година.

Уелси беше попаднала в капана на *Междувремето* заради него.

А Есен се намираше там заради самата себе си.

После чрез обичта си към него и като прости не само на него, но и на себе си, тя се освободи. Същото важеше и за Ласитър. Тя получи награда, каквато дори не бе търсила — най-накрая можеше да влезе в Небитието, което ѝ бе отказано, когато отне живота си в миг на отчаяние и агония.

Сега беше свободна.

— О... Боже... — произнесе той и се остави да се строполи в силните ръце на Джон. — О... По дяволите.

Сега, също като неговата Уелси, тя си бе отишла от него.

Вдигна ръка към лицето си и го потърка силно, като се чудеше дали случайно няма да се събуди от всичко това... Може би то просто представляваше най-ужасният кошмар, който подсъзнанието му би могло да му поднесе... Да, може би щеше да се събуди всеки момент, да се измъкне от леглото и да се приготви за церемонията по изпращането в Небитието, и в реалния живот изходът нямаше да е такъв.

В тази теория само едно нещо не се връзваше — смъденето на гърба му от солта и дамгосването. И братята му продължаваха да се щурат наоколо и да говорят притеснено един през друг. Някъде някой крещеше. А светлината от свещите беше достатъчна, за да види ясно кой е останал и кой си е тръгнал...

— О, по дяволите — произнесе отново и внезапно почувства гръдния си кош толкова празен, че се запита дали не бяха отстранили сърцето му, без да е забелязал.

Времето минаваше и съзнанието му започваше да приема случващото се все по-ясно. Занесоха го в билиардната зала и в ръцете

му беше тикнато питие, но той просто остави чашата да стои върху бедрото му, а главата му се килна назад. Джон Матю утешаваше Хекс, а Фюри разговаряше с Рот и се стигна до някакъв план, според който кралят щеше да се изправи пред Скрайб Върджин.

В този момент се намеси Ви и предложи да пречука майка си. Това мигом беше отхвърлено, но за сметка на това предложението на Пейн да придружи краля бе прието.

Дрън-дрън-дрън...

На Тор не му даваше сърце да им каже, че окончателното решение вече е взето. А и той вече веднъж мина през процеса на оплакване, така че беше експерт във възстановяването, нали така?

Ура.

За бога, какво беше сторил в живота си, та да заслужи такава съдба? Какво, по дяволите, беше...

Звукът от входния звънец прозвуча като някакъв далечен, приглушен шум. Въпреки това всички замръзнаха по местата си.

Всички, знаещи за съществуването на имението, вече присъстваха.

Хората нямаше как да ги открият.

Лесърите също не бяха способни на такова нещо.

Същото важеше и за Кор.

Чу се ново настоятелно позвъняване.

Като един всички братя, както и Пейн, Хекс, Куин, Джон и Блей извадиха оръжията си. Фриц насилствено беше спрял от телата им да отиде до вестибюла; Вишъс и Бъч изпълниха задължението му да проверят монитора.

И макар да не го беше грижа, дори от другата страна на вратата да се намираше самата Скрайб Върджин, Тор се съсредоточи върху случващото се във фоайето.

Прозвуча вик, развълнуван и с бостънски акцент. След това последваха много възгласи, наистина много на брой, твърде много, че да бъдат разграничени.

Някой в бяла роба влезе заедно с Ви и ченгето.

Който ще да беше...

Тор скочи на крака, като че някой беше заврял в задника му стартов кабел.

Есен стоеше наред помещението, гледаше замаяно, а косата ѝ беше разбъркана, като че бе преминала през аеродинамичен тунел.

Тор си запроправя път сред огромните мъжки тела, избутваше всеки на пътя му, за да се добере до нея. А когато го стори, се закова на място. Сграбчи я за раменете. Огледа я от глава до пети. Разтресе я здраво, за да провери дали бе изтъкана от плът и кръв.

— Наистина ли... си ти?

В отговор тя обви ръце около него и го прегърна така здраво, че започна да не му достига въздух. А това значеше, че е реална, нали така? Нямахше как да е другояче, нали?

— Ласитър... Ласитър го направи... Той ме спаси...

Тор се опита да проследи смисъла на думите ѝ.

— Какво... За какво... Не те разбирам.

Трябваше няколко пъти да му повтори историята, защото съзнанието му отказваше да осмисли каквото и да било. Нещо, свързано с това, как се озовала пред Небитието, а ангелът се появил и ѝ казал...

— Заяви, че ще даде всичко, с което разполага, за да ни спаси. Всичко...

Тор се отдръпна леко и докосна лицето на Есен, шията ѝ, раменете ѝ. Беше толкова истинска, колкото и той. Беше спасена от... онзи ангел?

— Но Ласитър каза, че ще бъде свободен, ако планът чу сработи.

Единственото възможно обяснение беше, че е разменил своето бъдеще... за тяхното.

— Този ангел — прошепна той. — Този проклет ангел.

Тор сведе глава и целуна Есен страстно и продължително. И докато го правеше, си обеща да почита Ласитър, себе си и своята жена толкова силно, колкото може през всичките години, които му оставаха на земята.

— Обичам те — каза. — И също като Ласитър ще дам всичко, с което разполагам, за нас двамата.

Есен кимна и го целуна в отговор, а той по-скоро почувства, отколкото чу как тя промълвява:

— И аз те обичам.

Притисна я към гърдите си и затвори очи. Тялото му трепереше по толкова много причини, че бе невъзможно да бъдат описани. Но

беше наясно с дълга си и го приемаше напълно.

Животът беше твърде кратък, без значение колко дни са ти отредени. И хората са ценни сами по себе си, независимо до колко от тях ще се докоснеш в живота си. А любовта... Любовта е нещо, за което си струваше да умреш.

И също така си струваше да живееш заради нея.

Докато зората приближаваше и луната слизаше все по-ниско на небето, Кор напусна центъра на Колдуел. След онази нелепа среща с глимерата той и бандата му се събраха на покрива на техния небостъргач, но той не беше в състояние да умува стратегии или да обсъжда аристократите.

След като нареди на войниците си да се върнат в новия им дом, той изчезна сам в студената нощ с ясното съзнание къде трябваше да отиде.

На ливадата, на онази окъпана от лунна светлина ливада с голямото дърво.

Когато прие форма, видя я не покрита със сняг, а обагрена в живите цветове на есента, клоните на дъба не бяха оголени, а отрупани с червени и златисти листа.

Закрачи през снега, изкачи възвишението и спря на мястото, където за първи път зърна Избраницата... и пое от кръвта ѝ.

Спомняше си всеки детайл от лицето, аромата, косата ѝ. Начинът, по който се движеше, звука на гласа ѝ. Изящната конструкция на тялото ѝ и плашещата уязвимост на гладката ѝ кожа.

Копнееше за нея, леденото му сърце редеше молби за нещо, което никога не би могъл да има.

Затвори очи, сложи ръце на кръста си и сведе глава.

Братството ги бе открило във фермерската къща. Калъфът, в който Сайфън държеше оръжията си за екзекуция, беше изчезнал. Който и да го беше взел, бе дошъл предишната нощ. А това предопредели решението им по залез да съберат малкото си вещи и да се насочат към нова база.

Знаеше, че причината за това беше Избраницата. Не можеше да се сети за друг начин, по който бърлогата им да е била локализирана. И още нещо беше ясно — Братството щеше да използва пушката, за да докаже, че куршумът, изпратен към Рот преди месеци, е бил изстрелян от оръжие, принадлежащо на бандата му.

Колко предвидливо от тяхна страна.

Нямаше спор, че Рот бе идеалният крал. Внимаваше да не подходи прибързано или неразумно, а в същото време способен да използва всяко налично оръжие.

Не че Кор винеше Избраницата. Ни най-малко. Налагаше се обаче да установи дали е в безопасност. Просто трябваше да се убеди, че макар да я притежаваше, врагът му не се отнасяше несправедливо към нея.

О, как ужасно се свиваше сърцето му при мисълта, че може да е била наранена по някакъв начин.

Докато обмисляше възможностите си, от север задуха студен вятър и го преряза чак до костите. Вятърът обаче беше закъснял. Сърцето му вече беше пронизано.

Тази жена го нарани така, както никоя война не би могла, и раните му никога нямаше да заздравеят.

Добре, че не допусна емоциите му да проличат. Беше най-добре никой да не научава, че след всички тези години ахилесовата му пета най-накрая го откри.

А сега... той трябваше да намери нея.

Дори само за да успокои съвестта си, като че изобщо имаше такава, се налагаше да я види още веднъж.

Куин не разбираше изобщо какво се случва. Всички се щураха напред-назад из фоайето, нещата се влошаваха все повече... докато накрая Есен не се завърна.

Ако изобщо имаше подходящо време да се впусне в ругатни, то определено тази нощ беше идеална.

Но поне всичко свърши добре, всичко се оправи и церемонията завърши с Есен, застанала редом с Тор, а Джон беше белязан два пъти, веднъж заради Уелси и веднъж заради изгубеното братче, което така и не беше зърнал. След като върху раните беше посипана сол, всички се качиха на най-високата точка в къщата, където отвориха урната на Уелси и прахът ѝ бе понесен плавно към небесата от порив на необичаен за сезона източен вятър.

Сега всички се бяха запътили към трапезарията, за да се нахранят и заредят с енергия, след което без съмнение щяха да се оттеглят в стаите си веднага щом се удадеше случай да се извинят любезно.

Всички бяха съсипани от умора, включително и той, и тази мисъл го накара да се обърне към Лейла, когато достигнаха фоайето.

— Как си?

Боже, не спираше да ѝ задава този въпрос от три дни и всеки път тя отвърщаше, че е съвсем добре и още не е прокървила.

Това нямаше да се случи. Той беше убеден, макар на нея още да не ѝ се вярваше.

— Добре съм — отговори с усмивка, даваща да се разбере колко цени загрижеността му.

Добрата новина беше, че се разбираха отлично. Той се тревожеше, че след периода ѝ на нужда нещата между тях щяха да са странни, но всъщност бяха като отбор, взел участие в марафон, достигнал общата цел и готов за следващото предизвикателство.

— Да ти донеса ли храна?

— Да, моля, наистина съм гладна.

— Защо не се качиш горе и не си легнеш, а аз ще ти донеса нещо.

— Ще бъде прекрасно. Благодаря.

Да, беше прекрасно да му се усмихва така простичко и мило, по начин, който го караше да я обича, като че бе семейството му. И когато я изпрати до основата на стълбището, му беше приятно да ѝ се усмихне по същия начин.

Но дотук беше с простото и приятното; когато се обърна, видя през отворената врата Блей и Сакстън да разговарят в библиотеката. После братовчед му се изправи и притегли Блей в прегръдките си. Докато двамата стояха с прилепени тела, Куин си пое дълбоко въздух и усети, че го посещава негова собствена малка смърт.

Ето така щяха да свършат нещата между тях.

Отделен живот, отделно бъдеще.

Не беше за вярване, че в началото бяха неразделни...

Внезапно сините очи на Блей срещнаха неговите.

И онова, което Куин съзря в тях, го разтърси — от лицето му се излъчваше чиста неподправена любов, не прикрита от онази свенливост, която беше в основата на неговата резервираност.

Блей не отмести поглед.

А за пръв път и Куин не го стори.

Не знаеше дали това чувство не беше насочено към братовчед му — вероятно беше така, — но той го прие. Отвърна директно на погледа на Блейлок и му разкри сърцето си.

Защото по време на церемонията тази нощ научиха един урок — можеш да изгубиш обичаните от теб само за миг — и той бе готов да се обзаложи, че когато това се случи, не мислиш за онова, което ви е разделяло. Мислиш единствено за всичко, което ви е свързвало.

И искаш да сте имали повече време. Макар и да сте имали векове...

На млади години си мислиш, че времето е бreme, което трябва да отхвърлиш по възможно най-бързия начин, та да станеш възрастен. А щом станеш възрастен, осъзнаваш, че минутите и часовете са най-ценното притежание, което си имал.

Никой не получаваше безкрайно време. И беше престъпление да се прахосва онова, което ти е дадено.

Достатъчно, каза си Куин. Стига вече извинения, избягване и опити да бъде някой друг.

Дори да бъдеше отблъснат, дори скъпоценното му малко его и глупавото му малко сърце да бъдеха разбити на милион парченца, време бе да престане с глупостите.

Време бе да бъде мъж.

Блей изправи гръб в знак, че съобщението е получено, и Куин си помисли:

Точно така, приятелю, нашето бъдеще настъпи.

ЕПИЛОГ

На следващата вечер Тормент се обърна настрани в леглото и видя Есен да лежи до него сред чаршафите. Тялото ѝ беше топло и изпълнено с желание, бедрата ѝ се разтвориха за него, сърцевината ѝ го посрещна, докато той потъваше все по-дълбоко в нея.

Бяха заспали заедно, изпаднали в оня покой, който намиращ, когато пътуването е приключило и домът ти най-сетне се е появил на хоризонта.

— Дай да те целуна, жено моя — промълви той в тъмното.

Тя му поднесе устните си, той остави тялото си да го ръководи и освобождаването не беше като земетръс, а по-скоро като вълна, облекчаваща напрежението, а не предизвикваща хаотична експлозия от звезди. Докато продължаваше да се движи в плавен ритъм и да прави любов със своята Есен, той се убеждаваше, че тя е истинска — че и двамата са истински.

Когато свърши, той накара с мисълта си една лампа на нощното шкафче да светне и погали контурите на лицето ѝ с върхчетата на пръстите си. Начинът, по който тя му се усмихна, го накара безрезервно да повярва в благонамерения Създател.

Те щяха да се обвържат, каза си той. Той щеше да добави името ѝ, онова, което сам ѝ бе дал, точно под онова на Уелси. И тя щеше да е негова шелан за всичкото време, което им оставаше заедно.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — прошепна.

Тя се усмихна отново.

— Да, моля.

— Ей сега се връщам.

— Почакай, искам да дойда с теб. Още не знам какво искам.

— Тогава заедно ще слезем долу.

Отне им време да станат окончателно от леглото, да си облекат пижами и да прекосят коридора със статуите към стълбището.

Есен се спря на горната площадка, сякаш припомнила си предишната нощ и като че уплашена да не бъде засмукана отново към

Небитието.

Тор кимна разбиращо и я грабна на ръце.

— Аз ще те нося.

Тя се взря в лицето му, положи длан на бузата му и не беше нужно да казва нищо. Той знаеше точно какво си мисли.

— И аз не мога да повярвам, че Ласитър ни спаси — каза.

— Не искам той да страда.

— И аз не искам. Беше много свестен. Истински... ангел, както се оказа.

Тор започна да слиза внимателно по стълбите, защото тя беше ценен товар. Долу спря за момент да погледне изображението на ябълковото дърво на пода. Бе изгубил две жени в подножието му, а сега носеше едната от тях над него, благодарение на един ангел, който по неведом начин бе сътворил чудо.

Щеше да му липсва този непрокопсаник, много щеше да му липсва. И щеше да му е вечно благодарен за...

Звънецът на входната врата звънна — ясно и отчетливо.

Намръщен, Тор хвърли поглед към големия часовник до вратата към стаичката на иконома. Два часът следобед? Кой можеше да е, по дяволите...

Звънът се разнесе отново.

Тор прекоси мозаечния под, готов да повика братята, ако се наложи, после погледна към монитора...

— Да му се не види!

— Кой е?

Тор пусна Есен долу, освободи заключващия механизъм към вестибюла и избута любимата си зад гърба си, в случай че проникне дневна светлина.

Ласитър влезе с маниера на собственик на имението, напълно възвърнал нехайната си походка, усмивката му беше широка и палава както винаги, а косата му с черни и руси кичури — посипана с пресни снежинки.

Тор и Есен стояха пред него със зяпнали уста, а той размаха пред тях два огромни плика от „Макдоналдс“.

— Донесох биг мак за трима ни — заяви щастливо. — Знам, че ги обичате.

— Ама как... — За всеки случай Тор притисна по-здраво жена си. Както вървяха нещата напоследък, всичко можеше да се случи. — Какво правиш тук?

— Днес е щастливият ти ден, негоднико. — Ангелът се завъртя леко, при което пиърсингите му проблеснаха. — Оказа се, че тримата сме били изпитвани и аз също съм минал теста. В мига, в който се застъпих за вас двамата, бях освободен. И като поразсъждавах за кратко, реших, че предпочитам да съм на земята и да върша добри дела, отколкото да вися в облаците. Защото вече пуснах нещата в ход, а се оказа, че това със състраданието ми седи добре. Пък и в Рая няма сериали.

— Кое го отличава от Ада — изтъкна сухо Тор.

— Много си прав. — Ангелът поклати висококалоричния си товар. — Е, какво ще кажете? Взел съм и пържени картопки. Само сладолед не донесох. Не знаех колко време ще ме държите пред вратата, та можеше да се разтопи.

Тор погледна Есен. После и двамата впериха очи в ангела.

Като един се приближиха и го прегърнаха, а не щеш ли, и той им отвърна.

— Много съм доволен, че се получи между вас двамата — прошепна той с цялата си сериозност.

— Благодаря ти — отвърна му Тор. — Задължен съм ти... По дяволите, дължа ти всичко.

— Повечето работа сам си я свърши.

— С изключение на последното — припомни Есен. — То беше твое дело, Ласитър.

— Абе кой ти брои. Нали сме приятели.

И тримата поеха към трапезарията. Когато седнаха в единия край на дългата маса, а Ласитър се зае да раздава сандвичите, Тор нямаше как да не се разсмее. Ето че отново бяха заедно със своя ангел след всички прекеждия.

— Много по-хубаво е, отколкото в онази пещера, а? — подхвърли Ласитър, докато подаваше пържените картопки.

Тор погледна Есен, сякаш не можеше да повярва колко дълъг път са изминали.

— Да, наистина... Далеч, далеч по-хубаво е.

— Плюс, че тук има кабелна телевизия.

Ласитър намигна на двамата, а Тор и Есен се усмихнаха.

— Има, ангеле. Когато и да поискаш дистанционното, твое е, да знаеш.

Ласитър се разсмя шумно.

— Дявол го взел, наистина си ми много благодарен.

Вгледан в Есен, Тор кимна.

— И още как. Вечно благодарен.

След тези думи целуна жена си. А после ухапа своя биг мак.

Издание:

Автор: Дж. Р. Уорд

Заглавие: Преродена любов

Преводач: Надя Баева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 13.12.2013

Редактор: Силвия Николаева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-062-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9959>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.